ΘΗΣΑΥΡΟΣ

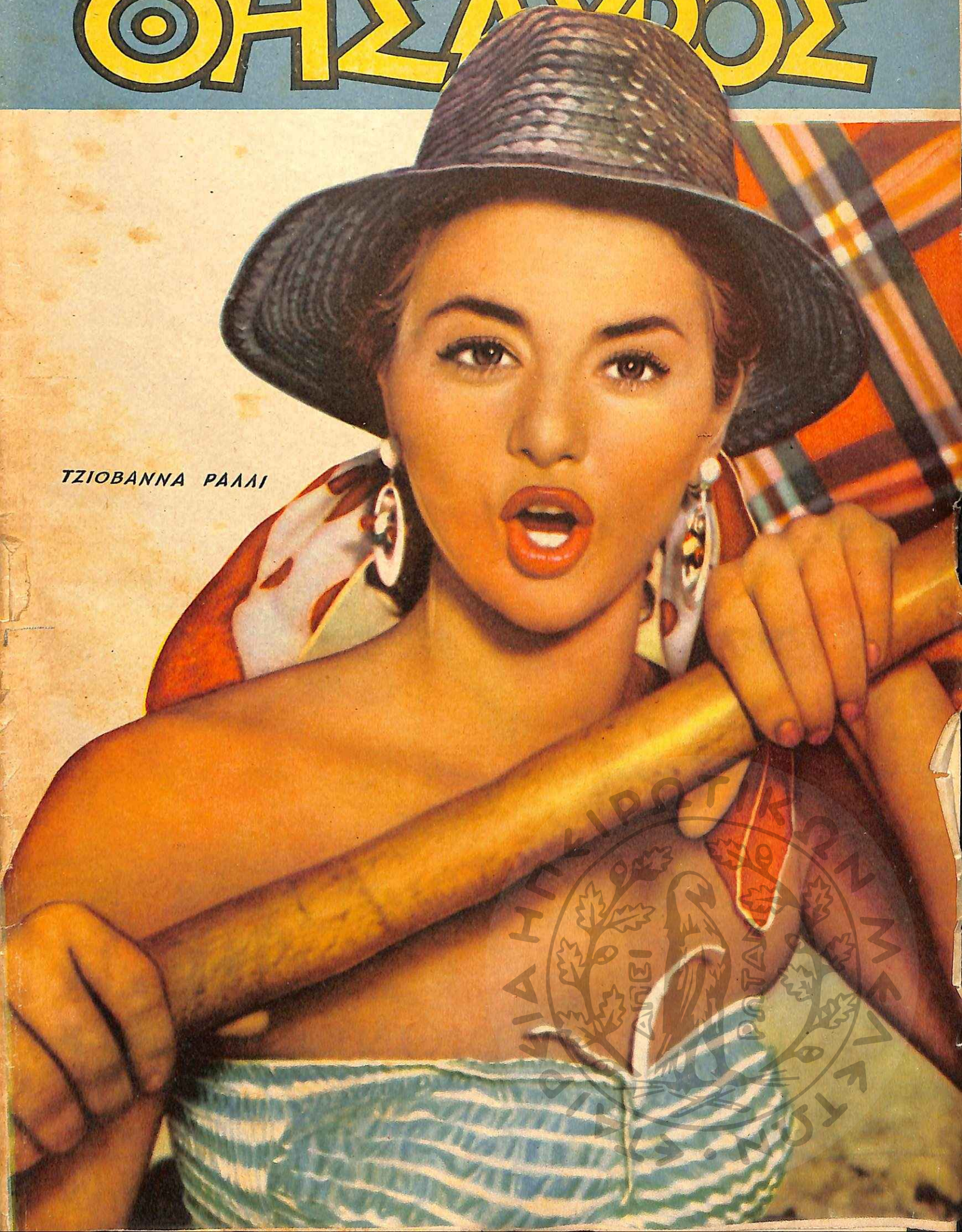

ΤΖΙΟΒΑΝΝΑ ΡΑΛΛΙ

Κοζερί της έβδομάδος

'Αφήνει τον ένα ή κοπέλλα και πιάνει τον άλλο...

Η Εχεται ΚΑΠΟΙΑ ΩΡΑ...

ΠΛΗΡΗΣ ομολογία: Δώδεκα χρόνια σὲ δρόμους κακούς. "Αν δὲν ἔζησε κι' αὐτή... "Ολων τῶν εἰδῶν τὶς ζωές. Ζῆ ἀπὸ τὰ δεκάξη της. "Οταν δὲ μιλᾶ γιὰ ζωή, ἐννοεῖ τὸν ἐρωτικὸ βίο. Πλούσιος σὲ περιπέτειες. Τὶς ἄρχισε ἀπὸ τὰ μαθητικὰ θρανία. "Ενας σωφὲρ ἦταν ὁ πρῶτος. "Εκανε πιάτσα στὴ γωνία τοῦ δρόμου της. Μάγκας κι' ὁμορφόπαιδο, ποὺ λέει καὶ τὸ τραγοῦδι.

'Απὸ μικροαστικὴ οἰκογένεια αὐτή. Σὲ κάποια ἀνώτερη θέσι ὁ μπαμπᾶς. Πρᾶγμα ποὺ δὲν τὴν ἐμπόδισε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ σωφὲρ στὴν ἀπαγωγή. Εἶχαμε ποὺ εἴχαμε τὸ συγκοινωνιακὸ μέσο... Σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι τὴν ὠδήγησε ὁ σωφέρ. Στὴν ἀστυνομία ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ταξί, ζητεῖ τὸ χαμένο του τροχοφόρο. Στὴν ἀστυνομία κι' ὁ πατέρας ζητεῖ τὴ χαμένη κόρη του. Τοὺς τὰ φέρνουν καὶ τὰ δυό. 'Ερωτευμένη ἡ κοπέλλα, κορεσμένος ὁ ἄλλος. Τί μπορεῖ νὰ τὸν κάνῃς;

Τὸ πάθημα, ὅμως, δὲ γίνεται μάθημα. Δὲν ξέρω ἂν εἶναι ἡ θερμὴ ἰδιοσυγκρασία, ἢ ἡ ἀνήσυχη ψυχή, ποὺ στρώχνει στὴν περιπέτεια. Θὰ δῆτε γυναῖκες καὶ ἄντρες μὲ ὑποθερμία ἐρωτική, ν' ἀσχολοῦνται μὲ τὰ ἐρωτικὰ περισσότερο ἀπὸ ἄλλους, ποὺ φλέγονται.

Οἱ Δὸν Ζουὰν κι' οἱ Δὸν Ζουάνισσες δὲν ἀνήκουν ἀπαραιτήτως στοὺς ἡφαιστειώδεις. Πολλὲς φορές, ἐκδηλώνουν ἐρωτικὰ ἐνδιαφέροντα ἀπὸ πλῆξι, γιὰ νὰ δώσουν μιὰ ποικιλία στὸ βίο τους, ἢ γιὰ νὰχουν τὴν ἱκανοποίησι τῆς ἐπιτυχίας. Λίγο τοὺς ἐνδιαφέρει τὸ θήραμα. Σὰν τοὺς ψαράδες καὶ τοὺς κυνηγούς. Δὲν ἀσχολοῦνται μὲ τὰ σπάρ αὐτά, γιατὶ ἐνδιαφέρονται μὲ τὸ ψάρι, ἢ μὲ τὸ κυνήγι. Θὰ γνωρίσετε κυνηγούς, ποὺ δὲ βάνουν στὸ στόμα τὰ θηράματά τους· ψαράδες ποὺ μοιράζουν σὲ φιλικὰ σπίτια τὰ ψάρια τους. Κι' ἂν δὲν πιάσουν, τ' ἀγοράζουν στὴν ἀγορά, γιὰ νὰ τὰ παρουσιάσουν γιὰ δικά τους.

Τὸ ἴδιο μήπως δὲν κάνουν καὶ μερικοὶ ψευτοκατακτητές, παραμυθάδες τοῦ ἔρωτα, ποὺ μιλοῦν γιὰ κατακτήσεις, τὶς ὁποῖες δὲν ἔχουν πραγματοποιήσει: 'Αλλὰ καὶ οἱ πραγματικοὶ κατακτητές, πολλὲς φορές, δὲν ἐνδιαφέρονται τόσο γιὰ τὴν αἰσθησιακὴ χαρά, ὅσο γιὰ τὴ νίκη. Σὲ κάθε ἐνδιαφέρον θηλυκὸ οἱ ἄντρες, σὲ κάθε ἐνδιαφέρον ἀρσενικὸ οἱ γυναῖκες, βλέπουν κι' ἕνα ἀχυρὸ καὶ βαδίζουν στὴν πολιορκία του. Νὰ τὸ πολιορκήσουν, νὰ τὸ κυριεύσουν, νὰ τὸ πάρουν στὰ χέρια τους. 'Από κεῖ καὶ πέρα, δὲ νοιάζονται νὰ τὸ λαφυραγωγήσουν· πολὺ λιγώτερο νοιάζονται νὰ τὸ κρατήσουν.

"Ισως ἀνήκει στὴν κατηγορία αὐτὴ καὶ ἡ γέα ποὺ μᾶς γράφει. Εἰκοσιοχτὼ χρόνων κοπέλλα. "Αν σᾶς ἔδινα τὰ στοιχεῖα ποὺ περιέχει ὁ φάκελλός της, ἔπρεπε ν' ἀφιερώσουμε τέσσερις ἑβδομάδες στὰ πεπραγμένα της. Τί μᾶς χρειάζονται;

Βίος καὶ πολιτεία. 'Αφῆνει τὸν ἕνα καὶ πιάνει τὸν ἄλλο. Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια, ὅσο ζοῦσε ὁ πατέρας, μὲ κάποιους περιορισμούς. "Αν ἐξαιρέσετε τὴν ἀπαγωγή, ποὺ ἦταν τὸ πρῶτο της τόλμημα, ὕστερα προσπαθοῦσε νὰ τηρῇ κάποια προσχήματα. Δὲν ἐξπορτοῦσε γιὰ ν' ἀπουσιάζῃ νύχτες ὁλόκληρες ἀπὸ τὸ σπίτι της. 'Η δραστηριότητά της ἦταν ἡ δραστηριότητα τῶν πολὺ ζωηρῶν κοριτσιῶν. Συντροφιές μ' ἀγόρια, ἐκδρομές, πάρτυ. Οὔτε οἱ ἀπομονώσεις ἔλειπαν. Κάθε ἄλλο, μάλιστα. "Ολα ὅμως αὐτὰ δὲν ἔφθαναν τὰ ὅρια τῆς ξετσιπωσιᾶς.

'Η ξετσιπωσιὰ ἄρχισε ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της. Κανένας πιὰ φραγμός. Τὴ μητέρα οὔτε τὴ λογάριαζε. Ποιὸς νὰ τὴ συγκρατήσῃ, ἀφοῦ δὲν τὴ συγκρατοῦσε ὁ ἑαυτός της;

Νόστιμη γράφει, ὅτι εἶναι. Δὲν ἄφησε παραπονεμένη τὴ νοστιμιά της. Πράθυμη ν' ἀνταποκριθῇ στὴ ζήτησι. Οἱ αἰσθηματικοί δεσμοί της ἐλάχιστοι. Λέτε καὶ δὲ ρίζωνε ἀγάπη στὰ σπλάγχνα της. "Ενα-δυὸ μῆνες τὸ πολύ, κι' ὕστερα τοὺς ἐστελνε νὰ πάρουν τὸν ἀέρα τους.

Κάπου-κάπου πίστευε, ὅτι ἦταν ἐσωτερικεμένη. Συνέβαινε ὅμως ἡ ἐκεῖνος ποὺ νόμιζε, ὅτι τὸν ἀγαπᾶ νὰ μὴ εἶναι πρόθυμος νὰ συνεχίσῃ τὸ σύνδεσμο, ἢ αὐτὴ ἡ ἴδια νὰ βγαίνῃ πρώτη ἀπὸ τὴν πλάνη της.

Τὸ κακὸ ὅμως δὲ σταμάτησε στὸ σημεῖο αὐτό. Προχώρησε στὰ πολὺ χειρότερα: στὸ ἐπάγγελμα. Φαίνεται πὼς εἶχαν σφίξει τὰ οἰκονομικά. 'Η μικρὴ περιουσία, ποὺ εἶχε ἀφίσει ὁ πατέρας ἐξανεμίστηκε. 'Η σύνταξι ἦταν πολὺ μικρὴ γιὰ τὶς συντήρησι τῆς μητέρας καὶ τῆς πολυδάπανης κόρης. Κάποια φίλη βρέθηκε, γιὰ νὰ τὴ σπρώξῃ σὲ δρόμους κακούς, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς στέγες ποὺ ἀσκοῦν τὸ ἐμπόριο τοῦ ἔρωτα.

'Η ἀστυνομία ἠθῶν κάπου-κάπου ἀνασύρει ἀπὸ τὰ ἄντρα αὐτὰ κορίτσια ἀνήλικα, μαθήτριες, γυναῖκες ἔγγαμες, κοπέλλες οἰκογενειῶν, ποὺ δὲ φαντάζεται κανείς, ὅτι εἶναι ποτὲ δυνατὸν ν' ἀσκοῦν τέτοιο ἀνόσιο ἐμπόριο.

Μὴ μπλέξῃς μιὰ στὸ μηχανισμὸ αὐτό. Σὲ παίρνει ὁ κατήφορος. 'Απὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο. Κυλίστηκε ὅσο δὲν παίρνει ἄλλο. Τὸ κορίτσι ποὺ πληρώνεται. Τὴν εἶδαν σὲ ὕποπτα μπὰρ νὰ δέχεται τὶς προσκλήσεις θαμώνων, ποὺ ἄγνωστοι τῆς ἦταν πρὶν ἀπὸ λίγο.

"Ηρθε ὅμως ἡ ἀηδία. 'Ελέγχοντας σὲ στιγμὲς ψηφαλιότητας τὶς πράξεις της, κρύβει τὸ κεφάλι στὰ γέρια της, ντροπιασμένη στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της. Αὐτὴ σὲ τέτοιο κατάντημα! Δὲ θὰ τὴν ἐνοχλοῦσε τόσο ὁ ἐλεύθερος ἐρωτικὸς βίος της, ἂν δὲ συνδεόταν μὲ τὸ ἐμπόριο τῆς νεότητάς της. 'Η πιὸ κατάπτυστη πρᾶξι. Καὶ χωρὶς κανένα ἐλαφρυντικό. Δὲν πρόκειται γιὰ περίπτωσι, ὅπως αὐτὴ ποὺ εἴδαμε ἄλλοτε: ἡ γυναίκα, ποὺ προσφέρεται στὴν ἐρωτικὴ ἀγορά, γιὰ νὰ θρέψῃ παιδιά, νὰ συντηρήσῃ τὴν οἰκογένειά της. Βαρύτατο κι' αὐτό. 'Η λάσπη δὲν παύει νὰ εἶναι λάσπη. 'Αλλά, ἐπὶ τέλους, ὑπάρχει κάποια δικαιολογία. Καμμιὰ δικαιολογία σ' αὐτήν, ποὺ μᾶς γράφει σήμερα. Πόσο ντρέπεται! Πόσο πονᾶ ἡ ψυχή της! Νὰ χαλάσῃ ἔτσι τὴ ζωή της Χωρὶς λόγο, δίχως ἀφορμή. Εἶχε τόσες εὐκαιρίες νὰ σχηματίσῃ κι' αὐτὴ τὸ σπίτι της. "Αφησε νὰ τῆς φύγουν ἀπὸ ἐπιπολαιότητα, ἀπὸ ἀναβλητικότητα, ἀπὸ ἀμηχανία. Τάπαιρνε στὰ ἐλαφρὰ ὅλα. 'Αντίθεση στοὺς γονεῖς της, ἔξη ἔστερνε νὰ ὑποταχτῇ στὴν κάποια πειθαρχία, ποὺ ἐπιβάλλει ἡ οἰκογένεια.

Τὸ πῆρε στά... λεβέντικα. Βρῆκε ἀσυμβίβαστο μὲ τὸ χαραχτῆρα της νὰ μπῇ σὲ μιὰ τάξι, ν' ἀφοσιωθῇ σ' ἕνα ἄντρα. "Ηθελε νὰ παραστήσῃ τὴν ἀνυπότακτη, τὴ ρέμπελη, τὴν ξενύχτισσα, τὸ γερὸ ποτήρι, τὸ φευγάρο, ποὺ ἦταν καμώματα. Στὴν πραγματικότητα ἤμουν κι' ἐγὼ ἕνα κοριτσόπουλο, ὅπως ὅλα τ' ἄλλα. 'Η κόρη τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ λαχταρᾶ ἕνα ἄντρα, ἕνα σπίτι, ἕνα παιδί. Τὸ καταλαβαίνω τώρα, ποὺ ἔπεσα ἐκεῖ ὅπου ἔπεσα. Τί μὲ εἶχε πιάσει; Μιὰ ἰδιοτροπία, ἕνα καπρίτσιο. Χτυπῶ τὸ κεφάλι μου. Μὰ φοβοῦμαι, ὅτι εἶναι πιὰ πολὺ ἀργὰ τώρα».

Πολλὲς θὰ μποροῦσαν νὰ ποῦνε τὰ ἴδια. "Ερχεται κάποτε ἡ ὥρα τοῦ κόρου. "Ωρα φοβερή. Φοβερὸ νὰ αἰσθάνεσαι βρώμικο τὸν ἑαυτό σου. Νὰ κυττάζεσαι στὸν καθρέφτη καὶ νὰ συχαίνεσαι, νὰ ντρέπεσαι, σὰ νὰ εἶσαι ἡ ἐνσαρκωμένη ἀκαθαρσία. Νὰ μὴ ἀξιώνῃ ὁ Θεὸς κανένα: ἄνθρωπο, οὔτε ἄντρα, οὔτε γυναίκα, νὰ περνᾶ ἀπὸ τέτοιες στιγμές.

Δὲν εἶναι δὲ ἡ ἀηδία μόνο. Εἶναι καὶ ἡ ὀδύνη, ποὺ αἰσθάνεται ἡ κοπέλλα, ὅταν μὲ τὶς ἐλαφρότητές της στερεῖται τὰ ἀγαθὰ τῆς οἰκογένειας. Καὶ ἡ πιὸ ἀτίθασση νοιώθει τὴν ἀνάγκη μιᾶς γωνιᾶς, ἑνὸς σπιτιοῦ, ἑνὸς μωροῦ, ποὺ ἀναζητᾶ τὸ γάλα τῆς μητέρας του. Δὲν εἶναι τόσο ἡ ἀναζήτησι τοῦ ἄντρα ποὺ συντροφεύει στὴ ζωή, ὅσο τὸ σύνολο τῶν παραγόντων, ποὺ σχηματίζουν τὴν οἰκογένεια. 'Η ζεστασιὰ τοῦ σπιτικοῦ, τὸ ἐργοχειράκι, τὸ γλυκὸ ποὺ θὰ φτιάξῃ μὲ τὰ χέρια της, οἱ φίλες ποὺ θὰ δεχτῇ, τὸ κοινὸ τραπέζι, ἡ συναίσθησι ὅτι ἀποτελεῖ ἕνα μικρὸ συγκράτημα.

Εὔκολο νὰ τὰ εἰρωνεύωνται αὐτὰ ὅλα οἱ κοπέλλες μὲ τὶς ἐπαναστατικὲς ροπές. 'Η ἀλήθεια εἶναι, ὅτι, μέσα στὴν κάθε γυναίκα, ζῇ ἡ λαχτάρα τοῦ σπιτιοῦ. Πολὺ πιὸ ἔντονα παρ' ὅσο στὸν ἄντρα. 'Αποτελεῖ παρερμηνεία τῆς χειραφετήσεως ἂν μερικὲς νέες τῆς ἐποχῆς, γιὰ νὰ παραστήσουν τὶς ἀνώτερες, πιάνουν ἀσυητικὴ στάσι ἀπέναντι τῆς οἰκογενείας. 'Η οἰκογένεια εἶναι στὸ αἷμα τῆς γυναίκας. 'Η χειραφέτησι δὲν ἔρχεται σὲ σύγκρουσι μὲ τὸ σπίτι.. Μπορεῖ νάχῃς τὴν οἰκογένειά σου καὶ συγχρόνως νὰ εἶσαι χειραφετημένη, μὲ τὴν ἔννοια ὅτι ἐργάζεσαι, ὅτι διατηρεῖς τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά σου. ὅτι εἶσαι τοποθετημένη στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μὲ τὸν ἄντρα σου.

"Αν βλέπατε τὴ συντριβὴ τῆς παραστρατημένης! Συντριβή, ὄχι τόσο γιατὶ ἔπεσε στὸν κακὸ δρόμο, ὅσο γιατὶ ὁ δρόμος αὐτὸς δὲν αὐνοεῖ τὴν πραγματοποίησι τοῦ ὀνείρου της, ποὺ εἶναι ἡ οἰκογένεια. «...Ποιὸς θὰ μὲ πάρῃ πιὰ ἐμένα, ἔτσι ὅπως κατάντησα; Ποιὸς θὰ δεχτῇ νάνῃ κοντά του γιὰ γυναίκα του ἐμένα ποὺ μὲ ξέρουν ὅλες οἱ πλάκες τοῦ πεζοδρομίου;...».

Σπαραχτικὴ ἡ φωνή, ἀλλὰ ἴσως καὶ ὑπερβολική. Δὲν εἶναι σπάνιες οἱ περιπτώσεις, ποὺ χαμογελᾶ καὶ στὶς Μαγδαληνὲς ἡ καθαρὴ ζωή. Μὲ τὴν προϋπόθεσι, ὅτι ἀποφασίζουν ἁριστικὰ ν' ἀπαρνηθοῦν τὸν ἁμαρτωλὸ ἑαυτό τους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Τὸ θερμὸ κλίμα φέρνει μακροβιότητα

Οἱ μετεωρολόγοι καὶ οἱ γιατροὶ ἀνακάλυψαν, ὅτι ἡ ὑγεία μας ἐπηρεάζεται, ὄχι τόσο ἀπ' τὸ εἶδος τοῦ καιροῦ, ὅσο ἀπ' τὶς συχνὲς μεταβολές του. Πάντως, στὸ κρύο κλίμα ἡ ζωὴ εἶναι συντομώτερη, ἀλλὰ πιὸ ἐνδιαφέρουσα, ἐνῶ τὸ θερμὸ φέρνει ἀπάθεια, ἀδιαφορία, ἀλλὰ καὶ μακροβιότητα.

— Λίζα, δὲ φορᾶς, σὲ παρακαλῶ, καινένα μπικίνι, γιὰ ν' ἀρχίσῃ καὶ ὁ ἄνδρας μου νὰ περιποιῆται τὸν κῆπο μας;

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

— "Ωστε εἶναι πραγματικὴ ἡ βλάβη;

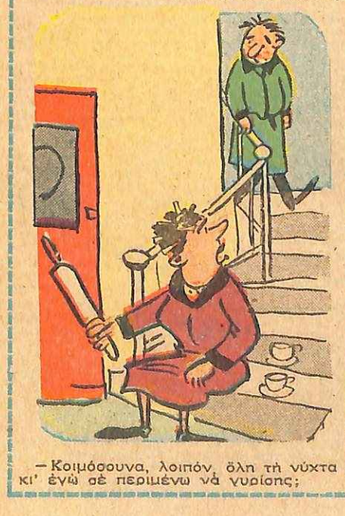

— Κοιμόσουνα, λοιπόν, ὅλη τὴ νύχτα κι' ἐνῶ σὲ περιμένω νὰ γυρίσῃς;

Ο ΗΡΩΣ μας καταπλέει λακανισμένος καὶ ἰδρωκοπημένος στὸ μεσιτικὸ γραφεῖο κι' ἐξηγεῖ τὸ σκοπό τῆς.. ἀπεγνωσμένης ἐπισκέψεώς του:

— 'Ενδιαφέρομαι νὰ νοικιάσω ἕνα καλὸ καὶ καινούργιο διαμέρισμα—κατὰ προτίμησι ρετιρὲ—σὲ μιὰ πολυκατοικία ποὺ νάχῃ ἐνοίκους ἥσυχους καὶ καθόλου κουτσομπόληδες καὶ ποὺ νὰ βρίσκεται σ' ἕνα δρόμο μὲ ς «ἀνακατασκευασθέντα» .ωρὶς οἰκόπεδα καὶ χωρὶς οἰκοδομικὲς «παλπάτσες»».

Καὶ, σκουπίζοντας τὸν ἱδρῶτα του, ἀποσαφηνίζει, μὲ ὅλο καὶ πιὸ ἔξαλλο ὕφος:

— Μόνο μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ γλυτώσω ἀπὸ τοὺς ἐζοντωτικοὺς καὶ συμπαραλιαστικοὺς θορύβους. Γιατὶ τὴν σήμερον ἡμέραν, ὁπου πᾶς κι' ὁπου καθήσῃς, ἢ θὰ κτίζουνε, ἢ θὰ μαστορεύουνε, ἢ θὰ σκάβουνε τὸ δρόμο. Καὶ γκάπι οἱ σκαπάνες, καὶ γκοὺπ οἱ «βαρειὲς», καὶ τὰκ τὰ καρφιὰ καὶ βρρρ οἱ μπετονιέρες, καὶ γκρρρ τὰ γεωτρύπανα. Κοντολογίς, τρελλάθηκα καὶ ἐρωτῶ: Ποῦ θὰ βρῶ ἕνα τέτοιο διαμέρισμα;

— Μόνο στὸ Δαφνί! ἀποφαίνεται ἐνδομύχως ὁ μεσίτης.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε. "Οπως κατάντησε ἡ 'Αθήνα, τὸ πιὸ ἥσυχο μέρος ποὺ ἀπέμεινε φαίνεται πὼς εἶναι τὸ Δαφνί!

★

Η σκηνὴ στὸ γήπεδο τοῦ Παναθηναϊκοῦ. Τὸ ποδοσφαιρικὸ μάτς ἐνδιαφέρον — προφανῶς — γιατὶ οἱ κερκίδες εἶναι καταπλημμυρισμένες ἀπὸ κόσμο. 'Ανάμεσα στοὺς ἐνθουσιῶδεις θεατάς, εἶναι κι' ἕνας... ὑπερενθουσιῶδης, ποὺ σὲ κάθε κρίσιμη φάσι τοῦ ἀγῶνος χειρονομεῖ, φωνάζει, ποδοκροτεῖ, σφυρίζει, ἀναπηδᾶ καὶ οὐρλιάζει:

— Μπράβοοο!

Πότε ἀπευθύνεται στοὺς παῖκτες, πότε στὸ διαιτητή πότε στὸν λάϊσμαν μὲ συστάσεις τόσο ἐκκωφαντικές, ποὺ ὁ πλαϊνός του — φίλαθλος κι' αὐτὸς — δυοφορεῖ τὰ μέγιστα. 'Αλλὰ τὸ ἀποκορύφωμα τοῦ ἐκδηλωτικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἄλλου ἔρχεται μὲ μιὰ γεννάια καρπαζιά, ποὺ πέφτει στὸ κεφάλι τοῦ θύματος συγχρόνως μὲ τὴν κραυνή:

— Γκόοοοολ!

"Εξαλλος ἀναπηδᾶ ὁ δεύτερος:

— Τί βαρᾶς, κύριε;

— Δὲν εἶδες; "Ενινε γκόλ! ἀπολογεῖται ὁ ἐκδηλωτικός.

'Αλλὰ τὸ θῦμα ἔχει χάσει τὴν ὑπομονή:

— "Ακου νὰ σοῦ πῶ, ἂν συνεχίσῃς ἔτσι στὸ ἄλλο γκόλ, θὰ φᾶς κλωτσιά! Νὰ ἐξηγούμεθα!

ΕΤΟΣ Κ — ΑΘΗΝΑΙ, 5 ΙΟΥΝΙΟΥ 1958 — ΑΡΙΘ. 1019

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

Καὶ ἐπὶ τέλους ὁ ὑπερενθουσιῶδης μετριάζει κάπως τὶς ἐκδηλώσεις του.

★

Σ Ε δυὸ θέσεις τοῦ τρόλλεϋ κάθονται δυὸ παιδιὰ — ἕνα ἀγοράκι κι' ἕνα κοριτσάκι—περίπου δώδεκα χρόνων τὸ καθένα. Σὲ μιὰ στιγμὴ μπαίνει ἕνας ἡλικιωμένος κύριος καὶ τὸ ἀγοράκι σηκώνεται ἀμέσως νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὴ θέσι του. 'Οπότε ἀπ' τὸ ἀπέναντι κάθισμα μιὰ κυρία — προφανῶς φαρμακομύτα—κυττώντας τὸ κοριτσάκι:

— 'Ορίστε! Τὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουν ἀνατροφὴ καὶ εἶναι ἀπὸ σπίτια παραχωροῦν τὶς θέσεις τους στοὺς γέρους! 'Ενῶ τὰ παιδιὰ ποὺ δὲν ἔχουν ἀνατροφή, κάνουν τὸ κορόϊδο!...

Κι' ἐνῶ τὸ κοριτσάκι γίνεται κατακόκκινο, μιλᾶ ὁ γέρος:

—Συμφωνοι, μαντάμ! 'Αλλὰ καὶ οἱ κυρίες, ποὺ ἔχουν ἀνατροφὴ καὶ εἶναι ἀπὸ σπίτια δὲν προσβάλλουν τὰ παιδιὰ καὶ μάλιστα τόσο ἀδικαιολόγητα!

'Η κυρία γίνεται αὐτοστιγμεὶ ἔξω φρενῶν:

— Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνατροφή, βρὲ ἀναιδέστατε;...

Κι' ὁ γέρος ἡσυχα:

— Πῶς, πῶς! Τὴ βλέπουμε, μαντάμ! Μὴν ὑποβάλλεστε περισσότερο στὸν κόπο.

— Καὶ οἱ ἀκικοότες μειδιοῦν.

★

Η ὑπόθεσι, ποὺ δικάζεται στὸ δικαστήριο ἀφορᾶ τὶς ὑποπτες σχέσεις ἑνὸς παντρεμένου κυρίου μὲ μιὰ γυναίκα, ποὺ ὅμως μόνον ὑποψίες γεννοῦν στοὺς δικαστὰς καὶ ἔχει βεβαιότητα. Οἱ μάρτυρες, ποὺ παρελαύνουν καταθέτουν διάφορα περιστατικά, ἀπ' τὰ ὁποῖα πολλὰ ἀφίνονται νὰ ὑπονοηθοῦν, τίποτα, ὅμως, τὸ ἀπολύτως βέβαιον. "Οπου ἐμφανίζεται καὶ ἕνας μάρτυς ουσιώδης.

— Ἐγὼ τοὺς εἶδα, κύριοι δικασταί εἰς μίαν στάσιν, ποὺ πειθει ἀπολύτως ὅτι ἔχουν παρανόμους σχέσεις.

— Καὶ πῶς τοὺς εἴδατε, κύριε; ἐρωτᾶ ὁ πρόεδρος.

— Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, λοιπόν, ρωτᾶ ὁ πρόεδρος:

— Ποῦ τοὺς εἴδες;

— Σ' ἕναν χορό.

— Πῶς τοὺς εἶδες;

—«Τσὶκ τοῦ τσὶκ»!...

—Δηλαδή; Τί θὰ πῇ αὐτό;

— Χορεύαν μάγουλο μὲ μάγουλο κ. πρόεδρε. Δὲν ξέρετε τὴν ἔκφρασι; Εἶναι πασίγνωστη. Τσὶκ τοῦ τσίκ. Κι' ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου μὲ ἀγανάκτησι:

— Καλά, προχωρεῖ παρακάτω. 'Ελληνικά, ὅμως! Γιατὶ μιλᾶμε καὶ ἑλληνικὰ ἐδῶ!...

★

Ε ΠΑΡΧΙΩΤΗΣ, ποὺ ἔφτασε τελευταία στὴν 'Αθήνα, περνώντας ἀπὸ τὴν 'Ομόνοια, βλέπει τὸν... ὀργασμὸ τῶν σκαπτικῶν ἔργων καὶ ρωτάει κάποιον 'Αθηναῖο:

— Μὲ συγχωρεῖτε, τί θὰ γίνῃ ἐδῶ πέρα;

'Ο συμπολίτης σπεύδει νὰ τὸν διαφωτίσῃ:

— 'Εδῶ; Σκάβουν, κύριε.

— Τὸ βλέπω ὅτι σκάβουν. Γιατὶ σκάβουν, ὅμως;

— Γιὰ νὰ βροῦν κάτι...

— Τί νὰ βροῦν;

— Δὲν σκέφθουν, βέβαια, γιὰ νὰ βροῦν οὔτε ἀρχαῖα, οὔτε καὶ πετρέλαια.

— 'Αλλὰ τί ἀκριβῶς;

— 'Ακριβῶς δὲ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ. 'Αλλὰ νομίζω ὅτι σκάβουν γιὰ νὰ βροῦν τὸ... μυστικὸ τῆς ὑπομονῆς τῶν 'Αθηναίων...

Καὶ βέβαια ὁ συμπολίτης δὲν εἶχε ἄδικο. 'Αφοῦ ἀν δὲν φωτίσθηκε καθόλου ὁ ἐπαρχιώτης.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΙ ΣΥΜΒΟΛΙΚΟΙ

Κάθε νέος βουλευτὴς μας κι' ὁ πολίτης ὁ κοινὸς τὴν ἐννάτην 'Ιουνίου περιμένει ἐν κατανύξει, ἐπειδή, ἀγαπητοὶ μου, τὴν ἐννάτη τοῦ μηνὸς ἡ Βουλή μας ἡ καινούργια τὰ παντεύουρα της θ' ἀνοίξῃ!

★

Καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία καὶ μ' αὐτὸ τὸ γεγονὸς ποὺ τὶς πύλες της θ' ἀνοίξῃ ἡ καινούργια ἡ Βουλή (μας, προσδοκοῦμε οἱ γιάντες ὅτι, ἡ... ἐννάτη τοῦ μηνὸς γουρλιδίκη θὰ εἶναι γιὰ τὴν ἄμοιρη φυλή μας καὶ πὼς οἱ ἐθνοπατέρες δὲν θὰ λένε μὲ ἀπονιά, «πέρα βρέχει» γιὰ τὰ πάντα καὶ «ὁ μπνὰς ἔχει... (ἐννιά).

Γ. Θ—ς

Τὰ δράματα τῆς καρδιᾶς

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

Ὁ ἥλιος ἔγερνε στὴ δύση του, χαϊματίζοντας παράξενα τὴ θάλασσα.

Ὁ μικρὸς ψαρᾶς περπατοῦσε βιαστικὰ στὸ στενὸ κι' ἀπότομο μονοπάτι, ποὺ ἔβγαζε στὸ μικρὸ χωριό. Τὸ ἤρεμο καὶ γλυκὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ καὶ στὰ βαθυγάλανα μάτια του φώλιαζε ἕνας παράξενος ρεμβασμός. Ἦταν 18 χρόνων παλληκάρι, γεμᾶτο ζωὴ καὶ σφρίγος..

Σὲ λίγο, στοματοῦσε μπροστὰ σ' ἕνα ψηλὸ σπίτι τοῦ χωριοῦ. Στὸ ξύλινο μπαλκόνι του, μιὰ νέα κι' ὄμορφη παραθεϊστιριὰ ρέμβαζε, κυττάζοντας τὴ θάλασσα.

Ὁ νέος τὴν κύτταξε κι' ἀναστέναξε βαθειά. Τὸν εἶδε κι' ἐκείνη καὶ τὸν ρώτησε:

— Μοῦ φέρνεις ψάρια ἢ θαλασσινά;

Τὸν κύτταζε χαμογελῶντας. Ἦταν τόσο ὄμορφος, λεπτοκαμωμένος, ἀλλοιώτικος ἀπ' τοὺς ἄλλους ψαράδες τοῦ χωριοῦ! Τὸν εὗρισκε χαριτωμένο, σὰν δειλὸ καὶ ντροπαλὸ παιδάκι.

Ἐκεῖνος κόφωσε πάνω της τὰ μεγάλα ἐκστατικὰ μάτια του.

— Σᾶς ἔφερα κάτι ἄλλο σήμερα, ἀπάντησε.

Ἀνέβηκε τὴν ξύλινη σκάλα, μπῆκε στὴν κάμαρα, ἄφισε χάμω τὸ ἀδειανὸ πανέρι του κι' ἔβγαλε ἀπ' τὸν κόφο του ἕνα μπουκέτο ἀγριολούλουδα τῆς ἀκρογιαλιᾶς.

— Σήμερα διορθώναμε ὅλη μέρα τὰ δίχτυα καὶ τὴ Βάρκα μας, εἶπε. Μόνο τώρα κατὰ τὸ δειλινὸ εὐκαίρησα. Σκέφτηκα λοιπὸν νὰ σᾶς φέρω λουλούδια... Ξέρω πὼς τ' ἀγαπᾶτε... Αὐτὰ τὰ λουλούδια Βγαίνουνε στοὺς βράχους τοῦ γιαλοῦ. Τὰ καϋμένα! Ὀλομόναχα ἐκεῖ πάνω... κι' ὅμως εἶναι τόσο ὡραῖα! Γι' αὐτὸ τ' ἀγαπῶ...

— Ὢ, πόσο μ' εὐχαρίστησε τὸ δῶρο σου! φώναξε ἡ κοπέλλα. Θὰ βάλω στὴν κάμαρά μου τ' ὡραῖο μπουκέτο σου... θὰ μοῦ θυμίζη τὴ θάλασσα, τὰ βράχια, τοὺς γλάρους... Σ' εὐχαριστῶ!...

Ὁ μικρὸς ψαρᾶς ἦταν κατακόκκινος. Τὸ στῆθος του φούσκωνε ἀπ' τὴν ἐπιθυμία καὶ τὴ λαχτάρα τῆς καρδιᾶς του — τόσο ποὺ ἔνοιωθε νὰ τὸν στενοχωρῇ ἡ ναυτικὴ μπλούζα του.

— Θέλεις νὰ μοῦ δώσης τὸ χέρι σου; τὸν ρώτησε ἡ νέα μὲ συγκίνησι. Ἀλήθεια, πῶς σέ λένε; Ξέχασα προχτὲς νὰ σὲ ρωτήσω.

— Μαρὶ... Μαρὶ-Νοέλ.

— Κι' ἐμένα Ρόζα Ἀομάντ.

Τὰ χέρια τους σφίχτηκαν, σὲ μιὰ θερμὴ χειραψία.

Τὸ Βράδυ ἐκεῖνο, ὁ Μαρὶ-Νοὲλ μόλις ποὺ ἄγγιξε τὸ φαγητό του. Γιατὶ μιὰ θεία ὀπτασία τοιγύριζε μπροστὰ στὰ μάτια του. Χαμογελοῦσε... κι' ἡ καρδιά του τσαγουδοῦσε σὲ χίλιους σκοποὺς τ' ὄνομα τῆς Ρόζας.

Ἡ μητέρα τοῦ Μαρὶ τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ τ' ἄλλα παιδιά της, γιατὶ ἦταν τὸ πιὸ σβέλτο, τὸ πιὸ προκομένο, μὰ καὶ τὸ πιὸ λεπτοκαμωμένο.

— Δὲν ὑπάρχει ὅμοιό του σ' ὅλο τὸν κόσμο! ἔλεγε ἡ ἁπλοϊκὴ γυναίκα.

Καὶ πίστευε πὼς ὁ γυιός της ἦταν γραφτὸ νὰ βοῇ μεγάλη καὶ λαμπρὴ τύχη.

Κι' ὅμως, μ' ὅλο ποὺ ἦταν λεπτοκαμωμένος, ὁ Μαρὶ τὰ κατάφερνε σὲ κάθε δουλειὰ ὅσο κι' οἱ δυὸ μεγαλύτεροι ἀδελφοί του. Ἤξερε νὰ μανουβράρη τὰ πανιὰ καὶ ν' ἀντιμετωπίζη τὶς φουρτοῦνες τῆς θάλασσας.

Ὅταν δὲν ἔβγαινε μὲ τὴ βάρκα στ' ἀνοιχτὰ νὰ ψαρέψη, ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τ' ἀδέρφια του καὶ τοὺς φίλους του, πέρα στὰ βράχια, καὶ παραδινόταν στ' ὄνειρο ποὺ ἔπλεκε γιὰ τὴν ἀγάπη του...

Κι' ὅταν τ' ἀπόβραδα ἔβλεπε τὰ κύματα τῆς μαύρης θάλασσας νὰ φωτίζωνται ἀπ' τὴν ἀστροφεγγιά, βούλωνε τὸ στόμα του, γιὰ νὰ μὴ φωνάξη, γιὰ νὰ μὴν κλάψη δυνατά, καὶ ἔσπαγε σὲ λυγμούς, χωρὶς νὰ ξέρη τὸ γιατί...

★

Εἶχε φτάσει τώρα τὸ φθινόπωρο, μὲ τὰ πρωτοβρόχια του. Τὰ κίτρινα φύλλα ἄρχισαν νὰ πέφτουν ἀπ' τὰ δέντρα. Οἱ παραθεριστὲς ἐφευγαν ἕνας-ἕνας ἀπ' τὸ παραθαλάσσιο χωριουδάκι.

Ὁ Μαρὶ-Νοὲλ ἔνοιωθε τὴν καρδιά του νὰ πονάη, γιατὶ ἡ Ρόζα θἄφευγε κι' αὐτή. Θἄχανε τὴν ἀγαπημένη του.

Τὴν τελευταία ὥρα ποὺ πῆγε καὶ τὴ βρῆκε, τῆς πρόσφερε πάλι ἕνα μπουκέτο ἀγριολούδουλα. Ἐκείνη τὰ δέχτηκε μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὐτὰ θἄναι τὰ τελευταῖα ποὺ μοῦ φέρνεις...;

— Φεύγετε. Δεσποινίς;... Φεύγετε; εἶπε μὲ σφιγμένη καρδιὰ ὁ Μαρί. σὰ νὰ μὴν τὸ περίμενε.

— Ναί, αὔριο. Λυπᾶμαι πολὺ γι' αὐτό... Θὰ προτιμοῦσα νἄμενα...

— Θὰ ξανάρθετε τοῦ χρόνου;

— "Οχι, γιατί... γιατὶ θἄμαι παντρεμένη τότε!... Ἐσὺ θὰ μείνης ἐδῶ, μὲ τὴ μητέρα σου;

Ὁ Μαρὶ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ κρύψη τὰ κατφτὰ δάκρυά του.

— "Οχι, θὰ πάω ἐκεῖ κάτω, στὴ θάλασσα. πολὺ μακρυά... μουρμούρισε.

Τότε ἡ Ρόζα, συγκινημένη, τοῦ πέρασε στὸ δάχτυλο ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι.

— Γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι, τοῦ εἶπε.

— Θὰ σᾶς θυμᾶμαι πάντα καὶ ποτὲ δὲ θὰ βγάλω ἀπ' τὸ νέρι μου τὸ δῶρο σας...

— Ἀντίο. Μαρί!... Φεύγω, ἀλλὰ θὰ σὲ θυμᾶμαι κι' ἐγὼ πάντα καὶ θὰ φυλάω τὰ λουλούδια σου ὅσο ζῶ ..

★

"Υστερο ἀπὸ λίγον καιρό, ὁ Μαρὶ-Νοέλ, μὲ τὴν ἀγνὴ ἀγάπη στὴν πονεμένη καρδιά του. Ἔφυγε μὲ τὰ ψαράδικα γιὰ τὴν Ἰσλανδία.

Μὰ ὅταν τὸν Αὔγουστο γύρισαν πίσω οἱ ψαράδες, ὁ Μαρὶ δὲν ἦταν μαζί τους. "Ελυωσε ἀπ' τὸν καϋμό του καὶ πέθανε ἐκεῖ μακρυά... Ἔκλεισε τὰ γαλανὰ μάτια του γιὰ πάντα. ὁ μικρὸς ψαρᾶς. Ἡ ζωὴ του κι' ἡ ἀγάπη του ἦταν ἕνα ὄνειρο, ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ πραγματοποιηθῇ.

Πέθανε, μὲ τὸ χρυσὸ δαχτυλίδι τῆς Ρόζας στὸ δάχτυλο...

ΖΥΛ ΚΛΑΡΣΙ

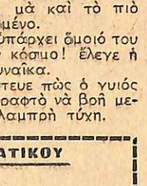

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Φιάλη

Λαβὼν προχθὲς τὴν σύνταξιν — δραχμὰς τετρακοσίας— κι' ἔχων ἰδέας κατὰ νοῦν σοφὰς καὶ θαυμασίας μετέβην οὗν κατάμεστος διδράχμων καὶ ταλλήρων εἰς τὴν ἀκτὴν τὴν γόνιμον ἐν μέσῳ τῶν Φαλήρων. Κι' ἰδὼν 'Αθῆδα στρομβουλὴν μεστὴν ὡραιοτήτων καὶ λάτρης ὢν τῶν καλλονῶν καὶ τῶν καμβουλοτήτων ἔθεσον εἰς ἐνέργειαν τὴν τέκνην τῆς κυκλώσεως ἐν ὄψει εὐρισκόμενος ἐνθέρμου μβουρδουκλώσεως. Κι' ὡς Δὸν Ζουὰν περιωπῆς καὶ ἐκλεκτὸς τῆς μοίρας — Ἐλθέ, ὦ Μίς, ἐπρότεινον, νὰ πίωμεν τρεῖς μβύρας κι' ἐσθίοντες νὰ φάλωμεν ἐρωτικὰς καντάδας καὶ γ' ἀσπασθῶμεν τελικῶς δέκα ἑπτὰ φοράδας. Κι' ἀποδεχθείσης τῆς Διδοῦς τὴν πρόκλησιν ἐκείνην κι' εὐελπιστῶν εἰς τὴν ἐμὴν περίοπτον σαγήνην, ἡρξάμην φαγοπότιον δεινόν, ὦ πατριῶται καθ' ὅσον εἴχον χρήματα νὰ φάγωσιν κι' αἱ κότται.

Κι' ἀφοῦ ἐφάγομεν καλῶς ἢ ἄλλως (ὡς (τὰ μβούνια) κοτοπουλοπιλάφια κι' ἐσχάρας ἐμβαρμ- (βούνια, ἡ Μὶς ἡ στρομβουλόεσσα μὲ τὰ ἀθρόα (κάλλη, ἀπῆλθεν φεῦ, μετ' οὐ πολὺ καὶ μ' ἄ- (φησεν... φιάλη. Ἐφ' ᾧ πληρώσας ὥσπερ βλὰξ δραχμὰς (τριακοσίας κι' ἔμπλεος πλέον ἑξ ἀργῆς κι' ὑπὸ ἀ- (πελπισίας διὰ τὴν Δίδα ἔκραζον: (("Ὦ πονηρὰ (Ζεμβέττα!») /κι' εἰς ἐμαυτὸν προσέθεσον: (("Ὅρσε (γαιμβρέ.. κουφέττα!»

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

★ "Ενας ἀκόμα ἠθοποιός, ὁ Σπῦρος Πατρίκιος, ὑπέκυψε στὴν τρομερὴ ἀρρώστεια, ἀφοῦ βασανίστηκε ἄρκετὸ καιρό.

— Ὁ Πατρίκιος ἐχρημάτισε πρόεδρος τοῦ Σωματείου, στὰ δύσκολα χρόνια τῆς Κατοχῆς, κι' ὠργάνωσε τὸ συσσίτιο τῶν ἠθοποιῶν, χάρις στὸ ὁποῖον κατώρθωσαν νὰ ἐπιζήσουν πολλὰ μέλη τῆς θεατρικῆς οἰκογενείας.

— Ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἐπικηδείους λόγους, ποὺ ἀκούστηκαν τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας του, ἦταν καὶ ὁ ξεχωριστὸς τοῦ συναδέλφου του Μάριου Παλαιολόγου:

«Φίλε Σπῦρο, ἐγὼ καὶ ὁ Γιάννης Ἰωαννίδης σὲ χαιρετοῦμε. Κράτησε κοντὰ σου δυὸ θέσεις καὶ γιὰ μᾶς, γιατὶ σύντομα θἀρθοῦμε νὰ σὲ συναντήσουμε».

★ Ὁ νέος θίασος πρόζας τοῦ Λάμπρου Κωσταντάρα θὰ ἐγκαινίαση τὶς παραστάσεις του στὸ θέατρο «Ἀργυροπούλου» μὲ ἕνα τελευταῖο ἔργο τοῦ ἀλησμόνητου κωμικοῦ καὶ θιασάρχου. Πρόκειται γιὰ τὴ μετάφρασι τῆς ἀγγλικῆς κωμωδίας «Δὲν εἴμαστε ὅλοι ἀναμάρτητοι», ποὺ τελείωσε στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, στὸν «Εὐαγγελισμό», λίγες μέρες πρὶν πεθάνη.

— Στὸ ἔργο αὐτό, ποὺ τιτλοφορήθηκε τελικὰ «Οὐδεὶς ἀναμάρτητος», ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Λάμπρο Κωσταντάρα, ἔχουν ἐνδιαφέροντας ρόλους, ἡ Καίτη Λαμπροπούλου καὶ ἡ Ἄννα Παϊτατζῆ, ὁ Δῆμος Σταρένιος, σὲ ἕνα ρόλο πάστορος αὐστηρῶν ἀρχῶν καὶ ἡ Χριστίνα Σὐλβα, ποὺ εἶχε κάνει τὴν πρώτη της ἐμφάνισι πέρυσι μὲ τὸ θίασο τῆς κ. Κατερίνας.

★ Ἡ Ζακελὶν φρανσουὰ, ἡ μεγάλη βεντέττα τοῦ γαλλικοῦ τραγουδιοῦ, εἶχε τὸ πρῶτο βράδυ τῆς ἐμφανίσεώς της, στὴν Ἀθήνα, μία ἀτυχία: Ἐπέμενε νὰ τραγουδήση μὲ τὸ μικρόφωνο, ποὺ ἔφερε μαζί της. Ἐπειδή, ὅμως, δὲν προσαρμοζόταν στὸν ἐνισχυτὴ τοῦ ρεύματος, δὲν εἶχε ἀπόδοσι καὶ ἔτσι ἡ Ζακελὶν φρανσουὰ ἀναγκάστηκε ν' ἀποσυρθῇ, ἀφοῦ ἀκούστηκε μόνο σὲ ἐλάχιστα τραγούδια.

★ Μία ἄλλη Γαλλίδα βεντέττα τοῦ τραγουδιοῦ, ποὺ βρίσκεται τώρα στὴν Ἀθήνα, ἡ Κατερὶν Σωδάς, κυκλοφορεῖ πάντα τὰ ἀποτυχημένα τραγούδια, μὲ σκοπὸ νὰ δημιουργήση μόνο προσωπικὰ της ἐπιτεύγματα.

— Ἐπὶ πλέον, ἐπειδὴ ἐντελῶς τυχαῖα, σ' ἕνα φιλικὸ κύκλο, ἔκαμε τὴν πρώτη της ἐμφάνισι στὸ τραγοῦδι ἡμέρα Τρίτη, θεωρεῖ τώρα τὴν Τρίτη σὰν τὴν πιὸ τυχερὴ ἡμέρα της.

★ Στὴν ἐφετεινὴ ἐπίδειξι τῆς Σχολῆς Μοριάνωφ, ποὺ δίδεται στὶς 11 Ἰουνίου στὸν «Ὀρφέα» μαζὶ μὲ πολλοὺς σολίστ, θὰ κάμη τὴν ἐμφάνισί της καὶ ἡ Ἰωάννα Καλαϊτζῆ, ἕνα νέο ταλέντο μὲ μεγάλες ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον.

★ Μία ἄλλη γνωστὴ χορεύτρια, ἡ Ἄννυ Πέτροβα, παρουσιάζει γιὰ πρώτη φορὰ ἕνα μικρὸ μπαλλέτο, ποὺ ἀφέσει πολύ.

★ Μὲ ἰδιαίτερη ἱκανοποίησι πληροφορήθηκε ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος καὶ οἱ φίλοι τῶν κέντρων διασκεδάσεως τὴν προσωρινὴ διάσωσι τοῦ «Τροκαντερό».

— Ὡς γνωστὸν παρ' ὀλίγον νὰ μετατραπῇ σὲ ὑδροβιολογικὸ ἰνστιτοῦτο, παρ' ὀλον τὸν τουριστικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ ρόλο, ποὺ παίζει ὡς κέντρο σ' αὐτὴ τὴ θέσι τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου.

— Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὁ κίνδυνος ἐξακολουθεῖ νὰ τὸ ἀπειλῇ καὶ γι' αὐτὸ τὰ Σωματεῖα Ἑλλήνων Ἠθοποιῶν, Πανελληνίου Μουσικοῦ Συλλόγου καὶ Ὑπαλλήλων Ἐστιατορίων καὶ Κέντρων Διασκεδάσεως μὲ τηλεγραφήματά τους πρὸς τὸν ὑφυπουργὸ τῶν Οἰκονομικῶν κ. Ἀλιμπράντην διαμαρτύρονται γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ ἐν λόγω κέντρου, ἡ ὁποία θὰ ἔχη ὡς συνέπεια νὰ στερηθοῦν τῆς ἐργασίας των πάνω ἀπὸ πενήντα ἐργαζόμενα μέλη τους.

— Στὰ τηλεγραφήματα τονίζεται ὅτι ἡ χρησιμοποίησι τοῦ «Τροκαντερό» ὡς ὑδροβιολογικοῦ ἰνστιτούτου δὲν ἐνδείκνυται λόγω τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γ. Πανταζῆς ἐκρινε ὅτι τὰ ὕδατα ἐκεῖ εἶναι τελείως ἀκατάλληλα γιὰ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα.

— Στὸ κέντρο αὐτό, ποὺ ἀρέσει τὴ νέα του περίοδο τὸ Σάββατο, ὁ Γιάργος Οἰκονομίδης παρουσιάζει τὴ γαλλικὴ ἐπιθεώρησι πιστὰς «Λάτερνα καὶ καλόφως», σὲ μουσικὴ Ἀλέκου Σπάθη.

★ Ἡ Ἰωάννα "Αλβα, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐπανεμφανίσεώς της, θὰ λανσάρη γιὰ πρώτη φορὰ ἕνα νέο τραγοῦδι, ποὺ ἔγραψε ἡ ἴδια, μὲ τὸν τίτλο «Ἐσένα μόνο ποθῶ».

★ Τὸ ἔργο τοῦ κ. Δ. Καραγάτση «Τὸ μπουρίνι» πρόκειται νὰ γυρισθῇ σὲ ταινία. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἡρωΐδα τοῦ ἔργου εἶναι Γαλλίδα, ἀναζητεῖται τώρα μιὰ Γαλλίδα ἠθοποιὸς γιὰ τὸν κύριο ρόλο τοῦ ἔργου.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΠΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΕΙ ΤΗΝ ΑΤΤΙΚΗ

Ἱστορία καὶ ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις

Μὲ τὸ καλοκαῖρι, ποὺ ἀρχίζει, θὰ γεμίσουν καὶ πάλι οἱ ἀκτὲς τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τὸ λουόμενο κόσμο. Καὶ οἱ ἄκτες θὰ χαροῦν τὸν ἥλιο, τὰ γαλάζια νερὰ τοῦ φαληρικοῦ ὅρμου καὶ τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ θὰ δροσιστοῦν ἀπὸ τὸ μπάτη καὶ τὰ μελτέμια τοῦ ἀθηναϊκοῦ καλοκαιριοῦ.

Σήμερα τὸ αὐτοκίνητο μεταφέρει σὲ λίγη ὥρα τοὺς «ἐραστὰς τῆς ἀκτῆς» καὶ στὶς πιὸ μακρυνὲς παραλίες τῆς Ἀττικῆς, σὲ μέρη ποὺ ἄλλοτε χρειαζόταν ταξίδι μιᾶς ὁλόκληρης ἡμέρας γιὰ νὰ φθάσῃ κανείς. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, πρὶν ἀπὸ ἕναν αἰῶνα, ἂμα ἤθελαν νὰ κάνουν θαλάσσια μπάνια, ἔπρεπε νὰ παραθερίσουν στὸν Πειραιᾶ.

Ἐκεῖ ποὺ ἁπλώνεται σήμερα ἡ ὡραία πειραϊκὴ συνοικία τοῦ Πασαλιμανιοῦ καὶ ποὺ στὴν ἀρχαιότητα ἦταν πολεμικὸς ναύσταθμος τῶν Ἀθηναίων, ὑπῆρχαν ἄλλοτε μικρὰ ἀγροτικὰ σπιτάκια, ποὺ τὰ νοίκιαζαν οἱ πλουσιώτεροι γιὰ τὸ καλοκαίρι. Καί, καθὼς μᾶς πληροφορεῖ ἕνας χρονικογράφος: «ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα θαλάσσια λουτρὰ καὶ κτιστὸν δημοτικὸν καφενεῖον, εὑρίσκοντο εἰς τὸ Πασαλιμάνι ἀπὸ τὸ 1850».

Ὁ κοσμάκης, ὅμως, στὴν παλιὰ Ἀθήνα, ποὺ δὲν εἶχε λεπτὰ νὰ παραθερίζη στὸν Πειραιᾶ, πήγαινε κάποτε «σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις», τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς γιορτές, στὴν πλησιέστερη ἀκτή. Ἐκεῖ, ποὺ εἶναι σήμερα ὁ Ἱππόδρομος, στὸ Δέλτα τοῦ Φαλήρου. Μακρυὰ κάρρα μὲ τέσσερις ρόδες ξεκινοῦσαν ἀπὸ τὶς γειτονιὲς καὶ μεταφέρανε «ἐν μέσῳ ἀφορήτου κονιορτοῦ καὶ καύσωνος» τοὺς Ἀθηναίους στὴν «ἡμερησίαν» αὐτὴ ἐκδρομή.

Ἀργότερα, ὅταν ἄρχισε ὁ σιδηρόδρομος Ἀθηνῶν - Πειραιῶς (1869) δημιουργήθηκε τὸ Νέο Φάληρο ὡς τόπος παραθερισμοῦ καὶ μπάνιων. Ἦταν, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ περασμένου αἰῶνα καὶ τὰ πρῶτα τοῦ εἰκοστοῦ, τὸ ὡραιότερο καὶ κοσμικώτερο κέντρο τῶν Ἀθηναίων, τοὺς καλοκαιρινοὺς μῆνες, προτοῦ ἀκόμα ἡ ἀσφαλτος καὶ τὸ αὐτοκίνητο μεταφέρουν τὸ λουόμενο κόσμο τῆς πρωτεύουσας ὡς τὴν ἄκρη τοῦ Σουνίου.

Τὸ Νέο Φάληρο ὀφείλει τὴ δημιουργία του σ' ἕνα βασιλιᾶ. Στὴν ἔρημη ἀκτὴ του ὑπῆρχαν, πρὶν ἀπὸ 89 χρόνια, μονάχα δύο σπίτια γιὰ παραθερισμό. Τὸ ἕνα ἦταν τοῦ Γιαννόπουλου, ποὺ θεωρεῖται καὶ ὁ πρῶτος οἰκιστὴς τοῦ Φαλήρου, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ὑποδιοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης Κεχαγιᾶ. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Α' φιλοξενήθηκε μερικὲς ἡμέρες στοῦ Κεχαγιᾶ. Καὶ ἡ ἀθηναϊκὴ συνομπαρία — μιμητικὸ πάντοτε ζώων — τὸν ἀκολούθησε. Χτίστηκαν ἔτσι ἐκεῖ οἱ πρῶτες βίλλες, ἡ ἑταιρεία τῶν σιδηροδρόμων ἔφτιαξε μπάνια, θέατρο, ξενοδοχεῖο, καὶ τὸ Νέο Φάληρο ἔγινε γιὰ μισὸ αἰῶνα ἡ πρώτη λουτρόπολι τῆς Ἑλλάδος.

Μιὰ ἀκρογιαλιὰ τοῦ φαλήρου μὲ τὴ ζεστὴ κι' εὐχάριστη θάλασσα.

"Ἀν ὅμως τὸ Νέο Φάληρο τὸ δημιούργησε ἡ παρουσία ἑνὸς βασιλιᾶ, τὸ κατέστρεψε ἡ παρουσία τῆς Σούδας, ποὺ ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ περασμένου αἰῶνα, ἄρχισε νὰ ἀνοχλῇ τοὺς «ρώθωνας» τῶν φίλων τοῦ Φαλήρου.

Ἔγραφε, λοιπόν, ὁ Σουρῆς τὸ 1898:

Κι' ὁ καθένας ἐτραγούδα
τοῦ Φαλήρου μας τὴ Σούδα
Καὶ ζέφυρος ἀνήσυχος καὶ θο- (ρυβώδης πνέων
ἔφερνε στὰ ρουθούνια μας βρῶ- (μα καὶ τὸν γονέων!...

Καὶ ὅσο ἀναπτυσσόταν βιομηχανικῶς ὁ Πειραιεύς, τοσο καὶ ἡ Σούδα γινοταν ἐνοχλητικωτερη. "Ωσπου, στὸ τέλος, οἱ παραθερίστὲς τοῦ Νέου Φαλήρου τὸ ἐγκατέλειψαν. Τὰ μπάνια μετατέθηκαν στὴν ἀπέναντι ἀκτὴ τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου καὶ ἀπὸ μιὰς τριακοντατίας, ἀρχὲς τὴ κατάκτησι τῆς παραλίας σε μακρυνότερες περιοχές. Ἔτσι δημιουργήθηκαν τὸ Καλαμάκι, τὸ Ἑλληνικό, ἡ Γλυφάδα, ἡ Βουλιαγμένη καὶ σήμερα φθάσαμε ὡς τὸ Σούνιο.

Εἴχαμε γράψει σὲ παλαιότερα σημειώματα γιὰ τὴν ἱστορία καὶ τὴν ἐξέλιξι τῆς ἀκτῆς αὐτῆς τῆς Ἀττικῆς, ποὺ θὰ ξαναρχίση τώρα μὲ τὸν καλοκαιρινὸ ἥλιο ν' «ἀνθίζῃ» μὲ τὰ πολύχρωμα μαγιὸ καὶ τὸν κόσμο, ποὺ θ' ἁπλώνεται σ' ὅλο τὸ μῆκος τῆς ἐκτεταμένης παραλίας της. Στὸ σημείωμα αὐτὸ θ' ἀσχοληθοῦμε ὄχι μὲ τὴν ἀκτὴ ποὺ περιβάλλει τὸ φαληρικὸ ὅρμο, ἀλλὰ μὲ τὴ θάλασσα, ποὺ τὸν περιθρέχει. Θὰ σημειώσωμε μερικὲς ἀπὸ τὶς παρατηρήσεις, ποὺ ἔκαμε τὸ Ἀστεροσκοπεῖο τῶν Ἀθηνῶν, σχετικὰ μὲ τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο τῆς Ἀττικῆς.

Εὐλογία Θεοῦ θεωροῦσαν οἱ ἀρχαῖοι τὴ θάλασσα, ποὺ περιβάλλει τὴν Ἀττική. «Ὥσπερ δὲ ἡ γῆ, γράφει ὁ Ξενοφῶν, οὕτω καὶ ἡ περὶ τὴν χώραν θάλαττα πσμφορωτάτη ἐστί». Καὶ ἡ ὡραία θάλασσα τοῦ φαληρικοῦ ὅρμου, ποὺ δροσίζει τὴν Ἀθήνα μὲ τὸν μπάτη τὶς πρωϊνὲς ὧρες, δὲ δημιουργεῖ ὑγρασία στὴν ἀκτὴ ποὺ τὴν περιβάλλει. Ἡ Γλυφάδα, ἡ Βούλα καὶ ἡ Βουλιαγμένη, μολονότι εἶναι δίπλα στὴ θάλασσα, παρουσιάζουν ξηρὸ καὶ ὡραῖο κλίμα καὶ ὑγρασία λιγώτερη καὶ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ποὺ φημίζεται ὡστόσο γιὰ τὸ ξηρὸ κλίμα της.

Ἡ θάλασσα τῆς Ἀττικῆς εἶναι καθαρή, ζεστὴ καὶ εὐχάριστη. Ἡ θερμοκρασία της ἀπὸ τὸ Μάϊο ὡς τὸ Δεκέμβριο, εἶναι πάνω ἀπὸ 20 βαθμοὺς καὶ συνεπῶς κατάλληλη γιὰ θαλάσσια λουτρά. Ἡ μεγαλύτερη θερμοκρασία τῆς θαλάσσης τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, παρατηρεῖται τὸν Αὔγουστο, μὲ μέγιστο θερμοκρασίας περίπου 27ο καὶ ἡ μικροτέρη θερμοκρασία τέλη Ἰανουαρίου μὲ ἐλάχιστο 14ο. Τὸν Ἰανουάριο καὶ τὸ Φεβρουάριο εἶναι ἡ πιὸ κρύα θάλασσα, γι' αὐτὸ ὅσοι κάνουν μπάνια καὶ τὸ χειμῶνα τ' ἀποφεύγουν τοὺς δύο αὐτοὺς μῆνες. Πάντως, ὅπως βλέπει ὁ ἀναγνώστης στὸν πίνακα ποὺ παρατθέτουμε, ἡ θερμοκρασία τῆς θάλασσας τὸ χειμῶνα εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ θερμοκρασία τοῦ ἀέρα. Καί, ἀντιθέτως, τὸ καλοκαίρι μικρότερη. Τὸ Μάϊο καὶ τὸν Αὔγουστο ἡ θάλασσα ἔχει τὴν ἴδια περίπου θερμοκρασία μὲ τὴν ἀτμόσφαιρα.

Ἡ καταλληλότερη ἐποχὴ γιὰ θαλάσσια λουτρὰ στὴν Ἀττική, εἶναι ἀπὸ τὸ Μάϊο ὡς τὸ τέλος Ὀκτωβρίου.

Οἱ παρατηρήσεις τοῦ Ἀστεροσκοπείου Ἀθηνῶν γιὰ τὴ θερμοκρασία τῆς θάλασσας γύρω ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Ἀττικῆς, ἔδωσαν τοὺς ἑξῆς ἀριθμοὺς γιὰ τοὺς διαφόρους μῆνες, ὡς μέσο ὅρο. Παραθέτουμε ἐπίσης τὴ θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαίρας τὴν ἴδια ἐποχή.

Μῆνες	Θερμοκρ. θαλάσσης	Θερμοκρ. ἀτμοσφ.	Διαφορὰ
Ἰανουάριος	14ο,7	8ο,6	+ 6ο,1
Φεβρουάριος	13 ,9	9 ,4	+ 4 ,5
Μάρτιος	15 ,2	11 ,9	+ 3 ,3
Ἀπρίλιος	17 ,3	15 ,3	+ 2 ,0
Μάϊος	19 ,8	29 ,0	− 0 ,2
Ἰούνιος	22 ,9	24 ,4	− 1 ,5
Ἰούλιος	25 ,8	27 ,3	− 1 ,5
Αὔγουστος	26 ,8	27 ,0	+ 0 ,2
Σεπτέμβριος	25 ,6	23 ,0	+ 2 ,6
Ὀκτώβριος	23 ,0	19 ,4	+ 3 ,6
Νοέμβριος	20 ,0	14 ,1	+ 5 ,9
Δεκέμβριος	17 ,5	10 ,5	+ 7 ,0
Ἔτος	20 ,2	17 ,7	+ 2 ,5

Συμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις αὐτές, ὁ ἐτήσιος μέσος ἀκτινομετρικὸς βαθμὸς εἶναι 49.29, ὁ μεγαλύτερος παρατηρεῖται τὸν Αὔγουστο μὲ 56.2 καὶ ὁ μικρότερος τὸ Δεκέμβριο μὲ 35.0. Γι' αὐτό, τὸ καλοκαίρι ἔχουμε καὶ τὰ περισσότερα κρουσματα ἡλιάσεως. Ὁ ἥλιος στὴν Ἀττικὴ καχίζει νὰ καίῃ ἀπὸ τὸ Μάρτη (51.8 μέσος ὅρος ἀκτινοδολίας). Καὶ τὰ κορίτσια τοῦ παλιοῦ καιροῦ, ὅταν τὸ λευκὸ δέρμα ἦταν τὴς μόδας, ἔβαναν στὸ δάχτυλό τους τὸ Μάρτη μὲ λεπτὸ σπάγγο, γιὰ νὰ μὴ τὰ κάνῃ ὁ ἥλιος...

Θερμότατα εἶναι ἐπίσης τὰ χώματα καὶ οἱ ἀμμουδιὲς τὸ καλοκαίρι. Καὶ μπορεῖ νὰ πάθῃ κανεὶς ἐγκαύματα στὰ πόδια, ὅταν δὲν προσέχῃ καὶ πατᾶ πάνω ἀμμο μετὰ τὸ λουτρό. Οἱ παρατηρήσεις τοῦ Ἀστεροσκοπείου μᾶς πληροφοροῦν, ὅτι τὸ γυμνὸ ἔδαφος τῆς Ἀττικῆς φθάνει, τοὺς καλοκαιρινοὺς μῆνες, τοὺς 50 βαθμούς, ἐνῶ τοὺς χειμωνιάτικους (Δεκέμβριο, Ἰανουάριο καὶ Φεβρουάριο) ἡ θερμοκρασία του εἶναι κάτω ἀπὸ 10 βαθμούς. Ἡ ἀμμος φυσικά, θερμαίνεται πολὺ περισσότερο. Ἡ μεγαλύτερη θερμοκρασία ἐδαφους στὴν Ἀττικὴ σημειώθηκε στὶς 23 Ἰουνίου μὲ 57ο,5 καὶ ἡ μικρότερη στὶς 16 Ἰανουαρίου μὲ 1ο.9.

Ἐλειωνοντας τὸ σημείωμα, θ' ἀναφέρωμε γιὰ τὴν ἐξάτμιση ποὺ παρατηροῦμε στ

Ὁ μικρούλης Πασκουάλε

ΤΟ ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ ΠΟΥ ΠΑΛΕΥΕΙ μὲ τὸ θάνατο

Ἡ τραγικὴ ἱστορία τοῦ μικροῦλη Πασκουάλε

Πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἀντόνιο Μαντσίνο, ἑνὸς Ναπολιτάνου ναυτικοῦ, ἦταν πολὺ εὐτυχισμένη. Ἀπὸ τότε, ὅμως, ὡς σήμερα περνᾶ μιὰ δοκιμασία, ποὺ δὲν ἀφήνει καμμιὰ καρδιὰ ἀσυγκίνητη.

Ἡ δυστυχία χτύπησε τὴν πόρτα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ τὸ 1955. Τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ τρία παιδιὰ τῆς οἰκογένειας Μαντσίνο, ὁ Πασκουάλε, —ἦλικίας τότε δύο χρόνων — παρονθέθηκε μιὰ μέρα πὼς ἔννοιωθε ἕνα πόνο στὴν κοιλιά. Ποιὸ παιδάκι δὲν ἔχει παραπονεθῆ γιὰ κάτι τέτοιο; Οἱ γονεῖς τοῦ Πασκουάλε ὑπέθεσαν, ὅπως ἦταν φυσικό, πὼς ἐπρόκειτο γιὰ δυσπεψία. Ἐπειδή, ὅμως, ὁ πόνος ἐπέμενε καὶ γινόταν ὁλοένα πιὸ ὀξύς φώναξαν τὸ γιατρό. Ἐκεῖνος γνωμάτευσε πὼς κάτι εἶχε τὸ σπκότι τοῦ μικροῦ καὶ καθώρισε μιὰ σχετικὴ θεραπεία. Ἀλλ' ὁ καιρὸς περνοῦσε, χωρὶς νὰ γίνεται καλὰ ὁ Πασκουάλε. Ἔτσι τὸν πῆγαν σὲ μιὰ κλινική, ὅπου ὑποβλήθηκε σὲ συστηματική ἐξέτασι. Κι' ὁ καθηγητὴς Ἀουρίκιο ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, πληροφόρησε τοὺς γονεῖς τοῦ παιδιοῦ, πὼς ἡ ἀρρώστια του ἦταν ἡ πιὸ τρομερὴ ἀπ' ὅλες: ὁ καρκίνος.

"Ὅλα τὰ σκέφτηκαν τότε οἱ φτωχοὶ ἄνθρωποι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θάνατο. Τοὺς ἦταν ἀδύνατο νὰ παραδεχτοῦν πὼς τὸ ἀγγελοῦδι τους θὰ πέθαινε. «Εἶναι τόσο μικρό, θὰ γίνη καλά», σκέφτηκαν. Ἔτσι μὴ λογαριάζοντας τὰ ἔξοδα, διέθεσαν ὅλες τὶς οἰκονομίες τους γιὰ νὰ μὴ στερηθῆ ὁ Πασκουάλε καμμιὰ ἰατρικὴ περίθαλψη. Ὁ καθηγητὴς Ρουτζιέρι, ἐπιστήμων διεθνοῦς φήμης καὶ ἐπιθυντὴς τῆς χειρουργικῆς κλινικῆς στὸ πανεπιστήμιο τῆς Νεαπόλεως, γνωμάτευσε πὼς ἔπρεπε νὰ γίνη ἐγχείρησι. Ἡ ἐγχείρησι ἔγινε τὸν Ἰούλιο τοῦ περασμένου χρόνου καὶ παρ' ὅλες τὶς δυσκολίες, ποὺ παρουσίασε πέτυχε ἀπόλυτα. Ὁ Πασκουάλε φάνηκε ν' ἀναλαμβάνη, τὸ χαμόγελο γύρισε στὸ προσωπάκι του κι' ὅλοι πίστεψαν πὼς εἶχε γίνει τὸ θαῦμα.

Ἀλλά, λίγο μετὰ τὰ Χριστούγεννα, τὸ παιδάκι ξαναρρώστησε. Οἱ γονεῖς του τὸ πῆγαν πάλι σ' ἕνα γιατρούς τὸ ὑπέθαλαν σὲ κάθε εἴδους θεραπείες. Ὅλα, ὅμως, αὐτὴ τὴ φορὰ ἀποδείχτηκαν ἀνώφελα. Ὁ Πασκουάλε, σιγὰ-σιγά, ἐλιωνε καὶ κατάντησε στὸ τέλος πετσὶ καὶ κόκκαλο.

— Δὲν ὑπάρχει πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα, εἶπαν οἱ γιατροὶ στὸν Ἀντόνιο Μαντσίνο. Τὸ παιδὶ θὰ πεθάνη...

Ἔτσι ἄρχισε μιὰ φοβερὴ ἀναμονή, μέσα σὲ δάκρυα καὶ προσευχές. Ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες, ὅμως, ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ εἶδε σὲ μιὰ ἐφημερίδα ὅτι κάποια ἀντιπόκρισι ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ποὺ τὴν ἔκανε ν' ἀνασκιρτήση. Τὸ ἄρθρο ἔγραφε, πὼς εἶχε χρησιμοποιηθῆ γιὰ πρώτη φορὰ στὸ νοσοκομεῖο «Μεμόριαλ» τῆς Νέας Ὑόρκης ἕνα νέο φάρμακο γιὰ τὸν καρκίνο, ἡ προπερδίνη. Τὸ φάρμακο αὐτὸ εἶχε κρατήσει στὴ ζωὴ ἕνα κοριτσάκι 5 χρόνων, ποὺ ἦταν στὰ τελευταῖα του ἀπὸ καρκίνο.

Ἡ δύστυχη γυναῖκα ἔδειξε τὸ ἄρθρο στὸν ἄντρα της κι' ἀποφάσισε νὰ στείλουν ἕνα γράμμα στὸ διευθυντὴ τοῦ ἀμερικανικοῦ νοσοκομείου. Ὕστερα, λοιπόν, ἀπὸ λίγες μέρες τοὺς ἦρθε ἡ ἀπάντησι. «Προσφέρουμε στὸ παιδί σας — ἔγραφε ὁ διευθυντὴς τοῦ «Μεμόριαλ» — δωρεὰν διαμονὴ καὶ θεραπεία στὸ νοσοκομεῖο μας. Ἐλᾶτε, λοιπόν, στὴν Ἀμερική, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τρέφετε μεγάλες ἐλπίδες, γιατὶ ἡ χρησιμοποίησι τῆς προπερδίνης βρίσκεται ἀκόμα στὸ πειραματικὸ στάδιο...»

Ὁ πατέρας τοῦ Πασκουάλε ἔτρεξε τότε στὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων τῆς Νεαπόλεως καὶ παρακάλεσε τοὺς δημοσιογράφους νὰ τὸν βοηθήσουν. Ἔτσι, μὲ μερικὰ τηλεφωνήματα, δόθηκε ἡ ὑπόσχεσι ὅτι τὰ διαβατήρια θὰ βγαίναν ἀμέσως κι' ἡ ἀεροπορικὴ ἑταιρία («Ἀλιτάλια») πρόσφερε δωρεὰν δυὸ εἰσιτήρια μετάβασεως κι' ἐπιστροφῆς.

Τὸ ζεῦγος Μαντσίνο δόξασε τὸ Θεό. Ἀλλὰ ὕστερα σκέφτηκαν: Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό μας θὰ συνοδέψη τὸ παιδί; Ἦταν πιὸ λογικὸ νὰ πάη ὁ πατέρας. Ἦταν ἄντρας καὶ δὲ θάκανε τὴν ψυχραιμία του. Ἀλλ' ἂν ὁ Πασκουάλε πέθαινε; Ἡ μητέρα του δὲν ἤθελε νὰ λείψη ἀπὸ κοντά του στὶς τελευταῖες του στιγμές. Δὲ μποροῦσε νὰ γίνη ἄλλο. Ὁ Ἀντόνιο Μαντσίνο ἔτρεξε πάλι στὶς ἐφημερίδες κι' ἐξασφάλισε ἕτσι καὶ τὸ τρίτο εἰσιτήριο.

Στὶς 23 τοῦ Ἀπρίλη, τὸ μεσημέρι, εἶχαν μαζευτῆ ἑκατοντάδες Ναπολιτάνοι στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Καποντικίνο, γιὰ ν' ἀποχαιρετήσουν μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὸν Πασκουάλε, ποὺ εἶχαν διαβάσει τὴν ἱστορία του στὶς ἐφημερίδες.

— Θὰ δῆτε, ἔλεγαν πολλοὶ στοὺς γονεῖς του, θὰ γίνη καλὰ ὁ Πασκουάλε!

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, τὸ ἀεροπλάνο προσγειωνόταν στὸ ἀεροδρόμιο Λὰ Γκουάρντια τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐκεῖ, ἕνα νοσοκομειακὸ αὐτοκίνητο περίμενε τὸ μικρὸ ἄρρωστο.

Τὸν ὑποδέχτηκαν μ' ἀγοικτὲς ἀγκάλες στὸ νοσοκομεῖο. Τὸν ὑπέβαλαν σὲ ὅλες τὶς σχετικὲς ἐξετάσεις. Δεκάδες γιατροὶ πήγαιναν κι' ἔρχονταν γύρω του. Ἀλλὰ ὁ καθηγητὴς Ντάρτζον, στὸ τέλος, δὲ μπόρεσε νὰ πῆ τίποτ' ἄλλο στοὺς γονεῖς του, παρὰ μονάχα αὐτὰ τὰ ἀποκαρδιωτικὰ λόγια:

— Ἡ κατάστασί του εἶναι χειρότερη ἀπ' ὅ,τι μᾶς γράψατε. Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχουν παρὰ ἐλάχιστες ἐλπίδες.

— Τὸ κοριτσάκι, ποὺ τοῦ κάνατε θεραπεία μὲ προπερδίνη, ζῆ ἀκόμα; ρώτησαν ἐκεῖνοι.

— Ζῆ, ἀποκρίθηκε μελαγχολικὰ ὁ καθηγητής. Ἐλᾶτε νὰ τὸ δῆτε...

Καὶ τοὺς ὡδήγησε σ' ἕνα δωμάτιο, ὅπου τὸ πλασματάκι ἐκεῖνο μόλις ἀνέπνεε συνδεδεμένο μὲ μιὰ συσκευὴ ὀξυγόνου.

Τότε ἡ μητέρα τοῦ Πασκουάλε, χάνοντας πιὰ τὴν κυριαρχία στὰ νεῦρα της, φώναξε:

— Δῶστε μου πίσω τὸ παιδάκι μου! Θέλω νὰ νυρίσουμε ἀμέσως στὴν Ἰταλία. Θέλω νὰ ξεψυχήσῃ στὸ κρεβατάκι του, ἀνάμεσα στ' ἀδέλφια του.

Οὔτε ὁ ἄντρας της δὲν τόλμησε νὰ ἐπιμείνη. Τὸ θλιβερὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς ἔγινε τὴν ἄλλη μέρα. Στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Νεαπόλεως, ὑπῆρχε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ συγκεντρωμένος κόσμος. Ὁ Ἀντόνιο Μαντσίνο κι' ἡ γυναῖκα του κατέβηκαν κλαίγοντας μ' ἀναφυλλητά. Μονάχα ὁ Πασκουάλε χαμογελοῦσε.

Μὲ μισόσβυστη φωνούλα εἶπε σὲ ὅσους ἔτρεξαν νὰ τοῦ καϊδέψουν τὰ μαλλιά:

— Στὸν ὕπνο μου εἶδα τὴν Παναγία καὶ μοῦ εἶπε πὼς θὰ γίνω καλά.

Κι' ἡ μητέρα του, μέσ' ἀπὸ τοὺς λυγμούς της, πρόσθεσε:

— Ἂς σὲ λυπηθῆ, παιδάκι μου κι' ἂς πεθάνω ἐγώ...

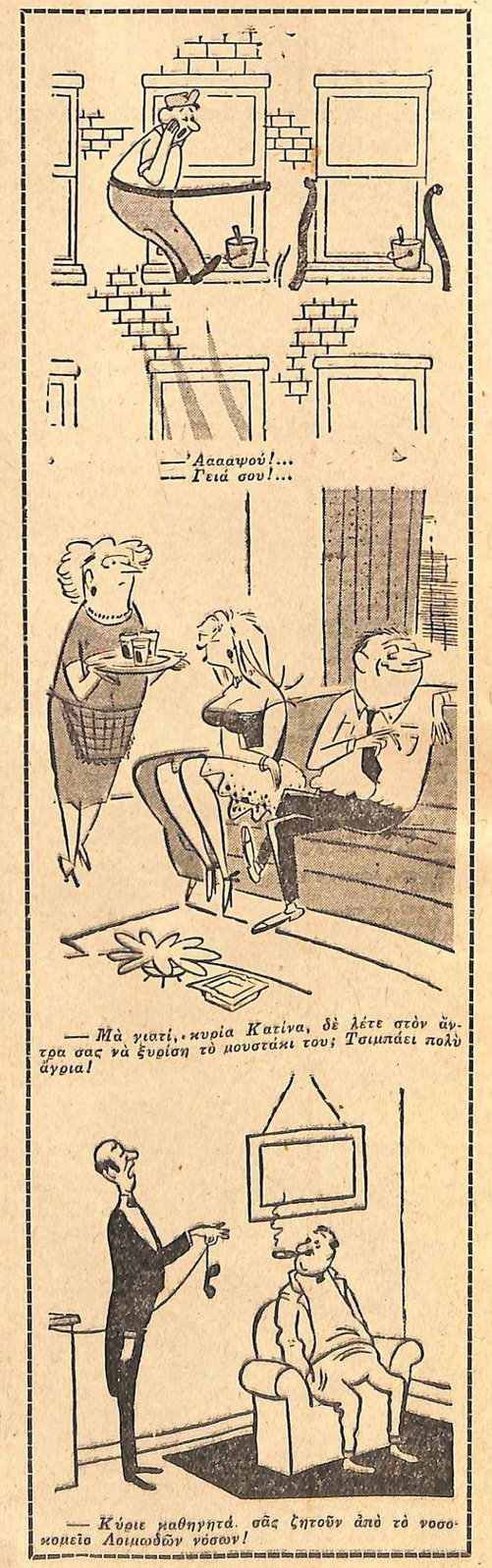

700 ἑκατομμύρια ΑΝΑΛΦΑΒΗΤΟΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ!

Αὐξηθήκανε κατὰ 50 ἑκατομμύρια μέσα στὰ τελευταῖα τριάντα χρόνια

ΑΘΗΝΗ κατάπληξι προκάλεσε παντοῦ ἡ τελευταία ἀνακοίνωσι τῆς «Οὐνέσκο» πὼς, αὐτὴ τὴ στιγμή, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀναλφαβήτων στὸν κόσμο ξεπερνάει τὰ 700 ἑκατομμύρια!

Ἂν λογαριαστῆ, ὅτι μεταπολεμικὰ ἔχουν γίνει, σ' ὅλες λίγο-πολὺ τὶς χῶρες, τεράστιες, ἀληθινά, προσπάθειες γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ ἀναλφαβητισμοῦ, ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς — ποὺ δὲ μπορεῖ, ὡστόσο, ν' ἀμφισβητηθῆ, γιατὶ ἔχει προκύψει ἀπὸ συστηματικὲς καὶ πολύμηνες στατιστικὲς ἔρευνες — δὲν εἶναι δυνατὸ παρὰ νὰ ξαφνιάζῃ στὸ ἔπακρο καὶ νὰ ὁδηγῆ σὲ πολὺ μελαγχολικὰ συμπεράσματα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Πολὺ περισσότερο, μάλιστα, ποὺ ὁ σημερινὸς ἀριθμὸς τῶν ἀναλφαβήτων εἶναι κατὰ 50 ἑκατομμύρια ψυχῶν μεγαλύτερος ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἦταν ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια!

Εὐτυχῶς, ἡ ἴδια ἀνακοίνωσι τῆς «Οὐνέσκο» φροντίζει νὰ ἐξηγήση πὼς ἡ αὔξησι αὐτὴ τῶν ἀναλφαβήτων δὲ σημαίνει πὼς ἡ παιδεία, στὶς διάφορες χῶρες τοῦ κόσμου, ἀντὶ νὰ σημειώσῃ πρόοδο, σημείωσε ὀπισθοδρόμησι. Στὴν πραγματικότητα, τὸ φαινόμενο βρίσκεται σὲ συνάρτησι μὲ τὴ δημογραφικὴ αὔξησι καὶ εἶναι ἄμεσο ἀποτέλεσμά της.

Στὴν Αἴγυπτο, λ. χ., οἱ ἀναλφάβητοι, ἐνῶ ἦταν 6,2 ἑκατομμύρια τὸ 1928, εἶναι σήμερα 9,5 ἑκατομμύρια. Φαίνονται πολὺ περισσότεροι, ἀλλά, στὴν οὐσία, εἶναι πολὺ λιγώτεροι! Γιατὶ τὸ ποσοστό τους στὸ σύνολο τοῦ πληθυσμοῦ, ἀπὸ 92% ποὺ ἦταν τὸ 1928, εἶναι τώρα 80%.

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς παρατηρεῖται καὶ στὶς Ἰνδίες, ὅπου οἱ ἀναλφάβητοι αὐξήθηκαν κατὰ 20 ἑκατομμύρια κατὰ τὰ τελευταῖα τριάντα χρόνια, ἐνῶ τὸ ποσοστό τους, στὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα, μειώθηκε ἀπὸ 93,3% σὲ 80,7%.

Ἂν, ὅμως, ἡ ἐξήγησι αὐτὴ τῆς δημογραφικῆς συσχετίσεως φαίνεται κάπως παρήγορη, ἡ κατάστασι, στὸ σύνολό της, δὲν παύει νὰ εἶναι ἀπογοητευτική.

Πρῶτον, γιατὶ καὶ τὰ σημερινὰ ποσοστὰ ἀναλφαβητισμοῦ, μολονότι κατώτερα ἀπὸ ἐκεῖνα τοῦ 1928, ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι τρομακτικὰ μεγάλα, στὸ πεῖσμα ὅλων τῶν προσπαθειῶν, ποὺ καταβληθήκανε στὸ μεταξύ.

Δεύτερον, γιατὶ ἀκριβῶς τὸ φαινόμενο τοῦ συσχετισμοῦ τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀναλφαβητισμοῦ μὲ τὴ δημογραφικὴ αὔξησι, ἀποδείχνει πὼς ἡ ἐγκατάστασι νέων σχολείων καὶ ὁ ἐξοπλισμός τους μὲ περισσότερους δασκάλους, δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ παρακολουθήσῃ τὸ ρυθμὸ τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ.

«Ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνουμε — δήλωσε χαρακτηριστικὰ ὁ γενικὸς διευθυντὴς τῆς «Οὐνέσκο», κ. Ἤθαν — τὸ γεγονὸς εἶναι πὼς, ἀντὶ γιὰ 650 ἑκατομμύρια ἀναλφαβήτους, ποὺ εἴχαμε τὸ 1928, ἔχομε σήμερα 700 ἑκατομμύρια. Καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ μᾶς θλίβῃ ὅλους».

Ἀκόμη ἕνα χαρακτηριστικὸ στοιχεῖο, ποὺ ἀποκάλυψε ἡ ἔρευνα τῶν στατιστικῶν ὑπηρεσιῶν τῆς «Οὐνέσκο», εἶναι πὼς, ἀνάμεσα στὶς γυναῖκες, ὁ ἀναλφαβητισμὸς εἶναι πολὺ πιὸ διαδεδομένος παρὰ ἀνάμεσα στοὺς ἄντρες.

Ἡ πιὸ χτυπητὴ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ τοῦ ἀσθενοῦς φύλου, ὑπάρχει στὴν Ἑλλάδα, ὅπου οἱ ἀναλφάβητες γυναῖκες εἶναι ἀκριβῶς τετραπλάσιες ἀπὸ τοὺς ἀναλφάβητους ἄντρες! Ἀσφαλῶς, ἡ θλιβερὴ αὐτὴ διάκρισι, κάθε ἄλλο ἀποτελεῖ παρὰ τιμὴ γιὰ τὴ χώρα μας.

Ὁ μόνος τόπος τῆς Γῆς, ποὺ ἀποτελεῖ ἐξαίρεσι σ' αὐτὸ τὸν κανόνα, εἶναι τὸ συγκρότημα τῶν νήσων Σαμόαν, στὸν Εἰρηνικὸ ὠκεανό. Ἐκεῖ, ἀνάμεσα στοὺς ἄντρες, τὸ ποσοστὸ τῶν ἀναλφαβήτων εἶναι 23%, ἐνῶ ἀνάμεσα στὶς γυναῖκες μόλις 6%!

Φυσικά, περιττὸ εἶναι νὰ προσθέσωμε πὼς ἡ διάκρισι αὐτὴ ἔχει ἐντελῶς ἐξαφανισθῆ στὶς ἐξαιρετικὰ προηγμένες, ἀπὸ πολιτιστικὴ ἄποψι, χῶρες, ὅπως ἡ Φινλανδία, ἡ Σουηδία κλπ., ὅπου ἡ ἀναλογία τῶν ἀγραμμάτων, τόσο γιὰ τοὺς ἄντρες ὅσο καὶ γιὰ τὶς γυναῖκες, πλησιάζει σταθερὰ πρὸς τὸ μηδέν.

Ἀπὸ τὶς χῶρες, ποὺ μαστίζονται περισσότερο ἀπὸ τὸν ἀναλφαβητισμὸ — καὶ σ' αὐτὲς συμπεριλαμβάνονται, κυρίως, οἱ Ἰνδίες, ἡ Αἴγυπτος, ἡ Βραζιλία, ἡ Βενεζουέλα καὶ ἡ Πορτογαλία — ἐκείνη, ποὺ καταβάλλει τὶς γενναιότερες καὶ συστηματικώτερες προσπάθειες γιὰ τὴν καταπολέμησί του, εἶναι, σήμερα, ἡ Αἴγυπτος.

Στὴν Αἴγυπτο, λειτουργοῦν τῶρα καὶ σχολεῖα γιὰ ἀναλφάβητους ἐνηλίκους, μὰ οἱ δυσκολίες, ποὺ συναντάει τὸ ἐκπαιδευτικὸ προσωπικό, εἶναι τεράστιες.

Ἡ κυβέρνησι τοῦ προέδρου Νασὲρ, μὲ τὴ βοηθεία τῶν ἰδιωτικῶν ὀργανώσεων, ἔχει ἱδρύσει μεγάλο ἀριθμὸ νέων σχολείων, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰδικῶν σχολείων γιὰ ἐνηλίκους. Δυστυχῶς, στὸ τελευταῖο αὐτὸ κεφάλαιο, οἱ δυσκολίες, ποὺ παρουσιάζονται, εἶναι τεράστιες, γιατὶ οἱ ἐνήλικοι δυσκολεύονται πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὰ παιδιὰ νὰ ἀφομοιώσουν τὴ διδασκαλία. Πολλὲς φορές, ἡ ἀληθινὰ ἡρωϊκὴ προσπάθεια, ποὺ κάνουν οἱ δάσκαλοι καὶ οἱ δασκάλες τῆς Αἰγύπτου, πάει χαμένη καὶ ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς ἐνήλικους μαθητές, διώχνονται ἀπὸ τὰ θρανία, ὡς «ἀνεπίδεκτοι μαθήσεως».

«Ὁ ἀγώνας μας εἶναι σκληρός — δήλωσε ὁ Αἰγύπτιος ὑπουργὸς τῆς Παιδείας σὲ ἀντιπρόσωπο τῆς «Οὐνέσκο» — καί, ἀσφαλῶς, δὲν πρέπει νὰ προσδοκοῦμε γρήγορα ἀποτελέσματα. Σκεφθῆτε μόνο πὼς τὸ 1950, ἐπὶ Φαρούκ, ἀπὸ τὶς 100 γυναῖκες στὴν Αἴγυπτο, μονάχα οἱ 9 γνώριζαν ἀνάγνωσι καὶ γραφή!».

Συστηματικὴ προσπάθεια ἐπίσης γιὰ τὴν περίστολὴ τοῦ ἀναλφαβητισμοῦ γίνεται καὶ στὶς ἄλλες ἀφρικανικὲς χῶρες, ὅπου, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ σχολεῖα τῶν ἱεραποστόλων, ποὺ, ἀναντίρρητα, προσφέρουν θετικὲς ὑπηρεσίες, τελευταῖα ὅλες οἱ μεγάλες ἐπιχειρήσεις, ἰδρυσαν, μὲ δικές τους δαπάνες, σχολεῖα γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν ἐργατῶν τους.

Στὴν ἀνεξάρτητη δημοκρατία τῶν μαύρων τῆς Λιβερίας γίνεται ἐντονώτατη προπαγάνδα ἐναντίον τοῦ ἀναλφαβητισμοῦ.

Τὸ φαινόμενο τοῦ ἀναλφαβητισμοῦ παρουσιάζεται μὲ ὀξύτατη μορφὴ καὶ στὶς χῶρες τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς.

Τελευταία ἡ βολιβιανὴ κυβέρνησι πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ μετατρέψῃ ἀρκετὰ χωριατόσπιτα σὲ σχολεῖα, ποὺ, ἔστω καὶ μὲ πρωτόγονα μέσα, ἐκτελοῦν ὁπωσδήποτε τὸν προορισμό τους, ἐνῶ ἡ κυβέρνησι τοῦ Ἰσημερινοῦ τύπωσε γραμματόσημα μὲ προπαγανδιστικὲς παραστάσεις.

Ἀξιόλογες προσπάθειες πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι καταβάλλονται καὶ στὴν Ἱσπανία.

«Φυσικά — παρατήρησε ἕνας ἐκπρόσωπος τῆς «Οὐνέσκο», μετὰ τὴ δημοσίευσι τῆς ἐκθέσεως, ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή — θ' ἀποτελοῦσε παραγνώρισι τῆς πραγματικότητος νὰ ἐλπίσωμε πὼς οἱ προσπάθειες ποὺ καταβάλλονται, θὰ συντελέσουν κάποτε στὴν ὁλοκληρωτικὴ ἐξάλειψι τοῦ ἀναλφαβητισμοῦ ἀπὸ τὸν κόσμο. Ἀλλὰ θ' ἀποτελῆ μιὰ οὐσιαστικώτατη νίκη, ἂν καταφέρωσωμε νὰ διατηρήσωμε σταθερὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀγραμμάτων στὸ σημερινὸ ἐπίπεδο τῶν 700 ἑκατομμυρίων ψυχῶν, ἐνῶ θὰ αὐξάνη, μὲ ὁλοένα ἐπιταχυνόμενο ρυθμό, ὁ πληθυσμὸς τῆς Γῆς».

Στὴ Βολιβία, ἀρκετὰ χωριατόσπιτα ἔχουν μετατραπῆ σὲ πρωτόγονα σχολεῖα, ποὺ προορίζονται γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ὑπαίθρου.

Τὰ κοριτσάκια τῶν τσιγγάνων, στὴ Γρανάδα, μαθαίνουν γράμματα σὲ εἰδικὸ σχολεῖο. Μὲ τὰ δάχτυλά τους, δείχνουν πῶς γράφεται τὸ Τ. —

ΕΠΙΤΥΧΙΑ 100%

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΧΡΗΣΤΟΣ: Κοινὸς τύπος μπατιροντυμένου «πτωχοπρόδρομου» μὲ ξεθωριασμένο πουκάμισο καὶ «γόνατο» στὸ παντελόνι. ΜΕΜΑΣ: Φίλος του. Ἐμφάνισι καὶ ντύσιμο «διδύμων ἀδελφῶν». ΣΤΑΥΡΟΣ: Ἀθλητικός, ρωμαλέος, ψηλός, ἀγριομούρης. ΠΟΛΛΟΙ ΚΥΡΙΟΙ — ΠΟΛΛΕΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ. Ὁ κ. ΑΛΦΑ, Σοβαρὸς καὶ ἁπλός. Η δὶς ΒΗΤΑ. Κομψὴ καὶ χαριτωμένη.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ἕνα καφενεῖο)

ΜΕΜΑΣ (συνεχίζει κουβέντα): ... Αὐτὸ εἶναι! Θὰ τὰ οἰκονομήσουμε γερὰ καὶ ἀνέτως! Εἶναι πρώτης τάξεως ἐπιχείρησι, χωρὶς κεφάλαια καὶ ἀσφαλεστάτη. Μόνιμη καὶ ἥσυχη δουλειὰ κι' ὄχι πολὺ κουραστική. Στὴν ἀρχὴ θὰ δυσκολευτῆς λίγο, μὰ γρήγορα θὰ συνηθίσῃς. Κάθε ἀοχὴ εἶναι δύσκολη. Ἐσύ, καθὼς εἶσαι θρασὺς κι' ἔχεις κι' ἀρκετὰ γυδαῖο ὕφος, δηλαδὴ ὅ,τι χρειάζεται..

ΧΡΗΣΤΟΣ: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ κοπλιμέντα!

ΜΕΜΑΣ: Παρακαλῶ. Εἶναι ἡ πραγματικότης! Λοιπόν, μ' αὐτὸ τὸ ὕφος καὶ μ' αὐτὸ τὸ σουλούπι, θὰ πετύχῃς ὁπωσδήποτε.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Λές:

ΜΕΜΑΣ: Ἑκατὸ τοῖς ἑκατό! Ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις. Πάρε μολύβι τώρα καὶ γράψε τὴν ἀγγελία,

ΧΡΗΣΤΟΣ (γράφει): ... Ζητεῖται μποξέρ...

ΜΕΜΑΣ: ... Βαρέων βαρῶν.

ΧΡΗΣΤΟΣ: ... Βαρέων βαρῶν... ὑψηλός... μεγαλόσωμος... ἐπιβλητικῆς ἐμφανίσεως...

ΜΕΜΑΣ: ... προκαλούσης τὸ δέος...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ναί, ὡραῖο εἶν αὐτό! (γράφει) «προκαλούσης τὸ δέος»...

ΜΕΜΑΣ: «... δι' εὔκολον καὶ ἐπικερδῆ ἐργασίαν». Ἀρκεῖ.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μετὰ δύο μέρες στὸ ἴδιο καφενεῖο).

ΣΤΑΥΡΟΣ ('Αφοῦ ρωτήση τὸ γκαρσόνι, προχωρεῖ πρὸς τὸ Χρῆστο): Καλημέρα σας, κύριε...

ΧΡΗΣΤΟΣ· Καλημέρα σας.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Διάβασα μιὰ ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα.

ΧΡΗΣΤΟΣ: "Α, μάλιστα, καθῆστε. (Τὸν ἐξετάζει μὲ τὸ μάτι) Μιὰ φορὰ ἡ ἐμφάνισις εἶναι ἱκανοποιητική.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Θὰ παίξω μὲ ξένους ἢ μὲ ντόπιους;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μὲ κανένα δὲ θὰ παίξετε.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μὲ κανένα;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ναί. Τοὐλάχιστον... ἐνενήντα ἐννέα τοῖς ἑκατὸ δὲ θὰ χρειαστῇ οὔτε νὰ σηκώσετε τὸ χέρι σας.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Δὲν καταλαβαίνω. Τί δουλειὰ εἶναι τότε αὐτή;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὸ ἴδιο καφενεῖο σὲ εἴκοσι λεπτά).

ΜΗΝΑΣ (Μπαίνει) : Ἐν τάξει ὅλα. Κι' ἡ μηχανὴ κι' ὁ προβολέας.

ΧΡΗΣΤΟΣ : Μπράβο! Νὰ σοῦ συστήσω τὸν κ. Σταῦρο Σταυροκάνη, πυγμάχο βαρέων βαρῶν.

ΜΗΝΑΣ: Χαίρω πολύ. (Τὸν κυττάζει): Εἶναι ὅ,τι χρειάζεται.

ΣΚΗΝΗ 4η

(Νύχτα, σ' ἕνα παγκάκι τοῦ "Αλσους, χωμένο μέσ' τὰ δέντρα).

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ (κρατάει ἀγκαλιὰ τὴν κοπέλλα): ... Καὶ τὸ φεγγάρι, ἀνάπη μου, κρύβεται διακριτικὰ πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ συννεφένιο «παραβάν», γιὰ νὰ μὴν ταράξῃ τὸ ἐρωτικό μας τραγούδι... Σὲ λατρεύω!...

Η ΚΟΠΕΛΛΑ: Κι' ἐγώ! (Φιλί). Εἶμαι δική σου γιὰ πάντα. (Φιλί)... Μόνο ποὺ τρομάζω μερικὲς φορές.

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ: Γιατί, ἀγάπη μου:

Η ΚΟΠΕΛΛΑ: Σκέπτεσαι τὸν ἄντρα μου; Ἂν μᾶς πιάσῃ, θὰ μᾶς σκοτώσῃ καὶ τοὺς δύο.

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ: Μὴ βάζῃς τέτοια πράμματα στὸ νοῦ σου, αὐτὴ τὴν ὥρα. Χαλάνε τὴν εὐτυχισμένη στιγμή μας. (Φιλί). Σὲ λατρεύω... ('Ενα στιγμιαῖο «φλὰς» τοὺς ξαφνιάζει). Τί εἶναι;

Η ΚΟΠΕΛΛΑ: Πῶ, πῶ, Θέ μου! Τί ἦτανε;

ΧΡΗΣΤΟΣ (πλησιάζει ἀκολουθούμενος ἀπ' τὸ Σταῦρο, ποὺχει ἕνα εὐγλωττο χαμόγελο καὶ προβάλλει τὰ θηριώδη στήθια του καὶ τοὺς χοντρούς του μῦς)... Αὐτὴ τὴ στιγμὴ φωτογραφιστήκατε!

Η ΚΟΠΕΛΛΑ (τρέμουσα): Μά... δὲ θέλαμε νὰ φωτογραφιστοῦμε!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δὲν πειράζει, δεσποινίς! "Αν δὲ θέλετε, δὲν ἐπιμένουμε! Πληρώστε τὸ «φίλμ» καὶ τὸν κόπο μας καὶ νὰ καταστρέψουμε τὴ φωτογραφία.

Η ΚΟΠΕΛΛΑ (ἐνθουσιασμένη): Μάλιστα! Μερσί! Πλήρωσε, Κωστάκη.

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ: (σὰν... βρεμμένος γάτος ἢ μᾶλλον... βρεμμένος ἄνθρωπος) : Πό... πόσο κάνει, παρακαλῶ;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δὲν πειράζει, δώστε ὅ,τι θέλετε.

ΣΤΑΥΡΟΣ: "Ενα κατοστάρικάκι δῶσε ἐκεῖ χάμου. (Τὸ παίρνει): Εὐχαριστῶ.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Καληνύχτα καὶ μᾶς συγχωρεῖτε.

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στοῦ Φιλοπάππου. 'Η ἀρχὴ τῆς σκηνῆς εἶναι περίπου ἴδια μὲ τὴν προηγούμενη).

Ο ΑΛΛΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: ... Τί σημασία ἔχει, μωρό μου, ἂν εἶμαι φίλος καὶ συνέταιρος μὲ τὸν ἄντρα σου; 'Ο ἔρωτας δὲν ξέρει φραγμοὺς καὶ κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις. 'Ο ἔρωτας γκρεμίζει θρόνους καὶ τινάζει στὸν ἀέρα λαοὺς ὁλόκληρους... Γιὰ ἕνα φιλί σου. δίνω τὴ ζωή μου... (Φιλί).

ΧΡΗΣΤΟΣ (μετὰ ἀπὸ τὸ «φλὰς» πλησιάζει): Αὐτὴ τὴ στιγμὴ φωτογραφιστήκατε!... (Καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπά...).

ΣΚΗΝΗ 6η

(Σ' ἄλλη ἐρημιά. 'Η ἀρχὴ γνωστή).

Ο ΚΥΡΙΟΣ: ... Δυστυχῶς, δὲν ἔχω ἑκατὸ δραχμές! Νὰ σᾶς δώσω... τὴν κάρτα μου νὰ περάσετε αὔριο ἀπὸ τὸ γραφεῖο;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μὰ γίνονται τώρα τέτοιες δουλειές, κύριε; Δός μας τὸ «μπρασελὲ» τῆς δεσποινίδος καὶ πάρ' της αὔριο ἄλλο.

ΣΚΗΝΗ 7η

(Σὲ δέκα μέρες στὸ "Αλσος)

ΧΡΗΣΤΟΣ: Αὐτὴ τὴ στιγμή, φωτογραφιστήκατε!

Ο ΚΥΡΙΟΣ Α': Τὴν ὥρα ποὺ φιλιόμαστε;

ΧΡΗΣΤΟΣ (μειδιῶν) : 'Ακριβῶς!

Ο ΚΥΡΙΟΣ Α': Καὶ γιατί μᾶς φωτογραφήσατε;

ΣΤΑΥΡΟΣ (προτείνοντας τὴν ἐπιβλητική του ἐμφάνισι): Γιατί δηλαδή: Δὲ θέλατε νὰ φωτογραφιστῆτε;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ Β': Φυσικά, δὲ θέλαμε! (Θαρραλέα). Τί ἐρώτησις εἶν' αὐτή, κύριε; "Ενα ζευγάρι ποὺ ἔρχετ' ἐδῶ νὰ κρυφτῇ καὶ ν' ἀλλάξῃ ἕνα φιλὶ στὸ σκοτάδι, εἶναι δυνατὸν νὰ θέλῃ νὰ φωτογραφιστῇ:

ΣΤΑΥΡΟΣ: "Αν θέλετε, μποροῦμε νὰ καταστρέψουμε τὴν «πλάκα». Δῶστε κεῖ πέρα κάτι γιὰ τὰ ἔξοδα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ Α': Πόσο δηλαδή; Οἱ καλοὶ λογαριασμοὶ κάνουν τοὺς καλοὺς φίλους, ἔτσι;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Πολὺ σωστά. Δῶστε κάνα κατοστάρικο...

Ο ΚΥΡΙΟΣ Α' (Βάζει τὸ χέρι του στὴν τσέπη καὶ βγάζει... ἕνα πιστόλι): Ψηλὰ τὰ χέρια! Εἶμαι ἀστυνομικός! Καὶ ἡ δεσποινὶς ἐπίσης! Σᾶς παρακολουθεῖ ἀπὸ ντὲς ἡ 'Ασφάλεια!...

ΣΤΑΥΡΟΣ: Κύριε ἀστυνομικέ!... Μὴν πυροβολήσετε! "Ενα δευτερόλεπτο μόνο! (Σκάει μιὰ γροθιὰ στὸ Χρῆστο, ποὺ πέφτει χάμω): 'Εγὼ τοὔλεγα πὼς κινδυνεύουμε!... Εἶμαι μποξὲρ ἐρασιτέχνης, τίμιος, καὶ μὲ παρασύρανε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ Α': ... "Αντε, φύγετε τώρα! Σᾶς λυπήθηκα! Δρόμο, γρήγορα!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Φχαριστοῦμε, κύριε ἀστυνόμε! (Στὸ Χρῆστο) Πᾶμε!... ('Απομακρύνονται).

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ Β': Κι' ἂν σοῦ ζητάγανε ταυτότητα ἀστυνομικοῦ, τί θἄκανες;

Ο ΚΥΡΙΟΣ Α': Θὰ τοὺς πήγαινα στὴν 'Αστυνομία καὶ θἄλεγα πὼς εἶπα «ἀστυνομικὸς» γιὰ νὰ φοβηθοῦνε.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ Β' : Κι' ἀφοῦ δὲν ἔχεις ἄδεια ὁπλοφορίας;

Ο ΚΥΡΙΟΣ Α': Καὶ μήπως αὐτὸ εἶναι πιστόλι; Ταμπάκερα εἶναι!

(Αὐλαία).

ΕΨΙΛΟΝ

Η ΕΠΙΔΕΙΞΙ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΟΡΙΑΝΩΒ

Τὴν προσεχῆ Τετάρτη 11 'Ιουνίου, στὶς 8.30 μ. μ., θὰ δοθῇ στὸν «'Ορφέα» ἡ ἐτησία χορευτικὴ ἐπίδειξι τῆς Σχολῆς Μοριάνωβ, ποὺ ἀποτελεῖ κάθε χρόνο καλλιτεχνικὸ γεγονός. Στὴ φωτογραφία μας μιὰ ἀπὸ τὶς μαθήτριες τῆς Σχολῆς, ἡ δεσποινὶς Σωτηρία Κυριακούλη, ἡ ὁποία, μαζὶ μὲ τὶς δίδες Δ. Παλάσσβα, Χ. Κομπάνη, Ρ. Κάμμερ, Δ. Βούρβουλη καὶ 'Ιωάννα Καλαϊτζῆ, θὰ ἀποτελέσουν τὰ στελέχη τῆς ὅλης ἐπιδείξεως. 'Εξαιρετικὰ ἐνδιαφέρων θὰ εἶναι καὶ ὁ πρωτότυπος χορὸς «Ζουλοὺ», στὸν ὁποῖο θὰ πάρουν μέρος 30 μαθήτριες τῆς Σχολῆς

Η ΣΤΑΡΛΕΤ ΚΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ

Θέλοντας νὰ σατιρίσῃ τὴ μόδα τοῦ «Σάκκου» ἡ στάρλετ τοῦ ἀγγλικοῦ κινηματογράφου Τσέρυ Γουίντον, πῆρε ἕνα πραγματικὸ τσουβάλι ἀπὸ πατάτες, τὸ διασκεύασε ἐλαφρῶς καὶ κυκλοφόρησε κατόπιν στοὺς δρόμους τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης μὲ τὸ... μοντέλο ποὺ βλέπετε καὶ στὴ φωτογραφία μας! Τὸ ἐξυπνο αὐτὸ κόλπο ἐπέτρεψε στὴν καλλιτέχνιδα νὰ κάνῃ δωρεὰν μιὰ μεγάλη διαφήμισι, γύρω ἀπὸ τὸ ἄτομό της.

Οἱ ὁδηγοὶ ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥΣ

Πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ περιορισθοῦν τὰ τραγικὰ αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα

"Υστερα ἀπὸ τὸ τελευταῖο δυστύχημα στὸ 44ον χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ 'Αθηνῶν — Κορίνθου, πρέπει πιὰ νὰ ἐξετασθῇ σοβαρὰ τὸ ἑξῆς θέμα: "Οπως τ' αὐτοκίνητα παρακολουθοῦνται συνεχῶς καὶ... ἐπισκευάζονται σὲ περίπτωσι μιᾶς μηχανικῆς βλάβης τους, θὰ πρέπει ἴσως κι' οἱ ὁδηγοί τους νὰ ὑποβάλλωνται συχνὰ σὲ μιὰ αὐστηρὴ γενικὴ ἐξέτασι τῆς ὑγείας τους. Κι' ὄχι μόνο οἱ ἐπαγγελματίες, ἀλλὰ κι' οἱ ἐρασιτέχνες, ἄντρες καὶ γυναῖκες.

Κάθε τόσο, δηλαδή, νὰ μὴ μποροῦν νὰ ὁδηγήσουν, ἂν δὲν ἔχουν αὐτὸ τὸ πιστοποιητικὸ τῆς καλῆς ὑγείας, τῆς ἀπόλυτης ἰσορροπίας τῶν νεύρων τους καὶ τὸ σημαντικώτερο ὅτι δὲν παρεσύρθησαν ἀπὸ διάφορα πάθη: Δὲν τὸ ἔρριξαν στὴν προσωρινὴ γοητεία τῶν ναρκωτικῶν, δὲν ἔγιναν ἀλκοολικοὶ κι' ὅτι τέλος ἔχουν γερὸ μάτι, γερὴ καρδιὰ καὶ γερὰ νεῦρα. Αὐτὸ τὸ πιστοποιητικὸ θὰ ἐνδιέφερε πρῶτα τοὺς ἴδιους κι' ἔπειτα ὅλους τοὺς πεζούς.

"Ενας «ἀρρωστος» ὁδηγός, μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ θανατηφόρο δυστύχημα, μὲ θύματα ἀνύποπτους αὐτοκινητιστάς, ποὺ ὁδηγοῦν μὲ προσοχὴ κι' ἔχουν ἄριστα στὴν ὑγεία τους.

Στὴν περίπτωσι τῶν Μεγάρων ὁ τραγικὸς ὁδηγὸς Τηλέμαχος Σάμιος ἔπεσε στὴν κοίτη ἑνὸς χειμάρρου ἀπὸ ὕψος ἑπτὰ μέτρων. Τὸ αὐτοκίνητα ἀνετράπη καὶ σκοτώθηκαν τέσσερες ἄνθρωποι, ἐνῶ ἄλλοι τρεῖς τῆς συντροφιᾶς τοῦ ὁδηγοῦ μεταφέρθηκαν βαρειὰ τραυματισμένοι στὸ νοσοκομεῖο.

Αὐτὸ τὸ πιστοποιητικὸ τῆς καλῆς ὑγείας θὰ μποροῦσε νὰ ζητιέται ἀπὸ τοὺς τροχονόμους καὶ νὰ ἐλέγχεται. Βέβαια ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶναι μεγάλη σκοτοῦρα γιὰ τοὺς ὁδηγοὺς αὐτοκινήτο. Μὲ θὰ ἦταν ἀπαραίτητο νὰ γίνῃ γιὰ νὰ προστατευθῇ ἀποτελεσματικὰ ἡ ζωὴ τῶν αὐτοκινητιστῶν, τῶν ἐπιβατῶν καὶ τῶν πεζῶν.

Οἱ ὁδηγίες τῆς Τροχαίας, τὰ σήματα στοὺς δρόμους, ὁ ἔλεγχος τῆς ταχύτητος ἐλαττώνουν τὸν ἀριθμὸ τῶν δυστυχημάτων, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀποτελεσματικὰ μέτρα. 'Ο ἄνθρωπος ποὺ ἔχει σπασμένα νεῦρα, δὲ μπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ μὲ ψυχραιμία. 'Ο τοξικομανής, ἅμα ἔχῃ πάρει τὴν πρέζα του ἢ ἔχῃ καπνίσει τὸ χασίς του εἶναι... εὐτυχὴς καὶ ταξιδεύει στὰ σύννεφα. 'Ο ἀλκοολικός, μετὰ τὸ τρίτο ποτῆρι, νομίζει ὅτι ὅλος ὁ κόσμος εἶναι δικός του! Κι' ἔπειτα, ἔχουμε πολλοὺς ἀνθρώπους ποὺ... τρελλάθηκαν, ποὺ ἔγιναν καρδιακοί, ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ σοβαρὲς ἀρρώστιες. Γιὰ νὰ τοὺς δοθῇ, βέβαια, ἄδεια ὁδηγοῦ, κοντὰ στ' ἄλλα χαρτιὰ εἶχαν παρουσιάσει καὶ σχετικὴ ἰατρικὴ βεβαίωσι ὅτι ἔχουν καλὴ ὑγεία. Μὰ ὁ ἄνθρωπος φθείρεται, "Ετσι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀτόμων, ποὺ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὁδηγοῦν σήμερα αὐτοκίνητο εἶναι ἴσως μεγάλος... Γιὰ νὰ πεισθῆτε, σᾶς ἀναφέρουμε μερικὰ χαρακτηριστικὰ παραδείγματα:

"Ενας ἄριστος ἐπαγγελματίας ὁδηγός, ὕστερα ἀπὸ μερικὰ οἰκογενειακὰ ἀτυχήματα, τὸ ἔριξε στὸ κρασί καὶ στὶς εὔθυμες συντροφιὲς γιὰ νὰ ξεχνᾶ τὶς στενοχώριες του. Κάθε τόσο τραβοῦσε μὲ τὴν παρέα του στὰ Μεσόγεια γιὰ νὰ πιῇ κανένα καλὸ κρασί. "Ενα βράδυ, μπροστὰ στὸν «Εὐαγγελισμό», ἐνῶ κατέβαινε τὴν ἀδὸ Β. Σοφίας μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα, πάτησε ἕναν...προχονόμο καὶ ἐξαφανίστηκε. 'Η Τροχαία ὅμως δὲν ἄργησε νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ τὸν συλλάβῃ. Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶδαν τὸ δίπλωμά του κι' ἀπόρησαν:

— 'Εσύ, ἕνας τόσο παληὸς ὁδηγός, νὰ τρέχῃς σὰν τρελλός; Νὰ πατήσῃς ἕναν ἄνθρωπο, νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃς καὶ νὰ φύγῃς; 'Εσὺ εἶσαι νοικοκύρης, μυαλωμένος, δὲν εἶσαι κανένα παληόπαιδο...

'Ο ὁδηγὸς ἔσκυψε τὸ κεφάλι ντροπιασμένος κι' ὁμολόγησε:

— Εἶχα πολλὲς στενοχώριες... "Ετσι ἐπῆρα δυὸ γνωστές μου καὶ πῆγα στὸ Κορωπὶ νὰ πιοῦμε λίγο κρασί, "Ηπια ὅμως ἀρκετά... Οἱ γυναῖκες ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται. Γιὰ νὰ τοὺς ἀποδείξω ὅτι δὲν ἤμουν... ζαλισμένος, ἄρχισα νὰ τρέχω μὲ τ' ἀμάξι. Μὰ ὅσο ἔτρεχα, τόσο περισσότερο ζαλιζόμουνα. Στὸν «Εὐαγγελισμό», ἔπεσε στὴν πλώρη μου ὁ ἄτυχος ἀστυφύλακας. Δὲν πρόλαβα νὰ τὸν δῶ...

— Καὶ γιατί τὸν ἐγκατέλειψες ἀβοήθητο:

— Ἔπρεπε νὰ πάω τὶς γυναῖκες στὸ σπίτι τους, γιὰ νὰ μὴν τὶς ἐκθέσω μὲ τὶς ἀνακρίσεις...

Αὐτὴ εἶναι ἡ τυπικὴ περίπτωσι τοῦ μεθυσμένου ὁδηγοῦ, ποὺ τρέχει γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι κρατᾶ καλὰ τὸ τιμόνι. Κι' ὁποιον πάρῃ ὁ Χάρος.

"Αλλη χαρακτηριστικὴ περίπτωσι εἶναι τῶν γλεντζέδων, ποὺ ὕστερα ἀπὸ μιὰ νύκτα ὀργίων, γυρίζουν σπίτι τους ἐξαλλοι ἢ τσακισμένοι ἀπὸ τὶς καταχρήσεις. Ποιὸς νὰ φυλάξῃ τὸν αὐτοκινητιστὴ ἢ τὸ διαδάτη ποὺ θὰ βρεθῇ στὴν.. πλώρη τους; "Ενας ἀπὸ αὐτούς, τρέχοντας μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα, ἀπὸ τὴν Κηφισιὰ πρὸς τὴν 'Αθήνα, κοντὰ στὴ διασταύρωσι τοῦ Χαλανδρίου, ἀνάγκασε τ' αὐτοκίνητό του νὰ κάνῃ ἕνα ἅλμα καὶ πῆγε κι' ἔγινε φυσαρμόνικα ἑπάνω σ' ἕνα τοῖχο.

Τρίτη τυπικὴ ἐπίσης περίπτωσι: Οἱ ὁδηγοί, ποὺ ἔχουν σπασμένα νεῦρα, ποὺ χάνουν εὔκολα τὴν ψυχραιμία τους, ποὺ τὸ μυαλό τους σταματᾶ καὶ κάνουν τὰ πιὸ ἀπίθανα πράγματα: 'Αντὶ νὰ πατήσουν τὰ φρένα, πατᾶνε τὸ γκάζι καὶ ἀναπτύσσουν μεγαλύτερη ταχύτητα ἢ γιὰ ν' ἀποφύγουν ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο, ἀνεβαίνουν στὸ πεζοδρόμιο καὶ σκοτώνουν ἀνύποπτους διαβάτες ἢ χώνονται στὶς βιτρίνες τῶν μαγαζιῶν...

"Αλλοι γκρεμίζουν φανοστάτες, περίπτερα, τὸ διάζωμα μιᾶς γέφυρας ἢ τὰ φωτεινὰ σήματα τῶν μεγάλων δημοσίων δρόμων καὶ κατρακυλοῦν σὲ βάραθρα ἢ στὴ θάλασσα...

Μὰ ὑπάρχουν ἀκόμη κι' ὁδηγοί, ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν καρδιά τους κι' ἐκεῖ ξαφνικά, ἐνῶ τρέχουν μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα, παθαίνουν συγκοπή. Σκεφτῆτε τώρα τί θὰ μποροῦσε νὰ συμβῇ, ἂν ὁ σωφὲρ αὐτὸς ἔχῃ στὰ χέρια του τὸ τιμόνι ἑνὸς λεωφορείου γεμάτου ἀπὸ ἐπιβάτες...

Πολλοὶ ὁδηγοὶ ἐπίσης μὲ τὶς οἰκονομικὲς στενοχώριες τους καὶ τὰ βάσανά τους εἶναι ἀφηρημένοι. Πολλὲς φορὲς ἐξογκοῦν γὰ δέσουν καλὰ τὰ φρένα τοῦ αὐτοκινήτου τους. Καὶ δὲν εἶναι ἀσυνήθιστη περίπτωσι τοῦ αὐτοκινήτου, ποὺ χωρὶς ὁδηγὸ ἀρχίζει νὰ κυλᾶη σ' ἕνα κατηφορικὸ δρόμο καὶ δὲ σταματάει παρὰ μόνο ὅταν θἄ... συγκρουσθῇ μὲ κάποιο ἄλλο. "Ενα τέτοιο περιστατικὸ συνέβη πρὶν λίγο καιρὸ στὴν λεωφόρο Β. Σοφίας. Μία κοῦρσα ἔφυγε μόνη της ἀπὸ τοὺς 'Αμπελοκήπους, διέσχισε ἀκυβέρνητη τὴν ἀπόστασι μέχρι τὴν πλατεία Ρηγίλλης καὶ τέλος χτύπησε πάνω σ' ἕνα ἄλλο ἁμάξι καὶ... σταμάτησε, χωρὶς νὰ σημειωθοῦν εὐτυχῶς θύματα!

'Η συχνὴ ἀνανέωσι τοῦ πιστοποιητικοῦ καλῆς ὑγείας θὰ ἦταν καλό, λοιπόν, γὰ ἐφαρμοσθῇ, γιὰ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς αὐτοκινητιστάς, τόσο γιὰ τὸ δικό τους καλὸ ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Ἐνστικτικά

★ 'Ακόμα κι' ἡ βαρύτερη ἐργασία, ὅταν γίνεται μ' εὐχαρίστησι, παύει νὰ εἶναι κουραστική.

Σαίξπηρ

★ 'Η ἀλήθεια καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἶναι πράγματα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ λερωθοῦν.

Μίλτων

★ Μιὰ μικρὴ βοήθεια, ὅταν γίνεται στὴν περίπτωσι ποὺ χρειάζεται, εἶναι τεραστία εὐεργεσία.

Δημόκριτος

★ "Αμα βάζῃς μεγάλες πέτρες χωρὶς μικρές, ὁ τοῖχος θὰ γκρεμίσῃ.

★ 'Η πεῖνα γίνεται σὲ πολλὰ δάσκαλος.

'Αρχαῖα γνωμικά

★ 'Ο χρόνος εἶναι ὁ ἐπανορθωτὴς τῶν σφαλμάτων, ὁ δοκιμαστὴς τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ἔρωτα. 'Ο χρόνος εἶναι ὁ μόνος ἀληθινὸς φιλόσοφος. "Ολοι οἱ ἄλλοι εἶναι σοφιστάι.

Βύρων

★ 'Η μεγαλύτερη ἀπώλεια χρόνου συντελεῖται ὅταν περιμένουμε κάτι ἀπ' τὸ μέλλον. Ἀφίνουμε νὰ περνάη τὸ παρόν, ἐνῶ τὸ ἐξουσιάζουμε, καὶ ἀποβλέπουμε σὲ κάτι ποὺ ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν τύχη.

Σενέκας

★ 'Ο ἄνθρωπος μένει στὴ γῆ τρία λεπτά: τὸ ἕνα γιὰ νὰ γελάσῃ, τὸ ἄλλο γιὰ ν' ἀναστενάξῃ καὶ τὸ τρίτο γιὰ ν' ἀγαπήσῃ.

Ριχτερ

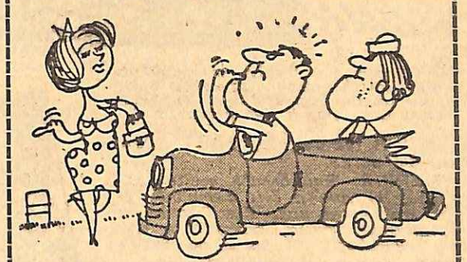

'Ωτοστόπ!...

'Επίκαιροι στίχοι

ΠΑΡΑ — ΘΕΡΙΣΜΟΣ

Πολλοὶ ἀστοὶ φλεγόμενοι ζητοῦν αὐτὸ τὸ θέρος
νὰ πᾶνε στὰ προάστια πρὸς ἀλλαγὴν ἀέρος,
ἀλλὰ κι' ἀπ' τὶς παράγκες τους κι' ἀπ' τὶς «σκιάδες» σκιάζονται
γιατὶ κι' αὐτὲς οἱ ἄθλιες μὲ λίρες ἐνοικιάζονται!

★

'Εφ' ᾧ κι' ἡ τάξις, κύριοι, ἡ πλέον πτωχοτέρα,
στοῦ "Αστεως τὴν κάμινον μοιραίως θὰ κορώσῃ,
διότι ὅποιος σκέπτεται γ' ἀλλᾶχ τὸν ἀέρα,
ὀφείλει ὡς ἐνοίκιον «κι' ἀέρα» νὰ πληρώσῃ!

«ΖΗΝ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΩΣ»

Στὴν ἐποχή μας τὴ ζαβή, ποὺ βρίθουν τὰ τρωτὰ
κι' οἱ πολλαπλές της οἱ πληγὲς ποτὲ δὲν βλέπουν (ἴασι,
πεγῆντα κάπου μαθηταί, γευθῆκαν παγωτὰ
κι' ὁμαδικῶς ὑπέστησαν γερὴ... δηλητηρίασι!

★

Ριγοῦν κατόπιν ἀπ' αὐτό, οἱ πάντες, φυσικὰ
καὶ τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς οἱ πιὸ πολλοί τους (τίλλουν,
ἀφοῦ κοντεύουν σήμερα καὶ τ' ἀναψυκτικὰ
«εἰς τόπον...ἀναψύξεως» γιὰ πάντα νὰ σὲ στείλουν!

ΚΑΙ ΜΗ.. ΧΗΡΟΤΕΡΑ

'Επ' αὐτοφώρῳ πιάστηκε ἡ Πιτσικώνη ἡ χήρα,
ποὺ δὲ μποροῦσε ἄπραγη νὰ μένῃ ἡ κακομοίρα
καὶ γιὰ νὰ συχνολησμονᾶ τὴ μαύρη της γνρεία,
τὸ ἔριχνε στὸ «ξάφρισμα» καὶ στὴν...λαθροχειρία!

★

'Ιματισμὸν ἐξάφριζε ἡ χήρα ἡ καπάτσα
κι' ἀφοῦ τὸν «ἐφρεσκάριζε» τὸν πούλαγε στὴν πιά(τσα...
Μ' αὐτή, λοιπόν, τὴ δρᾶσι της κι' αὐτά της τὰ ξα(φρίσματα
πολλοὶ ἀστοὶ ἀνύποπτοι, κατὰ καιροὺς ἐπλήγησαν,
ὥσότου τὰ «σουφρώματα» καὶ δὴ τὰ «φρεσκαρί(σματα»
τὴ χήρα ὁλοσούμπητη στὸ «φρέσκο» τὴν ὡδήγησαν!

ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Μηνύθηκε ὁ Κοττόπουλος, πρὸ ἡμερῶν, στὰ σθέλτα,
διότι δὲν ἐπήγαινε γιὰ παίξιμο στὸ Δέλτα,
ἀλλ' ἔβαζε ὁ ἀδιόρθωτος παράνομα στοιχήματα
καὶ κάθε τόσο γύρω του ὁ ὁμιλουργοῦσε θρύματα!

★

Κυρώσεις ὁ Κοττόπουλος, λοιπόν, θὰ ὑποστῇ,
γιατὶ σὰν ἄντρας ἐξυπνος δὲν ἔχει ἀνθιστῇ,
ὅτι στὸ Δέλτα τὸ κοινὸν ὀφείλει νὰ τραβιέται
κι' ἐκεῖ σὰν τό... κοττόπουλο νομίμως νὰ μαδιέται!

ΜΕΤΑ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Σὲ μιὰ Περιστεριώτικη δροσόλουστη ταβέρνα
κι' ἀπάνω ποὺ τὶς νότες της ἐσκόρπιζε ἡ λατέρνα,
ὁ γυιὸς Πυργιέρης θέριεψε καὶ πάσαυτα κι' ἐν (τάχει
τὸν λατερνιάρη ἔστρωσε σ' ἀλύπητο μπεντάχι!

★

Στὸ ξύλο τὸν ἐπάτησε μὲ λόγους ἄλλους ἤτοι
κι' εὐλόγως ὁ ταλαίπωρος ὁ «μουσικὸς» θὰ φρίττῃ,
ὅσάκις πλεῖστοι ῥήτορες καὶ πλεῖστοι φανφαρόνοι,
θὰ λένε πὼς ἡ μουζίκα «τὰ ἤθη ἐξημερώνει»!

ΟΥΔΕΝ ΚΑΙΝΟΝ...

Χωρὶς καμμιὰν ἀνάπαυλα καὶ κάλμα μιὰ σταλιὰ
ὑπερδιαφημίζονται «τ' ἀόρατα γυαλιά»,
ποὺ, φυσικά, γιὰ σπάνια φαινόμενα θρυλοῦνται
κι' ἐν γένει τοῦ αἰῶνος μας τὸ θαῦμα ἀποκαλοῦνται!

★

'Ωστόσο ἔγει ἄδικα ἡ φήμη τους φουντώσει,
*καθ'

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸν καιρὸ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟ ΠΟΛΟ...

('Εκείνος κι' 'Εκείνη συζητοῦν μὲ φαινομενικὴ ἠρεμία, ποὺ κρύβει ὅμως πίσω της μιὰ θύελλα. Μιὰ σπίθα χρειάζεται μόνο γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἔκρηξις...)

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ σφιγμένα χείλια): "Ωστε ἔτσι νομίζεις:...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εσύ, δηλαδή, νομίζεις ἀλλοιῶς;... 'Η γυναίκα ἔχει ἀναμφίβολη ἐξέλιξι στὴν ἐποχή μας. "Εχει δικαιώματα χειροπιαστά, μεγάλα, ἐνῶ ἄλλοτε εἶχε μόνο ὑποχρεώσεις. Νά, θὲς νὰ σοῦ διαβάσω κάτι σχετικὸ καὶ ἐνδιαφέρον;

ΕΚΕΙΝΗ: Διάβασέ το μου... Τί εἶναι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Οἱ ταξιδιωτικὲς ἐντυπώσεις τοῦ Μάρκο Πόλο.

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιὸς ἦταν αὐτός;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ενας τολμηρὸς Βενετσιάνος, ποὺ ξεκίνησε τὸ 1271 γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν 'Ασία...

ΕΚΕΙΝΗ: "Ητανε στρατιωτικός;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Εμπορος. 'Η κατάκτησί του δὲν ἔγινε μὲ τὸ σπαθὶ καὶ μὲ τὴ βία, ἀλλὰ μὲ τὴν πονηριὰ καὶ τὴν ἐξυπνάδα... "Ετσι, ὁ Μάρκο Πόλο ἔφτασε ὡς τὰ βάθη τῆς Κίνας γιὰ νὰ μᾶς περιγράψῃ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς, τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα, σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ὁλοζώντανες περιγραφές, ποὺ τὸν ἀνεβάζουνε στὸ βάθρο τοῦ πιὸ παρατηρητικοῦ, τοῦ πιὸ διαλεχτοῦ δημοσιογράφου...

ΕΚΕΙΝΗ: Μπράβο του!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νὰ δοῦμε ἂν θὰ πῆς μπράβο κι' ἀφοῦ ἀκούσῃς ὅσα γράφει γιὰ τὴ θέσι τῆς γυναίκας στὴν αὐλὴ τοῦ Μεγάλου Χάν, τοῦ Μογγόλου αὐτοκράτορα τῆς Κίνας... (Ἀνοίγει ἕνα βιβλίο καὶ διαβάζει). «Ὁ Μεγάλος Χάν ὁ κύριος τῶν κυρίων, ποὺ ὀνομάζεται Κουμπλαΐ, ἔχει ὡραῖο παρουσιαστικό. Δὲν εἶναι οὔτε ψηλός, οὔτε κοντός, ἀλλὰ μέσου ἀναστήματος. Εἶναι γεροδεμένος κι' ἔχει καλὲς ἀναλογίες. Τὸ πρόσωπό του εἶναι ἄσπρο καὶ ρόζ, σὰν τριαντάφυλλο. "Εχει ὡραῖα μάτια καὶ καλοσχηματισμένη μύτη».

ΕΚΕΙΝΗ: Καλά, καὶ τί σχέσι ἔχουν αὐτὰ μὲ τὶς γυναῖκες;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ακου ἀμέσως πιὸ κάτω τὴ συνέχεια: «"Εχει τέσσερις νόμιμες γυναῖκες. Ὁ μεγαλύτερος γυιός του, ποὺ ἔχει ἀπὸ μιὰν ἀπὸ αὐτές, θὰ γίνῃ μιὰ μέρα κύριος τῆς αὐτοκρατορίας. Οἱ τέσσερις αὐτὲς γυναῖκες ὀνομάζονται αὐτοκράτειρες καὶ κάθε μιὰ τους ἔχει μεγάλη κι' ὡραία Αὐλή, ποὺ τὴν ἀποτελοῦν τρακόσες τουλάχιστον ὡραῖες καὶ γεμᾶτες χάρι κοπέλλες. Οἱ κυρίες αὐτὲς ἔχουν κι' ἄλλη μεγάλη ἀκολουθία ἀπὸ ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἔτσι ποὺ ἡ Αὐλὴ τῆς καθεμιᾶς τους ἀποτελεῖται ἀπὸ δέκα χιλιάδες πρόσωπα».

ΕΚΕΙΝΗ: Βρὲ κόσμος καὶ ντουνιάς!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτὸ ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι τὸ ἀμέσως πιὸ κάτω: «Ὁ μεγάλος ἄρχοντας ἔχει ἀκόμα πολλὲς ἄλλες «εὐνοούμενες», καὶ θὰ σᾶς πῶ πῶς τὶς διαλέγει. Κάθε δυὸ χρόνια, σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμο, ὁ Μεγάλος Χὰν στέλλει πρέσβεις νὰ τοῦ διαλέξουν τὰ πιὸ ὅμορφα κορίτσια, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες, ποὺ δίνει γιὰ τὴν ὁμορφιά τους, καὶ νὰ τοῦ φέρουν τετρακόσια ἢ πεντακόσια ἀπὸ αὐτά».

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ τί τάκανε τόσα πολλά;..

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ακου καὶ μὴ βιάζεσαι νὰ ἀπορήσῃς: «Ἡ ἐκτίμησι τῆς ὁμορφιᾶς τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν γίνεται κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο. Μόλις οἱ πρέσβεις φτάσουν σὲ ἕνα μέρος, δίνουν διαταγὴ νὰ παρουσιασθοῦν μπροστά τους ὅλες οἱ κοπέλλες τῆς ἐπαρχίας. Τότε μερικοὶ ἐμπειρογνώμονες ποὺ εἶναι διωρισμένοι εἰδικῶς γι' αὐτὴν τὴ δουλειά, ἐξετάζουν καθεμιά τους μὲ κάθε λεπτομέρεια σὲ ὅλα της τὰ σημεῖα, στὰ μαλλιά, στὸ πρόσωπο, στὰ χείλια, κλπ. κι ἐξακριβώνουν ἂν τὸ κάθε σημεῖο βρίσκεται σὲ ἀναλογία καὶ σὲ ἁρμονία μὲ τὸ σύνολο τοῦ ἀτόμου της. "Επειτα ὁρίζουν τὴν ἀξία τῆς καθεμιᾶς σὲ καράτια. Γιὰ ἄλλη δεκαέξη καράτια, γιὰ ἄλλη δεκαοχτὼ ἢ εἰκοσι, ἀνάλογα μὲ τὴν ὡραιότητα τῆς καθεμιᾶς. 'Η τελικὴ ἐπιλογὴ γίνεται σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὲς τοῦ Μεγάλου Χάν, ποὺ ὁρίζει ἀπὸ πρὶν ἀπὸ πόσα καράτια κι' ἀπάνω θὰ γίνωνται αὐτὲς δεκτές. Κι' αὐτὲς τελικῶς φέρνουν οἱ πρέσβεις στὸν Χάν. "Οταν τὶς φέρνουν ἐκεῖ, αὐτὸς διορίζει νέους ἐμπειρογνώμονες, γιὰ νὰ τὶς ἐξετάσουν καὶ πάλι. "Ετσι γίνεται ἡ ὁριστικὴ ἐπιλογή. Στὸ τέλος μένουν τριάντα ἢ σαράντα ἀπ' αὐτές, ποὺ συγκεντρώνουν τὸ μεγαλύτερο ἀριθμὸ καρατιῶν. Καθεμιὰ ἀπὸ αὐτὲς παραδίνεται στὴ γυναίκα ἑνὸς ἀξιωματικοῦ, ποὺ τὴν παίρνει στὸ δωμάτιό της καὶ τὴν ἐξετάζει προσεχτικὰ γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ μήπως ἔχει κανένα κρυφὸ ἐλάττωμα, μήπως ροχαλίζει τὴ νύχτα, ἢ μήπως ἡ ἀναπνοή της δὲν ἔχει εὐχάριστη μυρωδιά. 'Αφοῦ ὑποστοῦν αὐτὴν τὴν αὐστηρὴ ἐξέτασι, τὶς χωρίζουν σὲ ὁμάδες ἀπὸ πέντε καὶ κάθε ὁμάδα εἶναι τῆς ὑπηρεσίας τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες. "Οταν περάσουν οἱ μέρες αὐτὲς ἀλλάζει ἡ ὁμάδα. Καὶ καθὼς ἡ μιὰ ὁμάδα εἶναι ἀπασχολημένη στὸ δωμάτιο τοῦ ἄρχοντα, ἡ ἄλλη βρίσκεται στὴν πλαϊνὴ κάμαρα, κι' ἂν ὁ κύριος χρειασθῇ κάτι, φαγητό, πιοτό, ἢ ὅ,τι ἄλλο, οἱ πρῶτες δίνουν διαταγὴ στὶς δεύτερες νὰ τὸ ἑτοιμάσουν. "Ετσι τὸν κύριο τὸν ὑπηρετοῦν ἀποκλειστικὰ οἱ κοπέλλες αὐτὲς καὶ κανένας ἄλλος».

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ φρίκη): Οἱ «εὐνοούμενες»!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ακριβῶς. Τὸ κέρδος τους ὅμως εἶναι αὐτό: «"Αν κάποιος εὐγενὴς θελήσῃ νὰ παντρευθῇ, ὁ Μεγάλος Χὰν τοῦ δίνει μιὰν ἀπὸ αὐτές, μαζὶ μὲ καλὴ προῖκα, κι' ἔτσι ὅλες αὐτὲς τὶς κοπέλλες τὶς παντρεύει μὲ πρώτης τάξεως συζύγους».

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ἀγανάκτησι): Τί ἐξευτελισμός!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιὰ φαντάσου νὰ ζοῦσες τὴν ἐποχὴ ἐκείνη... Νὰ περιμένῃς πότε θὰ θρεθοῦνε νὰ σὲ ἐξετάσουνε στὸ στόμα στὰ μάτια, στὰ δόντια—σὰν ἄλογο!—γιὰ νὰ σὲ πάνε, μαζὶ μὲ κανένα λόχο ἄλλων γυναικῶν, στὸν ἄντρα - δυνάστη, ἐξουσιαστὴ καὶ κύριο!...

ΕΚΕΙΝΗ: Αὐτὰ συνέβαιναν μόνο μὲ τὸν αὐτοκράτορα, καὶ μὴ βιάζεσαι νὰ θριαμβεύσῃς!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί σημασία ἔχει ἂν ἦταν αὐτοκράτωρ ὁ ἐξουσιαστὴς μὲ τὶς τέσσερις ἐπίσημες γυναῖκες καὶ τὶς χίλιες ἀνεπίσημες; 'Η γυναίκα δὲν ἦτανε γενικά, ἐξευτελισμένη ἀπέναντι τοῦ ἄντρα;... (Ξαναν οίγει τὸ ἴδιο βιβλίο). Νά, ἄκου νὰ σοῦ διαβάσω καὶ κάτι ἄλλο γιὰ νὰ πειστῇς: «'Η γυναίκα εὐθὺς μετὰ τὴ γέννα σηκωνόταν καὶ συνέχιζε τὶς δουλειές, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτε, κι' ἀντὶ γι' αὐτὴν ἔπεφτε στὸ κρεβάτι ὁ ἄντρας της καὶ βογγοῦσε δυνατὰ κι' ἔκανε τὸν ἐξαντλημένο, γιὰ νὰ δείξῃ πὼς τὸ παιδὶ ἦτανε πραγματικὰ δικό του, καὶ δεχόταν τὰ συγχαρητήρια τῶν φίλων...».

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει ἄθελά της): Τί γελοῖα ἔθιμα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πίσω τους ὅμως διακρίνεται ὁλοκάθαρα ἁλυσοδεμένη, ἐξευτελισμένη, ἀξιοθρήνητη ἡ γυναῖκα!

ΕΚΕΙΝΗ: Μήπως τὴν ἤθελες καὶ τώρα ἔτσι, κύριε... Μεγάλε Χάν;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ νὰ τὴν ἤθελα δὲ γίνεται!... 'Η γυναῖκα ξέφυγε πιὰ ἀπὸ τὴν ἄδικη μοῖρα της—τὴ μοῖρα τῆς σκλάβας ποὺ σκύβει ὑποταχτικὰ τὸ κεφάλι της μπροστὰ στὸν ἀφέντη—τὸν ἄντρα!

ΕΚΕΙΝΗ: Πῶς τὴ νοσταλγεῖς ὅμως αὐτὴ τὴν ἐποχή!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιὰ νὰ τὴ νοσταλγῶ, ἔπρεπε νὰ τὴν εἶχα ζήσει... Κι' ἐγὼ εἶμαι γεννημένος λίγο μετὰ τὸ 1271...

ΕΚΕΙΝΗ: Μὴ παίζῃς μὲ τὰ λόγια! Θὰ σοῦ ἄρεσε νὰ ζοῦσες σ' αὐτὴ τὴν ἐποχή...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ἔχει σημασία τί θὰ μοῦ ἄρεσε...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ σὲ ποιὰ ἐποχὴ ζῆς; Μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολὺ εὐχαρίστως... Ζῶ στὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ γυναῖκα παίρνει τὸ ἐκλογικὸ βιβλιάριό της καὶ πάει καὶ ψηφίζει, καὶ ἀναδεικνύει τοὺς διαλεχτούς της γιὰ νὰ κυβερνήσουν τὸν τόπο!...

ΕΚΕΙΝΗ: "Ετσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν λέω ὄχι... Εὐχαρίστησε ὅμως τὸ Θεό, ποὺ δὲ σὲ ἄφισε νὰ γεννηθῇς τὸν καιρὸ τοῦ Μάρκο Πόλο...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΠΑΝΙΑ *μὲ δεμόνι, μὲ ξύδι καὶ μὲ γλυκερίνη...*

'Αποτελοῦν, κατὰ τοὺς Γερμανοὺς εἰδικούς, τὸ καλύτερο μέσο γιὰ νὰ ξανανειώνῃ τὸ δέρμα

ΔΕΝ εἶναι πάρα πολλὰ χρόνια, πού, ὅταν γινόταν λόγος γιὰ τὸ μπάνιο, οἱ ἄνθρωποι, στὴν ὑπαιθρο προπαντός, προσθέτανε: «ἀχρείαστο νάναι». Γιατὶ πίστευαν πὼς τὸ μπάνιο ἐπιβάλλεται μονάχα γιὰ τοὺς ἀρρώστους, ἐνῶ περιττεύει ἐντελῶς γιὰ τοὺς ὑγιεῖς!

Σήμερα, ἡ ἐπιστήμη ὄχι μόνο δὲ θεωρεῖ «ἀχρείαστο» τὸ μπάνιο, ἀλλὰ τοῦ ἀποδίνει σημασία ὁλοένα καὶ μεγαλύτερη. 'Ο προορισμός του, κατὰ τοὺς σύγχρονους ἐπιστήμονες, εἶναι τριπλός: Τὸ μπάνιο ἀποτελεῖ παραγόντα ὑγείας, παράγοντα καθαριότητας καὶ παράγοντα ὁμορφιᾶς. Εἶναι τὸ ἀποτελεσματικότερο προληπτικὸ μέτρο γιὰ τὶς περισσότερες ἀρρώστειες καί, ταυτόχρονα, τὸ καλύτερο καὶ πιὸ ὑγιεινὸ «καλλυντικὸ» γιὰ τὸ δέρμα.

'Αμφισβητήσεις ἐξακολουθοῦν, ἀκόμη καὶ τώρα, νὰ ὑπάρχουν μονάχα γιὰ τὴν ὠφελιμότητα τοῦ πρωϊνοῦ κρύου ντούς. Σύμφωνα μὲ τὶς τελευταῖες διαπιστώσεις τῶν εἰδικῶν Γερμανῶν γιατρῶν, τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα τοῦ κρύου ντούς εἶχαν ὑπεστιμηθῇ στὸ πρόσφατο παρελθόν.

Τὸ κρύο ντοὺς —ὑποστηρίζουν— πρέπει νὰ τὸ ἀποφεύγουν ἀποκλείτως ὅσοι πάσχουν ἀπὸ ρευματισμούς, ἰσχιαλγία, πόνους στοὺς μῦς ἢ μολυσματικὲς ἀρρώστειες. 'Επίσης, ὅσοι ἔχουν ἐξαιρετικὰ ἔντονη νευρικότητα. Γιὰ τοὺς ἄλλους, δὲν εἶναι βλαβερό, χωρίς, ὅμως, νὰ εἶναι καὶ τόσο θαυμαστὰ ὠφέλιμο, ὅσο πιστευόταν ἄλλοτε.

Γενικὰ —προσθέτουν— μπορεῖ ὁ καθένας, ἰ' ἕνα ἀτομικὸ πείραμα, νὰ ἐξακριβώσῃ, ἂν τὸ κρύο ντοὺς τὸν ὠφελῇ ἢ ὄχι, χωρὶς νὰ χρειαστῇ νὰ καταφύγῃ στὸ γιατρό του. "Αν, ἔπειτα ἀπὸ δύο λεπτὰ —γιατὶ τὸ κρῦο ντοὺς ποτὲ καὶ σὲ καιμιὰ περίπτωσι δὲν πρέπει νὰ διαρκῇ περισσότερο— αἰσθανθῇ μιὰ εὐφορία σ' ὅλο του τὸ σῶμα, σημαίνει πὼς ὁ ὀργανισμός του εἶναι ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ τὸ δέχονται καὶ ὠφελοῦνται ἀπ' αὐτό.

'Οπωσδήποτε, ἰσχυρίζονται οἱ Γερμανοὶ γιατροί, ὠφελιμώτερο ἀπὸ τὸ κρῦο ντοὺς εἶναι τὸ ἐναλλασσόμενο: Τὸ ἰδεῶδες εἶναι ν' ἀρχίζωμε τὴν τουαλέττα μας κάθε πρωῒ μ' ἕνα ζεστὸ ντούς, νὰ συνεχίζωμε μὲ καφτὸ καὶ νὰ καταλήγωμε σὲ κρύο, ποὺ νὰ εἶναι, ὅμως, ἐξαιρετικὰ σύντομο. Κατόπιν νὰ τρίβωμε ὅλο μας τὸ σῶμα μὲ μιὰ ἐντελῶς στεγνὴ πετσέτα, ὅσο μποροῦμε πιὸ δυνατά, ὥσπου νὰ τὸ δοῦμε νὰ κοκκινίζῃ.

Τὸ ζεστὸ ντοὺς δὲν πρέπει νὰ διαρκῇ περισσότερο ἀπὸ ἕνα λεπτό, τὸ καφτὸ ὄχι περισσότερο ἀπὸ δύο λεπτὰ καὶ τὸ κρύο μόλις δέκα δευτερόλεπτα. Μὲ τὸ σύστημα αὐτό, ἐξασφαλίζομε τὴν ἀποτελεσματικώτερη προστασία τοῦ ὀργανισμοῦ μας ἀπὸ τὰ κρυολογήματα.

Γενικώτερα, ἡ ὑπερβολικὴ παράτασι τῆς παραμονῆς μας στὸ λουτρὸ εἶναι βλαβερή. 'Ακόμη καὶ τὸ πλῆρες λουτρό, ποὺ δὲ χρειάζεται, ὅταν γίνεται καθημερινὸ ντούς, νὰ ἐπαναλαμβάνεται συχνότερα ἀπὸ μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα, δὲν πρέπει — κατὰ τοὺς Γερμανοὺς γιατροὺς — νὰ διαρκῇ πάρα πάνω ἀπὸ δέκα λεπτά.

'Εκτὸς ἀπὸ τὸ μπάνιο τῆς «κλασσικῆς μορφῆς», ἐκεῖνο, δηλαδή, στὸ ὁποῖο δὲν χρησιμοποιοῦμε παρὰ νερὸ καὶ σαπούνι, ἐξαιρετικὰ ὠφέλιμα εἶναι καὶ μερικὰ εἰδικὰ μπάνια, ποὺ οἱ Γερμανοὶ γιατροὶ τὰ συνιστοῦν προπαντὸς στὶς γυναῖκες, τὶς ἐνδιαφερόμενες γιὰ τὴν ὁμορφιά τους.

'Ανάμεσα σ' αὐτά, τὸ «μπάνιο λεμονιοῦ» εἶναι ἕνα ἀληθινὰ θαυματουργὸ μέσο γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ δέρματος.

Οἱ νοικοκυρὲς ξέρουν πόσο καλὰ καθαρίζει τὸ λεμόνι, ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ ξαναδώσουν στὰ χέρια τους τὴν λευκότητα καὶ τὴν ἁπαλότητά τους, μετὰ τὸ καθάρισμα τῶν λαχανικῶν ἢ τῆς πατάτας.

'Εκεῖνο, ποὺ δὲν ξέρουν, εἶναι πὼς αὐτό, ποὺ κάνουν γιὰ τὰ χέρια τους, μποροῦν —καὶ ἐπιβάλλεται— νὰ τὸ κάνουν γιὰ ὁλόκληρο τὸ σῶμα τους.

Γιὰ ἕνα «μπάνιο λεμονιοῦ» χρειάζονται ἓξ λεμόνια. Τὰ κόβομε μὲ τὸ μαχαῖρι σὲ μακρόστενες φέτες, ποὺ τὶς ἀφήνομε, γιὰ τρεῖς ὧρες, σ' ἕνα δοχεῖο γεμάτο μὲ κρύο νερό. "Επειτα, ἀδειάζομε τὸ περιεχόμενο τοῦ τσουκαλιοῦ στὸ ζεστὸ νερὸ τῆς μπανιέρας, ποὺ ἡ θερμοκρασία του πρέπει νὰ φτάνῃ τοὺς 28 βαθμούς.

Τὸ «λεμονόλουτρο» ρυθμίζει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ ἐπιδρᾷ καταπραϋντικὰ στὸ νευρικὸ σύστημα. Προπαντός, ὅμως, ξανανειώνει, κυριολεκτικά, τὸ δέρμα. Τὸ στρώνει, τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν ἄσχημη γυαλάδα, τὸ κάνει ἁπαλὸ καὶ θαμπὸ σὰν μετάξι.

Τὸ μπάνιο αὐτό, κυρίως, μάλιστα, γιὰ ἐκεῖνες, ποὺ ἔχουν λιπαρὸ δέρμα, πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνεται σχεδὸν μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα.

Πολὺ ὠφέλιμο, ἐπίσης, εἶναι τὸ μπάνιο μὲ ξύδι. 'Ανοίγει τοὺς πόρους καὶ καθαρίζει τὸ σῶμα τόσο «χημικά», ὅσο σχεδὸν τὸ ἀπλούστερο ἀπὸ ἐκεῖνα τοῦ λεμονόλουτρου.

Δὲν χρειάζεται, παρὰ νὰ ρίξωμε, σὲ μιὰ μπανιέρα γεμάτη μὲ ζεστὸ νερό, 100 δράμια ξύδι.

Εὐεργετικὲς ἐπιδράσεις ἔχει καὶ τὸ μπάνιο μὲ ἁλάτι, ἰδιαίτερα γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ ρευματισμούς, ἀναιμία ἢ ἔχουν ἐξαιρετικὰ χαμηλὴ πίεσι.

Τὸ μπάνιο μὲ τὸ ἁλάτι δυναμώνει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ συντελεῖ ἐπίσης στὴν ἄμεση ἀποτοξίνωσι τοῦ ὀργανισμοῦ ἀπὸ τὶς βλαβερὲς οὐσίες.

Σὲ μιὰ γεμάτη μπανιέρα χρειάζεται νὰ ρίξωμε μιάμισι ὀκὰ ἁλάτι ἢ 300 δράμια, ἂν θέλωμε νὰ τὴ γεμίσωμε μόνο ὡς τὴ μέση.

Γιὰ τὸ ποδόλουτρο, χρειάζονται 75 δράμια ἁλάτι.

Τὰ μπάνια μὲ ἁλάτι —προσθέτουν οἱ Γερμανοὶ γιατροὶ— ἀποτελοῦν ἕνα ἰδεῶδες ὑποκατάστατο, γιὰ ὅσους ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ θαλάσσια λουτρά, ἀλλὰ μένουν μακρυὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα.

'Εξαιρετικὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ δέρματος ἔχουν, ἐπίσης, τὰ μπάνια μὲ γλυκερίνη.

'Αντίθετα ἀπὸ τὰ λεμονόλουτρα, αὐτὰ ἐπιβάλλονται, κυρίως, στὶς γυναῖκες, ποὺ ἔχουν ἐξαιρετικὰ ξερὸ δέρμα. Τοῦ χαρίζουν μιὰ λαμπερότητα καὶ μιὰ ἁπαλότητα, ποὺ δὲ μποροῦν νὰ τοῦ τὴν ἐξασφαλίσουν οὔτε οἱ καλύτερες κρέμες.

Στὰ μπάνια μὲ γλυκερίνη, τὸ νερὸ τῆς μπανιέρας πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ζεστό, γύρω στοὺς 37 ἢ 38 βαθμούς. "Οσο γιὰ τὴν ποσότητα γλυκερίνης, ποὺ θὰ ρίξωμε μέσα, δὲ χρειάζεται νὰ ξεπερνάῃ τὰ 75 δράμια. Τέλος, στὰ εἰδικὰ αὐτὰ μπάνια, ποὺ ἔχουν' κυρίως, αἰσθητικὸ προορισμό, οἱ Γερμανοὶ γιατροὶ περιλαμβάνουν καὶ τὰ μπάνια μὲ κατραμοσάπουνο, ποὺ χωρίζουν, ἐπίσης, στιλπνότητα καὶ φρεσκάδα στὸ δέρμα.

Παίρνουμε μιὰ συνηθισμένη πλάκα κατραμοσάπουνο καὶ τὴν κρατᾶμε, μ' ἕνα ξύλινο κουτάλι, κάτω ἀπὸ τὴ βρύσι τοῦ καφτοῦ νεροῦ. "Οταν ἡ μπανιέρα γεμίσῃ, μπαίνομε στὸ νερὸ μὲ τὸ λυωμένο κατραμοσάπουνο καὶ μένομε μέσα ἐπὶ δέκα λεπτὰ ὡς ἕνα τέταρτο.

Κατόπιν, φροντίζομε νὰ ξεπλυθοῦμε μὲ ἄφθονο καθαρὸ νερὸ καὶ νὰ σκουπιστοῦμε τρίβοντας δυνατὰ μὲ τὴν πετσέτα τὸ δέρμα μας.

Παίρνοντας ταχτικὰ αὐτὰ τὰ μπάνια, ἐκεῖνο, πάντα, ποὺ εἶναι τὸ καταλληλότερο γιὰ τὴν περίπτωσί μας — καταλήγουν οἱ Γερμανοὶ εἰδικοὶ — δὲ θ' ἀργήσωμε νὰ διαπιστώσωμε πὼς ἀποτελοῦν τὸ καλύτερο καλλυντικὸ γιὰ τὸ δέρμα καί, συγχρόνως, τὸ ἁπλούστερο καὶ τὸ πιὸ ἀνέξοδο.

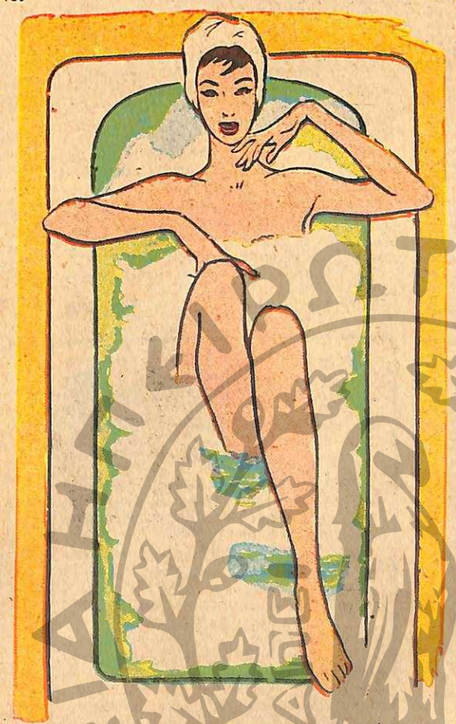

Τὸ λουτρὸ εἶναι, κατὰ τὴν σύγχρονη ἐπιστήμη, παράγοντας ὄχι μόνο καθαριότητος, ἀλλὰ καὶ ὑγείας καὶ ὁμορφιᾶς.

✿✿

Τὸ μαροῦλι θεραπεύει τὴν ἀκμή, ἀναζωογονεῖ τὴν ἐπιδερμίδα καὶ καθαρίζει τὸ αἷμα

Τὸ μαρούλι ἀναφέρεται στὴ Βίβλο, ὅπου ὁ πογραμμίζεται ἡ πικρὴ γεῦσι του. 'Ο Ρωμαῖος ποιητὴς Μαρτιάλης τὸ ἐξυμνεῖ καὶ τὸ συνιστᾷ σ' ἕνα φίλο του ἐναντίον τῆς δυσκοιλιότητος. 'Ο Διοκλητιανός, ἐξ ἄλλου, εἶχε φυτέψει μαρούλια στὸν κῆπο τῆς ἐξοχικῆς ἐπαυλέως του κι' ὁ αὐτοκράτωρ Αὔγουστος, ἀκολουθώντας τὴ σύστασι τοῦ γιατροῦ του 'Αντωνίου Μούζας ὑγραπεύτηκε ἀπὸ μιὰ παθησι τοῦ ἥπατος πίνοντας τὸ χυμὸ αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ.

Οἱ νεώτερες παρατηρήσεις τοῦ καθηγητοῦ Πωσὲ καὶ ἄλλων ἐπιστημόνων ἐπεβεβαίωσαν τὴ γνώμη τῶν ἀρχαίων γιὰ τὸ μαρούλι. 'Η θρεπτικὴ ἀξία αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ εἶναι ἀναξία λόγου, γιὰ τὸ λόγο ὅτι περιέχει κυρίως νερὸ (95%). Οἱ ἀζωτοῦχες οὐσίες ποὺ βρίσκονται σ' αὐτὸ εἶναι ἐλάχιστες (1,5%). Οἱ ὑδατάνθρακες, ἐξ ἄλλου, αὐτιπροσωπεύονται σὲ ἀναλογία 2%. Εἶναι, πάντως, ὅμως, σὲ βιταμίνες καὶ περιέχει ἀξιόλογη ἀναλογία μεταλλικῶν ἁλάτων. Τὸ μαρούλι ἐπίσης εὐεργετικὰ στὴν πέψι καὶ ἐνδείκνυται στοὺς πάσχοντες ἀπὸ δυσκοιλιότητα καὶ τοὺς ἡπατικούς. 'Αξιοσημείωτες, ἐξ ἄλλου, εἶναι οἱ καταπραϋντικὲς καὶ ὑπνωτικὲς ἰδιότητές του. Κατὰ τὸν δόκτορα 'Ανρὺ Λεκλέρ, ὁ χυμὸς τοῦ μαρουλιοῦ, «καταπραΰνει τὸ νευρικὸ ἐρεθισμό, χωρὶς νὰ προκαλῇ συμφορητικὰ φαινόμενα στὸν ἐγκέφαλο ἢ ἀγγειοκινητικὲς διαταραχές, ὅπως συμβαίνει μὲ ἄλλα προϊόντα, ποὺ διασφημίζονται ὡς καταπραϋντικά». 'Ο χυμὸς αὐτὸς ἔχει ἐπίδρασι παρομοία μὲ τοῦ ὀπίου, χωρίς, ὅμως, τὶς δυσάρεστες συνέπειες, ποὺ προκαλεῖ τὸ δεύτερο.

Τὸ μαρούλι καθαρίζει ἐπίσης τὸ αἷμα καὶ ἀναζωογονεῖ τὴν ἐπιδερμίδα. Γι' αὐτό, εἶναι ἰδιαίτερα ἀξιοσύστατο στὶς γέες, ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ἀκμή.

Τὰ μικρὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ κάνουν κατάχρησι σὲ μαρούλια, λόγω τῶν ὑπνωτικῶν ἰδιοτήτων ποὺ ἔχουν. Θὰ ἀποφύγετε ἴσως νὰ τοὺς δίνετε μαρούλια κατὰ τὸ βραδυνὸ φαγητό τους.

'Αθηναϊκό αἰσθηματικό μυθιστόρημα ὑπὸ 'Ιωάννας 'Αναγνώστου - Μπουκουβάλα

Η ΕΥΤΥΧΙΑ δεν αργάζεται!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σὲ μιὰ ἰδιωτικὴ γυναικολογικὴ κλινικὴ τῆς 'Αθήνας ἡ Μαριλένα Βάντη φέρνει στὸν κόσμο τὸ πρῶτο της παιδί. 'Ο ἄντρας της, ὁ 'Αλέξανδρος Βάντης, ἕνας πάρα πολὺ ὁμορφος νέος εἰκοσιεξὴ χρόνων, ὁ πατέρας του, οἱ θεῖοι του, οἱ θεῖες του – πλούσια ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια – καθὼς κι' ὁ πατέρας τῆς Μαριλένας, ἐνθουσιασμένοι ὅλοι προσφέρουν πολύτιμα δῶρα στὴ νέα μητέρα καὶ προορίζουν γιὰ γενικὸ κληρονόμο τους τὸ μωρό. Μὰ τὸ παιδάκι γεννήθηκε πολὺ ἀδύνατο καὶ πεθαίνει στὰ χέρια τοῦ γιατροῦ. Ὅλοι μένουν σὰν κεραυνοχτυπημένοι καὶ ἡ μόνη τους παρηγοριὰ εἶναι ὅτι ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο θ' ἀποκτήσουν ἄλλο γενικὸ κληρονόμο. 'Ο μόνος ἀπαρηγόρητος εἶναι ὁ 'Αλέξανδρος Βάντης, ποὺ ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ του τὸν ἔκανε νὰ θυμηθῆ τὴ μεγάλη ἀγάπη τῆς ζωῆς του, τὴ φανούλα, τὴν ὁμορφη ἀδελφὴ τοῦ μοναδικοῦ φίλου του Γιώργου Πρεντίδη. 'Η φανούλα ἦταν πιανίστα κι' ὁ 'Αλέξανδρος, ὅταν γνώρισε ὅλους τοὺς δικούς της ἀρχισε νὰ πηγαίνη στὸ σπίτι της, στὴ Λυφάδα γιὰ νὰ παίρνη ἀπὸ τὴν ὁμορφη νέα μαθήματα πιάνου. Ἔτσι ἄρχισε μεταξύ τους ἕνα φλογερὸ εἰδύλλιο κι' ὁ 'Αλέξανδρος ζήτησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του τὴν ἄδεια νὰ παντρευτῆ μὲ τὴ φανούλα. Μὰ βρῆκε κατηγορηματικὴ ἄρνησι ἀπὸ μέρους τους. "Ηταν ὁ μοναδικὸς κληρονόμος τους κι' ἤθελαν νύφη ἀπὸ σόι καὶ μὲ πολλὰ λεφτά. 'Ο Γιῶργος Πρεντίδης εἶπε τότε στὸν 'Αλέξανδρο πὼς δὲν θὰ ξαναθέλεπε τὴ φανούλα. 'Εκεῖνος ὅμως τὴ βρῆκε τυχαῖα, ὕστερ' ἀπὸ λίγο κι' ἀρχισαν νὰ συναντιῶνται κρυφὰ Σὲ μιὰ ἐκδρομὴ μάλιστα ὁ 'Αλέξανδρος ἔκανε γυναῖκα του τὴ φανούλα. Γυρίζοντας κατόπιν στὸ σπίτι του, ἄκουσε τὸν πατέρα του νὰ συζητᾶη ζωηρὰ μ' ἕναν ἔμπορο, ποὺ τοῦ χρωστοῦσε λεπτὰ καὶ τοῦ ζητοῦσε νὰ μὴν τὸν καταστρέψη, ἀλλὰ νὰ τοῦ δώση ἀκόμη μιὰ προθεσμία... 'Ο Βάντης ὅμως ἦταν ἀνένδοτος. 'Ο 'Αλέξανδρος ζήτησε πάλι ἀπὸ τὸν πατέρα του τὴν ἄδεια νὰ παντρευτῆ μὲ τὴ φανούλα, μὰ καὶ πάλι συνάντησε τὴν ὀργνισί του. 'Αποφάσισε ὁτε νὰ κάνη τὸ γάμο δίχως τὴ συγκατάθεσι τῶν γονέων του καὶ ζήτησε τὸ χέρι τῆς ἀγαπημένης του ἀπὸ τοὺς δικούς της. "Ηθελε νὰ γίνη ὁ γάμος ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα. Μιὰ εἴδησι ὅμως ποὺ διάβασε στὴν ἐφημερίδα τὸν ἀναστάτωσε: 'Ο ἔμπορος ποὺ χρωστοῦσε στὸν πατέρα του εἶχε αὐτοκτονήσει. 'Ο 'Αλέξανδρος ἔτρεξε ἀναστατωμένος στὸ σπίτι του καὶ βρῆκε τὸν πατέρα του. Ζήτησε ἀπὸ αὐτὸν ν' ἀναλάβη τὴν οἰκογένεια τοῦ αὐτόχειρος κι' ὅταν ἐκεῖνος ἀρνήθηκε, ὁ 'Αλέξανδρος ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο Ἔπειτα ἄρχισε νὰ ψάχνη γιὰ νὰ βρῆ δουλειά. Ξαφνικὰ ὅμως τὸν εἰδοποίησαν ὅτι ἔγινε ἀπόπειρα φόνου ἐναντίον τοῦ πατέρα του. 'Ο 'Αλέξανδρος γύρισε στὸ σπίτι του καὶ τὸν βρῆκε ἐτοιμοθάνατο. 'Ο Βάντης ζήτησε ἀπὸ τὸν 'Αλέξανδρο νὰ τοῦ ὁρκιστῆ ὅτι θὰ παντρευόταν μὲ τὴ Μαριλένα θράτογλου, κόρη ἑνὸς φίλου του ἐφοπλιστοῦ κι' ὅτι θὰ παρατοῦσε τὴ φανούλα. Θέλησε μάλιστα νὰ δοθῆ ὁ λόγος μπροστὰ στὸ κρεβάτι του, πρὶν πεθάνη. "Ετσι εἰδοποιήθηκε ἀμέσως ὁ θράτογλου νὰ φέρη τὴν κόρη του. 'Ο Βάντης ἀρραβώνιασε τοὺς δυὸ νέους καὶ τοὺς πρόσταξε νὰ φιληθοῦνε μπροστά του. Μὰ κι' οἱ δυὸ ἦταν λυπημένοι, γιατὶ ὁ 'Αλέξανδρος συλλογιζόταν τὴ φανούλα καὶ ἡ Μαριλένα τὸν κρυφὸ κι' ἄτυχο ἔρωτά της γιὰ ἕνα φτωχὸ ζωγράφο. 'Ο 'Αλέξανδρος κατόπιν ἔτρεξε στὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του καὶ τῆς ἐξήγησε ὅτι ὁ πατέρας του ἦταν βαρειὰ ἀρρωστος...

Εἶδε τὸ φόβο στὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης του. Τὴν ἄλλη στιγμὴ εἶδε μιὰ ἀστραπὴ δυσπιστίας στὰ μάτια τοῦ φίλου του.

— Εἶναι ἄρρωστος ὁ πατέρας σου; τὸν ρώτησε ὁ Γιῶργος.

— Ναί, ἴσως ἐτοιμοθάνατος...

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἔκανε ἡ μητέρα. Τί ἔπαθε, παιδί μου;

— Τὸν χτύπησαν, τὸν τραυμάτισαν...

— Αὐτοκίνητο;

Νοιώθοντας ντροπὴ ξεφούρνισε ὁ 'Αλέξανδρος τὸ παραμύθι ποὺ εἶχε ἐφεύρει ὁ θεῖος του γιὰ τὴν ἀπόπειρα φόνου. Θὰ ντρεπόταν ὅμως νὰ πῆ καὶ τὴν ἀλήθεια.

Τώρα ἔσβυσε ἡ σκιὰ τῆς δυσπιστίας ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Γιώργου.

— Εἶπα κι' ἐγώ... ψιθύρισε. Μόνον κάτι τέτοιο εἶναι ἀρκετὴ δικαιολογία γιὰ τὴν ἐξαφάνισί σου.

— Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ λείψω, ἔστω κι' ἕνα λεπτὸ ἀπὸ τὸ σπίτι, ὁμολόγησε ὁ νέος...

Καὶ τοὺς διηγήθηκε πῶς εἶχε ἐπαναστατήσει γιὰ τὴν ἀρνησι τοῦ πατέρα του νὰ δώση τὴ συγκατάθεσί του καὶ πῶς εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ πατρικό του σπίτι.

'Ο Γιῶργος τὸν ἄκουγε κατσουφιασμένος:

—"Ωστε δὲν ἔδινε τὴ συγκατάθεσί του;

Εντάντες

Ἡ ταρίφα

Μεσάνυχτα. 'Ο ἐπαρχιακὸς γιατρὸς κοιμᾶται μακάρια. Ξαφνικὰ ἀκούγεται ἕνα δυνατὸ κουδούνισμα στὴν πόρτα, καὶ ὁ γιατρὸς ἀναπηδάει.

Εἶναι ἕνας βιαστικὸς κύριος ποὺ τὸν ρωτάει:

— Τί παίρνετε γιὰ μιὰ ἐπίσκεψι σ' ἀπόσταση δέκα χιλιομέτρων ἀπὸ δῶ;

—'Εβδομῆντα δραχμές.

—'Ωραῖα! Πᾶμε γρήγορα γιατρέ. 'Ο γιατρὸς ντύνεται βιαστικά, καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ αὐτὸς καὶ ὁ γυναικεῖος ἐπισκέπτης πηγαίνουν στὸν προορισμό τους ὁλοταχῶς, μὲ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ γιατροῦ.

Σὲ λίγο φτάνουν. 'Ο πελάτης τότε κατεβαίνει καὶ δίνει τὶς ἑβδομῆντα δραχμὲς στὸ γιατρό.

— Καὶ ὁ ἄρρωστος; ρωτᾶ ἀποσημένος ὁ γιατρός. Δὲ θὰ ἰδῶ τὸν ἄρρωστο;

— Δὲν ὑπάρχει ἄρρωστος, ἀπαντᾶ ὁ ἄλλος. 'Απευθύνθηκα σὲ σᾶς, γιατὶ ὁ δρόμος τοῦ ταξὶ μοῦ ζητοῦσε ἑκατὸ δραχμὲς γι' αὐτὴ τὴ διαδρομή!...

Ο ΦΑΚΟΣ

Καὶ τοὺς διηγήθηκε ἀνηπτικὰ τὸ κεφάλι του ὁ 'Αλέξανδρος.

— Βλέπεις, εἶπε ἡ μητέρα αἰσιόδοξη, ὅλα εἶναι τυχηρά. Τώρα ποὺ θὰ γίνη καλὰ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, δὲ θὰ σᾶς στενοχωρήση πιά. 'Ο ἄνθρωπος, ὅταν ἀντικρύση μιὰ φορὰ τὸ θάνατο, βλέπει ἀλλοιώτικα τὴ ζωή, καταλαβαίνει πόσο μάταια εἶναι ὅλα, καὶ τὰ πλούτη κι' οἱ δόξες...

—'Α! βέβαια, εἶπε χωρὶς πεποίθησι ὁ 'Αλέξανδρος.

—Ἐγώ, τοὺς εἶπε ὁ Γιῶργος τὰ ἑτοίμασα ὅλα. Μπορεῖτε νὰ παντρευτῆτε σὲ τρεῖς ἡμέρες. Μοῦ ἐρχόταν τρέλλα. ὅσο δὲν ἔδινες σημεῖο ζωῆς.

—Γι' αὐτὸ ξεκλέφτηκα καὶ πετάχτηκα, εἶπε ὁ 'Αλέξανδρος.

— Σ' εὐχαριστῶ... Νὰ μὴν ἔχης ὅμως τὴ δική μας ἔγνοια τώρα. "Αν δὲ φοβᾶμουν μὴ σᾶς ἀνησυχήσω, θὰ τηλεφωνοῦσα αὔριο νὰ μάθω.

—"Οχι, ἀποκρίθηκε ζωηρὰ ὁ 'Αλέξανδρος. Νὰ μὴ τηλεφωνήσης. Δὲν ξέρω ποιὸς θὰ βρεθῆ στὸ τηλέφωνο. 'Εγώ, μόλις περάση ἡ κρίσι, θὰ πεταχτῶ πάλι. Στὸ μεταξύ....

— Τί νὰ ἑτοιμάσουμε ἀκόμα; ρώτησε ζωηρὰ ὁ Γιῶργος.

— Νὰ μὴ ἑτοιμάσετε τίποτα, εἶπε ὁ 'Αλέξανδρος. Μὲ τὴν ἀρρώστεια τοῦ πατέρα, ἴσως ν' ἀναγκαστοῦμε ν' ἀναβάλουμε γιὰ λίγο τὸ γάμο...

— Μὰ βέβαια θὰ τὸν ἀναβάλετε, φώναξε ἡ Λένα Πρεντίδου, ἡ μητέρα. Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ παντρευτῆς, παιδί μου τὴν ὥρα ποὺ χαροπαλεύει ὁ πατέρας σου; Δὲν χαλάει δὰ ὁ κόσμος γιὰ λίγες ἡμέρες. Ἔπειτα, ὅπως σᾶς εἶπα, ἔγω τὴν ἐλπίδα πὼς θ' ἀλλάξη γνώμη ὁ πατέρας σου, ὅταν γίνη καλά. Γιατί νὰ παντρευτῆτε λοιπὸν κρυφά. ἂν δώση τὴ συγκατάθεσί του;

Δὲν ἀποκρίθηκε ὁ 'Αλέξανδρος. Εἶδε ὅμως μιὰ σκιὰ ἀνησυχίας στὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης του.

Σηκώθηκε.

— Πρέπει νὰ πηγαίνω, εἶπε. Δὲ μπορῶ ν' ἀργήσω...

— Νὰ πηγαίνης, παιδί μου, πρόφερε ἡ Λένα στοργικά.

Τὸν ἀποχαιρέτησαν μὲ συγκίνησι τοῦ εὐχηθῆκαν περαστικὰ γιὰ τὸν πατέρα του. κι' ἄφησαν τὴ Φανούλα νὰ τὸν ξεπροβοδίση ὡς τὴν πόρτα.

Τὸ προσωπάκι της ἦταν ὁλόγλωμο στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, τὰ χείλη της σιγοτρεμαν. Τὴν τράβηξε ἀπάνω του, τὴ φίλησε μὲ ἄπειρη τρυφερότητα:

— Δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέσαι, τῆς εἶπε.

— Δὲ στενοχωριέμαι τοῦ ἀποκρίθηκε μέσα ἀπὸ τὰ δάκρυα. ποὺ φάνηκαν στὰ ματόκλαδά της. Κι' ὅμως θἄθελα νὰ παντρευόμαστε, 'Αλέξανδρε. Οἱ ἄλλοι δὲν ξέρουν.. δὲν ξέρουν... γι' αὐτὸ κι' ἡ ἴδια ἡ μητέρα μου δὲ βιάζεται.

— Ναί, τῆς ἀποκρίθηκε κι' ἔνοιωσε τὸ λάρυγγά του νὰ στεγνώνη ἀπὸ τὴν ἀγωνία. "Εχεις δίκηο ἐσύ, γλυκειά μου. 'Αλλὰ μὴ φοβᾶσαι. Νὰ εὔχεσαι μόνο νὰ γίνη καλὰ ὁ πατέρας.

— Καὶ νὰ θελήση νὰ γίνω γυναίκα σου, ψιθύρισε μὲ φόβο ἡ κοπέλλα.

—"Οταν γίνη καλά, θὰ θελήση, πρόφερε μὲ πεποίθησι ὁ νέος.

Τὴ φίλησε πάλι τρυφερά, "Ετσι ὅπως ἔνοιωσε τὸ τρυφερό της κορμάκι στὴν ἀγκαλιά του. εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔσφιγνε τὴν ἴδια τὴ ζωή.

"Εφερε μπροστά του τὴ Μαριλένα. μὲ τὰ ἄχρωμα μάγουλα, μὲ τὰ ἄχρωμα μάτια, καὶ κατάλαβε πὼς ποτὲ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν τραβήξη σὰν γυναῖκα.

— Θὰ εἶναι σὰν νὰ σφίγγω στὴν ἀγκαλιά μου μιὰ σκιά, συλλογίστηκε κρυφὰ θυμήθηκε τὴν ἀνύπαρκτη μέση της. καὶ τὸ ἐξαφανισμένο της κορμί.

Μπῆκε ἐπειτα στο αμαξι του κι' ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανή. Θὰ ἤθελε ν' ἀνοίξη τὴν καρδιά του στὴν ἀγαπημένη του. Τὸ ψέμμα ποὺ τῆς ἔλεγε, ἦ μᾶλλον τὸ ἔμμεσο ψέμμα, κρύβοντάς της τὴν ἐπιθυμία τοῦ πατέρα του, τὸν ἔπνιγε.

— Πιστεύω πὼς θὰ ζήση, καὶ πὼς θὰ γίνουν ὅλα ὅπως τὰ θέλω.

Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη δικαιολογία ἀπέναντι τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ του. Αἰσθανόταν ὅμως νὰ τὸν πνίγη ἡ ντροπὴ κι' ἡ ἀγωνία.

'Η τρομερὴ ἐγχείρησι

Πρωΐ, πρωΐ, τὴν ἄλλη μέρα μετακόμισαν τὸ Φίλιππο Βάντη στὸ νοσοκομεῖο. "Ολα ἦταν ἕτοιμα γιὰ τὴν ἐπέμβασι, καὶ τὸν πῆγαν ἀμέσως στὸ χειρουργεῖο. 'Η τελευταία παραγγελία του προὶν μπῆ στὴν αἴθουσα αὐτὴ τοῦ πόνου, ἦταν στὸ γυιό του:

— Μὴ ξεχάσης, μοῦδωσες τὸ λόγο σου! Νὰ τὸν κρατήσης.

"Εξω ἀπὸ τὸ χειρουργεῖο πέρασε ὧρες ἀφάνταστης ἀγωνίας ὅλη ἡ οἰκογένεια. 'Ο 'Αλέξανδρος στὴν ἀρχὴ θυμόταν ὅλη τὴν ὥρα τὴν ἀγαπημένη του: Λίγο, λίγο ὅμως, ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, κι' οἱ νοσοκόμες ποὺβγαιναν ἀπὸ τὸ χειρουργεῖο φαίνονταν γεμάτες ἀγωνία. τόσο κάθε ἄλλη σκέψι ἔσβυνε ἀπὸ τὴν καρδιά του, κι' ἔμενε μονάχα ἡ ἀγωνία γιὰ τὸν πατέρα του.

'Ο χρόνος εἶναι ἕνα πρᾶγμα ἐλαστικό. Στὶς χαρὲς μικραίνει, στοὺς πόνους μεγαλώνει. "Ετσι οἱ ἓξη ὧρες ποὺ πέρασαν ὡσπου νὰ τελειώση ἡ ἐγχείρησι φάνηκαν ἓξη αἰῶνες στὴν οἰκογένεια. 'Επὶ τέλους, κάποιος ἀπὸ τοὺς γιατροὺς ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του. "Ηταν χλωμός. τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούρασι.

—"Ολα πῆγαν καλά, τοὺς εἶπε. 'Ο κύριος καθηγητὴς ἐργάστηκε ὑπεράνθρωπα...

Σὲ λίγο βγῆκε κι' ὁ καθηγητής. Φαινόταν τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούρασι κι' αὐτός.

— Δώσαμε μάχη, εἶπε.

— Τὴν κερδίσατε; ρώτησε ὁ Στέφανος μὲ ἀγωνία.

—'Η ἐγχείρησι πέτυχε ἀπόλυτα. ἀποκρίθηκε ὁ καθηγητής. Τώρα μένει νὰ δοῦμε πῶς θὰ προσαρμοστῆ ὁ ὀργανισμὸς στὴν καινούργια κατάστασι. 'Επειδὴ ἀναγκαστήκαμε νὰ κάνουμε μιὰ μεγάλη ἐπέμβασι...

— Πότε θὰ ξέρετε; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ 'Αλέξανδρος.

— Μετὰ πέντε ἡμέρες. "Αν ἀνθέξη πέντε ἡμέρες, τότε σώθηκε.

— Πέντε ἡμέρες! ψιθύρισε ὁ νέος κι' αἰσθάνθηκε σὰν ν' ἄνοιγε πάλι ἕνα κενὸ μέσα στὴν καρδιά του.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ ἔβγαλαν τὸν ἐγχειρησμένο ἀπὸ τὸ χειρουργεῖο. Εἶχε τὴν ὄψι νεκροῦ, κι' ὁ 'Αλέξανδρος ἔνοιωσε ἕνα σύγκρυο νὰ περνάη σ' ὅλο του τὸ κορμί.

—«Δὲ θὰ ζήση. συλλογίστηκε. Φαίνεται κιόλας νεκρός».

Στὴ σκέψι αὐτή. κατάλαβε πόσο ἀγαποῦσε τὸν πατέρα του. Δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια του κι' αἰσθάνθηκε πὼς θἄκανε ὁποιαδήποτε θυσία γιὰ νὰ τὸν σώση.

'Η μητέρα του ἔκλαιγε μὲ πνιγμένα ἀναφυλλητά. 'Ο Μίνως ἄφινε τὰ δάκρυά του νὰ τρέχουν ἐνῶ ὁ Στέφανος καθάριζε τὸ λαιμό του γιὰ νὰ κρύψη τὴ συγκίνησί του.

Πῆγαν τὸ Φίλιππο στὸ μεγάλο πολυτελὴ θάλαμο, κι' ἡ ἴδια νέα νοσοκόμα κάθησε δίπλα του.

— Τί θὰ κάνουμε τώρα; ρώτησε ὁ Στέφανος.

— Δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ κάνη ἀπολύτως τίποτα. ἀποκρίθηκε ὁ καθηγητής. Πρέπει ν' ἀφήσουμε τὴν φύσι νὰ ἐργαστῆ. 'Ο ἄσθενὶς χρειάζεται ἀπόλυτη ἡσυχία. Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο ποὺ σᾶς συνιστῶ: Νὰ μὴ μείνετε ὅλοι μαζὶ στὸ δωμάτιό του. Νὰ πάτε στὸ σπίτι σας κι' ἂς μείνη ἕνας μονάχα ἐδῶ.

— Πότε θ' ἀνοίξη τὰ μάτια του; ρώτησε ὁ 'Αλέξανδρος.

— Θ' ἀργήση. ἀποκρίθηκε ὁ γιατρός. Δὲν ὑπολογίζω πρὶν περάσουν πέντε-ἓξη ὧρες ἀκόμα.

— Θὰ μείνω ἐγὼ κοντά του. ὥσπου νὰ συνέλθη, εἶπε ὁ 'Αλέξανδρος.

'Ανάγκασε τὴ μητέρα του νὰ φύγη, νὰ πάη νὰ ξεκουραστῆ. κι' ἔμεινε αὐτὸς δίπλα στὸν ἄρρωστο μαζὶ μὲ τὴ νοσοκόμα Καὶ τότε πάλι ἡ σκέψι του συγκεντρώθηκε στὴ μιὰ ἐπιθυμία. νὰ δῆ τὸν πατέρα του ν' ἀνοίγη τὰ μάτια του, νὰ συνέρχεται. στὴ μιὰ ἐπιθυμία νὰ τὸν ξαναδῆ στὸ πόδι γερὸ καὶ ζωντανό.

'Ο πατέρας σώθηκε!

Στὶς πέντε μέρες ποὺ μεσολάβησαν,πέρασαν πολλὲς στιγμὲς γεμάτες ἀπελπισία, κι' ἄλλες γεμάτες ἐλπίδα. Οἱ γιατροὶ ἦταν ἐπιφυλακτικοί, κι' ὁ ἴδιος ὁ ἀσθενὴς ἔδινε πὶν ἐντύπωσι πὼς βρισκόταν κοντὰ στὸ τέλος. Πονοῦσε ἀφάνταστα κι' ὅσες ἐνέσεις καταπραϋντικὲς καὶ νὰ τοὺκαναν, δὲν τὸν ἀνακούφιζαν.

"Εσφιγγε τὸ χέρι τοῦ γυιοῦ του, ὅταν ἦταν ὁ 'Αλέξανδρος κοντά του, ἔτριζε τὰ δόντια του καὶ φαινόταν νὰ εὔχεται τὸ τέλος γιὰ λύτρωσι.

Καὶ τότε ὁ 'Αλέξανδρος ἔνοιωθε κάτι νὰ ξεριζώνεται μέσα του κι' ἔλεγε πὼς ὅλες οἱ δυστυχίες στὴ ζωὴ δὲν εἶναι τίποτε μπροστὰ στὸν πόνο καὶ στὸ θάνατο.

Τὴν πέμπτη ἡμέρα ὅμως ἡ φυσιογνωμία τοῦ Φίλιππου ἠμέρεψε κι' οἱ πόνοι μαλάκωσαν. Ποὶν τοὺς τὸ ποῦνε οἱ γιατροί, κατάλαβαν ὅλοι πὼς εἶχε πάσει τὸ καλύτερο.

— Σώθηκε! τοὺς εἶπε ἐπὶ τέλους κάποια ὥρα ὁ καθηγητής

'Από τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ἀρχίζει τὸ συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ 'Αμερικανοῦ συγγραφέως

ΝΤΕ'ΙΒΙΝΤ ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ

'Ο ματωμένος ΚΟΥΜΠΑΡΑΣ

"Ενα γουρουνάκι ἀπὸ πορσελάνη, μ' ὁλοστρόγγυλη κοιλιά. εἶναι γεμάτο νομίσματα καὶ χαρτάκια. Μὰ δὲν εἶναι ὁ κουμπαρᾶς κάποιου οἰκονόμου νοικοκύρη, ἀλλὰ τὸ χρηματοκιβώτιο ἑνὸς τρομεροῦ ἐκβιαστοῦ, ποὺ κρύβει μέσα του ...ἐκρηκτικὰ μυστικά.

"Ενας τολμηρὸς δημοσιογράφος, γιὰ νὰ προστατεύση τὴν ἀγαπημένη του, ἀποφασίζει νὰ πάρη στὰ χέρια του αὐτὰ τὰ μυστικά, ἀλλὰ βρίσκεται ἔτσι μπλεγμένος σὲ μιὰ μυστηριώδη δολοφονία κι' ἐνοχοποιεῖται ὁ ἴδιος! 'Από τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀρχίζουν γιὰ τὸν ἀτρόμητο δημοσιογράφο ποὺ προσπαθεῖ ν' ἀνακαλύψη τὸν πραγματικὸ ἔνοχο, οἱ πιὸ ἀγωνιῶδεις καὶ οἱ πιὸ ἐφιαλτικὲς περιπέτειες μὲ σατανικὲς μηχανορραφίες καὶ ζοφερὰ ἐγκλήματα, ποὺ κρατοῦν ἀδιάπτωτο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὣς τὸ τέλος.

Κανένας δὲ μπόρεσε νὰ μιλήση. "Ολα τὰ μάτια ἦταν θολὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα, ὅλα τὰ χείλη κλειστὰ ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς τῆς εὐτυχίας.

Κατάλαβε κι' ὁ ἴδιος ὁ Φίλιππος ὅτι εἶχε σωθῆ, καὶ ζήτησε νὰ ἰδῆ τὸ γυιό του. Μόλις μποροῦσε ν' ἀρθρώση λίγες λέξεις ψιθυριστὰ ἀπὸ τὴν ἀδυναμία.

— Θὰ ζήσω; ψιθύρισε.

Κι' ὁ 'Αλέξανδρος τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— Ναί, πατέρα πέρασε ὁ κίνδυνος.

Στήλωσε ὁ Φίλιππος τὰ ἀνοιχτογάλανα μάτια του στὸ γυιό του καὶ δὲ μίλησε πιά. Κάποιος θρίαμβος ὅμως ζωγραφίστηκε στὴ φυσιογνωμία του.

—«Εἶναι ὑπερήφανος ποὺ νίκησε τὸ θάνατο!» συλλογίστηκε ὁ 'Αλέξανδρος.

'Εκείνη τὴν ἡμέρα ξεκλέφτηκε κι' ἔτρεξε στὴ Φανούλα.

— Σώθηκε! τοὺς ἀνήγγειλε ἀπὸ τὴν πόρτα.

"Ολοι πανηγύρισαν γιὰ τὴ σωτηρία του, κι' ἡ Φανούλα, μὲ τὸ γλυκό της τὸ χαμόγελο, χάϊδεψε τὸ χέρι τοῦ ἀγαπημένου της καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Τώρα ἐλπίζω καὶ γιὰ μᾶς.

"Εφυγε μὲ τὴν καρδιὰ ξεσταμένη ἀπὸ τὸ ὄραμα τῆς εὐτυχίας ὁ 'Αλέξανδρος.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν εἶχε δῆ παρὰ μιὰ φορὰ τὴν ἐπίσημη ἀραβωνιαστικιά του. 'Η Μαριλένα δὲν ἔδειχνε καμμιὰ ἀγωνία γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ μέλλοντος πεθεροῦ της, κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τῆς εἶπαν ὅτι δὲν ἐπιτρέπονταν οἱ ἐπισκέψεις, περιωρίστηκε νὰ τηλεφωνῆ κάθε πρωΐ, τυπικά. τὴν ὥρα ποὺ ἤξερε ὅτι βρισκόταν ὁ 'Αλέξανδρος στὸ σπίτι:

— Πῶς εἶναι ὁ πατέρας σου;... Περαστικά!

Τίποτε δὲν ἄλλαζε στὸν τόνο τῆς φωνῆς της. τίποτε δὲν πρόδιδε μιὰ βαθύτερη συγκίνησι. Τὴν τρίτη μέρα μονάχα πετάχτηκε στὸ νοσοκομεῖο μὲ τὸν πατέρα της καὶ στάθηκε στὸ διάδρομο λίγη ὥρα. Μ'λησαν λίγο οἱ ἀρραβωνιασμένοι. ψιθυριστὰ μὲ τὸ φοβισμένο ὕφος ποὺχουν πάντα ὅσοι στέκουν στοὺς διαδρόμους τῶν νοσοκομείων. Τὴν ὥρα ποὺ μέσα στοὺς θαλάμους χαροπαλεύει κάποιος δικός.

'Από τότε δὲν τὴν εἶχε ξαναδῆ καὶ ὅταν συλλογιζόταν τὴ λέξι «ἀραβωνιαστικιὰ» ἔφερνε μπροστά του πάντα τὴ Φανούλα.

'Ο καθηγητὴς ποὺ εἶχε σώσει τὸν πατέρα τοὺς ἐπέστησε τὴν προσοχή:

— Σώθηκε θεωρητικά. 'Αλλά. γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Δὲν πρέπει νὰ ὑποστῆ τὴν παραμικρὴ συγκίνησι. τὴν ἐλάχιστη ταραχή. "Ολα μέσα του ἀκόμα εἶναι πληγωμένα. "Ενα τίποτα μπορεῖ νὰ φέρη τὸ θάνατο.

—«Δὲ θὰ τοῦ μιλήσω γιὰ τὴ Φανούλα.

Στήλωσε ὁ Φίλιππος τὰ ἀνοιχτογάλανα μάτια στὸ γυιό του καὶ δὲν μίλησε πιά...

συλλογίστηκε ὁ 'Αλέξανδρος ὅταν τ' ἄκουσε αὐτό. Δὲ θὰ τοῦ μιλήσω, ἂν δὲν γίνη ἐντελῶς καλά...»

Δύσκολη θέσι

Οἱ ἡμέρες ποὺ ἀκολούθησαν στάθηκαν δύσκολες γιὰ τὸν 'Αλέξανδρο. 'Από τὸ ἕνα μέρος ἡ καρδιὰ του τὸν τραβοῦσε νὰ πηγαίνη κάθε μέρα στὴ Γλυφάδα νὰ βλέπη τὴν ἀγαπημένη του, ἀπὸ τὸ ἄλλο ὅμως ἔβλεπε πὼς ἡ μνηστή του, ἡ Μαριλένα, εἶχε τὴν ἀξίωσι, τώρα ποὺ ὁ πατέρας του εἶχε διαφύγει τὸν κίνδυνο, νὰ τὸν Βλέπη κι' αὐτή.

Ἄρχισαν νὰ τὸν καλοῦνε στὸ τραπέζι κάθε βράδυ, στὸ σπίτι τοῦ μέλλοντος πεθεροῦ του, κι' ὁ 'Αλέξανδρος ποὺ ἀπεχθανόταν τὰ ψέμματα, δὲν ἤξερε τί δικαιολογίες νὰ βρῆ γιὰ νὰ τ' ἀποφύγη. Ἔτσι ἀναγκαζόταν νὰ δέχεται τὶς προσκλήσεις τους κι' ἐνοιωθε μιὰ δαγκωματιὰ στὴν καρδιὰ κάθε φορὰ ποὺ πήγαινε στὸ σπίτι τῶν Φραντόγλου κι' ἔβλεπε τὴν Οὐρανία σκοτωμένη στὴ δουλειά, μὲ τὶς ὑπηρέτριες, γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῆ, καὶ τὴ Μαριλένα ὁμορφη, λουσάτη, ὅπως ταιριάζει σὲ μιὰ ἀραδωνιασμένη. Ἂν πῆς καὶ γιὰ τὸ μέλλοντα πεθερό του, τὸν εἶχε κυριολεκτικὰ ἐρωτευθῆ.

«Παιδί μου καὶ παιδί μου», τὸν φώναζε ὅλη τὴν ὥρα, καὶ τοῦδινε συμβουλές, καὶ τοῦ μιλοῦσε μὲ συγκίνησι γιὰ τὸ μέλλον.

Οἱ τρεῖς νεαροὶ κουνιάδοι του πάλι, ὁ Ἄλκης, ὁ Νάσος κι' ὁ Δῶρος, παιδιὰ ἐγκάρδια κι' ἁπλᾶ σὰν τὸν πατέρα τους, μόνο φυγόπονα «ι' ὄχι ὑπερβολικὰ ἔξυπνα. Τὸν θεωροῦσαν ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας ἡμέρα σὰν ἀδελφό τους.

Κάθε μέρα ἐνοιωθε καὶ πιὸ πολλὲς τύψεις ὁ 'Αλέξανδρος, καὶ δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ κάνη γιὰ νὰ ξεφύγη.

'Ο Γιῶργος, ὁ ἀδελφὸς τῆς Φανούλας, στὸ μεταξύ, εἶχε ἑτοιμάσει ὅλες τὶς λεπτομέρειες γιὰ τὸ γάμο, καὶ τοὺλεγε:

— Μόλις γίνη καλὰ ὁ πατέρας σου, πρέπει νὰ τοῦ μιλήσης. "Η ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, νὰ τελειώνη αὐτὸ τὸ ζήτημα.

«"Η ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς» ἐννοοῦσε ἢ μὲ τὴ συγκατάθεσι τοῦ Φίλιππου Βάντη ἢ χωρὶς αὐτήν.

Κι' ἡ ἀνάρρωσι τοῦ πατέρα προχωροῦσε ἀργά, πολὺ ἀργά.

Μπῆκε ὁ Μάϊος, κι' ὅλοι περίμεναν πὼς θἄβγαινε πιὰ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο.

'Ο καθηγητὴς ὅμως τοὺς ἐξήγησε πὼς θὰ χρειαζόταν νὰ μείνη μέσα τουλάχιστον ἕνα μήνα ἀκόμα.

—'Ο κίνδυνος βέβαια ἐλαττώθηκε, ἀλλὰ ἀκόμα δὲν ἐξέλιπε. Μιὰ ἀπροσεξία, μιὰ ταραχή, μπορεῖ νὰ φέρη τὴν καταστροφή.

'Ο Φίλιππος δὲ στενοχωριόταν διόλου μέσα στὸ νοσοκομεῖο. Εἶχε γίνει κέντρο κοσμικὸ ὁ θαλαμός του. Τ' ἀδέρφια του ἔρχονταν κάθε μέρα κι' ἔπαιζαν τάβλι μαζί του κι' οἱ φίλοι κι' οἱ συγγενεῖς δὲν ἔλειπαν.

Τὸ μόνο ποὺ στενοχωροῦσε τὸ Φίλιππο ἦταν ποὺ δὲν ἔβλεπε τὸ γυιό του ἀποφασισμένο νὰ δώση τὶς ἐξετάσεις του στὰ δυὸ μαθήματα ποὺ χρωστοῦσε. 'Ο 'Αλέξανδρος ὅμως αἰσθανόταν πὼς ἦταν ἀνώτερο τῶν δυνάμεών του νὰ στρώση στὴ μελέτη. Δὲν εἶχε συνηθίσει νὰ εἶναι σκληρὸς πρὸς τὸν ἑαυτό του ἀπὸ μικρός, καὶ τώρα μ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀνταραχές, τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ συγκεντρωθῆ.

Τὸν κάκιζε γι' αὐτὸ ὁ Γιῶργος, καὶ τοῦ ἔλεγε:

—"Ἴσα, ἴσα τώρα θἄπρεπε νὰ τελειώνης. Γιατί, βάλε στὸ νοῦ σου τί θὰ γίνη, ἂν δὲν δώση τὴ συγκατάθεσί του ὁ πατέρας σου, κι' ἂν στὸ μεταξὺ ἀναγκαστῆς ἐσὺ νὰ ἐργαστῆς γιὰ νὰ ζήσετε...

Τὰ παραδεχόταν ὅλα αὐτὰ ὁ 'Αλέξανδρος, ἀλλὰ μέσα του ἦταν σίγουρος πὼς θἄδινε τὴ συγκατάθεσί του ὁ πατέρας.

'Η Φανούλα στὸ μεταξὺ μαραινόταν. "Εβλεπε ὁ 'Αλέξανδρος μέρα μὲ τὴν ἡμέρα τὰ μάγουλά της νὰ βαθουλώνουν καὶ τὴν ἀνησυχία νὰ ζωγραφίζεται στὸ ὡραῖο, κανονικό της πρόσωπο.

Προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήση:

— Μὴ στενοχωριέσαι, ἀγάπη μου. Τὴν πρώτη μέρα ποὺ θὰ μοῦ πῆ ὁ γιατρὸς ὅτι μπορῶ νὰ μιλήσω στὸν πατέρα μου, αὐτὴ τὴ συζήτησι θὰ τοῦ κάμω.

— Σὲ παρακαλῶ, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα... σὲ παρακαλῶ πάρα πολύ, 'Αλέξανδρε. Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη, ὅσο περνάει ὁ καιρός.

Τὰ χείλη της ἔτρεμαν καὶ φαινόταν ἑτοιμη νὰ κλάψη.

Τῆς φίλησε τὰ δακρυσμένα μάτια, τὰ χείλη της πούτρεμαν, καὶ τῆς ὑποσχέθηκε ξανὰ πὼς θὰ τὸ ἔλυε ὁριστικὰ σὲ λίγες ἡμέρες τὸ ζήτημα.

Μὲ τὴ Μαριλένα φερόταν κρύα, τυπικά. "Εβλεπε πολλὲς φορὲς κάποια ἔκπληξι στὰ μάτια της, κάποιο ἐρωτηματικὸ κι' ἔτρεμε μὴ τὸν ρωτήση. 'Η κοπέλλα ὅμως ἦταν ἐπιφυλακτική, ἀμίλητη πολλὲς φορές, κι' ἔτσι περνοῦσαν τὰ περισσότερα βράδυα σοβαροί, σιωπηλοί, μελαγχολικοί.

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτα ἔλεγε ὁ Φρίξος Φραντόγλου στὴν κόρη του. Τί εἶδους ἀρραβωνιασμένοι εἶσαστε σεῖς; Δὲ βλέπω τὴ χαρὰ ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά σας. Δὲ σ' ἀρέσει ὁ γαμπρός;...

Σήκωνε ἡ κοπέλλα ἀδιάφορα τοὺς ὤμους της:

— Καλὸς εἶναι, πατέρα, ἀποκρινόταν.

Στὴ θεία της ὅμως ἄνοιγε τὴν καρδιά της:

— Δὲ μ' ἀγαπάει, ἔλεγε, κι' οὔτε προσπαθεῖ νὰ μὲ γνωρίση...

— Μήπως ἐσὺ τὸν ἀπωθεῖς μὲ τὸ ὕφος σου; τῆς ἔλεγε ἡ Οὐρανία. Μήπως μαντεύει πὼς ἡ καρδιά σου δὲν εἶναι ἐλεύθερη;

— Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω, ἀναστέναζε ἡ μικρή. Μιὰ φορὰ τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι ὅτι δὲν γνωριζόμαστε ἂν καὶ βλεπόμαστε κάθε μέρα.

Θὰ ὁρίσης τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου

Μιὰ μέρα πῆγε ὁ Φρίξος νὰ δῆ τὸ Φίλιππο στὸ νοσοκομεῖο κι' ἔμεινε πολλὴ ὥρα μαζί του. "Οταν ἔφυγε, φώναξε ὁ Φίλιππος τὸ γυιό του κοντά του. Φαινόταν ταραγμένος.

— Πῶς πᾶτε μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικιά σου;.. τὸν ρώτησε.

— Καλά, ἀποκρίθηκε ἀόριστα ὁ νέος.

— Τὴν ἀγάπησες λιγάκι;

— Αὐτὰ δὲν ἔρχονται κατὰ παραγγελίαν, ἀποκρίθηκε ὁ 'Αλέξανδρος.

Στήλωσε τὰ διαπεραστικά του μάτια ὁ Βάντης στὸ γυιό του καὶ πρόφερε κοφτά:

—'Αλέξανδρε! Θὰ ὁρίσης τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου.

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι τοῦ παλληκαριοῦ.

— Πῶς εἶναι δυνατόν, πατέρα; φώναξε. Ἐσὺ εἶσαι στὸ κρεβάτι...

— Δὲ σοῦ λέω νὰ παντρευτῆς σήμερα, ἀλλὰ ὁ γιατρὸς μοῦ εἶπε ὅτι σὲ δεκαπέντε μέρες, δηλαδὴ στὶς ἀρχὲς τοῦ 'Ιουνίου, θὰ εἶμαι καλά, τουλάχιστον θὰ μπορέσω νὰ σηκωθῶ. Λοιπόν, ὁρίσε τὴν ἡμέρα, σὲ παρακαλῶ.

— Δὲν εἶναι βία, πατέρα, εἶπε ὁ 'Αλέξανδρος. "Ας σηκωθῆς, νὰ στερεωθῆ ἡ ὑγεία σου καὶ ἐδῶ εἴμαστε.

Τὸν κύτταξε ὁ Φίλιππος στὰ μάτια.

— Παιδί μου, τοῦ εἶπε, κύτταξέ με καλά. "Εχω τὴν ἀξίωσι νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια. "Εμαθα ὅτι φέρεσαι ὑπερβολικὰ ψυχρὰ μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικιά σου. Τί σημαίνει αὐτό;

— Σημαίνει ὅτι δὲ μπόρεσα νὰ τὴ συμπαθήσω, ἀποκρίθηκε γρήγορα τὸ παλληκάρι.

—"Ετσι ἔ;

Τὰ χείλη τοῦ πατέρα τρεμούλιασαν. ἡ ταραχὴ ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του. κι' ὁ 'Αλέξανδρος ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ.

— Καὶ ποῦ θὰ καταλήξη αὐτό; ρώτησε πάλι ὁ Βάντης.

— Δὲν ξέρω, πατέρα.

Τότε τὰ μάτια τοῦ Φίλιππου ἀγρίεψαν:

— Τί σημαίνει δὲν ξέρεις; Ποῦ ἀλλοῦ μπορεῖ νὰ καταλήξη παρὰ σὲ γάμο; Μοῦδωσες τὸ λόγο σου, μὴν τὸ ξεχνᾶς αὐτό. "Εδωσες τὸ λόγο σου σ' ἕνα ἑτοιμοθάνατο.

— Ζῆς ὅμως, πατέρα καὶ στὸ χέρι σου εἶναι νὰ μὲ ἀπαλλάξης ἀπὸ τὸ λόγο ποὺ σοῦδωσα ἀποκρίθηκε μὲ φόβο ὁ νέος.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ τὸ μετάνοιωσε. Εἶδε τὰ μάτια τοῦ πατέρα του νὰ μεγαλώνουν λὲς κι' ἤθελαν νὰ πεταχτοῦνε ἀπὸ τὶς κόγχες τους. Εἶδε τὰ χείλη του νὰ γίνωνται ἄσπρα.

'Η φωνή του ἀκούστηκε βραχνή. σὰν νὰ ἐρχόταν ἀπὸ μακρυά:

—'Αλέξανδρε. Τὸ σκέπτεσαι αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπες; Βάζεις στὸ νοῦ σου πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ κρατήσης τὸ λόγο σου; Βάζεις στὸ νοῦ σου πὼς εἶναι δυνατὸ νὰ μὲ ρεζιλέψης κι' ἐμένα. ποῦδωσα τὸ λόγο μου στὸν Φραντόγλου;

— Μὴν ταράζεσαι πατέρα. Ἱκέτευσε ὁ νέος. Δὲν εἶναι ὥρα νὰ τὰ συζητήσουμε αὐτά. Σοῦ λέω, νὰ γίνης πρῶτα καλά.

Μιὰ σύσπασι πόνου πέρασε στὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα. "Εφερε τὸ χέρι του στὸ τραῦμα του καὶ βόγγηξε.

— Τί ἔπαθες; ρώτησε ὁ 'Αλέξανδρος τρομαγμένος.

— Πονάω, βόγγηξε ὁ ἄρρωστος, τὰ λόγια σου μοῦδωσαν πάλι μιὰ μαχαιριὰ στὰ σωθικά μου.

Κουλουριάστηκε ἀπὸ τὸν πόνο κι' ὁ γυιός του τὸν κύτταζε τρομοκρατημένος.

— Πατέρα. Ἱκέτευσε, ἄφησε νὰ γίνης πρῶτα καλά...

— Γιατί δὲ μὲ θανατώνεις; στέναξε ὁ Φίλιππος. Δῶσε μου μιὰ μαχαιριὰ νὰ τελειώνω. Δὲν τὴ βαστῶ πιὰ αὐτὴ τὴ ζωή...

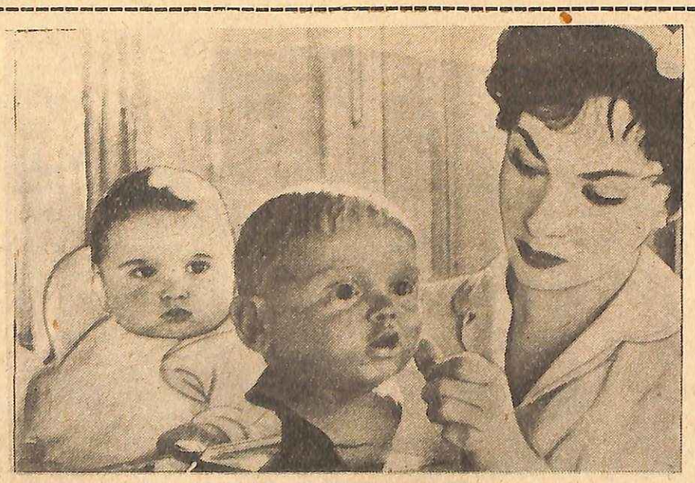

Η ΛΟΛΟΜΠΡΙΤΖΙΝΤΑ ΚΑΙ Η ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ ΓΥΙΟΥ ΤΗΣ

Μᾶς ἦταν γνωστὸ πὼς ἡ Τζίνα Λολομπρίντζιντα ἔφτιαχνε μόνη της τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ φορέματά της. 'Η συμπαθὴς καλλιτέχνις ἀπέδειξε τώρα πὼς εἶναι καὶ μιὰ ἐξαιρετικὴ γλύπτρια: Στὴ βίλλα της στὴν 'Αππία 'Οδὸ κατασκεύασε τελευταῖα μιὰ προτομὴ τοῦ γυιοῦ της, Μίλκο ΙΙ, ἡ ὁποία, ὅπως φαίνεται καὶ στὴ φωτογραφία μας, δείχνει πὼς ἔχει καὶ στὸν τομέα αὐτὸ ἀξιόλογο ταλέντο. 'Η Τζίνα πρόκειται νὰ πάρη μέρος σὲ μιὰ μεγάλη ἔκθεσι, στὴν ὁποία θὰ ἐκτεθοῦν ζωγραφικὰ καὶ γλυπτικὰ ἔργα διαφόρων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὅπως λ.χ. τοῦ Τσώρτσιλ, τοῦ Ντάννυ Κάϊη, τοῦ Μώρις Σεβαλιὲ κ.ά.

"Αλαλος ἀπὸ τὸ φόβο κάλεσε ὁ 'Αλέξανδρος ἕνα γιατρό. Αὐτὸς ρώτησε ἀμέσως αὐστηρά:

— Τί συνέβη; Πῶς ἤρθε αὐτὴ ἡ ξαφνικὴ κρίσι;

Στήλωσε ὁ πατέρας τὰ μάτια του στὸ γυιό του κι' ἀποκρίθηκε:

— Γιατρέ, ἂν πεθάνω, νὰ ὁ δολοφόνος μου... Σᾶς τὸ λέω!

Ταράχτηκε ὁ γιατρός, κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ νέο ποὺ στεκόταν σὰν ὑπόδικος.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί κάνατε; Τὸν ταράξατε; ρώτησε.

Δὲν ἀποκρίθηκε ὁ 'Αλέξανδρος. Σὲ λίγο ὁ γιατρὸς κάλεσε τὸν καθηγητὴ καὶ οἱ δυὸ μαζὶ ἐξήτασαν τὸν τραυματία.

"Οταν τὸν ἔκαναν νὰ συνέλθη κάπως, πῆρε ὁ καθηγητὴς τὸν 'Αλέξανδρο καὶ τοῦ μίλησε αὐστηρά:

—"Ἄκουσε, παιδί μου. "Αλλη μιὰ τέτοια ταραχὴ καὶ δὲν ἐγγυῶμαι γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα σου. Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ ἀντιμιλήσης σ' ἕνα ἄνθρωπο ποὺ μόλις γλύτωσε ἀπὸ τοῦ Χάρου τὰ δόντια. "Οτι καὶ νὰ σοῦ πῆ, πρέπει νὰ τὸ παραδεχθῆς. "Αλλο ἕνα μήνα ἔχει τέτοια εὐπάθεια, ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ διανοηθῆς νὰ τὸν ταράξης. Τί θὰ γινόταν, ἂν ἔμενε στὸν τόπο; Ποιὰ θὰ ἦταν ἡ θέσι σου; Θὰ ἤξερες πῶς εἶσαι ὁ φονιᾶς τοῦ πατέρα σου!

Δὲ μίλησε ὁ 'Αλέξανδρος. "Ενοιωθε ν' ἀνοίγεται ἕνα κενὸ μέσα του, ἐνοιωθε τὴ γῆ νὰ φεύγη κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.

"Οταν σὲ λίγο ἤρθε ἡ μητέρα του στὸ νοσοκομεῖο κι' ἄκουσε γιὰ τὸ ἐπεισόδιο ἔβαλε τὰ κλάμματα:

— Θὰ μᾶς σκοτώσης καὶ τοὺς δυό! εἶπε. Τί βάζεις στὸ μυαλό σου; Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ μὴ παντρευτῆς τὴ Μαριλένα; Τέτοια ρεζιλίκια δὲ γίνονται στὴν οἰκογένειά μας. "Αν κάνης τίποτε τέτοιο, τὸ ξέρεις πὼς τὸ πρῶτο θῦμα θὰ εἶναι ὁ πατέρας σου, κι' ἔπειτα ὅλοι μας οἱ ἄλλοι. Ἐγὼ δὲ θὰ ζήσω ἂν πάθη τίποτα ὁ πατέρας σου, κι' οἱ θεῖοι σου, θὰ βάλουν τὸ κεφάλι τους νὰ πεθάνουν. Ἐσὺ ἔπειτα, πῶς θὰ μπορέσης νὰ ζήσης; Πῶς θὰ μπορέσης νὰ παντρευτῆς μὲ τὴν κοπέλλα ποὺ φαντάζεσαι πὼς ἀγαπᾶς; Σὲ ρωτῶ.

— 'Ο μόνος τρόπος, λοιπόν, εἶναι νὰ πεθάνω ἐγώ, βόγγηξε ὁ νέος. "Ετσι θὰ ἡσυχάσετε καὶ σεῖς ἀπὸ μένα καὶ ἐγὼ ἀπὸ σᾶς.

Τὸν κύτταξε ἴσια στὰ μάτια ἡ μητέρα του, μὲ τὰ αὐστηρὰ γυαλιστερά της μάτια.

— Θὰ ἤσουν ἱκανὸς νὰ κάνης ἕνα τέτοιο πρᾶγμα; ρώτησε. Θὰ ἤσουν ἱκανὸς νὰ σκοτώσης ὁλόκληρη τὴν οἰκογένειά σου; Τὸ ξέρεις πὼς θὰ πεθάνουμε ὅλοι, ἂν λείψης ἐσύ.. Σκέψου το. παιδί μου. Κι' ἂν νομίζης πὼς ἀξίζουμε αὐτὴ τὴ θανατικὴ καταδίκη. θανάτωσέ μας.

'Ο νάμος ὁρίζεται

Ρίχτηκαν οἱ θεῖοι του κατόπιν. ρίχτηκε ἡ 'Υπατία μ' ὅλο της τὸ κῦρος:

—"Ορισε τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου. Δὲ μπορεῖς νὰ ξεφύγης...

'Ο Φίλιππος φαινόταν πάλι πολὺ ἄρρωστος. Κάθε φορὰ ποὺβλεπε ὅμως τὸ γυιό του. τὸν ρωτοῦσε ψιθυριστά:

— Ὥρισες τὴν ἡμέρα;

Πάλεψε ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα κι' ὅλη τὴ νύχτα ὁ 'Αλέξανδρος. Στριφογυρίζοντας στὸ δωμάτιό του σὰν τὸ λιοντάρι μέσα στὸ κλουβί του, δάγκωνε τὰ δάκτυλά του ἀπὸ τὴν ἀπελπισία.

Σκέψεις θανάτου περνοῦσαν στὸ μυαλό του.

—«'Ο θάνατος θὰ εἶναι ἡ μόνη λύτρωσι, γιὰ μένα. ἡ μόνη».

'Αλλὰ τὰ λόγια τῆς μητέρας του ἔρχονταν πάλι στὴ θύμησί του:

—"Αν νομίζης πὼς ἀξίζουμε αὐτὴ τὴ θανατικὴ καταδίκη, σκότωσέ μας!

Τὸ ἤξερε πὼς δὲν ἦταν κούφια λόγια. "Αν πέθαινε αὐτός θὰ πέθαιναν ὅλοι. "Οχι μονάχα ἀπὸ λύπη γιὰ τὸ παιδί τους, ἀλλὰ κι' ἀπὸ λύπη γιὰ τὸ χαμὸ τῆς γενιᾶς τους.

—"Εχω τὸ δικαίωμα νὰ καταδικάσω ὅλη μου τὴν οἰκογένεια σὲ θάνατο:

—«"Οχι!» τοῦ φώναζε ἡ συνείδησί του. 'Η καρδιά του ὅμως ἐπαναστατοῦσε:

—«Κι' ἡ Φανούλα; Τί θὰ γίνη, ἡ Φανούλα;»

Χτυποῦσε μὲ τὶς γροθιές του τὸ μέτωπό του στὴν ἀπελπισία του.

—«Γιατί νὰ γίνη γυναῖκα μου; συλλογιζόταν. "Αν δὲν εἶχε μεσολαβήσει αὐτὸ τὸ ἀνεπανόρθωτο, θὰ μποροῦσε νὰ μὲ ξεχάση. Κι' ἐγώ, μὲ ματωμένη καρδιά, θὰ μποροῦσα νὰ προσπαθήσω νὰ βρῶ ἄλλου κάποια εὐτυχία. Τώρα ὅμως...».

Κι' ὅμως δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ὀπισθοχωρήση. 'Η σκέψι αὐτή, νὰ ὁρισθῆ ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου, ἔγινε ἐμμονη γιὰ τὸ Φίλιππο. Κι' ὁ 'Αλέξανδρος τὸ βράδυ τῆς ἑπομένης ἡμέρας, ἄκουσε τὸν ἴδιο τον τὸν ἑαυτό του ρωτᾶν τὴν ἀρραβωνιαστικιά του μὲ φωνὴ κούφια:

— Πότε λὲς νὰ παντρευτοῦμε; 'Ο πατέρας μου θέλει τὸν 'Ιούνιο κιόλας.

Τὰ μάτια της φτερούγισαν καὶ μιὰ σύσπασι πέρασε στὸ πρόσωπό της.

— Δὲν ἔχω ἀντίρρησι, ἀποκρίθηκε μὲ τὸ συγκρατημένο της ὕφος.

Θὰ ἤθελε νὰ τὴ ζεστάνη λίγο. Θὰ ἤθελε νὰ πάρη τὰ χεράκια της μέσα στὶς χοῦφτες του καὶ νὰ τὴ χαϊδέψη ἀδελφικά. Τὴ λυπόταν ἀκριβῶς, ἐπειδὴ δὲ μποροῦσε νὰ τὴν ἀγαπήση. Τοῦ φαινόταν τόσο λεπτεπίλεπτη, ποὺ θὰ ἤθελε νὰ τὴ σοίξη στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τῆς ὁμολογήση ὅλη τὴν ἀλήθεια.

«Δὲ θὰ σ' ἀγαπήσω ποτέ, μικρούλα μου» θὰ ἤθελε νὰ τῆς πῆ.

Κι' ἦταν σίγουρος πὼς ὑπερήφανη αὐτὴ καθὼς φαινόταν, θὰ τοῦ ἀπαντοῦσε πὼς εἶναι ἐλεύθερος, πὼς δὲ θέλει νὰ γίνη πιὰ γυναῖκα του.

Ναί, μὰ ὁ πατέρας;

—«"Αν ἦταν δυνατὸ νὰ προέλθη ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἴδια τὸ ἐμπόδιο;» συλλογιζόταν πάλι ὁ 'Αλέξανδρος.

Θἄπρεπε ὅμως γιὰ νὰ τὸ πετύχη αὐτό, νὰ τῆς φερθῆ πολὺ ἄσχημα. Κι' ἡ ἀνατροφή του δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεπε αὐτό. Ἐξ ἄλλου, τί θὰ κατάφερνε; "Αν τῆς φερόταν ἄσχημα, θὰ τὸ μάθαινε ὁ πατέρας του. καὶ πάλι θὰ ἐρχόταν ἡ καταστροφή.

Καὶ τότε τὰ θύματα θὰ ἦταν ὄχι μόνον οἱ δικοί του, ἀλλὰ ἴσως κι' ἡ κοπελλίτσα αὐτή, ποὺ δὲν τοὺφταιγε στὰ κάτω, κάτω.

'Η συμπόνοια τοὕφερε κάποια τουφερὴ λέξι στὰ χείλη:

— Πιστεύεις πὼς θἄμαστε εὐτυχισμένοι: τὴν ρώτησε.

— Ἀπὸ μᾶς τοὺς ἴδιους ἐξαρτᾶται ἀποκρίθηκε ἀόριστα.

— Εἶπες μιὰ σοφὴ κουβέντα. ψιθύρισε ὁ νέος καὶ σώπασαν.

"Ηταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ τῆς μιλοῦσε κάπως αἰσθηματικὰ γιὰ τὸ μέλλον κι' ἡ Μαριλένα τὸν κύτταξε μ' εὐγνωμοσύνη.

"Οσο καὶ νὰ προσπαθοῦσε. δὲν εὑρισκε τὴ ζεστὴ λέξι ποὺ θἄλυνε τὸν πάγο ἀνάμεσά τους.

— Πές μου λοιπὸν πότε θέλεις νὰ παντρευτοῦμε; τὴ ρώτησε.

—"Αν λέγαμε στὶς δέκα 'Ιουνίου;

— Στὶς δέκα 'Ιουνίου, ἐπανέλαβε ὁ 'Αλέξανδρος κι' ἐνοιωσε πάλι ἐκεῖνο τὸ κενὸ μέσα στὴν καρδιά του.

'Η Μαινέλα ἔπειτα μὲ τὸ συγκρατημένο της ὕφος. χωρὶς ἐνθουσιασμὸ πῆγε στὴν τραπεζαρία, ὅπου κάθονταν ὁ πατέρας της κι' ἡ θεία της καὶ τοὺς ἀνήγγειλε τὰ νέα. ('Ηταν τότε εἰκοσι Μαΐου).

'Ο Φρίξος ἄστραψε ὁλόκληρος ἀπὸ τὴ χαρά του.

—"Ετσι ντέ! φώναξε. "Οχι ποὺ μοῦ καθόσαστε σὰν γερόντια καὶ δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβη, ἂν εἴσαστε εὐτυχισμένοι ἢ δυστυχισμένοι.

— Θὰ παντρευτοῦμε στὶς δέκα 'Ιουνίου, ξαναεῖπε ἁπλᾶ ἡ κοπέλλα.

'Η Οὐρανία τὴν κύτταξε ἀνήσυχη. 'Η Μαριλένα ὅμως βάσταξε ψύχραιμα τὴ ματιά της, καὶ δὲ φαινόταν ταραγμένη. 'Αντίθετα ὁ 'Αλέξανδρος μόλις μποροῦσε νὰ κρατήση τὰ προσχήματα, νὰ δείξη ἔστω καὶ φαινομενικὴ χαρά. Καὶ νοιώθοντας ὅτι θὰ τὸν πρόδιδε ἡ φυσιογνωμία του. εἶπε γρήγορα :

— Θὰ μὲ συγχωρήσετε τώρα νὰ φύγω. Θέλω νὰ πάω νὰ τὸ ἀναγγείλω καὶ στοὺς δικούς μου.

'Ο Φρίξος γέλασε καὶ γτύπησε τὸ γαμπρό του χαϊδευτικὰ στὸν ὦμο:

— Τρέχα, παιδί μου, τοῦ φώναξε. Θὰ γίνη καλὰ ὁ πατέρας σου μονάχα ποὺ θὰ τ' ἀκούση! Τὸν καταλαβαίνω ἐγὼ Δὲν Βλέπει τὴν ὥρα νὰ σᾶς δῆ παντρεμένους. Δὲν Βλέπει τὴν ὥρα νὰ δῆ τὸ πρῶτο του ἐγγόνι.

'Αποχαιρέτησε ὁ 'Αλέξανδρος κι' ἔφυγε βιαστικός. "Οταν βρέθηκε ὅμως στὸ δρόμο. ἔξω στὸν ἀέρα τοῦ Ψυχικοῦ ποὺ μοσχοβολοῦσε ἀπὸ τὶς εὐωδιὲς τῶν λουλουδιῶν, ἀκούμπησε σ' ἕνα τοῖχο. ἐπειδὴ αἰσθανόταν νὰ τοὺρχεται ζάλη.

'Ο πατέρας σηκώνεται ἀπὸ τὸ κρεβάτι

Δὲν πρόφτασε ν' ἀκούση τὴν εἴδησι ὁ Φίλιππος Βάντης καὶ πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του.

— Τί κάνεις, πατέρα; τὸν ρώτησε ὁ 'Αλέξανδρος τρομαγμένος.

— Πές μου λοιπὸν πότε θέλεις νὰ παντρευτοῦμε; τὸ ρώτησε.

—"Αν λέγαμε στὶς δέκα 'Ιουνίου;

— Στὶς δέκα 'Ιουνίου. ἐπανέλαβε ὁ 'Αλέξανδρος κι' ἐνοιωσε πάλι ἐκεῖνο τὸ κενὸ μέσα στὴν καρδιά του.

'Η Μαινέλα ἔπειτα μὲ τὸ συγκρατημένο της ὕφος. χωρὶς ἐνθουσιασμὸ πῆγε στὴν τραπεζαρία, ὅπου κάθονταν ὁ πατέρας της κι' ἡ θεία της καὶ τοὺς ἀνήγγειλε τὰ νέα. ('Ηταν τότε εἰκοσι Μαΐου).

'Ο Φρίξος ἄστραψε ὁλόκληρος ἀπὸ τὴ χαρά του.

—"Ετσι ντέ! φώναξε. "Οχι ποὺ μοῦ καθόσαστε σὰν γερόντια καὶ δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβη, ἂν εἴσαστε εὐτυχισμένοι ἢ δυστυχισμένοι.

— Θὰ παντρευτοῦμε στὶς δέκα 'Ιουνίου, ξαναεῖπε ἁπλᾶ ἡ κοπέλλα.

'Η Οὐρανία τὴν κύτταξε ἀνήσυχη. 'Η Μαριλένα ὅμως βάσταξε ψύχραιμα τὴ ματιά της, καὶ δὲ φαινόταν ταραγμένη. 'Αντίθετα ὁ 'Αλέξανδρος μόλις μποροῦσε νὰ κρατήση τὰ προσχήματα, νὰ δείξη ἔστω καὶ φαινομενικὴ χαρά. Καὶ νοιώθοντας ὅτι θὰ τὸν πρόδιδε ἡ φυσιογνωμία του. εἶπε γρήγορα :

— Θὰ μὲ συγχωρήσετε τώρα νὰ φύγω. Θέλω νὰ πάω νὰ τὸ ἀναγγείλω καὶ στοὺς δικούς μου.

'Ο Φρίξος γέλασε καὶ γτύπησε τὸ γαμπρό του χαϊδευτικὰ στὸν ὦμο:

— Τρέχα, παιδί μου, τοῦ φώναξε. Θὰ γίνη καλὰ ὁ πατέρας σου μονάχα ποὺ θὰ τ' ἀκούση! Τὸν καταλαβαίνω ἐγὼ Δὲν Βλέπει τὴν ὥρα νὰ σᾶς δῆ παντρεμένους. Δὲν Βλέπει τὴν ὥρα νὰ δῆ τὸ πρῶτο του ἐγγόνι.

'Αποχαιρέτησε ὁ 'Αλέξανδρος κι' ἔφυγε βιαστικός. "Οταν βρέθηκε ὅμως στὸ δρόμο. ἔξω στὸν ἀέρα τοῦ Ψυχικοῦ ποὺ μοσχοβολοῦσε ἀπὸ τὶς εὐωδιὲς τῶν λουλουδιῶν, ἀκούμπησε σ' ἕνα τοῖχο. ἐπειδὴ αἰσθανόταν νὰ τοὺρχεται ζάλη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΕ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

'Η ἐκκλησία αὐτή, τῆς ὁποίας μόλις ἀποπερατώθηκε ἡ οἰκοδόμησις, βρίσκεται στὸ Στάμφορντ τῆς Κοννεκτικούτης τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, ἀποτελεῖ δὲ μιὰ ἐπαναστατικὴ κατιτοτομία στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἀρχιτεκτονική. 'Αρχιτέκτων τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ κτίριου εἶναι ὁ 'Αμερικανὸς Οὐάλλας Χάρισον, στὸν ὁποῖον ἀφείλεται καὶ τὸ μέγεθος τοῦ 'Οργανισμοῦ τῶν 'Ηνωμένων 'Εθνῶν στὴ Νέα Υόρκη. Ὁ κ. Χάρισον ἔδωσε στὴν ἐκκλησία του τὴν ἐξωτερικὴ ὄψι ψαριοῦ, τὸ ὁποῖο, ὡς γνωστόν, ἦταν τὸ πρῶτο σύμβολο τῆς Χριστιανωσύνης.

Ερωτες καλλιτεχνων

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΣΤΑ περισσότερα ἔργα του, ὁ Τζὼρτζ Μόρλαντ ἀπέδωσε σκηνὲς ἀπ' τὴ ζωὴ τῆς φτώχειας καὶ τοῦ χωριοῦ, ὄχι ὅμως θλιβερές, ἀλλὰ χαρούμενες καὶ ζωντανές.

Τέτοια ἦταν ἄλλωστε κι' ἡ ψυχοσύνθεσι τοῦ ζωγράφου αὐτοῦ, μὲ τὸ στρογγυλὸ πρόσωπο, τὸ μικρὸ στόμα, τὴν ἴσια μύτη καὶ τὰ ὀνειροπόλα μάτια: 'Αγαποῦσε τὴ ζωή, τὸν ἔρωτα καὶ τὶς ἁπλοϊκὲς κοπέλλες τοῦ λαοῦ.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1785 εἶχε βρῆ φιλοξενία στὸ σπίτι τῆς πλούσιας κυρίας Χίλλ, στὸ Μαργκέϊτ, ποὺ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ τὸν βοηθήσῃ συνιστῶντας τον στοὺς φίλους καὶ γνωστούς της. Καὶ πραγματικά, ζωγράφισε τὰ πορτραῖτα μερικῶν κομψῶν κυριῶν τῆς ἀριστοκρατίας. "Ολες αὐτὲς ὅμως τὸν ἐνδιάφεραν μονάχα γιὰ τὰ λεφτά τους. 'Η καρδιά του εἶχε διαλέξει τὴ νεαρὴ κι' ὁμορφη Τζέννυ, μιὰ καμαριερούλα τῆς κ. Χίλλ. 'Ερωτεύθηκε τρελλὰ τὴ γλυκειὰ ἐκείνη κοπελλίτσα κι' αὐτὴ τοῦ ἀνταπέδωσε τὸν ἔρωτά του.

Τὸ ἀνακάλυψε ὅμως ἡ κυρία της, θύμωσε καὶ τὴν ἔδιωξε. 'Η Τζέννυ πῆγε τότε στὸν ἀδελφό της, στὸ Λονδίνο. 'Ο ἐρωτευμένος Τζὼρτζ τὴν ἀκολούθησε κι' ἐκεῖ. "Ηταν ξετρελλαμένος μαζί της κι' ἤθελε νὰ τὴν παντρευτῇ. Τὸ θεωροῦσε ἄλλωστε ὑποχρέωσί του ἀπέναντι τοῦ ἀδελφοῦ της, ποὺ ἤξερε τὶς σχέσεις τους.

Ναί, μὰ ἂν μάθαινε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ἡ κ. Χίλλ, δὲ θἄθελε πιὰ νὰ τὸν ξαναδῇ! Θἄχανε τότε τὴν ὑποστήριξί της, κι' αὐτὸ θἄταν μεγάλη ζημία γιὰ τὴ σταδιοδρομία του. Δίχως λεφτὰ πῶς θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ ζήσῃ μὲ τὴ Τζέννυ;

'Αφοῦ πάλεψε λοιπὸν μὲ τὴ συνείδησί καὶ μὲ τὴν καρδιά του, ἀναγκάσθηκε νὰ θυσιάσῃ τὸν ἔρωτά του. "Ενας φίλος του ἀνέλαβε νὰ τακτοποιήσῃ τὴ θέσι του ἀπέναντι τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Τζέννυ, μ' ἕνα ἐξυπνο κόλπο: Τὴν ἡμέρα δηλαδὴ ποὺ ὁ ἀδελφὸς πε-

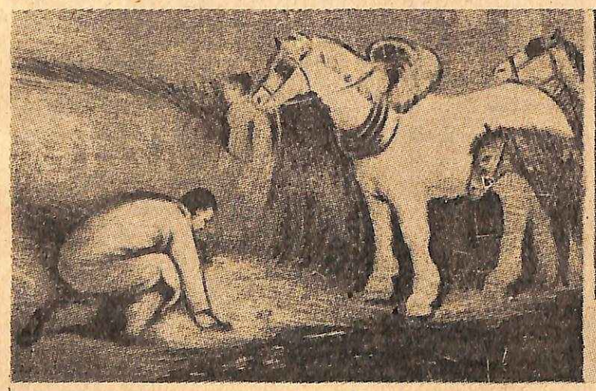

Δεξιά: 'Ο "Αγγλος ζωγράφος Τζὼρτ Μόρλαντ. 'Αριστερά: "Ενας ἀπὸ τοὺς πίνακές του μὲ τ' ἀγαπημένα του θέματα ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς φτώχειας καὶ τοῦ χωριοῦ.

ρίμενε τὸ Μόρλαντ, γιὰ νὰ ὁρίσουν τὴν ἡμερομηνία τοῦ γάμου, παρουσιάστηκε ἀντὶ γι' αὐτὸν ὁ φίλος του.

—'Ο Τζὼρτζ σᾶς περιμένει ἐδῶ κοντά, σ' ἕνα μπάρ, εἶπε στὸν ἀδελφό. Βιάζεται νὰ παντρευτῇ τὴ Τζέννυ. Μά, ἂν θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε, μὴ τοῦ τὴ δώσετε! Εἶναι, δυστυχῶς, βαρειὰ ἄρρωστος. Δὲ θὰ ζήσῃ πολὺν καιρό...

Τὸ τέχνασμα πέτυχε. 'Ο ἀδελφὸς τῆς Τζέννυ πῆγε νὰ βρῇ τὸ Μόρλαντ, στὸ μπάρ καὶ τοῦ εἶπε, ὅσο μποροῦσε εὐγενικώτερα, πὼς δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀδελφή του...

'Ο Τζὼρτζ πόνεσε γι' αὐτὸ τὸ θλιβερὸ τέλος τοῦ εἰδυλλίου του, γιατὶ εἶχε ἀγαπήσει πραγματικὰ τὴ Τζέννυ κι' εἶχε βρῇ σ' αὐτὴν τὴν ἔμπνευσι γιὰ τρεῖς ἀπ' τοὺς καλλίτερους πίνακές του.

'Ωστόσο δὲν ἄργησε νὰ παρηγορηθῇ... καὶ πάλι μὲ μιὰ ὑπηρέτρια! Αὐτὴ τὴ φορά, πῆγε ἀμέσως νὰ ζητήσῃ τὸ χέρι της ἀπ' τὸν πατέρα της—ἕνα ράφτη. Σ' ὅλο τὸ δρόμο, τὸν συνώδευε ἕνας φίλος του καὶ προσπαθοῦσε διαρκῶς νὰ τὸν μεταπείσῃ. 'Ο Τζὼρτζ ἔμενε ἀκλόνητος. Ξαφνικὰ ὅμως, ὅταν εἶχε φτάσει πιὰ στὸ κατώφλι τῆς πόρτας τοῦ ράφτη, ἔκανε κανονικὴ μεταβολὴ κι' ἀπομακρύνθηκε, λέγοντας στὸ σαστισμένο φίλο του:

—Ἔχεις δίκηο! Δὲ θὰ τὴν ξανασκεφθῶ πιά!

Τὸν ἴδιο χρόνο, ἔγινε φίλος μὲ τὸ χαράκτη Οὐίλλιαμ Γουάρντ. Φιλοξενήθηκε στὸ σπίτι του, γνώρισε τὶς δυὸ ἀδελφές του καὶ παντρεύτηκε μὲ τὴ μιὰ ἀπ' αὐτές, τὴν νεαρὴ καὶ παχουλὴ "Αννυ.

"Ενα μήνα ἀργότερα, ὁ Γουάρντ παντρεύτηκε τὴν ἀδελφὴ τοῦ Τζὼρτζ. Καὶ τὰ δυὸ ἀντρόγυνα ἐγκαταστάθηκαν μαζί, στὸ ἴδιο σπίτι.

Μὰ δὲ μποροῦσαν νὰ ταιριάσουν. Οἱ δυὸ γυναῖκες μάλωναν κάθε τόσο. "Υστερα, ὁ Γουάρντ κι' ἡ ἀδελφή του δὲν ἀνέχονταν τὴ μποέμικη ζωὴ τοῦ Μόρλαντ καὶ τὶς εὔκολες φιλίες, ποὺ ἔπιανε στὶς ταβέρνες.

Στὸ τέλος, οἱ δυὸ ἄντρες μάλωσαν ἄσχημα μεταξύ τους, κι' ὁ εὐερέθιστος Τζὼρτζ ἀπαίτησε νὰ κανονίσουν τὰ διαφορά τους «μὲ τὰ πιστόλια».

Πραγματικά, παρ' ὅλες τὶς παρακλήσεις τῶν δυὸ γυναικῶν, ὁ Τζὼρτζ κι' ὁ Οὐίλλιαμ ἑτοιμάστηκαν νὰ μονομαχήσουν. Μά, τὴ τελευταία στιγμή, ἐπενέβη ἕνας φίλος καὶ τοὺς κατάφερε... νὰ πᾶνε ὅλοι σὲ μιὰ γειτονικὴ ταβέρνα καὶ νὰ πιέξουν τὸν καυγὰ τους στὸ πιστό!

Μὲ τὴν παράξενη ζωή του καὶ τὰ ξενύχτια του, ὁ Μόρλαντ κίνησε τὶς ὑποψίες τῶν γειτόνων. Διαδόθηκε τότε πὼς ἦταν... παραχαράκτης! "Οταν πῆγε δὲ στὸ σπίτι του ἡ ἀστυνομία, γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ἦταν ἀλήθεια, αὐτὸς τρόσκασε ἀπ' τὴν πίσω πόρτα, γιατὶ φοβήθηκε πὼς πήγαιναν νὰ τὸν πιάσουν γιὰ τὰ χρέη του! 'Ηταν ἄλλωστε συνηθισμένος πιὰ νὰ κρύβεται ἀπ' τοὺς δανειστές του κι' εἶχε γνωρίσει ἤδη τὶς φυλακές, ὅπου κλείνανε τότε τοὺς κακοπληρωτὲς ὀφειλέτες!

Σὲ μιὰν ἄλλη περίπτωσι, τὸν πιάσανε γιά... κατάσκοπο, ἐπειδὴ σκιτσάριζε τὸν ἱστορικὸ πύργο τοῦ Γιαρμάουθ!

'Ο Μόρλαντ ἀγαποῦσε τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ζῶα καὶ τὰ ζωγράφιζε συχνά. Λέγεται μάλιστα πὼς τόρριξε στὸ πιστὸ καὶ στὶς ἀταίριαστες παρέες μὲ ὕποπτους τύπους, ἀπὸ τότε ποὺ ἡ γυναίκα του ἔπαθε ἀποβολὴ καὶ τῆς δήλωσε ὁ γιατρὸς πὼς δὲ θἄκανε ποτὲ ἄλλο παιδί.

'Οπωσδήποτε, κατάντησε σὲ τέτοιο ξεπεσμό, ὥστε ἀναγκάστηκε νὰ ζῇ χωριστὰ ἀπ' τὴ γυναίκα του. Μεθοκοποῦσε τὶς νύχτες κι' ἔπεφτε ἀναίσθητος στοὺς δρόμους. Μὰ ἡ "Αννυ τὸν ἀγαποῦσε, ἔκλαιγε γιὰ τὶς τρέλλες του, κι' ὅταν τῆς λέγανε πὼς ὁ θάνατός του θἄταν ἡ λύτρωσί της, αὐτὴ ἀπαντοῦσε πικρά:

—Δὲν ξέρετε τί λέτε! "Αν τὸν χάσω, δὲ θὰ μπορέσω νὰ ζήσω περισσότερο ἀπὸ τρεῖς μέρες!

Στὰ τέλη τῆς ζωῆς του, ὁ Μόρλαντ ἦταν πιὰ σωστὸ ἀνθρώπινο ἐρείπιο. Εἶχε πρηστῇ ἡ κοιλιά του καὶ τὰ πόδια του, τὰ χέρια του τρέμανε, πάθαινε ἐφιάλτες... Στὶς 27 'Οκτωβρίου 1804, πέθανε, σὲ ἡλικία 41 ἐτῶν, ἀφίνοντας πίσω του περὶ τοὺς 4.000 ζωγραφικοὺς πίνακες.

Τρεῖς μέρες ἀργότερα, ἡ "Αννυ τὸν ἀκολούθησε στὸν τάφο. 'Η παράξενη προφητεία της εἶχε ἐπαληθεύσει!

Η ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΚΗΤΣ

'Ο Τζὼν Κὴτς εἶχεν ἀρχίσει νὰ γίνεται διάσημος μὲ τὸν «Ἐνδυμίωνά του», ὅταν πρωτογνώρισε τὴν Φάννυ Μπρόν, τὴ μεγάλη καὶ μοναδικὴ ἀγάπη τῆς ζωῆς του. 'Η γνωριμία τους ἔγινε τὸ καλοκαίρι τοῦ 1818 σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι κάποιου προαστίου τοῦ Λονδίνου καὶ ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ σμίγουν γιὰ πάντα τὴ ζωὴ δυὸ ἀνθρώπων.

'Η Φάννυ ἦταν τότε μόλις δεκαεφτὰ χρόνων κι' ἔλαμπε ἀπὸ ὁμορφιά. 'Ο Τζὼν Κὴτς τὴν περνοῦσε κατὰ τέσσερα ἢ πέντε χρόνια καὶ δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἐλκυστικὸ στὴ φυσιογνωμία του, ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ δύο μεγάλα φωτεινὰ μάτια, ποὺ ζωντάνευαν ἕνα πρόσωπο συλλογισμένο καὶ μελαγχολικό.

'Απὸ τ' ἄλλο μέρος εἶχε ἕνα σωρὸ μειονεκτήματα. "Ηταν ἐξαιρετικὰ εὐπαθὴς—καταγόταν ἀπὸ οἰκογένεια φυματικῶν—ἀπένταρος καὶ βουτηγμένος στὰ χρέη.

'Αλλ' ἡ ἀγάπη δὲν ἐξετάζει αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες. Κι' ἡ Φάννυ ἔβλεπε στὸν Κὴτς μόνο τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν εὐαίσθητη καρδιά, τὴ ζωηρὴ καὶ γόνιμη φαντασία καὶ τὶς μεγαλόπνοες ἐμπνεύσεις.

'Η ἀγάπη τους, ὡστόσο δὲν ἦταν ποτὲ εὐτυχισμένη. 'Η κατάστασι τῆς ὑγείας του καὶ οἱ συνεχεῖς ἀπασχολήσεις του γιὰ τὴν ἐξεύρεσι τῶν μέσων συντηρήσεως* δὲν ἐπέτρεπαν στὸν Κὴτς νὰ πηγαίνῃ ὅσο συχνὰ ἤθελε στὸ Χάμπστηντ, γιὰ νὰ βλέπῃ τὴν ἀγαπημένη του. Κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, τὴν ζήλευε τρομερά. Γιατὶ ἤξερε πὼς ἦταν φιλάρεσκη καὶ πὼς τῆς ἄρεσαν ὁ χορὸς καὶ οἱ διασκεδάσεις.

Στὴν περίφημή του «Ὠδὴ στὴ Φάννυ», ὁ Κὴτς τῆς ἔγραφε:

«Νὰ μὴν ἀφήνῃς κανένα νὰ σοῦ πιάνῃ τὸ χέρι. Καὶ νὰ στέκῃς ψυχρὴ μέσα στὴ φλογισμένη ἀτμόσφαιρα τοῦ χοροῦ. "Ετσι μόνο θὰ μπορέσῃς νὰ μ' ἀπαλλάξῃς ἀπὸ τὸ μαρτύριο τῆς ζήλειας

γιατὶ ἡ πονεμένη μου ψυχὴ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὴ φτωχή, τὴν ἐφήμερη ἀπόλαυσι μιᾶς ὥρας».

Σὲ μιὰ ἄλλη ἐπιστολή του, τῆς τόνιζε ἐπίσης:

«Πρέπει νὰ εἶσαι ὁλότελα δική μου καὶ νὰ ὑπομείνῃς πρόθυμα ἀκόμη καὶ τὸ μαρτύριο τοῦ τροχοῦ, ἂν ἡ ἀνάγκη μᾶς τὸ ἐπιβάλῃ».

Οἱ σχέσεις τους συνεχίσθηκαν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐπὶ ἑνάμισυ περίπου χρόνο. Κι' ἦταν τὸ ἴδιο μαρτυρικὲς καὶ γιὰ τοὺς δύο. Γιὰ τὴ Φάννυ, ἐπειδὴ δὲ μποροῦσε νὰ βλέπῃ ὅσο θὰ ἐπιθυμοῦσε τὸν ἀγαπημένο της καὶ ὑπέφερε ἀπ' τὶς ἐκδηλώσεις τῆς νοσηρῆς ζήλειας του. Κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος γιὰ τὸν Κήτς, ἐπειδὴ περνοῦσε μέρες καὶ νύχτες γεμάτες πίκρα καὶ ἀγωνία, φανταζόμενος τὰ χειρότερα πράγματα γιὰ τὴ γυναῖκα, ποὺ λάτρευε.

'Αλλά, κάπου - κάπου, ἀνέτελλαν καὶ εὐτυχισμένες ἡμέρες γιὰ τοὺς δύο ἀγαπημένους. Καὶ μιὰ τέτοια ἦταν ἡ 3η Φεβρουαρίου τοῦ 1820.

'Ο Κὴτς εἶχε περάσει ὅλο τὸ ἀπόγευμα κοντὰ στὴ Φάννυ. Εἶχαν πλανηθῆ μαζὶ στὴν ἐξοχὴ κι' εἶχαν μαζέψει ἀγριολούλουδα, ποὺ εἶχαν ἀρχίσει κιόλας νὰ φυτρώνουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Λίγη ὥρα μετὰ τὸ σούρουπο, ὁ ποιητὴς γύρισε στὸ Λονδῖνο. "Ηταν τρισευτυχισμένος. Κι' ἔκαμε τὴν ἀπρονοησία ν' ἀνεβῇ στὸ ἀσκέπαστο ὑπερῶο ἑνὸς ἱπποκίνητου λεωφορείου, γιὰ νὰ πάῃ στὸ σπίτι του.

'Αλλ' ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ἔνοιωσε ἕνα δυνατὸ ρίγος σ' ὅλο του τὸ σῶμα. Σκέφθηκε τότε νὰ πέσῃ στὸ κρεβάτι του γιὰ νὰ ζεσταθῇ. Τὰ παγωμένα σεντόνια, ὅμως, τὸν ἔκαμαν νὰ τρέμῃ πιὸ πολύ. "Εβηξε τότε καὶ ἀμέσως ἕνα κῦμα αἵματος βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα του.

'Ο φίλος του Μπράοκ, μὲ τὸν ὁποῖον συγκατοικοῦσαν, ἔτρεξε ἀμέσως κοντά του.

—Φέρε μου τὴ λάμπα, τοῦ φώναξε ὁ Κήτς. Θέλω νὰ δῶ αὐτὸ τὸ αἷμα!

"Αρχισε τότε νὰ τὸ ἐξετάζῃ μὲ μεγάλη προσοχὴ καί, στὸ τέλος, σηκώνοντας τὰ μάτια του πρὸς τὸ Μπράοκ, τοῦ εἶπε μὲ ἤρεμη φωνή:

'Ο μεγάλος "Αγγλος ποιητὴς Τζὼν Κὴτς

—Τὸ γνωρίζω καλὰ αὐτὸ τὸ αἷμα. Τὸ χρῶμα του δείχνει πὼς εἶναι ἀρτηριακό. Καταλαβαίνεις τί σημαίνει αὐτό, Μπράοκ; Τὰ ἴχνη ποὺ βλέπεις πάνω στὰ σεντόνια, εἶναι ἡ καταδίκη μου. Θὰ πεθάνω!

Μιὰ περίεργη γαλήνη τὸν κυρίευσε ἀπὸ τότε. Τὰ γράμματά του πρὸς τὴν Φάννυ ἦσαν τὸ ἴδιο θλιβερὰ καὶ ἀπελπισμένα, 'Αλλ' ἔλειπε ἀπ' αὐτὰ ἡ ἀγριότητα ἐκείνη τοῦ αἰσθήματος, ποὺ πλημμύριζε τὰ προηγούμενα.

Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ ἴδιου ἔτους ὁ ποιητὴς ἀποφάσισε τέλος, νὰ πάῃ στὴν 'Ιταλία, ὅπου τὸν εἶχε προσκαλέσει ὁ Σέλλεϋ. Οἱ γιατροὶ τοῦ εἶχαν συστήσει μ' ἐπιμονὴ αὐτὸ τὸ ταξίδι. 'Ωστόσο, ὁ ἴδιος δὲν ἐλπίζε τίποτα τὸ καλὸ ἀπ' αὐτό.

«Δὲν πιστεύω νὰ βελτιωθῇ ἡ ὑγεία μου, ἀφοῦ θὰ εἶμαι μακρυὰ ἀπὸ σένα», ἔγραφε στὴ Φάννυ.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο.

Γιατὶ τὸ κλίμα τῆς 'Ιταλίας, ἀντὶ νὰ καλυτερέψῃ τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας του, τὴν ἔκαμε νὰ χειροτερέψῃ. Καί, σὲ λίγο, ὁ ποιητὴς σωριάστηκε κατάκοιτος στὸ κρεβάτι του.

'Ωστόσο, μ' ὅλο ποὺ προαισθανόταν ὅτι πλησίαζε τὸ τέλος του, δὲν ἔδειχνε τὴν παραμικρὴ ἀνησυχία.

—Πόσο σὲ λυπᾶμαι! ἔλεγε στὸ φίλο του Σέβερν, ποὺ τὸν εἶχε συνοδέψει σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι. Σὲ τί σκοτοῦρες σὲ ἔχω βάλει! 'Αλλὰ σὲ λίγο θὰ βρίσκωμαι στὰ βάθη ἑνὸς ἤρεμου τάφου καὶ δὲ θὰ ἐνοχλῶ οὔτε σένα, οὔτε κανένα ἄλλον...

Μερικὲς βδομάδες προτοῦ πεθάνῃ, κατώρθωσε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, Παρακάλεσε τότε τὸν Σέβερν νὰ πάῃ μ' ἕνα ἁμάξι στὸ νεκροταφεῖο τῆς Ρώμης. 'Εκεῖ ὁ Κὴτς διάλεξε μιὰ ἤρεμη γωνιὰ καὶ εἶπε στὸν Σέβερν:

—'Εδῶ θέλω νὰ ἐνταφιασθῶ!

"Επειτα χάραξε πάνω σ' ἕνα χαρτὶ τὸ ἀκόλουθο ἐπιτύμβιο:

«Ἐνθάδε κεῖται κάποιος, ποὺ τὸ ὄνομά του γράφηκε πάνω στὸ νερό».

'Ο ποιητὴς ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια του τὸ ἀπόγευμα τῆς 23ης Φεβρουαρίου τοῦ 1821, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔσβυναν οἱ τελευταῖες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου...

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΜΑΚΡΑΙΝΕΙ ΤΗ ΖΩΗ

Μέσα στὴν ταβέρνα, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ ποτήρια κρασί, οἱ φίλοι ἀρχίζουν νὰ παρονομεύωνται γιὰ τὶς πεθερές τους καὶ νὰ διηγοῦνται τὰ βάσανα ποὺ τραβᾶνε ἀπὸ αὐτές. Μόνο ὁ Κώστας δὲ λέει τίποτα.

—'Εσὺ δὲν ἔχεις τίποτα νὰ πῆς; τὸν ρωτᾶνε μὲ περιέργεια οἱ ἄλλοι.

—Γιὰ τὴν πεθερά μου; Πῶς! ἀπαντάει ὁ Κώστας. "Οταν ἤμουνα ἀραβωνιασμένος μὲ τὴν κόρη της, μοῦ φερνόταν τόσο καλά, ποὺ ἔλεγα νὰ τὴν πιῶ στὸ ποτήρι.

—Καὶ σήμερα; ἐπιμένουν οἱ φίλοι του.

—Σήμερα, μετανοιώνω, ποὺ δὲν τὸ ἔκανα! ἀναστενάζει ὁ Κώστας.

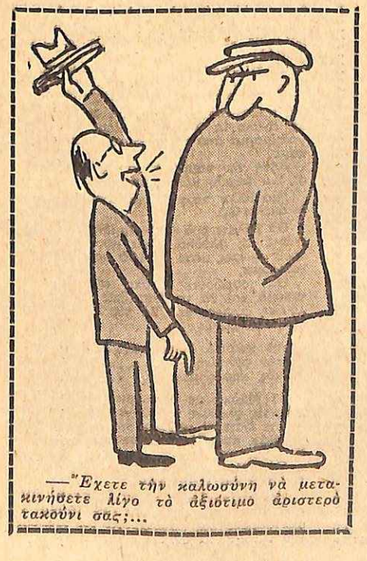

—"Εχετε τὴν καλωσύνη νὰ μετακινήσετε λίγο τὸ ἀξιοθέατο ἀριστερὸ τακούνι σας;...

Κάποιος χωρικὸς παθαίνει μιὰ μόλυνσι στὸ πόδι καὶ ἀναγκάζονται νὰ τοῦ τὸ κόψουν. Τὸ παίρνει ὅμως μαζί του στὸ χωριὸ καὶ ζητάει ἀπὸ τὸ νεκροθάφτη νὰ τὸ θάψῃ.

—Πόσα σοῦ χρωστάω; τὸν ρωτάει κατόπιν.

—Μπᾶ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ βιάζεσαι, ἀπαντᾶ ὁ νεκροθάφτης. Θὰ τὸ βάλω στὸ λογαριασμὸ ἀργότερα, μαζὶ μὲ τά... ὑπόλοιπα!

★

Τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου ὁ γαμπρὸς λέει στὴν πεθερά του:

—Δὲν ξέρω ἂν θὰ μπορέσω νὰ κάνω εὐτυχισμένη τὴν κόρη σας. "Εχω πολὺ ἄσχημο χαρακτῆρα καὶ δημιουργῶ συνεχῶς καυγάδες.

—Μὴ στενοχωριέσαι, ἀπαντᾶ μὲ βεβαιότητα ἡ πεθερά. Ἐσὺ ὅσον θὰ εἶναι μαζί σας, νὰ εἶσαι σίγουρος, ὅτι αὐτὸς ποὺ θὰ ἀποφεύγῃ τοὺς καυγάδες θὰ εἶσαι ἐσύ!

★

"Ενας κακοντυμένος ἀγνωστος πηδάει ἀπὸ μιὰ γέφυρα τοῦ Σηκουάνα. 'Αμέσως τρέχει ἕνας ἀστυφύλακας καὶ τοῦ βάζει τὶς φωνές:

—Τί κάνεις ἐκεῖ ἐσύ; Δὲν ξέρεις, ὅτι ἀπαγορεύεται νὰ κολυμπᾶς σ' αὐτὸ τὸ μέρος;

—Δὲν κολυμπάω, αὐτοκτονῶ! ἀπαντᾶ ὁ ἄλλος, καὶ χάνεται κάτω ἀπὸ τὸ νερό.

—Α, τότε ἐν τάξει, μουρμουρίζει καθησυχασμένος ὁ ἀστυφύλακας καὶ ἀπομακρύνεται.

★

'Ο Τάκης γνωρίζει μιὰ κοπέλλα, τὴν ἐρωτεύονται καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ παντρεύονται.

—Ξέρεις ἀγάπη μου; "Εκανες πολὺ καλά, ποὺ δὲ μοῦ ἔκανες καμμιὰ παραχώρησι ἀπὸ αὐτὲς ποὺ σοῦ ζητοῦσα, γιατὶ τότε ἴσως νὰ μὴ σὲ παντρευόμουνα, τῆς λέει ἔπειτα ἀπὸ τὴν τελετή.

Καὶ ἡ γυναίκα του, μὲ πονηρὸ χαμόγελο:

—'Αμ' δὲν ἤμουνα τόσο κουτή, καϋμένε, νὰ τὴν πάθω γιὰ τρίτη φορά!

★

"Ενας νεοσύλλεκτος φρουρεῖ μέσα ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ στρατῶνα. "Ενας ἀξιωματικὸς χτυπᾶ τὴν πόρτα.

—Τίς εἶ; ρωτᾶ ὁ σκοπός.

—Ζῶν!... "Ανοιξε!

—Τὴ νύχτα δὲν ἀφίνω κανένα ζῶο νὰ μπῇ μέσα! ἀπαντᾶ ὁ σκοπός.

"Ενας τρελλὸς βγάζει τὸ κουτὶ μὲ τὰ σπίρτα του, γιὰ γ' ἀνάψῃ ἕνα τσιγάρο. Τὸ ἀνοίγει καὶ βλέπει μέσα τρία σπίρτα μονάχα. Παίρνει τὸ πρῶτο, ἀλλὰ εἶναι βρεγμένο καὶ δὲν ἀνάβει. Παίρνει τὸ δεύτερο, τὸ τρίβει στὸ κουτί, μὰ κι' αὐτὸ δὲν ἀνάβει. "Επειτα παίρνει τὸ τρίτο, τὸ τρίβει στὸ κουτὶ καὶ αὐτὸ ἀνάβει στὸ τέλος. Τότε ὁ τρελλὸς τὸ σβύνει καὶ τὸ ξαναβάζει προσεχτικὰ μέσα στὸ κουτί, λέγοντας:

—"Α, αὐτὸ ἀνάβει. "Ας τὸ φυλάξουμε γι' ἀργότερα...

Χωρὶς λόγια.

Η «ΓΛΩΣΣΑ ΜΕ ΣΦΥΡΙΓΜΑΤΑ» τῶν Καναρίων

Ἀντικαθιστᾶ στὴν ἐντέλεια τὴν ὁμιλία

Τί εἶναι ἡ «ὁμιλία»; Μιὰ μέθοδος ἐπικοινωνίας τῶν ἀνθρώπων, βασιζομένη στοὺς ἤχους, ποὺ παράγονται μὲ τὸ λαιμό, τὴ γλῶσσα, τὰ χείλη, κλπ.

Ὑπάρχει ὡστόσο μιὰ «γλῶσσα» μὲ ἀκουστικὴ βάσι, ποὺ δὲ χρησιμοποιεῖ τὰ συνηθισμένα ἠχητικὰ στοιχεῖα τῆς ὁμιλίας, δηλαδὴ τὰ φωνήεντα καὶ τὰ σύμφωνα. Ἡ μεταχειρίζονται οἱ κάτοικοι τῆς Γκομέρα, ἑνὸς ἀπ' τὰ μικρότερα νησιὰ τοῦ ἀρχιπελάγους τῶν Καναρίων. Ἀποτελεῖται δὲ ἀπὸ «ἑναρθρα σφυρίγματα».

Στὶς συνηθισμένες συνομιλίες τους, οἱ νησιῶτες αὐτοὶ μιλᾶνε κανονικὰ ἱσπανικά. Ὅταν ὅμως θέλουν νὰ συνεννοηθοῦν ἀπὸ μακρυά, καταφεύγουν στὸ «σίλμπο» — ὅπως ὀνομάζεται αὐτὴ ἡ γλῶσσα μὲ τὰ σφυρίγματα.

Τὸ νησὶ αὐτὸ ἔχει σχῆμα κυκλικό, εἶναι ἡφαιστειογενὲς κι' αὐλακώνεται ἀπὸ ὁροσειρὲς κι' ἀπὸ βαθειὰ φαράγγια. Γιὰ νὰ πάῃ, λοιπόν, κανεὶς ἀπὸ ἕνα μέρος σὲ ἄλλο, χρειάζεται πολὺ κόπο καὶ χρόνο. Γι' αὐτὸ ἀσφαλῶς ἐπινοήθηκε ἡ συνεννόησι μὲ σφυρίγματα, ποὺ ἐξυπηρετεῖ πολὺ τοὺς νησιῶτες τῆς Γκομέρα. Πράγματι, ἕνα μήνυμα φτάνει ἔτσι ἀμέσως καὶ δίχως κόπο, σ' ἀπόστασι 3 χιλιομέτρων περίπου, ἐνῶ, γιὰ νὰ πᾶῃ κανεὶς ὡς ἐκεῖ μὲ τὰ πόδια, θὰ χρειαζότανε μιὰ ὥρα.

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἕνας καλὸς «σιλμπαντὸρ» (σφυριχτὴς) κατορθώνει εὔκολα νὰ τὸν ἀκοῦνε καὶ νὰ τὸν καταλαβαίνουν ἀπὸ 8—9 χιλιόμετρα μακρυά, ὅταν δὲ φυσᾶ ἀντίθετος ἄνεμος. Τὸ ρεκὸρ φτάνει τὰ 14 χιλιόμετρα.

Εἶναι διάφοροι οἱ τρόποι τοῦ σφυρίγματος, ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ «σιλμπαντόρ». Τὸ κοινὸ σφύριγμα μὲ τὰ χείλη εἶναι ἀκατάληλο γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, γιατὶ δὲ μπορεῖ ν' ἀκουστῇ ἀρκετὰ μακρυά.

Συνήθως, οἱ νησιῶτες τῆς Γκομέρα σφυρίζουν «κλέφτικα», βάζουν δηλαδὴ ἕνα ἢ δυὸ δάχτυλά τους μέσα στὸ στόμα τους, κρατοῦν ἀκίνητη τὴν ἄκρη τῆς γλώσσας τους καὶ τεντώνουν τὰ χείλη τους. Μὲ κάποια ἐξάσκησι, μπορεῖ κανεὶς νὰ σφυρίξῃ ἔτσι πολὺ δυνατὰ καὶ καθαρά.

Ἄλλοι πάλι δὲ μεταχειρίζονται καθόλου τὰ δάχτυλά τους. Σχηματίζουν μόνο μιὰ γούβα στὸ ἐμπρὸς μέρος τῆς γλώσσας τους, ποὺ ἀκουμπάει στοὺς ἄπάνω τομεῖς, καὶ φτιάνουν μὲ τὰ χέρια τους ἕνα χωνί, γιὰ ν' ἀκουστοῦν μακρύτερα.

Οἱ ἦχοι τοῦ σφυρίγματος εἶναι δξύτεροι ἢ βαρύτεροι. Ἐκτείνονται συνήθως σὲ δυὸ «ὀχτάβες», μπορεῖ ὅμως νὰ φτάσουν καὶ τὶς τρεῖς.

Τὸ δύσκολο σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι δὲν εἶναι νὰ μάθῃ κανεὶς ἁπλῶς νὰ σφυρίζῃ δυνατά — αὐτὸ τὸ κατορθώνει ὁποιοσδήποτε, μὲ δυὸ-τριῶν ἡμερῶν ἐξάσκησι — ἀλλὰ νὰ δίνῃ στὸ σφύριγμά του τέτοιες διακυμάνσεις, ὥστε ν' ἀναπληρώνῃ τὴν ὁμιλία. Οἱ «σιλμπαντὸρ» τὸ ἐπιτυγχάνουν μὲ τὸν ἁπλούστερο τρόπο: Ἐνῶ σφυρίζουν, προσπαθοῦν νὰ κάνουν τὶς ἴδιες κινήσεις μὲ τὰ ὄργανα τῆς ὁμιλίας τους, σὰ νὰ μιλοῦσαν. Ἔτσι ἀλλάζει ἀναλόγως τὸ σφύριγμά τους, κι' ἐκεῖνος ποὺ τὸ ἀκούει, καταλαβαίνει τὴ σημασία του, σὰ νὰ πρόκειται γιὰ λέξεις, ἀποτελούμενες ἀπὸ φωνήεντα καὶ σύμφωνα.

Φυσικά, ἡ «προφορά» μ' αὐτὸ τὸν τρόπο διαφέρει ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν κανονική, γιατὶ δὲ μποροῦν νὰ κινηθοῦν οὔτε τὰ χείλη, οὔτε τὸ ἐμπρὸς μέρος τῆς γλώσσας. Κι' ὅμως, οἱ «σιλμπαντὸρ» μποροῦνε νὰ «ποῦνε» ἔτσι ὁποιαδήποτε ἱσπανικὴ λέξι, ἀρκετὰ καθαρὰ γιὰ ὅσους ξέρουν νὰ ἑρμηνεύουν τὴ «γλῶσσα» τους.

Οἱ δξύτεροι ἢ βαρύτεροι ἦχοι τους ἀνταποκρίνονται στὰ φωνήεντα καὶ τὰ σύμφωνα. Τοὺς βοηθεῖ δὲ πολὺ ἡ φωνητικὴ διαμόρφωσι τῆς ἱσπανικῆς γλώσσας, στὴν ὁποία πλεονάζουν τὰ φωνήεντα, ἐνῶ τὰ σύμφωνα εἶναι λιγώτερα καὶ μᾶλλον ἁπλά.

Σπάνια συμβαίνουν λάθη καὶ παρανοήσεις — κι' αὐτὲς σὲ μεμονωμένες λέξεις.

Κάθε «σιλμπαντὸρ» ἔχει τὸ ἀτομικό του «στυλ», ὅπως ὅταν μιλᾶῃ. Μπορεῖ, λοιπόν, κανεὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ ἀπ' τὸν τρόπο τοῦ σφυρίγματός του, χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ.

Τὸ «σίλμπο» χρησιμοποιεῖται ἀπὸ αἰῶνες στὸ μικρὸ αὐτὸ νησὶ τῶν Καναρίων. Ἀναφέρεται μάλιστα ὅτι, τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1862, ὁ δήμαρχος τοῦ Σὰν Σεμπαστιάν (τῆς πρωτεύουσας τῆς Γκομέρα) κλείδωσε τὶς πόρτες τῆς ἐκκλησίας καὶ δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἔξοδο στοὺς βοσκοὺς τοῦ τόπου, γιατί, παρ' ὅλη τὴν ἀπαγόρευσί του, ἐπέμεναν νὰ σφυρίζουν τὶς λέξεις τῶν ψαλμῶν, τὴν ὥρα τῆς λειτουργίας!

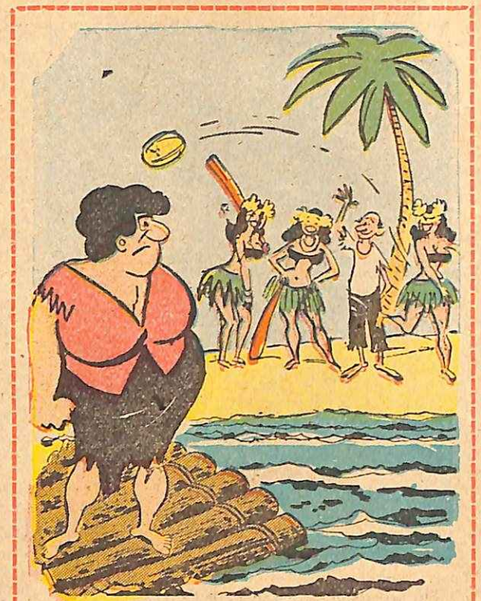

— Στὸ καλό, Ἀνδρομάχη. Καὶ τὸ νοῦ σου τοὺς καροχαρίες!

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΣΟΥ

Τὸ μυστικό σου μὴν τὸ λὲς
—παρηγοριὲς δὲν ὠφελοῦνε—
κάλλιο μονάχος σου νὰ κλαῖς,
παρὰ οἱ ἄλλοι νὰ γελοῦνε...
Τὸ μυστικό σου, μὴν τὸ λὲς
γιατὶ κανεὶς δὲν σὲ πιστεύει
κι' ἂν εἶναι οἱ ἔννοιες σου πολλές,
ἡ μιὰ τὴν ἄλλη ἂς συντροφεύῃ.

★

Κι' ἂν ἔχῃς βάσανα πολλά,
μονάχος σου νὰ τὰ ὑπομένῃς...
Γιατί ὁ κόσμος νὰ γελᾶ
χωρὶς καλὰ νὰ περιμένῃς;
Οἱ κόρες τῶν ματιῶν, θολὲς
παρηγοριὰ θὰ σὲ κερνᾶνε,
τὸ μυστικό σου μὴν τὸ λὲς
ἐδῶ κι' ἐκεῖ... σ' ὅποιον καὶ νᾶναι.

★

Κράτα βαθειὰ τὸ μυστικὸ
κάθε σου λύπης... Τί νὰ γίνῃ·
Σ' αὐτὸν τὸν κόσμο τὸν κακὸ
μὴ δείχνῃς διόλου ἐμπιστοσύνη
Κράτα τὴ θλῖψι τὴ βαρειά,
κράτα τὴν ὅσο ἂν σὲ βαραίνῃ
καὶ μὴ ζητᾶς παρηγοριά,
ποὺ θάναι ψεύτικη σὰν ξένη.

★

Τὸ μυστικό σου μὴν τὸ λές,
οἱ σκέψεις σου βαθειὰ ἂς τὸ θάβουν,
καρδιὲς δὲν θάβρῃς ἁπαλὲς
τὸν πόνο σου νὰ καταλάβουν.
Μ' ἕνα τσιγάρο, ἕναν καφὲ
ἴσως ὁ νοῦς σου νὰ ξενοιάσῃ
κι' ἔτσι νὰ πῇς: —"Ὠχ ἀδερφὲ
κι' αὐτὸ μιὰ μέρα θὰ περάσῃ...

★

Μονάχα ἂν βρῇς καμμιὰ καρδιὰ
ποὺ νὰ σὲ νοιώθῃ, δίχως ἄλλο
πές της μιὰ ὅμορφη βραδυὰ
τὸ μυστικό σου τὸ μεγάλο...
Κι' ἂν ἴσως καὶ συγκινηθῇ
μὲ λόγια τόσο πικραμένα,
πόνο θὰ πνίξουνε βαθύ,
τέσσερα μάτια βουρκωμένα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΤΟ ΑΓΓΟΥΡΙ ΦΡΕΣΚΑΡΕΙ τὴν ἐπιδερμίδα

Πέντε τρόποι γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε ὡς καλλυντικό

Ἡ φύσι προσφέρει αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἕνα θαυμάσιο καλλυντικὸ στὶς γυναῖκες: τὸ ἀγγοῦρι.

Μὴν τὸ παραμελῆτε. Εἶναι πολὺ καλύτερο ἀπὸ πολλὰ καλλυντικά, ποὺ διαφημίζονται στὸ ἐμπόριο καὶ περισσότερο ἀγνὸ καὶ ἀποτελεσματικό.

Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι γιὰ νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ ἀγγοῦρι.

Σᾶς ὑποδεικνύομε κατωτέρω τοὺς κυριώτερους:

1) Θὰ πάρετε ἕνα ἀγγοῦρι καὶ θὰ τὸ κόψετε σὲ λεπτὲς στρογγυλὲς φέτες. Μ' αὐτὲς τὶς φέτες θὰ σκεπάσετε τὸ πρόσωπο καὶ τὸ μέτωπό σας. Θὰ τὶς ἀφίσετε 29 λεπτὰ ἢ καὶ περισσότερο. Θὰ ξεπλυθῆτε κατόπιν μὲ ἀνθόνερο. Προτοῦ βάλετε αὐτὲς τὶς φέτες, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ξεμακιγιαρισθῆτε καὶ νὰ καθαρίσετε προσεχτικὰ τὸ πρόσωπό σας.

2) Λοσιὸν ἀπὸ ἀγγούρια γιὰ τὸ ξεμακιγιάρισμα. — Πάρτε μερικὰ ὥριμα ἀγγοῦρια, κόψετέ τα στὰ δύο καὶ βγάλτε μ' ἕνα κουταλάκι τὰ σπόρια. Αὐτὰ τὰ σπόρια θὰ τὰ ρίξετε μέσα σ' ἕνα μπουκάλι, ποὺ θὰ τὸ γεμίσετε κατόπιν κατὰ τὰ ¾ μὲ οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν. Θὰ βουλώσετε καλὰ τὸ μπουκάλι καὶ θὰ τὸ ἀφίσετε τρεῖς ἑβδομάδες στὸν ἥλιο. Στὸ ἑπάνω μέρος θὰ σχηματισθῇ ἕνα λιπαρὸ στρῶμα, ποὺ θὰ προέρχεται ἀπὸ τὶς περιεχόμενες μέσα στὰ σπόρια λιπαρὲς οὐσίες.

Κάθε φορά, ποὺ θέλετε νὰ ξεμακιγιαρισθῆτε, θὰ βρέχετε ἕνα κομμάτι βαμβάκι μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὑγρὸ καὶ θὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας. Θὰ συνεχίσετε, ἀνανεώνοντας διαρκῶς τὸ βαμβάκι, ὥσπου νὰ βγῇ τελείως καθαρό. Μὲ τὸ λοσιὸν αὐτὴ μπορεῖτε νὰ περνᾶτε καὶ κάθε πρωὶ τὸ πρόσωπό σας.

3) Γάλα ἀπὸ ἀγγούρια. — Θὰ πάρετε δέκα μεγάλα καὶ ὥριμα ἀγγοῦρια καὶ θὰ βγάλετε τὰ σπόρια, ὅπως καὶ προηγουμένως. Θὰ χτυπήσετε κατόπιν δυὸ ἀσπράδια αὐγῶν, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ φρέσκα, καὶ θὰ προσθέσετε σ' αὐτὰ ἕνα μεγάλο ποτῆρι ἀνθόνερο. Αὐτὸ τὸ μίγμα θὰ τὸ ρίξετε μέσα στὸ μπουκάλι, ὅπου ἔχετε βάλει τὰ σπόρια, θὰ τὰ ἀνακατέψετε ὅλα μαζὶ καὶ θὰ προσθέσετε μισὸ ποτῆρι οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν. Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, θὰ τὸ σουρώσετε. Ἂν τὸ παρασκεύασμα εἶναι πολὺ πυκνό, θὰ προσθέσετε λίγο ἀνθόνερο ἀκόμη. Μὲ τὸ γάλα αὐτὸ θὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας πρωὶ καὶ βράδυ.

Πρέπει νὰ ἀνατarάσσετε τὸ μπουκάλι κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε.

4) Μομμάδα μὲ ἀγγούρια. — Βγάλτε τὴ φλοῦδα καὶ τὰ σπόρια καὶ τρίψετε τὸ ὑπόλοιπο μ' ἕναν τρίφτη. Θὰ προσθέσετε ἴση ποσότητα ἐλαιόλαδο καὶ θὰ τὸ βάλετε νὰ βράσῃ σὲ μπαὶν-μαρὶ (θὰ βάλετε, δηλαδή, τὸ δοχεῖο μὲ τὸ λάδι καὶ τὸ τριμμένο ἀγγοῦρι μέσα σὲ μιὰ κατσαρόλα μὲ νερό, ποὺ θὰ βράζῃ πάνω στὴ φωτιά).

Θὰ τὰ σουρώσετε κατόπιν καὶ θὰ τὰ ξαναθάλετε νὰ βράσουν σὲ μπαὶν-μαρί. Αὐτὸ θὰ τὸ κάμετε 5—6 φορὲς στὴ σειρά. Θὰ προσθέσετε κατόπιν σαλικυλικὸν δξὺ σὲ ἀναλογία 1 γραμμαρίου στὰ 100 γραμμάρια ἀπὸ τὸ παρασκεύασμα ποὺ εἴπαμε.

Αὐτὴ τὴν πομμάδα θὰ τὴ διατηρήσετε σ' ἕνα δοχεῖο καλὰ κλεισμένο.

Μιὰ ἄλλη πομμάδα μὲ ἀγγούρια εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

Θὰ βάλετε δυὸ φιλοτριμμένα ἀγγοῦρια, χωρὶς τὴ φλοῦδα, νὰ μουσκέψουν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες μέσα σὲ 100 γραμμάρια οἰνόπνευμα.

Θὰ σουρώσετε κατόπιν αὐτὸ τὸ οἰνόπνευμα καὶ θὰ τὸ ἀναμίξετε μὲ τὶς ἀκόλουθες οὐσίες, ποὺ θὰ τὶς ἔχετε λύσει σὲ μπαὶν-μαρί:

Νωπὸ χοιρινὸ λίπος	800	γραμ.
Λευκὸν φαλαίνης	96	»
Λευκὸς κηρὸς μελισσῶν ...	52	»

5) Μάσκα μὲ ἀγγούρια. — Θὰ βγάλετε τὶς φλοῦδες τοῦ ἀγγουριοῦ (θὰ προσέξετε ὥστε τὸ μαχαῖρι νὰ μὴ χωθῇ πολὺ βαθειὰ) καὶ θὰ σκεπάσετε μ' αὐτὲς τὸ πρόσωπό σας.

Θὰ ἀφίσετε αὐτὲς τὶς φλοῦδες νὰ ἐπιδράσουν ἐπὶ μισὴ ὥρα.

Χρησιμοποιώντας τὸ ἀγγοῦρι μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς τρόπους ποὺ ἀναφέραμε, θὰ φρεσκάρετε καὶ ταὐτόχρονα θὰ τονώσετε τὴν ἐπιδερμίδα σας.

Ἱστορίες τῆς Ζωῆς

Ἡ Ἱστορία ἑνὸς κουτίου

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ὅλα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ἔχουν τὴν ἱστορία τους. Ἔμψυχα καὶ ἄψυχα. Ἔτσι μπορεῖ νάχῃ τὴν Ἱστορία του κι' ἕνα κουτὶ σοκολατάκια.

Ἦτανε, λοιπόν, ἕνα μακρόστενο κουτί, ἀπὸ χοντρὸ περιποιημένο χαρτόνι, ποὺ εἶχε ἁπάνω κι' ἕνα ὄμορφο ζωγραφικὸ τοπίο, μαζὶ μὲ τὴ φίρμα τοῦ ζαχαροπλαστείου — πολὺ γνωστοῦ καὶ καθὼς πρέπει ζαχαροπλαστείου. Καὶ ἦτανε καὶ δυὸ κοινωνικοὶ ἄνθρωποι, ὁ Γιῶργος κι' ἡ Ἠλέκτρα, ἀντρόγυνο. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, λοιπόν, εἶχανε βάλει τὰ καλά τους, γιατὶ θὰ πήγαιναν νὰ χαιρετήσουν κάποιο φίλο τους ὀνόματι Κωστάκη, ποὺ εἶχε τὴν ἑορτή του (Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης).

— Τί θὰ τοῦ πᾶμε; εἶχε ρωτήσει ἡ Ἠλέκτρα.

Κι' ἀφοῦ σκέφτηκαν πολλὰ καὶ διάφορα, κατάληξαν στὴν πιὸ ἁπλὴ λύσι: Ἕνα κουτὶ σοκολατάκια.

Μπῆκαν, λοιπόν, στὸ καλὸ ζαχαροπλαστεῖο, μελέτησαν διάφορα κουτιὰ καὶ διάλεξαν ἐκεῖνο μὲ τὸ ὄμορφο ζωγραφικὸ τοπίο. Εἶχε δυὸ ὀρόφους σοκολάτες, τριακόσια δράμια, βραχυμὲς ὀγδόντα.

— Δὲν τοῦ βάζουμε καὶ μιὰ κάρτα; πρότεινε ὁ Γιῶργος.

— Ἀφοῦ θὰ τὸ πᾶμε μόνοι μας, δὲ χρειάζεται κάρτα, ἀπάντησε ἡ Ἠλέκτρα.

— Τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Γιῶργος, ἀλλὰ μήπως θὰ τ' ἀνοίξουν ἀμέσως; Θὰ τὸ βάλουν μαζὶ μὲ τ' ἄλλα καὶ ἄειντε νὰ καταλάβουν ποιὸ εἶναι τὸ δικό μας. Μπορεῖ νὰ νομίσουν πὼς τοὺς πήγαμε τίποτα γλυκὰ ἀπὸ παρακατιανὸ ζαχαροπλαστεῖο.

Ὁ Γιῶργος ἔβγαλε μιὰ κάρτα: «Γεώργιος καὶ Ἠλέκτρα Παπατουβλίδου» κι' ἔγραψε πίσω: «Χρόνια πολλά». Τὴν ἔκλεισε σ' ἕνα φακελλάκι καὶ τὴν ἔβαλε μέσα στὸ κουτί.

— Ὄχι μέσα, καϋμένε! Ἀπ' ἔξω βάζουν τὴν κάρτα, παρατήρησε ἡ Ἠλέκτρα.

— Κι' ἂν πέσῃ; Ἄσε με, ξέρω ἐγὼ τί κάνω.

Τί προβλεπτικὸς ὁ Γιῶργος!...

★

Πῆγαν στὸ ἑορτάζον σπίτι. «Χρόνια πολλά, Κωστάκη μου, εὐχαριστῶ, Κατίνα, νὰ χαίρεσαι τὸν Κωστάκη σου, εὐχαριστῶ» καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ κουτί, τυλιγμένο σὲ ζελατίνα, δεμένο μὲ ρὸζ μεταξωτὴ κορδελλίτσα, τὸ παραλαμβάνει ἡ Κατίνα καὶ τὸ τοποθετεῖ πάνω στὸ μπουφέ, μαζὶ μὲ ἄλλα ἕξη-ἑφτὰ κουτιά, ποὺ εἶχαν φέρει οἱ εὐχέτες. Ἡ Κατίνα εἶχε ἀνοίξει ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ κουτιὰ καὶ πρόσφερε γλυκά, μαζὶ μὲ τὸ πρέπον λικέρ, ὅπως ὁρίζει ἡ συνήθεια.

Στὸ μεταξύ, ἤρθαν κι' ἄλλοι νὰ χαιρετήσουν κι οἱ περισσότεροι ἀπὸ δαύτους εἶχαν καὶ τὸ κουτὶ μὲ τὰ γλυκά. Ἀκολούθησε μιὰ λεπτὴ φέτα τούρτα καί... ἐμεῖς νὰ πηγαίνουμε. Τοὺς ξεπροβόδισαν ὡς τὴν πόρτα οἱ ἑορτάζοντες. Ὁ Γιῶργος καὶ ἡ Ἠλέκτρα βρέθηκαν στὸ δρόμο καὶ ἀνάπνευσαν μὲ ἀνακούφισι. Εἶχαν ξοφλήσει μὲ τὴν κοινωνικὴ αὐτὴ ὑποχρέωσι. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐκπληρώνει μιὰ κοινωνικὴ ὑποχρέωσι, αἰσθάνεται ὅπως ὅταν ξοφλάῃ ἕνα γραμμάτιο. Ἂς ξοφλήσουμε, ὅμως κι' ἐμεῖς γιὰ τὴν ὥρα, μὲ τὸ Γιῶργο καὶ τὴν Ἠλέκτρα κι' ἂς ξαναγυρίσωμε στὸ ἑορτάζον σπίτι.

★

— Ἔντεκα κουτιὰ γλυκά! εἶπε ἡ Κατίνα ὅταν ἀργὰ ἔφυγε κι' ὁ τελευταῖος εὐχέτης. Τὰ τρία ἀδειάσανε. Τί θὰ τὰ κάνουμε τὰ ὑπόλοιπα;

— Βάλ' τα στὸ ντουλάπι τοῦ μπουφέ. Θὰ μᾶς ἔρθουν καὶ αὔριο καὶ μεθαύριο...

Καὶ πάλι ἀπόμειναν ἕξη κουτιά.

— Ἂς τα, θὰ χρειαστοῦν, εἶπε ὁ Κωστάκης. Σὲ λίγο θάχουμε νὰ χαιρετήσουμε κι' ἐμεῖς. Ἀντὶ ν' ἀγοράζουμε...

Τὰ κουτιὰ μὲ τὰ σοκολατάκια ἔχουν κι' αὐτὰ τὴ χρησιμότητα.

— Αὔριο εἶναι Πέτρου καὶ Παύλου, εἶπε μιὰ μέρα ἡ Κατίνα στὸν Κωστάκη. Γιορτάζει ὁ ξάδερφός σου ὁ Παῦλος. Τί θὰ τοῦ πᾶρουμε;

— Εἴμαστε γιὰ ἔξοδα τώρα, Κατίνα; Δὲ μᾶς βρίσκονται ἀπὸ κεῖνα τὰ κουτιὰ ποὺ μᾶς εἶχαν φέρει στὴν ἑορτή μου;

— Ναί, ἔχουμε ἀκόμα τρία.

— Λοιπόν, θ' ἀρπάξουμε ἕνα καὶ θὰ πᾶμε. Κύττα νὰ διαλέξῃς τὸ μεγαλύτερο.

Τὸ μεγαλύτερο ἔτυχε νὰ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ εἶχε ἐπιδώσει ὁ Γιῶργος. Ὁ Κωστάκης τὸ τίναξε λίγο γιὰ νὰ φύγῃ ἡ σκόνη καὶ εἶπε:

— Τὰ σοκολατάκια εἶναι πάντα τὸ χρησιμώτερο δῶρο. Δὲ σοῦ προσφέρει μὲν τίποτα, ἀλλὰ σὲ βγάζει ἀπὸ ἕνα ἔξοδο, ὅταν ἔρθῃ ἡ σειρά σου.

Τὸ πῆγαν στὸν Παῦλο. Χρόνια πολλά, ξάδερφε, εὐχαριστῶ, νὰ ζήσετε καὶ τὰ λοιπά. Τὸ κουτὶ πῆρε θέσι κοντὰ σὲ πολλὰ ἄλλα, ἡ ἑορτὴ ἔλαβε τέλος. Τ' ἄλλο πρωὶ ἡ Στάσα, ἡ γυναίκα τοῦ Παύλου, ἀρίθμησε τὰ κουτιά — τὸ ἄλον πέντε.

— Δὲν ἀνοίγεις κανένα νὰ φᾶμε; εἶπε ὁ Παῦλος, ποὺ ἦταν λαίμαργος καὶ γλυκατζῆς.

— Ὄχι, ἐφάγαμε ἀρκετὰ χτές, ἀπάντησε ἡ Στάσα, ποὺ ἦταν οἰκονόμα. Τὰ κουτιὰ θὰ τὰ φυλάξω. Ἔχουμε γιορτὲς μπροστά μας. Γιατί νὰ δίνουμε λεφτά;

Παρ' ὅλ' αὐτά, ὁ Παῦλος, ποὺ ἔκανε σὰ μωρὸ ὅταν καταλάβαινε πὼς ὑπῆρχε γλυκὸ στὸ σπίτι, τοὺς ἔβαλε χέρι στὶς μέρες ποὺ ἀκολούθησαν. Πήγαινε κρυφά, ἄνοιγε ἕνα τὸ ἄδειαζε σιγὰ-σιγὰ καὶ τράβαγε γιὰ τὸ ἄλλο. Ἔτσι, ἀπόμεινε μονάχα ἕνα, τὸ κουτὶ ποὺ τοὺς εἶχε πάει ὁ Κωστάκης, ποὺ τοῦ τὸ εἶχε πάει ὁ Γιῶργος.

— Αὐτὸ θὰ τὸ κλειδώσω, ἀχόρταγε! εἶπε θυμωμένη ἡ Στάσα. Μεθαύριο εἶναι τῆς Ἁγίας Μαρίνας. Γιορτάζει ἡ θεία σου ἡ Μαρίνα, καὶ θὰ πᾶμε νὰ χαιρετήσουμε.

Ἔτσι, αὐτὸ τὸ κουτὶ ἦταν τὸ μόνο ποὺ γλύτωσε ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ Παύλου. Κι' αὐτὸ πῆρε ἡ Στάσα τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς καὶ τὸ ἔδωσε στὴ θεία τὴ Μαρίνα. Ἐκείνη πάλι, ποὺ εἶχε δεχτῇ καὶ δυὸ-τρία ἀκόμα, τἄβαλε σ' ἕνα ντουλάπι καὶ τὰ κλείδωσε. Σὲ λίγες μέρες, εἶχε τὴν ἑορτὴ του ὁ κύριος Παναγιώτης, ὁ σπιτονοικοκύρης της, ποὺ καθότανε στὸ πάνω πάτωμα. Καὶ τὸ κουτὶ μὲ τὰ σοκολατάκια, αὐτὸ ποὺ τῆς εἶχε πάει ὁ Παῦλος, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Κωστάκης, ποὺ τοῦ εἶχε προσφέρει ὁ Γιῶργος, πέρασε τώρα στὸ μπουφὲ τοῦ κὺρ-Παναγιώτη. Ἔμεινε δυόμισυ μῆνες κλειδαμένο μὲ διπλὸ κλειδί — γιατὶ ὁ κὺρ-Παναγιώτης συνήθιζε νὰ διπλοκλειδώνῃ τὰ ἀγαθά του. Καὶ τὸ πῆρε ἀπὸ κεῖ μέσα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ποὺ γιόρταζε ὁ δικηγόρος του, ὁ Δημητράκης καὶ ἤθελε νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ, γιὰ νὰ τοῦ κατεβάσῃ τὴν ἀμοιβὴ ἀπὸ κάτι ἀνωγὲς ἐξώσεως.

Ἐκεῖ τοποθετήθηκε προσωρινὰ στὴ βιβλιοθήκη τοῦ δικηγόρου. Καί, τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωί, μαζὶ μ' ἕνα ἄλλο ἀκόμα καὶ κάτι δικογραφίες, ὁ κύριος Δημητράκης τάχωσε στὸ χαρτοφυλάκά του.

— Τί τὰ θές τὰ κουτιὰ μαζί σου; τὸν ρώτησε ἡ γυναίκα του, ἡ κυρία Ὄλγα.

— Τὰ πάω γιὰ νὰ προσφέρω στὸ γραφεῖο. Θὰ μ' εὐχηθοῦν κι' ἐκεῖ.

— Καὶ δὲ φτάνει ἕνα κουτί;

— Μὰ ξέρεις πόσοι θὰ περάσουν; Ἕνα σοκολατάκι ὁ ἕνας, δύο ὁ ἄλλος... φοβᾶμαι μὴ χρειαστῇ καὶ τρίτο.

Ἡ κυρία Ὄλγα εἶχε δίκιο. Τὸ ἕνα ἔφτανε. Ἀλλὰ τὸ ἄλλο εἶχε ἰδιαίτερο προορισμό. Ἦταν γιὰ τὴ Λιλή, τὴ ζωηρούτσικη δακτυλογράφο του, ποὺ ἤθελε νὰ τὴ γλυκάνῃ, γιατὶ κι' ἐκείνη ἔδειχνε καταυόησι ἀπέναντί του.

— Αὐτὸ εἶναι γιὰ σένα, Λιλή. Ἀλλὰ ἐσὺ εἶσαι πολὺ πιὸ γλυκειά!...

Ἡ Λιλὴ δὲν ἄνοιξε τὸ κουτί. Ἕνα τόσο ὄμορφο κουτί, θὰ τὸ κρατοῦσε γιὰ νὰ τὸ πάῃ στὴ φίλη της τὴν Πόπη, ποὺ εἶχε μεθαύριο τὰ γενέθλιά της. Τὸ κουτὶ πῆς ἐρχόταν... κουτί.

Μὰ οὔτε ἡ Πόπη τὸ ἄνοιξε. Εἶχε δεχτῇ τόσα δῶρα καὶ τόσα γλυκά. Τὰ κρινόλευκα χεράκια της, τὸ ἔβαλαν σ' ἕνα χαριτωμένο ντουλαπάκι κι' ἀπὸ κεῖ τὸ πῆραν γιὰ νὰ τὸ πάνε στὸ θεῖο Φίλιππα.

— Νὰ ζήσῃς, θεῖε!

— Εὐχαριστῶ, Πόπη μου. Μὰ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μπῇς στὰ ἔξοδα...

★

Δεκεμβρίου 4, 5 καὶ 6. Τῶν Ἁγίων Σάββα, Βαρβάρας καὶ Νικολάου. Τὸ κουτὶ μὲ τὰ σοκολατάκια ἐκτελεῖ ἕνα δρομολόγιο ἑξπρές, ποὺ μοιάζει μὲ σκυταλοδρομία. Τὰ χέρια τοῦ θείου Φιλίππα τὸ μεταβιβάζουν στὸ φίλο του τὸ Σάββα, τὰ χέρια ἐτούτου ἐδῶ στὴν ἀνηψιά του δεσποινίδα Βαρβάρα καὶ τὰ μακρυδάχτυλα χεράκια τῆς δεσποινίδος Βαρβάρας, μὲ τὰ κατακόκκινα νυχάκια, τὸ πασσάρουν στὸν ὀδοντογιατρὸ κ. Νῖκο. Αὐτὸς ὁ κύριος Νῖκος ἔχει δεχτῇ πολλὰ γλυκίσματα στὴν ἑορτή του, μὰ δὲν ἔχει φάει κανένα. Γιατί, παρ' ὅλον, ὅτι ὀδοντογιατρός, τὰ δόντια του ἔχουν τὸ χάλι τους, πονοῦν στὴν ἐλάχιστη γλυκειὰ γεῦσι καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ τὰ φτιάξῃ,

γιατὶ τρέμει τὴν τανάλια καὶ τὸ τρυπάνι. Τὸ κουτὶ τὸ βάζει κατὰ μέρος, μαζὶ μὲ τρία-τέσσερα ἄλλα:

— Ἂς τα νὰ βρίσκωνται. Θὰ χρειαστοῦν!

Τὸ κουτὶ περνᾶ λίγες ξεκούραστες βδομάδες σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ντουλάπια τοῦ ὀδοντογιατροῦ. Καὶ ἀναλαμβάνει πάλι ὑπηρεσία Ἰανουαρίου 25. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Πάλι σὲ ὀδοντογιατρὸ μεταβιβάζεται — στὸν κύριο Γρηγόρη Ταναλίδη. Ἐτοῦτος ὁ ὀδοντογιατρὸς ἔχει πολὺ γερὰ δόντια, γιατὶ εἶναι ξένα. Καὶ τοῦ ἀρέσουν τὰ γλυκά. Ἔχει βάλει χέρι καὶ καθαρίζει ἕνα-ἕνα. Μιὰ βδομάδα ἀργότερα, ἔχει σειρὰ τὸ ἱστορικὸ κουτί. Τὸ τελευταῖο ποὺ ἔμεινε. Ἀλλά, καθὼς ὁ κ. Γρηγόρης ἑτοιμάζεται νὰ λύσῃ τὴν κορδελλίτσα του καὶ νὰ βάλῃ τέλος στὴ σταδιοδρομία του, τὸν προφταίνει ἡ Δήμητρα, ἡ γυναίκα του:

— Ἂς το, σὲ παρακαλῶ. Αὔριο εἶμαι καλεσμένη στὴν Κατίνα γιὰ πινάκλ καὶ κάτι πρέπει νὰ τῆς πάω.

Τὸ κουτὶ γλύτωσε παρὰ πεντε δευτερόλεπτα, ὅπως οἱ καταδικοι ποὺ παίρνουν χάρι τὴν τελευταία στιγμή.

★

Αὐτὴ ἡ Κατίνα τώρα, ποὺ ἔχει καλέσει γιὰ πινάκλ, δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν Κατίνα τὴ γυναῖκα του Κωστάκη, ποὺ τοῦ εἶχε πάει τὸ κουτὶ ὁ Γιώργος μὲ τὴν Ἠλέκτρα. Στὸ σπίτι της εἶναι καλεσμένες πολλὲς κυρίες, γιὰ νὰ σκοτώσουν τὴν ὥρα τους μὲ τὴν τράπουλα καὶ κάθε μιά, ὅπως θέλουν οἱ καλοὶ τρόποι, φέρνει μαζί της καὶ κάποιο κουτὶ γλυκά. Τὸ πιὸ σημαντικὸ ἦταν τῆς κυρίας ὀδοντογιατροῦ.

— Μὰ ἦταν ἀνάγκη, χρυσῆ μου, νὰ μπῆς στὰ ἔξοδα; Ἔχουμε τόσα γλυκά...

Πραγματικά, ἡ Κατίνα εἶχε φτιάξει ἕνα περίφημο κέϊκ, εἶχε ἀγοράσει πάστες εἶχε βουτήματα, εἶχε ἀπ' ὅλα. Ἔτσι τὸ κουτὶ ἀπόμεινε, μαζὶ μὲ ὅλλα τρία. Ἀπὸ τὰ τέσσερα, ἀνοίχτηκε τὸ ἕνα. "Οσο γιὰ τὰ ὑπόλοιπα, ἡ Κατίνα εἶπε:

— Ἂς τὰ βάλουμε στὴν ἄκρη, θἄρθῃ ἡ ὥρα ποὺ θὰ χρειαστοῦν.

★

Ἀπριλίου 23, Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου. Ἀπὸ τὴν παραμονὴ ἡ Κατίνα εἶχε εἰδοποιήσει τὸν ἄντρα της:

— Κωστάκη, ἔχουμε δυὸ Γιώργηδες νὰ γιορτάσουμε αὔριο. Τὸν ξάδερφό σου καὶ τὸ Γιώργο τῆς Ἠλέκτρας. Τί θὰ τοὺς πᾶμε;

— Ὁ ξάδερφός τί μου εἶχε φέρει πέρσι, στὴν ἑορτή μου;

— Μιὰ ὡραία μεταξωτὴ γραβάτα. Τουλάχιστο ἑκατὸν πενήντα.

— Πάρ' του κάτι ἀνάλογο.

— Καὶ τοῦ Γιώργου; Ὁ Γιώργος μᾶς εἶχε φέρει ἕνα κουτὶ σοκολατάκια.

— Τὸ ἴδιο θὰ τοῦ ἀγοράσουμε κι' ἐμεῖς.

— Καὶ γιατί ν' ἀγοράσουμε; Μοῦ βρίσκεται ἀκόμα ἕνα κουτί, ἀπὸ κεῖνα ποὺ μοῦ εἶχαν φέρει οἱ κυρίες, ὅταν ἔβαφα τὸ πινάκλ.

— Ἐν τάξει.

★

Πήγτρα τὸ σαλόνι τοῦ Γιώργου. Τὰ χρόνια πολλὰ ἔδιναν κι' ἐπαίρναν. Καὶ νά τὸ ζεύγος Κωστάκης - Κατίνα, μὲ τὸ κουτὶ στὸ χέρι. Χρόνια πολλά, εὐχαριστῶ πολύ, περάστε. Τὸ κουτὶ ἡ Ἠλέκτρα τὸ ἀκουμπάει σὲ μιὰ κονσόλα, στὸ χῶλ. "Οπως εἶναι: τὸ τελευταῖο, τοποθετεῖται ἀπάνω ἀπὸ τ' ἄλλα. Σὲ λίγο, ὁ Γιώργος λέει στὴν Ἠλέκτρα:

— Ἄνοιξε κανένα κουτὶ νὰ προσφέρῃς.

Βιαστικὰ καὶ μισοζαλισμένη ἡ Ἠλέκτρα, παίρνει τὸ ἀπάνω κουτί, τὸ ἀνοίγει μὲ γρήγορες κινήσεις. Ἀπάνω-ἀπάνω εἶναι ἕνα φακελλάκι. Τὸ ἀφίνει στὸ μάρμαρο τῆς κονσόλας, χωρὶς νὰ τ' ἀνοίξῃ. Τὸ κουτὶ περιφέρεται στὴ σάλλα, τὰ χέρια ἁπλώνονται, τὰ δόντια τραγανίζουν. Ξαφνικά, μιὰ κυρία, ποὺ κρατάει καὶ φασαμαίν, βάζει μιὰ τρομαγμένη φωνή:

— Καλὲ τί εἶν' αὐτό; Σκουλῆκι στὰ σοκολατάκια;

Τὴν περιτριγυρίζουν ὅλοι. Ὄχι, δὲν εἶναι σκουλῆκι. Εἶναι πέντ'-ἓξη χαριτωμένα, παιχνιδιάρικα σκουληκάκια, ποὺ λικνίζονται σὰ χορευτρίουλες κλασσικῶν χορῶν. Ταραχὴ στὸ πλῆθος. Ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἤδη φάει, παιάζουν. Ταραγμένη καὶ ἡ Ἠλέκτρα, σπάει καὶ ἄλλα σοκολατάκια ἀπὸ τὸ κουτί — σοκολατάκια ποὺ εἶναι γεμιστὰ μὲ κρέμα. Τὰ μικρὰ ἄσπρα διαβολάκια δὲ λείπουν ἀπὸ κανένα.

— Θεέ μου, θὰ πάθουμε δηλητηρίασι! ἀκούγεται ἕνα ξεφωνητό.

— Πουλᾶνε χαλασμένα σοκολατάκια! φωνάζει μὲ ἀγανάκτησι ἕνας παχὺς κύριος, ποὺ δὲν εἶχε ἔρθει ἡ σειρά του νὰ πάσῃ ἀκόμα. Γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ κουτί, μαντάμ... Περίεργο! Αὐτὸ εἶναι καλὸ ζαχαροπλαστεῖο!...

— Ποιὸς ἔφερε αὐτὸ τὸ κουτί; ρωτάει ἡ Ἠλέκτρα.

— Πρέπει νὰ κάνῃ μήνυσι στὸ ζαχαροπλαστεῖο, φωνάζει ἡ Κατίνα, ποὺ δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ, ὅτι τὸ κουτὶ ἦταν τὸ δικό της.

Κανεὶς δὲν ἀναλάμβανε τὴν εὐθύνη τοῦ κουτιοῦ, οὔτε καὶ εἶχε σ' αὐτὸ τὸ νοῦ του. Αὐτοὶ ποὺ εἶχαν φάει, ἔφευγαν, κατακίτρινοι, νὰ προφτάσουν τὶς συνέπειες. Οἱ λίγοι ποὺ ἔμειναν, ἦταν αὐτοὶ ποὺ δὲν εἶχαν γευθῆ τὰ ζωντανὰ σοκολατάκια.

— Εἶχε μέσα ἕνα φακελλάκι, θυμήθηκε ἡ Ἠλέκτρα καὶ εἶπε ἰδιαιτέρως στὸ Γιώργο.

Πῆγαν κι' οἱ δυὸ στὸ χῶλ. Ὁ Γιώργος ἀνοίγει τὸ φακελλο καὶ βλέπει τὴν κάρτα: «Γιώργος καὶ Ἠλέκτρα Παπατουβλίδου. Χρόνια πολλά».

— Τί διάβολο, ψιθυρίζει. Ἐμεῖς στείλαμε τὸ κουτί, στὸν ἑαυτά μας;

Μὰ ἡ Ἠλέκτρα θυμᾶται πὼς τὸ τελευταῖο κουτὶ τὸ εἶχε φέρει ἡ Κατίνα. Τὸ μυαλὸ τοῦ Γιώργου γυρίζει ἕνα χρόνο πίσω... Κι' ὁ ἑορτάζων κάνει νόημα στὸν Κωστάκη:

— Βρὲ ἄθλιε, τοῦ λέει, διάβασε ἐδῶ. Εἶναι τὰ χρόνια πολλὰ ποὺ σοῦστειλα πέρσι, μ' αὐτὸ τὸ κουτί... Αὐτὴ ἡ δουλειὰ γίνεται, τὸ ξέρω, ἀλλὰ ὄχι ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο!

Ὁ Κωστάκης δαγκώνεται. «Δὲν εἶναι δυνατόν... Μόλις προσχτές μᾶς τὸ φέρανε... Καὶ δὲν ἦταν αὐτὸ γιὰ σένα. Εἶχα ἀγοράσει ἄλλο, ἀπὸ ντές. Ἀλλὰ φαίνεται μπερδεύτηκαν στὸ σπίτι... "Ωχ... Ἡ κοιλιά μου... Πᾶμε, Κατίνα! Τρέχα... Πεθαίνω!...».

Μέσα σ' ἕνα τέταρτο ἡ ἑορτὴ διαλύθηκε. Τὸ κουτὶ μὲ τὰ σοκολατάκια κατάληξε στὸν τενεκὲ τῶν σκουπιδιῶν. Ἦταν τὸ τελευταῖο κεφάλαιο τῆς Ἱστορίας του.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

○○

Τὰ ἐλαττώματα τῆς νύφης

Ἕνα νεαρὸ ζευγάρι ἐπιστρέφει στὴ νέα του κατοικία, ἔπειτα ἀπὸ τὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος.

Τὸ πρῶτο βράδυ ποὺ μένουν μόνοι στὸ σπιτικό τους, ὁ σύζυγος πιάνει τρυφερὰ τὸ χέρι τῆς γυναίκας του καὶ τῆς λέει:

— Ἀγάπη μου, τώρα ποὺ εἴμαστε πιὰ παντρεμένοι, δὲ φαντάζομαι νὰ σὲ πειράξῃ ἂν θὰ σοῦ ὑποδείξω μερικὰ μικρὰ ἐλαττώματα, ποὺ παρατήρησα σὲ σένα...

— Ὢ δὲ θὰ μὲ πειράξῃ καθόλου, ἀπαντάει ἡ σύζυγος, μὲ γλυκειὰ φωνή. Ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ μικρὰ ἐλαττώματα μ' ἐμπόδισαν νὰ βρῶ ἕναν ἄντρα καλύτερο ἀπὸ σένα!...

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 696

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ἔκκριμα ποὺ συντελεῖ στὴν πέψι τῶν τροφῶν. — Μᾶς δίνη μιὰ νόστιμη σαλάτα. — Ἡμισεζάρτητο σουλτανᾶτο τῆς Ἀ. Ἀραβίας.
2 Δὲν εἶναι φανερό. — Ἀγαπῶ. — Ὑποδιαίρεσι τοῦ ρουβλίου.
3 Νεογέννητο βατραχάκι. — Μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς Μοῖρες τῆς μυθολογίας μας.
4 Ὑποθετικό. — Χορός. — Ἐξακριβώνεται μὲ τὸ ζύγισμα. — Σύμφωνο.
5 Ο'...: γνωστὸς θεατρικὸς συγγραφεύς. — Ἀκρωτήριο τῆς Πελοποννήσου. — Ὁ Ἀπόλλων τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων. — Πρόθεσι μπροστὰ σὲ φώνηεν.
6 Τερματίζουν μιὰ ἔκτασι. — Κόρη τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς. — Δέμα.
7 Πολύτιμη τὸ χειμῶνα, ἄχρηστη τὸ καλοκαίρι. — Μεγάλη ἐμπορικὴ ἐπιχείρησι. — Ἑορτάζει στὶς 6 Ἰανουαρίου.
8 Θὰ τὸ βρῆτε στοὺς ὦμους μιᾶς γρηούλας. — Τὸ μικρὸ ὄνομα μεγάλης Ἰταλίδος στάρ. — Μᾶς τὸ δίνει ἡ θάλασσα.
9 Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. — Δούλη τοῦ Ἀβραάμ.
10 Μέρος συνόλου. — Εὔκολος καὶ εὐνόητος. — Πάντοτε (ἀρχ.).
11 Σημεῖο τοῦ ὁρίζοντος.—Εἶναι ἀπαραίτητο σὲ πολλὰ παιγνίδια. — Καπηλορημα-τικὸς (ἀλλὰ ἀνεσπραμμένος).
12 Κοίτη χειμάρρου. — Διευκολύνει τὶς μεταφορές.—Εἶνε πολὺ μορφωμένο.
13 Προσκαλεῖ.— ... Κάμερον: ἀστέρι τοῦ Χόλλυγουντ. — Χαϊδευτικὸ γυναικείου ὀνόματος. — Θεῖος μὲ λεπτά.
14 Σύμφωνο. — ... Χέντριξ: στὰρ τοῦ κινηματογραφικοῦ στερεώματος. — Χρονικὸ ἐπίρρημα. — Ἄλφα χωρὶς ἄλφα.
15 Ἐλαττωματικὴ ἀνάπτυξι μέλους τοῦ σώματός μας. — Δὲ μοιάζουν καθόλου.
16 Γαλλικὸ κέντρο παραθερισμοῦ.— Ἀρχηγὸς ἑλληνικῆς φυλῆς. — Φαίνονται.
17 "Ιδιος στὸ μέγεθος. — "Αρθουρ... : ἠθοποιὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου. — Τὸ μικρὸ ὄνομα καλλιτέχνιδος τοῦ ἑλαφροῦ μουσικοῦ μας θεάτρου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Κατὰ τοὺς Βυζαντινούς, ἡγεμὼν βαρβάρων φυλῶν τῆς Ἀνατολῆς. — Ἐργαλεῖο τοῦ γεωργοῦ.
2 Προκαλεῖ πόνο. — Ἀλλοίωσι τῶν ἰστῶν τοῦ νωτιαίου μυελοῦ.
3 Βασιλεὺς γνωστὸς μας ἀπὸ τραγῳδία τοῦ Σαίξπηρ. — Φλυαρία (μεταφ.). — Ἀρχαία ἑλληνικὴ πόλις.
4 Ἡ πρωτεύουσα ἀρχαίας χώρας τῆς Β.Δ. Πελοποννήσου. — Εὐρυχωρία. — Μεγάλο ἑρπετό.
5 Κάτι ποὺ βλέπομε μὲ κλειστὰ μάτια. — Μεγάλη ὁροσειρὰ τῆς Εὐρώπης. — Λέξι ποὺ τρομάζει κάθε κοπέλλα.
6 Δὲν ἔχει τοὺς νόμους μὲ τὸ μέρος της. — Ποτό.
7 Ἀπαραίτητος στὸ γεωργό.— Μηδ' ἑνὸς ἐξαιρουμένου.
8 Ἀρχαῖο βεβαιωτικὸ μόριο. — Χαιρετισμός. — Θεωρεῖται ἀπαραίτητη σ' ἕνα κέντρο διασκεδάσεως. — Ἀγγλικὰ σημαίνει: ἐντός.
9 Ἐδαφικὲς ἀνωμαλίες.—Διεφθαρμένος.— Βιβλικὸς πλοίαρχος.
10 Βρέχω (ἀρχ.). — Τόποι θυσίας γιὰ τοὺς ἀρχαίους. — Στὸ ἀκουσμά του γυρίζομε τὸ κεφάλι. — Ὅμοια σύμφωνα.
11 Πρωτεύουσα ὁμωνύμου ἑλληνικοῦ νομοῦ. — Σχετίζονται μὲ μιὰ μεγάλη ἀσιατικὴ χώρα.
12 Γνωστὸς Ἕλλην κομφερανσιέ. — Ἐπώνυμο Τούρκου πολιτικοῦ.
13 Βοή, ἀντήχησι. — "Αν τοῦ κάνετε τὸ τραπέζι", θὰ τὸ πληρώσετε ἀκριβά. — Ὁ ἔρωτας σὲ ξένη γλῶσσα.
14 Δὲ γίνονται στὸ νερό.—Ὁ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ὑπάρχων. — Ὁμηρικὴ ἡμέρα.
15 Βασίλισσα τῆς ὁμορφιᾶς. — Βυζαντινὸς θεολόγος τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, ποὺ ἀντέδρασε στὶς ἑνωτικὲς διαθέσεις τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ Παλαιολόγου. — Ἀρχικὰ ὀργανισμοῦ.
16 Ἐγχειρίδιο τῶν ἀρχαίων Περσῶν. — "Ημερον.
17 Μιὰ τῶν Δωδεκανήσων.—Μεγάλο καὶ ἀμφίστομο σπαθί.

Π. Γ. ΠΟΡΤΟΥΛΑΣ

Ἡ λύσις τοῦ 695 στὴ σελ. 98

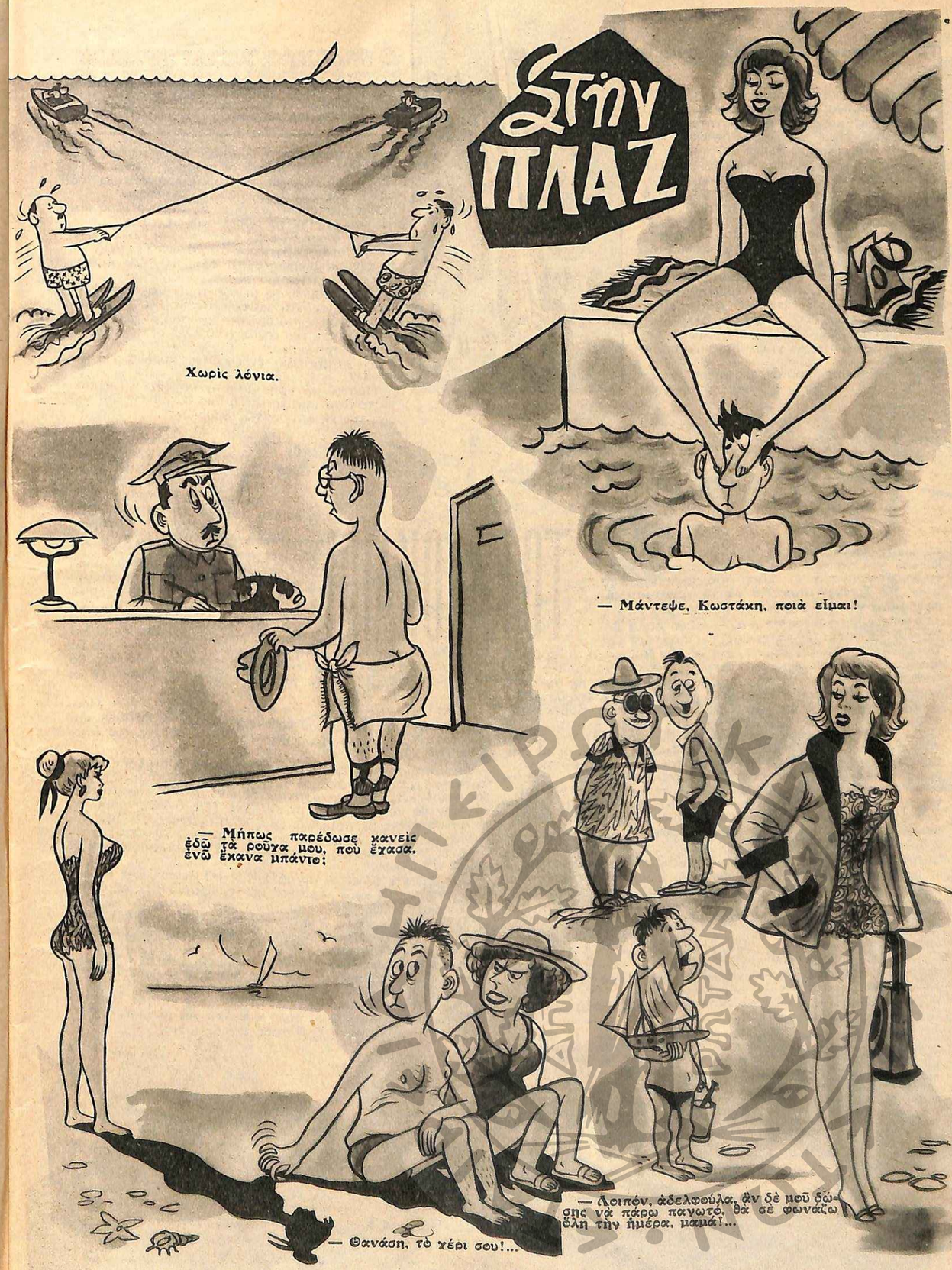

Τὰ ἀντίχειρα

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Τὰ διάφορα μέσα καὶ οἱ ἐνδείξεις τους

Τὸ καλοκαίρι δημιουργεῖ γιὰ πολλὲς γυναίκες ἕνα πρόβλημα, ποὺ δὲν εἶναι χωρὶς σοβαρότητα. Πρόκειται γιὰ κεῖνες ποὺ ἔχουν ἄφθονες τρίχες στὰ πόδια ἢ στὸ σῶμα καὶ ποὺ θὰ ἤθελαν ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτές, προτοῦ ἐμφανιστοῦν στὶς πλάζ μὲ τὰ μαγιό.

Πρέπει, πρῶτα-πρῶτα, νὰ ξέρετε ὅτι ὁ ἥλιος, ὅπως καὶ κάθε τι ποὺ ἐρεθίζει τὸ δέρμα (ἐντριβές, ἐρεθιστικὰ προϊόντα, ἐλαφρὰ ἐγκαύματα κτλ.) κάνουν τὶς τρίχες νὰ μεγαλώνουν πιὸ πολύ. Πρᾶγμα ποὺ δὲ σημαίνει πὼς πρέπει νὰ στερηθῆτε τὴ χαρὰ τοῦ ἥλιου καὶ τῆς θάλασσας, ἐπειδὴ συμβαίνει νὰ ἔχετε ἄφθονες τρίχες. Τὰ μέσα γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτὲς εἶναι πολλὰ καὶ δὲν ἔχετε παρὰ τὴ δυσχέρεια τῆς ἐκλογῆς. Πρέπει νὰ ξέρετε, ὅμως, πῶς καὶ ποῦ μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ καθένα.

Ἂς τὰ δοῦμε, λοιπόν, μὲ τὴ σειρά:

1) Τὸ ξυράφι.— Εἶναι τὸ εὐκολώτερο καὶ ταχύτερο μέσο, ἀλλ' ὄχι τὸ καταλληλότερο γιὰ τὰ πόδια. Γιατὶ οἱ τρίχες ξαναφυτρώνουν γρήγορα κι' εἶναι πιὸ σκληρὲς ἀπὸ πρίν. Τὸ ξυράφι μπορεῖτε νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε μόνο γιὰ τὶς μασχάλες.

2) Ἡ ἐλαφρόπετρα.— Εἶναι καλὸ μέσο γιὰ τὰ πόδια, ἀλλὰ χρειάζεται προσοχὴ καὶ ὑπομονή. Νὰ πῶς θὰ κάμετε, γιὰ νὰ μὴν ἐρεθίσετε τὸ δέρμα: Θὰ φτιάξετε ἄφθονη σαπουνάδα στὰ πόδια σας καὶ θὰ τὴν ἀφήσετε 5—10 λεπτά. Θὰ τὰ ξεπλύνετε ἔπειτα μὲ ἄφθονο νερὸ καὶ θὰ τὰ σκουπίσετε καλά. Θὰ τὰ περάσετε ὕστερα μὲ τὴν ἐλαφρόπετρα ἢ μ' ἕνα σμυριδόχαρτο ποὺ θὰ βρῆτε στὰ φαρμακεῖα.

Δὲ πρέπει νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἐλαφρόπετρα περισσότερο ἀπὸ μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα. Τὶς πρῶτες βδομάδες τὰ ἀποτελέσματα δὲ θὰ εἶναι πολὺ σπουδαῖα. Μὲ λίγη ὑπομονή, ὅμως, θὰ ἐπιτύχετε τέλεια ἀποτρίχωσι.

3) Ἀποψιλωτικὰ προϊόντα.— Βγάζουν τὶς τρίχες, ἀλλὰ δὲ τὶς ξερριζώνουν. Γι' αὐτό, ξαναεμφανίζονται ἔπειτα ἀπὸ λίγο. Τὰ ἀποψιλωτικὰ προϊόντα, ἄλλωστε, κατασκευάζονται ὅλα μὲ θειάφι καὶ γι' αὐτὸ ἔχουν δυσάρεστη ὀσμή.

Δὲν πρέπει νὰ τὰ χρησιμοποιῆτε ποτὲ στὸ πρόσωπο, γιατὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσουν κοκκινίλες. Εἶναι ἐπικίνδυνο ἐπίσης νὰ τὰ χρησιμοποιῆτε στὶς μασχάλες, γιατὶ ἐρεθίζουν τοὺς λεμφικοὺς ἀδένες καὶ προκαλοῦν λεμφαγγειώματα.

Ἕνα καλὸ ἀποψιλωτικό, ἀλλὰ μόνο γιὰ τὰ πόδια, εἶναι τὸ ἀκόλουθο:

Θειοῦχο νάτριο	3	γραμ.
Ὀξειδιο ψευδαργύρου	2	»
Ἄσβυστη ἄσβεστος	8	»
Γλυκερινοῦχο ἄμυλο	10	»

Θὰ προσθέσετε ἀνθόνερο, ὥσπου νὰ σχηματισθῆ μιὰ μαλακὴ ζύμη. Αὐτὴ τὴ ζύμη θὰ τὴν ἁπλώσετε στὰ πόδια σας καὶ θὰ τὴν ἀφήσετε 3 λεπτά.

Ἂν αἰσθανθῆτε τὸ παραμικρὸ κάψιμο, θὰ τὴν βγάλετε ἀμέσως.

Θὰ ξεπλυθῆτε κατόπιν μὲ ἄφθονο νερὸ καὶ θὰ πουδράρετε τὰ πόδια σας μὲ τάλκ.

4) Τὸ κερὶ καὶ τὸ τσιμπιδάκι.— Τὰ μέσα αὐτὰ βγάζουν ἀπὸ ἀρκετὰ βαθειὰ τὶς τρίχες, ποὺ χρειάζονται τότε 10—20 ἡμέρες γιὰ νὰ ξαναεμφανιστοῦν.

Ἔχουν ὅμως τὸ μειονέκτημα ὅτι διεγείρουν τοὺς ἀδένες καὶ κάνουν τὶς τρίχες νὰ βγαίνουν κατόπιν πιὸ δυνατὲς καὶ πιὸ σκληρὲς ἀπὸ πρίν. Ἔτσι, ἕνα ἁπλὸ χνοῦδι θὰ μεταβληθῆ σὲ σκληρὸ τρίχωμα.

Τὸ τσιμπιδάκι ἐνδείκνυται κυρίως γιὰ τὰ φρύδια.

Προτοῦ τὸ χρησιμοποιήσετε, ὅμως, πρέπει νὰ τὸ ἀπολυμαίνετε. Τὸ ἴδιο θὰ κάνετε καὶ γιὰ ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τῶν φρυδιῶν.

5) Ἡ καραμέλλα τοῦ λεμονιοῦ.— Τὸ μέσον αὐτὸ τὸ χρησιμοποιοῦν οἱ γυναῖκες τῆς Ἀφρικῆς. Εἶναι πιὸ ἀποτελεσματικὸ ἀπὸ τὸ κερί. Τὸ λεμόνι σφίγγει τὴν ὀπὴ τῆς τρίχας, ποὺ γίνεται τότε ἀναιμικὴ καὶ πέφτει μόνη της. Νὰ σὲ τί συνίσταται αὐτὸ τὸ μέσον:

Θὰ βάλετε στὴ φωτιά, μέσα σὲ μιὰ κατσαρόλα, 500 γραμμάρια ζάχαρη καὶ τὸ χυμὸ τριῶν λεμονιῶν καὶ θὰ τὰ ἀφήσετε ὥσπου νὰ καραμελώσουν, πρᾶγμα ποὺ θὰ γίνη ἔπειτα ἀπὸ 3—4 λεπτά. Θὰ ἀφήσετε τότε αὐτὴ τὴ ζύμη νὰ κρυώση λίγο καὶ θὰ τὴν βάλετε χλιαρὴ πάνω στὰ πόδια. Ὅταν σκληρυνθῆ, θὰ τὴν τραβήξετε μὲ δύναμι. Μαζὶ μ' αὐτὴν θὰ βγοῦν κι' οἱ τρίχες.

6) Οἱ οὐσίες ποὺ ἀποχρωματίζουν.— Προκειμένου γιὰ τὸ χνοῦδι τοῦ ἐπάνω χείλους τῶν παρειῶν καὶ τῶν κροτάφων, τὸ καλύτερο μέσον εἶναι οἱ οὐσίες ποὺ ἀποχρωματίζουν.

Τὰ ἀποψιλωτικὰ θὰ μετέτρεπαν, ὅπως εἴπαμε, αὐτὸ τὸ ἀνάλαφρο χνοῦδι σὲ σκληρὸ τρίχωμα. Θὰ καθαρίσετε τὸ μέρος ποὺ θέλετε ν' ἀποχρωματίσετε μὲ ὑγρὸ τοῦ Ὄφφμαν καὶ κατόπιν θὰ τὸ περάσετε μὲ ὀξυζενὲ (20 ὄγκων), ποὺ θὰ τὸ ἀνακατέψετε μὲ ἀμμωνία (μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας ἀμμωνία μέσα σ' ἕνα φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ ὀξυζενέ). Ἂν εἴσαστε πολὺ μελαχροινή, μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε ὀξυζενὲ 40 ὄγκων.

Θὰ ἀφήσετε αὐτὸ τὸ μῖγμα ἐπὶ 2—3 λεπτά. Θὰ ξεπλυθῆτε κατόπιν μὲ κρύο νερὸ καὶ θὰ πουδραριστῆτε μὲ ἄφθονο τάλκ.

7) Ἡ ἠλεκτρικὴ ἀποτρίχωσι.— Ἐνδείκνυται μόνο στὶς περιπτώσεις ποὺ τὸ τριχωτὸ μέρος τοῦ σώματος ἔχει διαμορφωθῆ τελείως.

Ἀντενδείκνυται, ὅμως, στὶς νέες. Γιατί, ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, πλάϊ στὶς τρίχες ποὺ βγάλατε, θὰ ἐμφανισθοῦν κι' ἄλλες.

Ἡ ἠλεκτρικὴ ἀποτρίχωσι ἀντενδείκνυται ἐπίσης στὰ μέρη, ὅπου τὸ τρίχωμα εἶναι πολὺ πυκνό. Γιατὶ μπορεῖ νὰ προκληθῆ τότε ἐπικίνδυνος ἐρεθισμὸς τοῦ δέρματος.

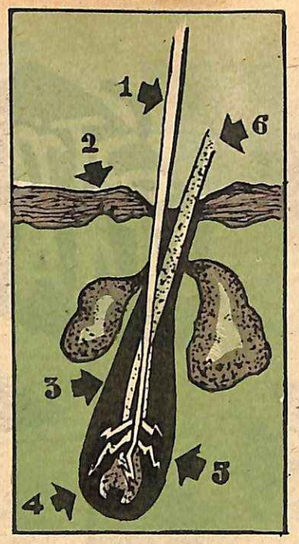

Νὰ πῶς γίνεται ἡ ἠλεκτρικὴ ἀποτρίχωσι. Ἡ βελόνη (1) διατρυπᾶ τὴν ἐπιδερμίδα (2), ἀκολουθώντας τὴν ὀπὴ τῆς τρίχας (3) καὶ φτάνει ὡς τὴ ρίζα της (4), ποὺ τὴ νεκρώνει μὲ τὸ διοχετευόμενο ἠλεκτρικὸ ρεῦμα (5). Ὁ γιατρὸς δὲν ἔχει τότε παρὰ νὰ πιάση μ' ἕνα τσιμπιδάκι τὴν τρίχα ἀπὸ τὴν ἄκρη της (6) καὶ νὰ τὴν τραβήξη ἔξω.

Τὰ ἀποψιλωτικὰ μέσα κι' οἱ ἐνδείξεις τοῦ καθενός. 1) Γιὰ τὰ φρύδια τὸ μόνο κατάλληλο εἶνε τὸ τσιμπιδάκι. 2) Τὸ ξυράφι μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ γιὰ τὶς μασχάλες. 3) Γιὰ τὸ πρόσωπο ἐνδείκνυται ὁ ἀποχρωματισμὸς ἢ ἡ ἠλεκτρικὴ ἀποτρίχωσι. Προκειμένου γιὰ τὴ δεύτερη, θὰ χρειασθοῦν 10 συνεδρίες γιὰ ὁλόκληρο τὸ πρόσωπο. 4) Γιὰ τοὺς μηροὺς καὶ τὶς κνῆμες τὰ καταλληλότερα μέσα εἶναι τὸ κερί, ἡ ἐλαφρόπετρα καὶ ἡ καραμέλλα τοῦ λεμονιοῦ.

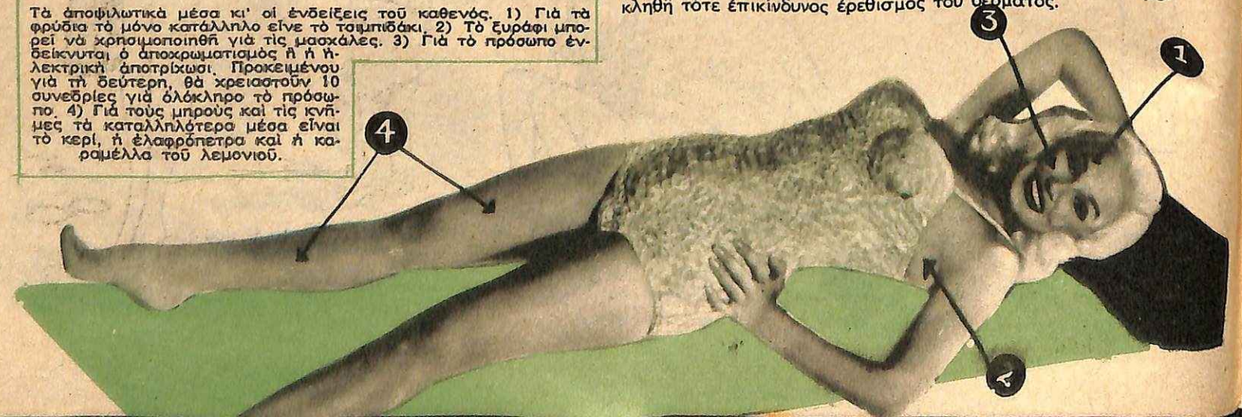

Συνοχὲς τῆς ἐποχῆς

Τὸ καλοκαίρι ἐσήμανε ξανὰ τὸν ἐρχομό του
καὶ προσπαθεῖ μᾶς ἔστειλε τὸν ἥλιο τὸ θερμό του...
Ἀλλὰ κι' ἂν εἶναι ἡ ἐποχὴ
ποὺ καύσωνα σημαίνει,
θερμὴ καὶ πάλι ὑποδοχὴ
τῆς κάνουν ὡσιωμένοι,
γιατὶ τὸ θέρος ὅλο: τους μπορεῖν νὰ σβύσουν ἄπειρες
σφοδρὲς ἐπιθυμίες τους καὶ πρὸ παντός...διάπυρες!

★

Δερμὰ καλωσορίσματα τοῦ κάνουν πρῶτ' ἀπ' ὅλα
τὰ ζευγαράκια τ' ἄνομα καὶ λίαν φλογοβόλα,
γιατὶ μποροῦν τὸ θέρος
σὲ δάση καὶ δασύλλια
νὰ πλέξουν ἐλευθέρως
θερμότατα εἰδύλλια,
νὰ ἔχουν τὴν ἀγάπη τους μονάκριβό τους στύγο
καὶ νὰ ὑπολογίζουνε χωρὶς τὸν ξενοδόχο.
Ἀπὸ χαρὰ κατέχονται καὶ φλέγονται ἀκόμη
ἐκεῖνοι ποὺ λατρεύουνε τὴν τέχνη τὴν ἑβδόμη,
γιατὶ ἀνοίγουνε ξανὰ
τὰ σινεμὰ τὰ θερινά,
ὅπου μποροῦν κάθε βραδυνὰ, μ' ἐλάχιστες δραχμές,
ν' ἀπολαμβάνουν εὐτυχεῖς τῆς Μάνσφηλντ τὶς γραμμές,
καθὼς καὶ τ' ἄλλα, φίλοι μου, τὰ μέλη τὰ γνωστά της
τὰ «βιστάβιζιονάλε» της καὶ «τριδιάστατά» της!

★

Ἀπὸ χαρὰν αἰσθάνονται τὸ στῆθος τους νὰ πάλλη
καὶ οἱ φιλοθέαμονες τῶν δρόμων οἱ μεγάλοι,
γιατὶ σὲ κάθε πιάτσα
καὶ σ' ὅλους πιὰ τοὺς δρόμους,
γυμνὰ χορταίνουν μπράτσα,
γυμνοὺς λαιμοὺς καὶ ὤμους
καὶ δὲν κολλοῦν στὰ θηλυκὰ τὸ βλέμμα τὸ γλαρό τους,
γιὰ νὰ μπορέσουνε νὰ δοῦν τί ἔχει τὸ φουρνό τους!

★

Κουρφὲς ψαρὲς θερμαίνουνε, νομίζω, τέτοιες ὧρες
καὶ ἀρκετὲς ἀνύμφευτες ρυτιδωμένες κόρες,
γιατὶ θὰ στήσουνε σκηνὲς
καὶ τέντες στὰ λαγκάδια
καὶ περιπέτειες τερπνὲς
καὶ περιπέτειες τερπνὲς
μπορεῖ νὰχουν τὰ βράδυα.
Ὑπολογίζουν, δηλαδή, κι' ἐλπίζουν, κατὰ βάθος,
πὼς κάποιος στὸ τσαντῆρι τους θὰ πέση... κατὰ λάθος!

★

Μὲ ἰαχὲς χαρούμενες αὐθόρμητα ξεσπᾶνε
καὶ ὅσοι στὶς γυμναστικὲς τὶς ἐπιδείξεις πᾶνε.
Μόνο ποὺ ἐφέτος, οἱ φτωχοί,
νοιώθουν μεγάλη ταραχή,
γιατὶ μετ' ἐπιτάσεως παντοῦ φημολογεῖται,
ὅτι τὸ σόρτ ἀπέργεται κι' ἡ φούστα καταργεῖται!
Κοντὴ φουστίτσα σκέπτονται, πῶς δὲ θὰ ξαναβοῦν
καὶ, ἀντ' αὐτῆς, θὰ βλέπουνε εἰς τὸ ἑξῆς φουφούλα,
γι' αὐτὸ καὶ στὸν ἀρωμάδιο μὲ πόνο τραγουδοῦν:
«Μὴ μᾶς καλᾶς τὴ φούστα τους καὶ πάρε μᾶς τὰ οὐλα»

★

Ἐν τοῖς εὐτυχεῖς τῆς ἐποχῆς, ἐν τέλει, καταλέγονται,
αὐτοὶ ποὺ γιὰ τὰ θέλγητρα τῆς παραλίας φλέγονται
καὶ νοιώθουν νύχτα-μέρα
ἀνείπωτα σκιρτήματα,
γιατ' ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα,
ἀρχίζουν τὰ... βουτήματα!
Καὶ ὅσο, κιόλας, σκέπτονται καὶ ὅσο συλλογίζονται
ὅτι θ' ἀρχίσουν, σύντομα, καμπίνες νὰ τρυπᾶνε,
ἀπὸ τὴν ἀγαλλίασι ὁλόκληροι φλονίζονται
καὶ σ' εὐτυχίας... πέλαγος ὑπτίως κολυμπᾶνε!

Σημειογράφησις Τὸ Συνεργεῖον
Ἀπὸ Τάλλα

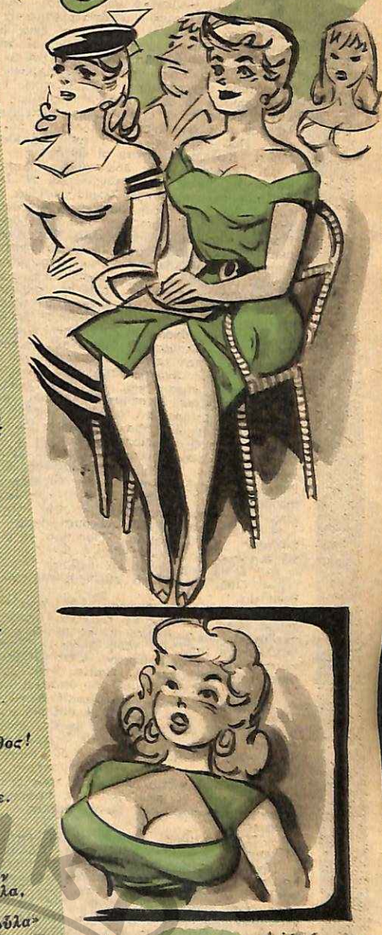

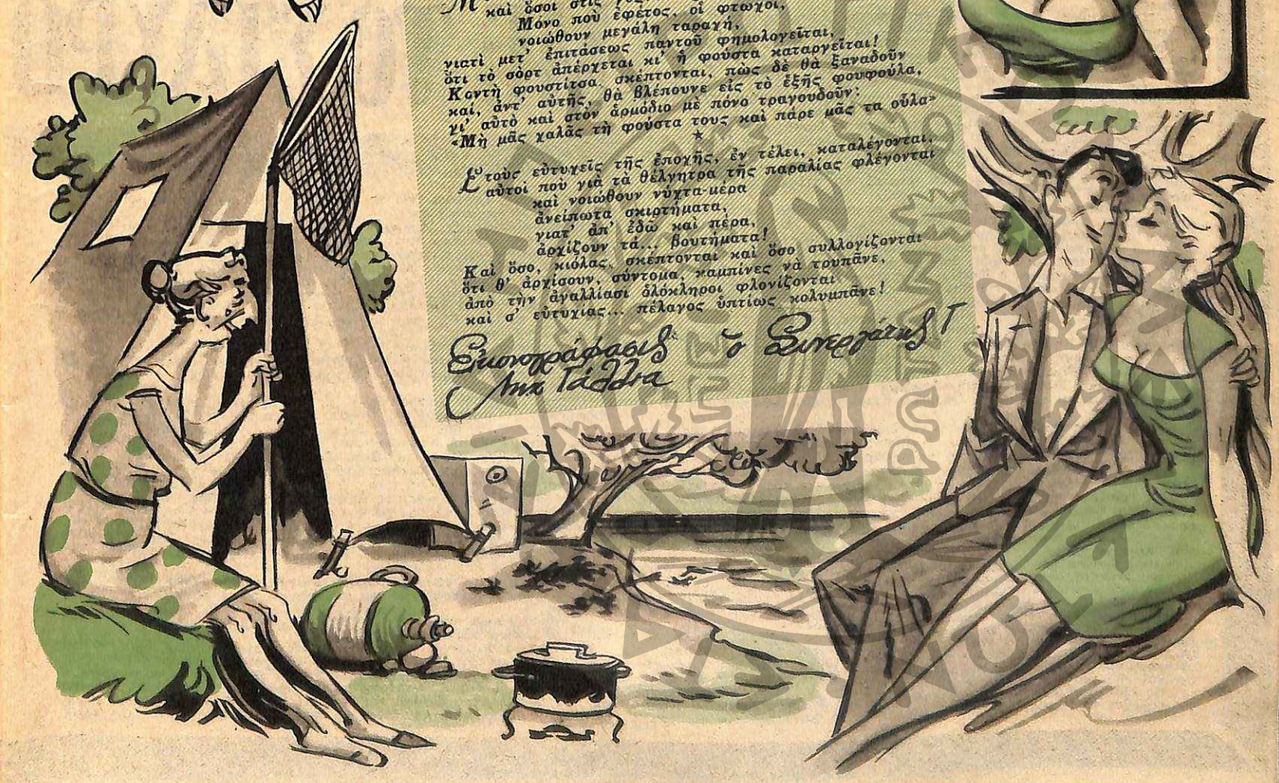

ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ

ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΤΟΥΦΕΚΙ

ΣΤΙΣ 24 'Οκτωβρίου 1942, μερικοί ἄγνωστοι ὁπλοφόροι χτύπησαν ἕνα γερμανικό αὐτοκίνητο —στὴ θέσι Γαῦρος, στὰ περίχωρα τοῦ Καρπενησιοῦ— μ' ἀποτέλεσμα νὰ τραυματιστῆ ἕνας ταγματάρχης καὶ νὰ πιαστοῦν αἰχμάλωτοι ἕνας δεκανέας, ἕνας στρατιώτης καὶ μιὰ γυναῖκα. "Οπως φαίνεται, ὅμως, οἱ ὁπλοφόροι ἔκαναν λάθος. Ἄλλους ἐπρόκειτο. νὰ συλλάβουν καὶ συνέλαβαν ἄλλους, γιατὶ τοὺς ἄφησαν ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες, ἀφοῦ προηγουμένως περιποιήθηκαν ὅσο μποροῦσαν περισσότερο τὸν τραυματία ἀξιωματικό. Οἱ Γερμανοὶ ἔφυγαν ἐνθουσιασμένοι, ποὺ ἔσωσαν τὴ ζωή τους. Μόλις ὅμως ἐφτασαν στὸ Καρπενῆσι, εἰδοποίησαν ἀμέσως τοὺς 'Ιταλούς, ποὺ κατεῖχαν τὴν περιοχή, νὰ σπεύσουν νὰ συλλάβουν τοὺς ἀγνώστους. Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελαν ἐκεῖνοι.

— Ποῦ ἀκριβῶς σᾶς ἔγινε ἡ ἐπίθεσι; τοὺς ρώτησε ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Μόντι. Καὶ πόσοι ἦταν οἱ ἀντάρτες;

Οἱ Γερμανοὶ τοὺς ἔδωσαν τὶς πληροφορίες ποὺ ἤθελαν. Κι' ὁ νεαρὸς φασίστας, ἀφοῦ ἐπικοινώνησε μὲ τὴ διοίκησι τῆς 'Αθήνας, ἔκανε τὴν ἐξόρμησί του στὸ Μικρὸ Χωριό, γιὰ νὰ πιάση τοὺς Βαγγέλη Πιστιόλη, γιατρό, Γεώργιο Παπαδῆ, δάσκαλο, Μιχάλη Νικολόπουλο, πρόεδρο τῆς Κοινότητος, Γιάννη Κομπορόζο, Νῖκο Πολύδο, Φίλιππο Μανίκα, Νῖκο Δερματᾶ, Κώστα Καμαρέτσο, Βαγγέλη Κατσιγιάννη καὶ 'Αθανάσιο Παπαστάθη, ἱερέα. "Ολους μαζὶ τοὺς μετέφεραν στὸ Καρπενῆσι καὶ τοὺς ἔκλεισαν στὰ ὑπόγεια τοῦ Γυμνασίου, ὅπου στρατωνίζονταν οἱ 'Ιταλοί.

Δυὸ μερόνυχτα τοὺς ἄφησαν ἐκεῖ μέσα, νηστικοὺς καὶ χωρὶς νερό. Μὰ οἱ τολμηροὶ πατριῶτες, δὲν παραπονέθηκαν, οὔτε ἱκέτεψαν κανένα. Αὐτὸ ἔκανε τοὺς φασίστες νὰ λυσσάξουν ἀπὸ τὸ κακό τους, γιατὶ περίμεναν νὰ τοὺς δοῦν ψυχικὰ κουρελιασμένους. Μὰ δὲν τὸ πέτυχαν. "Ετσι ἀποφάσισαν ν' ἀρχίσουν τὶς ἀνακρίσεις. Πῆραν πρῶτα ἐπάνω τὸ γιατρὸ Πιστιόλη, ἕνα θαυμάσιο "Ελληνα. 'Ο Μόντι τὸν ρώτησε, μέσον τοῦ διερμηνέα του:

— Ποιοὶ ἦταν αὐτοὶ ποὺ ἐπετέθηκαν στὸ γερμανικὸ αὐτοκίνητο;

'Ο γιατρὸς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του χαμογελῶντας.

— Καὶ τί εἶμαι ἐγώ, γιὰ νὰ τὸ ξέρω; ἀποκρίθηκε. Γιατί ρωτᾶτε ἐμένα;

— Γιατὶ εἶσαι ἐπιστήμων. Κι' ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες εἶναι... ἀναρχικοί!...

— Αὐτὸ μπορεῖ νὰ συμβαίνη στὴν 'Ιταλία, ἀπάντησε θαρραλέα ὁ Πιστιόλης. Στὴν 'Ελλάδα ὑπάρχουν μόνο "Ελληνες καὶ τίποτ' ἄλλο!

Τὸ χέρι τοῦ ἀξιωματικοῦ ἔπεσε βαρὺ στὸ πρόσωπο τοῦ γιατροῦ. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἀνακρίθηκαν κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι, ὥσπου ἔφτασε κι' ἡ σειρὰ τοῦ παπᾶ Θανάση. "Ηταν ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ δὲν ἔσκυβε ποτὲ τὸ κεφάλι. Στάθηκε μπρὸς στὸ Μόντι καὶ τὸν κύτταξε κατ' εὐθεῖαν στὰ μάτια, σὰν νὰ τὸν προκαλοῦσε. Τὰ σάστισε μιὰ στιγμὴ ἐκεῖνος καὶ θέλοντας νὰ φανῆ εὐγενικός, τοῦ πρόσφερε κάθισμα καὶ τοῦ ζήτησε συγνώμη γιὰ τὴν... ταλαιπωρία.

— Ἀφοῦ μπορῶ καὶ στέκομαι ἀκόμη στὰ πόδια μου, δὲ μοῦ χρειάζεται κάθισμα, εἶπε ὁ παπᾶς. "Οσο γιὰ τὴ συγνώμη σας, ὁ Χριστὸς μᾶς δίδαξε νὰ συγχωροῦμε τοὺς ἐχθρούς μας.

— Ὥστε μᾶς θεωρεῖτε ἐχθρούς;

— "Οσοι πατοῦν τὰ χώματά μας, χωρὶς τὴ δική μας θέλησι, εἶναι ἐχθροί μας!

'Ο Μόντι ἔγινε ἄσπρος. Τὰ μάτια του ἀστράψανε. Κατάλαβε τὸ θυμό του ὁ παπᾶ Θανάσης κι' ἀντὶ νὰ τρομάξη, ὕψωσε τ' ὡραῖο του μέτωπο καὶ περίμενε ἀποφασιστικὰ τὴν καταδίκη του. 'Ο 'Ιταλὸς πρόσταξε νὰ τὸν ξανακλείσουν μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, τὰ μαρτύρια τῶν κρατουμένων κορυφώθηκαν. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔβγαινε τίποτα μὲ τὶς ἀνακρίσεις, τοὺς ἔστειλαν στὴ Λαμία, ὅπου ξανάρχισαν πάλι ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἀπὸ μιὰ ἰταλικὴ ἔκθεσι, ποὺ ὑπάρχει στὰ ἀρχεῖα τῆς Β.Μ.Σ. βλέπουμε ὅτι οἱ φασίστες ἦταν ἀποφασισμένοι νὰ τοὺς βγάλουν ὅλους ἀπὸ τὴ μέση. "Επειτα ὅμως ἀπὸ συμβούλια καὶ παρασυμβούλια, ἀποφασίστηκε νὰ ἐκτελέσουν μονάχα τὸ Γιάννη Κομπορόζο, ἐπειδὴ ἦταν ὁ πιὸ νέος κι' ὁ πιὸ ἀτίθασσος ἀπ' ὅλους. Εἶχε μπῆ ὁ Δεκέμβριος κι' ἡ παγωνιὰ ἦταν μεγάλη. Τὰ χαράματα τῆς 9ης τοῦ ἴδιου αὐτοῦ μήνα, πῆραν αὐτὸ τὸ παλληκάρι καὶ τ' ὡδήγησαν στὴ θέσι Καστέλια, ὅπου ἀνταμώθηκε καὶ μ' ἄλλους μελλοθάνατους πατριῶτες. Πρὶν τοὺς ἐκτελέσουν —ἀναφέρει ἡ ἐπίσημη Ἰταλικὴ ἔκθεσι— οἱ φασίστες τοὺς πρότειναν νὰ τοὺς δέσουν τὰ μάτια. 'Ο Γιάννης Κομπορόζος, ὅμως γύρισε στοὺς συγκρατουμένους του καὶ φεῖο του. Πήγανε ὅλοι ἐκεῖ καὶ ὁ Κάλφας τοὺς ἐξήγησε ὅτι ἤθελε νὰ τοὺς μιλήση ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς Τσῆ "Εσσε, ὁ ὑπολοχαγὸς Μπάλμπο Πατρίκολο, ποὺ μιλοῦσε ἀρκετὰ καλὰ τὴ γλῶσσα μας.

— Σᾶς κάλεσα ἐδῶ, τοὺς εἶπε ὁ τελευταῖος, γιὰ νὰ σᾶς συμβουλέψω νὰ βοηθήσετε τὸ Ἔργο μας. Οἱ ἀντάρτες μᾶς χτυποῦν χωρὶς κανένα λόγο. Κι' ἐσεῖς, ἀντὶ νὰ καταδικάζετε τὶς πράξεις τους, συμφωνεῖτε μαζί τους. Αὐτὸ εἶναι σὲ βάρος σας, γιατὶ τὸ μόνο ποὺ ἔχετε νὰ κερδίσετε εἶναι ἡ καταστροφή σας.

"Εμεινε γιὰ λίγο σιωπηλός, γιὰ νὰ δῆ τί ἐντύπωσι ἔκαναν τὰ λόγια του καὶ κατόπιν πρόσθεσε:

— Ἐμεῖς οἱ 'Ιταλοὶ δὲν ἔχουμε τίποτα ἐναντίον σας. Γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξωμε, μάλιστα, τὶς προθέσεις μας, ἀποφασίσαμε νὰ κάνουμε Λέσχη, ὅπου σᾶς προσκαλοῦμε ἀπὸ τώρα νἄρχεστε μὲ τὶς οἰκογένειές σας. Θὰ διασκεδάζουμε καὶ θὰ χορεύουμε. "Ετσι θὰ γίνουμε ὅλοι φίλοι.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαναν τοὺς συγκεντρωμένους "Ελληνες ν' ἀναψοκοκκινίσουν. Γιατὶ οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, τοὺς ζητοῦσαν ὄχι μόνο νὰ σταυρώσουν τὰ χέρια τους ἀπέναντί τους, ὄχι μόνο ν' ἀποκηρύξουν τὴν ἐθνικὴ ἀντίστασι τοῦ τόπου, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς ἐμπιστευτοῦν τὴν οἰκογενειακή τους τιμή, μὲ τὴ Λέσχη ποὺ θ' ἀνοιγαν στὸ Καρπενῆσι, γιὰ νά... χορεύουν καὶ νὰ διασκεδάζουν! Τότε ἀκριβῶς ἕνας τολμηρὸς "Ελληνας, ὁ δικηγόρος Κώστας Χινόπωρος —ποὺ πιάστηκε καὶ βασανίστηκε ἀργότερα ἀπὸ τοὺς ἴδιους αὐτοὺς— πῆρε τὸ λόγο:

— Κάνετε λάθος, τοὺς εἶπε σὲ τόνο αὐστηρό; ἂν νομίζετε πὼς ἐμεῖς οἱ "Ελληνες, μποροῦμε νὰ γίνουμε ὄργανα τῆς προπαγάνδας σας. Οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς ἀγαπήσουμε ποτέ, ἔπειτα ἀπὸ τὸν πόλεμο ποὺ μᾶς κηρύξατε, χωρὶς λόγο. Σᾶς νικήσαμε, ὡστόσο καὶ σᾶς ταπεινώσαμε. Κι' ἂν μπήκατε στὴν 'Ελλάδα, αὐτὸ ἔγινε ἐπειδὴ τὸ θέλησαν οἱ Γερμανοί.

'Ο ὑπολοχαγὸς Πατρίκολο κύτταξε κατάπληκτος τὸν Χινόπωρο. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ φανταστῆ παρόμοιο θάρρος. 'Ο τολμηρὸς δικηγόρος, ὅμως, δὲν ἔμεινε ὡς ἐκεῖ. Μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ ἀγανάκτησι, συνέχισε στὸν ἴδιο αὐστηρὸ τόνο:

— Σκορπίσατε παντοῦ τὸ θάνατο καὶ τὴν καταστροφή! 'Απ' ὅπου περνᾶτε, ἀφήνετε πίσω σας στάχτη καὶ δάκρυα. "Εχετε ὑποχρέωσι, ὅμως, ἂν εἴσαστε ἀνθρωπιστές, νὰ σταματήσετε αὐτὴ τὴν ἱστορία, ποὺ στὸ τέλος θὰ σᾶς βγῆ σὲ κακό. "Εχετε ὑποχρέωσι σ' ἕνα λαὸ σὰν ἐμᾶς, ποὺ φύτισε ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα, σ' ἕνα λαὸ ἀδούλωτο κι' ὑπερήφανο, νὰ συμπεριφέρεστε μὲ περισσότερο σεβασμό. Γιατὶ ὅσα κι' ἂν μᾶς κάνετε, ὅπως κι' ἂν μᾶς φερθῆτε, δὲν πρόκειται νὰ ὑποκύψουμε στὴ βία σας...

Τοῦ εἶπε κι' ἄλλα ὁ Χινόπωρος. Τοῦ κατάγγειλε τὶς ἁρπαγὲς τῶν τροφίμων ἀπὸ τοὺς Καραμπινιέρους, τὶς ἐξορμήσεις τους στὰ καφενεῖα, γιὰ νὰ τοὺς τρομοκρατήσουν, κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα. 'Ο Πατρίκολο σάστισε. Πρασίνισε, θύμωσε, χαμογέλασε. Στὸ τέλος, ἐπειδὴ βρέθηκε σ' ἀμηχανία, ἀναγκάστηκε ν' ἀποκριθῆ:

— Δὲν ἔχουμε τίποτα μαζί σας. Οἱ "Ελληνες εἶναι ἀληθινὰ παλληκάρια καὶ τ' ἀναγνωρίζουμε. Πολέμησαν καλὰ στὴν 'Αλβανία κι' ἔκαναν σπουδαῖα πράγματα. "Εννοια σας... Θὰ δοθῆ διαταγὴ νὰ μὴν ξαναπάρουν τρόφιμα οἱ στρατιῶτες μας, ἀφοῦ τάχετε ἀνάγκη. Παρακαλῶ, νὰ μοῦ καταγγέλλετε παρόμοια ἐπεισόδια, γιὰ νὰ λάβω τὰ κατάλληλα μέτρα. Θέλω μόνο νὰ μοῦ πῆτε, ἂν συμφωνῆτε μὲ τὸ ζήτημα τῆς... Λέσχης!

'Ο Χινόπωρος κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— "Οχι, ἀπάντησε, ἔχομε ἐθνικὸ πένθος καὶ δὲν ὑπάρχει δρεξὶ γιὰ γλέντια καὶ χορούς! Τότε μόνο θὰ χορέψουμε καὶ θὰ διασκεδάσουμε, ὅταν θὰ φύγετε γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν τόπο μας.

Χωρὶς ἀπὸ μίσος ὁ Πατρίκολο ἔρριξε μιὰ ἄγρια ματιὰ σ' ὅλους κι' ἔφυγε χωρὶς ν' ἀποχαιρετήση κανένα. Τρεῖς μέρες ἀργότερα, ὅλοι ὅσοι βρισκόντουσαν στὸ γραφεῖο τοῦ ἔπαρχου, ἀναζητήθηκαν ἀπὸ τὴν Τσῆ "Εσσε. Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλους, ὁ δικηγόρος Κώστας Χινόπωρος, ποὺ τοὺς εἶχε μπῆ γιὰ καλὰ στὴ μύτη. "Οσοι κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν, σώθηκαν ἀπὸ τὰ μαρτύρια. Αὐτοὶ ὅμως ποὺ εἶχαν τὴν ἀτυχία νὰ πέσουν στὰ νύχια τους, δοκίμασαν τὶς πιὸ ἀπίθανες βαρβαρότητες, μέσα σὲ ὑπόγεια καὶ μπουντρούμια. 'Αλλὰ καὶ πάλι δὲν περιωρίστηκαν σ' αὐτά. Στὶς 18 Δεκεμβρίου 1942, ἕνα Ἰταλικὸ τμῆμα στρατοῦ, ποὺ ξεπερνοῦσε τοὺς χίλιους ἄντρες, ξεκίνησε ἀπὸ τὸ Καρπενῆσι, γιὰ νὰ πάη νὰ κυκλώση τὸ Μικρὸ καὶ τὸ Μεγάλο Χωριό.

'Η τραγωδία ἄρχιζε. "Επιασαν ἀμέσως ἕνα σωρὸ κατοίκους καὶ τοὺς πῆραν μαζί τους. 'Ανάμεσα στοὺς συλληφθέντες ἦταν κι' ὁ ἀρχιμανδρίτης Γερμανὸς Σταθογιάννης, ἡγούμενος τῆς περίφημης Μονῆς τῆς Παναγίας, ποὺ βρίσκεται στὸν Προυσσό. Μεταφέρθηκαν στὸ Καρπενῆσι. Στὸ δρόμο ὅμως τοὺς ἔδερναν ἀλύπητα, τοὺς διαπόμπευαν καὶ τοὺς ἔκαναν τὰ πιὸ φριχτὰ μαρτύρια, ἰδιαίτερα στὸν ἀτρόμητο ρασοφόρο.

— Αν ἤξερες ποῦ σᾶς πᾶμε, τοῦ εἶπε μιὰ στιγμὴ ἕνας φασίστας, δὲ θὰ εἶχες αὐτὸ τὸ ὕφος. Θὰ γονατίζες μπροστά μας καὶ θὰ μᾶς παρακαλοῦσες νὰ σᾶς λυπηθοῦμε...

'Ο ἡγούμενος χαμογέλασε.

— Οἱ "Ελληνες δὲν παρακαλοῦν, ὅταν πρόκειται νὰ μαρτυρήσουν καὶ νὰ πεθάνουν γιὰ τὴν πατρίδα τους! ἀποκρίθηκε. Μὴν ἐλπίζετε, λοιπόν, τίποτ' ἀπὸ μᾶς!...

'Ο στρατιώτης τὸν χτύπησε βάναυσα. Τοῦ πέταξε τὸ καλλυμαῦχι καὶ τὸ ποδοπάτησε. 'Ο ἀρχιμανδρίτης, ὅμως, χωρὶς νὰ ταραχτῆ διόλου, ἄρχισε νὰ ψιθυρίζη προσευχές καὶ νὰ δίνη θάρρος στοὺς συγκρατουμένους του.

Τοὺς μετέφεραν στὸ Καρπενῆσι καὶ τοὺς ἔκλεισαν στὰ ὑπόγεια τῆς Καραμπινιερίας τους. "Ηταν κι' ἄλλοι ἐκεῖ μέσα: 'Ο ταγματάρχης Θόμιος Κατσαβός, ὁ δικηγόρος Κώστας Χινόπωρος —ποὺ εἶχε συλληφθῆ κι' αὐτὸς στὸ μεταξύ— ὁ Γιάννης Μαντέκας, ὁ Κώστας Χειλᾶς κι' ὁ Γεώργος Στασινούλης. Οἱ τρεῖς τελευταῖοι περνοῦσαν τὶς στερνὲς ὧρες τῆς ζωῆς τους. Οἱ φασίστες τοὺς βασάνιζαν μὲ τὸν πιὸ ἀπάνθρωπο τρόπο. Τοὺς ἔδερναν καὶ τοὺς τρυποῦσαν μὲ καρφιά, γιὰ νά... ὁμολογήσουν! Νὰ ὁμολογήσουν, δηλαδή, κάτι ποὺ δὲν ἤξεραν! 'Ο ἡγούμενος Σταθογιάννης ἔκανε, ὅ,τι μποροῦσε, γιὰ νὰ τοὺς παρηγορήση. "Υστερα τοὺς πῆραν ἕνα πρωὶ καὶ τοὺς τουφέκισαν.

Τὸν ἀρχιμανδρίτη δὲν τὸν ἄφησαν στὸ Καρπενῆσι. Τὸν ἔστειλαν στὸ 'Αγρίνιο καὶ προσπάθησαν νὰ τοῦ σπάσουν τὸ ἠθικό μὲ ψυχολογικοὺς ἐκβιασμούς.

— "Αδικα χάνετε τὸν καιρό σας, τοὺς ἔλεγε ἐκεῖνος. 'Από μένα δὲν πρόκειται νὰ μάθετε τίποτα. Τουφεκίστε με!

Εἶδαν κι' ἀπόειδαν οἱ φασίστες πὼς δὲν τἄβγαζαν πέρα μαζί του καὶ τὸν ἄφησαν ἐλεύθερο. "Επιασαν ὅμως τὸν ἐφημέριο τῆς 'Αγίας Παρασκευῆς —τοῦ Μεγάλου Χωριοῦ— Δημήτριο Βαστάκη. "Ηταν θαυμάσιος κληρικὸς ὁ παπᾶ Δημήτρης! Νά τί ἀναφέρουν τὰ ἐπίσημα χαρτιὰ γι' αὐτόν: «"Ενεκα τῆς λαμπρᾶς ἐφημεριακῆς καὶ τῆς ἐν γένει ἐπωφελοῦς δράσεώς του, ἐτιμήθη ὑπὸ τῆς 'Εκκλησίας καὶ ἔφερε τὸ ὀφφίκιον τοῦ Οἰκονόμου. 'Ως ἱερεὺς ὁ ἀειμνήστου Παπαδημήτρης ὑπῆρξεν ὑποδειγματικός, διακρινόμενος διὰ τὴν ἁγιότητα τοῦ βίου του καὶ διὰ τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν ἁγίαν μας παράδοσιν. Οὔτω κατέστησεν ἐν μέσῳ τοῦ πνευματικοῦ του ποιμνίου παράδειγμα τὸν ἑαυτόν του, διὰ τὴν δημιουργίαν χριστιανικῆς οἰκογενείας. 'Υπῆρξεν φιλοσποργώτατος πατὴρ καὶ ἐφρόντιζε διὰ τὴν ἐν Χριστῷ ἀνατροφὴν τῶν τέκνων του...»

Στὶς 24 Δεκεμβρίου 1942, οἱ φασίστες ξαναπέρασαν πάλι ἀπὸ τὸ Μικρὸ καὶ Μεγάλο Χωριό, γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὴ δήωσι: "Εκαψαν πενηντάεινα σπίτια καὶ συνέλαβαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν παπᾶ Δημήτρη, τὸ Χαρίλαο Κατσίμπα, ἐνωμοτάρχη, τὸ Χρῆστο Μέρμηγκα, ἀπόστρατο ἀρχίατρο, τὸ Θόδωρο Οἰκονόμου, τὸ Γιάννη Καρυοφύλη, τὸ Χρῆστο Φλέγκα, τὸ Νῖκο Κυρίτση, τὸν 'Αντρέα Σιταρᾶ, τὸ Βασίλη Παλιούρα καὶ τὸ Γιάννη Μεσίρη, ἀνάπηρο πολέμιου. Τοῦ ἀρχίατρου Μέρμηγκα τοῦ ἔβγαλαν τὰ ἕνα μάτι ἐπειδὴ θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ. 'Η φρίκη βασίλευε παντοῦ. Αὐτὸς ὅμως ποὺ βασανίστηκε περισσότερο ἀπ' ὅλους, ἦταν ὁ παπᾶ Δημήτρης, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ βλέπη τὰ μαρτύρια τῶν συγκρατουμένων του καὶ τάβαζε διαρκῶς μὲ τοὺς βασανιστές τους.

Νά πῶς περιγράφει ὁ συγκρατούμενός του γιατρὸς Γιάννης Πριγκηφύλης, τὴν τραγωδία του:«Ὁ Παπαδημήτρης ὑπέστη ταπεινώσεις, νηστείας, ἐκρεμάσθη μὲ πρόσδεσιν ὑπὸ τοὺς πόδας του βαρέων ὀγκολίθων καὶ ἐδέρετο. "Εκσαιν, καθ' ὃν χρόνον εὑρίσκετο κρεμασμένος, τὸ γένειόν του καὶ τὰς παρειάς του μὲ ἀναπτῆρας. Ὑπέστη ἀγρίους λακτισμούς, ὁλονύκτιον γονυπετῆ παραμονήν, ἐξετέθη ὁλόγυμνος εἰς τὸν παγερὸν βορρᾶν τοῦ Εὐρυτανικοῦ χειμῶνος, ἐναντι τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος καὶ εἰς τελείαν ἀπομόνωσιν. Παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του ἑβδόμιζε μετὰ κόπου καὶ διὰ τῆς βίας, αἱ χεῖρες του ἐκρέμαντο ἐθραυσμέναι καὶ ἐν γένει ὑπέφερεν ὑπὸ φρικτῶν πόνων τοῦ μεμωλωπισμένου σώματός του..»

— Εἶσαι ἀναρχικός, τοῦ ἔλεγαν σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ φασίστες. 'Ομολόγησε καὶ θὰ σ' ἀφήσουμε ἐλεύθερο.

— Νὰ ὁμολογήσω καὶ νὰ πῶ τί; Εἶμαι "Ελληνας καὶ θὰ πεθάνω σὰν "Ελληνας!

— Εἶσαι νέος. Δὲ λυπᾶσαι τὸν ἑαυτό σου;

— 'Ο Χριστὸς μας πέθανε τριαντατριῶν χρονῶν. 'Εγὼ εἶμαι σαράντα δύο.

— Τότε δὲ σὲ λυπόμαστε...

Τὸν ἔκλεισαν στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ Βαγγέλη Πιστιόλη —στὸ Μικρὸ Χωριό— μαζὶ μὲ τὸν ἐνωμοτάρχη Χαρίλαο Κατσίμπα κι' ἔβαλαν φωτιά. Οἱ φλόγες, ἄγριες καὶ πεινασμένες, κύκλωσαν ὁλόγυρα τὸ μικρὸ οἴκημα. Τὰ ξύλα ἔτριζαν ἀνατριχιαστικὰ κι' οἱ φασίστες παρακολουθοῦσαν τὸ ἀπαίσιο θέαμα, χαμογελῶντας σαρκαστικά. "Ολοι τους ἦταν βέβαιοι πὼς τόσο ὁ παπᾶς, ὅσο κι' ὁ ἐνωμοτάρχης, θὰ τοὺς παρακαλοῦσαν νὰ κλαίγοντας νὰ τοὺς βγάλουν ἀπὸ τὸν πύρινο ἐκεῖνο κλοιό. 'Αντὶ γι' αὐτό, ὅμως, ἄκουσαν τὴν ὡραία φωνὴ τοῦ ἱερέα νὰ ψάλλη τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία. «"Εν μέσῳ τῶν φλογῶν παρέδωσε τοιουτοτρόπως τὸ πνεῦμα ὁ ἀείμνηστος Παπαδημήτρης —ἀναφέρει ὁ ἱερεὺς Παναγιώτης Μαραγκός, ἐφημέριος τῆς Παναγίας τῆς 'Ελεούσας, στὸ Αἰγάλεω— ἀφήσας καὶ ὁλιγόλογον διαθήκην, γραφεῖσαν διὰ χειρὸς τοῦ μετ' ὀλίγον ἐκτελεσθέντος ἐπίσης ἀειμνήστου διδασκάλου 'Ιωάννου Καρυοφύλλη, ἡ ὁποία συνοψίζει τὴν ὅλην ψυχοσύθεσιν τοῦ ἀγαθοῦ ἐφημερίου ὡς ἑξῆς: «'Ο Παπαδημήτρης, εὐχεται εἰς τὴν οἰκογένειάν του νὰ ἐξακολουθοῦν ὅλοι νὰ εἶναι καλοὶ Χριστιανοί. Συγχωρεῖ ὅλους, ὅσοι τὸν ἔβλαψαν καὶ παρακαλεῖ νὰ τὸν συγχωρήσουν ὅσους ἔβλαψεν...»

Πέθανε μαρτυρικὰ ὁ Παπαδημήτρης Βαστάκης, μὰ ἔμεινε ζωντανὸς στὴ μνήμη μας. "Ετσι πέρασε ὁ καιρός, ἤρθε ἡ μέρα τῆς μεγάλης τιμωρίας κι' ἡ 'Ιταλία κατέρρευσε. Τὰ θηρία τοῦ Χίτλερ, πῆραν τώρα τὴ θέσι τῶν φασιστῶν. Αὐτοὶ ὑπῆρξαν χειρότεροι ἀπὸ τοὺς πρώτους. Ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες, ποὺ πάτησαν τὸ πόδι τους στὴ βασανισμένη γῆ τῆς Εὐρυτανίας, δὲν ἄφησαν πέτρα γιὰ πέτρα. Σκότωσαν, ρήμαξαν, ἀφάνισαν. 'Η λύσσα τους ὅμως διπλασιαζόταν, ὅταν ἔβλεπαν μπροστά τους ἐκκλησία. "Ετσι ἔκαψαν στὸ χωριὸ Μαρίκη τὸν 'Αγιο Γεώργιο, στὴ Μιάρα τὸν 'Αγιο Γιάννη, στὴ Λάσπη τὸν "Αγιο Νικόλα. 'Ανέβηκαν στὴ μονὴ Κουμάσια, ὅπου ἔκαψαν καὶ ἀνατίναξαν τὴν ἐκκλησία καὶ τὰ κελλιά. 'Αλλ' ἡ καταστροφὴ ποὺ ἔγινε στὴν ἱστορικὴ μονὴ Προυσσοῦ, ὑπῆρξε ἀπὸ τὶς φοβερώτερες.

Τὸ ὑπέροχο αὐτὸ μοναστῆρι χτίστηκε στὴν ἐποχὴ τοῦ Θεοφίλου τοῦ Ελκονομάχου, στὸ 840. Οἱ Γερμανοί, τὸ ἔκαψαν, ἀλλ' εὐτυχῶς σώθηκε ἡ θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Θεομήτορος πού, κατὰ τὴν παράδοσι, εἶναι ἔργο τοῦ 'Αποστόλου Λουκᾶ. "Εφυγαν κατόπιν καὶ πῆγαν στὸ Μεγάλο Χωριό, ὅπου ἔπιασαν τὸν ἱερομόναχο Νικόδημο Ραφτογιάννη, τὴς προαναφερομένης μονῆς, μαζὶ μὲ τὸ Δημήτρη Τζαμάρα καὶ τὸ Χρῆστο Σιαμανῆ. Τὸν καλόγερο τὸν κατηγόρησαν ὅτι ἦταν σύνδεσμος μὲ τὴ συμμαχικὴ ἀποστολή, ποὺ δροῦσε τότε στὰ τριγῶρα Βουνά.

— Εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ἢ ὄχι; τὸν ρώτησαν. "Αν μιλήσης, δὲν πρόκειται νὰ σοῦ κάνουμε τίποτε. "Αν δὲ μιλήσης ὅμως, θὰ σὲ τουφεκίσουμε.

'Ο ἱερομόναχος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Γιατὶ δὲν τὸ κάνετε, λοιπόν; τοὺς ρώτησε. Τί περιμένετε;

— Ὥστε δὲν πρόκειται νὰ ὁμολογήσης;

— Ἄδικα χάνετε τὰ λόγια σας.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε...

Τὸν ἔρριξαν στὰ πιὸ φριχτὰ βασανιστήρια. Τοῦ ἔσπασαν τὰ δάχτυλα, τοῦ ἔβγαλαν τὰ δόντια μὲ τανάλια, τοῦ ἔκαψαν τὰ γένεια. Βράδυς ἀκλόντητος ὁ τολμηρὸς ρασοφόρος, ὑπόμενε τὰ μαρτύριά του.

Οἱ δήμιοι τὸν μετέφεραν κατόπιν μαζὶ μὲ τοὺς δύο συγκρατουμένους του στὸ Καρπενῆσι. Καινούργια μαρτύρια ἐκεῖ, νέες λαχτάρες. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ πάλι δὲν κατώρθωσαν νὰ τοῦ ἀποσπάσουν τὴν παραμικρὴ λέξι, ὁ Γερμανὸς διοικητὴς πρόσταξε νὰ τουφεκίσουν τὸ Δημήτρη Τζαμάρα καὶ τὸ Χρῆστο Σιαμανή καὶ νὰ κρεμάσουν τὸν καλόγερο. 'Ο Νικόδημος Ραφτογιάννης πέθανε στὶς 12 Νοεμβρίου 1943, ζητωκραυγάζοντας γιὰ τὴν 'Ελλάδα.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

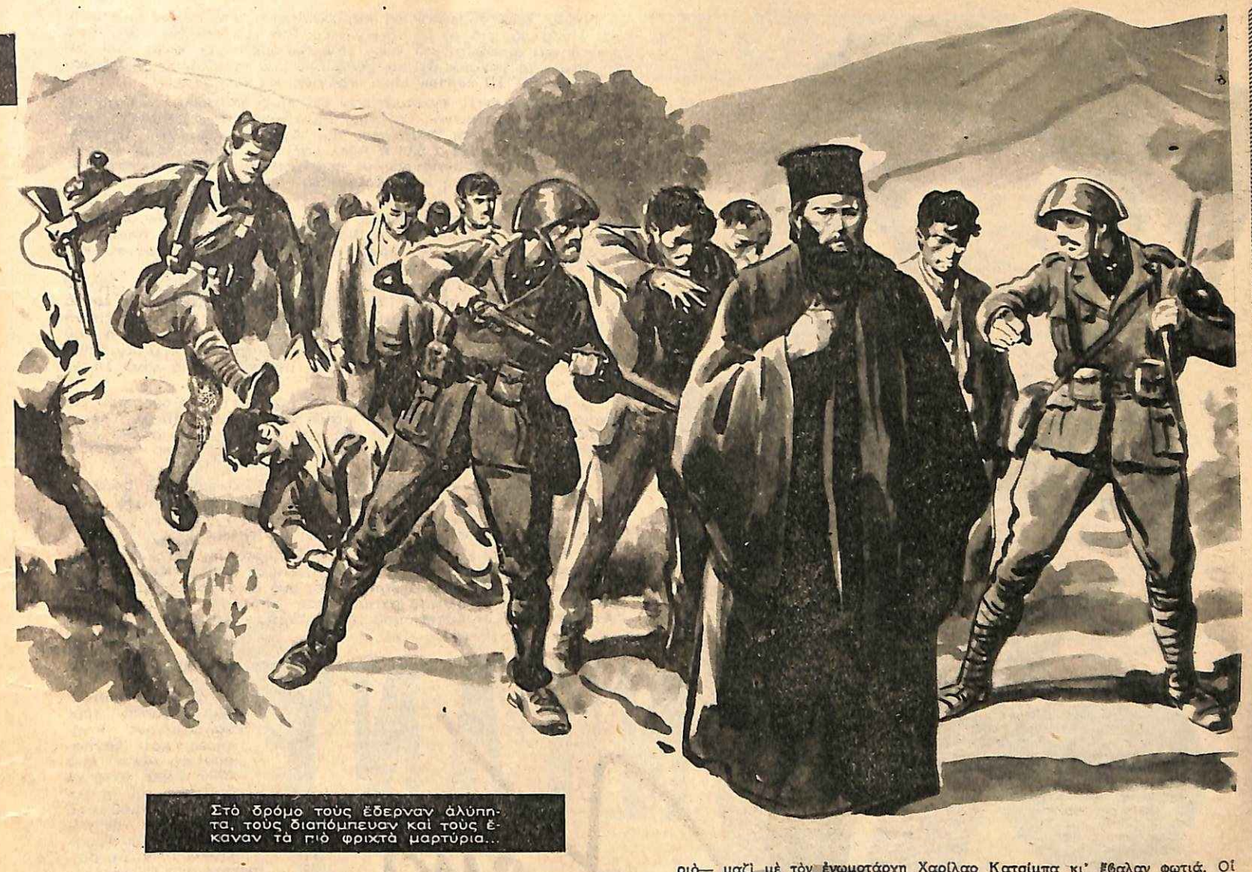

Στὸ δρόμο τοὺς ἔδερναν ἀλύπητα, τοὺς διαπόμπευαν καὶ τοὺς ἔκαναν τὰ πιὸ φριχτὰ μαρτύρια...

'Ο Ντάνυ Καίη άπορεί κι' ό ίδιος πώς έγινε διάσημος ή-θοποιός τοῦ κινη-ματογράφου!

ΝΤΑΝΥ Καίη

Μεγάλος κωμικὸς καὶ «χρυσὸς» ἄν-θρωπος!..

ΜΙΑ μέρα,ποὺ τὸν συ-νήντησα στὸ στούν-τιο στὰ μεγάλα του κέφια, μοῦ εἶπε:

—Ἐμένα ποὺ μὲ βλέπετε ἤρθα στὸ κόσμο γιὰ νὰ γε-λῶ, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ κάνω τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν!

Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ πῆ ὅτι ἔχει ἄ-δικο. Ἀπὸ τὸ 1939 ποὺ γύρισε τὸ πρῶ-το του φίλμ μὲ τὸν τίτλο «Γαλιὰ-καρ-φιὰ» μέχρι σήμερα, ποὺ τὸν ἔχουμε δῆ σὲ δώδεκα ἀκόμη ταινίες, ἔχει διασκεδάσει μὲ τὴν ὑψηλὴ τέχνη του ἑκατομμύρια ἀνθρώπους σ' ὅλες τὶς χῶρες τῆς γῆς. Τὸ τελευταῖο του φίλμ ποὺ τιτλοφορή-θηκε στὴ Γαλλία «Ὁ τρελλὸς τοῦ τσίρκου» εἶναι φαίνεται καὶ τὸ πιὸ «κωμικό. Ἐξ αἰτίας τῆς ταινίας αὐτῆς τοῦ ἔμεινε τὸ παρανόμι «ὁ τρελλός». Ἀλλὰ ὁ «τρελλὸς» αὐτὸς κρύβει μέσα του μεγάλη φρονιμάδα καὶ ἄπειρη ἀνθρωπιά.

Αὐτὸ τὸ διεπίστωσαν ὅλοι, ὅσοι τὸ 1954 εἶδαν μιὰ μικρὴ tαι-νία του μὲ τὸν τίτλο «Ἔχω 25.000.000 παιδιά», ποὺ τὸ θέμα της ἀναφερόταν στὰ ἐγκαταλελειμμένα μετὰ τὸν πόλεμο φτωχὰ παι-διὰ σὲ διάφορες χῶρες. Αὐτὸ τὸ φίλμ τὸ γύρισε μόνος του, μὲ δι-κά του ἔξοδα καὶ τὸ ἀφιέρωσε στὰ παιδιὰ τῶν 3—8 ἐτῶν, ποὺ ἔχουν ἀνάγκη προστασίας καὶ ὑλικῆς βοήθειας. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ εἰσπράξεις ἀπὸ τὸ φίλμ πηγαίνουν σ' ἕνα ειδικὸ ταμεῖο.

Ἀπὸ τὶς 3 Ἰανουαρίου τοῦ 1940 ὁ Ντάνυ εἶναι παντρεμένος μὲ τὴν Σύλβια Φάϊν, μὲ τὴν ὁποία ἦταν ἀρραβωνιασμένος ἀπὸ τὸ 1936. Ἔχουν μιὰ κόρη, τὴ Ντένα, ποὺ γεννήθηκε στὶς 15 Δε-κεμβρίου τοῦ 1946 καὶ ποὺ τόσο τὴ λατρεύει ὁ πατέρας της, ὥ-στε ἔδωσε τὸ ὄνομά της στὴ μικρή, ἀλλ' ἀνεξάρτητη ἑταιρία πα-ραγωγῆς ταινιῶν, ποὺ ἔχει, τὴ «Ντένα φίλμ».

Σὲ ὁλόκληρη τὴν καλλιτεχνικὴ καρριέρα του, ὁ «τρελλὸς» αὐ-τὸς ἀπεδείχθη πολὺ φρόνιμος. Ἕνας καλλιτέχνης τὶς δικῆς του ἀξίας θὰ μποροῦσε νὰ ἔχη πρωταγωνιστήσει σὲ ὁλόκληρες δεκά-δες ταινιῶν. Κι' ὅμως, ὁ Ντάνυ ἔχει παῖξει μόνο σὲ 13 ταινίες, μέσα σὲ 14 χρόνια καλλιτεχνικῆς ζωῆς. Εἶναι λίγες, ἀλλὰ ἔτσι τὸ θέλει ὁ ἴδιος:

—Ἕνας καλλιτέχνης καὶ μάλιστα κωμικὸς καλλιτέχνης λέει ὁ Ντάνυ, ἔχει συμφέρον νὰ παρουσιάζεται στὸ κοινὸν ὅσο μπο-ρεῖ λιγώτερο, γιὰ νὰ μὴ τὸ κουράζη. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ἀρνήθηκα πάντα καὶ ἀρνοῦμαι καὶ τώρα νὰ κάνω ἐμφανίσεις στὴν τηλεόρα-σι, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ ποσὰ ποὺ μοῦ προσφέρουν γιὰ ἐμφα-νίσεις 5 καὶ 10 λεπτῶν εἶναι πραγματικὰ τεράστια!...

Οἱ πασίγνωστες «γκριμάτσες» του εἶναι μοναδικὲς γιὰ τὴν τα-χύτητα τῆς ἐναλλαγῆς καὶ τὴν πρωτοτυπία τους. Κάποτε, ποὺ παρουσιάσθηκε στὴ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας καὶ ἔγινε αἰτία νὰ ξεκαρδιστῆ στὰ γέλια ὅλη ἡ Αὐλὴ μαζί του, ἀπήντησε μὲ μετριο-φροσύνη στοὺς δημοσιογράφους ποὺ ἔσπευσαν νὰ τὸν συγχαροῦν:

—Μπᾶ, εἶχαν τὴ καλὴ θέλησι νὰ γελάσουν, δὲν τοὺς ἔκανα ἐγώ!...

'Ο Ντάνυ Καίη εἶναι ἴσως ὁ μόνος ἠθοποιός, γιὰ τὸν ὁποῖο τὸ Χόλλυγουντ δὲν ἔκανε εἰδικὴ Βιογραφία του γιὰ τὸν τύπο. Καὶ μόνος του, ἄλλωστε, δὲν κρύβει ὅτι δὲν εἶναι «μορφωμένος» καὶ δὲν ἔχει ἀποφοιτήσει ἀπὸ πανεπιστήμιο.

— Σὲ τί θὰ μοῦ χρησίμευαν οἱ ἀνώτερες σπουδές; λέει. Μὲ τὶς γνώσεις ποὺ ἔχω σήμερα, εἶμαι ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου. Πάντως, ἔχω μερικὲς εὐχάριστες ἀνσμνήσεις ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν σπουδῶν μου σὲ κατώτερα σχολεῖα. Ἤμουν τότε παίκτης τοῦ μπέϊζ - μπὸλ σὲ σχολικὴ ὁμάδα. Λυποῦμαι σήμερα ποὺ δὲν ἔγινα ἐπαγγελματίας παίκτης τοῦ μπέϊζ - μπώλ, ἀντὶ νὰ γίνω ἐπαγ-γελματίας... ἠλίθιος!...

'Ο Ντάνυ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐλάχιστους ἠθοποιούς, ποὺ εὐ-χαριστίεται πραγματικά, ὅταν παίζη σὲ μιὰ καλὴ ταινία. Ὅταν γύριζε τὶς τελευταῖες σκηνὲς τῆς ταινίας του «Χιονισμένα Χρι-στούγεννα» μὲ τὸ Μπίγκ Κρόσμπυ, θλεγε σὲ κύκλο συναδέλ-φων του:

— Τὰ στούντιο αὐτὰ ἔχασαν μιὰ καλὴ εὐκαιρία νὰ βγάλουν μερικὰ κέρδη. Γυρίζοντας τὸ φίλμ αὐτὸ διασκέδασα τόσο πολὺ μὲ τὰ δικά μου «τεχνάσματα», ὥστε κατὰ τὴ γνώμη μου θὰ ἔπρε-πε νὰ πληρώσω γιὰ νὰ τὰ δῶ καὶ ὄχι νὰ πληρωθῶ!...

'Ο Ντάνυ δὲν εἶναι μόνο λογικὸς ἄνθρωπος καὶ ἐξαίρετος χα-ρακτήρας, ἀλλὰ καὶ θαρραλέος, ψύχραιμος τύπος. Κάποτε ποὺ ταξίδευε στὴν Εὐρώπη ἀεροπορικῶς, δυὸ ἀπὸ τοὺς τέσσερες κι-νητῆρες τοῦ ἀεροπλάνου σταμάτησαν ἀπότομα πάνω ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικό. Οἱ ἐπιβάτες, ποὺ τὸ κατάλαβαν, ἄρχισαν νὰ δείχνουν σημεῖα πανικοῦ. Ὁ Ντάνυ τότε ἄρχισε νὰ τοὺς διασκεδάζη μὲ τὴν τέχνη του, ὥστε ὅλοι οἱ ἐπιβά-τες ξέχασαν τοὺς χαλασμένους κινη-τῆρες καὶ ξέσπα-σαν σὲ γέλια. Μιὰ ἄλλη φορά, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ τελευ-ταίου σεισμοῦ ποὺ συνετάραξε τὴν πό-λι τοῦ Ἁγίου Φραγ-κίσκου,ὁ Ντάνυ βρι-σκόταν στὴ σκηνὴ ἑνὸς θεάτρου καὶ ἔπαιζε μπροστὰ σὲ 3000 θεα-τάς. Μὲ τὶς πρῶτες δονήσεις οἱ θεαταὶ κυττάχθηκαν φοβισμέ-νοι καὶ μερικοὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὶς ἐξόδους. Ὁ διάσημος κωμικὸς τότε τοὺς ἠσύχασε, φωνάζοντας.

— Αὐτὰ τὰ ἀναθεματισμένα τὰ τραμ τραντάζουν ὁλόκληρη τὴν πόλι!...

Τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ Ντάνυ εἶναι Ντεϊβιντ - Ντάνιελ Κα-μίνσκυ Ἀλλὰ λίγοι τὸ ξέρουν. Στὶς κάρτες του γράφει τὸ πραγ-ματικὸ ὄνομά του κι' ἀπὸ κάτω προσθέτει τὸ «Ντάνυ Καίη».

Ἄρχισε νὰ γυρίζη τὴν ταινία του «Ὁ τρελλὸς τοῦ τσίρκου» τὸ Νοέμβριο τοῦ 1957. Πρὶν ἀπὸ τὸ γύρισμα αὐτό, εἶχε νὰ παίτιση σὲ στούντιο ἀπὸ τὸ 1955. Ἀλλὰ μόλις τὸ τελείωσε ἐφτος τὸν Ἰανουάριο, ἄρχισε ἀμέσως μιὰ καινούργια ταινία μὲ τὸν τίτλο «Ἐγὼ κι' ὁ συνταγματάρχης», μὲ τὸν Κούρτ Γιούργκενς. Χαρα-κτηριστικὸ τῆς ἀπέραντης καλωσύνης τῆς ψυχῆς του εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς γεγονός: Ἐνῶ μιὰ πρᾶξι «ἀργυπτικοῦ» ἀπὸ τὸ φίλμ αὐτὸ ἐ-πρόκειτο νὰ ταξιδέψη στὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ «ἐμφανισθῆ», χάθηκε μυστηριωδῶς στὸ ἀεροδρόμιο καὶ δὲν ξαναβρέθηκε ποτέ. Μόλις τὸ πληροφορήθηκε ὁ Ντάνυ, ἀντὶ νὰ θυμώση ἔβαλε τὰ γέλια καὶ εἶπε:

— Δὲν πειράζει, θὰ ξαναπαίξω ἀπ' τὴν ἀρχὴ αὐτὴ τὴ σκηνή. Θὰ τὴν πῆρε κάποιος γιὰ νὰ κάνη τὰ παιδιά του νὰ γελάσουν!...

Ὅταν τὸν εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ στὸ Χόλλυγουντ πρὶν ἕνα μῆνα, μόλις εἶχε θεραπευθῆ ἀπὸ μιὰ ἐντελῶς περίεργη μανία: Ἀπὸ πολλὰ χρόνια πρὶν εἶχε ἀποκτήσει τὴ συνήθεια νὰ κρύβη μέ-ρος ἀπὸ τὰ χρήματα, ποὺ κέρδιζε, μέσα στὰ πολλά... ζευγάρια παπούτσια, γιὰ νὰ τὰ ἔχη σὲ «στιγμὲς ἀνάγκης», ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος. Καὶ ξέρετε πῶς θεραπεύτηκε ἀπὸ τὴ μανία αὐτή; Κάποια ἡμέρα ἡ Σύλβια ἡ γυναίκα του ποὺ δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ τὸν πολύ-τιμο αὐτὸν «κρυψῶνα», ἄνοιξε τὴ ντουλάπα τοῦ ἄνδρα της καὶ βλέποντας μέσα ἐκεῖ ἀρκετὰ ζευγάρια παπούτσια, πὶὸ δὲ φαροῦ-σε πιά, ἔκρινε καλὸ νὰ διαλέξη 10 ἀπὸ τὰ πιὸ παλιὰ ζευγάρια, ποὺ εἶχαν μέσα ἀρκετὰ δολλάρια καὶ νὰ τὰ χαρίση σὲ φτωχούς! Ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ Ντάνυ, ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια, ἀλλὰ δὲ φανέ-ρωσε τίποτα στὴ συναίκα του. Περιωρίσθηκε μόνο νὰ πῆ:

— Δὲν πειράζει. Ἀρκεῖ νὰ πῆγαν σέ... πόδια πραγματικὰ φτω-χῶν ἀνθρώπων!...

ΤΖ. ΚΟΤΤΟΜ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

★ 'Ο Ρόναλντ Κόλμαν, ὁ ἀξέχαστος πρωταγωνιστὴς τῶν φίλμ «Χαμένος ὁρίζων», «Αἰχμάλωτος τῆς Ζένδα», «Διπλὴ ζωὴ» (ποὺ τοῦ ἔξα-σφάλισε τὸ "Οσκαρ) καὶ τόσων ἄλ-λων μεγάλων ἐπιτυχιῶν τοῦ ἀμερι-κανικοῦ κινηματογράφου, δὲν ὑπάρ-χει πιά. 'Ο συμπαθὴς καλλιτέχνης πέθανε σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Σάν-τα Μπάρμπαρα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μα-κρόχρονη ἀρρώστεια, ποὺ τὸν ἀνάγ-κασε νὰ διακόψη πρὸ πολλοῦ κάθε καλλιτεχνικὴ δρᾶσι. 'Ο Κόλμαν ἦ-ταν ἕνας ἀπὸ τοὺς σπανίους καλλι-τέχνες τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ δὲν ἀ-πασχόλησε ποτὲ τὶς στῆλες τοῦ κου-τσομπολιοῦ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μακρᾶς καλλιτεχνικῆς του καρριέ-ρας. Τὸ ὄνομά του δὲν ἀναμίχθηκε οὔτε σὲ σκάνδαλα, οὔτε σὲ διαζύ-

Ἡ Σιλβάνα Παμπανίνι

για, οὔτε σὲ παρανόμους ἔρωτες, οὔ-τε κὰν στὴν τρελλὴ νυχτερινὴ ζωὴ τῆς κινηματογραφουπόλεως, τὴν ὁ-ποία ἀπέφυγε συστηματικά. 'Ο Ρό-ναλντ Κόλμαν ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ περιζήτητους ἀστέρες τῆς κινη-ματογραφουπόλεως καὶ ὑπῆρξε ἕ-νας ἀπὸ τοὺς πρώτους ἠθοποιούς, ποὺ ἀνέβασαν τὸ ἐσοδά τους σὲ 200.000 δολλάρια τὸ χρόνο. Πεθαίνον-τας σὲ ἡλικία 67 χρόνων, ἄφησε στὴ σύζυγό του Μπενίτα Χιοὺμ καὶ στὴν κόρη του μιὰ μεγάλη κτηματικὴ πε-ριουσία καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτε-ρα δίκτυα τηλεοράσεως τῆς Ἀμερι-κῆς. Συντηρητικὸς σὲ ὅλα του, ὁ Κόλμαν ὄχι μόνο δὲ σπατάλησε τὰ χρήματα ποὺ κέρδισε, ἀλλὰ φρόντι-ξε νὰ τὰ ἐκμεταλλεύεται κατὰ τὸν ἐπικερδέστερο τρόπο.

'Ο Ρόναλντ Κόλμαν ἔκανε μιὰ τε-λευταία, σύντομη ἐμφάνισι στὸν κι-νηματογράφο μὲ τὸ ἔργο τοῦ Μάϊκ Τόντ, «Ὁ γῦρος τοῦ κόσμου σὲ 80 μέρες». Αὐτὸ ἦταν τὸ 113ο φίλμ τοῦ καλλιτέχνη, ποὺ δὲ θέλησε νὰ πάρη χρήματα γιὰ τὸν τελευταῖο του αὐτὸ ρόλο.

★ 'Ο Τζώνυ Στομπανάτο, ποὺ δολοφονήθηκε ἀπὸ τὴν κόρη τῆς Λά-να Τάρνερ Τσέρρυλ Κρέην, χρη-σιμοποιήθηκε πρὶν ἀπὸ ὀχτὼ χρόνια ὡς μοντέλο ἀπὸ τὸν Γουὸλτ Ντίσνεϋ γιὰ τὸν πρίγκηπα τοῦ φίλμ «Στα-χτοπότα».

★ 'Η Λάνα Τάρνερ ὑπέγραψε τὸ πρῶτο της κινηματογραφικὸ συμβόλαιο, ὕστερα ἀπὸ τὸ φόνο τοῦ φίλου της, ποὺ ἀναστάτωσε τὸ Χόλ-λυγουντ. Θὰ πρωταγωνιστήση στὸ φίλμ «Ἀπομιμήσεις τῆς ζωῆς», τοῦ ὁποίου τὸ γύρισμα θ' ἀρχίση στὶς 8 Ἰουλίου. Πρόκειται γιὰ τὴν ἐ-πανέκδοσι μιᾶς μεγάλης ἐπιτυχίας τοῦ 1934.

★ 'Η Μπέττυ Νταΐβις ἔ-φτασε στὴ Ρώμη μαζὶ μὲ τὴν ἀδελ-φή της Μπάρμπαρα Μπέρρυ καὶ τὴν κόρη της Μπή. 'Η Μπέττυ σκοπεύει νὰ μείνη γιὰ καιρὸ στὴν Ἰταλία καὶ νὰ ἐπιδοθῆ στὴ ζωγραφική, ποὺ εἶναι ἡ πιὸ ἀγαπημένη της ἀπασχό-λησι κατὰ τὶς ἐλεύθερες ὧρες της. Τὸ φθινόπωρο, ἡ Μπέττυ Νταΐβις σκοπεύει νὰ πάρη μέρος σὲ μιὰ με-γάλη ἔκθεσι ζωγραφικῆς, στὴν ὁ-

Σύντομες εἰδησοῦλες

ποία θὰ ἐκτεθοῦν ἔργα διαφόρων προσωπικοτήτων.

★ 'Η Μπέλλα Ντάρβι-σκανδάλισε τὶς Κάννες, γιατὶ ἐμφα-νίστηκε μέσα σὲ ὀχτὼ μέρες μὲ 42 διαφορετικὰ φορέματα καὶ ἕ μαγιὸ μπικίνι. 'Η Μπέλλα, χάρις σὲ τρεῖς θαυμάσιες περροῦκες, παρουσιαζό-ταν ἐπίσης συχνὰ καὶ μὲ διαφορετι-κὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν. Ἔτσι ἔκα-νε τὴν ἐμφάνισί της πότε μὲ μαῦρα, πότε μὲ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ πότε μὲ ροῦσα. Τὸ κεφάλι της ὅμως τὰ βρά-βυα τὸ στόλιζε τὸ ἴδιο πάντοτε βα-ρύτιμο διάδημα ἀπὸ πλατίνη καὶ διαμάντια.

★ 'Η "Ινγκριντ Μπέρ-γκμαν, γράφει τελευταῖα διηγή-ματα γιὰ παιδιά. Ἕνας ἐκδοτικὸς οἶκος τῆς προσέφερε σημαντικὸ πο-σό, γιὰ νὰ τὰ ἐκδώση σὲ βιβλίο.

★ 'Η "Αντωνέλλα Λουάλ-ντι θὰ μεταβῆ στὴν Ταϊτή, γιὰ νὰ γυρίση ἕνα φίλμ ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ Μάρκ Ἀλλεγκρέ. Ἀμέσως με-τά, θὰ φύγη γιὰ τὶς Ἰνδίες, ὅπου θὰ γυριστῆ μιὰ νέα ἔκδοσι τῆς με-γάλης ἐπιτυχίας «Ὁ τάφος τοῦ Ἰν-δοῦ». Σκηνοθέτης τῆς τρίτης κατὰ σειρὰ κινηματογραφικῆς ἐκδόσεως τοῦ ἔργου αὐτοῦ, θὰ εἶναι ὁ Φρὶτς Λάνγκ, ὁ ὁποῖος τὸ 1920 σκηνοθέ-τησε τὴν πρώτη βωβὴ ἔκδοσι.

★ Μιὰ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Μιλάνου, ἡ κ. Ἐρμεντζίλντα Κάρλα Καστιλιόνι Τέρτζι, κατήγ-γειλε τὸν σύζυγό της, τὸ μηχανικὸ Γκουΐντο Μαρία Τέρτζι, ἐπειδή, ὅ-πως λέει ἡ ἴδια, τὴν προδίδει ἀπὸ πολὺν καιρὸ καὶ τὴν κακομεταχειρί-ζεται. Κατὰ τὴν ἴδια, ὁ κ. Τέρτζι πῆρε ἀπ' αὐτὴν ἕνα μεγάλο χρημα-τικὸ ποσό, γιὰ νὰ κάνη μιὰ ἐπι-χείρησι, ἀντ' αὐτοῦ ὅμως, ἀγόρασε μιὰ θαυμάσια βίλλα στὴν Ἀππία ὁ-δὸ τῆς Ρώμης, τὴν ὁποία παραχώρη-σε κατόπιν, ἀντὶ γελοίου ποσοῦ στὴ γνωστὴ στάρ Συλβάνα Παμ-πανίνι, μὲ τὴν ὁποία ἔχει τρύ-φερες καὶ κρυφὲς σχέσεις.

★ 'Ο πρίγκηψ 'Ορσίνι ἔκανε τὶς ἀκόλουθες δηλώσεις σ' ἕναν "Αγγλο δημοσιογράφο:

«'Απορῶ πῶς διαδόθηκε σ' ὅλον τὸν κόσμο ὅτι ἡ Μπελίντα Λῆ εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί μου κι' ἐγὼ μαζί της. Δὲν κρύβω τὴ συμ-πάθεια, ποὺ ἔχω γιὰ τὴν ὡραία καὶ εὐαίσθητη αὐτὴ νέα. Πάντως δὲ σκοπεύω νὰ τὴν παντρευτῶ. "Οπως θὰ ξέρετε, εἶμαι παντρεμένος καὶ θὰ ἔπρεπε προηγουμένως νὰ πάρω δια-ζύγιο, πρᾶγμα καθόλου εὔκολο. 'Αλλὰ κι' ἂν ἀκόμα χωρίσω, πιστέ-

Σύντομες εἰδησοῦλες

ψετε πὼς δὲ θὰ κάνω τὴ γκάφα νὰ ξαναπαντρευτῶ!»

'Ενῶ ὁ πρίγκηψ ἔκανε τὶς δηλώ-σεις αὐτές, κυκλοφοροῦσαν στὶς Κάννες φῆμες πὼς ἡ κυρία Μπε-λίντα περιμένει ἕνα εὐτυχὲς γεγο-νός. Τὸ παιδὶ αὐτὸ δὲν ὀφείλεται ἀ-σφαλῶς στὸν σύζυγό της, τὸ φωτο-γράφο Κόρνελ Λούκας, ἀπὸ τὸν ὁ-ποῖο ἡ στάρ δὲν πῆρε ἀκόμα δια-ζύγιο, ἀλλὰ ζῆ χωριστὰ ἀπ' αὐτὸν περισσότερο ἀπὸ ἕξη μῆνες.

★ 'Ο Μπάρτ Λάνκαστερ μαθαίνει διαστικὰ νὰ κολυμπᾶ μέσα στὴν πισίνα τῆς βίλλας του, στὸ Χόλλυγουντ. Οἱ θαυμάστριές του ἔ-μαθαν πὼς ὁ Μπάρτ δὲν ξέρει κο-λύμπι καὶ δὲν τοῦ κρύβουν στὰ γράμματα, ποὺ τοῦ στέλνουν, πὼς αὐτὸ τὶς ἀπογοήτευσε φοβερά.

'Ο ἀθλητικὸς Μπάρτ, δήλωσε ἤ-δη πὼς τὸ προσεχὲς του φίλμ θὰ ἔ-χη ἄφθονες σκηνὲς μὲ κολύμπι, ὥ-στε νὰ σταματήσουν τὰ παράπονα.

★ Πρὶν φύγη γιὰ τὴν Ταϊτή, ὅπου γύρισε τὸ φίλμ «Λαθρεπιβάτης», ἡ Μαρτὶν Καρόλ εἶχε πῆ στὸν ἄντρα της Κριστιὰν-Ζάκ:

— Δὲ βλεπόμαστε ἀρκετὰ συχνά. Ἂς χωρίσουμε, λοιπόν!

'Εκεῖνος δὲν ἔδωσε μεγάλη σημα-σία στὰ λόγια αὐτὰ τῆς γυναίκας του. Τώρα ὅμως, ποὺ ἡ Μαρτὶν ξα-ναγύρισε στὴν Εὐρώπη, πρὶν ἀκόμα συναντηθῆ μὲ τὸν ἄντρα της, τὸν δήλω-σε στοὺς δημοσιογράφους, στὴ Ρώμη:

— 'Ο Κριστιὰν-Ζὰκ παραμένει πάντα ὁ καλύτερος φίλος μου καὶ θὰ εἶναι ὁ σκηνοθέτης τοῦ προσεχοῦς μου φίλμ, ποὺ θὰ εἶναι μιὰ συνέχεια στὸ φίλμ «Ναταλία». Ἀποφάσισα ὅ-μως νὰ πᾶμε νὰ εἴμαστε σύζυ-γοι. Θὰ χωρίσουμε, ἐπειδὴ μέσα στοὺς ὀχτὼ τελευταίους μῆνες τὸν εἶδα μόνο δυὸ φορές!...

Μόλις πληροφορήθηκε τὶς δηλώ-σεις αὐτὲς τῆς γυναίκας του, ὁ Κριστιὰν-Ζάκ, δήλωσε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του:

— Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶπε τέ-τοιο πρᾶγμα ἡ Μαρτίν. Δὲ μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω!...

"Αν τελικὰ χωρίση τὸ ζεῦγος, τὸ διαζύγιο αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ τέταρτο γιὰ τὸ διάσημο Γάλλο σκηνοθέτη καὶ τὸ δεύτερο γιὰ τὴν Μαρτίν, ἡ ὁποία ὑπῆρξε σύζυγος τοῦ Στὴβ Κραίην, πρώην συζύγου τῆς Λάνα Τάρνερ. Ἡ Μαρτὶν Καρόλ εἶναι σή-μερα 36 χρόνων καὶ ὁ Κριστιὰν-Ζὰκ 54. Γνωρίστηκαν κατὰ τὸ γύρι-σμα τοῦ ἔργου «Χαρτωμένα ἀγοράκια» καὶ παντρεύτηκαν τὸ 1952.

— *Τί κάνεις, Λιλίκα;*
— *Μελετῶ τὴν ἀνοιξιάτικη συλλογή μου!...*

πίστευαν δὲ πὼς ἦσαν πολὺ εὐτυχι-σμένοι σύζυγοι.

★ 'Η Γαλλίδα ἠθοποιὸς "Αρλετ-τὶ ὑποχρεώθηκε νὰ διακόψη τὸ γύ-ρισμα τοῦ φίλμ «Μαζίμο». Ὑποφέρει ἀπὸ ρευματισμοὺς τοῦ λάρυγγος.

★ 'Ο Κὲρκ Ντάγκλας, ἀ-νήγγειλε ὅτι ἀποφάσισε νὰ ἐπιστρέ-ψη στὴν "Αμερικὴ διασχίζοντας τὸν 'Ατλαντικὸ μὲ ἕνα πλοῖο, ποὺ θὰ ἀ-ποτελῆ πιστὴ ἀναπαράστασι τῶν πλοίων τῶν Βίκινγκς.

★ 'Η Μυλὲν Ντεμονζό, εἶ-χε δηλώσει πρὶν ἀπὸ μερικὲς βδο-μάδες, στὸ Λονδῖνο, κατὰ τὴν πρε-μιέρα τοῦ φίλμ «Καλημέρα θλῖψι», πὼς οἱ φῆμες ποὺ κυκλοφοροῦσαν περὶ προσεχοῦς γάμου της μὲ τὸ φωτογράφο 'Αρὺλ Κόστ, ἦταν ἀβά-σιμες. Κι' ὅμως, τὴν περασμένη

"Ενας Γερμανὸς καρικατουρί-στας βρίσκει πὼς τὸ πρόσωπο τοῦ Πήτερ Λόρρε θυμίζει βά-τραχο.

βδομάδα οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι παν-τρεύτηκαν κρυφὰ σὲ μιὰ ἐκκλησοῦ-λα τοῦ Παλαθὰ-λὲ-φλό. Γιὰ νὰ μπο-ρέση νὰ περάση τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της, ἡ Μυλὲν ἐγ-κατέλειψε τὸ ρόλο, ποὺ ἔπαιζε στὸ θέατρο, στὸ ἔργο «Ἐπικίνδυνη καμπή».

★ 'Η Πωλὲτ Γκοντάρ πρὶ-γκην σύζυγος τοῦ Τσάρλυ Τσάπλιν καὶ τώρα σύζυγος τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως "Ερρικ-Μαρία Ρεμάρκ, ἔφτιαξε στὴ βίλλα της, στὸ Χόλλυ-γουντ, πρὸς μεγάλες πισίνες. Ἡ μιὰ ἔχει ζεστὸ νερό, ἡ ἄλλη κρύο καὶ ἡ τρίτη ἀφθονα χρυσόψαρα!

★ Στὴ Βιέννη ὁ Γιοὺλ Μπρύννερ ξόδεψε σὲ μιὰ βραδυὰ 250.000 γαλλικὰ φράγκα, γιὰ διάφορα ποτά. Ἡ σπατάλη αὐ-τὴ δὲν ἄρεσε καθόλου στὴ γυναίκα τοῦ φαλακρού γόητος καὶ πολλοὶ ἄρ-χισαν νὰ πιστεύουν πὼς ὁ Γιοὺλ θὰ χωρίση πρὶν ξαναγυρίση στὴν Ἀ-μερική.

★ 'Η τελευταία δήλωσι τοῦ "Ελ-βις Πρίσλεϋ, ὁ ὁποῖος τώρα κάνει τὴ θητεία του στὸ στρατό, εἶ-ναι ἡ ἀκόλουθη: «Θὰ προτιμοῦσα νὰ ἤμουν ἕνας καλὸς παίκτης τοῦ μπέϊζ-μπώλ, παρὰ τραγουδιστής».

★ 'Η Γερμανίδα στάρ Χίλ-ντεγκάρντε Νεφ, ἀπαντήθη-κε τὸ δυὸ ἑκατομμύρια γαλλικὰ φράγκα, ποὺ τῆς δίνει κάθε μῆνα μὲ συμβόλαιο ἡ "Οφα.

— Προτιμῶ, δήλωσε ἡ στάρ, νὰ ἐργαστῶ στὸ Παρίσι. Ἡ ἐργασία στὰ γαλλικὰ στούντιο εἶναι πολὺ πιὸ εὐχάριστη καὶ πρὸ παντὸς ἐκεῖ δὲν κάνουν ὑπερωρίες!

★ 'Ο Πήτερ Λόρρε, ποὺ συμπληρώνει 54 χρόνια στὶς 26 Ἰ-ουνίου, θὰ ἑορτάση ἐφέτος καὶ τὰ 25 χρόνια του στὸν κινηματογράφο.

Πρωτοπαίξε τὸ 1933 στὸ γερμα-νικὸ φίλμ «Μ» τὸ ρόλο ἑνὸς παθο-λογικοῦ ἐγκληματία, κάνοντας τὸ Χόλλυγουντ νὰ ἐνδιαφερθῆ γι' αὐ-τόν. Στὸν ἀμερικανικὸ κινηματο-γράφο παίζει ἀπὸ τὸ 1935, ὁπὸτε ἀ-νέβηκε μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία κωμι-κοὺς ρόλους ἢ ρόλους ἐγκληματίας.

ΙΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ἑλληνικὸ ἱστορικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΗ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΑΙΜΑ ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Λάσκαρι μεταφέρουν τὸν θούλκ ντὲ Μεζὲλ σ' ἕναν ἐρειπωμένο πύργο, κοντὰ στὸν Ἅη Γιάννη τὸν Κυνηγὸ καὶ τὸν κλείνουν σ' ἕνα ὑπόγειο κελλί. Ἡ Θαμάρ, ἀπελπισμένη ὅτι δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπε, φεύγει γιὰ τὰ Σάλωνα. ἀλλὰ σταματάει προηγουμένως στὴ Θήβα, ὅπου ἐξιστορεῖ τὰ διατρέξαντα στὸ Βρυέννιο. Στὸ μεταξύ, οἱ Βυζαντινοὶ σπρώχνουν τοὺς Καταλάνους πρὸς τὶς πεδιάδες τῆς Βοιωτίας. Ἀλλ' ὁ δούκας τῶν Ἀθηνῶν ἔρχεται σὲ συνεννόησι μὲ τοὺς Ἱσπανοὺς αὐτοὺς τυχοδιῶκτες καὶ τοὺς παίρνει στὴν ὑπηρεσία του. Τοὺς ἐξαποστέλλει κατόπιν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του, ποὺ, ζαφνιασμένοι ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη ἐπίθεσι, ἀναγκάζονται νὰ ὑποχωρήσουν. Ὁ Βρυέννιος σχεδιάζει συγχρόνως νὰ ἡγηθῇ τοῦ στρατοῦ τῶν Φράγκων καὶ νὰ βαδίσῃ ἐναντίον τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τοῦ χρειάζεται, ὅμως, ἡ συνεργασία τῶν Ἑλλήνων καὶ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ στέλνει στὴν Ἀθήνα τὸν ἱππότη Βερλάγκεν, ποὺ τὸν ἔχει ἐφοδιάσει μὲ μυστικὲς διαταγές. Ὁ Βερλάγκεν ἔχει ἐπίσης τὴν ἐντολὴ νὰ πείσῃ τὸ Λάσκαρι νὰ πάῃ στὴ Θήβα. Ὁ Βρυέννιος σχεδιάζει μιὰ τρομερὴ ἐκδίκησι ἐναντίον του καὶ τῆς Ματθίλδης. Ὅταν ἡ τελευταία φτάνει στὴ Θήβα, ὁ δούκας τῆς κάνει γνωστὸ ὅτι τὴν προορίζει γιὰ σύζυγο τοῦ Καρόλου τοῦ Τάραντα. Ἡ Ματθίλδη ἀρνεῖται καὶ διεκδικεῖ τὴν ἐλευθερία νὰ διαθέσῃ ὅπως θέλει τὸν ἑαυτό της. Ὁ Βρυέννιος, ὅμως, ποὺ περίμενε τὴν ἀρνησί της, τὴν ἀπειλεῖ ὅτι θὰ διατάξῃ νὰ συλληφθῇ ὁ Λάσκαρις καὶ τὴν ἀφήνει νὰ ἐννοήσῃ ὅτι θὰ τὸν ὑποβάλῃ σὲ βασανιστήρια καὶ ὅτι κατόπιν θὰ τὸν παραδώσῃ στὸ δήμιο. Ἡ μικρὴ δούκισσα, τρομαγμένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπειλή, ὑποχωρεῖ, νιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀγαπημένο της.

Ὅν — Θὰ προσπαθήσω νὰ μὴ τὸν δῶ σὰν προδότη, ἂν αὐτὸ εὐχαριστῇ τὴν ἀδελφή μου, ἀπάντησε, τονίζοντας τὶς τελευταῖες λέξεις. Κι' ἄλλωστε, ἡ πρόθεσί μου ἦταν νὰ τοῦ δώσω τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξιλεωθῇ.

Ἡ δούκισσα Ἑλένη προσπάθησε νὰ διασκεδάσῃ τὴ βαρειὰ ἀτμόσφαιρα.

— Ἂς δώσωμε στὴ Ματθίλδη τὸν καιρὸ νὰ σκεφτῇ καὶ νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασί της, εἶπε, ἐνῶ σηκωνόταν ἀπὸ τὸ καθισμά της.

— Οἱ καλύτερες ἀποφάσεις εἶναι ἐκεῖνες ποὺ παίρνονται γρήγορα, ἀπάντησε ὁ Βρυέννιος. Κι' ἄλλωστε, ἡ Ματθίλδη, ἂν κατάλαβα καλὰ τὴ σκέψι της, δὲν ἔχει πιὰ ἀντιρρήσεις γιὰ τὸ γάμο της μὲ τὸν Κάρολο τοῦ Τάραντα. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι προτιμάει ν' ἀκούσῃ τὶς σοφὲς συμβουλές τοῦ Λάσκαρι γιὰ νὰ διαλέξῃ τὸ φόρεμά της, παρὰ τὶς φωνὲς τῆς ἀγωνίας καὶ τὰ αὐλιάγματα τοῦ πόνου του μέσα στὴν αἴθουσα τῶν βασανιστηρίων. Δὲν εἶν' ἔτσι, ἀδελφή μου;

— Ἐμπιστεύομαι τὴν τύχη μου στὰ χέρια τοῦ δούκα Βρυεννίου ἀπάντησε μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν.

Τὸ πρόσωπό της εἶχε ξαναγίνει κατακίτρινο, τὰ μάτια της τὴν πονοῦσαν ἀπὸ τὴν προσπάθεια ποὺ ἔκανε γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά της καὶ τὰ πόδια της ἔτρεμαν.

Ἡ δούκισσα Ἑλένη αἰσθανόταν ἀγανάκτησι κι' ἀηδία γιὰ τὸν ἐλεεινὸ ἐκβιασμὸ τοῦ Βρυεννίου, Ἀλλὰ δὲν τάλιπσε οὔτε νὰ διαμαρτυρηθῇ, οὔτε νὰ παραπονεθῇ.

— Ἡ Ματθίλδη κι' ἐγὼ εἴμαστε πολὺ κουρασμένες ἀπὸ τὸ ταξίδι, εἶπε, ἐνῶ περνοῦσε τὸ χέρι της γύρω στὴ μέση τῆς μικρῆς δούκισσας. Ἂν ὁ δούκας δὲ μᾶς χρειάζεται τίποτα ἄλλο, θὰ θέλαμε ν' ἀναπαυθοῦμε.

— Τὰ δωμάτιά σας εἶναι ἕτοιμα καὶ σᾶς περιμένουν, ἀπάντησε ὁ Βρυέννιος. Ἡ μητέρα μου κι' ἡ ἀδελφή μου μποροῦν νὰ φύγουν. Οἱ δυὸ γυναῖκες βγῆκαν ἀπὸ τὴν αἴθουσα, ζωντανὲς εἰκόνες τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀπελπισίας.

Ταπεινὴ ἐκδίκησι

— Καὶ τώρα ἂς μιλήσωμε γιὰ τὰ σχέδιά μας, εἶπε ὁ δούκας στὸ Σαϊντ-Ὁμέρ, ὅταν ἐμείναν μόνοι. Νομίζω πὼς ἀρκετὴ ὥρα χάσαμε μὲ τὶς αἰσθηματικὲς ὑποθέσεις τῆς μικρῆς δούκισσας.

— Δὲν ἦταν χαμένος καιρός, ἀφοῦ οἱ αἰσθηματικὲς ὑποθέσεις τῆς δούκισσας Ματθίλδης ἔχουν σχέσι μὲ τὰ σχέδιά μας, ἀπάντησε ὁ συγκυριάρχος τῶν Θηβῶν.

— Πείσθηκες τώρα, ὅτι ἡ κόμησσα τῶν Σαλώνων εἶχε δίκιο;

Ὁ Σαϊντ-Ὁμὲρ δὲν ἐγνοοῦσε πώς, ἂν ἐξουσίαζε τὸ μισὸ τῶν Θηβῶν, ἦταν, ὅμως, ὑποτελὴς τοῦ δούκα τῆς Ἀθήνας γι' ἄλλες κτήσεις, ποὺ εἶχε στὴ Βοιωτία καὶ στὴν Ἀργολίδα.

— Ὁ κραταιός μου κύριος μοῦ ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ μιλήσῃ γιὰ τὶς ὑποψιές της, ἀπάντησε.

— Θέλεις νὰ πῆς τὶς καταγγελίες της... Ἡ Θαμὰρ μοῦ ἀφηγήθηκε ὡρισμένα περιστατικά.

— Ὁμολογῶ, ὅτι δὲ θὰ ἔδινα μεγάλη ἐμπιστοσύνη οὔτε στὶς ὑποψιές οὔτε στὶς καταγγελίες τῆς κομήσσης τῶν Σαλώνων, εἶπε ὁ Σαϊντ-Ὁμέρ.

— Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ ὅ,τι εἶδες κι' ἀπὸ ὅ,τι ἄκουσες;... Δὲν πιστεύεις, λοιπόν, οὔτε τώρα, ὅτι ἡ χήρα τοῦ Γουΐδωνα ἀγαπάει αὐτὸ τὸν τιποτένιο Ἕλληνα;

— Ὁ Λάσκαρις εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίζωμε οὔτε τὴν ἀξία του, οὔτε τὴ δύναμι ποὺ ἔχει στοὺς Ἕλληνες, ἀπάντησε ὁ Σαϊντ-Ὁμὲρ μὲ συλλογισμένο ὕφος. Καὶ γι' αὐτὸ δὲ νομίζω πὼς εἶναι σωστὸ νὰ τὸν σπρώχνωμε στὰ ἄκρα. Ἡ ἐκδίκησι ποὺ σκέφτηκε ὁ κύριός μου εἶναι τρομερή.

Χωρὶς τὸ σεβασμὸ ποὺ ἔνοιωθε γιὰ τὸ Βρυέννιο, θὰ γκρεμιοποιοῦσε ἴσως πιὸ σκληρὲς ἐκφράσεις. Ὁ Σαϊντ Ὁμὲρ ἦταν ἀτρόμητος πολεμιστὴς καὶ δὲ θὰ δίσταζε ν' ἀντιμετωπίσῃ καὶ τοὺς πιὸ ἀνδρείους σὲ ἀγῶνα στήθος μὲ στῆθος. Ἀλλ' ἀποστρεφόταν τὸ δόλο καὶ τὶς μηχανορραφίες. Γι' αὐτόν, ὅλες οἱ διαφορὲς λύνονταν μὲ τὸ ξίφος στὸ χέρι.

Ἐννοεῖς τὴ σκέψι μου νὰ τοῦ παραδώσω τὴ Ματθίλδη, γιὰ νὰ διαλέξουν μαζὶ τὸ φόρεμα, ποὺ ἡ δούκισσα θὰ φορέσῃ στὴν τελετὴ τῆς μνηστείας; ρώτησε ὁ δούκας.

— Θὰ συμφ-ύλευα τὸν κύριό μου νὰ παραιτηθῇ ἀπ' αὐτήν, εἶπε ὁ Σαϊντ-Ὁμέρ.

— Θέλω νὰ δώσω ἕνα καλὸ μάθημα καὶ στοὺς δυό.

— Θὰ εἶναι ἕνα μάθημα πολὺ σκληρό.

— Ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα χρήσιμο καὶ διδακτικό.

— Ποὺ μπορεῖ, ὅμως, νὰ τοὺς σπρώξῃ στὴν ἀνταρσία.

Ὁ Βρυέννιος χτύπησε μὲ ὀργὴ τὸ πόδι του στὶς πλάκες.

— Θὰ δῆς, ὅτι θὰ γίνῃ τὸ ἀντίθετο, εἶπε. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι πρόθυμοι σὲ ὑποταγή ὅταν βρῇ κανεὶς τὸν τρόπο νὰ τοὺς ἐξαχρίσῃ τὴν καρδιά τους.

Ὁ Σαϊντ-Ὁμὲρ κούνησε δύσπιστα τὸ κεφάλι του.

— Ὁ Λάσκαρις εἶναι περήφανος, ἀπάντησε. Οἱ ἄνθρωποι σὰν κι' αὐτὸν προτιμοῦν νὰ πεθάνουν παρὰ νὰ ὑποταχθοῦν.

Ὁ Βρυέννιος, ὅμως, ποὺ ἐκτιμοῦσε σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴ δύναμι καὶ τὶς δικές του ἱκανότητες, ὑποτιμοῦσε ἀναγκαστικὰ τοὺς ἄλλους.

— Ὁ Λάσκαρις θὰ καταλάβῃ πὼς δὲν τοῦ μένει τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ ὑποταχθῇ, εἶπε. Καὶ θὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι... Δὲ θὰ τὸν ἀφίσωμε, ἄλλωστε, ἀνεπιτήρητο... Ἂς δοῦμε τώρα τί νέα ἔχουμε ἀπὸ τοὺς Καταλάνους...

— Ὁ Ἱππότης Ρογῆρος Ντελὼρ περιμένει ἀπὸ κάμποση ὥρα τὸ ὑψηλὸ πρόσταγμα τοῦ κυρίου μου γιὰ νὰ ἐμφανισθῇ μπροστά του, ἀπάντησε ὁ Σαϊντ-Ὁμέρ.

— Ἂς περάσῃ.

Ὁ Ρογῆρος Ντελὼρ ἐρχόταν ἀπὸ τὴ Γραδιὰ καὶ τὰ νέα ποὺ ἔφερνε ἦταν πολὺ εὐχάριστα. Οἱ Βυζαντινοὶ κι' οἱ σύμμαχοί τους, εἶπε, βέβαιοι πὼς οἱ Καταλάνοι θὰ ξεχύνονταν πρὸς τὶς εὔφορες πεδιάδες τῆς Βοιωτίας, τάχασαν ὅταν τοὺς εἶδαν νὰ ξαναγυρίζουν κι' ὀπισθοχώρησαν βιαστικά, ἀφίνοντας μόνο μερικὲς φρουρὲς ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ὁ δεσπότης τῆς Ἠπείρου τράβηξε τὰ στρατεύματά του πέρα ἀπὸ τὴν Καστανιά, γιὰ νὰ κλείσῃ τὸ δρόμο τοῦ δεσποτάτου κι' οἱ Βυζαντινοὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὸν κάμπο τῆς Θεσσαλίας κι' ἀγκιστρώθηκαν στὶς ὑπώρειες τοῦ Ὀλύμπου, ἀπ' ὅπου, ὅμως, ὁ γειμώνας θὰ τοὺς ἔδιωχνε πολὺ γρήγορα. Ἔτσι ἀπόμειναν μόνο οἱ στρατιῶτες τῆς Μεγαλοβλαχίας, ποὺ δὲν τολμοῦσαν, ὅμως, νὰ ξεμυτίσουνε ἀπὸ τὸ Κάστρο τῆς Ὑπάτης... Οἱ Βυζαντινοὶ κι' οἱ σύμμαχοί τους, φοβήθηκαν, ὅτι πίσω ἀπὸ τοὺς Καταλάνους ἀκολουθοῦσε ὁ στρατὸς τῶν Φράγκων.

— Δὲν εἶναι ἀκόμη καιρός, ἀπάντησε ὁ Βρυέννιος. Ὁ στρατὸς τῶν Φράγκων θὰ περάσῃ σὰ σίφουνας, ποὺ θὰ συντρίψῃ τὰ πάντα ὅπου θὰ συντοίψῃ τὰ πάντα μπροστά του... Οἱ Καταλάνοι θὰ μᾶς ἀνοίξουν τὸ δρόμο. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ φθείρωμε ἀπὸ τώρα τὶς δυνάμεις μας.

Ὁ Ρογῆρος Ντελὼρ θὰ ξαναφεύγῃ τὴν ἄλλη μέρα μαζὶ μὲ κάμποσους ἄλλους ἱππότες πρὸς τὸ μέρος τοῦ Δομοκοῦ κι' ἀπὸ κεῖ θὰ κατατόπιζε τὸ δούκα Βρυέννιο γιὰ τὶς κινήσεις τῶν Καταλάνων.

Ἡ κόρη τῆς Ἰσαβέλλας

Μέσα στὸ Κάστρο τῆς Καδμείας ὅλα ἦταν ἕτοιμα γιὰ τὴ μεγάλη τελετή.

Ὁ Βρυέννιος, πιστὸς στὴν ταπεινὴ ἐκδίκησι του, περίμενε τὸ Λάσκαρι. Κι' ὁ Λάσκαρις εἶχε φτάσει.

Ὅταν ὁ Ραϋμόνδος Βερλάγκεν τοῦ ἔκαμε γνωστὴ τὴν πρόταση τοῦ δούκα, ἡ πρώτη του σκέψι ἦταν ν' ἀρνηθῇ. Βρίσκοντας κάποια δικαιολογία. Ἀλλὰ τὸ συνοικέσιο τῆς Ματθίλδης μὲ τὸν Φίλιππο τοῦ Τάραντα εἶχε πιὰ μαθευτῇ. Κι' ὁ Λάσκαρις δὲ δίστασε στὴν ἀπόφασί του. Ἔπρεπε νὰ τρέξῃ κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του, ποὺ κινδύνευε, γιὰ νὰ τὴ σώσῃ ἢ νὰ πεθάνῃ μαζί της.

Ἡ Θήβα, ἄλλωστε, δὲν ἦταν μόνο τὸ στρατόπεδο τοῦ Βρυεννίου. Ὁ Λάσκαρις εἶχε ἐπίσης σ' αὐτὴ τὴν πόλι τὴ μεγαλύτερη δύναμί του. Οἱ 3.000 ἐργάτες ποὺ δούλευαν στὰ μεταξουργεῖα του ἦταν ἕνα ἀληθινὸ στράτευμα, ποὺ, σ' ἕνα νεῦμα του, θὰ ξεχυνόταν πάνω στοὺς Φράγκους. Καὶ πίσω ἀπ' αὐτοὺς ὑπῆρχαν κι' ἄλλοι, ποὺ θὰ τοὺς ἀκολουθοῦσαν. Ὁ σπόρος τῆς ἀνταρσίας εἶχε ριζοβολήσει καὶ τώρα οἱ καρποὶ ἦταν πλούσιοι.

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὁ Λάσκαρις ξεκίνησε γιὰ τὴ Θήβα. Ἔπρεπε νὰ σώσῃ μὲ κάθε θυσία τὴν ἀγαπημένη του. Μαζὶ μ' αὐτὴν θὰ ἐλευθέρωνε καὶ τὴν πατρίδα του. Ἡ μεγάλη στιγμὴ ποὺ περίμενε ἀπὸ τόσο καιρό,. πλησίαζε ὁλοένα καὶ τώρα τὴν ἔβλεπε κοντά, πολὺ κοντά...

Ἡ θερμὴ ὑποδοχὴ τοῦ δούκα δὲν τὸν ξεγέλασε γιὰ τὶς πραγματικὲς διαθέσεις του. Καί, στὴν κολακευτικὴ πρότασί του νὰ συνοδεύσῃ τὴ Ματθίλδη στὰ μεταξουργεῖα του, μάντεψε τὴ σκληρὴ καὶ ταπεινὴ ἐκδίκησί του... Ἀλλ' ἡ ἐπίσκεψι αὐτὴ τοὔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήσῃ μὲ τὴν ἀγαπημένη του χωρὶς μάρτυρες καὶ νὰ καταστρώσῃ ψύχραιμα τὸ σχέδιό του.

— Προτιμάω νὰ διαλέξω τὸ σάβανό μου παρὰ τὸ φόρεμα ποὺ θέλει νὰ μοῦ προσφέρῃ ὁ δούκας γιὰ νὰ γίνω μνηστὴ τοῦ Καρόλου τοῦ Τάραντα, τοῦ εἶπε ἡ μικρὴ δούκισσα, καθὼς προχωροῦσαν στὴ μεγάλη στοά, ποὺ ὠδηγοῦσε στὰ ὑφαντήρια.

— Τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ μᾶς χωρίσῃ, ἀγαπημένη μου Ματθίλδη, τῆς ἀπάντησε. Αὐτὴ τὴ στιγμή, νομίζω πὼς εἶμαι σὲ θέσι νὰ προστατεύσω τὴν εὐτυχία μας... Πές μου, ὅμως, εἶσαι ἑτοιμη νὰ μ' ἀκολουθήσῃς;

— Στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο, στὴν εὐτυχία καὶ τὴ δυστυχία, στὸ καλὸ καὶ τὸ κακό, εἶπε ἡ Ματθίλδη.

— Ἀκόμη καὶ στὴν ἀνταρσία;

— Ὅ,τι κάμῃς θὰ εἶναι καλό, ἀπάντησε ἀδίστακτα ἡ μικρὴ δούκισσα. Εἶσαι γιὰ μένα τὸ πάν, Μιχαήλ... Πάρε με, ἀγαπημένε μου... Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο ποὺ σοῦ ζητάω.

Στήριξε τὸ κορμί της σὲ μιὰ κολώνα καί, βέβαιη, ὅτι κανεὶς ἄλλος δὲ μποροῦσε ν' ἀκούσῃ τὰ λόγια της συνέχισε:

— Δὲν εἶμαι Φράγκισσα, Μιχαήλ. Ἡ καρδιά μου δὲ βρίσκεται κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ μὲ περιστοιχίζουν... Ἡ μητέρα μου ἀγαποῦσε τὴν Ἑλλάδα καὶ μὲ εἶχε μάθει νὰ τὴν ἀγαπάω κι' ἐγώ. Ἡ Ἰσαβέλλα Βιλλαρδουΐνη μιλοῦσε ἑλληνικὰ καὶ περηφανευόταν γιατί εἶχε γεννηθῇ στὸ Μοριά, ποὺ τὴ νοσταλγία του τὴν πῆρε μαζί της στὰ στερνὰ χρόνια τῆς ἐξορίας της... Κι' ἐγὼ εἶμαι περισσότερο Ἑλληνίδα παρὰ Φράγκισσα... Ὄχι εἶμαι μόνο Ἑλληνίδα. Δὲν πιστεύω στὰ δικαιώματα τῶν Φράγκων. Θὰ σοῦ φανῇ παράξενο αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ, ἀλλὰ πολλὲς φορὲς τοὺς βλέπω σὰν ξένους σ' αὐτὸ τὸν τόπο, ποὺ κάθε πέτρα του, κάθε δέντρο του, κάθε βουνοκορφή του μιλάνε γιὰ ὁμορφιὰ καὶ λευτεριά...

Σταμάτησε, ζαφνιασμένη ἀπὸ τὰ ἴδια της τὰ λόγια. Ἡ ἀνάσα της ἔβγαινε λαχανιασμένη, τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε ρυθμικὰ καὶ τὰ μάγουλά της εἶχαν βαφὴ κόκκινα σὰ νὰ ψηνόταν ἀπὸ πυρετό.

Αὐτὰ τὰ λόγια εἶχαν βγῆ αὐθόρμητα ἀπὸ τὸ στόμα της, χωρὶς νὰ τὸ καλάδη.

— Νά τί δὲν πίστευα πὼς θὰ κατάφερνα νὰ σοῦ πῶ ποτέ, ψιθύρισε σαστισμένη. Ἀλλὰ τώρα ποὺ σοῦ τὰ εἶπα ὅλα νοιώθω πὼς ἕνα μεγάλο βάρος ἔφυγε ἀπὸ πάνω μου. Ξέρεις τὴν κρυφὴ μου σκέψι, Μιχαήλ, τὴ σκέψι ποὺ τὴν ἔκρυβα ὡς τώρα κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου... Ὢ, ἂς ἦταν νὰ φεύγαμε μακρυά! Δὲν ὑπάρχει, λοιπόν, πάνω στὴ γῆ κάποια γωνιά, ὅπου θὰ μπορούσαμε νὰ ζητήσωμε τὴν εὐτυχία;

— Ἂς μὴν ἀφίσωμε τὸ ὄνειρο νὰ πλανέψῃ τὶς φτωχὲς ψυχές μας, ἀγαπημένη μου Ματθίλδη, τῆς ἀπάντησε. Γιὰ μᾶς ἡ εὐτυχία εἶναι μόνον ἐδῶ.. Κι' ἐσὺ κι' ἐγὼ εἴμαστε δεμένοι μ' αὐτὸ τὸν τόπο. Δὲ μποροῦμε νὰ φύγωμε.

— Ἔχεις δίκιο, συμφώνησε ἡ μικρὴ δούκισσα. Ἀλλ' ἂν, μένοντας ἐδῶ, θάπρεπε νὰ εἴμαστε σκλάβοι τῆς θελήσεως τοῦ Βρυεννίου;

— Θάρθῃ μιὰ μέρα, ποὺ θὰ σπάσωμε τὶς ἁλυσίδες μας.

— Πότε;

— Δὲν τὸ ξέρω ἀκόμη... Ἄκουσε τώρα τί ἔχω νὰ σοῦ πῶ.

Ἐνῶ προχωροῦσαν πρὸς τὸ ἐργοστάσιο, τῆς ἐξήγησε τὸ σχέδιό του... Ἔπρεπε, γιὰ τὴ στιγμή, νὰ βγάλουν κάθε ὑπόνοια ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Βρυεννίου καὶ νὰ τὸν κάμουν νὰ πιστέψῃ πὼς ὑποτάσσονταν στὶς θελήσεις του. Ὁ δούκας, μὲ τὴν ἱκανοποίησι τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ χαίρεται τὴν ἐκδίκησί του, δὲ θὰ τοὺς πρόσεχε πιά.

— Ξεχνᾶς, ὅμως, ὅτι ὁ Γκυϊὸμ Ντυμπουὰ ἀνυπομονεῖ νὰ μὲ μνηστευθῇ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Καρόλου τοῦ Τάραντα; εἶπε ἡ Ματθίλδη.

— Ἡ μνηστεία δὲν εἶναι γάμος, τῆς ἀπάντησε.

Μπῆκαν σὲ λίγο στὸ ἐργοστάσιο. Οἱ ἐργάτες ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ τοὺς παρουσιάσουν τὰ πολυτελέστερα χουσοῦφαντα ὑφάσματα, ποὺ εἶχαν φτιάξει. Ἀλλ' ἡ Ματθίλδη κι' ὁ Λάσκαρις οὔτε ἄκουγαν τὰ λόγια τους, οὔτε ἔβλεπαν τίποτα μπροστά τους. Τὸ μυαλό τους ἔτρεχε ἀλλοῦ. Τὸ ἐνδιαφέρον τους ἦταν ψεύτικο, οἱ ἐρωτήσεις τους κούφιες κι' οἱ κινήσεις τους μηχανικές... Κάπου-κάπου, ὡστόσο, τὰ δάχτυλά τους ἐσμιξαν κάτω ἀπὸ τὶς πτυχὲς κάποιου μεταξωτοῦ ἢ συναντιόνταν πάνω στὰ ἁρμονικὰ σχέδιά του, ποὺ ἦταν ὑφασμένα μὲ χρυσοκλωστές. Μιὰ γλυκειὰ ἀνατριχίλα κυλοῦσε τότε σ' ὅλο τους τὸ κορμί.

Ὅταν ξανάφυγαν, ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα, τὸ πρόσωπο τῆς Ματθίλδης ἔλαμπε ἀπὸ χαρά. Μέσα στὴν καρδιά της φτερούγιζε ἡ ἐλπίδα.

Πίσω τους, δυὸ ἐργάτες τοῦ ἐργοστασίου σήκωναν στοὺς ὤμους τους τὰ μεταξωτὰ ποὺ εἶχαν διαλέξει.

Ἡ τελετὴ

Εἶχε φτάσει τώρα ἡ ἡμέρα, ποὺ εἶχε ὁρισθῇ γιὰ τὴν τελετὴ τῆς μνηστείας.

Μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Κάστρου τῆς Καδμείας εἶχαν παραταχθῇ ἀπὸ νωρὶς οἱ ἱππότες ποὺ κρατοῦσαν τὰ φλάμπουρα καὶ τὰ οἰκόσημα μὲ τὶς μυστηριακὲς ἐραλδικὲς παραστάσεις τῶν Φράγκων Βαρώνων.

Τὴν ὡρισμένη ὥρα, ὁ δούκας τῆς Ἀθήνας μπῆκε στὴν αἴθουσα καὶ κάθησε στὸ ψηλὸ θρονί, ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος. Ἄρχισε ἔπειτα ἡ παρέλασι τῶν ἀφεντάδων. Μπῆκαν μὲ τὴ σειρὰ ὁ κόμης τῶν Σαλώνων Θωμᾶς Στρομονκούρ, ὁ μαρκήσιος τῆς Βοδονίτσας Ἀλβέρτος Παλαβιτσίνι, ὁ κόμης τῆς Κεφαλονιᾶς Ἰωάννης Ὀρσίνι, ὁ δούκας τοῦ Αἰγαίου Γουλιέλμος Σανούδο, ὁ Βονιφάτιος τῆς Εὐβοίας καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες τοῦ πριγκηπάτου τοῦ Μορέως, ποὺ εἶχαν τρέξει στὴν πρόσκλησι τοῦ Βρυεννίου. Καθένας τους, ἔπειτα ἀπὸ τὶς πομπώδεις προσφωνήσεις καὶ τὰ φανταχτερὰ λόγια, ἔπαιρνε θέσι πίσω ἀπὸ τὸ φλάμπουρό του...

Οἱ Φράγκοι φεουδάρχες φούσκωναν ἀπὸ καμάρι, ἀκούγοντας τοὺς κήρυκες ν' ἀπαριθμοῦν τοὺς τίτλους τους κι' ἀναζητοῦσαν μὲ τὸ βλέμμα τὸ θαυμασμὸ στὰ πρόσωπα τῶν ἄλλων. Οἱ τελετές τους, ποὺ τοὺς ἔκαναν τόσο περήφανους, μ' ὅλη τὴ βαρειὰ μεγαλοπρέπειά τους, εἶχαν κάτι τὸ παιδιάστικο καὶ τὸ θεατρικό. Θἄλεγες πὼς ἔπαιζαν ρόλους, ποὺ τοὺς εἶχαν μάθει ἀ φορὰ γιὰ πάντα καὶ ποὺ τοὺς ξεφούρνιζαν σὲ κάθε περίστασι, σὰν καλοκουρδισμένα αὐτόματα, ποὺ ἔξερουν νὰ κάνουν στερεότυπα τὶς ἴδιες κινήσεις καὶ νὰ λένε τὰ ἴδια λόγια.

Οἱ κήρυν - ἀνήγγειλαν κατόπιν τὸν Γκυϊὸμ Ντυμπουά, ποὺ μπῆκε ἔχοντας γύρω του μιὰ τιμητικὴ συνοδεία ἀπὸ Φράγκους ἱππότες.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ πρίγκηπα τοῦ Τάραντα προσφώνησε πρῶτα τὸ δούκα τῆς Ἀθήνας, ποὺ τοῦ ἀπάντησε μὲ κολακευτικὰ λόγια γιὰ τὸν κύριό του καὶ γιὰ τὸν ἴδιο κι' ἔπειτα, μὲ τὴ σειρά, τοὺς ἄλλους βαρώνους, ποὺ κι' αὐτοὶ τοῦ τ' ἀνταπόδωσαν.

Ὁ Σαϊντ-Ὁμὲρ προχώρησε κατόπιν στὴ μέση τῆς μεγάλης αἴθουσας καὶ πρόσταξε δυὸ νεαροὺς ἀκολούθους νὰ ὁδηγήσουν τὴ μνηστὴ τοῦ πρίγκηπα Καρόλου τοῦ Τάραντα δούκισσα Ματθίλδη.

Οἱ ἄλλοι βαρῶνοι προσποιήθηκαν τὸν ἐκπληκτο, ὅπως ἀπαιτοῦσε ὁ ρόλος τους, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια.

Ὁ Γκυϊὸμ Ντυμπουὰ ξετύλιξε τότε μιὰ περγαμηνὴ κι' ἀφοῦ ζήτησε τὴν ἄδεια τοῦ Βρυεννίου, ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὸ περιεχόμενό της... Ἦταν τὸ πληρεξούσιο ἔγγραφο, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Φίλιππος τοῦ Τάραντα. Μ' αὐτὸ τὸν ὠνόμαζε ἀντιπρόσωπό του καὶ τὸν ἐξουσιοδοτοῦσε νὰ μνηστευθῇ τὴ δούκισσα τῶν Ἀθηνῶν Ματθίλδη στ' ὄνομα καὶ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ γυιοῦ του Κασάλου.

Ὅταν τέλειωσε τὸ διάβασμα, γύρισε σὲ κείνους ποὺ τὸν περιστοίχιζαν καὶ ρώτησε:

— Ποιὸς ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς ἄρχοντες, ποὺ μοῦ ἔκαμαν τὴν τιμὴ νὰ μ' ἀκούσουν, ξέρει τὴν ὑπογραφὴ καὶ τὴ σφραγίδα τοῦ κραταιοῦ κυρίου μου;

Ὁ Σαϊντ-Ὁμὲρ προνώρισε μπροστά.

— Δὲν πάει πολὺς καιρὸς ποὺ ἤμουνα βαΐλος τοῦ ὑψηλοτάτου πρίγκηπα τοῦ Τάραντα γιὰ τὸ πριγκηπάτο τοῦ Μορέως, εἶπε. Εἶμαι σὲ θέσι ν' ἀναγνωρίσω τὴν ὑπογραφὴ καὶ τὴ σφραγίδα του ἀνάμεσα σὲ χίλιες.

— Κι' ἐγὼ πρόσθεσε ὁ Ἰωάννης Ὀρσίνι, φιλοξένησα ἄλλοτε τὸν ἐνδοξότατο πρίγκηπα τοῦ Τάραντα, ὅταν ξεκίνησε ἀπὸ τὴν πατρίδα του γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ πριγκηπάτο του. Ἔχω στὴν κατοχή μου πολλὰ ἔγγραφα καὶ γράμματά του.

— Μπορεῖτε τότε νὰ ἐλέγξετε τὴ γνησιότητα τοῦ πληρεξουσίου, ποὺ μοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ ὑψηλότατος κύριός μου, εἶπε ὁ Γκυϊὸμ Ντυμπουά.

Ὁ Σαϊντ-Ὁμὲρ κι' ὁ Ἰωάννης Ὀρσίνι ἐ-

— Τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ μᾶς χωρίσῃ, ἀγαπημένη μου Ματθίλδη, τῆς εἶπε ὁ Λάσκαρις

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Πόθοι... πυριφλεγεῖς

Ὅπου κανεὶς κι' ἂν περπατᾷ,
σὲ λεωφόρους καὶ στενάκια,
βλέπει ἀρδὰ παγωτὰ
σὲ ξυλαράκια καὶ χωνάκια!
Καὶ μὲ τὴ νέα μηχανὴ
καὶ τὴ μανούβρα τὴν καινούρια,
κάνουνε θραῦσι ἀληθινὴ
τὰ παγωμένα... γλειφιτσούρια!

★

Νέοι καὶ νηές, εἰδῶν-εἰδῶν
καὶ ὑπερλίκες ἀκόμα
κυκλοφοροῦν ἀναφανδόν,
μὲ τὰ... χωνάκια τους στὸ στόμα!
Ὅλοι τὰ χείλη τους σ' αὐτὰ
τὰ μαραφέτια τοὺς κολλᾶνε
καὶ μουλωχτὰ ἡ ρουφηχτά,
γιάτσο μοντέρνο πιπιλᾶνε!

★

Ἔτσι μ' αὐτὴ τοὺς τὴ ροπή,
οἱ κρασοπότες μὲ τὰ σβ

σκιώδη λιθόστρωτο στὸ Ἔγγραφο.

— Ἔγγυῶμαι μὲ τὸ κεφάλι μου γιὰ τὴ γνησιότητά του, εἶπε ὁ πρῶτος.

— Εἶμαι ἕτοιμος νὰ ὁρκιστῶ πάνω στὰ Ἱερὰ λείψανα ὅλων τῶν ἁγίων τῆς χριστιανοσύνης, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπογραφὴ κι' ἡ σφραγίδα τοῦ πρίγκηπα Φιλίππου, συμπλήρωσε ὁ δεύτερος.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ δούκισσα Ματθίλδη ἐμφανίστηκε στὴν εἴσοδο. Τὴ συνώδευαν ἡ δούκισσα Ἑλένη κι' ἡ πριγκήπισσα τῆς Ἀντιοχείας "Αννα, σύζυγος τοῦ Σαὶντ-Ὀμέρ.

Ὁ Βρυέννιος σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ προχώρησε ποὺς τὸ μέρος της.

— Ἀδελφή μου, τῆς εἶπε, ὁ ὑψηλότατος καὶ κραταιότατος πρίγκηπας τοῦ Τάραντα, μοῦ ἔκαμε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ ζητήσῃ τὸ νέρι σου γιὰ τὸ γυιό του Κάρολο. Ξέροντας ἀπὸ πρὶν τὴ συγκατάθεσί σου, δέχτηκε μὲ χαρὰ κι' ἐνθουσιασμὸ τὴν πρότασί του. Ὁ εὐγενὴς Ἱππότης Γκυγιὸμ Ντυμπουὰ θ' ἀντιπροσωπεύσῃ τὸ μέλλοντα σύζυγό σου στὴν τελετὴ τῆς μνηστείας.

Ἡ Ματθίλδη δὲν εἶπε τίποτα. Τὸ πρόσωπό της ἦταν κίτρινο, ἀλλὰ πολὺ ἤρεμο.

Ὁ Γκυγιὸμ Ντυμπουὰ ἔτρεξε τότε καί, γονατίζοντας, ἔπιασε τὴν ἄκρη ἀπὸ τὸ φόρεμά της καὶ τὴν ἔφερε στὸ μέτωπό του πρῶτα κι' ὕστερα στὰ χείλη του.

— Ὁ πρίγκηπας Κάρολος χαιρετίζει μὲ τὰ χείλη του πιστοῦ δούλου του τὴ μνηστή του, εἶπε.

Σηκώθηκε κατόπιν καί, κρατῶντας τὴν περγαμηνὴ μὲ τὸ δεξί του χέρι, πρότεινε τὸ ἀριστερό, μὲ σφιγμένη τὴ γροθιὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς δούκισσας, ποὺ ἀκούμπησε πάνω σ' αὐτὴν τὴν παλάμη της.

Οἱ Ἱππότες τοῦ Μεσαίωνα ἀγνοοῦσαν τὴ χειραψία καὶ δὲν εἶχαν μάθει ἀκόμη νὰ προσφέρουν τὸ μπράτσο τους, ὅπως γινόταν στοὺς κατοπινοὺς αἰῶνες. Πρότειναν μόνο τὴ γροθιά τους, ποὺ συμβόλιζε τὴ δύναμί τους Κι' οἱ γυναῖκες ποὺ ἀκουμποῦσαν τὸ χέρι τους σ' αὐτήν, ἔμπαιναν ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὴν προστασία τους.

— Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Θηβῶν καὶ Ἀττικῆς Βενέδικτος μᾶς περιμένει στὴν ἐκκλησία, γιὰ τὴν τελετὴ τῆς μνηστείας, εἶπε σὲ λίγο ὁ Βρυέννιος.

Ἡ πομπὴ σχηματίσθηκε ἀμέσως.

Πίσω ἀπὸ τοὺς κήρυκες καὶ τοὺς Ἱππότες μὲ τὰ φλάμπουρα καὶ τὰ οἰκόσημα, πῆραν θέσι ὁ Γκυγιὸμ Ντυμπουά, ποὺ κρατοῦσε πάντα τὸ πληρεξούσιο ἔγγραφο στὸ δεξί του χέρι κι' εἶχε σφιγμένη τὴ γροθιὰ τοῦ ἀριστεροῦ, γιὰ ν' ἀκουμπᾷ πάνω σ' αὐτὴν ἡ Ματθίλδη, ποὺ βάδιζε πλάϊ του. Ἀκολουθοῦσαν ὁ δούκας Βρυέννιος μὲ τὴ δούκισσα Ἑλένη, ὁ Σαὶντ-Ὀμὲρ μὲ τὴ γυναίκα του κι' ἔπειτα οἱ ἄλλοι βαρῶνοι, μαζὶ μὲ τὴν ἀκολουθία του ὁ καθένας.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Βενέδικτος ὑποδέχτηκε τὸν Γκυγιὸμ Ντυμπουὰ καὶ τὴ Ματθίλδη στὴν εἴσοδο τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Κάστρου καὶ τοὺς ὁδήγησε μπροστὰ στὸ βωμό.

Δυὸ νεαροὶ ἀκόλουθοι ἔτρεξαν ἀμέσως. Ἔλυσαν ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ πόδι τὰ ἐπιχρυσωμένα σπηρούνια τοῦ Ντυμπουὰ κι' ἔπειτα τοῦ ἔβγαλαν τὸ παπούτσι καὶ τὴν κάλτσα. Τὸ πόδι του ἐμφανίστηκε γυμνό, μὲ τὰ δάχτυλα λυγισμένα καὶ στριμωγμένα τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, σὰ νὰ ντρέπονταν γι' αὐτὴ τὴν ἄκοσμη ἐπίδειξι.

Ὁ Ἱππότης πλησίασε τότε τὸ γυμνὸ πόδι του στὸ πόδι τῆς Ματθίλδης.

Αὐτὸ ἀπαιτοῦσε ἡ συνήθεια γιὰ τοὺς ἀραβῶνες ποὺ γίνονταν μὲ πληρεξούσιο. Πλησιάζοντας τὸ γυμνὸ πόδι του, ὁ ἐκπρόσωπος διακήρυσσε τὰ δικαιώματα τοῦ μνηστῆρα κι' ἐπαιρνε συμβολικὰ στὴν κατοχή του τὸ πρόσωπο τῆς μνηστῆς.

Στοὺς γάμους μὲ πληρεξούσιο, ἡ διαδικασία ἦταν περισσότερο πολύπλοκη. Ἔπειτα ἀπὸ τὴ γαμήλια τελετή, ἡ νύφη πήγαινε στὸν ὑποθετικὸ νυφικὸ θάλαμο, ὅπου οἱ γυναῖκες της τὴν ἔγδυναν καὶ τὴν ἔβαζαν στὸ κρεβάτι της. Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἐμφανιζόταν ὁ ἐκπρόσωπος, ποὺ, ἀφοῦ γύμνωνε τὸ ἀριστερό του πόδι, τὸ ἔβαζε κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα τοῦ κρεβατιοῦ.

Ἡ τελετὴ τῆς μνηστείας ἄρχισε ἀμέσως. Ὅταν τέλειωσε, ὁ Γκυγιὸμ Ντυμπουὰ πέρασε ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι, στολισμένο μ' ἕνα μεγάλο διαμάντι στὸν παράμεσο τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ τῆς Ματθίλδης. Ἀλλὰ τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ ἦταν πολὺ μεγάλο καί, γλυστρώντας ἀπὸ τὸ δάχτυλό της, κύλησε πάνω στὶς πλάκες.

"Ολοι ἔσκυψαν ἀμέσως γιὰ νὰ τὸ σηκώσουν. Ἀλλ' ἡ ταραχὴ κι' ἡ βιασύνη τους τοὺς ἔκαμε νὰ χάσουν τὰ ἴχνη του. "Αλλοι ἔλεγαν πὼς τὸ εἶχαν δῆ νὰ κυλάῃ πρὸς νὸ νάρθηκα, ἄλλοι κάτω ἀπὸ τὸ βωμό, ἄλλοι πρὸς τὰ δεξιὰ κι' ἄλλοι πρὸς τὰ ἀριστερά. Καί, στὸ τέλος, τὸ δαχτυλίδι δὲ βρέθηκε ποτέ.

Τὸ δάπεδο τῆς ἐκκλησίας ἦταν στρωμένο μὲ μεγάλες ἀκανόνιστες πλάκες ποὺ ἄφηναν πολλὰ κενὰ μεταξύ τους. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ σχηματίζονταν σχισμάδες ἢ ἐχασκαν τρύπες. Τὸ δαχτυλίδι εἶχε κυλήσει, ἄραγε, σὲ κάποια ἀπ' αὐτές;... "Εκεῖνοι ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴν τελετή, ἀφεντάδες κι' Ἱππότες, κυτταζονταν μ' ἀνησυχία κι' ὅλοι ἔκαναν τὴν ἴδια σκέψι: Ἡ ἐξαφάνισι αὐτοῦ τοῦ δακτυλιδιοῦ δὲν ἦταν βέβαια καλὸ σημάδι.

— Ἡ ἐκκλησία κράτησε τὸ λόγο τῆς δούκισσας Ματθίλδης καὶ τοῦ πρίγκηπα Καρόλου, εἶπε ἡ "Αννα ντὲ Σαὶντ-Ὀμέρ, ὅταν οἱ ἔρευνες ἀποδέχτηκαν ἄκαρπες γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴ δυσάρεστη ἐντύπωσι.

Αὐτὴ ἡ ἐξήγησι φαινόταν σωστή. Ὁ δούκας Βρυέννιος διάβασε, ὡστόσο, στὰ ταραγμένα πρόσωπα, ποὺ ἔβλεπε γύρω του τὴν κρυφὴ ἀνησυχία τους καί, γιὰ νὰ τερματίσῃ αὐτὴ τὴν κατάστασι, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ χέρι του ἕνα χάλκινο δαχτυλίδι, μὲ τὴν παράστασι τοῦ Ἁγίου Τάφου στὸ ἐπάνω μέρος καὶ τὸ πέρασε στὸ δάχτυλο τῆς Ματθίλδης. Ἦταν ἀπὸ τὰ πρῶτα, ποὺ ἔφτιαξαν οἱ Σταυροφόροι τὶς πρῶτης σταυροφορίας, ὅταν ἔφταναν στὴν Παλαιστίνη. Ὁ χαλκὸς συμβόλιζε τὴν ταπεινοφροσύνη τους κι' ἡ παράστασι ποὺ τὸ στόλιζε, τὸ σκοπὸ τῆς ἐκστρατείας τους. Ἡ λεηλασία κι' ἡ διαρπαγή, ποὺ ἔγιναν ἀργότερα ὁ ἀληθινὸς σκοπός τους, δὲν εἶχαν περάσει ἀκόμη ἀπὸ τὸ μυαλό τους.

— Τὸ δαχτυλίδι αὐτό, ποὺ μαρτυρεῖ τὴν ἀλύγιστη θέλησί μας γιὰ τὴν ἕνωσι τῆς ἀδελφῆς μου μὲ τὸν πρίγκηπα Κάρολο, ἂς εἶναι ἡ ἐγγύησι κι' ἡ ἀπόδειξι τῆς μνηστείας τους στὰ μάτια ὅλων, εἶπε ὁ Βρυέννιος.

Τὰ λόγια του ἔμοιαζαν μὲ ἀπειλή. Ἀλλ' ἦταν μιὰ ἀπειλή, ποὺ ἔπεφτε στὸ κενό. Πρῶτα-πρῶτα, γιατὶ κανένας δὲ μποροῦσε νὰ θεωρηθῇ ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ δαχτυλιδιοῦ. Κι' ἔπειτα, ὅλοι γύρω του ἦταν ὑποτελεῖς ἢ σύμμαχοί του κι' ἀπὸ τὸ μυαλό τους δὲν εἶχε περάσει ποτὲ ἡ σκέψι νὰ ἐναντιωθοῦν σ' αὐτὸ τὸ γάμο, ποὺ, τούναντίον, τὸν εἶχαν δῆ σὰν καλὸ καὶ ὠφέλιμο γιὰ τὰ συμφέροντα τῶν Φράγκων. Ἡ ἀπειλὴ του στρεφόταν, λοιπόν, ἐναντίον τῆς Ματθίλδης ἢ ἐναντίον τοῦ Λάσκαρι, ποὺ στεκόταν ἀκίνητος σὲ μιὰ γωνιά, στὸ πιὸ σκοτεινὸ μέρος τῆς ἐκκλησίας ἀκούσιος θεατὴς μιᾶς τελετῆς, ποὺ, ἂν δὲν τοῦ ἦταν εὐχάριστη, τὸν ἀφηνε, ὡστόσο, ἀδιάφορο κι' ἀσυγκίνητο.

«Ἡ μνηστεία δὲν εἶναι γάμος» εἶχε πῆ στὴ Ματθίλδη κι' αὐτὴ ἡ σκέψι ἔδιωχνε τὴ στενοχώρια καὶ τὴ λύπη ἀπὸ τὴν ψυχή του.

Ὁ Βρυέννιος, ὅταν πείσθηκε πὼς τὸ δαχτυλίδι εἶχε ἐξαφανιστῆ, ἀναζήτησε μὲ τὸ βλέμμα του τὸ Λάσκαρι. Θὰ ἤθελε πολὺ νὰ τὸν ἐνοχοποίηση. Ἀλλὰ τὸν εἶδε τόσο μακρυά, ποὺ σκέφτηκε πὼς θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ εἶχε φτάσει τὸ δαχτυλίδι ὡς ἐκεῖ.

Κι' ὡστόσο, ἐκεῖνο ποὺ ὁ δούκας νόμιζε γι' ἀδύνατο, εἶχε γίνει στὴν πραγματικότητα. Ἀπὸ μιὰ περίεργη σύμπτωσι, μιὰ σύμπτωσι πού, γιὰ νὰ τὴν ἐρμηνεύσῃ κανείς, θὰ πρεπε νὰ ὑποθέσῃ πὼς καὶ τὰ ἄψυχα διαισθάνονται τοὺς πόθους καὶ τοὺς κρυφοὺς λογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων, τὸ δαχτυλίδι αὐτό, φεύγοντας ἀπὸ τὸ χέρι τῆς μικρῆς δούκισσας, εἶχε κυλήσει ὡς τὰ πόδια τοῦ Λάσκαρι, ποὺ, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, ἔσκυψε καὶ τὸ πῆρε. Εἶδε ταὐτόχρονα τοὺς βαρώνους καὶ τοὺς Ἱππότες ποὺ ἔτρεχαν πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος. "Εμεινε τότε ἀκίνητος στὴ θέσι του, βέβαιος ὅτι κανένας δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ὑποπτευθῇ.

Ἡ πομπὴ ξανασχηματίστηκε σὲ λίγο γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ Κάστρο. Ὁ Λάσκαρις βάδιζε παρέμεσα. Ἡ δική του θέσι δὲν ἦταν κοντὰ στοὺς Φράγκους.

— "Ολοι οἱ ἴδιοι!... Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου εἶναι πάντα πιὸ ἐνδιαφέρουσα...
— Δὲν ἔχεις δίκηο. Αὐτὸς δὲ γύρισε νὰ σὲ δῇ!...

Τὸ δίλημμα

Τὰ πάθη ποὺ ἱκανοποιοῦμε, χάνουν τὴ δύναμί τους, ὅταν δὲ σβύνουν ὁλότελα. Καὶ τὸ ἴδιο γίνεται μὲ τὴν ἐκδίκησι, ποὺ ἦταν πάντα ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ συναρπαστικὰ καὶ γοητευτικὰ πάθη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς.

Ὁ Βρυέννιος μποροῦσε νὰ φαντάζεται τώρα, ὅτι εἶχε ἱκανοποιήσει τὴν «ἐκδίκησί του. Προσκαλῶντας τὸ Λάσκαρι στὴν τελετὴ τῆς μνηστείας τῆς Ματθίλδης. τοῦ εἶχε ξεσχίσει τὴν καρδιά.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Λάσκαρις δὲν εἶχε πιὰ θέσι μέσα στὴ σκέψι του. Θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ γυρίσῃ τὶς πλάτες καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο του ἀδιάφορος γιὰ τὰ συντρίμμια ποὺ ἄφηνε πίσω του.

Ἀλλ' ἂν ὁ ἀγαπημένος τῆς Ματθίλδης δὲν τὸν ἐνδιέφερε πιά, ὁ δυνατὸς καὶ περήφανος "Ελληνας, ὅμως, ποὺ οἱ συμπατριῶτες του τὸν σέβονταν καὶ τὸν ἀναγνώριζαν σὰ μυστικὰ ἀοχηγό τους, ἔυπαινε στὰ σχέδιά του.

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, τὸν κάλεσε κοντά του.

Ὁ Βρυέννιος ἦταν πιὰ ἄλλος ἄνθρωπος. Ὁ ἐκδικητικὸς φεουδάοχης εἶχε παραχωρήσει τὴ θέσι του στὸν τολμηρὸ τυχοδιώχτη, ποὺ ὀνειρευόταν περιπέτειες καὶ κατακτήσεις καὶ ποὺ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὴ συνεργασία ὅλων, γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ σκοπό του.

Οἱ Φράγκοι ἔβλεπαν τὴν κατάστασι, ποὺ εἶχαν δημιουργήσει σὰ μόνιμη — λὲς καὶ τὰ ἀσήμαντα περιστατικὰ ἐνὸς αἰῶνα θὰ μποροῦσαν ν' ἀνατρέψουν τὴν ἱστορία χιλιετηρίδων — καὶ τὸ μεγάλο τους ἐπιχείρημα ἦταν πάντα ἡ ἠρεμία ποὺ εἶχαν ἐξασφαλίσει στὶς χῶρες ποὺ ἐξουσίαζαν. «Οἱ ἐνθροὶ σᾶς ρήμαζαν ὅλα τὰ χρόνια καὶ τὸ Βυζάντιο ἦταν ἀνίκανο νὰ σᾶς προστατέψῃ, ἔλεγαν στοὺς "Ελληνες. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ὅμως, ποὺ ἤρθαμε ἐμεῖς, κανένας δὲν τόλμησε νὰ σᾶς πειράξῃ. Κοντά μας ἔχετε τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἀσφάλεια. Τὰ συμφέροντά σας, λοιπόν, σᾶς ἑνώνουν μαζί μας. Εἶναι τὰ ἴδια μὲ τὰ δικά μας».

Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ δὲν εἶχαν οἱ "Ελληνες, ἦταν ἡ ἐλευθερία. Κι' ὁ πόθος της θέριαινε τὶς ψυχές του, κάτω ἀπὸ τὴ φαινομενικὴ ὑποταγή τους στοὺς κατακτητές.

— Οἱ Βυζαντινοὶ κι' οἱ σύμμαχοί τους ἔφυγαν κι' ὁ πόλεμος ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ δουκάτο, ἄρχισε ὁ Βρυέννιος. Οἱ "Ελληνες πρέπει νὰ εἶναι εὐχαριστημένοι. Ἀλλ' ὁ κίνδυνος δὲν πέρασε... Μπορεῖ αὔριο ἢ μεθαύριο νὰ ξαναεμφανιστῆ. Μόνο μὲ τὴ συντριβὴ τῶν ἐχθρῶν μας θὰ γλυτώσωμε ὁριστικά. Κι' αὐτὴ τὴ φορά, εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ τοὺς ἐξαναγκάσω νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ τὶς ἀδιάκοπες ἐπιθυμίες τους. Ὁ στρατὸς τῶν Φράγκων θὰ τοὺς καταδιώξῃ ὡς τὴ Θεσσαλονίκη. Ἴσως καὶ πέρα ἀπὸ κεῖ...

Ὁ Λάσκαρις τὸν ἄκουγε σιωπηλός.

— Ἐνῶ, ὅμως, οἱ Φράγκοι διακινδυνεύουν τὴ ζωή τους γιὰ τὴν ἠρεμία καὶ τὴ γαλήνη αὐτῆς τῆς χώρας, οἱ "Ελληνες κινοῦνται συνωμοτικὰ πίσω τους, συνέχισε ὁ δούκας.

— Οἱ "Ελληνες δὲ συνωμοτοῦν, διαμαρτυρήθηκε ὁ Λάσκαρις. Τὰ γεγονότα ποὺ ξετυλίγονται γύρω τους τοὺς ἀφίνουν ἀδιάφορους...

— Νά μιὰ βαρειὰ λέξη! φώναξε ὁ Βρυέννιος. Οἱ "Ελληνες στέκονται ἀδιάφοροι, ἐνῶ οἱ Φράγκοι θυσιάζουν τὴ ζωή τους γιὰ τὰ δικά τους συμφέροντα!

— Οἱ "Ελληνες δὲν ἔχουν ὅπλα, εἶπε ὁ Λάσκαρις. Οὔτε εἶναι ὀργανωμένοι στρατιωτικά.

Ὁ Βρυέννιος πῆγε κοντά του καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— "Αν θἄλεγα στοὺς "Ελληνες «ἢ μαζὶ μας ἢ ἐναντίον μας» ποιὰ θὰ ἦταν ἡ ἀπάντησί τους; ρώτησε.

— Δὲ μπορῶ νὰ ξέρω τὴν ἀπάντησί τους, ἀπάντησε ὁ Λάσκαρις. προσπαθῶντας νὰ ξεφύγη.

— "Ε, λοιπόν, αὐτὸ ποὺ εἶπα σὲ σένα, ἀγαπητέ μου Λάσκαρι, ἐπιθυμῶ νὰ τὸ μεταφέρῃς σ' ὅλους τοὺς "Ελληνες, συνέχισε ὁ Βρυέννιος. Οἱ "Ελληνες εἶναι καιρὸς νὰ ξεκαθαρίσουν τὴ θέσι τους. "Η θὰ εἶναι μαζί μας ἢ ἐναντίον μας.

Ὁ Λάσκαρις καταλάβαινε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του. Ἡ ἰταμὴ ἀπειλὴ τοῦ Βρυεννίου τὸν ἐξόργιζε. Κατάφερε, ὡστόσο, νὰ κρύψῃ τὴν ὀργή του καὶ εἶπε μὲ τὸ ἴδιο ἤρεμο ὕφος, ὅπως καὶ πρίν.

— Οἱ "Ελληνες δὲν εἶναι ἐναντίον τῶν Φράγκων.

Ὁ Βρυέννιος χαμογέλασε.

— Θἄθελα πολὺ νὰ πιστέψω αὐτὸ ποὺ λές, ἀπάντησε. Ἀλλὰ ποιὰ ἀπόδειξι ἔχεις νὰ μοῦ δώσῃς;

— Τί χρειάζονται οἱ ἀποδείξεις, ἀφοῦ τὰ πράγματα μιλάνε μόνα τους; εἶπε ὁ Λάσκαρις. Οἱ "Ελληνες δὲν κινήθηκαν οὔτε ὅταν οἱ Βυζαντινοὶ ἔφτασαν ὡς τὴ Λαμία,

— Ἀπὸ τὴ στιγμή, ὅμως, ποὺ δὲν πολεμᾶνε μαζί μας, εἶναι ἐχθροί μας ἤ, τοὐλάχιστον, φίλοι τῶν ἐχθρῶν μας, παρατήρησε ὁ Λάσκαρις. "Αν, ὅμως, κάνω λάθος κι' οἱ "Ελληνες ἐπιθυμοῦν πραγματικὰ νὰ εἶναι φίλοι μας, πρέπει νὰ μᾶς τὸ ἀποδείξουν.

— Μὲ ποιὸ τρόπο;

— "Ενας μόνο τρόπος ὑπάρχει: νὰ πολεμήσουν μαζί μας. Ὁ Σαὶντ-Ὀμὲρ ἔχει ἑτοιμάσει ἕνα σνέδριο γιὰ τὸν καταρτισμὸ δυάδων ἀπὸ "Ελληνες τοξότες καὶ καβαλλάρηδες... Κάθε πολιτεία θὰ μᾶς δώσῃ τοὺς ἀνθρώπους της, λίγους στὴν ἀρχή, περισσότερους ἀργότερα... Ἐκεῖνοι ποὺ θὰ πολεμήσουν μαζί μας, θὰ ἔχουν πολλὰ προνόμια κι' οἱ ἀρχηγοί τους θὰ ἐξομοιωθοῦν μὲ τοὺς Φράγκους.

— Πόπει νὰ μελετήσω αὐτὸ τὸ σχέδιο, εἶπε ὁ Λάσκαρις.

— Ὁ Σαὶντ-Ὀμὲρ θὰ σοῦ μιλήσῃ γι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ Βρυέννιος, Προηγουμένως, ὅμως, μοῦ χρειάζεται ἡ ἀπάντησι τῶν "Ελλήνων: θὰ εἶναι μαζί μας ἢ ἐναντίον μας; Εἶσαι ὁ ἀρχηγός τους καὶ νομίζω πὼς μπορεῖς νὰ μοῦ τὴ δώσῃς ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Δὲν εἶμαι ἀρχηγὸς τῶν "Ελλήνων, διαμαρτυρήθηκε ὁ Λάσκαρις.

— Οἱ "Ελληνες, ὅμως, σὲ βλέπουν σὰν ἀρχηγό τους καὶ ἀκοῦνε πάντα ὅ,τι τοὺς λές.

— Τὸ δεύτερο μπορεῖ νὰ εἶναι σωστό, ὄχι ὅμως καὶ τὸ πρῶτο, εἶπε ὁ Λάσκαρις.

— "Εστω. Ἀφοῦ ἀκοῦνε τὶς συμβουλές σου, νομίζω πὼς θὰ τοὺς δώσῃς ἐκεῖνες ποὺ εἶναι σύμφωνες μὲ τὰ συμφέροντά τους. Αὔριο θὰ φύγῃς γιὰ τὴν Ἀθήνα καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ μοῦ φέρῃς τὴν ἀπάντησί σου.

— Τρεῖς ἡμέρες εἶναι λίγες, εἶπε ὁ Λάσκαρις. Γιὰ νὰ μιλήσω μὲ τοὺς συμπατριῶτες μου, ν' ἀκούσω τὶς γνῶμες τους καὶ νὰ τοὺς πῶ τὶς δικές μου, χρειάζομαι τοὐλάχιστον ἕνα μήνα.

Ὁ Βρυέννιος σκέφτηκε μερικὲς στιγμές.

— Θὰ σοῦ δώσω ὀχτὼ μέρες καιρό ἀλλ' οὔτε μιὰ παραπάνω, εἶπε ἔπειτα. "Αν οἱ "Ελληνες δὲ μοῦ ἀποδείξουν τὴ φιλία τους, δὲ θὰ πρέπει νὰ ἐκπλαγοῦν, γιατὶ θὰ φερθῶ ἀπέναντί τους σὰ σὲ ἐχθρούς. Θυμήσου καλὰ τὰ λόγια μου... Δὲν πρόκειται νὰ τὰ ξανακούσῃς ἀπὸ τὸ στόμα μου. Τὰ λόγια ποὺ σοῦ εἶπα, θὰ γίνουν ἔργα.

Ἔπειτα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀπειλή, ἀποχαιρέτησε τὸ Λάσκαρι, ποὺ ἔφυγε τὴν ἄλλη μέρα.

Στὸ δρόμο πρὸς τὴν Ἀθήνα ἔτρεχε κιόλας ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ δούκα, ποὺ ἔφερνε τὶς μυστικὲς ὁδηγίες του στὸν Ἱππότη Βερλάγκεν.

Ἡ Κυρὰ ἡ Χρυσοδαφνιώτισσα

Ἡ συνέχεια τῆς ἀφηγήσεώς μας θὰ μᾶς μεταφέρῃ στὴ μονὴ τοῦ Δαφνιοῦ.

Συγκεχυμένες εἶναι οἱ παραδόσεις γιὰ τὴν ἵδρυσί της. Ἡ σημερινὴ βλάστησι τῆς περιοχῆς δὲ φαίνεται νὰ δικαιολογῇ τὴν ὀνομασία της. Μποροῦμε, ὅμως, νὰ ὑποθέσωμε ὅτι φύτρωναν ἐκεῖ ἄλλοτε δάφνες, ἀπὸ τὶς μαρτυρίες γιὰ τὴν ὕπαρξι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα στὸ μέρος αὐτὸ ναοῦ πρὸς τιμὴν τοῦ Δαφνίου Ἀπόλλωνος καὶ πιθανὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ποὺ ἐκαλεῖτο ἐπίσης Δάφνιος. Ἡ παράδοσι ἀναφέρει, μάλιστα, ὅτι ὁ Δάφνιος Ἀπόλλων ἦταν ὁ ἀρχιτέκτων τῆς ἀκροπόλεως τῶν Μεγάρων κι' ὅτι ἐπεστάτησε στὴν κατασκευή της, πρᾶγμα ποὺ δείχνει, ὅτι ὁλόκληρη ἡ περιοχὴ βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὴ θεϊκὴ προστασία του.

Στὴν ἴδια περιοχὴ ἱδρύθηκε πολλοὺς αἰῶνες ἀργότερα — ἀρχὲς τοῦ 11ου αἰῶνα μ. Χ. — ἡ μονὴ τοῦ Δαφνιοῦ μὲ τὸν περικαλλῆ ναό, ποὺ σῴζεται ὡς σήμερα.

Οἱ παλιὲς παραδόσεις, γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴ ὀνομασία τῆς περιοχῆς καὶ τοῦ μοναστηριοῦ, μιλᾶνε γιὰ κάποια βασίλισσα Δάφνη, ποὺ τὸ πλοῖο της ναυάγησε στὸν ὅρμο τοῦ Σκαραμαγκᾶ καὶ ποὺ κατάφερε, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, νὰ βγῇ στὴν ξηρὰ καὶ νὰ σώσῃ δώδεκα μεγάλα βαρέλια μὲ χρυσὰ νομίσματα. Τὸ περιεχόμενο τῶν ἑπτὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ βαρέλια, τὸ χρησιμοποίησε γιὰ τὸ χτίσιμο τοῦ μοναστηριοῦ καὶ τοῦ ναοῦ, τὰ δὲ ὑπόλοιπα τὰ ἔκρυψε μέσα στὴ γῆ.

Οἱ ἁμαθεῖς καλόγεροι ποὺ ζοῦσαν σ' αὐτὸ τὸ μοναστήρι, ἀφηγήθηκαν, ἐξ ἄλλου, τὸ 1676, στὸ Γάλλο γιατρὸ Σισὸν καὶ τὸν "Αγγλο ἀρχαιολόγο Βήλερ, τὴν ἀπίθανη ἱστορία τῆς ὁμορφης Μαργαρώνας, συζύγου κάποιου Ἰμπερίου, πού, ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό, εἶχε καταφύγει στὸ Δαφνί, ὅπου ἵδρυσε τὸ ὁμώνυμο μοναστήρι. Ἡ ἱστορία αὐτὴ δὲν εἶναι, ὡστόσο, παρὰ μιὰ κακότεχνη προσαρμογὴ ἢ παραλλαγὴ τοῦ γνωστοῦ μυθιστορήματος τοῦ Πέτρου τῆς Προβηγκίας (15ος αἰὼν) καὶ τῆς κόρης τοῦ Βασιλιᾶ τῆς Νεαπόλεως Μαγκελλήνας.

Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ μιὰ πολὺ ὅμορφη ἑλληνικὴ παράδοσι γιὰ τὸ χτίσιμο αὐτοῦ τοῦ μοναστηριοῦ. Σ' αὐτὴν γίνεται ἐπίσης λόγος γιὰ κάποιον θησαυρὸ (ὅπως στὴν Ἱστορία τῆς Βασίλισσας Δάφνης) ποὺ ἡ ἀνάμνησί του διατροπεῖται καὶ σ' ἕνα λαϊκὸ δίστιχο γιὰ τὴν Παναγία τοῦ Δαφνιοῦ:

«Κυρὰ Χρυσοδαφνιώτισσα, μεγάλη σου εἶν' ἡ (χάρη,
ποῦχεις μὲ χοῦφτες τὸ φλουρὶ καὶ τὸ μαργα- (ριτάρι».

ἢ, σύμφωνα μὲ μιὰ παραλλαγὴ τοῦ δεύτερου στίχου:

«μὲ τὸ ψηφί, μὲ τὸ οιγλί, μὲ τὸ μαργαριτάρι»

Νά, λοιπόν, τί ἀναφέρει αὐτὴ ἡ παράδοσι:

Κατὰ τὶς ἀρχὲς ἢ τὰ μέσα τοῦ 11ου αἰῶνα, ἄρχοντας τῶν Ἀθηνῶν ἦταν ὁ Λέων Ἀμπελᾶς, ποὺ καταγόταν ἀπὸ παλιὰ βυζαντινὴ οἰκογένεια, ἐνῶ τὰ Μέγαρα βρίσκονταν στὴν ἐξουσία τοῦ Γεωργίου Βουλινοῦ, ποὺ προερχόταν ἀπὸ γενιὰ στρατιωτικῶν καὶ ποὺ κι' ὁ ἴδιος εἶχε διακριθῆ στοὺς πολέμους ἐναντίον τῶν βαρβάρων, ποὺ κατέκλυζαν κάθε τόσο τὶς γῶνες τῆς αὐτοκρατορίας.

Οἱ δυὸ ἄρχοντες συνδέονταν μὲ στενὴ φιλία κι' ἔκαναν συχνὰ ἐπισκέψεις ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, παίρνοντας μαζὶ καὶ τὶς οἰκογένειές τους.

Ὁ Ἀμπελᾶς εἶχε ἕνα γυιό, τὸ Νικηφόρο, ποὺ ἦταν ἕνα καλοφτιαγμένο καὶ γερὸ παλληκάρι. Κι' ὁ Βουλινός, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, εἶχε μιὰ κόρη, τὴν Ἀνθούσα, ποὺ ἡ παράδοσι τὴν παρουσιάζει ψηλόλιγνη καὶ τὴ στολίζει μὲ περίσσια χάρη κι' ὁμορφιά. Ὁ Νικηφόρος κι' ἡ Ἀνθούσα, ὅπως ἦταν φυσικό, ἀγαπήθηκαν, ἀλλά, ντροπαλοὶ κι' οἱ δυό, δίσταζαν νὰ φανερώσουν τὴν ἀγάπη τους. Ἡ τύχη ὅμως, τοὺς βοήθησε, καὶ νά με ποιὸ τρόπο:

Στὰ Μέγαρα γίνονταν κάθε γρόνο ἀγῶνες, ποὺ τερματίζονταν μὲ τὸ πένταθλο (ἅλμα, δρόμο, δισκοβολία, ἀκόντιο καὶ πάλη). Νικητὴς τῶν ἀγώνων ἀνακηρυσσόταν ἐκεῖνος, ποὺ νικοῦσε στὸ πένταθλο.

Ἐκεῖνη τὴ χρονιά, λοιπόν, οἱ κήρυκες ποὺ ἔφτασαν στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ κάμουν γνωστὴ τὴν προκήρυξι τῶν ἀγώνων, ἀνήγγειλαν ἐπίσης, ὅτι τὸ νικητὴ τοῦ πενταθλου θὰ τὸν στεφάνωνε μὲ τὰ χέρια της ἡ Ἀνθούσα, ἡ κόρη τοῦ Βουλινοῦ.

Ὁ Νικηφόρος δὲν εἶχε σκεφτῆ ὡς τότε νὰ πάρῃ μέρος στοὺς ἀγῶνες. Μόλις ἄκουσε, ὅμως, ὅτι ἡ ἀγαπημένη του Ἀνθούσα θὰ στεφάνωνε τὸ νικητή, ἄρχισε νὰ προπονῆται γιὰ νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια της ἀγαπημένης του τὸ στεφάνι τῆς νίκης. Κι' ἦταν τόση ἡ θέλησ

Ἡ Ἄμπη (ἀριστερὰ) καὶ ἡ δίδυμη ἀδελφή της Ἄννα.

ΑΜΠΗ ΚΑΙ ΑΝΝΑ

Οἱ δίδυμες «σύμβουλοι τῆς καρδιᾶς», ποὺ ἔχουν γίνει δημοφιλέστατες στὴν Ἀμερική

Δυὸ Ἀμερικανίδες δίδυμες ἀδελφές, ἡ Ἄννα καὶ ἡ Ἄμπη, συναγωνίζονται σήμερα, τόσο σὲ κέρδη ὅσο καὶ σὲ δημοτικότητα, τὶς διασημότερες βεντέττες τοῦ κινηματογράφου καὶ τῆς τηλεοράσεως. Ἀσκῶντας ἕνα ἐπάγγελμα, τὸ δημοσιογραφικό, ποὺ δὲ δημιουργεῖ, συνήθως, παρὰ περιωρισμένο κύκλο θαυμαστῶν, προπαντὸς ὅταν ὁ δημοσιογράφος εἶναι γυναίκα.

Ἀλλὰ ἡ Ἄμπη καὶ ἡ Ἄννα κρατοῦν μιὰ στήλη, ποὺ ἐπόμενο εἶναι νὰ συγκινῇ χιλιάδες νεανικὲς καρδιὲς καὶ νὰ διαβάζεται ἅπλησταν ἀπὸ μυριάδες δακρυσμένα μάτια: Τὴ στήλη τοῦ αἰσθηματικοῦ συμβούλου!

Ἑκατὸν ἑξῆντα περιοδικὰ κι' ἐφημερίδες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἔχουν ἀναθέσει τὴ στήλη αὐτὴ στὴν Ἄμπη καὶ ἑκατὸν ἕντεκα στὴν Ἄννα. Κάθε μήνα, ἡ πρώτη εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἀπαντᾶ σὲ 20.000 γράμματα καὶ ἡ δεύτερη σὲ 15.000 Πῶς τὰ βγάζουν πέρα, εἶναι, βέβαια, ἀληθινὸ θαῦμα! Ἀλλ' ἀπ' αὐτὸ καὶ μόνο μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ τὸ νόητο, ποὺ περιέλλει τὶς δυὸ ἀδελφές, καὶ τὸ τεσάστιο κῦρος, ποὺ τοὺς ἀναγνωρίζεται στὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα.

Τὸ παράξενο, εἶναι πὼς τὴν κολοσσιαία φήμη ποὺ ἔχουν σήμερα ἡ Ἄμπη καὶ ἡ Ἄννα, τὴν ἀποκτήσανε μέσα σὲ δυὸ μόλις χρόνια. Ὡς τὸ 1956, ποὺ πρωτοεμφανιστήκανε, μὲ διαφορὰ δεκαπέντε ἡμερῶν ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, στὴ δημοσιογραφία, κανείς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἐντελῶς στενὸ κύκλο τους, δὲν ἤξερε τὴν "Εστερ Πωλὶν Φίλιπς καὶ τὴν... Πωλὶν Ἔστερ Φίλιπς, ὅπως εἶναι τὰ πραγματικὰ ὀνόματα τῶν δυὸ ἀδελφῶν.

Ὅπως οἱ περισσότερες δίδυμες ἔτσι κι' αὐτές, ποὺ οἱ γονεῖς τους θέλησαν νὰ τοὺς δώσουν ἀκόμη καὶ τὸ ἴδιο ὄνομα, ἁπλῶς ἀντιστρέφοντάς το, μεγάλωσαν ἀνόμοιες, πηγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἴδιο σχολεῖο, φορῶντας ὅμοια φορέματα, κάνοντας παρέα μὲ τὰ ἴδια κορίτσια καί, ἀργότερα πηγαίνοντας μαζὶ στὰ ραντεβοὺ μὲ τοὺς «μπού φρέντ». Τέλος, παντρεύτηκαν κι' οἱ δυὸ μαζὶ τὴν ἴδια μέρα, ἡ μέλλουσα Ἄμπη μ' ἕνα βιομήχανο οἰκιακῶν σκευῶν τοῦ Σὰγιου Φραγκίσκου καὶ ἡ μέλλουσα Ἄννα μ' ἕναν ἔμπορο τοῦ Σικάγου.

Μ' ὅλο, ὅμως ποὺ ἀναγκάστηκαν νὰ χωρίσουν, ἀκολουθῶντας ἡ μιὰ μὲ τὸν ἄντρα της σὲ δυὸ πόλεις, ποὺ ἀπέχουν ἑκατοντάδες χιλιόμετρα ἡ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη δὲν πάψανε ν' ἀγαπιοῦνται τρυφερὰ ὡς τὴ ἡμέρα, ποὺ ἡ Ἄννα εἶχε τὴν «ὁλέθρια» ἔμπνευσι ν' ἀκολουθήσῃ τὸ δημοσιογραφικὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ Ἄμπη τὴν ἀκόμη πιὸ ὀλέθρια νὰ τὴ μιμηθῇ! Ἀπὸ τότε, οἱ ἀγαπημένες ἀδελφὲς ἔγιναν θανάσιμες ἐχθρὲς μεταξύ τους!

Τὴν ἐποχή, ποὺ ἔγινε αὐτό, οἱ δίδυμες δὲν ἦταν πιὰ νέες. Πλησίαζαν νὰ κλείσουν τὰ 36 χρόνια τους. Μὰ ἡ ἡλικία ἀκριβῶς αὐτὴ εἶναι ποὺ μιὰ γυναίκα αἰσθάνεται τὶς πιὸ ἔντονες ἀνησυχίες, πρὸ παντὸς ὅταν νοιώθῃ πὼς εἶναι προικισμένη μὲ μιὰ δύναμι, μιὰ ἱκανότητα. ἕνα ταλέντο, μὲ χαρίσματα, ποὺ πρέπει νὰ τὰ ἀξιοποιήσῃ.

Τόσο ἡ μιὰ ὅσο κι' ἡ ἄλλη ἀπὸ τὶς δυὸ ἀδελφές ἦταν, μπορεῖ νὰ πῇ κανείς. «γεννημένες» γιὰ τὴ δημοσιογραφία. Ὁ εὐτυχισμένος γάμος ἦταν, γιὰ τὴν Ἄμπη ὅπως καὶ γιὰ τὴν Ἄννα, ὁ λόγος, ποὺ τὶς ἐμπόδισε ν' ἀκολουθήσουν αὐτὴ τὴν κλίσι. Παντρεύτηκαν σχεδὸν μόλις τελείωσαν τὸ κολλέγιο καὶ ἡ ζωή τους κοντὰ σ' ἕνα στοργικὸ καὶ πλούσιο σύζυγο κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ ἡ κατάληλη γιὰ νὰ τοὺς ἐμπνεύσῃ ἐπαγγελματικὲς φιλοδοξίες.

Ὅμως, ἕνα πωῒ τοῦ 1956, ἡ Ἄννα, διαβάζοντας τὴ στήλη τοῦ αἰσθηματικοῦ συμβούλου σ' ἕνα περιοδικὸ ἔκανε μιὰ ἁπλὴ σκέψι:

«Ἐγὼ — εἶπε — θὰ τὴν ἔγραφα καλύτερα. Καὶ θὰ ἔδινα καὶ πιὸ σωστὲς συμβουλές!».

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ἔβαλε σ' ἐφαρμογὴ τὴν ἰδέα, ποὺ τῆς γεννήθηκε. Θὰ πήγαινε σ' ἕνα γνωστό της διευθυντὴ ἑνὸς δημοσιογραφικοῦ συγκροτήματος καὶ θὰ τοῦ ζητοῦσε νὰ τῆς ἀναθέσῃ αὐτὴ τὴ στήλη δοκιμαστικὰ καὶ χωρὶς ἀμοιβή. Ἂν τοῦ ἄρεσε, θὰ τὴν κρατοῦσε καὶ θὰ τῆς ἔκοβε μισθό...

Ἡ Ἄννα δὲ χρειάστηκε νὰ γράψῃ καὶ δεύτερη φορὰ «δοκιμαστικά» αὐτὴ τὴ στήλη. Μὲ τὰ πρῶτα της χειρόγραφα, ὁ διευθυντὴς ἐνθουσιάστηκε. Καὶ τῆς τὴν ἀνάθεσε μόνιμα, μὲ μισθὸ πλουσιοπάροχο.

Φυσικά, ἡ Ἄμπη — ποὺ ἐξακολουθοῦσε, ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, νὰ εἶναι, ἁπλῶς καὶ μόνο Πωλὶν Ἔστερ —| δὲν ἄργησε νὰ μάθῃ τὸ θρίαμβο αὐτὸ τῆς ἀδελφῆς της.

«Γιατί ἡ Ἄννα κι' ὄχι κι' ἐγώ;» συλλογίστηκε ἀμέσως.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔβινε τὶς ἐξετάσεις της στὸ «Κρόνικλ» τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου καὶ τὶς περνοῦσε μὲ ἄριστα. Δὲν εἶχε προφτάσει νὰ γυρίσῃ σπίτι της, ἀφοῦ παράδωσε τὶς πρῶτες ἀπαντήσεις στὶς αἰσθηματικὲς ἀποριὲς τῶν ἀναγνωστῶν, ὅταν ἕνα τηλεφώνημα τῆς ἀνάγγειλε τὴν πρόσληψή της.

Ὅμως, ἂν ἡ Ἄμπη ζήλεψε μὲ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀδελφῆς της ἡ Ἄννα ἔκανε κάτι πολὺ χειρότερο: θύμωσε καὶ τῆς ἔστειλε ἕνα πολὺ φαρμακερὸ γράμμα.

Ἡ Ἄμπη ἀποκρίθηκε στὸν ἴδιο τόνο. Οἱ σχέσεις τους ψυχράνθηκαν ὁριστικά. Ὁ σκληρὸς ἐπαγγελματικὸς ἀνταγωνισμός, ποὺ ἐπακολούθησε — καθεμιὰ ἀπὸ τὶς δίδυμες διεκδικοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό της τὸ μονοπώλιο τῆς αὐθεντίας στὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα — τὶς ἔκανε νὰ γίνουν ἄσπονδες ἐχθρές.

Ἀντικειμενικά, ὡστόσο, καθὼς παρατηροῦν πολλοί, ἡ ἐχθρότητα αὐτὴ εἶναι ἀδικαιολόγητη, γιατὶ οἱ δίδυμες ἔχουν ἐντελῶς ξεχωριστὴ προσωπικότητα, ἐντελῶς ξεχωριστὸ στὺλ καὶ ἀπευθύνονται, ἡ καθεμιά, σὲ διαφορετικὲς προτιμήσεις τοῦ κοινοῦ.

Ἡ Ἄννα εἶναι, στὶς ἀπαντήσεις ποὺ δίνει, τρυφερὴ ἥπια, καθοδηγητικὴ ὅπως οἱ περισσότερες «σύμβουλοι τῆς καρδιᾶς». Τῆς λείπει ἡ ἐξαιρετικὴ πρωτοτυπία στὴ σκέψι, ἡ ἐπίγραμματικότητα καὶ τὸ χιοῦμορ, μὰ τὰ ἀντικαθιστᾶ ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν ψυχολογικὴ της διεισδυτικότητα καὶ τὴ μοναδικὴ ἱκανότητά της νὰ δίνῃ, σὲ κάθε περίπτωσι, τὶς σωστὲς συμβουλές.

Ἀντίθετα, ἡ πνευματώδης καὶ σαρκαστικὴ συχνὰ Ἄμπη ἀπευθύνεται σ' ἕνα κοινό, ποὺ τοῦ ἀρέσει νὰ τοῦ λὲν «τὴ σκάφη-σκάφη καὶ τὰ σῦκα-σῦκα» καὶ δὲν ἐνοχλεῖται, ὅταν ἡ αἰσθηματική του σύμβουλος ἀπαντᾶν μὲ μιὰ δηκτικὴ εἰρωνεία σὲ μιὰ ἀνόητη ἐρώτησι.

Μερικὲς ἀπὸ τὶς εἰρωνικὲς αὐτὲς ἀπαντήσεις τῆς Ἄμπη ἔχουν μείνει Ἱστορικὲς καί, στὴν Ἀμερική, κυκλοφοροῦν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα.

«Ἀγαπητὴ Ἄμπη — τῆς εἶχε γράψει κάποια κοπέλλα — γνώρισα ἕνα νέο, ποὺ μοῦ ἀρέσει πολύ. ἀλλὰ ποὺ ἔχει ἀπογοητευτῆ ἀπὸ τὶς γυναῖκες. Ἰσχυρίζεται πὼς ὅλες εἶναι ὅμοιες μεταξύ τους. Πῶς νὰ τοῦ ἀποδείξω πὼς ἐγὼ εἶμαι διαφορετική;».

Καὶ ἡ Ἄμπη ἀπάντησε:

«Πάρτον μαζί σου μιὰ μέρα στὴ θάλασσα!».

Ἀγαπητὴ Ἄμπη — τῆς ἔγραψε μιὰ νειόπαντρη — ἡ στάσι τοῦ ἄντρα μου μ' ἔχει πληγώσει βαθιά. Ἀνακάλυψα πὼς ἀγαπάει τὴ μητέρα του περισσότερο ἀπὸ μένα. Ὅταν τὸν ρώτησα ποιὰ θὰ ἔσωζε πρώτη σ' ἕνα ναυάγιο, μοῦ ἀποκρίθηκε πὼς θὰ ἔσωζε ἐκείνη. Πές μου τί ποέπει νὰ κάνω;».

Ἡ ἀπάντησι τῆς Ἄμπη: «Νὰ μάθῃς.. κολύμπι!».

Φυσικά, ἡ Ἄμπη δὲν ἀπαντάει, στὸν καθένα ποὺ τὴ ρωτάει, στὸν ἴδιο εὐθυμο τόνο. Ὅταν κρίνῃ τοὺς ἐπιστολογράφους της σοβαρούς. καὶ σοβαρὸ τὸ ζήτημα, ποὺ τοὺς ἀπασχολεῖ, γίνεται σοβαρὴ καὶ αὐτή.

«Ὁ γάμος εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ ν' ἀποφευχθῇ ἕνα διαζύγιο» εἶχε συμβουλεύσει ἐπιγραμματικὰ κάποτε ἕνα ζευγάρι ποὺ κινδύνευε νὰ ὁδηγηθῇ σὲ ὁριστικὴ ρήξι.

Οἱ δυὸ σύζυγοι χώρισαν γιὰ ἕνα μῆνα κι ὅταν ξανασμίξανε, ἦταν ἐρωτευμένοι σὰν καὶ πρῶτα.

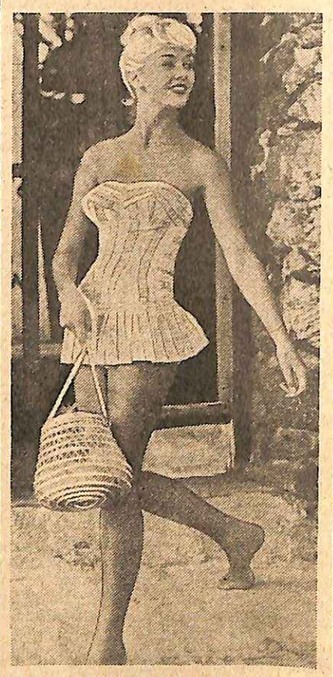

ΤΟ ΜΑΓΙΩ ΤΟΥ 1958

Αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μαγιό, ποὺ ἐπεδείχθησαν ἐφέτος καὶ προβλέπεται πὼς θὰ γνωρίσουν μεγάλη ἐπιτυχία στὶς εὐρωπαϊκὲς πλάζ. Τὸ ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ τοῦ νέου μαγιὸ εἶναι, ὅτι συμπληρώνεται μὲ μιὰ κομψὴ φουστίτσα πλισσέ.

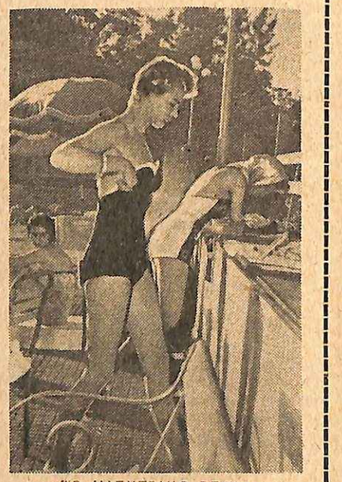

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΡΕΥΜΑ ΔΕΝ ΤΗ ΣΚΟΤΩΣΕ

Ἡ Μάρλον Τουένσταιν, 25 χρόνων, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ γοητευτικὰ καὶ πιὸ φωτογραφημένα μαννεκὲν τοῦ Λονδίνου, ἐγκατέλειψε πρὸ ἡμερῶν τὸ σύζυγο της, λόρδο Φίλιππο Μπάϋρν καὶ ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα. Ἡ νέα κατέφυγε στὸ Κάιρο, ὅπου καὶ πάρθηκε ἡ ἀνώτερο φωτογραφία της. "Οταν ὅμως ἔμαθε πὼς ὁ σύζυγός της βρισκόταν στὴ Ἰχνη της, γιὰ ν' ἀποφύγῃ νὰ τὸν ξαναδῇ, θέλησε νὰ τερματίσῃ τὴ ζωή της κι' ἔχωσε τὰ δάχτυλά της μέσα σὲ μιὰ ἠλεκτρικὴ πρίζα τοῦ ξενοδοχείου της. Τὸ ρεῦμα ὅμως τὴν τίναξε μακρυά, προκαλῶντας της μόνο μιὰ μικρῆς διαρκείας ἀπώλεια τῶν αἰσθήσεων.

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ

Τὰ ἀθλούμηλα ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΤΟ ΣΙΝΙΚΟ ΤΕΙΧΟΣ

Σ ΤΗΝ ἀρχαιότητα, οἱ ἄνθρωποι ἔχτιζαν ἀκροπόλεις, ὅπου κατέφευγαν σὲ περίπτωσι κινδύνου. Αὐτὲς τὶς ἀκροπόλεις τὶς μεγάλωσαν κατόπιν καὶ τὶς ἔκαμαν τείχη. Οἱ Βυζαντινοὶ ἔκλειναν μέσα σὲ παρόμοια τείχη ὄχι μόνο πόλεις, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρες ἐπαρχίες. Κατὰ τὸν Μεσαιῶνα, ἐξ ἄλλου, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πύργους τῶν φεουδαρχῶν, ὅλες οἱ σημαντικὲς πόλεις εἶχαν τὰ τείχη τους, ποὺ τὶς μετέβαλλαν σὲ ἀληθινὰ φρούρια. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ τὰ τείχη δὲν ἦταν τίποτα μπροστὰ σ' ἐκεῖνο, ποὺ ἔχτισε ἕνας Κινέζος αὐτοκράτωρ. Μέσα σ' αὐτὸ ἔκλεισε μιὰ μεγάλη χώρα, μιὰ ὁλόκληρη αὐτοκρατορία.

Ὁ αὐτοκράτωρ αὐτὸς λεγόταν Σὶ-Χοάνγκ-Τὶ καὶ ἀνέβηκε στὸ θρόνο τὸ ἔτος 221 π. Χ. Τὸ ὄνομά του σημαίνει «Πρῶτος αὐτοκράτωρ». Ἦταν ἀπόγονος, ὡστόσο, μιᾶς μακρᾶς σειρᾶς αὐτοκρατόρων. Ἀλλά, παίρνοντας αὐτὸ τὸ ὄνομα, θέλησε νὰ δείξῃ ὅτι ἦταν ὁ πρῶτος πραγματικὸς αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας.

Ἡ παράδοσι λέει πὼς ὁ Σὶ-Χοάνγκ-Τὶ ὑποχρέωσε ὅλους τοὺς ἄρρενες κατοίκους τῆς χώρας του νὰ ἐργαστοῦν στὴν κατασκευὴ τοῦ τείχους ποὺ εἶχε ὀνειρευτῆ κι' ὅτι στράφηκε μὲ κάποια χαιρεκακία ἐναντίον τῶν μορφωμένων καὶ τῶν μεγάλων ἀξιωματούχων τοῦ κράτους του. Ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν 16 χρόνων ὡς τὰ 60 ἔπρεπε νὰ δώσουν τὴ συνδρομή τους. Οἱ μόνοι ποὺ ἐξαιρέθηκαν ἦταν οἱ ἀνάπτηροι. Οἱ σοφοὶ μανδαρῖνοι, ποὺ περνοῦσαν τὸν καιρό τους σκυμένοι στὰ βιβλία τους, ὑποχρεώθηκαν νὰ κουβαλᾶνε πέτρες στὴ ράχη τους κι' οἱ χρυσοστόλιστοι αὐλικοὶ καὶ μεγιστᾶνες νὰ πάρουν τὸν κασμᾶ ἢ τὸ μυστρὶ στὸ χέρι τους.

Τὸ τεράστιο ἔργο ἄρχισε τὸ 214 π. Χ. σὲ πολλὰ μέρη ταυτόχρονα. Ἑκατομμύρια ἀνθρώπων δούλεψαν πολὺ καὶ ὑπολογίζεται ὅτι τουλάχιστον 400.000 ἀπ' αὐτοὺς βρῆκαν τὸ θάνατο, εἴτε ἀπὸ τὶς κακουχίες, εἴτε γιατὶ ἔπεσαν θύματα «ἐργατικῶν ἀτυχημάτων», γιατὶ καταπλακώθηκαν, δηλαδή, ἀπὸ ὄγκους χωμάτων ἢ ἀπὸ πέτρες ἢ γιατὶ χτυπήθηκαν κατὰ τὶς ἀνατινάξεις βράχων κτλ.

Οἱ Κινέζοι δὲν θάβουν τοὺς νεκροὺς τους μέσα σὲ λάκκους. Βάζουν τὰ φέρετρα πάνω στὰ ἔδαφος καὶ τὰ σκεπάζουν μ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ χῶμα. Οἱ πλούσιοι ὑψώνουν πάνω σ' αὐτοὺς τοὺς σωροὺς κολῶνες μὲ ἀλλεπάλληλες μικροσκοπικὲς παγόδες. Ὁ Σὶ-Χοάνγκ-Τὶ, γιὰ νὰ μὴν καθυστεροῦν οἱ ἐργασίες, πρόσταξε λοιπόν, ὅτι ἀφοῦ ἀπὸ τοὺς ἐργάτες πέθαιναν θὰ θάβονταν στὰ ἴδια τὰ τείχος, ποὺ θὰ ἀποτελοῦσε τὸ καλύτερο καὶ μεγαλοπρεπέστερο μνῆμα γι' αὐτούς. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, τὸ σινικὸ τεῖχος θεωρεῖται σὰν τὸ μεγαλύτερο νεκροταφεῖο τοῦ κόσμου.

Οἱ Κινέζοι τὸ ἀποκαλοῦν «Ἰ—Θὺὰν—Λὶ—Ταὶ-Σὶγκ—Τσένγκ», ποὺ σημαίνει «ὁ μεγάλος τοῖχος ποὺ ἔχει μῆκος 10.000 λί». Ἕνα «λὶ» ἀντιστοιχεῖ σὲ 600 περίπου μέτρα. Ἔτσι, τὸ συνολικὸ μῆκος τοῦ μεγάλου σινικοῦ τείχους εἶναι 6000 χιλιόμετρα. Τὸ κυρίως σινικὸ τεῖχος ἔχει μῆκος 4500 χιλιομέτρων. Ἀλλὰ τὸ τεῖχος αὐτὸ περιλαμβάνει τρία παραρτήματα ἢ προσθῆκες. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἐκτείνεται πρὸς βορρᾶν τοῦ Πεκίνου σὲ μῆκος 500 περίπου χιλιομέτρων καὶ συναντᾶει τὸ μεγάλο τεῖχος κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ Κιτρίνου Ποταμοῦ. Τὸ δεύτερο ἐκτείνεται πρὸς δυσμὰς καὶ ἔχει μῆκος 300 χιλιομέτρων. Καὶ τὸ τρίτο ἔχει μῆκος 700 χιλιομέτρων καὶ φτάνει ὡς τὰ κράσπεδα τοῦ Θιβέτ.

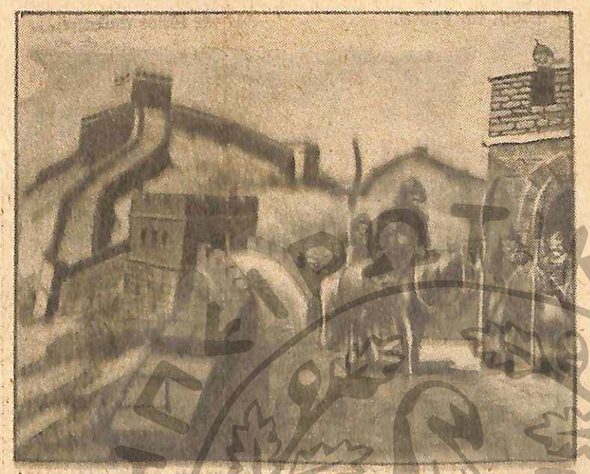

Τὸ μεγάλο σινικὸ τεῖχος δὲν ἀντιπερισπάσθηκε στὸν περσερισμὸ τῶν, γιατὶ οἱ ὀρδὲς τοῦ Τζένγκις Χὰν τὸ ξεπέρασαν καὶ κατέκλυσαν τὴν Κίνα.

Ἐκεῖνο ποὺ κάνει ἐντύπωσι στὸ μεγάλο σινικὸ τεῖχος εἶναι ἡ ὀφιοειδὴς γραμμή του. Ὁ Σὶ-Χοάνγκ-Τὶ εἶχε διατάξει νὰ μὴ μείνῃ οὔτε μιὰ σπιθαμὴ ἐδάφους ἔξω ἀπ' αὐτό, ἀλλὰ ταυτόχρονα εἶχε ἀπειλήσει τοὺς ἀρχιτέκτονες καὶ τοὺς μηχανικούς του ὅτι θὰ τοὺς ἀποκεφάλιζε, ἂν προχωροῦσαν ἔστω κι' ἕνα βῆμα μέσα σὲ ἐχθρικὲς χῶρες. Ἔτσι, οἱ δυστυχισμένοι ἀναγκάστηκαν νὰ δουλέψουν μὲ τὸ διαβήτη καὶ νὰ ὑπολογίσουν τὸ ἔργο, ποὺ ἐκτελοῦσαν μὲ ἑκατοστὰ καὶ χιλιοστὰ τοῦ μέτρου. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ἡ γραμμὴ τοῦ μεγάλου σινικοῦ τείχους παρουσιάζει ἀναρίθμητους κυματισμούς, ποὺ φαίνονται ἀδικαιολόγητοι στὰ μάτια ἑνὸς σύγχρονου τεχνικοῦ.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, τὸ τεῖχος αὐτὸ προχωρεῖ πλάϊ σὲ ἀκτές, διασκελίζει ποταμούς, χώνεται μέσα σὲ βαθειὲς χαράδρες καὶ ἀναρριχᾶται πάνω σὲ βουνὰ σὲ ὕψος 1500 καὶ πλέον μέτρων.

Τὸ ὕψος τοῦ μεγάλου σινικοῦ τείχους κυμαίνεται ἀπὸ 5 ὡς 9 μέτρα. Τὸ τεῖχος αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο παράλληλους τοίχους. Ἡ μεταξύ τους ἀπόστασι εἶναι 7—8 μέτρα στὴ βάσι καὶ 6—7 στὴν κορυφή. Τὸ ἐνδιάμεσο διάστημα ἔχει καλυφθῆ μ' ἕνα εἶδος τσιμέντου, ποὺ σχηματίζει ἕναν ὁμαλὸ δρόμο σὲ βάθος ἑνὸς περίπου μέτρου ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ τείχους. Ὁ δρόμος αὐτὸς ἦταν ὁ συντομώτερος γιὰ τὶς μετακινήσεις στρατευμάτων ἀπὸ τὴ μιὰ ἐπαρχία στὴν ἄλλη. Ἔτσι, οἱ κινεζικὲς δυνάμεις, μαζὶ μὲ τὸ ἱππικὸ καὶ τὰ μεταγωγικά τους, ἐφθαναν μὲ κεραυνοβόλο ταχύτητα στὸ ἀπειλούμενο μέρος τοῦ κράτους.

Στὴ βάσι τοῦ τείχους, ἐξ ἄλλου, εἶχαν κατασκευαστῆ ὑπόγειες ἀποθῆκες, γιὰ τὴν ἐναπόθεσι τροφίμων καὶ θάλαμοι γιὰ τὴ διανυκτέρευσι τῶν στρατιωτῶν.

Τὸ μεγάλο σινικὸ τεῖχος εἶχε σ' ὅλη τὴ διαδρομή του 25.000 ὀχυροὺς πύργους καὶ 15000 παρατηρητήρια ἢ προμαχῶνες. Ἀπ' αὐτοὺς σώζονται σήμερα σὲ πολὺ καλὴ κατάστασι 20000 πύργοι καὶ 10000 παρατηρητήρια.

Οἱ ἐργασίες γιὰ τὴν ἀνέγερσι τοῦ μεγάλου σινικοῦ τείχους κράτησαν 8 χρόνια. Ἀλλ' ὁ Σὶ-Χοάνγκ-Τὶ δὲν πρόφτασε νὰ τὸ ἰδῇ τελειωμένο. Τὸ ἀπαρτίσουν ὁ διάδοχός του Λιοὺ-Πέγκ καὶ τὰ συμπλήρωσαν ἄλλοι μεταγενέστεροι αὐτοκράτορες.

Ἡ καλὴ κατάστασι, στὴν ὁποία διατηρεῖται καὶ σήμερα ὀφείλεται σὲ δυὸ λόγους. Πρῶτα, στὸ ὅτι ἡ ἐργασία εἶχε γίνει μὲ μεγάλη καὶ λεπτολόγο προσοχή. Καὶ δεύτερο στὸ ὅτι τὸ τεῖχος αὐτὸ βρίσκεται σὲ μεγάλη ἀπόστασι ἀπὸ τὶς πόλεις. Ἔτσι, οἱ μεταγενέστεροι δὲν τὸ χρεωμάσαν, ὅπως γίνεται συνήθως, γιὰ νὰ φτιάξουν δικές τους κατοικίες.

Τὸ ὄνειρο τοῦ Σὶ-Χοάνγκ-Τὶ ἦταν νὰ καταστήσῃ τὸ κράτος του ἀπροσβλητο ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν του καὶ ἰδίως τῶν Ταρτάρων, τῶν Μογγόλων καὶ τῶν Μαντζού. Ἀλλὰ τὸ μεγάλο σινικὸ τεῖχος δὲν ἀντιστάθηκε στὸν προορισμό του. Τὸ 1212 ὁ Τζένγκις Χὰν τὸ ξεπέρασε καὶ κατέκλυσε μὲ τὶς ὀρδές του τὴν Κίνα. Τὸ ἴδιο ἔκαμαν ἀργότερα καὶ οἱ Μαντζού, ποὺ κατέλαβαν τὶς βόρειες ἐπαρχίες.

Κι' ὡστόσο, τὸ σινικὸ τεῖχος παραμένει πάντοτε εἰς πεῖσμα τοῦ χρόνου καὶ τῶν Ἱστορικῶν ἐκπλήξεων, ποὺ σημειώθηκαν στὴν περιοχὴ αὐτὴ τοῦ πλανήτου μας.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Η χορεύτρια

Η ΕΒΕΛΥΝ, πρώτη χορεύτρια τῆς Μετροπόλιταν, ἦταν δεκαοχτὼ χρόνων, ὅταν ἀγάπησε τὸν Οὐίλλιαμ Κλάουντελ, μηχανικὸ σ' ἕνα ἐργοστάσιο, σεμνὸ καὶ σοβαρὸ νέο.

Θεώρησε ὑποχρέωσί της νὰ τὸ πῆ τοῦ πατέρα της. Ἐκεῖνος σήκωσε τὰ χέρια του ψηλὰ κι' ἔβαλε τὶς φωνές, σὰν νὰ τοῦ ἀνάγγειλε μιὰ μεγάλη συμφορά.

— Δὲ βρήκες κανένα καλύτερο ν' ἀγαπήσῃς; τῆς εἶπε. Εἶσαι !' ἐσὺ αἰσθηματικὴ σὰν τὴ μακαρίτισσα τὴ Γαλλίδα μητέρα σου! Ἐρωτεύεσαι ὅλη τὴ μέρα της διαβάζοντας ποιήματα καὶ μυθιστορήματα! Διόλου πρακτικὸ μυαλό! Τί ζωὴ μπορεῖ νὰ σοῦ ἐξασφαλίσῃ ἕνας μηχανικὸς σ' ἐργοστάσιο;

— Τὸν ἀγαπῶ! ἦταν τὸ μόνο ἐπιχείρημα τῆς Ἔβελυν.

Ὁ πατέρας της ἔκανε μιὰ ἀρίστη χειρονομία.

— Τὸν καιρό, εἶπε, ποὺ πῆσα ἐγὼ τὴ μητέρα σου, ὁ κόσμος ζοῦσε ἀκόμα μὲ ἀγάπη. Τὸ ἴδιο θὰ σοῦ ἔλεγε καὶ ἡ μακαρίτισσα, ἂν ζοῦσε. Σήμερα, ὅμως, ἄλλαξαν τὰ πράγματα. Καί, ἀφοῦ τὸ ἔφερε ἡ συζήτησι, θὰ σοῦ ἀνακοινώσω ἕνα εὐχάριστο νέο...

Ἡ Ἔβελυν τὸν κύτταξε ἐρωτηματικά.

— Σοῦ βρῆκα ἕναν καλὸ γαμπρό! φώναξε θριαμβευτικὰ ὁ πατέρας της. Ὁ Μπέρτραν, ὁ ἐργοστασιάρχης κατεψυγμένου κρέατος, ἀπὸ τὸ Σικάγο, σὲ εἶδε νὰ χορεύῃς στὴν Ὄπερα, σὲ πρόσεξε, σὲ θαύμασε γιὰ τὴν τέχνη σου καὶ τὴν ὁμορφιά σου καὶ ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε. Σὲ θέλει γιὰ γυναῖκα του. Δὲν εἶναι, βέβαια, νεαρός..

Ἕνα δυνατό, τρανταχτὸ γέλιο τῆς κόρης του, τὸν ἔκανε νὰ σταματήσῃ μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Ἔχεις μήπως καμμιὰ ἀντίρρησι; τραύλισε.

— Ναί! ἀποκρίθηκε ἐκείνη, παίρνοντας ξαφνικὰ σοβαρὸ ὕφος. Ὁ κ. Μπέρτραν δὲ μοῦ κάνει γιὰ σύζυγος! Μπορεῖς νὰ τοῦ τὸ πῆς ἐκ μέρους μου! Δὲν ἔκανες καλὰ νὰ τοῦ δώσῃς ἐλπίδες. — ἴσως καὶ νὰ τὰ συμφωνήσατε μεταξύ σας. — χωρὶς νὰ μὲ ρωτήσῃς κι' ἐμένα!...

Τὰ κόκκινα μάγουλα τοῦ πατέρα της ἄλλαξαν χρῶμα.

— Τρελλάθηκες, Ἔβελυν; φώναξε. Κλωτσᾶς μιὰ τέτοια τύχη; Καὶ φαντάζεσαι πὼς θὰ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ σκλαβωθῇς γιὰ ὅλη σου τὴ ζωὴ μ' ἕνα μηχανικό, ποὺ δὲν κερδίζει οὔτε πέντε χιλιάδες δολλάρια τὸ χρόνο;

— Τὸν ἀγαπῶ, καὶ θὰ τὸν πάρω! εἶπε ἡ Ἔβελυν μὲ πεῖσμα.

— Σοῦ δίνω μιὰ βδομάδα προθεσμία νὰ κόψῃς κάθε σχέσι μαζί του! ξεφώνισε ὁ πατέρας. της Εἰδεμή... δὲν ξέρω οὔτε κι' ἐγὼ τί εἶμαι ἱκανὸς νὰ κάνω!...

Κι' ἔφυγε, χτυπῶντας πίσω του μὲ δύναμι τὴν πόρτα.

Ἡ Ἔβελυν ἔτρεξε νὰ πῇ τὸ παράπονό της σὲ μιὰ θεία της, ἀδελφὴ τῆς μητέρας της, ποὺ ἔμενε στὸν ἴδιο δρόμο, λίγα σπίτια πιὸ κάτω. Ἦταν καὶ αὐτὴ Γαλλίδα κι' οἱ αἰσθηματικὲς περιπέτειες τὴ συγκινοῦσαν πολύ, μὰ δὲ μποροῦσε νὰ βοηθήσῃ σὲ τίποτα τὴν ἀπαρηγόρητη ἀνηψιά της. Πῶς νὰ τολμήσῃ ν' ἀντισταθῇ στὴν πατρικὴ θέλησι;

Ἡ συμβουλὴ ποὺ τῆς ἔδωσε, ὕστερ' ἀπὸ μεγάλη σκέψι, ἦταν:

— Καὶ ἂν ἀκόμα δὲν πάρῃς τὸν Μπέρτραν, πρέπει νὰ βροῦμε ἕναν τρόπο νὰ σταματήσῃ ἡ ἱστορία αὐτὴ μὲ τὸ μηχανικό. Ἀφοῦ δὲν τὸν θέλει ὁ πατέρας σου...

Μὰ ἡ Ἔβελυν ἦταν ἀποφασισμένη νὰ μὴν ἀπαρνηθῇ τὴν ἀγάπη της. Ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸ Οὐίλ της.

Δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς γοητευτικοὺς ἐκείνους νέους, ποὺ ξετρελλαίνουν τὰ κορίτσια μὲ τοὺς τρόπους καὶ τὴν ὁμιλία τους. Εἶχε ὠχρὸ πρόσωπο μεγάλου θλιμμένου παιδιοῦ. Μολονότι ἡ δουλειά του ἦταν πολὺ πρακτική, εἶχε ψυχὴ καλλιτεχνική. Ἀγαποῦσε τὴ μουσικὴ καὶ τὸ χορό. Κι' ἕνα ὡραῖο ποίημα δὲν τὸν ἄφηνε ἀδιάφορο.

Ἔφτανε στὴν Ἔβελυν ν' ἀντικρύσῃ τὰ μελαγχολικὰ μάτια του, γιὰ ν' ἀφηφᾶ τὴν ὀργὴ τοῦ πατέρα της.

Ἐξακολουθοῦσε, λοιπόν, παρὰ τὴ σαφῆ διαταγή του, νὰ Βλέπῃ τακτικὰ τὸν ἀγαπημένο της.

Ὁ πατέρας της τὸ ἔμαθε μιὰ μέρα.

— Ἡ διαγωγή σου μὲ πίκρανε πολύ! τῆς εἶπε. Ἀπὸ σήμερα, δὲ θὰ σοῦ ξαναμιλήσω!

Καὶ κράτησε τὸ λόγο του.

Μὰ καὶ ἡ Ἔβελυν δὲν ἔπαψε ν' ἀγαπᾶ καὶ νὰ συναντιέται μὲ τὸ Οὐίλ.

★

Ἕνα ἀπόγεμα, ὁ φίλος της τὴν πῆγε σὲ μιὰ κινηματογραφικὴ «πρεμιέρα» τοῦ Μπροντγουαίη. Πρὶν ἀπὸ τὴν παράστασι, παρουσιάζαν διάφορες ἀτραξιόν. Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς ἦταν καὶ ἕνα χορευτικὸ σκέτς, ποὺ τὸ ἐξετέλεσε ἡ Στάρελς.

Ὁ Οὐίλλιαμ τὴ χειροκρότησε μὲ φρενίτιδα. Ὅταν ἐκείνη τελείωσε τὸ νούμερό της, ἡ ἀποθέωσι ποὺ ἔκανε τὸ κοινὸ στὴ χορεύτρια συγκίνησε τὸ μηχανικό, σὰν νὰ ἐπευφημοῦσε αὐτὸν τὸν ἴδιο ὁ κόσμος.

— Μά, τί σ' ἔπιασε, ἐπὶ τέλους, μ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα; τὸν ρώτησε παραξενεμένη ἡ Ἔβελυν.

Δὲν τῆς ἔδωσε ἀπάντησι.

"Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ζωηρὴ συζήτησι λίγο ἔλειψε νὰ χαστουκίσῃ τὴ γυναῖκα του...

Ἡ Ἔβελυν ἄρχισε νὰ ἀναρωτιέται τί εἴδους δεσμὸς ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ Οὐίλ καὶ τῆς Στάρελς, μιᾶς σαραντάρας περίπου, ἀλλὰ πολὺ καλὰ διατηρημένης. Θὰ μποροῦσε ἀξιόλογα νὰ εἶναι γυιός της. Ὁ Οὐίλ δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τὰ εἴκοσι δύο.

Μόλις τελείωσαν οἱ ἀτραξιόν, ὁ μηχανικός, χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ δοῦν τὸ φίλμ, πῆρε τὴν Ἔβελυν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ σηκώθηκε.

— Πᾶμε! τῆς εἶπε.

Ἐκείνη τὸν ἀκολούθησε μηχανικά. Οἱ τρόποι του τῆς φαινόντανε περίεργοι, ἀκατανόητοι.

Πέρασαν ἀπὸ ἕνα μεγάλο διάδρομο καὶ σὲ λίγο ἔμπαιναν στὸ καμαρίνι τῆς Στάρελς. Ἡ χορεύτρια ἄλλαζε τότε. Ἡ περιβολή της ἦταν μᾶλλον ἀτημέλητη. Ὡστόσο, μόλις εἶδε τὸ Οὐίλ, ἔβγαλε μιὰ χαρούμενη κραυγὴ κι' ἔτρεξε νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ.

Τὴν φίλησε τουφερὰ καὶ στὰ δύο μάγουλα. Ἡ Ἔβελυν παρακολουθοῦσε κατάπληκτη τὸ θέαμα αὐτό. Καί, ξαφνικά, ἄκουσε τὸν Οὐίλ νὰ λέῃ στὴ χορεύτρια:

— Νὰ σοῦ συστήσω, μαμᾶ, τὴ μνηστή μου...

Καί, γυρίζοντας στὴν Ἔβελυν, προσέθεσε δειλά:

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀγάπη μου, ποὺ δὲ σοῦ τὸ εἶπα ὡς τώρα;

Ἡ Ἔβελυν ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Στάρελς, πρὶν προφτάσῃ νὰ δείξῃ τὴν κατάπληξί της. Ἐκείνη τὴν ἔσφιξε στοργικὰ στὸ στῆθος της.

— Ἐλπίζω, κόρη μου, νὰ κάνῃς εὐτυχισμένο τὸ γυιό μου! ψιθύρισε, δακρύζοντας ἀπὸ συγκίνησι.

Ἡ Ἔβελυν ἄρχισε καὶ αὐτὴ νὰ κλαίῃ. Μά, γιὰ λόγους ποὺ δὲν τοὺς φανταζόντανε οἱ ἄλλοι,

Οὐίλ δὲν τῆς εἶχε πῆ ὡς

Τοῦ Μπροντγουαίη

τότε ὅτι ἡ μητέρα του ἔκανε νούμερα σὲ κινηματογράφους καὶ μιοῦζικ-χώλ. Μιὰ δυὸ φορὲς μονάχα τῆς ἔκανε λόγο γι' αὐτήν, ἀλλὰ πολὺ ἀόριστα. Ντρεπότανε, λοιπόν, νὰ τῆς φανερώσῃ τί δουλειὰ ἔκανε ἡ μητέρα του;

Ἡ Ἔβελυν εἶχε ἀναστατωθῆ ὁλόκληρη μὲ τὴ σκέψι ὅτι θὰ ἔκανε πεθερὰ μιὰ χορεύτρια τοῦ μιοῦζικ-χώλ. Εἶχε πολὺ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸ χορό, τὸν θεωροῦσε μυσταγωγία καὶ πίστευε ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τῶν χορευτριῶν τοῦ μιοῦζικ-χώλ, δὲν ἦταν ἀξιοπρεπές. Τί σχέσι μποροῦσαν νὰ ἔχουν οἱ γυναῖκες αὐτὲς μὲ τὴν ἀληθινὴ τέχνη;

Δὲ θυμότανε τί συζήτησι ἔκανε μὲ τὴ Στάρελς ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα, τί εἶπαν μεταξύ τους. Ἀνυπομονοῦσε νὰ βρεθῆ μακρυὰ ἀπὸ τὸ καμαρίνι της, ποὺ τὸ θεωροῦσε ἑστία διαφθορᾶς.

Ὅταν ἐπέστρεψε σπίτι της, κλείστηκε στὸ δωμάτιό της καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὁ πατέρας της εἶχε πληροφορηθῆ καὶ αὐτὸς ἀπὸ κάτι καλοπροαίρετους φίλους. ὅτι ὁ μέλλων «γαμπρός» του εἶχε μητέρα τὴ Στάρελς. Καὶ τὸ βρῆκε πάτημα.

γιὰ νὰ νουθετήσῃ καὶ πάλι τὴν κόρη του σὲ τόνο πιὸ αὐστηρό.

Γιὰ πρώτη φορά, τὸν εἶδε νὰ κλαίῃ ἀπὸ ἀπελπισία γιὰ τὸ «σκάνδαλο», ποὺ θὰ κηλίδωνε τὸ οἰκογενειακό του ὄνομα μ' αὐτὸ τὸ συνοικέσιο.

Παρ' ὅλην, ὅμως, τὴν ἀπογοήτευσι ποὺ δοκίμασε, ἡ Ἔβελυν ἔμενε πιστὴ στὸν ἔρωτά της. Ἀγαποῦσε πάντα τὸ Οὐίλ.

— Τί φταίει αὐτός, ἂν ἡ μητέρα του εἶναι χορεύτρια; εἶπε στὸν πατέρα της. Ἐκεῖνος εἶναι σοβαρὸ καὶ ἠθικὸ παλληκάρι...

— Ἐσύ, ὅμως, θὰ κοκκινίζης ἀπὸ ντροπὴ κάθε φορά, ποὺ θὰ Βλέπῃς τὴν πεθερά σου! ἐρυχήθηκε ὁ πατέρας. Καὶ μὴν ξεχνᾶς ὅτι ὁ γάμος σου αὐτὸς θὰ ἔχῃ δυσαρεστες συνέπειες γιὰ τὴ σταδιοδρομία σου. Ὁ κόσμος θὰ λέῃ: «Νά ἡ νύφη τῆς Στάρελς»! καὶ θὰ χαμογελᾶ περιφρονητικά... "Αν πάρῃς αὐτὸν τὸ μηχανικό, θὰ πεθάνω ἀπὸ τὸν καῦμό μου!...

★

Καὶ ὅμως, ἡ Ἔβελυν τὸν πῆρε. Ὁ πατέρας της τὴν ἀποκλήρωσε, μόλις τὸ ἔμαθε. Οἱ νεαπαντροι δὲν συγκινήθηκαν καὶ πολύ. Κέρδιζαν καὶ οἱ δυὸ μαζὶ ἀπὸ τὴν ἐργασία τους ὅσα τοὺς ἔφταναν νὰ ζήσουν καλά.

Ἕνα μονάχα σύννεφο θόλωνε τὸν οὐρανὸ τῆς εὐτυχίας τῆς Ἔβελυν: Εἶχε πεθερὰ μιὰ χορεύτρια σὲ μιοῦζικ-χώλ. Ἂν τουλάχιστον ἡ Στάρελς σταματοῦσε τὴ δουλειὰ αὐτή! Ἐκείνη, ὅμως, εἶχε περάσει τὰ σαράντα κι' ἐξακολουθοῦσε — μὲ μεγάλη πάντοτε ἐπιτυχία, εἶναι ἡ ἀλήθεια, — νὰ ἐμφανίζεται σὲ διάφορα κέντρα διασκεδάσεως τοῦ Μπροντγουαίη.

Ἡ Ἔβελυν ἀνατρίχιαζε ἀπὸ ντροπὴ ὅταν ἔβλεπε τοιχοκολλημένες ἀφίσες, ποὺ παρουσίαζαν τὴ μητέρα τοῦ συζύγου της μὲ περιβολὴ λίγο... νεανική.

Δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ ἐπαφὴ μὲ τὸν πατέρα της. Κάπου-κάπου πήγαινε κι' ἔβλεπε, κουφά, τὴ θεία της, ποὺ δὲν εἶχε πάψει νὰ τὴν ἀγαπᾶ.

Μιὰ μέρα, ἔμαθε κάτι τρομερό: ὁ πατέρας της, μικρὸς ἔμπορας, χρεωκόπησε. Ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τὸν δῆ. Ἐκεῖνος ἀρνήθηκε νὰ τὴ δεχτῆ. Θεωροῦσε τὴ νύφη του ὑπεύθυνη γιὰ τὴν καταστροφή του, γιατὶ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἐκείνη παντρεύτηκε παρὰ τὴ θέλησί του, δὲν εἶχε πιὰ τὸ νοῦ του στὴ δουλειά του

Καὶ ἡ Ἔβελυν τὰ ἔβαλε τότε μὲ τὴν πεθερά της. Ποιὸς ξέρει, ἂν ἐκείνη σταματοῦσε τὶς ἐμφανίσεις της μετὰ τὸ γάμο τοῦ γυιοῦ της καὶ ἀποφάσιζε νὰ κάνη σεμνὴ καὶ νοικοκυρεμένη ζωή, ἴσως ὁ πατέρας νὰ συγχωροῦσε στὴν κόρη του τὸ ἀνάρμοστο συνοικέσιο, νὰ μὴν ἀρρώσταινε ἀπὸ τὸ κακό του.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ καρφώθηκε τυραννικὰ στὸ μυαλὸ τῆς Ἔβελυν. τὴν ἔκανε νευρική καὶ ἀπότομη. Καὶ ἄρχισε νὰ παραπονιέται στὸν ἄντρα της γιὰ τὸ «ἐπάγγελμα» τῆς μητέρας του.

Ἡ ἀντίδρασι τοῦ Οὐίλλιαμ ὑπῆρξε ἔντονη. Μιὰ μέρα, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ συζήτησι κάπως ζωηρή, λίγο ἔλειψε νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του καὶ νὰ χαστουκίσῃ τὴ γυναῖκα του.

★

Τὸ κυρύφωμα τῆς δυστυχίας γιὰ τὴν Ἔβελυν ἦταν ποὺ, ἕνα βράδυ, ἡ πεθερά της, ἐνῶ ἐκτελοῦσε σ' ἕνα καμπαρὲ ἕνα νέο, ἐκκεντρικὸ χορό, παραπάτησε κι' ἔβγαλε τὸ πόδι της. Οἱ γιατροί της συνέστησαν νὰ μείνῃ τρεῖς βδομάδες στὸ κρεβάτι. Καὶ ὁ γυιός της τὴν πῆρε τότε στὸ σπίτι του — ἐκείνη ἔμενε χωριστὰ ἀπὸ τὰ παιδιά της — γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῆ καλύτερα.

— Δὲ μποροῦσες νὰ τὴν πᾶς πουθενὰ ἀλλοῦ; τοῦ εἶπε, ἐκνευρισμένη, ἡ Ἔβελυν, ὅταν τὴν εἶδε ξαφνικὰ μπροστά της. Τί θὰ πῆ ὁ κόσμος ὅταν μάθη πὼς μιὰ πρώτη χορεύτρια τῆς Μετροπόλιταν φιλοξενεῖ μιὰ ποὺ κάνει νούμερα;...

— Ντρέπεσαι, λοιπόν, γιὰ τὴ μητέρα μου, τὴν ἁγία αὐτὴ γυναῖκα; τὴ διέκοψε ὁ Οὐίλ, σφίγγοντας ἀπειλητικὰ τὶς γροθιές του.

— Δὲν ξέρω ἂν εἶμαι ἁγία, — ψιθύρισε ἡ Στάρλες, ποὺ εἶχε ξαπλώσει στὸ μεταξὺ σ' ἕναν καναπέ. — μὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι...

— Σᾶς παρακαλῶ, κυρία μου! οὐρλιαξε ἡ Ἔβελυν. («Κυρία» τὴν ἔλεγε πάντοτε). Κοντεύω νὰ τὰ χαλάσω μὲ τὸν ἄντρα μου ἐξ αἰτίας σας. Δὲν καταλαβαίνετε, ἐπὶ τέλους, πὼς ἐνῶ ἔχω κάποτα

— Μαμᾶ, ψιθύρισε ἡ Ἔβελυν. Πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανες γιὰ μένα;

συζαση θεσι στον καλλιτεχνικό κόσμο;

'Ο Ούίλλιαμ έτρεμε ολόκληρος από το θυμό του.

— Δε θέλω να γίνωμαι ενοχλητική! τραύλισε η Στάρελς, κίτρινη σα λεμόνι. Καί άφοϋ ή παρουσία μου εδώ είναι άνεπιθύμητη... δεν πειράζει... θα φύγω...

Κι' έκανε νά κατεβή άπό τόν καναπέ, μορφάζοντας άπ' τον πόνο.

Μά ό Ούίλ βρέθηκε κοντά της μ' ένα πήδημα καί την συγκράτησε.

— Μήν κουνηθής άπό τή θέσι σου, μαμά! φώναξε. Είσαι στό σπίτι σου!...

Ύστερα, γύρισε στήν Έβελυν, καί της έδωσε ένα δυνατό μπάτσο.

'Η Έβελυν παραπάτησε καί λίγο έλειψε νά πέση άνάσκελα.

Μόλις συνήφθη άπό τή ζάλη καί την κατάπληξή της, πέταξε κάτω μέ μιά άπότομη κίνησι ένα βάζο μέ λουλούδια, τοποθετημένο στό τραπέζι καί τό έκανε κομμάτια.

—Θέλω νά χωρίσουμε! στρίγγλισε. Δέ μπορώ πιά νά ύποφέρω...

Κι' έτρεξε στό δωμάτιό της, κλειδώνοντας τήν πόρτα, πού ήταν τζαμωτή άπό τά μέση καί πάνω.

'Ο Ούίλλιαμ, έξαλλος πιά, χύμησε άπό πίσω της.

— Άνοιξε! Βροντοφώναξε.

— Δέν άνοίγω!

— Άνοιξε... γιατί θά σπάσω τά τζάμια!

— Δέν άνοίγω! έπανέλαβε ή Έβελυν, τρέμοντας ολόκληρη.

Στεκότανε πίσω άπό την πόρτα καί διέκρινε καλά τόν άντρα της μέσα άπό τή λεπτή κουστίνα. 'Η καρδιά της κόντευε νά σπάση στά στήθη της. Τό έξαγριωμένο αύτό θηρίο ήταν ό άγαπημένος της άντρας, ό μαλακός καί γλυκομίλητος πάντοτε Ούίλ;

Ξαφνικά άκουσε ένα δυνατό κρότο. Της φάνηκε σά νά χτυπούσαν καμπάνες στ' αύτιά της. Τήν ίδια στιγμή, ένοιωσε μιά βροχή, μέ στάλες κοφτερές σάν μαχαίρια, νά πέφτη στό πρόσωπό της. Ούρλιασε άπ' τόν πόνο. Έκλεισε τά ματωμένα της μάτια, όπου είχαν καρφωθή κομμάτια άπό τά σπασμένα τζάμια, κι' έπεσε άναίσθητη...

★

Όταν συνήλθε, βρέθηκε σέ βαθύ σκοτάδι, διπλωμένη σ' ένα κρεβάτι, πού κατάλαβε ότι δέν ήταν τό δικό της. Ένοιωσε ένα χέρι νά την κρατά σφιχτά άπό τό μπράτσο.

— Έβελυν... άγαπημένο μου παιδί!... άκουσε τή φωνή τοϋ πατέρα της.

Μά, ποϋ βρισκότανε;

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Παντρέψου όταν έχης σπίτι νά κοιμάσαι.

★ 'Η όμορφιά διαβαίνει κι' ή καλωσύνη μένει.

★ Δέ μπορείς νά βρής καλύτερο ύπηρέτη άπ' τον έαυτό σου.

★ Οί έλπίδες κι' οί ύποσχέσεις είναι φαγητά σαρακοστιανά.

★ Καλύτερη σάλτσα άπ' την όρεξη δέν ύπάρχει.

★ Οίκογένεια ένωμένη έχει την εύλογία τοϋ Θεοϋ.

★ Γυναίκα πού ξέρει νά ύπακούη, είναι βασίλισσα τοϋ άντρός της.

★ Άκουσε πρώτος καί μίλα τελευταίος.

★ Ύστερα άπ' τά παθήματα όλοι είναι φρόνιμοι.

Γαλλικές παροιμίες

★ Θέλεις πλούτη καί τιμή, μήν κοιμάσαι την αύγή.

Έλληνική παροιμία

★ 'Η ύπομονή φέρνει τριαντάφυλλα.

Γερμανική παροιμία

★ Βοήθα τό δικό σου, είτε δίκηο έχει, είτε άδικο.

Ίταλική παροιμία

★ 'Ο γαμπρός γυιός δέν γίνεται κι' ή νύφη θυγατέρα.

Έλληνική παροιμία

Γιατί την είχαν στό σκοτάδι;

Της είπαν ότι ό Ούίλλιαμ τή μετέφερε στήν κλινική τοϋ καθηγητοϋ Μπέτ, — τοϋ καλυτέρου όφθαλμολόγου της Νέας Ύόρκης — καί ότι ύστερα πήγε νά παραδοθή στήν άστυνομία...

Μά, γιατί τής είχαν δεμένα τά μάτια;

Μιά τρομερή ύπόνοια πέρασε ξαφνικά άπό τό μυαλό της.

Καί, ποίν προφτάση κανείς νά την συγκρατήση, τράβηξε τόν έπίδεσμο.

— Έβελυν! Τί κάνεις;... άκουσε γύρω της τρομαγμένες φωνές.

Ναί, άκουε φωνές... μά, δέν έβλεπε κανένα.

— Τυφλώθηκα... έχασα τό φώς μου!... φώναξε.

Ένοιωσε τό μυαλό της νά σαλεύη. Σπαρταρούσε σάν δαιμονισμένη στό κρεβάτι της. Δυό στιβαρά χέρια την άρπαξαν καί την κράτησαν άκίνητη.

Πέρασε μερόνυχτα άπελπίζαπτης άγωνίας.

'Ο καθηγητής Μπέτ πήγαινε τακτικά καί την έβλεπε. Τή συμπάθησε πολύ καί όταν έμαθε την περιπέτειά της, άνέλαβε νά την συμφιλιώση μέ τόν άντρα της.

— Πρέπει νά τόν συγχωρέσης, της έλεγε, άν έκανε κάτι σέ στιγμές τρέλλας.

Μέ τό ίδιο πνεύμα της μιλοϋσε τώρα καί ό πατέρας της. 'Από τή μέρα πού γνώρισε καλύτερα — στή φυλακή — τό γαμπρό του, άλλαξε γνώμη γι' αύτόν.

Όσο γιά τή Στάρελς ούτε κάν γινότανε λόγος γι' αύτή.

Τό δικαστήριο παρεδέχθη πλήση σύγχυσι γιά τόν Ούίλλιαμ καί τόν άθώωσε.

Μιά μέρα,—πρωί ήταν ή βράδυ: δέν ήξερε ούτε ή ίδια, γιατί είχε χάσει τή συναίσθησι τοϋ χρόνου,—ή Έβελυν ένοιωσε ένα χέρι ν' άκουμπά άπαλά στό μέτωπό της καί άκουσε μιά φωνή νά της ψιθυρίζη:

— Πρέπει νά συγχωρέσης, παιδί μου, όσο κι' άν ύποφέρης. Αύτή είναι ή μεγάλη έντολή τοϋ Χριστοϋ. Όσο γιά τά μάτια σου... μπορείς νά ξαναβρής τό φώς σου!

— Ποιός είσαι έσύ ποϋ μοϋ μιλάς έτσι; φώναξε ή Έβελυν.

— Ένας όφθαλμίατρος χειρουργός. Ύπάρχει σήμερα στή Νέα Ύόρκη μιά Γαλλίδα καλόγρια, πού είναι πρόθυμη νά πουλήση τά μάτια της, δηλαδή τήν άμεβλιστροειδή χιτώνα τους. Θά έχης ίσως άκούσει ή διαβάσει στίς έφημερίδες ότι είναι άρκετοί έκείνοι πού άποφασίζουν νά θυσιάσουν τό ένα μάτι τους γιά έναν τυφλό καί άπό τά δύο. Ένοείται, ότι πληρώνονται πολύ άκριβά.

»'Η καλόγρια πού σοϋ είπα είναι διατεθειμένη νά διαθέση καί τά δυό μάτια της, γιά νά έξοικονομήση τό ποσόν πού χρειάζεται γιά ν' άνακαινισθή ένα παληό όρφανοτροφείο μικρών κοριτσιών. Μιά άτυχη έρωτική περιπέτεια,—μή ζητάς νά μάθης περισσότερες λεπτομέρειες,—την έκανε νά μή βρίσκη πιά καμμιά χαρά στή ζωή, νά τάξη γιά μοναδικό προορισμό της την άνακούφισι τής δυστυχίας τών άλλων.

»Γι' αύτήν, ό κόσμος μέ όλες τις χαρές του δέν έχει πιά νόημα. Δέ θά λυπηθή διόλου πού θά χάση τό φώς της. Φτάνει νά βρή κάποιον νά της δώση διακόσιες χιλιάδες δολλάρια, γιά τό σκοπό πού θέλει.

— Τόσο πολλά! ψιθύρισε ή Έβελυν. Ό πατέρας μου δέν τά έχει!

— Έγώ, όμως, ξέρω κάποιον άλλο πού είναι διατεθειμένος νά διαθέση τό ποσόν αύτό γιά σένα.

Ποιός νά ήταν άραγε αύτός; 'Ο νοϋς της Έβελυν πήγε άμέσως στό Μπέρτραν, πού την είχε κάποτε ζητήσει σέ γάμο. Ήταν ό μόνος πού είχε την εύχέρεια νά δώση τόσα χρήματα. Έκείνη, όμως, δέ μποροϋσε νά δεχθή τέτοια προσφορά άπό έναν πού τόν είχε κάποτε περιφρονήσει.

Καταλάβαινε πώς άγαποϋσε άκόμα τόν Ούίλ, τόν άνθρωπο πού νόμιζε ότι μισοϋσε!

—Άν ό εύεργέτης μου αύτός είναι ό κ. Μπέρτραν, είπε, σάς παρακαλώ νά τόν εύχαριστήσετε έκ μέρους μου καί νά...

— Ποιός σοϋ είπε ότι είναι ό Μπέρτραν; τή διέκοψε ό όφθαλμίατρος. Δέ δυσκολεύομαι νά σοϋ φανερώσω τ' όνομά του. Είναι ή κυρία Στάρελς...

—'Η μητέρα τοϋ Ούίλλιαμ; φώναξε, κατάπληκτη, ή Έβελυν.

— Μάλιστα. Είναι διατεθειμένη νά δώση όσα οίκονόμησε είκοσι χρόνια τώρα πού έργάζεται, γιά νά έπανορθώση τό κακό πού έκανε ό γυιός της, χωρίς νά τό θέλη. Νομίζω πώς δέν έχεις δικαίωμα ν' άρνηθής...

★

Τή λεπτή αύτήν έγχείρησι την έκανε ό ίδιος ό καθηγητής Μπέτ, μετά δυό μέρες.

Θά ήταν ή ώρα δέκα τό πρωί όταν μετέφεραν την Έβελυν στό χειρουργικό θάλαμο. Φαίνεται ότι ό καθηγητής είχε μαζί του πολλούς βοηθούς, γιατί άκουε φωνές τριγύρω της. Συλλογίζότανε καί τή Γαλλίδα καλόγρια, πού θά ήταν ξαπλωμένη σ' άλλο κρεβάτι, δίπλα στό δικό της, καί πονοϋσε μέ τή σκέψι ότι μιά ύπαρξι θά έχανε τό φώς της γιά νά ξαναβρη αύτή την όρασί της. Άφοϋ, όμως, τή θυσία αύτή την έκανε θεληματικά, μέ προθυμία, γιατί ή Έβελυν νά την λυπάται;

...Δέν θυμότανε πότε ξαναβρήκε τις αίσθήσεις της. Κατάλαβε μονάχα πώς δέ βρισκότανε πιά στό χειρουργικό θάλαμο. Βαθύ σκοτάδι την περιτριγύριζε. Ένοιωθε στά μάτια της ένα μεταλλικό πέπλο. Άκουσε δίπλα της τή φωνή τοϋ πατέρα της.

"Υστερ' άπό τρεις μέρες, ό καθηγητής τής έδγαλε τόν πέπλο.

— Δέν βλέπω τίποτα! ψιθύρισε έκείνη.

— Πώς νά δής, άφοϋ είμαστε θεοσκότεινα.

Σέ λίγο, άκουσε τό θόρυβο ένός μηχανήματος πού τό έβαλαν σέ κίνησι.

Καί, σχεδόν άμέσως, είδε νά λάμπουν μπροστά της μιά... δυό... τρείς... πολλές μαζί σπίθες.

— Βλέπεις τίποτα; την ρώτησε ό καθηγητής μέ φωνή πού έτρεμε λίγο.

— Ναί, γαλάζιες σπίθες...

— Βλέπει! φώναξε τότε ό καθηγητής, γυρνώντας στούς βοηθούς του, χαρούμενος καί ίκανοποιημένος. Καί βλέπει καλά, άφοϋ διακρίνει τό χρώμα της σπίθας. 'Η όρασί της δέν έπαθε καμμιά άλλοίωσι. Μά, δέν τελειώσαμε άκόμα.

'Ο θόρυβος τοϋ μηχανήματος είχε σταματήσει.

'Η Έβελυν είδε τότε μιά κόκκινη γραμμή. Τό χρώμα της δυνάμωνε σιγά - σιγά, ώσπου έγινε άσπρο. Ύστερα, έσβυσε γιά ν' άνάψη άμέσως ένας όπτομετρικός πίνακ μέ φωτεινά γράμματα.

— Τά ξεχωρίζεις καθαρά; ξαναρώτησε ό καθηγητής την Έβελυν.

—Μάλιστα.

—Άνάψτε τό φώς! διέταξε ό καθηγητής, χτυπώντας δυνατά τά χέρια του.

Τέσσερις μεγάλοι ήλεκτρικοί γλόμποι σκόρπισαν έκτυφλωτικό φώς στό θάλαμο. Στήν άρχή, ή Έβελυν ένοιωσε έλαφρό πόνο στά μάτια, καί τά μισόκλεισε.

Όταν τά ξανάνοιξε, είδε μπροστά της τόν Ούίλλιαμ, νά την κυττάζη έκστατικός. Τοϋ άπλωσε άμέσως τά χέρια. Έκείνος έπεσε στήν άγκαλιά της, χωρίς νά μπορή νά μιλήση άπό τη συγκίνησί του.

— Γουίλ... άγαπημένε μου Γουίλ, άς τά ξεχάσουμε τώρα όλα! είπε ή Έβελυν γελώντας καί κλαίοντας — γιά πρώτη φορά μέ τά καινούργια της μάτια.

Μά, όταν τόν πρόσεξε καλύτερα, άνατρίχιασε βλέποντας στό πρόσωπό του τά ίχνη μιάς τραγωδίας μεγαλύτερης ίσως άπό τή δική της. Τά μαλλιά του είχαν άσπρίσει στούς κροτάφους καί δυό βαθειές πτυχές παραμόρφωναν τά χείλη του.

★

Όταν γύρισαν στό σπίτι τους, ή Έβελυν ένοιωσε άμέσως τήν άπουσία κάποιου. 'Από την πικραμένη έκφρασι τοϋ Γουίλλιαμ, κατάλαβε πώς τοϋ στοίχιζε ή έλλειψι της μητέρας του.

— Θέλω νά εύχαριστήσω τή μαμά σου, τοϋ είπε. Φάνηκε πολύ καλή μαζί μου. Πάμε, αύριο νά την δοϋμε;

'Ο Ούίλλιαμ την κύτταξε παράξενα, χωρίς νά της πή τίποτα. 'Η άλήθεια είναι ότι είχε γίνει λιγόλογος, σάν νά τόν βασάνιζε κάποια σκέψι. Άρπαξε μονάχα τά χέρια της γυναίκας του, τά φίλησε καί τά έβρεξε μέ τά δάκρυά του.

—Ώ! άγαπημένε μου! ψιθύρισε έκείνη μέ είλικρινή μετάνοια. 'Από πόσα βάσανα θά γλυτώναμε... δέ θά συνέβαινε τίποτα άν θά μποροϋσα νά καταλάβω πιό μπροστά ότι καταλαβαίνω τώρα... Άς είναι... θά ζήσουμε εύτυχισμένοι στό μέλλον, θά τά ξεχάσουμε όλα. Καινούργια ζωή θ' άρχίση γιά όλους μας... μαζί μέ τή μητέρα σου.

— Ναί... καινούργια ζωή! τραύλισε ό Ούίλλιαμ.

Καί άρχισε νά κλαίη σάν μικρό παιδί. 'Η Έβελυν είδε κι' έπαθε ώσπου νά τόν κάνη νά ήρεμήση. Άπέδωσε τή συγκίνησί του στή νοσηρή σχεδόν εύαισθησία πού τόν είχε πιάσει τελευταίως.

Τήν άλλη μέρα, πρωί - πρωί, ξεκίνησαν μαζί. 'Η Έβελυν φρόντισε ν' άγοράση ένα μεγάλο μπουκέτο τριαντάφυλλα.

'Η Στάρελς είχε έγκατασταθή στό μεταξύ σ' ένα μικρό καί κομψό σπιτάκι, μέ κήπο, σ' ένα άπόκεντρο δρόμο.

Άπό μακρυά την είδαν νά κάθεται μόνη της σέ μιά ψάθινη πολυθρόνα, στή βεράντα.

— Μαμά... μαμά! της φώναξε ό Γουίλλιαμ, γιά νά την είδοποιήση ότι έφτασαν.

Έκείνη σηκώθηκε άμέσως, μά δέν έκανε ούτε ένα βήμα γιά νά τούς προϋπαντήση. Περίμενε, μέ άπλωμένα τά χέρια, νά την πλησιάσουν έκείνοι.

Τά μάτια της ήταν σκεπασμένα μέ μεγάλα, μαϋρα γυαλιά ήλίου. Είχε έμφάνισι σεβαστής κυρίας.

—'Η Έβελυν, μαμά, ήθελε πολύ νά σέ ξαναδή, είπε ό Γουίλλιαμ, μέ φωνή πνιγμένη άπό συγκίνησι, όταν έφτασαν κοντά της.

Έκείνη χαμογέλασε, άκίνητη, μέ άπλωμένα πάντοτε τά χέρια.

'Η Έβελυν έπεσε στήν άγκαλιά της.

— Μαμά... καλή μου μαμά!... ψιθύρισε. Πώς νά σ' εύχαριστήσω γι' αύτό πού έκανες γιά μένα... πού φάνηκα τόσο άδικη μαζί σου... Άν δέν έδινες όλες σου τις οίκονομίες, δέ θά ξανάβρισκα τό φώς μου!

Τό πρόσωπο της Στάρελς έλαμψε άπό χαρά όταν άκουσε τή νύφη της νά τή λέη «μαμά».

— Καταλαβαίνω πώς μοϋ έφερες λουλούδια, είπε, πιάνοντας ψηλαφητά τό μπουκέτο. Τί καλή πού είσαι!

★

'Η Έβελυν έμεινε κατάπληκτη. «Καταλαβαίνω πώς μοϋ έφερες λουλούδια...» Τί εσήμαιναν τά λόγια αύτά; 'Η πεθερά της δέν έβλεπε;

Ξαφνικά, μιά σκέψι πέρασε σάν άστραπή άπό τό μυαλό της.

Σήκωσε τά μαϋρα γυαλιά της Στάρελς — καί δέ μπόρεσε νά συγκρατήση μιά κραυγή τρόμου καί πόνου.

'Η σημισμένη χορεύτρια τοϋ Μπροντγουαίη δέν είχε πιά τά παληά της ματόσα καί φλογερά μάτια.

'Ήταν τυφλή!...

'Η Έβελυν δοκίμασε την έντύπωσι ότι κατρακυλούσε σέ βαθειά άβυσσο.

"Ωστε... αύτή... αύτη της έδωσε τά μάτια της, τό φώς της!

'Η άλλη, ή Γαλλίδα καλόγρια, δέν ύπήρχε! Ήταν φανταστικό πλάσμα!

— Μά, γιατί... γιατί; τραύλισε μέ φωνή πνιγμένη σ' άναφυλλητά, ένώ γέμιζε φιλιά τά ώχρά μάγουλα της πρώην χορεύτριας. Γιατί νά κάνης τή μεγάλη, την ύπεράνθρωπη αύτήν θυσία γιά μένα, πού σοϋ φέρθηκα τόσο άσχημα; Νόμιζα πώς έδωσες μονάχα χρήματα...

'Η Στάρελς ξανάπεσε βαρειά στήν ψάθινη πολυθρόνα της.

— Δέν ύπήρχε άλλος τρόπος νά σάς κάνω καί τούς δυό εύτυχισμένους! ψιθύρισε μέ βαθύ άνάστεναγμό. Μά, πώς φαντάστηκες ότι μποροϋσα νά διαθέσω. — έστω καί γιά σένα, — τόσο μεγάλο ποσόν, διακόσιες χιλιάδες δολλάρια; "Ημουν χορεύτρια σέ μιούζικ-χώλ; Οί μόνες μου άπολαυές ήταν ό μισθός μου.

»Ώ! άν ήθελα, θά κέρδιζα πολλά, θά είχα σήμερα περιουσία... Δέν έπρεπε, όμως, νά κάνω τό γυιό μου νά ντρέπεται μιά μέρα γιά τή μητέρα του... Έκανα ζωή περιφρονεμένη, σχεδόν άσκητική. Ό,τι κέρδιζα, τό διέθετα γιά τις σπουδές τοϋ Ούίλ...

'Η Έβελυν γονάτισε μπροστά της κι' έκρυψε τό πρόσωπό της άνάμεσα στά γόνατά της.

Τά μόνα λόγια πού μπόρεσε νά πή, ήταν:

— Συγχώρεσέ με, μαμά.

'Η Στάρελς την άνασήκωσε μέ άδέξειες κινήσεις.

— Μή μέ λυπάσαι. χουσή μου! είπε. Έτσι ή άλλοιώς θά σταματοϋσα τή δουλειά μου. Γέρασα πιά... Καί μή φαντάζεσαι πώς είμαι τώρα τυφλή... Βλέπω καί γιά τούς δυό σας... Καί κοντά σας, κοντά στ' άγαπημένα μου παιδιά, θά ζήσω, έστω καί τυφλή, καινούργια ζωή!

ΕΛΙΝΟΡ ΠΑΡΚΕΡ

Γιά τόν Έρωτα

★ Μέσα στά μεγαλύτερα πάθη, ύπάρχουν στιγμές πού νομίζει κανείς ότι έπαψε ν' άγαπάη.

Σταντάλ

★ Όταν μπορής νά πής πόσο άγαπάς, σημαίνει ότι δέν άγαπάς πολύ.

Πετράρκης

★ Γιά μένα μιά όμορφη γυναίκα έχει πάντα πνεϋμα. Έχει τό πνεϋμα νά είναι όμορφη καί δέν ξέρω νά ύπάρχη τίποτα πιό σπουδαίο άπό αύτό. Θεωρώ την όμορφιά σάν έκφρασι τοϋ θείου. Σάν ένα κομμάτι ούρανοϋ πού κατέβηκε στή γή.

Θεόφιλος Γκωτιέ

★ Οί γυναίκες δέν είναι φτιαγμένες γιά νά τρέχουν. Όταν τό βάζουν στά πόδια γιά νά σωθοϋν, ό σκοπός τους είναι νά τις πιάσουν.

Ζ. Ζ. Ρουσώ

★ 'Ο έρωτας άρέσει περισσότερο άπό τό γάμο, γιά τόν ίδιο λόγο πού τά ρομάντσα άρέσουν περισσότερο άπό την ίστορία.

Σαμφόρ

★ Καμμιά φορά, άρκεϊ νά άγαπηθής άπό μιά γυναίκα γιά νά κατακτήσης καί τις ύπόλοιπες.

Α. Πονσελό

★ Κάθε έρως, άκόμη κι' ό πιό άγνός, πηγαζει άπό τις αίσθήσεις.

'Ετιέν Ρέ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΑΠΟ ΣΥΝΘΕΤΙΚΑ ΝΗΜΑΤΑ

Δεκατρείς μεγάλοι οίκοι μόδας άπό 13 μεγάλες πόλεις της Γερμανίας καί τοϋ έξωτερικοϋ πήραν μέρος πρό ήμερών στό διαγωνισμό, πού διοργάνωσαν τά μεγάλα φαρμακευτικά έργοστάσια «Μπάγερ», στό Βιαμπάντεν. Έπρόκειτο νά βραβευθή τό καλύτερο έφετεινό μοντέλο, φτιαγμένο μέ ύφασμα, πού κατασκευάστηκε άπό τεχνητά νήματα, πού παράγουν τά έργοστάσια αύτά. Στό γκισέ τοϋ πρώτου βραβείου, ό οίκος «Μπάγερ» θά προσφέρη ένα μεγάλο φαλίδι άπο άτόφιο χρυσάφι, βάρους 15 κιλών, πού διακρίνεται στή φωτογραφία μας, κάτω δεξιά.

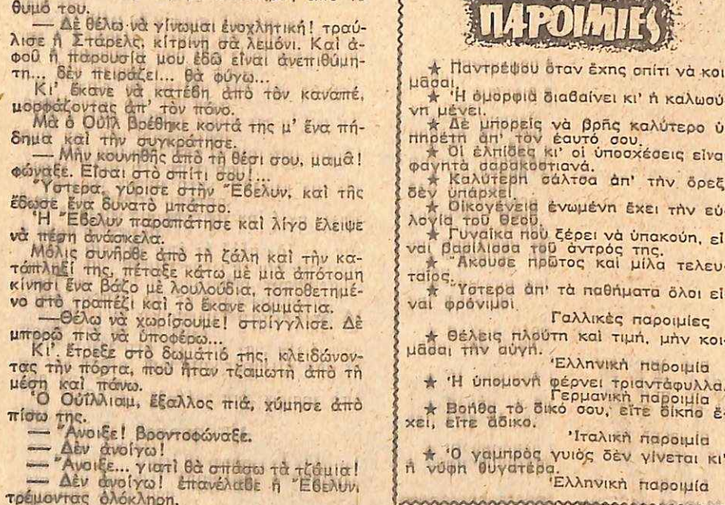

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΓΚ ΚΡΟΣΜΠΥ

'Η κυρία Μαίριλυν Σκώτ ποζάρει στή φωτογραφία μας μαζί μέ την κορούλα της Ντενίς Μαίλ, ή όποία γεννήθηκε στό Λός Άντζελες στίς 27 Νοεμβρίου 1957. 'Η κυρία Σκώτ ίσχυρίζεται πώς ή κόρη της είναι παιδί τοϋ Ντένις Κρόσμπυ, γυιοϋ τοϋ Μπίνγκ Κρόσμπυ. 'Ο Ντένις είχε μαζί της ένα μακρόχρονο έρωτικό δεσμό. Τελευταία όμως τόν έγκατέλειψε γιά νά παντρευτή την ήθοποιό Πάτ Σήχαν. 'Ο Ντένις τά διέψευσε όλα αύτά καί άρνήθηκε ν' άναγνωρίση τή Ντενίζ Μισέλ. 'Ο Μπίνγκ Κρόσμπυ όμως ζήτησε άπό την Μαίριλυν νά σταματήση κάθε δίωξι καί της δήλωσε πώς άναλαμβάνει αύτός τή διατροφή της κόρης της. Όπως φαίνεται καί στή φωτογραφία μας, είναι πράγματι έκπληκτική ή όμοιότης της μικρής Ντενίζ μέ τόν... παππού της.

Ἡ Ἄννα Μαρία κι' ὁ ἄντρας της μετὰ τὸ γάμο

ΤΟ ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΟ γαμήλιο δῶρο

Μιὰ Ἰταλίδα βρῆκε τὴ χαμένη μητέρα της, μόλις βγῆκε νύφη ἀπὸ τὴν ἐκκλησία

Μιὰ Ἰταλίδα 26 χρόνων, ἡ Ἄννα Μαρία Φιόρι, γνώρισε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ μητέρα της ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα ποὺ παντρεύτηκε. Αὐτὸ τὸ συγκινητικὸ γεγονὸς συνέβηκε ἐδῶ καὶ λίγες μέρες στὸ χωριὸ Μποργκάτσιο, ποὺ βρίσκεται λίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴ Ρώμη. Ἡ συνάντησι μητέρας καὶ κόρης ἔγινε, μόλις ἡ δεύτερη βγῆκε νύφη ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

Τὸ 1932 ἡ μητέρα τῆς Ἄννας Μαρίας ἀναγκάστηκε νὰ τὴν ἀφήσῃ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἑνὸς βρεφοκομείου τῆς Ρώμης. Τὸ μωρό, καρπὸς ἑνὸς ἄτυχου ἔρωτα, ἦταν τότε δύο μηνῶν κι' εἶχε ἀρρωστήσει βαρειά.

Στὸ μεταξύ, ἡ φτωχὴ κοπέλλα εἶχε κάνει τὸ πᾶν γιὰ νὰ μὴ χωρισθῇ ἀπὸ τὸ παιδάκι της. Εἶχε ἱκετέψει τοὺς δικούς της – κατοικοῦσαν στὸ χωριὸ Ὄστρα, κοντὰ στὴ Ρώμη – νὰ τὴ συγχωρήσουν. Ἀλλὰ ὁ πατέρας της κι' ὁ ἀδελφός της στάθηκαν ἀκαμπτοι. Τὴν ἔδιωξαν ἀπὸ τὸ σπίτι κι' ἡ δύστυχη βρέθηκε ἔρημη καὶ μόνη στὴ Ρώμη, ὅπου μόλις κέρδιζε τὸ ψωμί της, δουλεύοντας σὲ ξένο σπίτι.

Ὅταν γέννησε τὸ κοριτσάκι της, δὲν τῆς πέρασε καθόλου ἀπὸ τὸ νοῦ νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ. Πίστευε πὼς θὰ κατόρθωνε νὰ τὸ ζήσῃ. Ἀλλὰ τὰ λεφτά, ποὺ ἔβγαζε, ἦταν πολὺ λίγα. Κι' ὅταν τὸ μωρὸ ἀρρώστησε, δὲν ἀπόμεινε πιὰ παρὰ ἡ λύσι τοῦ βρεφοκομείου.

Ἡ μικρούλα, ὡστόσο, δὲν ἔμεινε γιὰ πολὺ καιρὸ στὸ ἵδρυμα. Ἔγινε καλὰ σὲ λίγες βδομάδες καὶ κατόπιν υἱοθετήθηκε ἀπὸ κάποια φράγκα Μπερτολίνι, ποὺ ἔμενε στὸ χωριὸ Μποργκάτσιο κι' εἶχε χάσει μιὰ κορούλα λίγες μέρες μετὰ τὴ γέννησί της.

Ἔτσι ἡ Ἄννα Μαρία μεγάλωσε στὴν οἰκογένεια Μπερτολίνι, μαζὶ μὲ ἄλλα δύο παιδιά, ποὺ ἀποχτησε τὸ ζεύγος κατόπιν.

Ἡ κοπελλίτσα, ἀφοῦ ἔβγαλε τὸ δημοτικὸ σχολεῖο, ἔπιασε δουλειὰ σ' ἕνα ὑφαντουργεῖο, στὰ περίχωρα τῆς Ρώμης. Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, λοιπόν, συνδέθηκε μὲ κάποιο νέο, ποὺ δούλευε στὸ ἴδιο ἐργοστάσιο. Ἀρραβωνιάστηκαν ἀμέσως μὲ τὸ σκοπὸ νὰ παντρευτοῦν, ὅταν θὰ μάζευαν τὰ ἀπαραίτητα χρήματα γιὰ τὸ μικρὸ νοικοκυριό τους.

Μιὰ μέρα, ἡ κοπέλλα διηγήθηκε στὸν ἀρραβωνιαστικό της ἕνα ὄνειρο, ποὺ εἶχε δῆ τὴν προηγούμενη νύχτα. Τῆς εἶχε παρουσιαστῆ στὸν ὕπνο της μιὰ γυναικούλα, ποὺ τῆς ἔμοιαζε πολὺ στὸ πρόσωπο, μὲ γκρίζα μαλλιὰ καὶ ντυμένη φτωχικά. Ἡ Ἄννα Μαρία ἦταν βέβαιη πὼς εἶχε ὀνειρευτῆ τὴ χαμένη μητέρα της κι' εἶπε στὸν ἀρραβωνιαστικό της πὼς δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ γίνῃ πραγματικότης αὐτὸ ποὺ εἶχε δῆ στὸν ὕπνο της. Ἐκεῖνος, φυσικά, ἔδειξε πολλὴ δυσπιστία. Καὶ τὸ πρᾶγμα ξεχάστηκε.

Ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα, ὅταν ἀποφασίστηκε ὁ γάμος, ἡ Ἄννα Μαρία πῆγε στὸ βρεφοκομεῖο, γιὰ νὰ ζητήσῃ πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὴν ἐνορία, στὴν ὁποία τὴν εἶχαν βαφτίσει, γιατὶ ἤθελε νὰ βγάλῃ ἕνα πιστοποιητικὸ ἀπαραίτητο γιὰ τὸ γάμο. Ἡ διευθύνσι τοῦ ἱδρύματος τῆς ὑπέδειξε τὴν ἐνορία. Τὴν πληροφόρησε, ὅμως καὶ γιὰ κάτι, ποὺ ἡ κοπέλλα δὲν τὸ περίμενε. Ἡ μητέρα της τὴν εἶχε ἀφήσει στὸ βρεφοκομεῖο βαφτισμένη κι' εἶχε καρφιτσώσει στὰ ρουχαλάκια της τὸ ὄνομά της, καθὼς καὶ τὸ ὄνομα τῆς ἐκκλησίας, ὅπου εἶχε γίνει ἡ βάφτισι.

Ἡ Ἄννα Μαρία ἔτρεξε στὴν ἐκκλησία κι' ἐκεῖ, στὸ βιβλίο τῶν γεννήσεων, διάβασε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ὄνομα τῆς μητέρας της. Ὑπῆρχε ἀκόμα ἐκεῖ σημειωμένο καὶ τὸ χωριό, ἀπ' ὅπου καταγόταν.

Ἡ Ἄννα Μαρία μπῆκε σ' ἕνα λεωφορεῖο κι' ἔπειτα ἀπὸ μιάμιση ὥρα βρισκόταν στὸ χωριὸ Ὄστρα. Ἀλλὰ ἐκεῖ δὲν βρῆκε κανένα. Οἱ γονεῖς κι' ὁ ἀδελφὸς τῆς μητέρας της εἶχαν πεθάνει ἀπὸ καιρό. Οἱ χωρικοὶ τὴν πληροφόρησαν ἐπίσης ὅτι ἡ μητέρα της δὲν εἶχε ξαναπατήσει στὴν Ὄστρα ἀπὸ τότε ποὺ τὴν ἔδιωξαν οἱ γονεῖς της ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπίτι.

Ἔτσι, ἔσβυσε ἡ ἐλπίδα τῆς Ἄννας Μαρίας.

Τὴν ἄλλη Κυριακὴ ἔγινε ὁ γάμος. Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα, ἡ μικρὴ πλατεία, μπροστὰ στὴν ἐκκλησία τοῦ Μποργκάτσιο ἦταν γεμάτη κόσμο. Περίμεναν τὸ γαμπρὸ καὶ τὴ νύφη, ποὺ θὰ ἐρχόνταν γιὰ τὴν τέλεσι τοῦ μυστηρίου. Ἐλάχιστοι εἶχαν ἀντιληφθῆ ἀνάμεσά τους μιὰ ξένη, ποὺ περίμενε κι' αὐτή. Ἦταν μιὰ γυναικούλα ἀκαθόριστης ἡλικίας, μὲ βασανισμένη ὄψι καὶ φτωχικὰ ροῦχα.

Ἦρθε ὁ γαμπρός, πέρασαν λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας κι' ὕστερα φάνηκε κι' ἡ νύφη.

Ἡ γυναικούλα δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της. Μονάχα ὅταν τελείωσε ὁ γάμος κι' οἱ νεόνυμφοι παρουσιάστηκαν στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας, ἡ ἄγνωστη προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τους.

Ὅλοι τότε γύρω γεματοι περιέργεια, εἶδαν τὴ γυναίκα ἐκείνη νὰ πλησιάζῃ τὴ νύφη, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια της. Ἡ Ἄννα Μαρία τὴν κύτταξε λίγα δευτερόλεπτα, στὴν ἀρχὴ μὲ ἀπορία, ὕστερα χλωμιάζοντας. Καὶ πρὶν ἐκείνη προφτάσῃ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της ἡ κοπέλλα φώναξε:

— Μανοῦλα!...

Μητέρα καὶ κόρη ἔπεσαν στὴν ἀγκαλιὰ ἡ μιὰ τῆς ἄλλης. Τὸ ὄνειρο τῆς Ἄννας Μαρίας εἶχε βγῆ ἀληθινό.

Ἡ Ἄννα Μαρία πρὶν φύγῃ γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος, ἄκουσε ἀπὸ τὴ μητέρα της ὅλη τὴν ἱστορία της. Ἡ φτωχὴ γυναίκα εἶχε μάθει ποῦ βρισκόταν ἡ κορούλα της, ἀλλὰ δὲν εἶχε βρῆ ποτὲ τὸ θάρρος νὰ τῆς παρουσιαστῆ. Θεωροῦσε τὸν ἑαυτό της ἀνάξιο. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ χρόνια ἔμενε στὴ Ρώμη, ὅπου δούλευε σὰν ὑπηρέτρια. Ξέροντας ὅτι ἡ Ἄννα Μαρία ἐργαζόταν στὸ ὑφαντουργεῖο πήγαινε συχνὰ καὶ περίμενε τὴν ὥρα, ποὺ σχόλαζαν οἱ ἐργάτες, γιὰ νὰ τὴ δῆ καὶ νὰ τὴν καμαρώσῃ. Ἡ κοπέλλα περνοῦσε μπροστά της ἀνύποπτη, ἐνῶ ἐκείνη δάγκωνε τὰ χείλη της γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ ἀπὸ χαρὰ καὶ πόνο.

Ὅταν, ὅμως, ἔμαθε πὼς θὰ παντρευόταν ἡ Ἄννα Μαρία, δὲ βάσταξε περισσότερο. Πῆγε ἐκείνη τὴν Κυριακὴ στὸ Μποργκάτσιο, ἀποφασισμένη νὰ φανερωθῇ στὴν κόρη της Ἀλλὰ καὶ πάλι δείλιασε.

Μονάχα ὅταν τὴν εἶδε νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, βρῆκε τὸ θάρρος νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασί της.

Ἡ Ἄννα Μαρία εἶναι τώρα εὐτυχισμένη.

Πιὸ ὁμορφο δῶρο γιὰ τὸ γάμο της δὲ μποροῦσε νὰ φανταστῆ ἀπ' αὐτὴ τὴ συνάντησι!...

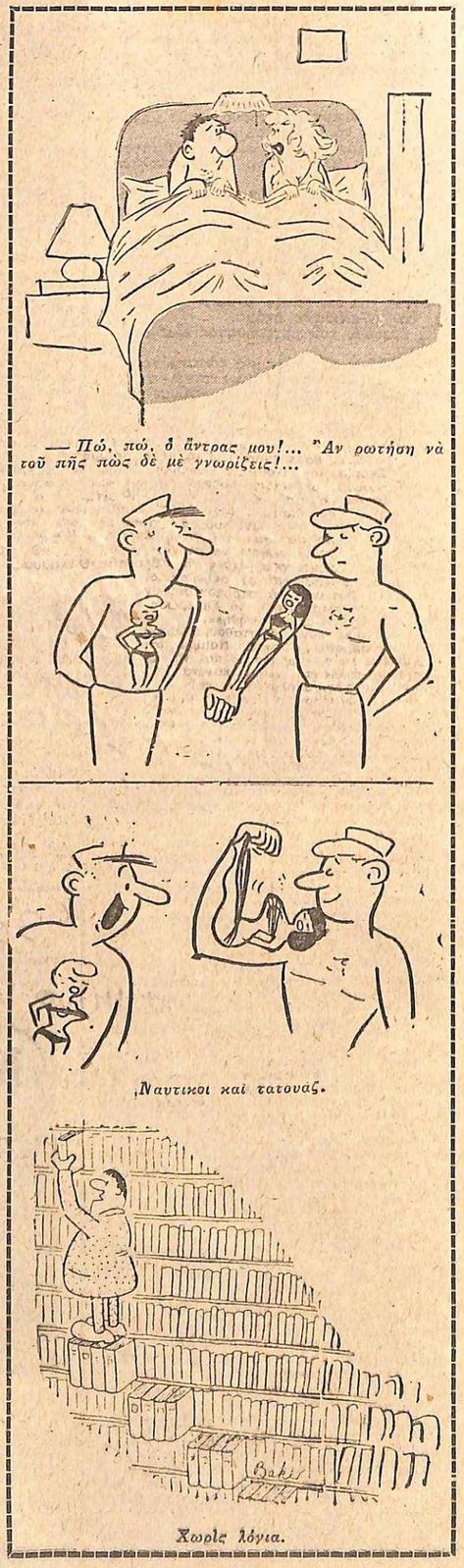

— Πώ, πώ, ὁ ἄντρας μου!... Ἂν ρωτήσῃ νὰ τοῦ πῆς πὼς δὲ μὲ γνωρίζεις!...

Ναυτικοὶ καὶ τατουάζ.

Χωρὶς λόγια.

Ζῶα ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΑΝ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τὸ ἄλογο τοῦ Ναπολέοντος

Ο ΜΕΓΑΣ Ναπολέων εἶχε τουλάχιστον εἴκοσι ἄλογα, γυμνασμένα μονάχα γι' αὐτόν. Γιατὶ μπορεῖ νὰ ἦταν ἐξαίρετος στρατηγός, ἀλλ' ὄχι καὶ καλὸς καβαλλάρης. Πολὺ συχνὰ τ' ἄλογα τὸν πετοῦσαν ἀπ' τὴ ράχη τους. Ἔτσι, γιὰ νάχῃ ἡσυχο τὸ κεφάλι του, ἀνέθεσε τὴν... ἐκπαίδευσί τους στὸ σταυλίτη Ζαρντέν, ποὺ τὰ γύμναζε μὲ ἀξιοθαύμαστη ἐπιδεξιότητα. Ὁ Ναπολέων ἦταν ἐνθουσιασμένος μαζί του.

— Δὲν ξέρω τι θἄκανα χωρὶς ἑσένα, τοῦλεγε συχνά. Πιὸ εὔκολο εἶναι νὰ δομήσῃ κανεὶς ἕνα ὁλόκληρο λαό, παρὰ ἕνα ἀτίθασσο ἄλογο. Κι' ὅμως ἐσὺ τὰ καταφέρνεις μιὰ χαρά!

Ὅλα σχεδὸν ἦταν ἀραδιχῆς ράτσας καὶ τοὺς ἔδινε ὁ ἴδιος παράξενα ὀνόματα, τὰ περισσότερα ἀπὸ τὶς ἐκστρατεῖες του: Μαρέγκο, Βάγκραμ, Ἐπίσκοπος, Σουλεϊμὰν καὶ πολλὰ ἄλλα. Τ' ἄλογο ὅμως ποὺ ἀγαποῦσε πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα, ἦταν μιὰ ὑψηλόσωμη κοφετιὰ φοράδα, ποὺ τὴ φώναζε Σκυρία. Ὁ Ναπολέων ἦταν φοβερὰ λιγόλογος. Ἀκόμη καὶ στὰ πολεμικά του συμβούλια, δὲν ἔλεγε παρὰ ἐλάχιστες κουβέντες. Ἄφηνε τοὺς ἄλλους νὰ μιλοῦνε κι' αὐτὸς ἄκουγε μονάχα. Ὡστόσο μὲ τὴ Σκυρία, ἔπιανε ἀληθινὴ συζήτησι καί, πολλὲς φορές, οἱ στρατιῶτες, ποὺ τὸν ἄκουγαν νὰ. συνομιλῇ μαζί της, κουνοῦσαν περίλυπα τὸ κεφάλι τους, σὰν νἀλεγαν μέσα τους πὼς τοῦ εἶχε... στρίψει. Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο.

— Πῶς πέρασες σήμερα ὅλη μέρα; τὴ ρωτοῦσε μὲ τρυφερότητα. Δυστυχῶς δὲ μπόρεσα νἄρθω νὰ σὲ δῶ, γιατὶ μελετοῦσα τὸ χάρτη. Ἀλλη φορὰ ὅμως θὰ προσπαθήσω νὰ μὴ ξανασυμβῇ αὐτό, στὸ ὑπόσχομαι.

Ἡ Σκυρία τὸν ἄκουγε... σιωπηλή. Ἀλλὰ τὰ μεγάλα της μάτια, τὸν κυτιοῦσαν μὲ τέτοιον τρόπο, λὲς καὶ καταλάβαιναν τὴν κάθε του λέξι. Τὸ ἄλογο αὐτὸ δὲν εἶχε καμμιὰ ἰδιαίτερη ὁμορφιά. Ἦταν ἕνα ζῶο μᾶλλον συνηθισμένο. Εἶχε ὅμως ἀνεπτυγμένο, σὲ βαθμὸ ἀφάνταστο, τὸ ἔνστιχτο τοῦ κινδύνου. Σ' αὐτὸ καὶ στὴν ἀφοσίωσι ἑνὸς ὁδηγοῦ τῆς συνοδείας του, τοῦ Ἀλῆ, ὀφειλε ὁ Ναπολέων τὴ ζωή του. Γιατὶ λίγο ἔλειψε κάποτε νὰ πνιγῇ. Ἦταν τότε ποὺ γύριζε ἀπὸ τὴ Σουὲς κι' ἔφτασε στὶς ὄχθες τῆς Ἐρυθρᾶς Θάλασσας. Ἡ νύχτα ἦταν κατασκότεινη καὶ οἱ ἀξιωματικοί του τοῦ πρότειναν νὰ στρατοπεδέψουν στὴν ἀκρογιαλιά, ὥσπου νὰ ἡμερώσῃ.

Ὁ Ναπολέων ὅμως ἀρνήθηκε.

— Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ σταθοῦμε, ἀφοῦ ἔχει παλίρροια; ρώτησε. Νομίζω ὅτι μποροῦμε νὰ προχωρήσουμε καὶ νὰ περάσουμε ἀπέναντι χωρὶς κανένα κίνδυνο. Ἐμπρός, ἀκολουθῆστε μέ!

Κανεὶς ὡστόσο δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Τὸ θεωροῦσαν ἀληθινὴ τρέλλα νὰ περάσουν τὴ θαλάσσια ἐκείνη λουρίδα, μὲ τετοιο πυκνὸ σκοτάδι. Ὁ μεγάλος ὅμως πεισματάρης, γιὰ νὰ δείξῃ πὼς δὲ λογαριάζει τίποτε, ἔσφιξε τὰ λουριὰ τῆς Σκυρίας καὶ πρόσταξε τὸν πιστό του Ἀλῆ, τὸν Ἄραβα, νὰ προχωρήσῃ μπροστά. Ἔτσι κι' ἔγινε. Οὔτ' ἕνας δὲν τὸν ἀκολούθησε. Ὅλοι ἔμειναν πίσω, βουβοὶ κι' ἔντρομοι, γιὰ τὸ ἀπίστευτο τόλμημα ποὺ ἐπιχειροῦσε ὁ ἀρχηγός τους. Ὁ Ναπολέων πήγαινε ἀργὰ καὶ προσεχτικά, ἀκολουθώντας τὰ βήματα τοῦ συνοδοῦ του. Εἶχαν φτάσει πιὰ στὰ μέσα τοῦ δρόμου, ὅταν τὰ πρῶτα κύματα τῆς παλίρροιας ἄρχισαν νὰ βρέχουν τὰ πόδια τῶν ἀλόγων.

— Πῶς βλέπεις τὰ πράγματα; ρώτησε τὸν Ἀλῆ. Θὰ τὰ καταφέρουμε;

— Ὁ Ἀλλὰχ ξέρει, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος μοιρολατρικά. Μπορεῖ νὰ τὰ καταφέρουμε, μπορεῖ ὄχι. Ὅ,τι εἶναι γραφτὸ νὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ. Ἐμεῖς δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξουμε τίποτε.

Τὸ νερὸ ὁλοένα κι' ἀνέβαινε. Κι' ἄξαφνα, ἔφτασε ὡς τὸ λαιμὸ σχεδὸν τῶν ἀλόγων. Ἡ Σκυρία τότε, ἄρχισε ν' ἀγωνίζεται μ' ἀξιοθαύμαστο θάρρος ἐναντίον τῶν κυμάτων, ποὺ κόντευαν νὰ τοὺς πνίξουν. Ὁ Ἀλῆς εἶχε παρατήσει τὸ δικό του ζῶο, ποὺ παρασύρθηκε ἀπὸ τὸ ρεῦμα καὶ χάθηκε. Κολυμπῶντας ὡστόσο σὰν τὸ δελφίνι, κατόρθωσε νὰ φτάσῃ σιμὰ στὸ Ναπολέοντα πού, μὲ καταπληκτικὴ ἀταραξία, περίμενε νὰ δῇ τὸ ἀποτέλεσμα. Μὲ μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια, ὁ πιστὸς συνοδὸς ἅρπαξε τὸ στρατηγὸ ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς τὸ μέρος του.

— Στοὺς ὤμους μου! τοῦ εἶπε μὲ δυσκολία. Πιάσου ἀπὸ τοὺς ὤμους μου, ἂν θὲς νὰ σωθοῦμε, ἀφέντη.

— Τὴ Σκυρία! φώναξε ὁ Ναπολέων. Δὲ θέλω νὰ πνιγῇ τὸ ἀγαπημένο μου ἄλογο.

— Θὰ σωθῇ! ἀπάντησε ὁ Ἄραβας. Ὀρκίζομαι στὸν Ἀλλὰχ πὼς θὰ τὴ σώσω...

Θέλοντας καὶ μή, ὁ Ναπολέων, κρεμάστηκε ἀπὸ τοὺς ὤμους του. Ὁ Ἀλῆς πιάστηκε τότε ἀπὸ τὴν οὐρὰ τῆς Σκυρίας καὶ μὲ λόγια θερμά, ἄρχισε νὰ τὴν παρακαλῇ νὰ στρέψῃ... πλώρη πρὸς τὴ στεριά. Τὸ θαυμάσιο ζῶο, ὀδηγημένο περισσότερο ἀπὸ τὸ ἔνστιχτό του παρὰ ἀπὸ τὶς παρακλήσεις τοῦ Ἄραβα, ἔφτασε κατάκοπο στὴν ἀκρογιαλιά. Ἐκεῖ τοὺς ἔγινε θερμὴ ὑποδοχὴ ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς στρατιῶτες, ποὺ ἀγωνιοῦσαν γιὰ τὴν τύχη τοῦ Ναπολέοντος.

— Στρατηγέ, ὁ Θεὸς σὲ φύλαξε! τοῦ εἶπε ὁ ὑπασπιστής του Λαμορατιέρ. Ἤμασταν βέβαιοι σχεδὸν γιὰ τὸ χαμό σου...

Ἐκεῖνος χαμογέλασε

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι μὲ φύλαξε ὁ Θεός, ἀποκρίθηκε. Τὴ ζωή μου ὅμως τὴν ὀφείλω στὴ Σκυρία καὶ τὸν Ἀλῆ.

Εἰκοσιδύο χρόνια ἀργότερα, ὁ Ναπολέων διατηροῦσε ἀκόμη ζωντανὴ τὴν ἀνάμνησι τοῦ περιστατικοῦ αὐτοῦ ποὺ τόσο τὸν συγκλόνισε τότε. Νά τί ἔγραφε ὅταν ἦταν ἐξόριστος στὴν Ἁγία Ἑλένη:

«Ἐπωφελούμενος ἀπὸ τὴν παλίρροια, θέλησα νὰ περάσω μιὰ στενὴ λουρίδα τῆς Ἐρυθρᾶς Θάλασσας. Ἐγὼ ὅμως πήγαινα καλὰ ὡς ἕνα σημεῖο, τὰ κύματα ἄξαφνα ὑψώθηκαν ὡς τὸ λαιμὸ τοῦ ἀλόγου μου καὶ μὲ περιέλουσαν ὁλόκληρο. Ἦταν ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος ποὺ εἶχα περάσει ὡς τότε στὴ ζωή μου καὶ παρὰ λίγο νὰ χαθῶ, ἀκριβῶς ὅπως καὶ ὁ Φαραώ, πρᾶγμα ποὺ θἄδινε ἀφορμὴ στοὺς Ἱεροκήρυκες τῆς χριστιανωσύνης, νὰ ποῦν ἀρκετὰ ἐναντίον μου...»

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀνέλπιστης ἐκείνης σωτηρίας του, ὁ Ναπολέων δὲν ἤθελε πιὰ ν' ἀποχωριστῇ οὔτε τ' ἄλογό του, οὔτε τὸν Ἀλῆ. Ἀλλὰ καὶ ἡ Σκυρία αἰσθανόταν ἀπεριόριστη ἀγάπη γιὰ τὸν κύριό της. Πολὺ συχνά, ὅταν ἔφταναν σὲ κανένα λειβάδι, τὴν ἄφηναν ἐλεύθερη νὰ πάῃ νὰ βοσκήσῃ. Μόλις ὅμως ἄκουγε τὴ φωνὴ τοῦ Ναπολέοντος, παρατοῦσε τὴν πρασινάδα της, γονάτιζε μπροστά του καὶ περίμενε ὑπομονετικὰ νὰ πηδήσῃ στὴν πλάτη της. Κάποτε ὡστόσο, ἤρθε ὁ καιρὸς νὰ ξεμυαλιστῇ κι' αὐτή. Ἦταν ἀνοιξι καὶ ἡ φοράδα αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ... ἐρωτευτῇ. Ἦταν τριῶν χρονῶν ἄλογο καὶ ὡς τότε, δὲν εἶχε νοιώσει τὶς χαρὲς τῆς ἀγάπης. Ἡ Σκυρία, κάθε τόσο ὕψωνε τὸ κεφάλι της καὶ μύριζε τὸν ἀέρα. Ὁ νεαρὸς στρατηγὸς τὴν παρατηροῦσε μὲ μισὸ μάτι.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε τὸν Ἀλῆ. Γιατὶ φαίνεται τόσο ἀνήσυχη;

— Γιατί... γιατὶ θέλει νὰ παντρευτῇ! ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Κάπου ἐδῶ κοντὰ βρίσκεται γαμπρὸς καὶ τὸ μυρίστηκε. Δὲ θὰ ἦταν ἄσχημα νὰ τὴν ἀφήσουμε νὰ παίξῃ λιγάκι.

Ὁ Ναπολέων δὲν εἶχε ἀντίρρησι. Πῆδησε ἀπὸ τὴ ράχη της, τῆς ἔλυσε ὁ ἴδιος τὰ χάμουρα καὶ τὴν ἄφησε νὰ τρέξῃ ὅπου ἤθελε. Ἡ Σκυρία ἔφυγε καλπάζοντας κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, χάθηκε πίσω ἀπὸ κάτι δέντρα. Πέρασε ὅμως μιὰ ὥρα, περασαν δυὸ καὶ τὸ ἄλογο ἀκόμη νὰ φανῇ. Πρόσταξε τὸν Ἀλῆ νὰ ψάξῃ νὰ τὴ βρῇ. Εἶχε κάνει ἄνω κάτω τὸν κόσμο κι' ὅμως πουθενὰ δὲν τὴν εἶδε. Πέρασαν ἔτσι τρεῖς ὁλόκληροι μῆνες. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Ναπολέων, ἄρχισε νὰ δρέπῃ ἕνα σωρὸ πολεμικὲς δάφνες. Ἡ μάχη ποὺ κέρδισε σιμὰ στὶς Πυραμίδες, τοῦ ἄνοιξε τὸ δρόμο γιὰ τὸ Κάϊρο. Ἀλλ' ἡ καταστροφὴ τοῦ γαλλικοῦ στόλου στὸ Ἀμπουκίρ ἀπὸ τὸ Νέλσωνα, τὸν ἀνάγκασε ν' ἀλλάξῃ ριζικὰ τὰ σχέδιά του.

Ὁ Ναπολέων, γιὰ πρώτη φορά, φαινόταν ἀπογοητευμένος. Δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ σπεύσῃ σὲ βοήθεια τοῦ στρατηγοῦ Κλεμπέρ, ποὺ μαχόταν ἀπεγνωσμένα μὲ πολυάριθμα ἐχθρικὰ στρατεύματα, στὸ βορρᾶ. Θὰ ἔσωζε ὅμως ἕνα γίνε κάτι, ποὺ τοῦ ἔβαζε σχέδιο φτερά: Ἐπέστρεψε ἡ Σκυρία, συνοδευόμενη ἀπὸ ἕνα ἀρσενικὸ ἄλογο, τὸ... φίλη της! Ὁ Ναπολέων δὲ μποροῦσε νὰ τὸ πιστέψῃ. Πῶς ἦταν δυνατὸν ἕνα ἄλογο, νὰ χωρίζῃ ἔτσι ἀπὸ τόσον καιρὸ στὸν κύριό του;

Ὁ Ἄραβας τοῦ ἔδειξε τὸν οὐρανό

— Ὅταν θέλῃ ὁ Ἀλλάχ, ὅλα γίνονται! ψιθύρισε. Φαίνεται πὼς ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ Σκυρία ἀκολουθοῦσε ἀπὸ μακρυὰ τὸ στρατό μας καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ φανερωθῇ. Ἴσως νὰ ντρεπόταν.

— Ἴσως, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Τώρα πιά, μποροῦμε νὰ πᾶμε γιὰ βοήθεια τοῦ Κλεμπέρ.

Ἡ γίνη ποὺ κέρδισε ἐκεῖ ἦταν ἀσύγκριτη. Τὰ ἐχθρικὰ στρατεύματα, ἀποδεκατισμένα τελείως, ἀναγκάστηκαν γὰ παρατήσουν τοὺς Γάλλους καὶ νὰ φύγουν. Ὁ Ναπολέων ξαναγύρισε στὴν Αἴγυπτο. Ὕστερα ἔστειλε τὸν Λεσαίζ, ποὺ νίκησε τὸν Μουράτ μπὲη σιμὰ στὸν Σεντιμάν. Στὸ μεταξὺ ὅμως, μαθαίνοντας τὴν κρίσιμη κατάστασι ποὺ ἐπικρατοῦσε στὴ Γαλλία, παρέδωσε τὴν ἀρχηγία στὸν Κλεμπὲρ κι' ὁ ἴδιος ἐφυγε κρυφὰ ἀπὸ ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχήσῃ ὁ στρατός του. Πῆρε ὅμως μαζί του τὸν Ἀλῆ καὶ τὴν ἀγαπημένη του Σκυρία, ποὺ τοὺς θεωροῦσε καὶ τοὺς δυὸ γιὰ μασκώτ.

Ἀλλὰ τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ ἄλογο, δὲν ἔζησε γιὰ πολὺ ἀκόμη. Φαίνεται πὼς ὁ ἀέρας τῆς Γαλλίας δὲν τὸ σήκωσε. Καὶ μιὰ νύχτα ψόφησε στὰ χέρια τοῦ Ἄραβα.

— Πρέπει νὰ συμβῇ κάτι πολὺ δυσάρεστο, εἶπε ὁ Ναπολέων δακρυσμένος, μόλις ἄκουσε τὸ θάνατο τῆς Σκυρίας. Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος γι' αὐτό...

Καὶ δὲν ἔκανε λάθος. Δυὸ μέρες ἀργότερα, ἔφτασε τὸ μήνυμα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο: Ὁ στρατηγὸς Κλεμπὲρ εἶχε δολοφονηθῇ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΡΙΑΝΟΣ

Ὁ Ναπολέων μὲ τὸ ἀγαπημένο του ἄλογο («Σκυρία»)

Ενημέρωση του αναγνώστη

Τὰ ἠλεκροσὸκ νικοῦν τὸν πόνο

Θεραπεῖες ποὺ μένουν ἀνεξήγητες

Μιὰ καινούγια θεραπευτικὴ μέθοδος, ποὺ δοκιμάστηκε μ' ἐπιτυχία στὴν Ἀμερική, ἔρχεται ν' ἀναπτερώση τὶς ἐλπίδες ἐκείνων, ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ βασανιστικοὺς πόνους, ποὺ δὲν ὑποχωροῦν μὲ τὶς ἄλλες, τὶς γνωστὲς ἤδη θεραπεῖες.

Στὴν πραγματικότητα, δὲν πρόκειται γιὰ ἀπολύτως νέα μέθοδο, ἀλλὰ γιὰ παλιὰ καὶ γνωστή, ποὺ βρῆκε ὅμως μιὰ ἐντελῶς καινούργια καὶ ἀνεξήγητη ἀκόμη ἀφορμή. Χρησιμοποιεῖται δὲ κυρίως γιὰ πόνους, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ βρεθῆ καὶ νὰ καταπολεμηθῆ ἡ αἰτία τους.

Ἀλλ' ἂς ἰδοῦμε μερικὲς ἀπὸ τὶς χαρακτηριστικώτερες περιπτώσεις, ποὺ θαυματούργησε κυριολεκτικὰ αὐτὴ ἡ θεραπεία.

Μιὰ γυναῖκα 55 χρόνων ὑπέφερε ἐπὶ 3 χρόνια ἀπὸ δυνατούς, ἀφόρητους πόνους στὸν τράχηλο καὶ στὸ κεφάλι. Σ' αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα, μπῆκε πάνω ἀπὸ 20 φορὲς στὸ νοσοκομεῖο γιὰ νοσηλεία, ἀλλὰ χωρὶς νὰ καλλιτερέψη οὐσιωδῶς ἡ κατάστασή της.

Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές τους καὶ τὶς ἐξετάσεις, στὶς ὁποῖες τὴν ὑπέβαλλαν, οἱ γιατροί, δὲν κατώρθωσαν νὰ καθορίσουν τὴν προέλευσι τῶν πόνων της, οὔτε καὶ νὰ τὴν κάνουν καλὰ μὲ κανένα τρόπο. Ἀκόμα καὶ τὰ ἰσχυρὰ ναρκωτικὰ δὲν ὠφελοῦσαν στὴν περίπτωσή της.

Τέλος, σὰν ἔσχατο μέσον, χορησιμοποίησαν τὰ ἠλεκτροσόκ. Κι' ἡ γυναῖκα λυτρώθηκε ὁριστικὰ καὶ τὸ μαρτύριό της.

Ἄλλη πάλι, ἡλικίας 46 ἐτῶν, πληγώθηκε στὸ δάχτυλο. Ἔκανε ὅ,τι ἔπρεπε, κι' ἡ πληγή της ἐπουλώθηκε κανονικά. Γιὰ κάποιον ὅμως μυστηριώδη λόγο, τὸ δάχτυλό της ἄρχισε νὰ πονάη δυνατά.

Τῆς ἔκαμαν τότε μιὰ ἐγχείρησι στὸ στήθος, γιὰ τὴν ἀποκοπὴ ὡρισμένου νεύρου, κι' ἔτσι ἔλειψαν σχεδὸν οἱ πόνοι στὸ δάχτυλό της. Ἐμφανίστηκαν ὅμως τώρα χρόνιοι πόνοι στὸ στῆθος της! Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα εἶχε πέσει ἀπὸ τὴ Σκύλα στὴ Χάρυβδι...

Γιὰ ν' ἀνακουφιστῆ ἀπ' αὐτὸ τὸ βασανιστήριο, ἄρχισε νὰ παίρνη διάφορα ναρκωτικά, καὶ ἰδίως κωδεΐνη. Ὅταν δὲ δὲν τὴν πρόσευε κανείς, ἔπαιρνε τόσο μεγάλες δόσεις, ὥστε νὰ κινδυνεύη ἀκόμα καὶ ἡ ζωή της. Ὁ ἄτυχος της εἶχε ἀπελπιστῆ μ' αὐτὴ τὴν κατάστασι καὶ δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ τῆς κάνη.

Ὅταν ὅμως τελικὰ ὑποβλήθηκε σὲ μιὰ σειρὰ ἠλεκτροσόκ, σώθηκε κι' αὐτὴ ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ θεραπεύτηκε τελείως.

Βέβαια, ὁ πόνος θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς γιατροὺς σὰν κάτι χρήσιμο, στὶς περισσότερες περιπτώσεις. Ἀποτελεῖ ἕνα σῆμα κινδύνου, μὲ τὸ ὁποῖο μᾶς προειδοποιεῖ ὁ ὀργανισμός μας γιὰ κάποιαν ἀπειλὴ ἐναντίον τῆς ὑγείας καὶ τῆς ζωῆς μας. (Γι' αὐτὸ μάλιστα πολλοὶ γιατροὶ ἐξέφρασαν βασικὲς ἀντιρρήσεις γιὰ τὴν ἐλεύθερη χρῆσι ἑνὸς νέου φαρμάκου, βελγικῆς προελεύσεως, ποὺ ἐξαφανίζει κάθε πόνο, καλύτερα ἀπὸ τὰ πιὸ ἰσχυρὰ ναρκωτικά.

Εἶναι λοιπὸν χρήσιμος ὁ πόνος, ὅταν μᾶς ἀναγκάζη ν' ἀναζητήσωμε τὴν αἰτία του καὶ νὰ τὴ θεραπεύσωμε ἐγκαίρως. Στὶς περιπτώσεις ὅμως, ποὺ δὲ βρίσκεται ἡ προέλευσί του, ἢ ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ θεραπευτῆ ἡ αἰτία του, δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ συνεχίζεται καὶ νὰ μᾶς βασανίζη. Τὰ ἠλεκτροσόκ λοιπὸν φαίνεται πὼς εἶναι τότε σωτήρια.

Ὁ τρόπος ποὺ ἐνεργοῦν τὰ ἠλεκτροσόκ κατὰ τοὺ πόνου, δὲν ἔχει ἐξηγηθῆ ἀκόμη. Ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, οἱ γιατροὶ προκαλοῦν μὲ κατάλληλα ἠλεκτρικὰ ρεύματα μυῖκὲς συσπάσεις, γιὰ τὴ θεραπεία τῶν ψυχοπαθῶν. Ἡ μέθοδος δὲ αὐτὴ ἔχει ἀποδειχτῆ ἰδιαιτέρως ἀποτελεσματικὴ σὲ περιπτώσεις σοβαρῆς κατάπτώσεως.

Ἴσως λοιπὸν νὰ ἐνεργοῦν ἔμμεσα τὰ ἠλεκτροσόκ ἐναντίον τοῦ πόνου, ἐξαφανίζοντας τὴν κατάστασι καταπτώσεως, ποὺ συνδέεται μ' αὐτόν.

Μιὰ ἄλλη θεωρία εἶναι ὅτι τὰ ἠλεκτροσόκ διακόπτουν τὰ ἠλεκτρικὰ κυκλώματα τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ποὺ μεταδίδουν τὸ χρόνιο πόνο.

Πάντως, ὅποιος κι' ἂν εἶναι ὁ μηχανισμὸς τῆς ἐπιδράσεώς τους, τὰ ἠλεκτροσόκ ἔφεραν ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα, στὶς λίγες περιπτώσεις χρονίων πόνων, στὶς ὁποίες δοκιμάστηκαν ὡς σήμερα.

Μιὰ ἐπιστημονικὴ λοιπὸν ἀνακοίνωσι πρὸς τὴν Ἀμερικανικὴ Ἰατρικὴ Ἑταιρεία, συνιστᾶ νὰ δοκιμάζεται αὐτὴ ἡ μέθοδος, ποὺ ὑποβληθοῦν οἱ πάσχοντες σὲ ἐγχειρήσεις ἀποκοπῆς τῶν νεύρων, ἢ ποὺ καταντήσουν τοξικομανεῖς ἀπὸ τὰ ναρκωτικὰ ποὺ παίρνουν νιὰ τοὺς πόνους.

✪✪

Τὸ νικοτινικὸν ὀξὺ περιορίζει τὴ χοληστερίνη

Ἡ χοληστερίνη ἀποτελεῖ τὸν ἐφιάλτη ὅλων τῶν ἀνθρώπων προχωρημένης ἡλικίας. Ἡ ἀναλογία της δὲν πρέπει νὰ ξεπερνᾶη τὰ 2 γραμμάρια σὲ κάθε λίτρο αἵματος. Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ κατεβάσωμε τὴν ἀναλογία τῆς χοληστερίνης ἦταν ὡς σήμερα ἡ δίαιτα. Ἀλλὰ δύο ἐπιστήμονες τῆς κλινικῆς Μάγιο ἀνακάλυψαν, ὅτι τὸ νικοτινικὸν ὀξὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ περιορίζη τὴν ἀναλογία τῆς χοληστερίνης. Κατὰ τὰ γενόμενα πειράματα, μὲ τὴ χορήγησι 2—4 γραμμαρίων νικοτινικοῦ ὀξέος ἡμερησίως, ἐπετεύχθη πτῶσις τῆς χοληστερίνης στὸ καγονικὸ ἐπίπεδο, χωρὶς τροποποίησι τῆς διαίτης.

Τὴν ἴδια ἰδιότητα ἔχει καὶ ἕνα ἔλαιο ποὺ ἐξάγεται ἀπὸ ἕνα εἶδος γαϊδουράγκαθου. Τὸ ἔλαιο αὐτὸ περιέχει σὲ μεγάλη ἀναλογία λινολεϊκὸν ὀξύ.

Νέα φάρμακα κατὰ τῆς ναυτίας

Οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες ὑποδεικνύουν ἐναντίον τῆς ναυτίας τὴ βιταμίνη Β6 ἢ πυριδοξίνη. Ἡ ἐν λόγω βιταμίνη προλαμβάνει ἢ θεραπεύει τὴ ναυτία, χωρὶς νὰ προκαλῆ τὴν ὑπνηλία καὶ τοὺς πονοκεφάλους ποὺ παρατηροῦνται μὲ τὰ ἐν χρήσει γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ φάρμακα, ποὺ περιέχουν ὅλα ἀτροπίνη.

Ὁ Ἰάπων γιατρὸς δόκτωρ Μούτα ὑποδεικνύει, ἐξ ἄλλου, τὴ σόδα, ποὺ πρέπει νὰ παίρνεται σὲ μικρές, ἀλλὰ κανονικὲς δόσεις, μιὰ ἑβδομάδα πρὶν ἀπὸ τὴ σκοπουμένη ἀναχώρησι. Ἡ σόδα (διττανθρακικὸν νάτριον) περιορίζει τὴν ἀναλογία τοῦ καλίου μέσα στὸ ὑγρὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτιοῦ κι' ἔτσι προλαμβάνει τὴ ναυτία.

Οἱ Ἀμερικανοί, τέλος, παρουσίασαν ἕνα συνθετικὸ προϊόν, τὴ βενδεκτίνη, ποὺ φαίνεται ὅτι δίνει καλὰ ἀποτελέσματα σὲ πλείστες περιπτώσεις.

Μιὰ νέα θεραπεία τῆς ὑδρωπικίας

Τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ ἀσκίτου, ποὺ λέγεται ἐπίσης καὶ ὑδρωπικία, εἶναι ὅτι τὸ συγκεντρωνόμενο μέσα στὸ περιτόναιο ὑγρὸ ἀνανεώνεται διαρκῶς. Ἔτσι, ὁ ἀσθενὴς ταλαιπωρεῖται μὲ τὶς συνεχεῖς παρακεντήσεις, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ἐξαγωγή του. Τελευταῖα, ὅμως, ἐπινοήθηκε μιὰ μέθοδος, ποὺ συνίσταται στὴν εἰσαγωγὴ μέσα στὴν κοιλότητα τοῦ περιτοναίου ἑνὸς σωλῆνος ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία, ποὺ ἡ ἄλλη ἄκρη του καταλήγει στὴν οὐροδόχο κύστι. Ἡ τοποθέτησί του γίνεται μὲ μιὰ μικρὴ ἐγχείρησι. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὸ σχηματιζόμενο ὑγρὸ βγαίνει μαζὶ μὲ τὰ οὖρα καὶ ὁ ἀσθενὴς ἀνακουφίζεται.

Τὰ 64 ὁστᾶ ποὺ μᾶς λείπουν

Ξέρετε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος γεννιέται μὲ 270 ὁστᾶ κι' ὅτι, ὅταν πεθαίνη, δὲν ἔχει περισσότερα ἀπὸ 196; Ἀλλὰ τί γίνονται τὰ ἄλλα 64; Τὰ ὁστᾶ αὐτά, μᾶς λένε οἱ ἐπιστήμονες, συνενώνονται κι' ἑνωματοῦνται σὲ ἄλλα κατὰ τὴν παιδικὴ ἡλικία.

Τὰ μικρόβια ποὺ βρίσκονται στὸ δέρμα μας

Ὁ Ρῶσος βακτηριολόγος Βιγκούρα ἀνακάλυψε, ὅτι κάθε μέρα χάνομε 12—15 γραμμάρια ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα μας, μὲ τὴ μορφὴ σκόνης ἢ μικροσκοπικῶν φολίδων.

Κατὰ τὸν ἴδιο ἐπιστήμονα, ὁ ἀριθμὸς τῶν μικροβίων ποὺ βρίσκονταν πάνω στὴν ἐπιδερμίδα μας εἶναι καταπληκτικός. Στὴν περιοχὴ τοῦ στήθους π. χ. κάθε τετραγωνικὸ ἑκατοστὸ δέρματος ἔχει 9000—18000 μικρόβια, ἐνῶ ἡ ἴδια ἐπιφάνεια στὴ ράχη ἔχει 15000—17000 μικρόβια. Στὴν ἐπιφάνεια τοῦ δείκτου τοῦ χεριοῦ, ἐξ ἄλλου, βρίσκονται, ἀνάλογα μὲ τὴν καθαριότητα τοῦ ἀτόμου, 100.000—125.000 μικρόβια σὲ κάθε κυβικὸ ἑκατοστόμετρο!

Ὁ ἴδιος ἐπιστήμων ὑπολόγισε, ὅτι τὸ δέρμα μας περιέχει 2 ἑκατομμύρια ἱδρωτοποιῶν ἀδένων κι' ὅτι βγάζομε πάνω ἀπὸ 3 λίτρα ἱδρῶτος τὴν ἡμέρα! Στὰ ἄτομα, ὅμως, ποὺ ἐργάζονται σὲ σκληρὲς ἐργασίες ἢ εἶναι ἐκτεθειμένα στὸν ἥλιο, ὁ ἀποβαλλόμενος ἱδρώτας μπορεῖ νὰ φτάση τὰ 15 λίτρα μέσα σὲ 24 ὥρες.

Ἡ θερμότης τοῦ σώματος

Μὲ τὴ θερμότητα ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ σῶμα μας μέσα σὲ μιὰ ὥρα, σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν Ρώσων ἐπιστημόνων, θὰ μπορούσαμε νὰ βράσωμε ἑπαρκὲς νερὸ γιὰ νὰ γεμίσωμε τέσσερες μεγάλες τσαγιέρες. Μὲ τὴν ἴδια θερμότητα θὰ μπορούσαμε ἐπίσης νὰ κινήσωμε ἐπὶ τρεῖς ὥρες μιὰ μικρὴ ἀτμομηχανή.

Ἐνέσεις μὲ αἷμα γιὰ τὸν ἔρπητα

Μιὰ νέα, εὔκολη καὶ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία τοῦ ἕρπητος συνίσταται σὲ ἐνέσεις μὲ αἷμα τοῦ ἰδίου τοῦ πάσχοντος. Ὁ γιατρὸς παίρνει 15 κυβικὰ ἑκατοστόμετρα αἵματος ἀπὸ μιὰ φλέβα καὶ τὰ εἰσάγει μὲ ἔνεσι σ' ἕνα μῦν. Οἱ 54 ἀσθενεῖς, στοὺς ὁποίους δοκιμάσθηκε αὐτὴ ἡ μέθοδος, ἀνακουφίσθηκαν μέσα σὲ 1—7 ἡμέρες. Σὲ 8 περιπτώσεις ἔφτασε μιὰ μόνο ἔνεσι. Σὲ 34 πάσχοντες χρειάστηκαν δύο ἐνέσεις. Στοὺς ὑπόλοιπους ἔγιναν τρεῖς.

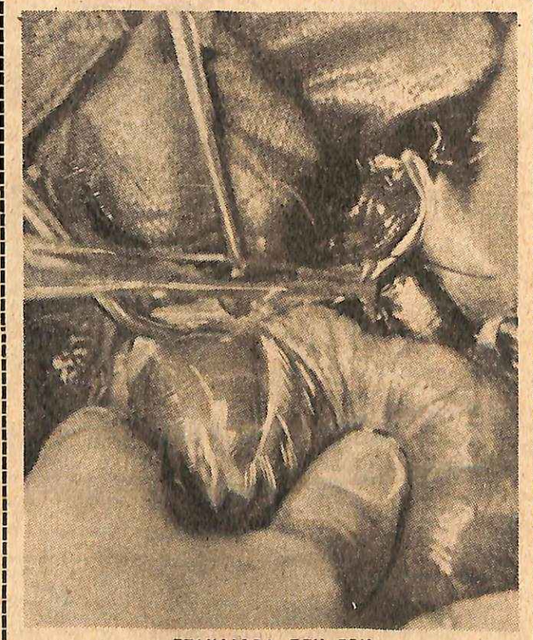

ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΗ ΖΩΗ

Σὲ μιὰ σοβαρὴ ἐγχείρησι, μπορεῖ ξαφνικὰ ἡ καρδιὰ νὰ σταματήση νὰ χτυπᾶ καὶ ν' ἀρχίση νὰ σιγοτρέμη. Μέχρι πρὸ ὀλίγων χρόνων οἱ γιατροὶ ἤσαν ἀνίκανοι ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν ἐπερχόμενο θάνατο κατὰ τὸν τρόπον αὐτό. Σήμερα ὅμως ἡ χειρουργικὴ τῆς καρδιᾶς ἔχει προχωρήσει τόσο, ὥστε ν' ἀντιμετωπίζεται τὸ στάμάτημα αὐτό. Ὁ χειρούργος βγάζει τὴν καρδιὰ καὶ ἀρχίζει τὰ ἠλεκτροσόκ καὶ τὸ μάλαγμα, ἐνῶ συγχρόνως γίνεται στὸν ἄρρωστο τεχνητὴ ἀναπνοὴ μὲ ὀξυγόνο. Λίγα λεπτὰ ἀργότερα ἡ καρδιὰ ἀρχίζει καὶ πάλι νὰ χτυπᾶ καὶ τὸ αἷμα νὰ κυκλοφορῆ κανονικὰ στὸ σῶμα τοῦ ἀρρώστου. Ὁ θάνατος ἔτσι κατανικήθηκε! Ἀνωτέρω, μιὰ σπάνια φωτογραφία μαλάξεως καρδιᾶς ἀπὸ τὰ δάχτυλα εἰδικευμένου χειρούργου.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ἡ μετεωροπάθεια

Ποιὲς ἀσθένειες ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὸν καιρὸ

Μὲ τὴ λέξι μετεωροπάθεια οἱ ἐπιστήμονες χαρακτηρίζουν τὶς ἀσθένειες ἢ καλύτερα τὶς διαταραχὲς τοῦ ὀργανισμοῦ, ποὺ σχετίζονται μὲ τὸν καιρό.

Ὅλοι ξέρομε ἀπὸ προσωπικὴ πεῖρα ὅτι οἱ ἀτμοσφαιρικὲς μεταβολὲς ἐπιδροῦν, ἄλλοτε περισσότερο κι' ἄλλοτε λιγώτερο στὴν ψυχική μας κατάστασι καὶ μᾶς κάνουν δύσθυμους, νευρικούς, ἀπαισιόδοξους κλπ. Οἱ παρατηρήσεις τῶν ἐπιστημόνων, ὅμως, δείχνουν ὅτι οἱ καιρικὲς μεταβολὲς μποροῦν ἐπίσης νὰ προκαλέσουν διάφορες ἀσθένειες ἢ νὰ χειροτερέψουν τὴν κατάστασι ἑνὸς ἀσθενοῦς.

Οἱ μεταβολὲς ποὺ ἔχουν αὐτὴ τὴ νοσηρὴ ἐπίδρασι εἶναι κυρίως ὁ ἄνεμος, ἡ χαμηλὴ βαρομετρικὴ πίεσι κι' ἡ ὑγρασία τοῦ ἀέρος. Προσεχτικὲς παρατηρήσεις ποὺ ἔγιναν στὴ Βιέννη, τὸ Μόναχο καὶ τὸ Βερολῖνο ἔδειξαν π.χ. ὅτι ὁ ὑγρὸς ἄνεμος χειροτερεύει τὴν κατάστασι τῶν ἀσθενῶν, ποὺ πάσχουν ἀπὸ γλαύκωμα (καλεῖται ἔτσι μιὰ σοβὴ ἀσθένεια, ποὺ συνίσταται στὴν αὔξησι τῆς πιέσεως στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ματιοῦ) κι' ὅτι αὐξάνει σὲ μεγάλο ἀριθμὸ τὰ κρούσματα τῆς διφθερίτιδος.

Ἄλλες ἀσθένειες, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὲς τὶς δύο, ποὺ ἐπηρεάζονται ἐπίσης ἀπὸ τὸν καιρό, εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

1) Ἡ ἐκλαμψία, ποὺ συνίσταται σὲ δηλητηρίασι τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς ἐγκύου, κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης.

2) Ἡ σπασμοφιλία τῶν βρεφῶν, ποὺ προκαλεῖ σπασμοὺς ὁμοιους μ' ἐκείνους τοῦ τετάνου.

3) Οἱ αἱμοπτύσεις τῶν ἀσθενῶν ἀπὸ πνευμονικὴ φυματίωσι.

4) Ἡ ἐμβολὴ τῆς πνευμονικῆς ἀρτηρίας, ποὺ εἶναι μιὰ τρομερὴ μετεγχειρητικὴ ἐπιπλοκή. Ἐμφανίζεται δὲ μὲ μεγαλύτερη συχνότητα κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν ἀποτόμων καιρικῶν μεταβολῶν.

Οἱ μεταβολὲς τοῦ καιροῦ, δὲν εἶναι ἡ αἰτία αὐτῶν τῶν ἀσθενειῶν. Ἔχουν, ὅμως, τὴν ἰδιότητα, χάρις σ' ἕνα μηχανισμό, ποὺ μᾶς εἶναι ἄγνωστος, νὰ εὐνοοῦν τὴν ἐμφάνισί τους ἢ νὰ χειροτερεύουν τὴν κατάστασι τῶν ἀσθενῶν, ποὺ ὑποφέρουν ἀπ' αὐτές.

5) Οἱ μεταβολὲς τοῦ καιροῦ συνδέονται ἔμμεσα καὶ μὲ μερικὲς ἄλλες ἀσθένειες, ὅπως εἶναι τὸ βρογχικὸν ἄσθμα, ἡ γρίππη, ἡ πνευμονία, ἡ ὀξεῖα σκωληκοειδίτις, οἱ διαταρῆσεις συνεπείᾳ ἕλκους τοῦ στομάχου ἢ τοῦ δωδεκαδακτύλου κλπ. Οἱ διαταρῆσεις αὐτές, ὅπως δείχνουν οἱ διεθνεῖς στατιστικές, συμβαίνουν μὲ μεγαλύτερη συχνότητα κατὰ τὶς ἡμέρες ποὺ ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας παρουσιάζει ἀπότομες μεταπτώσεις.

Οἱ μεταβολὲς τοῦ καιροῦ ἐπιδροῦν ἐπίσης καὶ στὰ ὑγιῆ ἄτομα. Ὅλοι ξέρομε ἀνθρώπους, ποὺ, πρὶν ἀπὸ μιὰ θύελλα, αἰσθάνονται κατάπτωσι τῶν δυνάμεων, κούρασι καὶ βόμβους στ' αὐτιά, ἢ παθαίνουν ἰλίγγους ἢ γίνονται εὐερέθιστοι ἢ κυριεύονται ἀπὸ ἀϋπνία κλπ.

Οἱ μεταβολὲς τοῦ καιροῦ προκαλοῦν ἀκόμη πόνους στὶς περιοχές, ὅπου ὑπάρχουν παλιὲς πληγές, κατάγματα κλπ.

Οἱ γιατροὶ ἔχουν μελετήσει, ἐξ ἄλλου, διάφορες διαταραχές, ποὺ συνδέονται μὲ ὡρισμένες μεταβολὲς τοῦ καιροῦ. Στὴν Ἑλβετία π.χ. ὁ νότιος ἄνεμος προκαλεῖ κούρασι, νευρικότητα καὶ πτῶσι τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως. Στὴ Βραζιλία, ὁ βοριᾶς προκαλεῖ βίαιους πόνους στὰ ἔντερα. Στὶς μεσογειακὲς χῶρες, ὁ σιρόκος προκαλεῖ δυσθυμία, πονοκέφαλο, πόνους στὶς ἀσθῶσεις καὶ πτῶσι τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως.

Οἱ ἐπιστήμονες ἀποκαλοῦν τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὶς μεταβολὲς τοῦ καιροῦ μετεωροπαθεῖς. Ἡ ἰδιαίτερη ἐπίδρασι, ποὺ ἔχουν σ' αὐτοὺς οἱ καιρικὲς μεταβολὲς ὀφείλονται εἴτε σὲ ἀνωμαλία τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος, εἴτε σὲ ὁρμονικὲς διαταραχές. Εἰδικώτερα, οἱ διαταραχὲς αὐτὲς ἀφοροῦν τὴ λειτουργία τῶν ἐπινεφριδίων, τῆς ὑποφύσεως, τοῦ θυρεοειδοῦς, τοῦ θύμου καὶ τοῦ παγκρέατος. Στοὺς τρεῖς πρώτους ἀδένες πρόκειται γιὰ ὑπολειτουργία, ἐνῶ στοὺς δύο τελευταίους γιὰ ὑπερλειτουργία.

Ὅπως εἶναι γνωστόν, οἱ μεταβολὲς τοῦ καιροῦ τροποποιοῦν τὴν ἠλεκτρικὴ κατάστασι τῆς ἀτμοσφαίρας, ποὺ μὲ τὴ σειρά της ἐπιδρᾶ στὸ νευρικὸ καὶ στὸ ὁρμονικὸ σύστημα καὶ διαταράσσει τὴ λειτουργία τους.

Οἱ διαταραχὲς αὐτὲς εἶναι πιὸ συχνὲς στοὺς νέους καὶ στὰ νευρικὰ ἄτομα. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα στὸ κεφάλαιο αὐτὸ ἀποτελεῖ ὁ ποιητὴς Ἀλφιέρι, πού, πολὺ ἀπὸ μιὰ θύελλα, κυριεύονταν ἀπὸ κρίσεις ἀγωνίας, ποὺ ἔφταναν μέχρι λιποθυμίας.

Οἱ μετεωροπαθεῖς πρέπει πρὸ παντὸς νὰ ἐνισχύσουν τὸ νευρικό τους σύστημα, ὥστε νὰ μὴν ὑφίστανται τὴν ἐπίδρασι τῶν καιρικῶν μεταβολῶν.

Οἱ γιατροὶ συνιστοῦν περιορισμὸ τῶν σακχαρούχων οὐσιῶν καὶ αὔξησι τῶν πρωτεϊνικῶν στοιχείων (κρέας, φάρια, αὐγά). Ἐνδείκνυται ἐπίσης ἡ ζωὴ στὸ ὕπαιθρο, καὶ ἡ ἐξοικείωσι στὶς καιοικὲς μεταβολές. Ἡ γυμναστικὴ καὶ τὰ σπορ ὠφελοῦν πολύ. Οἱ μετεωροπαθεῖς πρέπει νὰ πηγαίνουν τὸ καλοκαίρι στὴ θάλασσα καὶ νὰ κάνουν συχνὲς ἐνδοδρομὲς στὸ βουνὸ τὸ χειμῶνα. Ἀπὸ τὰ φάρμακα εἶναι ὠφέλιμα τὸ ἀσθέστιο, ἡ ἀσπιρίνη, οἱ δομύνες τῶν ἐπινεφριδίων καὶ οἱ βιταμίνες C καὶ B.

✪✪

Γιὰ νὰ κόψετε τὸ τσιγάρο

Ὁ ἰδεωδέστερος τρόπος γιὰ νὰ μὴν καπνίζη κανεὶς εἶναι... νὰ ἔχη τὴ θέλησι νὰ κόψη τὸ τσιγάρο. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν πολὺ ἀδύνατη θέλησι σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα — καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα — οἱ ἐπιστήμονες ἐπενόησαν διάφορες οὐσίες, ποὺ κάνουν τὸ τσιγάρο ἀντιπαθητικὸ καὶ ὑποβοηθοῦν τὸν καπνιστὴ νὰ στιματήση τὸ κάπνισμα. Μιὰ παρόμοια οὐσία παρασκεύασε ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμων δάκτωρ Ἔτσκα, ἀπὸ τὸ Μαρβούργο. Ἡ οὐσία αὐτὴ περιέχει κυρίως κινίνη, ποὺ εἶναι παράγωγο τῆς κινίνης. Τὸ μεγάλο πλεονέκτημα ποὺ παρουσιάζει ἀπέναντι ἄλλων παρομοίων οὐσιῶν, εἶναι, ὅτι δὲν τροποποιεῖ τὴ γεῦσι, ἀλλὰ περιορίζει σημαντικὰ τὴν ἀνάγκη, ποὺ αἰσθάνεται ὁ ὀργανισμὸς τοῦ καπνιστοῦ γιὰ τὴ νικοτίνη. Ἔτσι, τοῦ εἶναι πιὸ εὔκολο νὰ σταματήση τὸ κάπνισμα. Ἡ κινιδίνη γίνεται ἀνεκτὴ ἀπ' ὅλους, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ παρουσιάζουν ἰδιαίτερη εὐαισθησία στὴν κινίνη.

Γελωτοθεραπεία

Ἡ πεθερά: "Ἕνα δωμάτιο γιὰ τρεῖς, παρακαλῶ!...

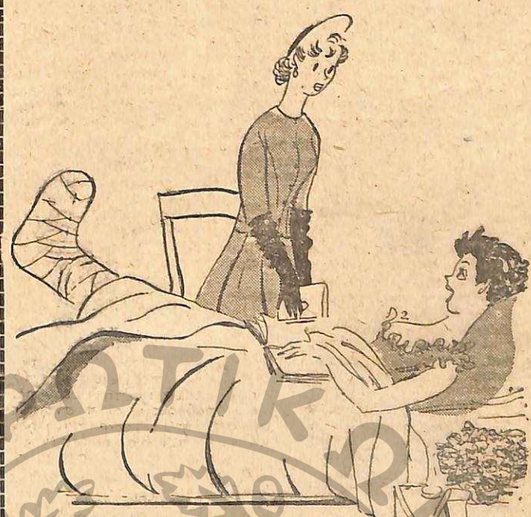

— Μὰ δὲν ξέρεις τί ὑπέροχο «φὸκ ἔντ ρόλλ» ἦταν ἐκεῖνο!

— Τί νὰ κάνουμε, καπετάνιε; Βρισκόμαστε ἐδῶ ἕξη χρόνια!...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὰ γεράματα τοῦ Χότζα

Μιὰ μέρα, στὸν καφενὲ τοῦ χωριοῦ, πετάχτηκε κάποιος καὶ ρώτησε τὸ Χότζα, ποὺ ἦταν γέρος πιά, ἐνενῆντα χρόνων.

— Δὲν μᾶς λὲς Ναστραδὶν ἐφέντημ, θυμᾶσαι πόσων χρόνων εἶσαι;

— Εἶναι περιττὸ νὰ κρατάω λογαριασμὸ γιὰ τὰ χρόνια μου, ὅταν νοιώθω πὼς κρατάω ἀκόμη... ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας. Ἔσένα, ὅμως σὲ λυπᾶμαι, κακομοίρη μου, γιατὶ ἂν καταφέρῃς νὰ φτάσῃς τὰ χρόνια μου, δὲ θὰ μπορῇς νὰ δέσῃς τὴ βράκα σου!....

Ὅλοι γέλασαν σὲ βάρος τοῦ χωριανοῦ τους, ποὺ θέλησε νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸ Χότζα.

Μὰ ἡ κακία τοῦ κόσμου δὲν ἔχει τέλος. Μιὰ ἄλλη μέρα, ποὺ καθόντουσαν πάλι οἱ γείτονες στὸ χαγιάτι τοῦ Χότζα, ἕνας ἄλλος τὸν ρώτησε:

— Δὲ μοῦ λές, Ναστραδὶν ἐφέντημ, ἐσὺ ποὺ ἔζησες τόσα χρόνια, κατάφερες τουλάχιστον νὰ μαζέψῃς πλούτη;

— Νὰ σοῦ πῶ, τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως ὁ Χότζας, ἐγὼ εἶμαι ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!...

— Καὶ δὲν τοῦχει πάρει χαμπάρι κανείς; ἀπόρησε ὁ ἄλλος.

— Κι' ὅμως ἔτσι εἶναι, ἀφοῦ τὰ κατάφερα ὡς αὐτὴ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφτασα, νὰ μὴ χρωστάω οὔτ' ἕνα γρόσι σὲ κανένα! ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας.

Ἕνας ἄλλος τότε πετάχτηκε στὴ μέση:

— Δὲ μοῦ λές, Χότζα, ποιὰ εἶναι τὰ μεγάλα βάσανα ποὺ σοῦ ἔμειναν ἀπ' τὴν τόση σου ζωή; τὸν ρώτησε.

— Μὰ δὲν ἔχω βάσανα, τζάνουμ! εἶπε ὁ Ναστραδίν. Τὰ παιδιά μου τὰ ἀποκατάστησα καὶ ζοῦνε εὐτυχισμένα. Ἀπὸ ἐγγόνια, ἔχω ἕνα σωρὸ καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο ἡ... γυναῖκα μου πέθανε!.. Ἔτσι εἶμαι μόνος μου καὶ δὲν ἔχω πιὰ μπελάδες στὸ κεφάλι μου...

Κι' ὅλοι γέλασαν πάλι, ἀκούγοντας τὴν ἀπάντησι τοῦ Χότζα.

— Ἐχθρούς ἔχεις, Ναστραδὶν ἐφέντημ; τὸν ρώτησε σὲ λίγο κάποιος ἄλλος.

— Μπᾶ, δὲ βαρυέσαι!... εἶπε ὁ Χότζας χαμογελῶντας. Ὅσους παράδες εἶχα τοὺς ἔφαγα στὰ γλέντια! Κι' οἱ ἀληθινοὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι οἱ κληρονόμοι του καὶ νὰ τὸ ξέρετε, ἐσεῖς ποὺ τσιγκουνεύεστε καὶ βάζετε παράδες στὴν ἄκρη...

Οἱ γείτονές του τότε κατέβασαν τὸ κεφάλι γιατὶ ὅλοι τους, αὐτὴ τὴ δουλειὰ κάνανε...

Ἔτσι μ' ὅλα τὰ γεράματά του, ὁ Χότζας τὰ κατάφερνε μιὰ χαρὰ κι' ὅλοι τὸν ζήλευαν γιὰ τὸ μυαλό του, ποὺ ἔκοβε ἀκόμη.

Ἀλλὰ κι' ὁ ἰμάμης μιὰ μέρα βάλθηκε νὰ πειράξῃ τὸ Χότζα, ποὺ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ δὲ χώνεψε τοὺς μουλάδες καὶ τὶς πολλὲς προσευχές.

— Δέ μοῦ λές, Ναστραδίν, τί κατάλαβες σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ποὺζησες τόσα χρόνια; τὸν ρώτησε.

— Κατάλαβα, ἰμάμη μου, πὼς τὸ σπουδαιότερο πρᾶγμα εἶναι, νὰ γεννηθῇ κανεὶς ἄνθρωπος καὶ νὰ καταφέρῃ πάλι νὰ πεθάνῃ σὰν ἄνθρωπος!... ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας κι ἔκοψε τὸ βῆχα τοῦ ἰμάμη.

Μιὰ μέρα, ὅμως, ἦρθε στὸ χωριὸ ὁ πασᾶς τοῦ Ἰκονίου.

— Μπρέ, ἔμαθα πὼς ἐδῶ ζῇ ἕνας σοφὸς ἄνθρωπος, ὁ Ναστραδὶν Χότζας, καὶ μ' ὅλο ποὺ εἶναι πάνω ἀπὸ ἐνενῆντα χρόνων, τὸ μυαλό του δουλεύει σὰν ρολόϊ, εἶπε στοὺς ἀγάδες καὶ ζήτησε νὰ τὸν γνωρίσῃ.

Κι' ἀφοῦ πῆγε ὁ ἴδιος στὸ κονάκι τοῦ Χότζα, ἄρχισε νὰ κουβεντιάζῃ μαζί του καὶ σιγὰ-σιγὰ νὰ θαυμάζῃ τὴ σοφία τοῦ Ναστραδίν.

Στὸ τέλος ὁ πασᾶς τὸν ρώτησε:

— Καὶ δὲ μοῦ λές, Χότζα μου, ἂν εἶχες πολλὰ λεφτά, τί θἄκανες;

— Θὰ λυπόμουν πολὺ γι' αὐτό, πολυχρονεμένε μου, ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδίν.

— Μὰ τὸν Ἀλλάχ, πρώτη φορὰ τὸ ἀκούω αὐτό...' ἀπόρησε ὁ πασᾶς. Καὶ γιατί θὰ λιπόσουν Ναστραδὶν ἐφέντημ;

— Γιατὶ δυὸ μέτρα γῆς, ποὺ μοῦ χρειάζονται, γιὰ νὰ κοιμηθῶ γιὰ πάντα, στοιχίζει τόσο λίγο, ποὺ δὲ θἄξερα τί νὰ κάνω τὰ ὑπόλοιπα λεφτά μου!... ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας γελῶντας.

— Τὸν εἶδες τὸν ἄθλιο!... Μᾶς γδύνει μὲ τὰ μάτια!...

—"Οπως βλέπετε ἀπὸ τὴ μικρὴ αὐτὴ δοκιμή, πρόκειται γιὰ σπουδαία μηχανή!

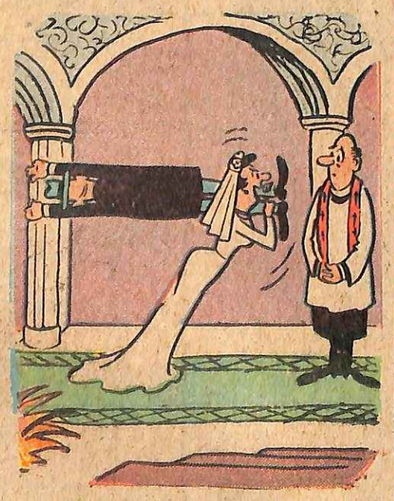

— Εἶναι λιγάκι ντροπαλός, πάτερ μου!

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Συνήθεια

Ἐπὶ τέλους, βγάλε αὐτὸ τὸ παλιοτσίγαρο ἀπὸ τὸ στόμα σου, χριστιανέ μου. Βγάλ' το καὶ μίλα. Δὲν εἶναι κατάστασις αὐτὴ μὲ σένα. Δὲν εἶναι ἐμφάνισις καὶ συμπεριφορὰ πολιτισμένου καὶ καθὼς πρέπει ἀνθρώπου. Ἀπὸ τὸ πρωῒ ποὺ θὰ βγῇς ἀπὸ τὸ σπίτι σου μέχρι τὸ βράδυ, ποὺ θὰ γυρίσῃς, ἔχεις κολλημένο στὸ στόμα σου, ἕνα παλιοτσίγαρο, τὸ ὁποῖον οὔτε δευτερόλεπτο δὲ βγάζεις. Περπατᾶς, ἐργάζεσαι, κινεῖσαι, διαβάζεις, γελᾶς, ὁμιλεῖς, τὸ τσιγάρο ἐκεῖ. Καὶ ὅταν ὁμιλῇς, βλέπει ὁ ἀτυχὴς ἀκροατής σου ἕνα ἀποτσίγαρο νὰ πηγαίνῃ καὶ νἄρχεται, ν' ἀνεβαίνῃ καὶ νὰ κατεβαίνῃ κατὰ τρόπον ἀναιδῆ καὶ ἀηδέστατο. Καὶ ὄχι μόνον νὰ κινῆται καὶ νὰ μετακινῆται. Ἀλλὰ νὰ διασκορπίζῃ καὶ τὴ στάχτη του παντοῦ.

Διότι δὲν ἔχεις τὴ στοιχειώδη πρόνοια, ποὺ ἐπιβάλλουν οἱ καλοὶ τρόποι τοῦ οἱουδήποτε εὐπρεποῦς καπνιστοῦ, ὅταν μαζευτῇ λίγη στάχτη στὴν ἄκρη τοῦ τσιγάρου, νὰ τὴν τινάξῃς σ' ἕνα σταχτοδοχεῖο. Ἀλλὰ τὴν ἀφήνεις νὰ συγκεντρώνεται καὶ νὰ πέφτῃ ἀνεξετάστως ὅπου λαχῃ. Σὲ πάτωμα, σὲ χαλί, σὲ τραπέζι, σὲ πολυθρόνα, στὸ γραφεῖο τοῦ ἄλλου, στὰ ροῦχα του, ἀκόμα καὶ στὰ μοῦτρα του.

Τί θέλεις νὰ παραστήσῃς, ἀγαπητέ μου, μ' αὐτὴ τὴν ἀντιπαθητικὴ στάσι; Τὸ συστηματικὸ καπνιστή, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ κάνῃ χωρὶς τσιγάρο; Ὡραῖα. Τὸ παραδεχόμαστε καὶ ἀποκαλυπτόμεθα. Καὶ ἄλλοι ὅμως εἶναι συστηματικοὶ καπνισταί, ἀλλὰ τὸ τσιγάρο τὸ βάζουν στὸ στόμα τους ὅταν πρόκειται νὰ τραβήξουν καὶ ὕστερα τὸ κρατάνε στὸ χέρι ἢ τὸ ἀκουμπάνε στὸ σταχτοδοχεῖο. Δὲν τὸ κολλάνε μὲ τσιρότσι στὰ χείλη τους, ὡς ἀναπόσπαστον τμῆμα τοῦ στόματός τους. Ἐσὺ ὅμως λὲς καὶ τόχεις καρφώσει. Καὶ μόλις τελειώσῃ τὸ ἕνα, ἄλλο. Καὶ τὸ κρατᾶς ἐκεῖ μέχρι νὰ ἐξαντληθῇ, μέχρι νὰ γίνῃ γόπα ἐν διαλύσει. Τί σόϊ πρᾶμα εἶν' αὐτό; Τί εἶπες: Συνήθεια; Ὄχι ἀγαπητέ μου. Ὄχι συνήθεια. Βρωμοσυνήθεια θὲς νὰ πῇς. Ἀντιαισθητική, ἀντιπαθὴς καὶ ἐλεεινοτάτη Βρωμοσυνήθεια, τῆς ὁποίας τ' ἀποτελέσματα τὰ βλέπω καὶ στὸ κοστοῦμι σου. Γιατὶ κι' αὐτὸ εἶναι πασπαλισμένο μὲ στάχτη, ὡς τέφρα ἡφαιστείου.

Ἐγὼ ὅμως, σοῦ λέω πὼς δὲν εἶναι συνήθεια. Εἶναι μέσον ἐπιδείξεως, μὲ τὸ ὁποῖον προσπαθεῖς νὰ κινήσῃς τὴ γενικὴ προσοχή. Νὰ κάνῃς τύπο!

Τί εἶπες: Κατὰ τί μ' ἐνοχλεῖ ἐμένα; Ἐμένα μ' ἐνοχλεῖ κατ' ἀρχὴν ὡς θέαμα. Καὶ δεύτερον μ' ἐνοχλεῖ, διότι συχνὰ ἔρχεσαι κοντά μου μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα καὶ προχτὲς θέλησες νὰ μοῦ πῇς κάτι ἐμπιστευτικῶς κι' ἔσκυψες κι' ἂν δὲν πρόφταινα νὰ τραβηχτῶ, θὰ εἶχε μπῇ ἡ κάφτρα τοῦ τσιγάρου μέσα στ' αὐτί μου. Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θεωρῶ περιττὸν νὰ σοῦ πῶ τί συνεπείας θὰ εἶχε, διότι μόνο ποὺ τὸ σκέπτομαι ἀνατριχιάζω. Καὶ μιὰ ἄλλη φορὰ ἔσκυψες ἀπάνω στὸ γραφεῖο μου καὶ ἡ στάχτη ἔπεσε ἀπάνω στὰ χαρτιά μου κι' ἐσὺ θεώρησες καλὸ νὰ τὴ φυσήξῃς καὶ νὰ μοῦρθη στὰ μάτια.

Λοιπόν, γιὰ νὰ τελειώνουμε. Βγάλτο ἀπὸ τὸ στόμα τὸ ἀποτσίγαρο, γιατὶ τὸ πρᾶγμα ἔφτασε πλέον στὸ μὴ περαιτέρω. Καὶ σὲ εἰδοποιῶ πὼς, ἂν σὲ ξαναϊδῶ ἔτσι, θὰ σοῦ δώσω τὸ ἀποτσίγαρο νὰ τὸ φᾷς. Γιατὶ μόνο αὐτὸ λείπει, γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἀπαισία αὐτὴ εἰκών, γοπατζῆ!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο ἀγριάνθρωπος τῆς ΒΟΡΝΕΟ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΚΕΙΝΟ τὸ βράδυ, ὁ Ζερὸμ Καμὺ γύρισε καὶ πάλι μεθυσμένος στὸ πλανόδιο μουσεῖο του, ποὺ ἦταν κατασκηνωμένο κοντὰ στὸ σταθμὸ τοῦ Μπαρμπές. Οἱ δουλειὲς δὲν πήγαιναν καλὰ τὸν τελευταῖο καιρό. Ὁ κόσμος εἶχε βαρεθῆ πιὰ τὶς κερένιες κοῦκλες του, τὴ λοταρία του, τὶς καραμπίνες τῆς σκοποβολῆς καὶ τὰ λίγα κλουβιὰ μὲ ἄγρια θηρία, ἐξαντλημένα ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Χρειαζόταν ἕνα καινούργιο νούμερο, κάτι τὸ θεαματικό, γιὰ νὰ προκαλέση πιὸ ζωηρὸ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ.

Νιόλις ἔφτασε, βλαστημώντας ὑπόκωφα, ἔξω ἀπὸ τὴ μικρὴ σκηνή, ποὺ τὴ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ κατοικία ἡ γυναίκα του ἡ Ἴρμα καὶ αὐτός, στάθηκε ἀπότομα, ἀκούοντας μέσα φωνές. Κόλλησε τὸ αὐτί του στὸ ἀδιάβροχο ὑφασμα καί...

— Ὄχι... ὄχι... δὲ θέλω... δὲ μπορῶ!... Ἔλεγε ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας του. Σ' ἀγαπῶ, Κλάντ, μὰ δὲ μπορῶ νάρθω μαζί σου... Ὁ ἄντρας μου θὰ μᾶς βρῆ... καὶ θὰ μᾶς σκοτώση καὶ τοὺς δυό!... Τὸν φοβᾶμαι! Εἶναι ἱκανὸς γιὰ ὅλα!... Φύγε, Κλάντ!...

— Δὲ θὰ φύγω, Ἴρμα — ἀκούστηκε μιὰ θερμὴ ἀνδρικὴ φωνή — ἂν δὲ σὲ πάρω κι' ἐσένα μαζί μου, ἂν δὲ σὲ τραβήξω ἀπὸ αὐτὴν τὴν κόλασι...

Ἰυφλὸς ἀπὸ μανία, ὁ Καμὺ χύμηξε στὴ σκηνὴ καί, μὲ μιὰ σιδερένια γροθιὰ στὸ κεφάλι, ἔπλωσε κάτω ἀναίσθητο ἕναν καλοντυμένο νεαρό. Μιὰ κραυγὴ τρόμου βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη τῆς Ἴρμας:

— Μὴ τὸν σκοτώνεις!... Δὲν εἴχαμε τίποτα μαζί!...

— Βούλωσέ το... γιατὶ ἀλλοίμονό σου! Βρυχήθηκε ὁ Καμύ.

Κι' ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ λιποθυμισμένο νέο.

— Ἄ! Αὐτὸς εἶναι ὁ νεαρός, ποὺ δὲ χάνει καμμιὰ παράστασί μας! ψιθύρισε. Σ' ἔχει βάλει, φαίνεται, στὸ μάτι... Τὸ πουλάκι μου!...

Ἰράθηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι του κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν ταυτότητά του:

— ... Κλὼντ Μορέ, φοιτητὴς τῆς νομικῆς... Μένει σὲ ξενοδοχεῖο, ἄρα δὲν ἔχει οἰκογένεια στὸ Παρίσι... Ἔχω μιὰ ἰδέα...

Ἔτριψε τὸ πηγοῦνι του μὲ τὰ τριχωτά του δάχτυλα καὶ προσέθεσε μορφάζοντας ἀπαίσια:

— Θὰ γίνη τὸ νούμερο, ποὺ μοῦ χρειαζότανε γιὰ νὰ πλουτίσω τὸ μουσεῖο μου... γιὰ νὰ μάθη ἄλλη φορὰ νὰ μὴν κυνηγᾶ παντρεμένες γυναίκες.

Ἠλησίασε σ' ἕνα τραπέζι, τράβηξε ἀπὸ μέσα ἕνα μαχαῖρι, ἕνα γυστέρι, ἕνα μπουκάλι μὲ χλωροφόρμιο, πῆρε καὶ τὴ λάμπα τοῦ πετρελαίου, τὴν ἀκούμπησε δίπλα στὸ λιπόθυμο ἀκόμα νέο, γονάτισε δίπλα του, πέταξε τὸ σακκάκι του, ἀνασκουμπώθηκε...

Ἡ Ἴρμα τὸν παρακολουθοῦσε, δαγκώνοντας βαθειὰ τὸ χέλη της, γιὰ νὰ μὴν ξεφωνίση. Ὁ ἄντρας της τὴν εἶχε τρομοκρατήσει τόσο πολύ, ὥστε δὲν ἔκανε καμμιὰ κίνησι γιὰ νὰ σώση τὸ νεαρὸ φοιτητή.

★

Ὁ Κλὼντ Μορὲ δὲν εἶχε πράγματι κανένα συγγενῆ στὸ Παρίσι. Εἶχε, ὅμως, ἕνα συμφοιτητή, ποὺ κατέθεσε στὴν ἀστυνομία, ὅταν ἔγινε γνωστὴ ἡ ἐξαφάνισι τοῦ Κλὼντ, πὼς τὸ μόνο ποὺ ἤξερε γιὰ τὸ φίλο του ἦταν, ὅτι τὸν τελευταῖο καιρὸ τοῦ εἶχε κολλήσει ἡ μανία νὰ πηγαίνη κάθε μέρα σ' ἕνα πλανόδιο μουσεῖο, κατασκηνωμένο κοντὰ στὸ σταθμὸ Μπαρμπές.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Ντουαρέλ, ποὺ τοῦ ἀνετέθη ἡ ὑπόθεσι αὐτή, θεώρησε ὑποχρέωσί του νὰ πάη νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη. Καὶ τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι τὸ γεγονός, ὅτι, καθὼς τὸν πληροφόρησαν, τὸ πλανόδιο μουσεῖο Καμὺ εἶχε μετακομίσει ξαφνικά, πρὶν ἀπὸ τρεῖς μέρες, γι' ἄγνωστη διεύθυνσι.

Χωρὶς νὰ ἔχη κανένα στοιχεῖο, ὁδηγημένος μονάχα ἀπὸ ἕνα σκοτεινὸ ἐνστικτο, ὁ Ντουαρὲλ ἀποφάσισε νὰ γνωρίση ἀπὸ κοντὰ τὸ διευθυντὴ τοῦ μουσείου. Χρειάστηκε, ὅμως, νὰ περάση λίγος καιρός, ὥσπου νὰ συγκεντρώση θετικὲς πληροφορίες γιὰ τὸν κοινούργιο σταθμὸ τοῦ περιπλανωμένου αὐτοῦ μουσείου.

★

Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μήνα, ξαναβρίσκουμε τὸ μουσεῖο τοῦ Καμὺ σὲ μιὰ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι, τρεῖς μέρες μακρυὰ ἀπ' τὸ Παρίσι. Ὅλοι οἱ κάτοικοι ξεσηκώθηκαν οἰκογενειακῶς νὰ δοῦν ἕνα θέαμα ἀσυνήθιστο γι' αὐτούς.

Περισσότερο, ὅμως, καὶ ἀπὸ τὶς κέρινες κοῦκλες καὶ ἀπὸ τὰ διάφορα θηρία, τὴν προσοχή τους τὴν τραβοῦσε ἕνα παράξενο πλάσμα, κλεισμένο σὲ σιδερένιο κλουβί. Οἱ ἀστράγαλοι καὶ τὰ χέρια του ἦταν δεμένα μὲ χοντρὲς ἁλυσίδες.

Κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ πῆ πόσων χρονῶν ἦταν. Φοροῦσε μονάχα ἕνα κοντὸ παντελονάκι, τὰ μαλλιά του ἔπεφταν στὰ μάτια του καὶ πυκνὴ γενειάδα σκέπαζε τ' ὠχρὸ πρόσωπό του. Καθότανε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κλουβιοῦ καὶ κύτταζε τοὺς περίεργους, ποὺ πήγαιναν κοντὰ στὰ κάγκελλα, γιὰ νὰ τὸν δοῦν καλύτερα, μὲ βλέμματα ποὺ φανέρωναν ἀπερίγραπτη ἀπελπισία.

Κάπου-κάπου, ὑπόκωφοι γρυλλισμοὶ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ στήθη του.

— Ὁ ἀγριάνθρωπος τῆς Βόρνεο! ἐξηγοῦσε ὁ Καμὺ στοὺς θεατές, ὄρθιος κοντὰ στὸ κλουβί. Ἕνα θηρίο μὲ μορφὴ ἀνθρώπου ἢ ἕνας ἄνθρωπος μὲ μορφὴ θηρίου... Κατώρθωσα νὰ τὸν πιάσω ζωντανὸ ἐγὼ ὁ ἴδιος, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς μου...

Τὸ θέαμα, ὅμως, αὐτὸ δὲ διασκέδαζε τὸν κόσμο. Ἀπεναντίας, προκαλοῦσε ἕνα αἴσθημα δυσφορίας καὶ ἀηδίας. Κανεὶς δὲ σκεπτότανε νὰ πειράξη τὸ ἀνθρωπόμορφο θηρίο ἢ τὸν θηριόμορφο ἄνθρωπο, ὅπως γινότανε μὲ τ' ἄλλα ζῶα. Παράξενη σιωπὴ βασίλευε γύρω ἀπ' τὸ μεγάλο κλουβί, τόσο ποὺ ν' ἀκούωνται καθαρά, λίγο πιὸ πέρα, τὸ τρίξιμο τῆς ρόδας μιᾶς λοταρίας, οἱ βολὲς ἀπὸ καραμπίνες στὴ σκοποβολή, ἡ μουσικὴ μιᾶς πιανόλας, τὰ μουγκρίσματα ἑνὸς μικροῦ λεονταριοῦ...

Ἀνάμεσα στοὺς θεατές, ἦταν, ἕνα ἀπόγευμα, κι' ἕνας ἄγνωστος, ποὺ τὸν ἔβλεπαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴ μικρὴ πολιτεία. Ἦταν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Ντουαρέλ, ποὺ ξεκίνησε ἀπ' τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ παρακολουθήση ἀπὸ κοντὰ τὸν Καμύ.

Ἀνακατεύτηκε μὲ τοὺς ἄλλους θεατές, ποὺ ἦταν μαζεμένοι γύρω ἀπ' τὸ κλουβὶ καί, παρ' ὅλην του τὴν ψυχραιμία, ἔνοιωσε δυνατὰ ρίγη, ὅταν ἀντίκρυσε τὸ «θηρίο».

Μὲ τὴν πρώτη ματιά, ποὺ τοῦ ἔρριξε, κατάλαβε πὼς εἶχε μπροστά του ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ τοῦ ἔκοψαν τὴ γλῶσσα, γιὰ νὰ μὴ μπορῆ νὰ μιλήση. Τὰ μάτια τοῦ ἀγριάνθρωπου ζητοῦσαν ἀπελπισμένα βοήθεια, ἐνῶ βραχνὰ ξεφωνητά, ἀναρθρες κραυγές, ἔβγαιναν ἀπ' τὸ λαιμό του.

Γιὰ τὸν Ντουαρὲλ δὲν ὑπῆρχε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ Κλὼντ Μορέ, ὁ φοιτητὴς ποὺ χάθηκε ἀπ' τὸ Παρίσι. Κύτταξε τὸ ρολόϊ του. Ἡ ὥρα ἦταν ἑξῆ. Σὲ λίγο, θὰ τελείωνε ἡ παράστασι. Καὶ ἀποφάσισε νὰ πάη νὰ εἰδοποιήση τὸ σταθμὸ χωροφυλακῆς, γιὰ νὰ συλλάβουν τὸν Καμύ, ὅταν θὰ ἔφευγε ὁ κόσμος, γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθῆ πανικός.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ πρόχειρο θέατρο, συναντήθηκε στὴν εἴσοδο μὲ τὴν Ἴρμα, τὴ γυναῖκα τοῦ Καμύ, ποὺ καθότανε στὸ ταμεῖο. Τὰ βλέμματά τους διασταυρώθηκαν γιὰ μιὰ στιγμή. Ἐκείνη πρόσεξε καλύτερα τὸν ἀστυνομικό, μὲ παράξενη ἐπιμονή, σὰ νὰ εἶχε μαντέψει ἀπὸ τὸ παρουσιαστικό του καὶ τὸ βλοσυρὸ ὕφος του τὴν πραγματική του ταυτότητα καὶ τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του.

Καὶ τὰ χέλη της μισάνοιξαν σ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο...

★

Ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα — ἡ παράστασι τελείωσε καὶ ὁ κόσμος εἶχε φύγει — ὁ Καμὺ καθότανε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι καὶ μετροῦσε στὸ φῶς τῆς λάμπας τὴν εἰσπραξι τῆς βραδυᾶς. Ἦταν εὐχαριστημένος. Θὰ ἔκανε χρυσὲς δουλειὲς μὲ τὸν «ἀγριάνθρωπο τοῦ Μπόρνεο».

Σὲ μιὰ στιγμή, ἄκουσε θόρυβο πίσω του. Γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε τὴν Ἴρμα νὰ στέκεται στὴν εἴσοδο τῆς σκηνῆς, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος. Τὰ μάτια της λαμποκοποῦσαν ἄγρια.

Μιὰ τρομερὴ ὑπόνοια πέρασε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Καμύ — ποὺ δὲν ἄργησε νὰ μεταβληθῆ σὲ βεβαιότητα.

— Μέ... μὲ πρόδωσες, στρίγγλα; βρυχήθηκε. Μὴν τολμήσης νὰ τὸ ἀρνηθῆς!... Τὸ διαβάζω καθαρὰ στὰ μάτια σου!...

— Δὲ σὲ πρόδωσα ἐγώ! εἶπε ἡ Ἴρμα, μὲ ὑπόκωφη φωνή. Ἡ ἀλήθεια, ὅμως, εἶναι πὼς εἶδα ἀπόψε κάποιον ποὺ μοιάζει γι' ἀστυνομικός. Ἴσως νὰ ξανάρθη σὲ λίγο νὰ σὲ πιάση... Δὲν τὸ θέλω, ὅμως, αὐτό!...

— Θὰ μὲ βοηθήσης, λοιπόν, νὰ κρυφτῶ, νὰ φύγω;

— Δὲ θέλω νὰ σὲ πιάσουν — συνέχισε ἡ γυναίκα του μὲ σφυριχτὴ φωνὴ — γιατὶ ἡ τιμωρία ποὺ σὲ περιμένει θὰ εἶναι λίγα χρόνια φυλακή, ἀσήμαντη δηλαδὴ τιμωρία γιὰ ἕναν κακοῦργο σὰν κι' ἐσένα!...

Ὁ Καμὺ τὴν κύτταζε μὲ μάτια πεταγμένα ἀπὸ τὶς κόγχες τους, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη τί ἐννοοῦσε ἡ γυναίκα του.

— Βρῆκα τὰ κλειδιά — πρόσθεσε ἡ Ἴρμα, μὲ ἀπαίσιο μορφασμό — ἀνοιξα τὸ κλουβὶ κι' ἐλευθέρωσα τὸ τραγικὸ θῦμα σου!... Ἑτοιμάσου νὰ τὸν δεχτῆς!...

Ὁ Καμὺ δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνησι ν' ἀμυνθῆ. Εἶχε παραλύσει ὁλόκληρος ἀπὸ φόβο. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μπῆκε στὴ σκηνὴ ὁ ἀγριάνθρωπος τῆς Βόρνεο — ὁ Κλὼντ Μορὲ — γρυλλίζοντας σὰν πραγματικὸ θηρίο καὶ χύμησε πάνω στὸν Καμύ...

... Ὅταν, σὲ λίγο, ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Ντουαρὲλ καὶ μερικοὶ χωροφύλακες μπήκανε στὴ σκηνή, βρήκανε τὸν Καμὺ ξαπλωμένο κάτω, στραγγαλισμένο, ἐνῶ ἡ Ἴρμα ἦταν σκυμένη πάνω ἀπὸ τὸν Κλώντ, ποὺ ἔκλαιε μὲ δυνατὰ ἀναφυλλητά, δίπλα στὸ πτῶμα, καὶ τοῦ χάϊδευε τὰ μαλλιά, λέγοντας:

— Ἡσύχασε τώρα, ἀγάπη μου!... Θὰ ξαναγίνης ἄνθρωπος, ἔστω καὶ σακατεμένος. Καὶ θὰ ἔχης ἐμένα κοντά σου, ὅταν θὰ μὲ βγάλουν ἀπὸ τὴ φυλακή...

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

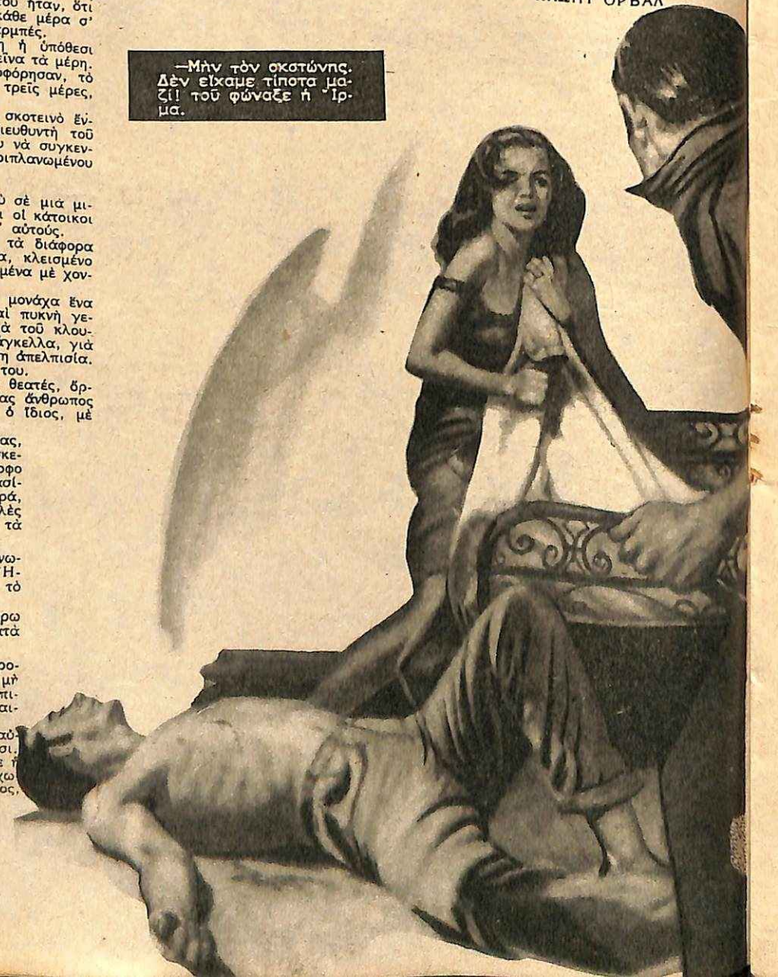

—Μὴν τὸν σκοτώνης. Δὲν εἴχαμε τίποτα μαζί! τοῦ φώναξε ἡ Ἴρμα.

ΑΥΘΗΚΕ ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ!..

Ἀπὸ ποῦ προῆλθαν τὰ κολοσσιαῖα ἀνάλματα, ποὺ ὑπάρχουν στὸ ἀπομονωμένο αὐτὸ νησὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ

Θυμᾶστε τὴν ἱστορία τοῦ «Κὸν-Τίκι», ποὺ δημοσιεύτηκε σὲ βιβλίο καὶ «γυρίστηκε» καὶ σὲ φίλμ; Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια, μιὰ ὁμάδα ἐξερευνητῶν κατασκεύασε μιὰ σχεδία ἀπὸ χοντροὺς κορμοὺς δέντρων, δεμένους μεταξύ τους μὲ σχοινιὰ ἀπὸ φυτικὲς ἶνες. Ἔχοντας γιὰ ἀρχηγό τους τὸν Θὸρ Χάϊερνταλ, ξεκίνησαν ἔτσι ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τοῦ Περοῦ, διέσχισαν τέσσερις περίπου χιλιάδες μίλια τὸν Εἰρηνικὸ ὠκεανὸ κι' ἔφτασαν κυριολεκτικὰ μὲ τὴ ψυχὴ στὸ στόμα, ὕστερα ἀπὸ ἀφάνταστες περιπέτειες, στὴν Πολυνησία. Μὲ τὸ θορυβαλέο ἐκεῖνο ταξίδι, οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ποὺ ἦταν ὅλοι Νορβηγοί, ἀπέδειξαν «πειραματικὰ» μιὰ τολμηρὴ θεωρία τους: ὅτι πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε αἰῶνες, μὲ ἀνάλογες σχεδίες, εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὴν Πολυνησία ἀποικοι ἀπὸ τὴ Νότιο Ἀμερική.

Ὁ δόκτωρ Θὸρ Χάϊερνταλ, ἀπὸ τότε, δὲν ἔπαψε τὶς ἐπιστημονικὲς του ἐξερευνήσεις, διασχίζοντας στεριὲς καὶ θάλασσες. Ἀρχαιολόγος μεγάλης ἀλκῆς καὶ θαυμάσιος συγγραφέας, δημοσίευσε τώρα τελευταῖα ἕνα βιβλίο, σχεδὸν ἐξ ἴσου ἐνδιαφέρον, κι' ἀπολαυστικὸ μὲ τὸ περίφημο «Κὸν-Τίκι». Ὁ τίτλος του εἶναι «Ἄκου-Ἄκου» καὶ τὸ περιεχόμενό του οἱ ἔρευνες μιᾶς ἀρχαιολογικῆς ἀποστολῆς στὴ γῆσο τοῦ Πάσχα, ἕνα συγκρότημα βράχων, ποὺ προῆλθε ἀπὸ ἠφαιστειακὴ ὑποθρύχιου ἠφαιστείου καὶ ποὺ βρίσκεται νοτίως ἀπὸ τὸν τροπικὸ τοῦ Αἰγόκερω, σ' ἑκατὸν δέκα περίπου μοίρες δυτικοῦ μήκους κι' εἰκοσιεπτὰ πλάτους. Τὸ νησὶ αὐτό, ποὺ εἶναι μιὰ ἀδιόρατη κουκίδα στὴν ἀπέραντη ἐπιφάνεια τοῦ Εἰρηνικοῦ, χρωστᾶ τὴ φήμη του στὶς ἑκατοντάδες πελώριες κεφαλές, ποὺ σμιλεύτηκαν σὲ βράχους καὶ τοποθετήθηκαν κατόπιν συμμετρικὰ στὶς ἐρημες κοιλάδες του.

Οἱ πρῶτοι Εὐρωπαῖοι ἀποβιβάστηκαν ἐκεῖ τὸ 1722, ἀνήμερα τοῦ Πάσχα, κι' ἀπὸ τὴ σύμπτωσι αὐτὴ πῆρε τ' ὄνομά του τὸ νησί. Ἦταν Ὁλλανδοὶ καὶ παρατήρησαν μ' ἔκπληξί τους πὼς ἀρκετοὶ ἰθαγενεῖς εἶχαν λευκὴ ἐπιδερμίδα καὶ ραδισσα μαλλιά. Οἱ Ὁλλανδοὶ ἐκεῖνοι, λοιπόν, περιέγραψαν τὶς γυγάντιες προτομές, ποὺ προσκυνοῦσαν καὶ λάτρευαν οἱ ἰθαγενεῖς. Κι' ἀπὸ τότε, τὸ «μυστήριο τῶν πέτρινων κεφαλῶν» κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων ὅσοι — Ἱσπανοί, Γάλλοι, Ἄγγλοι — ἔρριξαν βλοσυρὰ μπροστὰ στὸ νησί. Ἐπειδὴ δέ, οἱ ἰθαγενεῖς δὲν εἶχαν ἀνεπτυγμένη τὴ γλυπτικὴ τέχνη, οὔτε διακρίνονταν γιὰ ναυτικοί, κανένας δὲ μπόρεσε νὰ ἐξηγήση πῶς εἶχαν σμιλευτῆ ἐκεῖνες οἱ πελώριες προτομές, πῶς μεταφέρθηκαν καὶ πῶς στήθηκαν στὸν τόπο, ὅπου βρέθηκαν.

Ὁ Θὸρ Χάϊερνταλ, ὅμως, ἔβαλε σκοπὸ του νὰ βρῆ τὸ κλειδὶ αὐτοῦ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ προβλήματος. Καὶ στὸ βιβλίο του, δίνει ἀκριβῶς τὴ λύσι.

Ἡ πρώτη διαπίστωσι, ποὺ ἔκανε ὁ διάσημος Νορβηγὸς ἐπιστήμων ἦταν πὼς οἱ προτομὲς αὐτὲς δὲν ἦταν καθόλου... προτομές. Οἱ ἀνασκαφές, ποὺ ἐνήργησε, ἀπέδειξαν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ὁλόσωμα ἀγάλματα, ποὺ τὸ ὑπόλοιπο μέρος τους ἦταν θαμμένο ἀπὸ αἰῶνες στὴν ἠφαιστειογενῆ τέφρα, ποὺ εἶχε μεταφέρει ὁ ἄνεμος.

Μιὰ ἄλλη παρατήρησι ἦταν ἡ ἑξῆς: Ὅλα τὰ πελώρια αὐτὰ ἀγάλματα δὲν ἦταν στημένα στὴ θέσι τους. Ὑπῆρχαν μερικὰ πεσμένα στοὺς δρόμους, ποὺ ὁδηγοῦσαν ἀπὸ τοὺς βράχους στὶς κοιλάδες, καθὼς ἐπίσης κι' ἄλλα παραπημένα στὸν τόπο, ὅπου εἶχαν σμιλευτῆ. Δινόταν ἔτσι ἡ ἐντύπωσι, πὼς οἱ ἀρχαῖοι γλύπτες εἶχαν διασκόψει ξαφνικὰ τὴ δουλειά τους.

Ὁ δόκτωρ Χάϊερνταλ ἄκουσε μὲ προσοχὴ τὶς σχετικὲς παραδόσεις τῶν ἰθαγενῶν καὶ τὶς ἐπαλήθευσε μὲ τὶς ἀνασκαφές, ποὺ ἔκανε. Ἡ ἱστορία τοῦ νησιοῦ εἶναι, μὲ συντομία, ἡ ἑξῆς:

Οἱ πρῶτοι κάτοικοί του ποὺ ἦσαν λευκοῦ χρώματος, καὶ ποὺ οἱ ἰθαγενεῖς τοὺς λένε «οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ μακρυὰ αὐτιὰ» — γιατὶ φοροῦσαν βαρειὰ σκουλαρίκια — εἶχαν φτιάξει ὁλόκληρα μνημεῖα πρὸς τιμὴν τῶν νεκρῶν τους. Ἀργότερα, ὅμως, ἕνας ἄλλος λαός, «οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ κοντὰ αὐτιά», ἀποβιβάστηκαν στὸ νησὶ προερχόμενοι ἀπὸ τὴ δύσι. Οἱ δυὸ φυλὲς ἔζησαν εἰρηνικὰ γιὰ κάμποσο διάστημα, κατόπιν ὅμως οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ κοντὰ αὐτιὰ χτύπησαν τοὺς «ἀνθρώπους μὲ τὰ μακρυὰ αὐτιὰ» καὶ τοὺς ἐξολόθρεψαν. Μονάχα ἕνας ἄφησαν νὰ ζήση. Κι' ἀπ' αὐτὸν τὸν τυχερὸ κατάγεται ὁ Πέντρο 'Ατάν, ὁ σημερινὸς δήμαρχος τοῦ νησιοῦ, ὁ πιὸ μορφωμένος ἰθαγενής, ποὺ συνάντησε ὁ δόκτωρ Χάϊερνταλ.

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Πέντρο, ὁ Νορβηγὸς ἀρχαιολόγος ἀνακάλυψε τὴν τεχνική, ποὺ οἱ «ἄνθρωποι μὲ τὰ μακρυὰ αὐτιὰ» χρησιμοποιοῦσαν γιὰ νὰ σμιλεύουν καὶ νὰ μεταφέρουν τὰ πελώρια ἐκεῖνα ἀγάλματα. Οἱ ἄγνωστοι γλύπτες δούλευαν μὲ σμίλες ἀπὸ σκληρὴ πέτρα. Τὴ μεταφορά, ἐξ ἄλλου, τῶν γιγάντιων ἔργων τους τὴν πετυχαίναν χρησιμοποιῶντας κορμοὺς δέντρων, ποὺ τοὺς κυλοῦσαν πάνω στὸ ἔδαφος. Ὁ Πέντρο 'Ατάν, βέβαιος πὼς ὁ Νορβηγὸς ἐπιστήμων προστατευόταν ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸ τοπικὸ θεὸ "Ακου-"Ακου, τοῦ ἀνάφερε ὅλους τοὺς σχετικοὺς θρύλους τῶν ἰθαγενῶν κι' ἔτσι διασφωτίστηκε ὁλότελα τὸ μυστήριο.

Ὁ δόκτωρ Χάϊερνταλ ἔφερε στὸ φῶς κι' ἄλλα ἀγάλματα, ποὺ ἦταν ὁλότελα θαμμένα καὶ προέρχονταν ἀπὸ παλιότερη περίοδο τῆς ἱστορίας τοῦ νησιοῦ. Τὰ ἀγάλματα αὐτὰ παρουσιάζουν μεγαλύτερη ὁμοιότητα μὲ τὰ ἀντίστοιχα τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ποὺ φτιάχτηκαν πρὶν φανῆ ὁ περίφημος πολιτισμὸς τῶν Ἰνκας. Ἔτσι ἀποδείχτηκε πὼς κι' οἱ πρῶτοι ἄποικοι τῆς νήσου τοῦ Πάσχα προῆλθαν ἀπὸ τὴ Νότιο Ἀμερική.

ΔΥΟ ΓΕΡΜΑΝΙΔΕΣ ΜΙΣ ΤΟΥ 1958

ΣΤΙΣ διάφορες γερμανικὲς μεγαλοπόλεις ἔγιναν, τὴν περασμένη ἑβδομάδα, τὰ ἐτήσια καλλιστεῖα γιὰ τὴν ἀνάδειξι τῶν μὶς τοῦ 1958. Οἱ διάφορες αὐτὲς καλλονὲς θὰ πάρουν ἀκολούθως μέρος στὰ τελικὰ καλλιστεῖα, ποὺ θὰ γίνουν στὸ Βισμπάντεν, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάδειξι τῆς «Μὶς Γερμανίας». Στὴ φωτογραφία μας, δυὸ ἀπὸ τὶς μίς, ποὺ συγκεντρώνουν τὶς μεγαλύτερες πιθανότητες γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ ζηλευτοῦ τίτλου. Πρόκειται γιὰ τὴ «Μὶς Ντόρτμουντ» Ἄννα-Μαρία Ντεσὲβ (ἀριστερά), καὶ γιὰ τὴ «Μὶς Σααρμπρύκεν» Ἴνγκριντ Μπλάζιους. Οἱ δυὸ αὐτὲς ἀντιπρόσωποι τοῦ γερμανικοῦ κάλλους εἶναι 19 χρόνων ἡ πρώτη καὶ 18 ἡ δεύτερη.

ΠΩΣ ΔΟΚΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑΠΡΑΫΝΤΙΚΑ

ΕΝΑ ἀμερικανικὸ ἐργαστήριο πειραματικῆς βιολογίας, ἡ ἰσχὺς τῶν διαφόρων καταπραϋντικῶν φαρμάκων δοκιμάζεται κατὰ πραγματικὰ πρωτότυπο τρόπο. Μέσα σ' ἕνα εἰδικὸ μετάλλινο κλουβὶ τοποθετοῦνται δυὸ ποντικάκια πειραματόζωα καὶ διοχετεύεται ἀκολούθως ἀσθενέστατο ἠλεκτρικὸ ρεῦμα στὰ σύρματα, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ κλουβί. Τὰ ποντικάκια ἐρεθίζονται τότε καὶ ἀρχίζουν σιγά-σιγὰ νὰ χοροπηδοῦν καὶ νὰ ἐπιτίθενται τὸ ἕνα κατὰ τοῦ ἄλλου μὲ ἀγριότητα ἀνάλογη μὲ τὴν ἔντασι τοῦ διοχετευομένου ρεύματος. Ὑστερα, χορηγοῦνται στὰ ποντικάκια τὰ δοκιμαζόμενα καταπραϋντικὰ φάρμακα καὶ τότε, ἀνάλογα μὲ τὴν ἰσχύ τους, τὰ ζῶα παύουν ν' ἀντιδροῦν στὸν ἠλεκτρισμό.

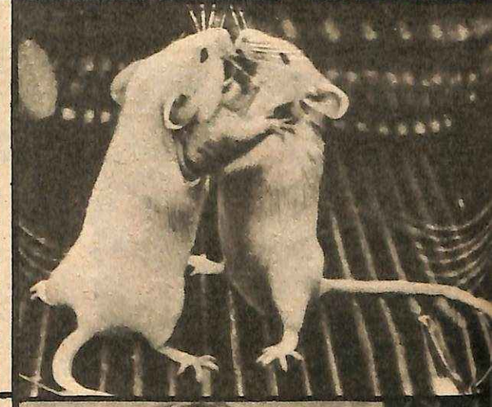

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΤΟ ΑΓΚΑΛΙΑΣΜΑ ΤΗΣ ΛΟΡΕΝ

Ο ταμπερασμένο τῆς Σοφίας Λόρεν εἶναι ἀρκετὰ ἐπικίνδυνο, ἂν κρίνη κανεὶς ἀπὸ τὸ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἔχει ἀγκαλιάσει στὴ φωτογραφία μας τὸ σύζυγό της τὸν Ἰταλὸ παραγωγὸ Κάρλο Ντόντι, ὁ ὁποῖος ὁμολόγησε ἀργότερα πὼς παρ' ὀλίγο ἡ θερμὴ αὐτὴ περίπτυξι νὰ τὸν κάνη νὰ πεθάνη ἀπὸ ἀσφυξία! Ὁ Κάρλο καὶ ἡ Σοφία βρίσκονται τὶς ἡμέρες αὐτὲς στὸ Λονδῖνο, μένουν ὅμως τὸν περισσότερο καιρὸ στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου κρατοῦν τὴ Σοφία τὰ συμβόλαιά της. Τὸ ζεῦγος ἔχει ἀγοράσει μιὰ θαυμάσια βίλλα στὴν Ἑλβετία, δὲν ἔχει μπορέσει ὅμως νὰ περάση σ' αὐτὴ παρὰ μερικὲς μονάχα μέρες ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου του.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙ

Τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου, ποὺ κρατᾶ ἡ νέα τῆς φωτογραφίας μας, δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ συνηθισμένα. Ἂν προσέξετε καλύτερα, θὰ δῆτε ὅτι ἔχει ἕνα κουμπί, τὸ ὁποῖο πιέζει ἡ νέα μὲ τὸ δάχτυλό της. Τὸ κουμπὶ αὐτὸ ρυθμίζει ἕνα μικρὸ μετασχηματιστή, ποὺ ἐπιτρέπει σ' αὐτὸν ποὺ ἀκούει νὰ αὐξομειώση κατὰ βούλησιν τὴ φωνὴ τοῦ συνομιλητή του. Πρόκειται γιὰ μιὰ νέα γερμανικὴ ἐφεύρεσι, τῆς ὁποίας οἱ δοκιμὲς ἀπέδωσαν ἄριστα ἀποτελέσματα. Ὄχι μόνο οἱ γερμανικὲς τηλεφωνικὲς ἑταιρεῖες, ἀλλὰ καὶ μιὰ μεγάλη ἀμερικανικὴ ἐνδιαφέρθηκε ἀμέσως γιὰ τὴ νέα ἐφεύρεσι καὶ ζητᾶ νὰ τῆς δοθῆ τὸ ἀποκλειστικὸ δικαίωμα ἐκμεταλλεύσεώς της στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες.

Τὸ καημένο τοῦ ΜΙΑΣ ΓΟΗΣΣΑΣ

ΟΛΟΙ ξέρανε ἀπάνω στὸ νησὶ τὸν ἔρωτα τῆς Καλῆς καὶ τοῦ Πανάγου. Ὁμορφη κοπέλλα αὐτή, ὁμορφο παιδὶ κι αὐτός, εἶχανε δῆ τὴν ἀγάπη τους νὰ μεγαλώνη μαζὶ μὲ τὴν ἡλικία τους. Ἀπὸ μικρὰ παίζανε μαζί, στὰ βραχάκια τῆς ἀκρογιαλιᾶς, μαζεύανε πεταλίδες μέσα στὶς βαθειὲς σπηλιές, ὅπου τὸ φῶς γινόταν ἡμίφως, καὶ τὰ νερὰ τῆς θάλασσας κρυστάλλινος καθρέφτης. κι' ἡ ζωὴ ὄνειρο! Ἐκεῖ, μέσα σὲ μιὰ τέτοια μαγικὴ σπηλιά, ἀλλάξανε, μιὰ θερμὴ καλοκαιριάτικη μέρα, τὸ πρῶτο φιλί τους... Ἡ Καλὴ δὲν ἀντιστάθηκε, δὲν ἀμύνθηκε, δὲν εἶπε «ὄχι!»...

Τόσον καιρό, τόσα χρόνια, ἡ κοριτσίστικη καρδιά της εἶχε προετοιμαστῆ γιὰ νὰ δεχτῆ τὸ διαλεχτό της... Κι' ὁ διαλεχτός της ἦταν αὐτός, ποὺχε λιγνίσει τὰ δειλὰ κοριτσίστικα ὀνειρά της, αὐτὸς ποὺχε δυναμώσει τὰ καρδιοχτύπια της... Αὐτὸς ποὺ κάποτε, μιὰ εὐλογημένη μέρα, θὰ γινόταν ἄντρας της, θὰ δενότανε γιὰ πάντα μὲ τὰ δεσμὰ τῆς θρησκείας, ἐκεῖ μέσα στὴ γραφικὴ ἐκκλησούλα τῆς Παναγιᾶς τῆς 'Οδηγήτρας, ποὺ ὑψωνόταν στὴν κορφὴ τοῦ βράχου τῆς Γοργόνας κι' ἀγνάντευε ἀπὸ κεῖ ψηλὰ ὅλο τὸ γαλάζιο πέλαγος ὡς μακρυά, στὰ Γλαρονήσια, ποὺ διαγράφονταν ἀχνὰ στὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντα...

"Ολοι τὸ ξέρανε τὸ εἰδύλλιο στὸ νησὶ κι' ὅλοι τὸ προστατεύανε. Ἡ Καλὴ ἦταν ὀρφανή. Χρόνια τώρα ὁ πατέρας της, ὁ καπετὰν-Μελέτης, εἶχε φύγει μὲ τὸ μοτορσὶπ «Αὔρα», γιὰ νὰ μεταφέρη ξυλεία στὴ Μῆλο, καὶ δὲν εἶχε γυρίσει ποτέ! Ἕνα μπουρίνι φοβερὸ εἶχε σαρώσει ἀλύπητα ὅλο τὸ τιμῆμα αὐτὸ τοῦ Αἰγαίου, εἶχε σηκώσει κύματα βουνά, εἶχε ρίξει δέξω καράβια, κι' εἶχε καταπιῆ τὴν «Αὔρα»! Μ' ὅλο τὸ πλήρωμα — τὸν καπετάνιο, τοὺς δυὸ ναύτες. τὸ μηχανικό, τὸ μούτσο...

Ἡ Ζαχάρω, ἡ μάνα τῆς Καλῆς, δὲ βάσταξε τὸ σκληρὸ χτύπημα. Μαράζωσε, καὶ σὲ ἕνα χρόνο, πέθανε, ἀφίνοντας τὴν κόρη της χωρὶς κανένα προστάτη... Μεγάλωσε ἡ Καλὴ μὲ μιὰ μακρυνὴ συγγενισσά της, τὴ Λυγερή. Μὰ δὲν ἔνοιωσε τὴ μοναξιά της. τὴν ὀρφάνια της. Ὁ Πανάγος δὲν τὴν ἄφησε νὰ νοιώση πὼς δὲν εἶχε κανένα — γιατὶ εἶχε αὐτόν! Καὶ τῆς ἀναπλήρωσε ὅσους λείπανε, ὅλους, αὐτός! Δὲν ἄφησε κανένα κενὸ ποὺ ἀπὸ μέσα του νὰ περνάη ἡ ἀπελπισία... Αὐτὸς τὰ γέμισε ὅλα, νέμισε ὅλη τὴ ζωή της μὲ λατρεία!...

★

Κάποτε ὅμως συννέφιασε ὁ ὁλογάλανος οὐρανὸς τῆς εὐτυχίας τους: Ἕνα βαρύ, ἀλόμαυρο σύννεφο ἁπλώθηκε ἀπάνω ἀπὸ τὰ ξέγνοιαστα νεανικά τους κεφάλια...

Ἦτανε καλοκαίρι. Στὸ νησὶ εἶχε φτάσει, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους παραθεριστὲς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, καὶ μιὰ γυναίκα μὲ μοιρασία ὁμορφιά. Ἦτανε ψηλή, μὲ κορμοστασιὰ περήφανη, μὲ μάτια βελουδένια, μὲ χείλια ποὺ τρεμουλιάζανε σὰ νὰ ζητάγανε φιλιά... Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶδε τὸν Πανάγο, φάνηκε γοητευμένη ἀπὸ τὴ ζεστὴ ἀντρικὴ ὁμορφιά του... Πῆγε δυὸ-τρεῖς φορὲς περίπατο μὲ τὴ βάρκα του, καὶ τὸν ξετρέλλανε! Τὸ ἥσυχο παλληκάρι, ἀμάθητο ἀπὸ πρωτεύουσιάνικες γυναικεῖες πονηριές, ἀναστατώθηκε!... Ἡ ἤρεμη ζωή του τρικύμισε... Μιὰ φουρτούνα τὸν ἔριξε ναυάγιο στὰ πόδια αὐτῆς τῆς γυναίκας μὲ τὴν καταστρεπτικὴ γοητεία!... Κι' ὅταν αὐτὴ ἔφυγε ἀπὸ τὸ νησί, ὁ Πανάγος τὴν ἀκολούθησε στὴν Ἀθήνα...

Πόσο πόνεσε ἡ Καλή! Πόνεσε, μὰ δὲν τὸ ἔδειξε... Δὲ θέλησε νὰ τὸ δείξη σὲ κανένα... Ἰδίως δὲ θέλησε νὰ μάθη ὁ ἄπιστος ἀγαπημένος της τὸ κακὸ ποὺ τῆς εἶχε κάνει... Δὲν ἦτανε σκοπός της νὰ τὸν κρατήση κοντά της μὲ τὸν οἶκτο. Μιὰ-καὶ εἶχε χάσει τὴν ἀγάπη του, ἂς ἔχανε κι' αὐτόν! Τί νὰ τὸν ἔκανε χωρὶς ἀγάπη;...

Ὅλοι στὸ νησὶ τὴ συμπονέσανε. Κι' ὅλοι ρίξαν ἄδικο στὸν ἄπιστο, ποὺχε ξεχάσει τοὺς ὅρκους του. γιὰ νὰ ξεμυαλιστῆ μὲ μιὰ γυναίκα, ποὺ τὸν εἶχε μεταχειριστῆ σὰν ἐρωτικὸ της παιχνίδι... Τί σημασία ὅμως εἶχε ἡ κοινὴ γνώμη; Ἐκεῖνος εἶχε χαθῆ!

Καί, μαζύ του, εἶχε φύγει ἡ εὐτυχία τῆς Καλῆς... Τὸ ὁμορφο νησί της ἀσκήμυνε στὰ δακουσμένα μάτια της. Τὰ ντανελλένια του ἀκρογιάλια ξεφτίσανε, ἡ γαλανή του θάλασσα σκοτείνιασε, ὁ ἥλιος τοῦ ἑσπερου οὐρανοῦ του χλώμιανε. Ὅλα γύρω της βαφτήκανε μὲ τὸ γκρίζο χρῶμα τῆς ἀπελπισίας... Καί, σιγὰ-σιγά, ἡ ὑγεία τῆς ὁμορφιᾶς ἀπὸ τὸ γκρίζο ἡμίλυπη της: Τὰ τριαντάφυλλα μαραθήκανε στὰ μάγουλά της. τὸ βλέμμα της ἔγινε ἄτονο, τὰ χείλια της πάψανε νὰ χαμογελᾶνε. Ἡ συγγενισσά της παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία τὴν ἐξέλιξι αὐτῆς τῆς ὑγείας τοῦ ὁμορφου κοριτσιοῦ, ποὺ τὸ εἶχε ἀγαπήσει σὰν παιδί της... Τί νὰ τῆς κάνη ὅμως; Πῶς νὰ τῆς ξαναδώση τὴν εὐτυχία — αὐτὴν ποὺχε πάρει, φεύγοντας, μαζί του ὁ ὁμορφος ἄπιστος;...

Πέρασε καιρός. Ἔφυγε ὁ σκυθρωπὸς χειμώνας. ξαναἄνθησε ἡ χρυσογάλανη ἄνοιξι... Κι' ὕστερα, μπῆκε πάλι τὸ πυρωμένο καλοκαίρι. Ἡ Καλὴ ὅμως δὲν ἔνοιωθε τὴ μεταβολή, τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ γκρίζο ἡμίφως στὸ ἑσπερο φῶς... Ζοῦσε σὰν ἕνα σῶμα χωρὶς ψυχή. χωρὶς ζωή... Δὲ σηκωνότανε σχεδὸν πιὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἀντίκρυ της εἶχε τὸ παράθυρο ἀνοιχτό, στὴ μαγεία τῆς θάλασσας. πού, κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἀστραποβολοῦσε γεμάτη ὁλόχρυσα λέπια, σὰν πεντάμορφη γοργόνα, ποὺχε βγῆ στὸν ἀφρὸ γιὰ νὰ δεῖξη τὰ κάλλη της... Ὅλες αὐτὲς οἱ ὁμορφιὲς ὅμως ποὺ προβάλλανε μέσα ἀπὸ τὸ κάδρο τοῦ παράθυρου, ἀφίνανε ἀσυγκίνητη τὴν πονεμένη κοπέλλα... Δὲν κατάφερνε ἡ πυρωμένη ἀντηλιὰ νὰ γλυστρήση ὡς μέσα της καὶ νὰ διώξη τὰ μαζεμένα σκοτάδια μὲ ὁλόχρυσες ἀχτίδες... Μέσα στὴν ψυχὴ τῆς Καλῆς ἐξακολουθοῦσε βαρύς, σκυθρωπός, ὁ χειμώνας... Τὸ καλοκαίρι ἔμενε ἔξω ἀπὸ τὸν ὀργανισμό της, ποὺ δὲν κατάφερνε νὰ τὸ ἀφομοιώση, μιὰ καὶ εἶχε παγώσει ἀπὸ τὸν ἀντικυκλώνα τῆς ἀπελπισίας...

Κι' ἕνα βράδυ ποὺ ἡ Καλὴ κύτταζε, ὅπως πάντα, ἀφηρημένα μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς καμαρούλας της τὸ θαῦμα τῆς καλοκαιριάτικης ἀστροφεγγιᾶς, χτύπησε δειλὰ ἡ πόρτα τοῦ νησιώτικου φτωχόσπιτου. Ἡ Λυγερὴ ψευτοκοιμόταν ἀπάνω στὴν κα-ρέκλα της καὶ δὲν ἄκουσε τὸ χτύπημα. Κάτι ἀνεξήγητο δόνησε μὲ δύναμι τὴν καρδιὰ τῆς Καλῆς... Σηκώθηκε μὲ κόπο ἀπὸ τὸ κρεβάτι της καὶ σύρθηκε ὡς τὴν πόρτα. Τὴν ἄνοιξε καὶ βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα ἄντρα μὲ σκυμμένο κεφάλι.

— Καλή.. ἀκούστηκε μιὰ διστακτική, συγκινημένη φωνή...

Ἐκείνη ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω:

— Πανάγο!...

Μείνανε σιωπηλοὶ οἱ δυό τους, ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο...

— Πῶς ἦτανε νἄρθης;... τὸν ρώτησε.

— Ἕνας λυγμὸς τῆς ἀποκρίθηκε:

— Καλή... Συχώρεσέ με, μικρή μου ἀγαπημένη... Σὲ πλήγωσα βαθειά, μὰ πληγώθηκα κι' ἐγώ...

— Τί ἔγινε;... Τέλειωσε... ἡ ἀγάπη σου;...

Πάση πίκρα κλείνανε τὰ λόγια της...

— Ἀγάπη!... τῆς ἀποκρίθηκε. Δὲν ἦταν ἀγάπη, Καλή. Ἦτανε μιὰ τρέλλα δική μου...

— Καί... δική μου...

— Δική της; Ἦταν ἕνα καπρίτσιο... Μποροῦσε ποτὲ νὰ κρατήση γιὰ πάντα;...

Μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο ἐκείνη μουρμούρισε:

— "Ισα-ἴσα γιὰ νὰ χαλάση τὴ δική μας τὴ ζωή..

Ἀναστατωμένος τῆς ἔπιασε τὸ χέρι:

— Μά... τὴ χάλασε, ἀλήθεια, τὴ ζωή μας;... Δὲ μποροῦμε νὰ τὴν ξαναφτιάξουμε;...

Τὸν κύτταξε. Εἶδε τὰ μάτια του διακρυσμένα νὰ τὴν κυττᾶνε μὲ λαχτάρα... Ἀνίκανη νὰ κρατήση ἄλλο, ἔπεσε κλαίγοντας καὶ γελῶντας στὴν ἀγκαλιά του...

★

Οἱ γάμοι τους δὲν ἀργήσανε. Γίνανε στὴν ἐκκλησούλα τῆς Παναγιᾶς τῆς 'Οδηγήτρας! Μπροστὰ στὸ καινούργιο ξεγυάλι ἁπλωνόταν ἡ ἀπέραντη θάλασσα, λουσμένη ἀπὸ τὸν ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ. Τὰ σύννεφα εἶχανε σκορπίσει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τῆς ζωῆς τους. ποὺ ἀστραποβολοῦσε τώρα ἀπὸ τὸ φῶς μιᾶς ἀνεμπόδιστης ἐρωτικῆς εὐτυχίας!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΑΛΥΣΙΔΕΣ ΠΟΥ ΣΠΑΝΕ

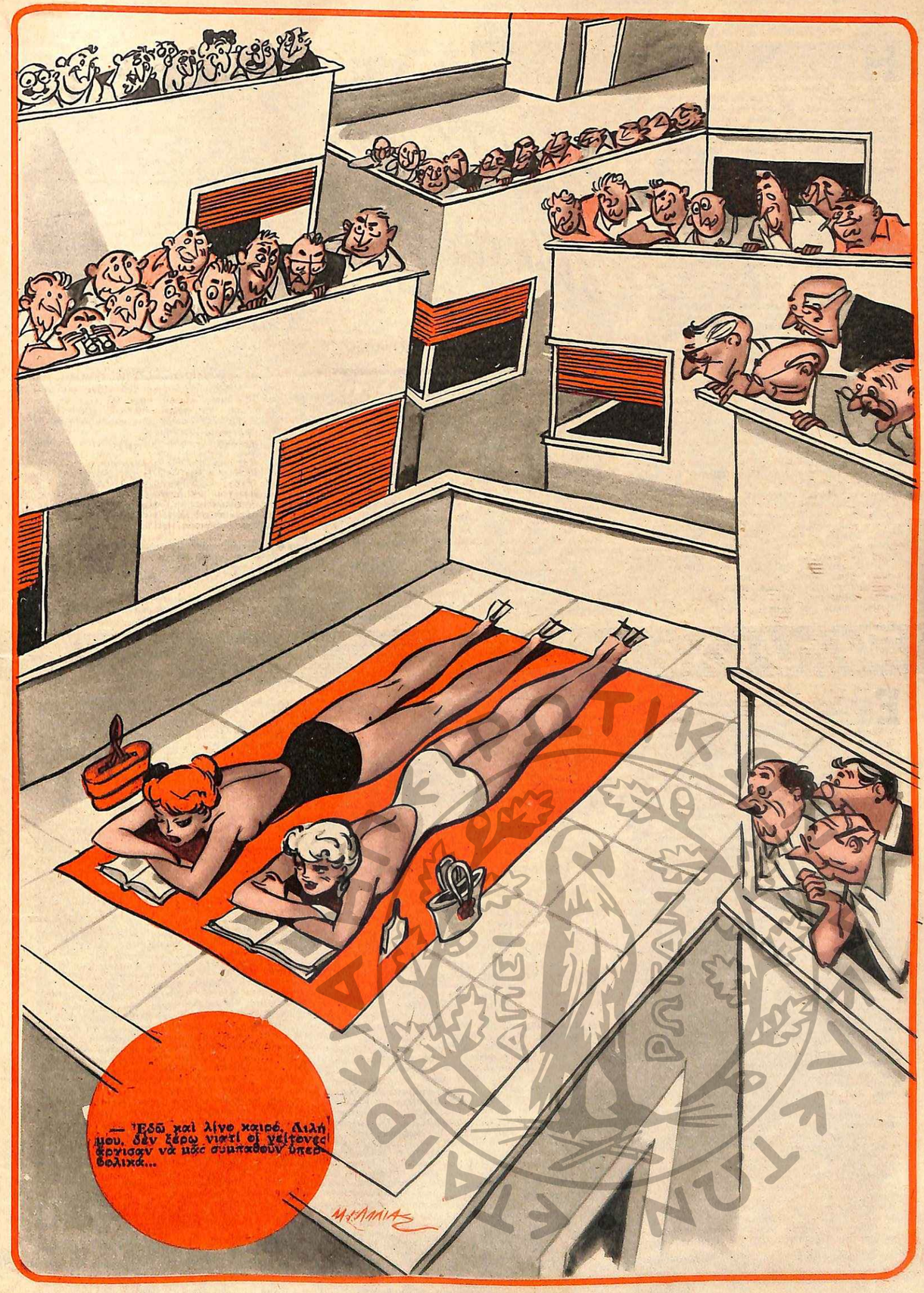

Κ.Ζ.ΠΟΛΙΤΗ

Από τον Σόλωνα στον Βενιζέλο

Η πολιτεία των Αθηνών

Η ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ τοῦ Σόλωνος ἔθεσε τὰ πρῶτα γερὰ θεμέλια τῆς δημοκρατικῆς Πολιτείας τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία πῆρε τὴν ἐκπληκτικὰ τέλεια ἔκφρασί της τὴν ἐποχὴ τοῦ Περικλέους.

Πρῶτα-πρῶτα ὁ Σόλων ὀργάνωσε τὸν Ἄρειο Πάγο, στὸν ὁποῖο ἔδωσε νέες καὶ συγχρονισμένες δικαιοδοσίες. Τὰ μέλη τοῦ ἀνωτάτου αὐτοῦ δικαστηρίου προέρχονταν ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες, ποὺ παραιτοῦντο κάθε χρόνο. Ἁρμοδιότης του ἦταν ὄχι μόνο νὰ κρίνη τὰ μεγάλα ἀδικήματα, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐποπτεύη στὰ θέματα τῆς θρησκείας, τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων, τῆς προστασίας τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἠθικῆς τῶν πολιτῶν. Ἐπίσης, ἂν τυχὸν παρουσιαζόταν ἀνάγκη, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ πάρη στὰ χέρια του ὅλη τὴν ἐξουσία.

Ἰδιαιτέρως χαρακτηριστικὸ εἶναι, ὅτι οἱ περισσότερες συνεδριάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου γίνονταν τὴ νύχτα, στὸ σκοτάδι, ὥστε νὰ μὴ ἐπηρεάζωνται οἱ κριταὶ ἀπὸ τὰ νεύματα τῶν κατηγορουμένων! Οἱ συνήγοροι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ ὑποστηρίζουν τὰ ἐπιχειρήματά τους μὲ συντομία, χωρὶς ρητορικὲς ἀπεραντολογίες, μὲ ἁπλὴ καὶ οὐσιαστικὴ τοποθέτησι τῶν πραγμάτων. Ἐξ ἄλλου, ὅλο τὸ περιβάλλον τοῦ δικαστηρίου εἶχε μιὰ εἰδικὰ ἐπεξειργασμένη σοβαρότητα ὡς πρὸς τὰ ἐξωτερικά του γνωρίσματα, ὥστε νὰ ἐμπνέη φόβο καὶ σεβασμό.

Ἀφοῦ ὀργάνωσε τὸν Ἄρειο Πάγο, ὁ Σόλων ἵδρυσε τὴν Ἄνω Βουλή, ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο, στὴν ἀρχή, ἀπὸ τετρακοσια μέλη. Ἀργότερα, ὅμως, προστέθηκαν ἄλλοι ἑκατό. Οἱ βουλευταὶ ἐκλέγονταν γιὰ ἕνα χρόνο καὶ διὰ κλήρου. Ἦσαν ὅμως ὑποχρεωμένοι — ὅπως ὅλοι γενικὰ ποὺ ἔπαιρναν στὰ χέρια τους κάποια ἐξουσία στὰς Ἀθήνας — νὰ ὑποβληθοῦν σὲ μιὰ αὐστηρὴ δοκιμασία σχετικὰ μὲ τὴν προηγούμενη ζωή τους.

Τὸ δημοκρατικὸ πνεῦμα παρουσιάζεται καὶ στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς νομοθεσίας τοῦ Σόλωνος, ποὺ ἀφορᾶ στὶς ἰδιωτικὲς σχέσεις. Κάθε Ἀθηναῖος πολίτης εἶχε δικαίωμα νὰ κάνη διαθήκη καὶ νὰ διαθέτη κατὰ βούλησι τὰ κτήματά του. Αὐτὸ ἦταν ἀπαγορευμένο πρὶν ἀπὸ τὸ Σόλωνα, ἡ δὲ περιουσία ἔμενε ὑποχρεωτικὰ στὴν οἰκογένεια.

Ἕνα ἄλλο κεφαλαιῶδους σημασίας σημεῖο τῆς νομοθεσίας τοῦ Σόλωνος ἦταν αὐτὸ ποὺ ὑποχρέωνε κάθε πολίτη νὰ μαθαίνη ὁπωσδήποτε μιὰ τέχνη. Κανένα παιδὶ δὲν εἶχε ὑποχρέωσι νὰ γηροκομῆ τὸν πατέρα του, ἂν, προηγουμένως, αὐτὸς δὲ φρόντιζε νὰ τοῦ μάθη κάποια τέχνη.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς σοβαρώτερους νόμους τοῦ Σόλωνος, ἦταν αὐτὸς ποὺ ἀφοροῦσε τὰ πολιτικὰ δικαιώματα καὶ ἐξώριζε κάθε πολίτη ποὺ θὰ ἔμενε ἀδιάφορος καὶ οὐδέτερος σὲ περιπτωσι στάσεως κατὰ τοῦ κράτους. Ἐκ πρώτης ἐντυπώσεως, ὁ νόμος αὐτὸς ἴσως φαίνεται παράξενος. Ὅμως εἶναι σοφώτατος. Οἱ στάσεις καὶ γενικὰ τὰ κινήματα, δὸηγοῦν, κατὰ κανόνα, σὲ κακὰ ἀποτελέσματα, ἐπειδὴ καὶ στὰ δυὸ ἀντιμαχόμενα μέρη κυριαρχοῦν τὰ πιὸ ἀπέθαρχα καὶ συνήθως τὰ πιὸ ἀμυαλα στοιχεῖα.

Τὴν ἀγωγὴ τῶν παιδιῶν δὲν τὴν ἔκανε κοινὴ φροντίδα τῆς Πολιτείας, ὁ Σόλων, ὅπως εἶχε κάνει ὁ Λυκοῦργος. Τὴν ἄφησε στὴ θέλησι καὶ στὴ δύναμι τοῦ καθενός. Ἦταν, ὅμως, ἡ γυμναστικὴ καὶ στὰς Ἀθήνας — ὅπως καὶ στη Σπάρτη — ἡ κυριώτερη ἀπασχόλησι τῆς νεότητος, ἀλλ' ὄχι μὲ τὴν τραχειὰ αὐστηρότητα, ὅπως στὴ χώρα τοῦ Λυκούργου.

Ὁ Σόλων ἄφησε στὸν πνευματικὸ τομέα τόσες ἐλευθερίες στοὺς Ἀθηναίους, ὥστε προωθήθηκαν σὲ μέγιστο βαθμὸ οἱ ἐπιστημονικὲς καὶ τεχνικὲς γνώσεις.

Οἱ νόμοι τῆς μακρυνῆς, ἀλλὰ τόσο σημαντικῆς στὴν προαγωγὴ τοῦ πολιτισμοῦ ἐποχῆς ἐκείνης, καλλιεργοῦσαν ἰδιαίτερα τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα. Τὰ παιδιὰ αὐτῶν ποὺ ἔπεφταν στὸν πόλεμο — πρόσταζαν οἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος — ἔπρεπε νὰ μεγαλώνουν καὶ νὰ σπουδάζουν μὲ δαπάνες τῆς πόλεως.

Δεῖγμα τοῦ φιλανθρωπικοῦ χαρακτήρα καὶ τῆς ἡμερότητας τῶν νόμων τοῦ Σόλωνος, ἦταν ὅτι ἐπιτρεπόταν νὰ μηνύση κανεὶς καὶ νὰ σύρη ὡς τὸ δικαστήριο τὸν ὁποιονδήποτε ποὺ θὰ κακομεταχειριζόταν φτωχούς, παιδιά, γυναῖκες ἢ δούλους.

Μὲ τὴν πρόθεσι νὰ μὴ ἀναχαιτίση καμμιὰ πρόοδο καὶ κανένα νεωτερισμό, ποὺ θὰ παρουσιαζόταν μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, ὁ Σόλων κανόνισε τὴ διαρκεια τῶν νόμων του μόνο γιὰ ἑκατὸ χρόνια. Τοὺς ἔγραψε πάντως, σὲ ξύλινους πίνακες καὶ τοὺς ἐξέθεσε δημοσίᾳ, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ κατατοπίζεται γιὰ τὸ περιεχόμενό τους ὁ καθε πολίτης.

Ἡ Βουλὴ ἀρκίστηκε νὰ διατηρήση τοὺς νόμους καὶ μάλιστα οἱ ἐξ τελευταῖοι ἄρχοντες — οἱ θεσμοθέται — καθώρισαν μὲ ὅρκο, ὅτι ὅποιος ἀπὸ τοὺς σημαίνοντας παραβῆ ἕνα ἔστω νόμο, νὰ ἀναλαμβάνη τὴν ὑποχρέωσι νὰ χαρίζη ἕνα χρυσὸ ἄγαλμα στὸ δελφικὸ θεό.

Ἀφοῦ τακτοποίησε ὅλα ὁ Σόλων, ἀποφάσισε νὰ φύγη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ μείνη ἔξω δέκα ὁλοκλήρα χρόνια. Ἤλπιζε ὅτι σ' αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα, οἱ νόμοι του θὰ μποροῦσαν νὰ ἀποκτήσουν στερεὰ βάθρα καὶ νὰ μὴ κινδυνέψουν ἀπὸ τὶς οἰεσδήποτε ἀντιδράσεις. Δυστυχῶς, ἀποδείχτηκε ἀπὸ τὰ πράγματα, ὅτι οἱ νόμοι δὲ μποροῦν νὰ ἀνθέξουν, ἂν δὲν προστατεύωνται ἀπὸ τὴ δύναμι ἑνὸς ἰσχυροῦ ἀνθρώπου.

Ἀκριβῶς ἐπειδὴ διέβλεπαν αὐτὸν τὸν κίνδυνο, πολλοὶ φίλοι καὶ θαυμασταὶ τοῦ Σόλωνος, τὸν παρακινοῦσαν νὰ ἀναλαβῆ τὴν ὑπάτη ἐξουσία στὰς Ἀθήνας. Νὰ γίνη ἕνα εἶδος δικτάτορος, καλῆς, ὅμως, μορφῆς, ποὺ θὰ εἶχε ὡς κύριο ἔργο του τὴν προστασία τῆς εὐφυεστέρας νομοθεσίας του. Ὁ Σόλων οὔτε νὰ ἀκούση ἤθελε γιὰ ἕνα παρόμοιο ἐνδεχόμενο.

Ἀπὸ τὴν ἄρνησι αὐτὴ τοῦ νομοθέτου ἐπωφελήθηκε ἕνας συγγενής του, ὁ Πεισίστρατος, ὁ ὁποῖος εἶχε μὲν ἀρκετὰ προτερήματα, ἀλλὰ ἦταν σὲ μεγάλο βαθμὸ φίλαρχος. Αὐτὸ του τὴν ἀδυναμία ἐκμεταλλεύτηκαν μερικοὶ Ἀθηναῖοι καὶ τὸν παρακίνησαν νὰ ἀναλάβη τὴν ὑπάτη ἐξουσία, ἀφοῦ προηγουμένως περάση ἀπὸ τὰ καθιερωμένα ἀξιώματα, ὥστε νὰ μὴ προδώση τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς του καὶ προκαλέση ἀντιδράσεις.

Εὐκαιρία γιὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ σχεδίου ἦταν τὸ γεγονός, ὅτι, εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Σόλωνος, ἐξεγέρθηκαν μεταξύ τους οἱ τρεῖς τάξεις — τῶν πεδινῶν, τῶν ὀρεινῶν καὶ τῶν παραθαλασσίων — ἐπειδὴ ἡ κάθε μιὰ διεκδικοῦσε περισσότερα δικαιώματα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ὥριζε ἡ νομοθεσία τοῦ Σόλωνος.

Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Η ψυχολογία τοῦ ἔρωτος

Τὰ χρόνια τῆς ἀγάπης

ΕΝΑ γνωστὸ γαλλικὸ τραγουδάκι λέει πώς, ὅταν κανεὶς ἀγαπᾶ, ἔχει πάντα τὴν ἡλικία τῶν εἴκοσι χρόνων. Θὰ ἦταν πιὸ σωστό, ἂν λέγαμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ ν' ἀγαπήση σ' ὁποιαδήποτε ἡλικία. Ἀλλὰ δὲν ἀγαπάει κάθε φορὰ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Κάθε ἀγάπη του διαφέρει ἀπὸ τὶς ἄλλες. Τὰ χρόνια παίζουν ἐδῶ πρωτεύοντα ρόλο. Μόνο ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὰ πάρωμε μὲ τὴν ἀπόλυτη, τὴν ἀριθμητική τους σημασία, ἀλλὰ μὲ τὴν πραγματική. Δὲν πρέπει, μ' ἁπλούστερα λόγια, νὰ τὰ δοῦμε σὰν μονάδες, ποὺ προστίθενται ἡ μιὰ στὴν ἄλλη, ἀλλὰ νὰ τὰ ἐξετάσωμε κάτω ἀπὸ τὴ διπλὴ ἐπίδρασί τους σ' ἐμᾶς, τὴ σωματικὴ καὶ τὴν ψυχολογική.

Τὰ πραγματικὰ λοιπὸν χρόνια τῆς ἀγάπης, εἶναι ἐκεῖνα ποὺ περιλαμβάνονται μεταξὺ τῶν 1. καὶ τῶν 20. Τὰ αἰσθήματα, κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, μοιάζουν μὲ σιωπηλὲς θύελλες. Ποτίζουν ὅλο τὸ εἶναι μας καὶ μᾶς ἐξουσιάζουν ἀπόλυτα. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀγαποῦν κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, δὲ βλέπουν τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ αἴσθημά τους. Ζοῦν ἀπ' αὐτὸ καὶ γι' αὐτό. Καὶ ἀρκοῦνται σὲ τόσο λίγα πράγματα! «Ὁ Ἐδουάρδος, γράφει ὁ Γκαῖτε στὶς «Ἐκλεκτικὲς συγγνεύειες», ἐξασκοῦσε πάνω στὴν Ὀττιλία μιὰ ἐλεύθερη ἀπεριγραπτη, μαγικὴ σχεδόν. "Εμεναν κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ βρίσκωνται ἦταν ἀπὸ τὶς ἀσχολίες τους καὶ τὶς κοινωνικές τους ὑποχρεώσεις, ἔσμιγαν, ὡστόσο, μὲ τὴ σκέψι τους σὲ κάθε ἀτιμία. "Οταν συναντιόνταν σ' ἕνα σαλόνι, βρίσκονταν, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, καθισμένοι ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον. Καὶ μόνο ποὺ ἦταν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, τοὺς ἔλειχαν ἀνάγκη οὔτε νὰ κυτταχτοῦν, οὔτε νὰ μιλήσουν, οὔτε νὰ κάμουν καμμιὰ κίνησι, οὔτε νὰ σμίβρίσκωνται μαζί. Δὲν ἦταν τότε δυὸ ξεχωριστὰ ὄντα, ἀλλ' ἕνα μόνο».

"Ολοι οἱ ἐρωτευμένοι πέρασαν κάποτε ἀπ' αὐσὲ κάποια στιγμὴ τῆς ζωῆς τους αὐτὸ τὸ στάδιο. "Αντρες καὶ γυναῖκες δοκίμασαν λικό αἴσθημα, ποὺ θὰ μποροῦσαμε νὰ τὸ ἀποκαλέσωμε ἀγγό, γιὰ τὸ λόγο ὅτι εἶναι αὐθόρμητιάς. Αὐτὴ ἡ «στιγμὴ» μπορεῖ νὰ κράτησε μόνο μερικὲς ὧρες ἢ νὰ συνεχίστηκε ἐπὶ ἡμέρες, βδομάδες ἢ μῆνες. Ἀδιάφορο. Ἦταν μιὰ στιγμὴ ὁπέροχη καὶ πού, ἀλλοίμονο, δὲν πρόκειται νὰ τὴ ξαναβροῦμε ποτὲ πιά. Στὰ κατοπινὰ χρόνια μπορεῖ νὰ γνωρίσωμε αἰσθήματα πιὸ συναρπαστικὰ καὶ πάθη πιὸ βίαια. Ἀλλὰ κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲ θὰ ἔχη τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν ἄφθαστη γοητεία αὐτῆς τῆς μακρινῆς στιγμῆς.

"Επειτα ἀπὸ τὰ 20, νέοι καὶ νέες προσανατολίζονται πρὸς ἄλλες κατευθύνσεις. Τοὺς νέους τοὺς ἀπασχολεῖ τυραννικὰ ἡ σκέψι γιὰ τὸ μέλλον τους. Ρίχνουν τὸν ἔρωτα σὲ δεύτερη ἢ καὶ σὲ τρίτη γραμμή. Ζητᾶνε σ' αὐτὸν ἕνα εἶδος διεγέρσεως, ὅπως ἀπὸ ἕνα δυνατὸ ποτό, ἀλλὰ δὲν τοῦ δίνουν παρὰ ἐλάχιστα πράγματα ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους καὶ κάποτε τίποτα. Οἱ νέες, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἀρχίζουν νὰ συνδυάζουν τὸν ἔρωτα μὲ τὴ σκέψι τοῦ γάμου. Αὐτὴ ἡ ὑστερόβουλη σκέψι ρίχνει μιὰ σκιὰ στὸ αἴσθημά τους.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, ἡ γυναῖκα δὲ θὰ πάψη νὰ βλέπη ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν ἔρωτα τὸ γάμο. Πρὸς αὐτὸν προσανατολίζει ὅλες τὶς σκέψεις της. Καὶ κάποτε εἶναι πρόθυμη νὰ παραβλέψη τὸ αἴσθημά της ἢ καὶ νὰ τὸ θυσιάση, γιὰ νὰ κάμη ἕνα γάμο, ποὺ τὸν νομίζει πλεονεκτικὸ καὶ καλό.

Ὁ ἄντρας, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, πειραματίζεται ἀκατάπαυστα μὲ τὸν ἔρωτα, γιὰ ν' ἀποχτήση, συνήθως ἔπειτα ἀπὸ τὰ 35, συνείδησι γιὰ τὸ τί ἀκριβῶς θέλει. Στὴν ἡλικία αὐτή, οἱ γυναῖκες ἀρχίζουν συνήθως νὰ παρακμάζουν. Οἱ ἄντρες, ἀντίθετα, τότε μόνον ἀρχίζουν νὰ δίνουν στὸν ἔρωτα μιὰ ξεχωριστὴ θέσι στὴ ζωή τους. Δὲ φοβοῦνται πιὰ ὅτι μπορεῖ ν' ἀνακόψη τὴ σταδιοδρομία τους καὶ δὲ ἔχουν διστάγμους ἢ ἐπιφυλάξεις ἀπέναντί του. Ἡ ψυχή τους, τοὐναντίον, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα σωρὸ περιπέτειες, ἐνθουσιασμούς, ἀπογοητεύσεις καὶ λοξοδρομήσεις, ξαναγυρίζει σ' αὐτὸν καὶ μπορεῖ νὰ τοῦ δοθῆ ὁλοκληρωτικά. «Ἡ σεξουαλικὴ ἀπόλαυσι, ἔγραψε ὁ Χόουαρντ Οὐάϊτμαν, δὲν εἶναι τὸ σημαντικώτερο μέσον, ποὺ μπορεῖ νὰ ἑνώση ἕναν ἄντρα μὲ μιὰ γυναῖκα. Οἱ γιατροὶ τῆς κλινικῆς δημοσίας ὑγείας τοῦ Σὰν Φραντζίσκο πρόσεξαν ὅτι οἱ νέες ἐλευθερίων ἠθῶν ἦταν οἱ πιὸ διψασμένες γι' ἀγάπη, λόγω τῆς αἰσθηματικῆς φτώχειας τῆς ζωῆς τους. Καὶ τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ τὰ καλούμενα γεροντοπαλλήκαρα, ποὺ ἔχουν γνωρίσει, ὡστόσο, ἀναρίθμητες γυναῖκες στὴ ζωή τους. Ἡ ἐρωτικὴ ἀποχαλίνωσι εἶναι, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, μιὰ μορφὴ ἐκδικήσεως ἀπέναντι τῆς ζωῆς, ποὺ μᾶς στέρησε ἀπὸ τὴν ἀγάπη».

Ὁ ἄντρας, φτάνοντας στὴν ὡριμότητα, ζητάει νὰ βρῆ στὴ γυναῖκα τὴν ἀπαραίτητη συμπλήρωσι τοῦ ἑαυτοῦ του. Καὶ τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ τὴ γυναῖκα, ποὺ ξεπέρασε τὸ στάδιο τῶν ἀναζητήσεων μέσα στὸ σκοτάδι, τῶν ἀσκοπων περιπλανήσεων καὶ τῶν χωρὶς ἐπαύριον περιπετειῶν. Ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμεῖ εἶναι νὰ βγῆ στὸ φῶς, γιατὶ ἔχει τὴν πεποίθησι πὼς ἔξερει πιὰ ποῦ πρέπει νὰ διευθύνη τὰ βήματά της. Μερικοὶ φιλόσοφοι εἶδαν στὸν ἔρωτα τὸ ἀπατηλὸ μέσο ποὺ χρησιμοποιεῖ ἡ ζωὴ γιὰ νὰ φτάση στὸ σκοπό της, ποὺ εἶναι ἡ ἀναπαραγωγὴ τοῦ εἴδους. Πιθανὸν νὰ ἔχουν δίκιο, βλέποντας τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς φύσεως. Οἱ ἄνθρωποι, ὡστόσο, ζητᾶνε κάτι τὸ ὁλοτελα διαφορετικὸ στὸν ἔρωτα. «Δὲν θὰ πρέπει νὰ ἰδοῦμε τὴ σημασία καὶ τὸ σκοπὸ τῆς ἑνώσεως ἀνάμεσα στὸν ἄντρα καὶ στὴ γυναῖκα στὴ διαιώνισι τοῦ εἴδους καὶ στὴν κοινωνικὴ σημασία ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ γεγονός, ἀλλὰ στὴν προσπάθεια καὶ τοῦ πρώτου καὶ τῆς δεύτερης ν' ἀλληλοσυμπληρωθοῦν καὶ νὰ ὁλοκληρώσουν τὴν προσωπικότητά τους», ἔγραφε ὁ Ρῶσος Νικολάϊ Μπερντζάγεφ.

Ἐκεῖνο ποὺ κάνει τὸν ἄντρα καὶ τὴ γυναῖκα νὰ μὴ μποροῦν νὰ συνεννοηθοῦν εὔκολα εἶναι ὅτι τὰ χρόνια τῆς ἀγάπης διαφέρουν ἀπὸ τὸν πρῶτο στὸ δεύτερη. Ὁ ἄντρας δὲν ἀφοσιώνεται συνήθως στὸν ἔρωτα — ἔννοῦμε τὴν ὁλοκληρωτικὴ ἀφοσίωσι — πρὶν ἀπὸ τὰ 35. Καὶ χωρίζει τότε τὰ μάτια του στὶς νέες τῶν 20 ἢ τῶν 25 χρόνων, ποὺ δὲν ἔχουν ἀκόμη τὴν ἀπαιτούμενη ὡριμότητα. Οἱ νέες, ἀντίθετα, ποὺ ἔξερουν ὅτι τὰ χρόνια τῆς ἀγάπης εἶναι γι' αὐτὲς πολὺ περιωρισμένα, κατέχονται ἀπὸ μιὰ τρομακτικὴ βιασύνη, ποὺ τοὺς ἐπιφυλάσσει ὄχι σπάνια πικρὲς ἀπογοητεύσεις. Νά, λοιπόν, ποῦ βρίσκεται ὅλο τὸ δράμα. Οἱ ἄντρες προχωροῦν ἀργά, γιατὶ ἔξερουν πὼς ἔχουν τὸ χρόνο μαζί τους. (Γι' αὐτούς, τὰ χρόνια τῆς ἀγάπης συνεχίζονται καὶ μετὰ τὰ 50). Οἱ γυναῖκες, ἀντίθετα, τρέχουν σὰν τρελλές. "Ετσι, ἡ ζωὴ εἶναι φτωχὴ σὲ δῶρρρες συναντήσεις. Μᾶς παρουσιάζει, τοὐναντίον, ἀναρίθμητες συγκρούσεις, θλιβερὲς ἐκτροχιάσεις καὶ μοιραῖες τραγωδίες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὰ μονοπάτια τοῦ γάμου.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

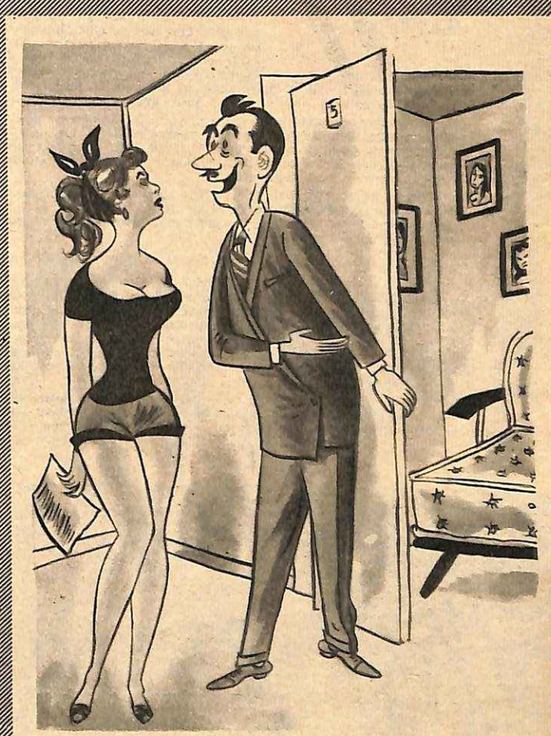

— Καὶ βέβαια περάσατε στὶς ἐξετάσεις τῆς σκηνῆς, δεσποινίς! Τώρα πρέπει νὰ περάσετε καὶ στὶς ἐξετάσεις τῶν παρασκηνίων!...

— Συγχώρεσε με, ἀγάπη μου! Ὁ ἔρωτάς μου γιὰ σένα δὲν ἔχει ὅρια!...

Ἡ πριγκήπισσα Μαρία—Τερέζα τῶν Βουρβώνων τῆς Πάρμας, ποὺ μαζί της εἶναι ἐρωτευμένος ὁ Μπωντουέν.

Ο ΜΠΩΝΤΟΥΕΝ ΕΙΝΑΙ ἐρωτευμένος

Ἀλλ' ἡ πριγκήπισσα Λιλιὰν ντὲ Ρετὺ τὸν ἐμποδίζει νὰ παντρευτῆ μὲ τὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς του

Μ' ΟΛο ποὺ περάσανε ἀρκετὲς βδομάδες ἀπὸ τὸν περίφημο «Χορὸ τοῦ αἰῶνος», ποὺ εἶχε γίνει στὰ ἀνάκτορα τῶν Βρυξελλῶν, οἱ Βέλγοι δὲν ἔχουν πάψει νὰ προσπαθοῦν νὰ βγάλουν κάποια συμπεράσματα.

Πρὶν γίνη αὐτὸς ὁ χορός εἶχε, καθὼς ξέρομε, κυκλοφορήσει ἡ φήμη ὅτι ὁ νεαρὸς βασιλιᾶς Μπωντουὲν θὰ διάλεγε, τὸ ἴδιο βράδυ, τὴν πριγκήπισσα, ποὺ θὰ μοιραζόταν μαζί της τὸν βελγικὸ θρόνο. Ὡστόσο, ἡ συνέχεια τῶν πραγμάτων διέψευσε δσους εἶχαν διατυπώσει τὴν αἰσιόδοξη ἐκείνη προσδοκία. Ψυχρός, ἀνέκφραστος, ἀπρόσεχτος ὅπως πάντα, ὁ Μπωντουὲν χόρεψε μονχα τέσσερις χορούς, ἄλλαξε λίγες κουβέντες μὲ τὶς διάφορες ὑψηλότητες, δύσκολα ἐπιχειρώντας νὰ κρύψη τὴν πλήξι του καὶ ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὶς 12.

Στὴν ἀρχή, κανεὶς δὲ μπόρεσε νὰ ἑξηγήση αὐτὴ τὴ στάσι του.

Σαφνικά, ὅμως, χωρὶς κανεὶς νὰ μάθη πῶς καὶ ἀπὸ ποῦ ξεκίνησε, ἁπλώθηκε στὶς Βρυξέλλες μιὰ φήμη, ποὺ, ἂν δεχτοῦμε πὼς ἀντιπροκρίνεται στὴν πραγματικότητα, τὰ ἐξηγεῖ ὅλα μονομιᾶς καὶ μὲ τὸν διαφωτιστικώτερο τρόπο.

Σύμφωνα μὲ τὴν φήμη αὐτή, ὁ Μπωντουέν, ὄχι μόνο δὲν εἶναι παθολογικὰ ἀδιάφορος γιὰ τὸ ὡραῖο φῦλο, ὅπως πίστευαν ὡρισμένοι, ἀλλὰ τὸ ἀντίθετο: εἶναι ἐρωτευμένος!

Ἐρωτευμένος μὲ τὴν γοητευτικὴ Μαρία - Τερέζα τῆς Σαβοΐας, ποὺ ἦταν κι' αὐτὴ ἀνάμεσα στὶς καλεσμένες στὸ «Χορὸ τοῦ αἰῶνος» πριγκήπισσες, μὰ ποὺ ὁ Μπωντουὲν δὲ χόρεψε μαζί της, οὔτε μιὰ φορά!

Γιατί δὲν τὴν χόρεψε; Ἐπειδὴ — ἑξηγοῦν ὅσοι ὑποστηρίζουν τὴν καινούργια αὐτὴ ἐκδοχὴ τοῦ φολίγματος Μπωντουέν» — ἡ πριγκήπισσα Λιλιὰν ντὲ Ρετύ, γνωρίζοντας τὰ αἰσθήματα τοῦ προγονοῦ της, τὸν ἐμπόδισε, μ' ἕνα σοφὸ καὶ πανέξυπνο τέχνασμα, νὰ πραγματοποιήση τὴν ἐπιθυμία του.

Ἡ Λιλιὰν ντὲ Ρετύ, ἡ ὁποία σύζυγος τοῦ πρώην Βασιλιᾶ Λεοπόλδου, ποὺ ἀναγκάστηκε, καταγγρουμένος ὡς γερμανόφιλος, νὰ παραχωρήση τὸ θρόνο του στὸ γυιό του Μπωιντουέν, εἶναι σήμερα ὁ μόνος, ἴσως, ἄνθρωπος στὸ Βέλγιο, ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ μένη ἄγαμος ὁ νεαρὸς Βασιλιᾶς.

Ὅμορφη, φιλόδοξη, τετραπέρατη, χωρίς, ὡστόσο, ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα νὰ τὴν ἐμποδίζουν νὰ εἶναι ἡ ἀντιδημοτικώτερη γυναῖκα τῆς χώρας της, ἡ πρώην Λιλὴ Μπαέλς καὶ τώρα πριγκήπισσα Λιλιὰν ντὲ Ρετὺ ξέρει πὼς ἕνας ἐνδεχόμενος γάμος τοῦ Μπωντουὲν θὰ ἦταν, ἀπὸ κάθε ἄποψι, ἐπιζήμιος γιὰ τὰ συμφέροντά της.

Σέρει, πρῶτα ἀπ' ὅλα, πὼς ἂν τὸ Βέλγιο ἀποκτοῦσε βασίλισσα, ἐκείνη θὰ ἔμπαινε ὡριστικὰ στὸ περιθώριο. Ἐνῶ, τώρα, δὲν ὑπάρχει γιὰ τὴν Λιλιὰν ντὲ Ρετὺ καμμιὰ ἄλλη ἀντίζηλος, ποὺ νὰ τῆς διεκδικῆ τὰ πρωτεῖα στὴν Βελγικὴ Αὐλή, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γιαγιὰ τοῦ Μπωντουέν, τὴν ἡλικιωμένη βασιλομήτορα Ἐλισάβετ — ποὺ αἰσθάνεται γιὰ τὴ νύφη της τὴν πιὸ ἀπροκάλυπτη ἀντιπάθεια.

Ξέρει ἀκόμη πώς, ἂν ὁ Μπωντουὲν παντρευόταν, θἄχανε ὡριστικὰ κάθε ἐλπίδα νὰ ἀνέβη ἡ ἴδια στὸν βελγικὸ θρόνο, στὸ πλευρὸ τοῦ συζύγου της Λεοπόλδου. Καθὼς εἶναι γνωστό, ὁ Μπωντουὲν δὲν αἰσθάνεται καμμιὰ συμπάθεια γιὰ τὸ βασιλικὸ ἐπάγγελμα καὶ θἄχε, ἀπὸ πολὺ καιρό, παραχωρήσει τὴ θέσι του στὸν πατέρα του, ἂν δὲ φοβόταν τὶς ἀντιδράσεις τῆς κοινῆς γνώμης.

Ὁ Λεοπόλδος καὶ ἡ Λιλιὰν ντὲ Ρετὺ ἐλπίζουν πώς, μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, οἱ ἀντιδράσεις αὐτὲς θὰ κοπάσουν καὶ θὰ γίνη δυνατὸ νὰ ἀποκατασταθῆ ἡ «νόμιμη τάξι» στὸ βελγικὸ θρόνο. Ἐνῶ, ὅμως, ὅσο ὁ Μπωντουὲν μένει ἀνύπαντρος, τὸ ἐνδεχόμενο αὐτὸ δὲν ἀποκλείεται, θ' ἀποκλειστῆ ἐντελῶς γιὰ λόγους ποὺ τοὺς καταλαβαίνει ὁ καθένας, ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ θὰ σταθῆ στὸ πλευρό του μιὰ βασίλισσα. Ἡ στοιχειώδης λεπτότητα θὰ ἀπαγόρευε στὸ Μπωντουὲν νὰ ἐπιβάλη στὴ βασίλισσα — σύζυγό του νὰ τὸν ἀκολουθήση στὴν παραίτησί του ἀπὸ τὸ θρόνο.

Γιὰ τὸν Λεοπόλδο, λοιπόν, καὶ γιὰ τὴν πριγκήπισσα ντὲ Ρετὺ — ποὺ ἐνδιαφέρεται, γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ ἐκεῖνον — δὲν ἀπομένει ἄλλη λύσι ἀπὸ τὸ νὰ κρατήσουν, ὅσο περισσότερο καιρὸ μποροῦν, ἀνύπαντρο τὸν Μπωντουέν, ὥσπου νὰ τοῦ ὑποδείξουν, ὅτι ἔφτασε ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιὰ τὴν παραίτησί του.

Ὁ Μπωντουὲν δὲν θὰ εἶχε—καὶ φαίνεται, ὅτι πραγματικὰ δὲν εἶχε ὡς τώρα — καμμιὰ ἀντίρρησι γι' αὐτὰ τὰ σχέδια, ἂν δὲν ἐρωτευόταν, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, τὴν Μαρία—Τερέζα τῶν Βουρβώνων τῆς Πάρμας καὶ δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ τὴν παντρευτῆ. Ἡ ἐκλογὴ τῆς Μαρίας—Τερέζας, ποὺ συμπλήρωσε τελευταῖα τὰ 25 χρόνια της, θὰ χαροποιοῦσε, πρέπει νὰ προσθέσωμε, ὁλόκληρο τὸν βελγικὸ λαό, ποὺ τὴ συμπαθεῖ πολὺ γιὰ τὰ ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ προσόντα της.

Ἡ πριγκήπισσα ντὲ Ρετὺ εἶχε, λοιπόν, νὰ παλέψη μὲ μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη ὁπωρίφια καὶ χρειάστηκε νὰ ἐπιστρατεύση ὅλη τὴν ἐπιδεξιότητά της, γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὰ βγάλη πέρα.

Ἀναλαμβάνοντας ἡ ἴδια τὴ διοργάνωσι τῆς μεγάλης αὐτῆς δεξιώσεως, φρόντισε ὥστε νὰ ἐφαρμοστῆ τὸ πιὸ αὐστηρὸ πρωτόκολλο στὴ σειρά, μὲ τὴν ὁποία ὁ Μπωντουὲν θὰ χόρευε τὶς διάφορες πριγκήπισσες. Τὸν ὑποχρέωσε, ἔτσι, νὰ χορέψη πρῶτα μ' ἐκείνην, ἔπειτα μὲ τὴν Βεατρίκη τῆς Ὁλλανδίας — τὴ μόνη διάδοχο θρόνου ἀπὸ τὶς παριστάμενες πριγκήπισσες — ἔπειτα μὲ τὴ Μπριγκίττα τῆς Σουηδίας — τὴν πρεσβύτερη ἀπὸ τὶς πριγκήπισσες βασιλευουσῶν οἰκογενειῶν — κι' ἔπειτα μὲ τὴν

ΕΡΩΤΙΚΟ γράμμα

«ΠΗΓΑΙΝΕ, λοιπόν, νὰ μὲ περιμένης στὸ γνωστό μας ξενοδοχεῖο, στὰ Πυρηναῖα. Σὲ τρεῖς μέρες τὸ πολύ, μόλις τακτοποιήσω κάτι δουλειές μου, θὰ εἶμαι κοντά σου. Εἶναι ἡ τελευταία φορὰ ποὺ συναντιόμαστε ἔτσι κρυφά, σὰν ἐρωτευμένοι. Δὲ θ' ἀργήσουμε νὰ κάνουμε τὸ ταξίδι τοῦ γάμου μας στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Ἰταλία, ὅπως ἔχουμε συμφωνήσει...».

Ἡ Φρανσουάζ ξεκίνησε ἀμέσως γιὰ τὰ Πυρηναῖα, μόλις ἔλαβε τὸ γράμμα αὐτὸ ἀπὸ τὸ Ζιλμπέρ, ἀπὸ τὴ Μασσαλία. Πῆρε μαζί της μονάχα μιὰ βαλίτσα μὲ λίγα ἀπαραίτητα. Ἤξερε, ὅτι καὶ ἡ νέα συνάντησή της μὲ τὸ Ζιλμπὲρ δὲ θὰ διαρκοῦσε περισσότερο ἀπὸ τρεῖς μέρες, ὅπως γινότανε ταχτικὰ κάθε δύο μῆνες.

Αὐτές, ὅμως, τὶς τρεῖς μέρες, ἡ Φρανσουάζ τὶς περίμενε μὲ νευρικὴ ἀνυπομονησία, μὲ ἀκοίμητη ἐρωτικὴ λαχτάρα. Ἦταν οἱ μόνες εὐτυχισμένες μέρες, ποὺ γνώριζε στὴ ζωή της ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ κατάλαβε τὸν ἑαυτό της σ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

★

Δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τὰ δεκαοχτώ, ὅταν οἱ γονεῖς της τὴν πάντρεψαν σχεδὸν διὰ τῆς βίας, μ' ἕναν πλούσιο ἐπιπλοποιό. Εἶναι ἀπεριγραπτα τὰ μαρτύρια, ποὺ ὑπέφερε δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια στὰ χέρια ἑνὸς συζύγου, ποὺ ἀποτελοῦσε τὴ συνισταμένη ὅλων τῶν ἀνδρικῶν ἐλαττωμάτων. Ἦταν βάναυσος, μέθυσος, χαρτοπαίχτης, φανατικὸς λάτρης τοῦ ὡραίου φύλου. Τρεῖς μῆνες μετὰ τὸ γάμο του, εἶχε ξεχάσει πῶς ζοῦσε δίπλα του μιὰ ὁμορφη, εὐγενικὴ καὶ αἰσθηματικὴ γυναίκα, ποὺ τὴν ἐλέγαν Φρανσουάζ.

Κι' ὅμως, ἡ Φρανσουάζ τοῦ ἔμεινε πιστή, μολονότι δὲν ἀπέκτησε παιδιά. Ἡ σκέψη, ὅτι θὰ μποροῦσε ν' ἀπατήσῃ τὸν ἄντρα της — ἔστω κι' ἕναν ἄντρα σὰν τὸ δικό της... — ἦταν κάτι ποὺ δὲν τὸ χωροῦσε τὸ μυαλό της. Καί, ὅταν ο «συντροφος τῆς ζωῆς της» ἔπαθε ἡμιπληγία, παραστάθηκε στὸ πλευρό του σὰν ἀφοσιωμένη ἀδελφή.

Στὸ διάστημα αὐτό, γνωρίστηκε μὲ τὸ Ζιλμπὲρ Λαφόν, ἰδιοκτήτη ἑνὸς μεγάλου ἐργοστασίου στὴ Μασσαλία, τὸν καλύτερο πελάτη τοῦ ἐπιπλοποιοῦ. Ὁ Ζιλμπὲρ ἔτυχε νὰ βρίσκεται τότε στὸ Παρίσι, πῆγε στὸ νοσοκομεῖο νὰ δῇ τὸν κατάκοιτο προμηθευτή του καὶ σχετίστηκε μὲ τὴ νεαρὴ γυναίκα του.

Ἰαρ' ὅλα τὰ βάσανα καὶ τὶς ἔγνοιες της, ἡ Φρανσουὰζ πρόσεξε, ὅτι ὁ Ζιλμπὲρ — ἕνας σαραντάρης, ποὺ τὸν ἔκανες νεώτερο — ἦταν πολὺ σοβαρός, πολὺ συμπαθητικός. Δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ ὅτι, κάτω ἀπὸ τὴ φαινομενικὴ του ψυχρότητα, ἔκρυβε μιὰ φλογερὴ ἰδιοσυγκρασία.

Λίγες μέρες πρὶν παραδώσῃ ὁ ἐπιπλοποιὸς στὸν Πλάστη τὴν ψυχή του, ἡ Φρανσουάζ κατάλαβε πὼς ἀγαποῦσε τὸ Ζιλμπέρ. Οἱ λεπτοὶ καὶ εὐγενικοί του τρόποι, τὴν εἶχαν σκλαβώσει, τὴν ἔκαναν νὰ σχηματίσῃ κάπως καλύτερη γνώμη γιὰ τὸ ἀνδρικὸ φῦλο. Καί, μὲ μεγάλη της χαρά, πρόσεξε, ὅτι καὶ αὐτὴ δὲν τὸν εἶχε ἀφίσει ἀδιάφορο.

Λίγες μέρες μετὰ τὴν κηδεία, ὁ Ζιλμπὲρ πῆγε νὰ τὴ δῇ στὸ σπίτι της. Ἦταν πιὸ σοβαρὸς ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Κάθησαν στὸ σαλόνι καὶ κύτταζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, χωρὶς νὰ ξέρουν τί νὰ ποῦν — ἀφοῦ δὲ μποροῦσαν, φυσικά, νὰ συζητήσουν γιὰ τὶς χάρες τοῦ μακαρίτη. Ξαφνικά, ἡ Φρανσουὰζ ἔνοιωσε τὴν καρδιὰ της νὰ σταματᾶ στὰ στήθη της ὅταν ἄκουσε τὸ Ζιλμπὲρ νὰ της λέῃ μὲ βαθειὰ φωνή:

— Μὲ συγχωρεῖς, Φρανσουάζ, ἴσως ἡ ὥρα νὰ μὴν εἶναι κατάλληλη, μά... ξέρω πὼς δὲν καλοπέρασες μὲ τὸν ἄντρα σου... κι' ἐγώ... κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ!

— Κι' ἐγώ, Ζιλμπέρ! φιθύρισε αὐθόρμητα ἡ Φρανσουάζ.

Τὰ χείλη τους βρέθηκαν ἑνωμένα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν πῶς. Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλὶ ποὺ ἔδινε καὶ ἔπαιρνε ἡ Φρανσουάζ, σὲ ἡλικία τριάντα τριῶν ἐτῶν. Στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ζιλμπὲρ θυμήθηκε τοὺς ἀόριστους πόθους ποὺ τὴ γλυκοβασάνιζαν ὅταν ἦταν δεκαοχτὼ χρονῶν κοπελλίτσα.

Συμφωνήσανε νὰ πανιρευτοῦν ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο. Στὸ μεταξύ, κάθε δύο μῆνες, ὁ Ζιλμπὲρ ἄφηνε τὴ δουλειά του, στὴ Μασσαλία, καὶ πήγαινε καὶ συναντοῦσε, γιὰ λίγες μέρες, τὴν ἀγαπημένη του σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο, στὰ Πυρηναῖα. Τοὺς εἶχαν μάθει πιὰ ἐκεῖ, κρατοῦσανε τὸ δωμάτιό τους, τοὺς θεωροῦσαν σχεδὸν νόμιμο ζευγάρι.

★

Βρίσκονταν πάλι μαζί. Τὴν πρώτη μέρα τὴν πέρασαν εὐτυχισμένοι, μὲ ἀτέλειωτα φιλιὰ καὶ μὲ τὴ συζήτησι γιὰ τὴν ὀργάνωσι τῆς καινούργιας ζωῆς, μετὰ τὸ γάμο τους.

Ἰδ πρωΐ, ὅμως, τῆς δεύτερης μέρας, ἡ Φρανσουάζ, ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι — ὁ Ζιλμπὲρ κοιμόταν ἀκόμα — ἔρριξε στὸ πάτωμα μὲ μιὰ ἀπρόσεκτη κίνησί της, ἕνα πορτοφόλι, ποὺ εἶχε ἀφίσει ἐκεῖνος στὴν ἄκρη ἑνὸς μικροῦ τραπεζιοῦ.

Ἔσκυψε νὰ τὸ πάρῃ, νὰ τὸ βάλῃ στὴ θέσι του. Καὶ εἶδε πὼς εἶχε γλυστρήσει ἀπὸ μέσα, ἀνάμεσα σ' ἄλλες σημειώσεις, κι' ἕνα γράμμα διπλωμένο στὰ τέσσερα, ἕνα μπλέ, ἀρωματισμένο ἐπιστολόχαρτο.

Μηχανικά, χωρὶς νὰ ξέρῃ τί κάνει — ὑπακούοντας σὲ μιὰ σκοτεινὴ παρόρμησι, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τῆς ἀντισταθῇ — ξεδίπλωσε τὸ γράμμα καὶ τὸ διάβασε, κοντὰ στὸ παράθυρο. Ὅταν τὸ ξανάβαλε στὴ θέσι του καὶ ἄφησε τὸ πορτοφόλι στὸ τραπέζι, ἦταν κατακίτρινη καὶ τὰ χείλη της ἔτρεμαν νευρικά.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτή, ποὺ γράφτηκε στὴ Μασσαλία πρὶν ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, ἦταν μιὰ ὑπόμνησι γιὰ τὸ Ζιλμπέρ — μὲ φλογερὰ ἐρωτικὰ λόγια — ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ξεχάσῃ τὸ ταχτικὸ κυριακάτικο ραντεβοὺ τρυς, σ' ἕνα προάστειο, μὲ κάποια «ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ ζήσῃ χωρὶς τὰ φιλιά του».

Ἡ Φρανσουὰζ ντύθηκε βιαστικά. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ξύπνησε καὶ ὁ Ζιλμπέρ.

— Μπᾶ! Πολὺ πρωΐνὴ σήμερα, βλέπω! τῆς εἶπε, τρίβοντας ἀκόμα τὰ μάτια του.

— Ναί! ἀποκρίθηκε ἐκείνη, χωρὶς νὰ τρέξῃ κοντά του νὰ τὸν φιλήσῃ. Θὰ σὲ περιμένω κάτω, στὴ βεράντα...

★

Ὥσπου νὰ κατέβῃ ὁ Ζιλμπέρ, ἡ Φρανσουάζ, εἶχε πέσει σὲ μιὰ ψάθινη πολυθρόνα, σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς βεράντας, ὅπου τοὺς σερβίριζαν τὸ πρωϊνό. Θὰ ἤθελε ἡ ἱστορία αὐτὴ νὰ ἦταν κακό, ἐφιαλτικὸ ὄνειρο. Μὰ ἔνοιωθε ἕνα σιδερένιο χέρι νὰ τῆς σφίγγῃ τὸ λαιμό, ὅσο συλλογιζότανε πὼς ἦταν — ἀλλοίμονο! — πραγματικότης.

Ὁ Ζιλμπέρ, λοιπόν, ποὺ τὸν εἶχε λατρέψει σὰ θεό — ἡ πρώτη καὶ μοναδική της ἀγάπη! — τὴν ἀπατοῦσε μὲ μιὰ ἄλλη, τὸν καιρὸ ποὺ τῆς ἔστελνε ἀπὸ τὴ Μασσαλία παθητικὰ γράμματα, ὅτι ἀνυπομονοῦσε τάχα νὰ τὴν ξανασφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του, ὅτι δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ παντρευτοῦν!...

Μὰ τί ἐμπιστοσύνη θὰ μποροῦσε τώρα νὰ ἔχῃ στὰ λόγια καὶ στὶς ὑποσχέσεις ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ ἴσως νὰ ἔπαιζε μαζί της, ἐνῶ γιὰ κεῖνην ἦταν τὸ σύμπαν; Ναί, ὁ Ζιλμπὲρ δὲν ἦταν γι' αὐτὴν μιὰ περαστικὴ γνωριμία. Ἦταν ὁ κόσμος της καὶ ἡ ζωή της. Καταλάβαινε πώς, ἂν τὸν ἔχανε, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ.

Ὁ Ζιλμπὲρ δὲν ἄργησε νὰ κατέβῃ, ζωηρός, εὐδιάθετος καὶ φρεσκοξυρισμένος. Φίλησε τὴ Φρανσουάζ στὸ μέτωπο καὶ κάθησε δίπλα της. Πρὶν ἀκόμα προσέξῃ τὴν ἀλλαγμένη ἔκφρασι τῆς φυσιογνωμίας της, ἡ καμαριέρα τοὺς ἔφερε τὸ δίσκο μὲ τὸ πρωϊνό.

— Κι' ἕνα γράμμα γιὰ τὸν κύριο...

Ὁ Ζιλμπὲρ τὸ πῆρε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ φάκελλο.

— Εἶναι ἀπὸ τὸν ἀδελφό μου, ψιθύρισε. Μοῦ ἐπιτρέπεις, ἀγάπη μου;

— Σὲ παρακαλῶ...

Διάβασε τὸ γράμμα, τὸ ξαναδίπλωσε, τὸ ἔβαλε στὸ φάκελλο καὶ τὸ κράτησε λίγο στὸ χέρι του.

Ἡ Φρανσουάζ φοβήθηκε μήπως τὸ πετάξῃ στὸ τραπέζι. Ὁ Ζιλμπέρ, ὅμως, τράβηξε τὸ πορτοφόλι του ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸ ἄνοιξε, ἀνακάτωσε κάτι χαρτιά — καὶ τὰ βλέμματά του ἔπεσαν στὸ γαλάζιο ἐπιστολόχαρτο.

Ἡ Φρανσουάζ, χωρὶς νὰ πάρῃ ἀναπνοή, παρακολουθοῦσε μὲ λοξὲς ματιὲς καὶ τὴν παραμικρὴ ἔκφρασι τοῦ προσώπου του, γιὰ νὰ μαντέψῃ τὶς σκέψεις καὶ τὰ συναισθήματά του.

Μὰ τὸν εἶδε νὰ χτυπᾶ νευρικὰ τὸ μέτωπό του.

— Θεέ μου! εἶπε. Τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ Μαρσέλ! Τὸ εἶχα ξεχάσει, καὶ θὰ περιμένῃ τώρα νὰ μάθῃ τὴ γνώμη μου... Τί ἀφηρημένος ποὺ εἶμαι!...

Ἔριξε τὸ γαλάζιο γράμμα καὶ τὸ πέταξε μπροστά του, στὸ τραπέζι.

— Θὰ τὸν ξέρῃς, βέβαια, Φρανσουάζ, τὸ Μαρσέλ — συνέχισε — ἤ, τοὐλάχιστο, ἐξ ἀκοῆς, γιατὶ θά σοῦ ἔκανα λόγο γι' αὐτὸν τὸν παλιό μου φίλο στὴ Μασσαλία. Ὁ Μαρσέλ, λοιπόν, ἔχει μιὰ φιληνάδα... κι' ἐνδιαφέρεται τόσο πολὺ γι' αὐτήν, ὥστε σκέπτεται σοβαρὰ νὰ τὴν πάρῃ. Μοῦ ἔδωσε, ὅμως, ἕνα γράμμα της, νὰ κάνω ἀνάλυσι τοῦ γραφικοῦ της χαρακτήρα καὶ νὰ τοῦ πῶ τὴ γνώμη μου γιὰ τὸν ψυχικὸ καὶ πνευματικό της κόσμο. Χρειάζεται, βλέπεις, νἄχῃ κανεὶς μεγάλες ψυχολογικὲς ἱκανότητες, γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τί κρύβει μέσα της μιὰ ἀλλοπρόσαλλη κι' αἰνιγματικὴ γυναίκα, ὅπως εἶναι, ἡ φιληνάδα τοῦ Μαρσέλ. Κι' ὁ καλὸς κατὰ τὰ ἄλλα, φίλος μου δὲν ἔχει, δυστυχῶς, τέτοιες ἱκανότητες, ὅπως κι' ἐγώ, ἴσως, στὴν περίπτωσι αὐτή... Καταφύγαμε, λοιπόν, στὴ γραφολογία.

»Ἡ γραφολογία εἶναι γιὰ μένα μιὰ ἐπιστήμη, ποὺ τὴν ἔχω μελετήσει ἀρκετὰ καλά. Τολμῶ νὰ πῶ, ὅτι μπορῶ νὰ διαβάσω ἕνα γράμμα κάποιου ποὺ δὲν τὸν ξέρω διόλου καὶ νὰ βγάλω ἀσφαλῆ συμπεράσματα γιὰ τὸν πραγματικό του χαρακτῆρα.

»Δυστυχῶς, τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ τὴν ἐξέχασα στὸ πορτοφόλι μου. Κι' ὁ Μαρσὲλ ἀσφαλῶς θὰ γίνῃ ἕξω φρενῶν, ὅν τὸ μάθῃ...

Ἔγειρε στὴ Φρανσουάζ, τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ πρόσθεσε, χαμογελῶντας:

— Ἐσὺ μ' ἔκανες νὰ τὴν ξεχάσω!

Ἡ Φρανσουάζ δὲ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ. Ἔσκυψε μονάχα τὸ ὄμορφο κεφάλι της, προσπαθῶντας νὰ κρύψῃ τὴ μεγάλη συγκίνησί της...

Κοντοστάθηκε, ὁ Ζιλμπέρ, τρομαγμένος σχεδόν, ὅταν τὴν εἶδε ξαφνικὰ νὰ κλαίῃ.

— Τί ἔχεις, λατρεία μου; τὴ ρώτησε. Μήπως σὲ δυσαρέστησα μ' αὐτὰ ποὺ εἶπα;

— Ἰ!ποτα, τίποτα! ἀποκρίθηκε κείνη, γελῶντας τώρα, ἀνάμεσα στὰ λάκρυά της. Ἤμουν ταραγμένη, γιατὶ εἶδα ἕνα κακὸ ὄνειρο... Μὰ τώρα τὸ ἔξέχασα... Θεέ μου! Ὅταν ξύπνησες τὸ πρωΐ, παρέλειψα νὰ σὲ φιλήσω... Μὲ συγχωρεῖς, ἀγάπη μου...

Ἔριξε τὸ Ζιλμπὲρ στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν φίλησε στὸ στόμα τόσο παθητικά, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή.

ΥΒΟΝ ΜΠΕΤΕΝΟ

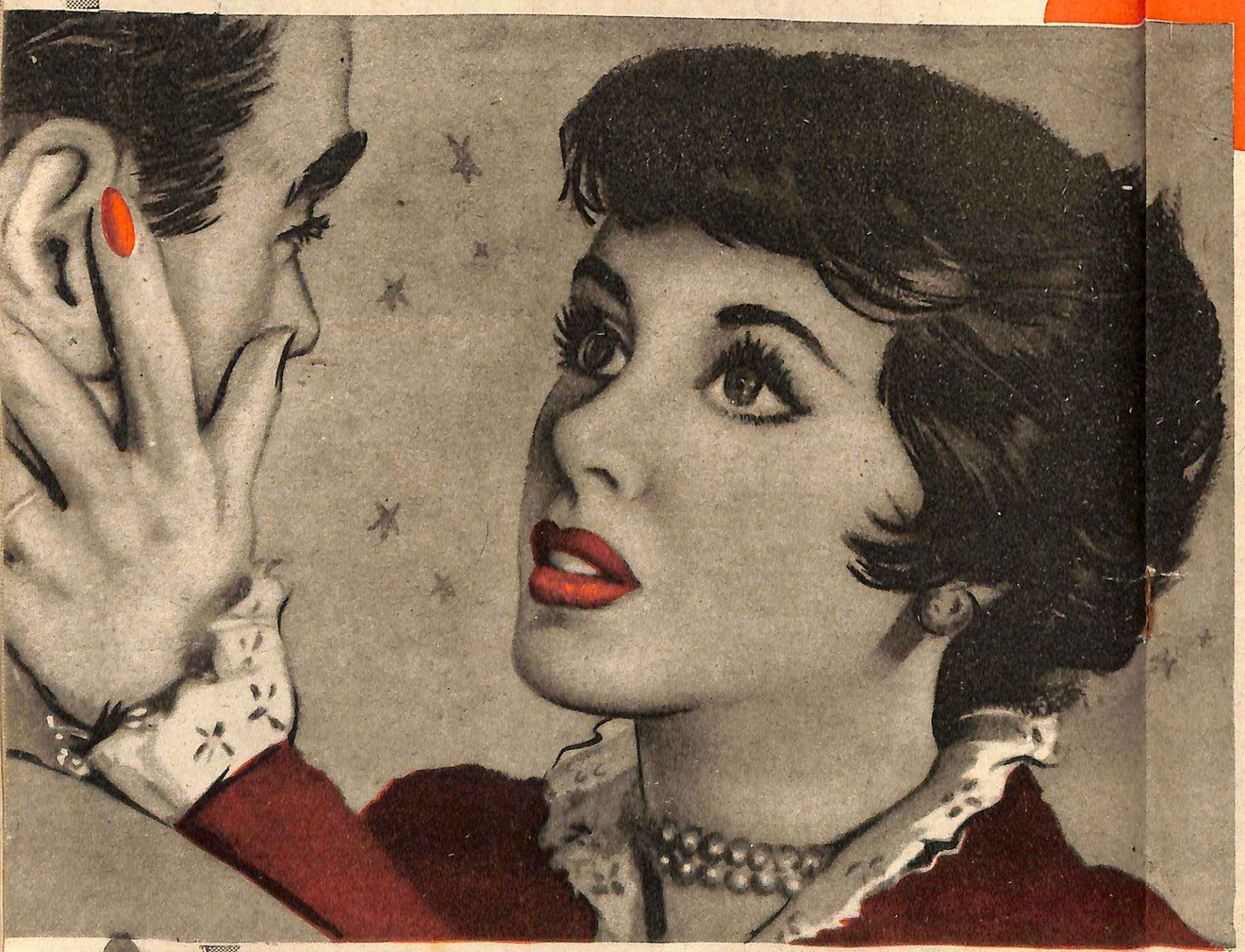

— "Οταν ξύπνησες τὸ πρωΐ, παρέλειψα νὰ σὲ φιλήσω... Μὲ συγχωρεῖς, ἀγάπη μου! τοῦ εἶπε ἡ Φρανσουάζ.

Γυναῖκες ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Η ΑΝΝΑ ΤΟΥ ΕΛΚΑΝΑ

ΕΙΧΕ μάθει πῶς στὴν Ταβώθ, πέρα ἀπ' τὴν ἔρημο, ζοῦσε ἡ γρηὰ Ταανάχ, ποὺ ἔδινε συμβουλὲς στὶς στεῖρες γυναῖκες. Ἀποφάσισε τότε νὰ πάῃ νὰ τὴν ἐπισκεφτῇ, γιατὶ κι' αὐτὴ δὲν ἔκανε παιδιά. Τ' ὄνειρό της ἦταν νὰ φέρῃ στὸν κόσμο ἕνα ἀγαπημένο πλάσμα, ποὺ νὰχῃ μέσα στὶς φλέβες του αἷμα δικό της καὶ τοῦ πατέρα του. Παρ' ὅλες ὅμως τὶς προσπάθειές της, παρ' ὅλα τὰ δάκρυά της, δὲν κατώρθωνε τίποτε. Ἡ Ἄννα τοῦ Ἑλκανὰ ἦταν μιὰ γλυκειά, ὁμορφη καὶ τρυφερὴ νέα. Εἶχε παντρευτῇ ἀπὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν. Καὶ τώρα ἦταν εἴκοσι δύο, χωρὶς ὡστόσο νὰ γίνῃ μάνα. Ὁ Ἑλκανά, ὁ ἄντρας της, εἶχε κι' ἄλλη γυναῖκα, τὴ Φεννίνα. Αὐτὴ ὅμως, μ' ὅλο ποὺ ἦταν πολὺ μεγαλύτερή της, εἶχε ἀποχτήσει δυὸ γιοὺς καὶ μιὰ θυγατέρα. Ἡ Ἄννα, μὲ τὴν ἀσύγκριτη καλωσύνη της, τὰ λάτρευε σὰν δικά της. Ἔπαιζε καὶ τραγουδοῦσε ὅλη μέρα μαζί τους. Ὅμως ἡ Φεννίνα, ποὺ τὴ ζήλευε γιὰ τὴν ὁμορφιά της, δὲν ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι τὰ παιχνίδια τους ἐκεῖνα.

— Πᾶς νὰ μοῦ κλέψῃς τὴν ἀγάπη τῶν παιδιῶν μου, τῆς Ἔλεγε συχνά. Ὅμως δὲ σ' ἀφήνω νὰ μοῦ τὰ πάρῃς. Θὰ παραπονεθῶ στὸν Ἑλκανά. Δὲν ξέρω τί σοῦ βρίσκει, ἀφοῦ δὲ μπορεῖς νὰ τοῦ κάνῃς παιδιά. Καλύτερα νὰ σὲ στεῖλῃ πίσω στὸν πατέρα σου.

Ἄκουγε ἐκεῖνα τὰ λόγια ἡ Ἄννα καὶ πνιγόταν στοὺς λυγμούς. Ὅμως ὁ Ἑλκανά, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ τὴ Φεννίνα, τὴν ἀγκάλιαζε, τὴν παρηγοροῦσε καὶ τῆς Ἔλεγε νὰ κάνῃ ὑπομονή. Ἦταν πολὺ νέα ἀκόμη κι' ἴσως ὁ Θεὸς νὰ μὴ τὴν ἀφηνε γιὰ πάντα ἄτεκνη. Ὅμως ἡ Ἄννα δὲ μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. Καὶ μιὰ μέρα τοῦ εἶπε:

— Ἔχει δίκηο ἡ Φεννίνα. Ἄσε με νὰ φύγω καὶ νὰ γυρίσω στὸ πατρικό μου σπίτι. Χωρὶς παιδιὰ ὁ βίος εἶναι ἀβίωτος. Μιὰ μέρα κι' ἐσὺ θὰ μὲ μισήσῃς. Γι' αὐτὸ καλύτερα νὰ χωρίσουμε τώρα ποὺ εἴμαστε ἀκόμη ἀγαπημένοι.

Ὁ Ἑλκανὰ τὴν ἀγκάλιασε τρομαγμένος.

— Ἂν φύγῃς, ἀπάντησε, θὰ μοῦ δώσῃς τὴ μεγαλύτερη πίκρα. Χωρὶς ἐσένα ἡ ζωή μου θὰ εἶναι ἄβεια καὶ σκοτεινή. Ἡ Φεννίνα μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ μάνα τῶν παιδιῶν μου. Ἀλλὰ γιὰ μένα δὲν εἶναι τίποτε περισσότερο. Ἐσὺ μονάχα μοῦ φέρνεις τὴ χαρὰ καὶ μοῦ ἀπαλύνεις τὶς λύπες.

Κάτι πῆγε ν' ἀπαντήσῃ ἡ Ἄννα, ὅμως δὲν πρόλαβε. Στὸν κοιτῶνα ὥρμησε σὰν τὴ λέαινα ἡ Φεννίνα κι' ἐπιχείρησε ν' ἁρπάξῃ ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τὴ δυστυχισμένη νέα, ποὺ δὲν ἔκανε καμμιὰ προσπάθεια νὰ προφυλαχτῇ. Μπῆκε στὴ μέση ὅμως ὁ Ἑλκανὰ καὶ συγκράτησε μὲ κόπο τὴν ἐξαλλη γυναῖκα του, ποὺ ξεφώνιζε σὰν δαιμονισμένη. Χτυπιόταν κι' Ἔλεγε λόγια ποὺ τρυποῦσαν τὴν καρδιὰ τῆς ἄτυχης κοπέλλας:

— Εἶσαι μιὰ καταραμένη! Μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲ θὰ γνωρίσῃ ποτὲ τὴ μητρικὴ χαρά. Ἂν δὲ φύγῃς τώρα ἀμέσως, θὰ φύγω ἐγὼ καὶ δὲ θὰ ξανάγυρίσω πιὰ ἐδῶ πέρα. Κι' ἐσὺ Ἑλκανά, διάλεξε: Ἡ ἐμένα ἢ αὐτὴ τὴ στέρφα γίδα.

Ὁ φτωχὸς σύζυγος δὲν ἤξερε πιὰ τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Ἀγαποῦσε τὴν Ἄννα σὰν τὸ φῶς τῶν ματιῶν του, μὰ δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ καὶ τὴ Φεννίνα. Γιατὶ ἂν ἔφευγε ὁ νόμος θὰ τῆς ἔπέτρεπε νὰ πάρῃ καὶ τὰ παιδιὰ μαζί της. Αὐτὸ ὅμως γιὰ κανένα λόγο δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ παραδεχτῇ ἕνας τίμιος ἄντρας. Ἔτσι βρέθηκε σὲ δίλημμα: Τί νὰ κάνῃ; Πῶς νὰ λύσῃ τὸ φοβερὸ πρόβλημα ποὺ τὸν βασάνιζε; Τὸ κατάλαβε αὐτὸ ἡ Ἄννα καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι, σκέπασε τὸ πρόσωπό της καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸν κοιτῶνα. Ἡ Φεννίνα θριάμβευε. Ὅμως μ' ἕνα πήδημα ὁ Ἑλκανὰ χύθηκε πίσω της, τὴν πρόλαβε στὴν ἐξώθυρα τοῦ σπιτιοῦ κι' ἔπεσε στὰ πόδια της.

— Ὦ, ἀγαπημένο πλάσμα, τῆς ψιθύρισε. Ὦ, ρόδο γλυκὸ καὶ ἁμάραντο! Συγχώρεσε τὰ βαρειὰ λόγια τῆς Φεννίνας καὶ μεῖνε κοντά μου. Μεῖνε ὥσπου νὰ φτάσῃ ὁ θάνατος γιὰ νὰ μᾶς χωρίσῃ...

Συγκινήθηκε ἡ Ἄννα μὲ τὴν ἀγάπη του κι' ἀκούμπησε τὰ χέρια της στὸ κεφάλι του.

— Θὰ μείνω, τοῦ εἶπε, ἀφοῦ τὸ θέλεις. Ἀλλ' ἄφησέ με νὰ πάω πρῶτα στὴν Ταβώθ. Δὲ θὰ λείψω παρὰ μονάχα λίγες μέρες.

Ὁ Ἑλκανὰ τὴν κύτταξε ἔκπληκτος.

— Στὴν Ταβώθ; τὴ ρώτησε. Θὲς νὰ πᾶς τόσο μακρυά; Γιὰ ποιὸ λόγο;

Ἡ Ἄννα τοῦ ἐξήγησε τότε πῶς, ὅπως τὴν πληροφόρησαν, πέρα ἀπὸ τὴν ἔρημο ζοῦσε ἡ γρηὰ Ταανάχ, ποὺ ἔδινε συμβουλὲς στὶς στεῖρες γυναῖκες. Θὰ πήγαινε κι' αὐτή. Ἄλλωστε εἶχε δῆ στ' ὄνειρό της πῶς εἶχε φυτέψει ἕνα σπειρὶ σιτάρι καὶ πῶς ὕστερα ἀπὸ λίγο, φύτρωσε πάνω σὲ βράχο. Καὶ ἡ ρίζα του μεγάλωσε καὶ ψήλωσε κι' ἔγινε σὰν πλάτανος ἑκατοχρονίτης. Καὶ πήγαιναν κάτω ἀπὸ τὴ φυλλωσιά του οἱ κουρασμένοι ταξιδιῶτες κι' ἀναπαύονταν. Κι' ἔρχονταν πρόβατα καὶ ξαπλώνονταν στὴ δροσιά του κι' οἱ ἀρνάδες βύζαιναν τὰ μωρά τους. Ἔτσι, ἄνθρωποι καὶ ζῶα, εὐχαριστοῦσαν τὸ Θεὸ γιὰ κεῖνο τὸ δέντρο ποὺ ἔτυχε νὰ φυτρώσῃ μέσα στὴν ἀπέραντη ἐρημιά.

— Ἴσως ἡ Ταανὰχ κατορθώσῃ νὰ μοῦ τὸ ἑξηγήσῃ, συνέχισε ἡ Ἄννα. Ἄφησέ με Ἑλκανά, νὰ πάνω νὰ τὴ βρῶ. Μπορεῖ νὰ γυρίσω γιατρεμένη.

Ἐκεῖνος τὴν ἄκουγε προσεχτικά. Τ' ὄνειρό της τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. Καὶ τῆς ἔδωσε ὄχι μονάχα ἄδεια γιὰ νὰ πάῃ στὴν Ταβώθ, ἀλλὰ κι' ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του γιὰ νὰ τὴ συνοδέψῃ ὡς ἐκεῖ πέρα. Ἡ Φεννίνα, ποὺ τὸ ἔμαθε αὐτό, ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της, ρίχτηκε στὸ πάτωμα κι' ἄρχισε νὰ ξεσχίζῃ τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ νύχια της. Τραβοῦσε τὰ μαλλιά της κι' ἔβγανε διαπεραστικὰ οὐρλιάσματα. Γιὰ πρώτη φορὰ ὅμως, ὁ Ἑλκανὰ δὲν πῆγε νὰ τὴν καθησυχάσῃ καὶ τὴν ἄφησε νὰ χτυπιέται ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ Ἄννα εἶχε κινήσει γιὰ τὸν προορισμό της. Τὸ ἄλογό της ἦταν κοντόσωμο καὶ ἀδύνατο, ὅμως φαινόταν ὑπάκουο καὶ προχωροῦσε ἀκούραστα μπροστά. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν ὁδηγοῦσε, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πιστοὺς ὑπηρέτες τοῦ ἀντρός της. Βγῆκαν γρήγορα ἀπὸ τὴν πόλι κι' ἔπιασαν κάτι ἀνηφορικὰ μονοπάτια. Ὁ οὐρανὸς ἄρχισε ν' ἀσπρουλιάζῃ. Κι' ἔξαφνα ξημέρωσε.

Ἡ Ἄννα ἔνοιωσε μιὰ ἀναπνοὴ σ' ὁλάκερο τὸ κορμί της. Ἦταν ὄρσερὸ τὸ πρωϊνὸ καὶ τ' ἀγιάζι ἔπεφτε ὁλόγυρα καὶ μούσκευε μὲ τὴν πάχνη του τὴ γῆ. Ἂν καὶ ἦταν ἡ ἐποχὴ τῆς σποράς καὶ τοῦ ἀργώματος, ὅσο μακρυὰ κι' ἂν πήγαινε τὸ μάτι, ἀπαντοῦσε τὴ μοναξιὰ καὶ τὴν ἐρημωσι. Καμμιὰ φορὰ συναντοῦσαν μικρὰ ἡσυχα κατατόπια, μιὰ ρεματιὰ ποὺ ἔτρεχε ἀνάμεσα σὲ μεγάλα χορτάρια...

— Πρέπει ν' ἀναπαυθῆς λίγο, τῆς εἶπε ξάφνου ὁ ὑπηρέτης ποὺ δὲν εἶχε μιλήσει ὅλη τὴ νύχτα. Κι' ἐσὺ καὶ τ' ἄλογα, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ξαποστάσετε. Ὁ δρόμος εἶναι μακρὺς ἀκόμη. Ἀργὰ πιὰ τὸ βράδυ θ' ἀνταμώσουμε τὰ πρῶτα φτωχόσπιτα τῆς Ταβώθ.

Ἡ Ἄννα ὑπάκουσε χωρὶς ἀντίρρησι, γιατὶ αἰσθανόταν κι' αὐτὴ κουρασμένη.

— Ἄνοιξε τὸ καλάθι, Ἀχθέρ, εἶπε στὸν ὑπηρέτη. Κι' Ἔλα νὰ φᾶμε...

— Ἐγὼ θὰ καθήσω πιὸ πέρα, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος μὲ σεβασμό. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γευματίσω μαζί σου.

Ἡ ἀρχόντισσα τὸν κύτταξε μὲ καλωσύνη.

— Γιὰ μένα ὅλοι εἶναι τὸ ἴδιο, ἀπάντησε. Ὁ Θεὸς δὲν ἔπλασε φιλοχοὺς καὶ πλούσιους. Ἔπλασε μονάχα ἀνθρώπους. Κι' ἐσὺ εἶσαι ἕνας ἄνθρωπος, Ἀχθέρ, ὅπως ὅλοι μας.

Ὁ ὑπηρέτης γονάτισε στὰ πόδια της κι' ἀνάσυρε ἕνα μαχαῖρι ἀπὸ τὴ τσέπη του.

— Εἶσαι τόσο καλή, ποὺ πρέπει νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, τῆς εἶπε. Κύτταξε αὐτὸ τὸ μαχαῖρι καὶ πές μου ἂν τὸ ἔχῃς ξαναδῆ ἄλλη φορά.

Ἡ Ἄννα τὸ πῆρε ἀνατριχιασμένη στὸ χέρι. Νομίζις τὸ ἀναγνώρισε.

— Ποῦ τὸ βρῆκες, Ἀχθέρ; Τὸ μαχαῖρι αὐτὸ εἶναι τῆς Φεννίνας. Πῶς βρέθηκε στὰ χέρια σου;

Ὁ ὑπηρέτης χαμογέλασε πικρά.

— Μοῦ τὸ ἔδωσε ἡ ἴδια, ἀποκρίθηκε. Μοῦ τὸ ἔδωσε νὰ σὲ σκοτώσω, γιὰ νὰ μὴν ἐπιστρέψῃς πιὰ σιμὰ στὸν Ἑλκανά. Μὰ δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ κάνω ἕνα τέτοιο ἀποτρόπαιο ἔγκλημα. Συγχώρεσέ με. Ὕστερα ἀπ' αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπα, μπορεῖς νὰ μὲ διώξῃς καὶ νὰ βρῇς ἄλλο ὁδηγό, μόλις φτάσουμε στὴν Ταβώθ.

— Θὰ μείνω, τοῦ εἶπε ἀφοῦ τὸ θέλεις. Ἀλλ' ἄφησέ με νὰ πάω πρῶτα στὴν Ταβώθ.

Ἡ Ἄννα τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Εἶσαι ἕνα πιστὸ παιδὶ τοῦ Θεοῦ, τοῦ εἶπε. Κανεὶς δὲ θὰ μάθῃ ποτὲ τὴν ἱστορία ποὺ μοῦ διηγήθηκες. Μὴ φοβᾶσαι, οὔτε στὸν Ἑλκανὰ δὲ θὰ τὴν πῶ, γιατὶ δὲ θέλω νὰ τιμωρήσῃ τὴ Φεννίνα. Ἂς συνεχίσουμε τὸ δρόμο μας, Ἀχθέρ.

Ἡ πεντάμορφη νέα φαινόταν τώρα ἀληθινὰ εὐτυχισμένη. Στὰ χείλη της πλανιόταν ἕνα ἀόριστο χαμόγελο. Ἀφοῦ ὑπῆρχαν ἀκόμη καλοὶ ἄνθρωποι στὴ γῆ, ὁ Θεὸς ποτὲ δὲ θὰ τοὺς ἐγκατέλειπε. Ποτέ. Κατὰ τὸ μεσημέρι, τρεῖς ξένοι διασταυρώθηκαν μαζὶ τους σ' ἕνα μονοπάτι. Ἔρριξαν μιὰ ματιὰ στὴν Ἄννα καὶ μιὰ στὸν ὑπηρέτη καὶ προσπέρασαν χωρὶς νὰ χαιρετήσουν. Λίγο πιὸ πέρα φάνηκαν κι' ἄλλοι, ποὺ πεζοποροῦσαν σπρώχνοντας μπροστά τους καμμιὰ γελάδα ἢ μερικὲς κατσίκες. Τὰ μακρυὰ ραβδιά τους εἶχαν σιδερένιες ἄκρες. Ἀνοιγαν τὰ μάτια τους μ' ἀπειλητικὸ κι' ἀλαφιασμένο ὄψος. Περνώντας, μερικοὶ ἔστελναν τυπικὴ εὐχή, ἄλλοι πρόστυχες ἀστειότητες. Ὁ Ἀχθέρ ἀπαντοῦσε στὸν καθένα στὴ γλῶσσα του. Ὅπως ἡ Ἄννα ἦταν σκεπασμένη πάνω στ' ἄλογό της καὶ φαινόταν μικρόσωμη, τοὺς Ἔλεγε πῶς ἦταν κάποιο ἄρρωστο παιδί, ποὺ πήγαινε νὰ γιατρευτῇ σὲ μακρυνὸ ναό. Φοβόταν μὴ δοῦν τὸ πρόσωπό της, γιατὶ ἡ ὁμορφιά της θὰ πρόδινε τὴν ἀλήθεια.

Νύχτωνε πιὰ σὰν ἔπιασαν τὰ πρῶτα σπίτια τῆς Ταβώθ. Ἀκούστηκαν γαυγίσματα. Τὰ πλησίασαν. Ἔπειτα, στὶς διαύγειες τοῦ δειλινοῦ, εἶδαν ἕνα περίβολο ἀπὸ ξερολιθιά, ποὺ περικλειοῦσε μιὰ λίθινη καλύβα. Ἕνας σκύλος ἔτρεχε πάνω κάτω. Ὁ Ἀχθέρ τοῦ ἔρριξε μερικὰ χαλίκια καὶ τὸ τετράποδο ἔφυγε οὐρλιάζοντας ἄγρια. Μπῆκαν στὸ προαύλιο. Στὴ μέση, μιὰ γυναίκα ξεστάιτόταν σὲ φωτιὰ ἀπὸ χαμόκλαδα, ποὺ ὁ καπνός τους ἔφευγε ἀπὸ τὶς τρύπες τοῦ ταβανιοῦ. Τὰ ἄσπρα μαλλιὰ της ἔπεφταν ὣς τὰ γόνατά της, τὴ μισοκρύβανε. Ἡ Ἄννα ἔνοιωσε μιὰ παράξενη τρεμούλα στὴν ψυχή της. Ἀπὸ διαίσθησι καὶ μόνο κατάλαβε πὼς ἡ γυναίκα αὐτή, ποὺ καθόταν ἀκίνητη μπροστὰ τους, μουρμουρίζοντας ἀκατάληπτα λόγια, δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν Ταανάχ.

— Μίλησέ της, Ἀχθέρ, παρακάλεσε τὸ δοῦλο τοῦ ἀντρός της. Μίλησέ της καὶ πές της πὼς ἤρθαμε ἀπὸ πολὺ μακρυά, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὴ συναντήσουμε.

Ἔγειρε ἐκεῖνος πάνω της καὶ μὲ φωνὴ σιγανὴ τῆς ἐξήγησε τὰ λόγια τῆς κυρᾶς του. Ὅμως ἡ γρηά, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὰ κάρβουνα, ψιθύριζε:

— Ἤμουν τὸ χέρι. Τὰ δέκα δάχτυλα κοπήκανε. Τὸ στόμα δὲν τρώει πιά...

Ὁ Ἀχθέρ τῆς ἔδειξε μιὰ φούχτα νομίσματα. Ρίχτηκε πάνω τους, ἀλλ' ἀμέσως ξανάβρε τὴν ἀκινησία της. Ἡ Ἄννα δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί ἔπαθε. Ἦταν ἕτοιμη νὰ γονατίσῃ μπροστά της καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ ἡ ἴδια. Ὅμως, τὴν ἴδια στιγμὴ ὥρμησε μέσα ἕνα παλληκαράκι, ποὺ ἔτρεξε σιμὰ στὴ γρηὰ καὶ τῆς ἔπιασε τὰ χέρια. Ἡ ἐπαφὴ ἐκείνη, σὰν νὰ ξύπνησε τὴν Ταανὰχ ἀπὸ τὸ λήθαργό της. Τὰ μάτια της σάλεψαν καὶ στὸ ἀκίνητο πρόσωπό της φάνηκε ἕνα χαμόγελο σχεδὸν φωτεινό. Ἡ Ἄννα συγκινήθηκε κι' ἀκούμπησε τὴν παλάμη της στὸ στρουμπουλὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ.

— Εἶναι ἡ γιαγιά μου, εἶπε ἐκεῖνο χωρὶς νὰ τὸ ρωτήσῃ κανείς. Εἶναι βαρειὰ ἄρρωστη. Χτὲς τὴ νύχτα ἦρθαν τρεῖς ἄνθρωποι καὶ θέλησαν νὰ τὴ σκοτώσουν. Τρόμαξε. Κι' ἀπὸ τότε λέει παράξενα λόγια καὶ φωνάζει ἕνα ὄνομα.

— Τί ὄνομα; ρώτησε ἀνατριχιάζοντας ἡ Ἄννα. Μήπως τὸ θυμᾶσαι;

— Φεννίνα...

Ὁ δοῦλος γύρισε καὶ κύτταξε ἔντρομος τὴν κυρά του. Γιατὶ μονομιᾶς κατάλαβε πὼς οἱ τρεῖς δολοφόνοι ἦταν ἀπεσταλμένοι τῆς τρομερῆς ἐκείνης γυναίκας. Τοὺς εἶχε στείλει σίγουρα γιὰ νὰ βγάλουν ἀπ' τὴ μέση τὴ γρηά, ὥστε νὰ μὴ συμβουλέψῃ τὴν Ἄννα. Ὅμως ἡ Ταανὰχ γλύτωσε. Καὶ μὲ τὴ μαντική της δύναμι, κατώρθωσε νὰ βρῇ τ' ὄνομα αὐτῆς ποὺ ἤθελε νὰ τὴν ξεκάνῃ. Ἡ γρηὰ Ἔλεγε καὶ ξανάλεγε, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὴ φωνὴ τῆς νέας ποὺ τὴν παρακαλοῦσε τώρα νὰ τῆς πῇ ἂν θὰ γινόταν καμμιὰ φορὰ μητέρα. Στὸ τέλος σηκώθηκε, ἔδωσε μιὰ φούχτα νομίσματα στὸ ἀγόρι κι' ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Τότε ἀκριβῶς ἡ Ταανὰχ σήκωσε τὸ χέρι της κι' εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε:

— Πήγαινε νὰ προσευχηθῆς στὸ ναὸ Ἐκείνου. Ὁ Ἑλκανὰ σὲ περιμένει γιὰ τὴ θυσία τῆς χρονιᾶς.

Ἡ Ἄννα θυμήθηκε ξαφνικὰ πὼς ἦταν ἡ ἐποχὴ τῆς θυσίας. Κάθε χρόνο ὁ Ἑλκανά, παίρνοντας τὴν οἰκογένειά του, πήγαινε στὴ Σηλὼ γιὰ προσκύνημα καὶ γιὰ τὴν τακτικὴ ἐτήσια θυσία. Καὶ τώρα πλησιάζανε πάλι οἱ μέρες ποὺ ἔπρεπε νὰ ξεκινήσουν γιὰ νὰ πᾶνε νὰ ἐκτελέσουν τὰ θρησκευτικά τους καθήκοντα. Ἡ νέα ἔνοιωσε μιὰ βαθειὰ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴ γρηὰ ποὺ τῆς θύμισε τὶς ἀπαράβατες ὑποχρεώσεις της. Ἔγειρε, τῆς φίλησε τὰ χέρια, χάϊδεψε τὸ ἔκπληκτο ἀγόρι καὶ παίρνοντας τὸν Ἀχθέρ, βγῆκαν γρήγορα ἀπὸ τὴν καλύβα. Ἀνάπνευσε μὲ ἀνακούφισι τὸ δροσερὸ ἀεράκι. Ἀνάλαφρα πήδησε στ' ἄλογό της, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ δούλου. Πήδησε κατόπιν κι' αὐτὸς στὸ ἄλογό του καὶ κίνησαν γιὰ τὸ γυρισμό.

Ὁ ἥλιος ζέσταινε τὸ κιτρινισμένο χορτάρι. Ἡ γῆ ἦταν αὐλακωμένη ἀπὸ μεγάλα σκασίματα. Ἡ Ἄνν ὀνειροπολοῦσε κάτω ἀπὸ τοὺς πέπλους της καὶ μ' ὅλη τὴ ζέστη δὲν τοὺς ἔβγαλε, γιατὶ φοβόταν τοὺς ξένους. Ἔτσι ἡ πορεία τους συνεχίστηκε κανονικά, ὥσπου ἔφτασαν στὴν πόλι τους καὶ τράβηξαν γιὰ τ' ἀρχοντικό τους. Τοὺς εἶδε ἀπὸ μακρυὰ ἡ Φεννίνα κι' ἔνοιωσε τὸ θυμό νὰ τὴν πνίγῃ. Ἦταν βέβαιη πὼς ὁ Ἀχθὲρ δὲ θὰ ἐκτελοῦσε τὴν προσταγή της. Γι' αὐτὸ ἔστειλε τοὺς ἀνθρώπους της νὰ βγάλουν τουλάχιστον ἀπὸ τὴ μέση τὴ γρηὰ μάντισσα. Κι' ὡστόσο τώρα ποὺ ἔβλεπε τὴν Ἄννα νὰ ἐπιστρέφῃ, δὲν πίστευε στὰ μάτια της. Καμώθηκε ὅμως τὴ χαρούμενη.

— Καλῶς ἦρθες, τῆς εἶπε. Εἶθε νὰ φέρνῃς εὐχάριστα νέα. Βρῆκες τὴν Ταανάχ;

— Τὴ βρῆκα, ἀποκρίθηκε ἡ Ἄννα. Κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μοῦ μίλησε, νοιώθω ἀλλοιώτικο τὸν ἑαυτό μου. Ὁ ἥλιος, τὰ λουλούδια, τ' ἄστρα, ὅλα μοῦ φαίνονταν σὰν καινούργια.

Ἡ Φεννίνα ἔγινε χάρη σὰν θειάφι. Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ βρῆκε τὴν Ταανάχ, ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποί της τὴν εἶχαν βεβαιώσει πὼς τὴν ἐξαπέστειλαν στὸν ἄλλο κόσμο; Τῆς Ἔλεγε λοιπὸν ψέματα ἡ Ἄννα; Κι' ὅμως ὄχι. Τὰ χείλη τῆς γυναίκας αὐτῆς δὲν εἶχαν ψευσθῆ ποτέ. Τὸ ἔξερε αὐτὸ ἡ Φεννίνα κι' ἔβλεπε πὼς ἡ ἀντιζηλός της ἦταν ἐκλεκτὴ τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ τίποτε δὲ μποροῦσε νὰ τὴν ἀγγίξῃ. Φαρμακωμένη, τὴν ἄφησε κι' ἔφυγε. Τὴν ἴδια στιγμὴ φάνηκε νάρχεται ὁ Ἑλκανά. Μόλις τὴν εἶδε, ἔτρεξε καὶ τὴν ἀγκάλιασε εὐτυχισμένος. Ἡ Ἄννα τοῦ διηγήθηκε τὰ ἐλάχιστα ἐκεῖνα ποὺ τῆς εἶπε ἡ Ταανὰχ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ φύγουν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα γιὰ τὴ Σηλώ.

— Αὔριο κιόλας θὰ ξεκινήσουμε, τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Ἐτοιμάσου, ἀγαπημένη μου. Κι' ἂν ἀκόμη δὲν πραγματοποιήσῃς αὐτὸ ποὺ τόσο λαχταρᾶς, δὲν ἔχει σημασία. Ἐγὼ θὰ σὲ λατρεύω αἰώνια.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἔφυγαν γιὰ τὴ Σηλώ. Μετὰ τὴ θυσία καὶ τὸ φαγητό, ἡ θλιμμένη νέα θυμήθηκε ξαφνικὰ τὰ λόγια τῆς Ταανάχ. Ἀμέσως τότε σηκώθηκε καὶ χωρὶς νὰ πῇ τίποτε σὲ κανένα, μπῆκε στὸ ναὸ καὶ προσευχήθηκε μὲ θέρμη, χύνοντας ποτάμια δάκρυα.

— Ἐσὺ ποὺ τὰ ξέρεις ὅλα καὶ ποὺ τ' ἀκοῦς ὅλα, ἄκουσε καὶ τὴ δική μου φωνή, Ἔλεγε ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της. Ἂν μὲ τὴ θεία σου ἐπέμβασι γεννήσω ἀρσενικὸ παιδί, θὰ τ' ἀφιερώσω σὲ σένα. Ἔτσι θὰ μπορῇ νὰ σ' ὑπηρετῇ σ' ὅλη τὴ ζωή του.

Ὁ Ἠλεί, ὁ ἀρχιερέας τοῦ ναοῦ, ποὺ παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακρυὰ τὴν Ἄννα, τὴ θαύμαζε γιὰ τὴ θέρμη τῆς προσευχῆς της. Τὴν πλησίασε ἀθόρυβα κι' ἀπόθεσε τὸ χέρι του στὸν ὦμο της.

— Κόρη μου, τῆς εἶπε μὲ τὴ γλυκειὰ του φωνή. Πές μου τί σὲ βασανίζει καὶ σοῦ ὀπόσχομαι νὰ προσευχηθῶ μαζί σου. Ἀπὸ δῶ μέσα κανεὶς δὲ φεύγει λυπημένος. Φτάνει νὰ ἔχῃ πίστι στὸ Θεό.

Συντριμμένη ἡ Ἄννα, τοῦ ἐξήγησε τότε ὅλη τὴν ἀλήθεια καὶ τοῦ εἶπε ὅτι προσευχόταν στὸν Κύριο, ζητώντας του νὰ τῆς δώσῃ τὴ χαρὰ ποὺ λαχταροῦσε. Συγκινημένος ὁ Ἠλεί, ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ κεφάλι της καὶ τῆς εὐχήθηκε νὰ εἰσακουστῇ ἡ παράκλησί της ἀπὸ τὸν Παντοδύναμο.

— Πήγαινε, κόρη μου, γύρνα στὴν πατρίδα σου. Καὶ νάσαι βέβαιη πὼς τοῦ χρόνου, τέτοια μέρα, θὰρθῆς ἐδῶ μαζὶ μὲ τὸ γυιό σου...

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ ναό, ἡ Ἄννα ἔνοιωθε πὼς πετοῦσε. Ἔφαγε, ἤπιε, κοιμήθηκε μὲ τὸν Ἑλκανὰ στὸν ἴσκιο μιᾶς σμυρτιᾶς καὶ τὴν ἄλλη μέρα, χαράματα, κίνησαν πάλι ὅλοι μαζὶ γιὰ νὰ γυρίσουν πίσω. Ἡ Φεννίνα δὲ μιλοῦσε. Ὅσο ἔβλεπε τὴν Ἄννα χαρούμενη, τόσο καὶ πιὸ βαθειὰ ἔνοιωθε νὰ σταλάζῃ μέσα της τὸ φαρμάκι. Ἔτσι, μόλις ἔφτασαν σπίτι τους, ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστη. Γρήγορα ὅμως κατάλαβε πὼς πλησιάζει ὁ θάνατός της καὶ πρὶν κλείσῃ γιὰ πάντα τὰ μάτια της, κάλεσε τὴν Ἄννα σιμά της.

— Ἤμουν κακιὰ καὶ σὲ βασάνισα, τῆς εἶπε. Συγχώρεσέ με. Τώρα ποὺ πεθαίνω σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια: Ἐγὼ σὲ πότιζα μὲ μυστικὰ βότανα γιὰ νὰ μείνῃς ἄτεκνη...

Ἡ Ἄννα, μ' ὅλο τὸ κακὸ ποὺ τῆς ἔκανε ἡ Φεννίνα, τὴ συγχώρεσε μ' ὅλη της τὴν ψυχὴ κι' ἔμεινε ὡς τὴν τελευταία ὥρα στὸ προσκεφάλι της.

Ἔτσι, ἡ καλωσύνη της καὶ ἡ πίστις της θριάμβευσαν. Ἡ προσευχή της εἰσακούστηκε. Κι' ὅταν συμπληρώθηκαν οἱ μῆνες της, ἡ Ἄννα γέννησε ἀρσενικὸ παιδί. Πιστὴ στὸ τάξιμό της, τ' ὠνόμασε Σαμουήλ, ποὺ ἑρμηνεύεται «ὁ ζητηθεὶς ἀπὸ τὸ Θεό». Τότε, πάνω στὸ χρόνο, μόλις ἀπογαλάκτισε τὸ ἀγόρι της, κίνησαν μὲ τὸν Ἑλκανὰ γιὰ νὰ πᾶνε νὰ τὸ παραδώσουν στὸ ναό, ὅπου θὰ ὑπηρετοῦσε τὸ ἀγόρι της σ' ὅλη τὴ ζωή του. Φορτωμένοι πολύτιμα δῶρα ἔφτασαν στὴ Σηλὼ καὶ παρουσιάστηκαν στὸν Ἀρχιερέα.

— Νὰ τὸ παιδί μου, τοῦ εἶπε ἡ γυναίκα. Δίνοντάς το σὲ σένα, εἶναι σὰν νὰ τὸ παραδίδω στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ.

Κάθε χρόνο ἡ Ἄννα, ὕφαινε ἕνα μεταξωτὸ χιτῶνα γιὰ τὸ Σαμουήλ. Τοῦ τὸν πήγαινε ἡ ἴδια στὸ ἐτήσιο προσκύνημά της, χωρὶς νὰ βαρυγκομᾶ ποτέ, ποὺ τὸ ἀγόρι της ἔμενε μακρυὰ ἀπὸ τὸ πατρικό του σπίτι.

Ὁ Ἠλεί, βλέποντας τὴν ἀφοσίωσί της, τὴν εὐλόγησε καὶ τῆς εὐχήθηκε νὰ τῆς ἀνταποδώσῃ ὁ Θεὸς πολλαπλάσια τὸ ἀφιέρωμά της.

Κι' ὁ Θεὸς εἰσάκουσε τὰ λόγια τοῦ ἀρχιερέα κι' ἔδωσε στὴν Ἄννα ἄλλους τρεῖς γυιοὺς καὶ δυὸ θυγατέρες.

Ἔτσι, ἡ ἄτεκνη ἐκείνη γυναίκα, ἔγινε ἡ πιὸ εὐτυχισμένη μητέρα τοῦ κόσμου. Μὰ δὲν καυχήθηκε ποτὲ γιὰ τὴν εὐτυχία της.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΣ ἄνδρας τοῦ κόσμου

ΑΠΟ πότε, δεσποινίς μου, ἐξακόσια σαράντα καὶ ἑπτακόσια δὲν κάνουν πιὰ χίλια τριακόσια σαράντα, ὅπως ξέρει ὅλος ὁ κόσμος, ἀλλὰ δυὸ χιλιάδες πενῆντα, ὅπως τὸ θέλετε ἐσεῖς;

Καὶ ὁ κ. Ζοζέφ, ὁ προϊστάμενος λογιστηρίου μιᾶς μεγάλης οἰκοδομικῆς ἑταιρείας, ἔβαλε μπροστὰ στὰ μάτια τῆς 'Αρμάντ ἕναν λογαριασμὸ ποὺ εἶχε φτιάξει ἐκείνη γιὰ κάποιο πελάτη. Μόλις πρόσεξε τὸ λάθος της, τῆς ἦρθε ζάλη κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της.

— Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι, — συνέχισε, ἀνάλγητος, ὁ κ. Ζοζέφ, — ὅτι τὸν ἔδωσα πρὸς ὑπογραφὴν στὸν κύριο διευθυντή, χωρὶς νὰ τὸν ἐλέγξω προηγουμένως... Αὐτὸς ἔβαλε τὶς φωνές, καὶ μοῦ ἔκανε αὐστηρὲς παρατηρήσεις, γιατὶ δὲν παρακολουθῶ τὴν ἐργασία τῶν δεσποινίδων τοῦ λογιστηρίου!

"Ερριξε μιὰ θυμωμένη ματιὰ τριγύρω του. Πέντε ἄλλα χαριτωμένα κεφαλάκια ἔσκυψαν στὰ γραφεῖα, πέντε καρδιὲς ἄρχισαν νὰ χτυποῦν πιὸ γοργά.

"Ολες, στὴ μεγάλη ἐκείνη σάλλα, ἀντιπαθοῦσαν τρομερὰ τὸν προϊστάμενο τοῦ λογιστηρίου.

'Ο κ. Ζοζὲφ ἦταν νέος. Τὸ πολὺ τριάντα πέντε ἐτῶν. Τὸ ντύσιμό του, ὅμως, τὸ βλοσυρό του ὕφος, οἱ ἀπότομοι τρόποι του τὸν ἔκαναν νὰ φαίνεται σχεδὸν γέρος. Τὰ χαρακτηριστικὰ του ἦταν συμπαθῆ. 'Η μεγάλη του ὅμως αὐστηρότης τὸν ἔκανε ἀποκρουστικό.

— Φυσικά! προσέθεσε. Πῶς νὰ ἔχετε τὸ μυαλὸ στὴ δουλειά σας, ὅταν ὅλες σας ἔχετε στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου σας κι' ἕνα ἐρωτικὸ μυθιστόρημα, ποὺ τὸ κρυφοδιαβάζετε κάτω ἀπὸ τὰ ἔγγραφα καὶ τοὺς λογαριασμούς;

'Η 'Αρμάντ δὲν ἄκουσε τὰ τελευταῖα λόγια.

"Εγειρε πλάγια καί, μ' ἕναν ἐλαφρὸ ἀναστεναγμό, σωριάστηκε στὸ πάτωμα.

★

"Οταν συνῆρθε, βρέθηκε ξαπλωμένη σ' ἕνα μεγάλο καναπέ, στὴν αἴθουσα ὑποδοχῶν. 'Ο κ. Ζοζὲφ ἦταν σκυμμένος ἀπὸ πάνω της, κρατῶντας ἀκόμα στὸ χέρι ἕνα ποτηράκι κονιάκ. Τῆς τὸ ἔβαλε διὰ τῆς βίας στὸ στόμα.

— Θὰ σᾶς κάνη καλό, τῆς εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνή.

'Ενῶ ἐκείνη ἔπινε μερικὲς γουλιές, τὸν κύτταξε φοβισμένη ἀκόμα. 'Απόρησε ὅταν εἶδε μιὰ λάμψη καλωσύνης νὰ φωτίζη τὰ σκληρὰ χαρακτηριστικά του.

— Λυπᾶμαι πολύ, δεσποινίς 'Αρμάντ, γιὰ ὅ,τι ἔγινε, ψιθύρισε προσπαθῶντας νὰ χαμογελάση. Δὲν ἤθελα νὰ σᾶς προσβάλω... 'Αναγκάζομαι, ὅμως, πολλὲς φορές, μὲ μεγάλη μου λύπη, νὰ φανῶ αὐστηρός, σκληρός μπορῶ νὰ πῶ, ὅταν βλέπω ὅτι ἡ ἐργασία χωλαίνει. Καί, στὴ δική σας τὴν περίπτωση, λυπήθηκα ἀκόμα περισσότερο, ἐπειδὴ ἔλαβε γνῶσι τοῦ λάθους σας ὁ διευθυντής, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ... νά...

Εὗρισε ἄλλοῦ τὸ κεφάλι του, χωρὶς ν' ἀποτελειώση τὴ φράσι του. Εἶχε πάρει σχεδὸν ὕφος ἑνόχου ἀπέναντι τῆς 'Αρμάντ. Ποτὲ ὡς τότε δὲν εἶχε δῆ ἐκείνη τὸν ἀγέρωχο καὶ αὐταρχικὸ προϊστάμενό της τόσο δειλὸ καὶ συνεσταλμένο μπροστὰ σὲ μιὰ ὑπάλληλο.

Μιὰ τρομερὴ ὑπόνοια πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ της. 'Ανακάθισε στὸν καναπέ.

— Μὲ ἀπέλυσαν; τραύλισε.

'Ο κ. Ζοζὲφ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του. Οἱ ὦμοι του ἀνεβοκατέβαιναν ἀπότομα.

— Δὲν τὸ ἤθελα! εἶπε, τέλος. Προσπάθησα νὰ πείσω τὸ διευθυντὴ πὼς δὲν ἦταν σωστὸ νὰ διώξη ἔτσι μιὰ ὑπάλληλο, ποὺ τὴν εἶχε πέντε χρόνια, χωρὶς νὰ τοῦ δώση ποτὲ ἀφορμή. 'Αδύνατο ν' ἀλλάξη ἀπόφασι. 'Η ἀλήθεια εἶναι, δεσποινίς, ὅτι καὶ τὸ λάθος ποὺ κάνατε....

Φαίνεται, ὅτι τὰ νεῦρα τῆς 'Αρμὰντ εἶχαν χαλαρώθη τόσο πολύ, ὥστε ἔνοιωθε τὴν ἀνάγκη νὰ πῆ σὲ κάποιον τὸν πόνο της, — ἀκόμα καὶ στὸν ἀντιπαθητικὸ προϊστάμενο τοῦ λογιστηρίου.

— Σήμερα, ψιθύρισε μὲ δυνατὰ ἀναφυλλητά, δὲν εἶχα τὸ νοῦ μου στὴ δουλειά.... γιατὶ τὸ παιδί μου εἶναι ἄρρωστο... καὶ τὸ ἄφησα μόνο στὸ σπίτι...

'Ο κ. Ζοζὲφ ἔπεσε ἀπὸ τὴν ταραχή του δίπλα της, στὸν καναπέ.

— Τὸ παιδί σας; τραύλισε. Ποιὸ παιδί σας; 'Εσεῖς μᾶς δηλώσατε πὼς εἴστε δεσποινίς.

— Κάθε ἄνθρωπος ἔχει καὶ μιὰ σκιὰ στὸ παρελθόν του, εἶπε ἡ 'Αρμάντ, κοκκινίζοντας. "Εχω κι' ἐγὼ τὴ δική μου. 'Αγάπησα κάποιον, καὶ πίστεψα στὰ λόγια του. 'Εκεῖνος, ὅμως, μὲ γέλασε, μὲ παράτησε, τὸν ἔχασα ἀπὸ τὰ μάτια μου... Σήμερα, ἔχω ἕνα ἀγοράκι τεσσάρων ἐτῶν. 'Εργάζομαι, γιὰ νὰ τὸ μεγαλώσω. Καὶ νὰ ποὺ βρέθηκα χωρὶς δουλειά!... Θεέ μου! τί θὰ κάνω τώρα;

'Ο τόνος τῆς φωνῆς της φανέρωνε ἀπέραντη ἀπελπισία.

'Ο κ. Ζοζὲφ τὴν κύτταξε κι' ἔνοιωθε ἀνυπόφορο πόνο στὴν καρδιὰ πὼς ἔφταιγε κι' ἐκεῖνος ὡς ἕνα σημεῖο γιὰ τὴν ἀπόλυσι τῆς δυστυχισμένης αὐτῆς μητέρας, — τῆς παρεξηγημένης 'Αρμάντ.

'Απλωσε δειλὰ τὸ χέρι του καὶ τῆς χάϊδεψε προστατευτικὰ τοὺς ὤμους. (Δυσκολευότανε καὶ ὁ ἴδιος νὰ πιστέψη πὼς ἔκανε τέτοια τρυφερὴ χειρονομία).

— Μὴν ἀπελπίζεστε, δεσποινὶς 'Αρμάντ! τῆς εἶπε. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἔχουμε σήμερα 10 κι' ἐσεῖς θὰ ἐξακολουθῆτε νὰ ἐργάζεστε ὡς τὰ τέλη τοῦ μηνός. "Υστερα, θὰ πάρετε τριῶν μηνῶν ἀποζημίωσι. Μὲ τὸ ποσὸ αὐτό, θὰ μπορέσετε νὰ συντηρηθῆτε ἐσεῖς καὶ τὸ παιδί σας, ὥσπου νὰ βρῆτε καμμιὰ ἄλλη ἐργασία. Θάχω κι' ἐγὼ τὸ νοῦ μου... "Ολα θὰ διορθωθοῦν μὲ λίγη ὑπομονή.

'Η 'Αρμάντ τὸν κύτταξε καὶ δὲ μπόρεσε νὰ μὴν τοῦ χαμογελάση ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της.

★

Τὰ λεπτὰ τῆς ἀποζημιώσεως σώθηκαν καὶ ἡ 'Αρμάντ δὲν κατώρθωσε ἀκόμα νὰ βρῆ ἐργασία, παρ' ὅλες τὶς δημοσιεύσεις στὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ τρεχάματά της. 'Αναγκάστηκε νὰ πουλήση καὶ τὰ λίγα μπιζού της, γιὰ νὰ μὴ λείψη τίποτα τοῦ παιδιοῦ της. Καὶ ἄρχισε ν' ἀντικρύζη τὸ μέλλον μὲ τρόμο, ὅταν, ἕνα πρωῒ ὁ κ. Ζοζὲφ τὴν πληροφόρησε μ' ἕνα λιγόλογο γραμματάκι του ὅτι τῆς βρῆκε δουλειά.

«... "Ενας φίλος μου. Ἰδιοκτήτης γκαράζ, χρειάζεται μιὰ κοπέλλα νὰ πηγαίνη τρεῖς ὧρες, κάθε πρωΐ, νὰ τοῦ κρατᾶ τὰ βιβλία. 'Ο μισθὸς δὲν εἶναι, βέβαια, μεγάλος. 'Αρκεστῆτε, ὅμως, πρὸς τὸ παρόν, σ' αὐτὰ τὰ λίγα, ὡς ὅτου βρεθῆ κάτι καλύτερο γιὰ σᾶς...»

'Η 'Αρμάντ ξαναθυμήθηκε μ' εὐγνωμοσύνη τὸ δύστροπο αὐτὸν ἄνθρωπο, τὸν γκρινιάρη προϊστάμενο, ποὺ τῆς εἶχε ψήσει, ἄλλοτε, τὸ ψάρι στὰ χεῖλη.

Ἀπὸ τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ, ἔπιανε δουλειὰ στὸ σκοτεινὸ γραφεῖο ἑνὸς γκαράζ, ποὺ μύριζε ἀπαίσια. 'Ο Ἰδιοκτήτης τῆς ἔδειξε, μὲ περιφρονητικὲς χειρονομίες, ἕνα μικρὸ τραπέζι μὲ διάφορα λογιστικὰ βιβλία, καὶ τῆς εἶπε τί ἔπρεπε νὰ κάνη.

'Ο μισθὸς δὲν ἦταν, πράγματι, μεγάλος. Μὰ ἡ δουλειὰ λίγη καὶ ξεκούραστη. 'Ο Ἰδιοκτήτης τοῦ γκαράζ, δὲν εἶχε μεγάλες ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὴν ὑπάλληλό του. Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῆ ὅτι ἐδιαφοροῦσε γιὰ τὴν ὑπαρξή της. "Ερριχνε μιὰ πρόχειρη ματιὰ στὰ βιβλία του, ἀποφεύγοντας νὰ κυττάξη τὴν 'Αρμάντ. Τόσο τὸ καλύτερο.

'Η 'Αρμάντ θεώρησε ὑποχρέωσί της νὰ γράψη τοῦ κ. Ζοζὲφ καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήση γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον του. Δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι.

Πέρασαν τρεῖς μῆνες. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ 'Αρμάντ ἔπαιρνε τὸ μισθό της τακτικὰ κάθε δεκαπέντε. Δὲν ἔλειπε τίποτα τοῦ παιδιοῦ της.

Μιὰ μέρα, ἔτυχε ν' ἀρρωστήση ὁ Ἰδιοκτήτης καὶ νὰ μὴν πάη στὸ γκαράζ. 'Η 'Αρμάντ ἀναγκάστηκε ν' ἀνοίξη ἕνα συρτάρι, ὅπου φύλαγε τὸ ἰδιαίτερο λογιστικό του βιβλίο, γιὰ νὰ λύση κάποια διαφορὰ μ' ἕναν ἰδιότροπο πελάτη.

'Ενῶ κύτταζε τὶς στῆλες, τὰ βλέμματά της ἔπεσαν σ' ἕνα ὄνομα ποὺ τὴν ξάφνιασε. Πρόσεξε καλύτερα καὶ διάβασε στὴ στήλη τοῦ «Λαβεῖν»: «15 'Απριλίου, παρὰ τοῦ κ. Ζοζὲφ Μ. 3000 φράγκα διὰ τὴν δίδα 'Αρμάντ Μ..» Τὸ ποσὸν αὐτὸ περνοῦσε στὸ βιβλίο ὅτι ἐλήφθη καὶ στὶς 1 Μαΐου, στὶς 15 Μαΐου... Καὶ στὶς ἀντίστοιχες ἡμερομηνίες, στὴ στήλη τοῦ «Δοῦναι» κατεχωρεῖτο ὡς μισθὸς τῆς 'Αρμάντ...

★

'Η 'Αρμάντ ἔκλεισε ἀπότομα τὸ βιβλίο. Δὲν πρόσεχε πιὰ τί τῆς ἔλεγε ὁ πελάτης. Τὸν ξεφορτώθηκε μὲ μιὰ πρόφασι. 'Ο νοῦς της ἔτρεχε ἀλλοῦ.

"Ενοιωσε ξαφνικὰ τὴν ἀνάγκη νὰ γείρη τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο κάποιου — ἐκείνου ποὺ τὸν εἶχε μισήσει κάποτε τόσο πολύ. "Ω! ὁ Ζοζὲφ δὲν ἦταν οὔτε κακός, οὔτε ἀποκρουστικός. Αὐτὸς ἐπλήρωνε στὸν Ἰδιοκτήτη τοῦ γκαράζ τὸ μισθό της, — χωρὶς νὰ θέλη νὰ φανῆ ὁ ἴδιος, — γιὰ νὰ τὴ βοηθήση σὲ μιὰ δύσκολη θέσι. Καὶ τὰ χρήματα αὐτὰ τ' ἀφαιροῦσε ἀπὸ τὶς δικές του ἀπολαυές, ποὺ δὲν ἦταν καὶ ἐξαιρετικές.

... Τὸ βράδυ, ὁ κ. Ζοζέφ, μόλις βγῆκε ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς ἑταιρείας, εἶδε τὴν 'Αρμάντ νὰ τὸν περιμένη στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο. "Εκείνη ἔριξε μιὰ ματιὰ στὰ τριμμένα ροῦχα του, στὰ παλιά του παπούτσια, κι' ἕνας γλυκὸς πόνος ἔσφιξε τὴν καρδιά της.

— Γιατί... γιατὶ τὸ ἔκανες αὐτό; τὸν ρώτησε, μόλις βρέθηκε κοντά του.

Προσπάθησε στὴν ἀρχὴ νὰ ὑποκριθῆ τὸν ἀνήξερο. Μὰ, ἔγινε κόκκινος σὰν παπαρούνα, καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια του, σὰν νὰ τὸν συνέλαβαν νὰ κάνη μιὰ κακὴ πρᾶξι.

— Τί κάνει τὸ παιδί σου; τὴ ρώτησε ἀπότομα, γιὰ ν' ἀλλάξουν θέμα ὁμιλίας.

— Εἶναι πολὺ καλά... χάρις σ' ἐσένα...

— Θὰ ἤθελα... θὰ ἤθελα νὰ τὸ δῶ, νὰ τὸ γνωρίσω..., συνέχισε, κομπιάζοντας, ὁ Ζοζέφ.

'Εκείνη τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν τράβηξε μαζί της. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν ἀπὸ δάκρυα καὶ χαρά.

★

"Υστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἡ 'Αρμάντ καμάρωνε γιὰ τὸν ἄντρα της, ποὺ τὸν θεωροῦσε τὸν πιὸ ὡραῖο, τὸν πιὸ καλὸ κι' εὐγενικὸ ἄντρα τοῦ κόσμου!

ΖΕΡΜΑΙΝ ΜΠΩΜΟΝ

Σκάφανε μὲ κουτάλια

Κάποιος πηγαδᾶς, ὀνόματι Γουίλμπουρ Χάρολντ, ἐργαζότανε μέσα σ' ἕνα πηγάδι βάθους 5 μέτρων, στὸ Καζιμιριτζ Σίτυ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, ὅταν πέσανε πάνω του χώματα καὶ πέτρες, θάβοντάς τον ὡς τὸ πηγοῦνι. Οἱ σύντροφοί του ποὺ σπεύσανε νὰ τὸν βοηθήσουν, φοβήθηκαν δικαίως ὅτι, καὶ θὰ τὸν σκέπαζαν τελείως. "Εβγαλαν λοιπὸν σιγὰ-σιγά, μὲ... κουτάλια, αὐτὰ ποὺ εἶχαν σωρευτῆ γύρω του! Χρειάστηκαν δὲ 8 ὁλόκληρες ὧρες, γιὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσουν!

Ἀ' αἰτίες τῆς ἀποπληξίας

"Οταν ὁ ἐγκέφαλος μείνη χωρὶς αἷμα

Ο περισσότερος κόσμος τρομοκρατεῖται στὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως «ἀποπληξία». Κι' ὅμως, ἡ ἀποπληξία δὲν εἶναι πάντα σοβαρὴ καὶ θανατηφόρος. Μπορεῖ νὰ ἔχη μορφὴ μάλλον ἠπία.

Στὴν περίπτωσι αὐτή, λέγεται «μικρὴ ἀποπληξία», δὲν συντομεύει διόλου τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, οὔτε καὶ ἐπηρεάζει μόνιμα τὶς σωματικὲς καὶ πνευματικὲς του ἱκανότητες.

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ θεωρῆται καθόλου ὅτι βάζει τέρμα στὴν παραγωγικὴ ζωή του. 'Ο Παστὲρ π. χ. ἔπαθε μιὰ ἀρκετὰ σοβαρὴ ἀποπληξία σὲ ἡλικία 45 ἐτῶν, κι' ὅμως ἔζησε ἄλλα 27 δημιουργικώτατα χρόνια.

'Η ἀποπληξία συμβαίνει ὅταν ὁ ἐγκέφαλος ἢ ἕνα τμῆμα του πάψη νὰ δέχεται κανονικὰ αἷμα. Πράγματι, γιὰ νὰ ἐκπληρώση τὶς ζωτικὲς λειτουργίες του, ὁ ἐγκέφαλος χρειάζεται τεραστία ποσότητα ὀξυγόνου: τὰ 20% περίπου τῆς συνολικῆς ποσότητος ποὺ καταναλίσκει τὸ σῶμα. Παίρνει δὲ αὐτὸ τὸ ἀπαραίτητο ὀξυγόνο ἀπ' τὸ αἷμα. Κάθε λεπτὸ τῆς ὥρας λοιπόν, πρέπει νὰ περνάη ἀπ' τὸν ἐγκέφαλο κάτι λιγότερο ἀπὸ ἕνα κιλὸ αἷμα.

"Αν τὰ κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου μείνουν χωρὶς ὀξυγόνο ἐπὶ 5 λεπτά, πεθαίνουν. 'Ωστόσο, καίτοι ἡ βλάβη αὐτὴ εἶναι ἀνεπανόρθωτη, ὁ ἐγκέφαλος ξαναποκτᾶ πολλὲς φορὲς τὴν ἱκανότητα τῆς κανονικῆς λειτουργίας του, ἰδίως ὅταν τὸ τμῆμα ποὺ ἔμεινε δίχως αἷμα δὲν εἶναι πολὺ μεγάλο.

Συχνά, ἡ ἀποπληξία προσβάλλει τὸ τμῆμα ἐκεῖνο τοῦ ἐγκεφάλου, ὅπου βρίσκονται τὰ νευρικὰ κέντρα τῆς ὁράσεως, τῆς ἀκοῆς, τῆς ὁμιλίας καὶ τῶν κινήσεων τοῦ σώματος. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ χάση τὸ θῦμα αὐτὲς τὶς ἱκανότητες, εἴτε μόνιμα εἴτε προσωρινά.

Τέσσερες εἶναι κυρίως οἱ αἰτίες ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέσουν μιὰ ἀποπληξία:

1) Θρόμβωσις.— "Οταν ὑπάρχη ἀρτηριοσκλήρωσις, ἡ χοληστερόλη καὶ ἄλλες λιπαρὲς οὐσίες τοῦ αἵματος συγκεντρώνονται πάνω στὰ τοιχώματα τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων, τὰ στενεύουν καὶ δυσκολεύουν τὴν κυκλοφορία. Τὸ αἷμα κινεῖται τότε πιὸ ἀργὰ καὶ ἀρχίζει νὰ λιμνάζη σὲ διάφορα σημεῖα.

Πάνω στὶς διογκώσεις ποὺ ἔχουν σχηματισθῆ ἀπὸ τὴ χοληστερόλη, ἀρχίζουν τότε νὰ κολλᾶνε τὰ «αἱμοπετάλια» καὶ τὰ «αἱμοκόνια» (μικροσκοπικὰ συστατικὰ τοῦ αἵματος, ποὺ αἱωροῦνται μέσα του, σὰν σκόνη).

"Ετσι, σχηματίζεται σιγὰ-σιγὰ στὸ μέρος ἐκεῖνο ἕνας θρόμβος, ποὺ φράζει τελείως τὸ αἱμοφόρο ἀγγεῖο καὶ ἐμποδίζει τὴν κυκλοφορία. Αὐτὴ εἶναι ἡ λεγομένη θρόμβωσις.

Μιὰ ἄλλη μορφὴ θρομβώσεως εἶναι ἡ «ἐμβολή»: Ἕνας μικρὸς θρόμβος, κινητός, ἔρχεται μὲ τὸ αἷμα ἀπὸ κάποιο ἄλλο μέρος τοῦ σώματος, — π. χ. ἀπὸ τὴν ἀρρωστη καρδιά — σφηνώνεται σ' ἕνα ζωτικὸ αἱμοφόρο ἀγγεῖο τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τὸ φράζει.

2) Αἱμορραγία.— "Οταν συμβῆ νὰ σπάση μιὰ ἀρτηρία τοῦ ἐγκεφάλου, τὸ αἷμα ποὺ ξεχύνεται προκαλεῖ βλάβες στοὺς γύρω ἱστούς. Καθὼς δὲ ὁ ἐγκέφαλος πλέει μέσα στὸ ἐγκεφαλονωτιαῖο ὑγρὸ καὶ περιβάλλεται ἀπὸ παντοῦ ἀπὸ τὰ ὀστὰ τοῦ κρανίου, μιὰ μεγάλη ποσότης αἵματος μπορεῖ νὰ δημιουργήση σοβαρὴ πίεσι πάνω στὸν ἐγκέφαλο, μὲ ἐπικίνδυνες συνέπειες. 'Η διάγνωσι τῆς ἐγκεφαλικῆς αἱμορραγίας γίνεται συνήθως ἀπὸ τὴν παρουσία αἵματος στὸ ἐγκεφαλονωτιαῖο ὑγρό. Οἱ ἀποπληξίες ἀπὸ τὴν αἰτία αὐτὴ εἶναι οἱ σοβαρώτερες ἀπ' ὅλες.

3) Πίεσις.— "Ενας ὄγκος, ἕνα πρήξιμο τῶν ἱστῶν τοῦ ἐγκεφάλου ἢ ἕνας μεγάλος θρόμβος ἀπὸ κάποιο ἐγκεφαλικὸ αἱμοφόρο ἀγγεῖο μπορεῖ νὰ πιέση τόσο δυνατὰ τὰ γειτονικὰ ἀγγεῖα, ὥστε νὰ σταματήση τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

4) Σπασμός.— "Οταν συσπᾶται ἀπὸ κάποιο λόγο μιὰ ἀρτηρία τοῦ ἐγκεφάλου, ἐλαττώνεται ἢ διακόπτεται ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος σ' αὐτήν. Οἱ βλάβες δὲ ποὺ προκαλοῦνται, ἐξαρτῶνται ἀπ' τὸ πόσο θὰ διαρκέση αὐτὴ ἡ σύσπασι.

Πάντως, δὲν ἔχει καθοριστῆ ἀκόμη ἀπολύτως ἡ προέλευσι τῶν συσπάσεων τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων τοῦ ἐγκεφάλου καὶ ἡ σχέσι τους μὲ τὴν ἀποπληξία.

'Η σοβαρότης τῆς ἀποπληξίας ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ ποιὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα ἔχουν πάθει, ἀπ' τὸ εἶδος τῆς ἀποφράξεως, ἀπ' τὸ χρόνο ποὺ μένει χωρὶς ὀξυγόνο ἡ ἀντίστοιχη ζώνη τοῦ ἐγκεφάλου, κι' ἀπὸ διαφόρους ἄλλους παράγοντες.

Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἰδίως δὲ σὲ νέα ἄτομα, ἄλλα ἀγγεῖα τοῦ ἐγκεφάλου μπορεῖ ν' ἀναπληρώσουν στὴ λειτουργία του τὸ φραγμένο. Ἀλλὰ κι' ὅταν νεκρωθοῦν ὡρισμένα ἐγκεφαλικὰ κέντρα, ἀναλαμβάνουν σιγὰ-σιγὰ τὶς λειτουργίες τους ἄλλα γειτονικά.

Κάποτε — σπάνια ὅμως — τὸ θῦμα μιᾶς ἀποπληξίας μπορεῖ νὰ εἶναι νέος, ἢ καὶ παιδὶ ἀκόμα.

Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ἡ ἀποπληξία ὀφείλεται σὲ κάποια πάθησι, ὅπως εἶναι οἱ ὀξεῖς ρευματισμοὶ ἢ ἡ ἀρτηριακὴ ὑπέρτασι (πίεσι). Μπορεῖ ἐπίσης νὰ προέλθη ἀπὸ ἕνα «ἀνεύρυσμα» αἱμοφόρου ἀγγείου (θύλακα γεμάτο αἷμα) ποὺ ὑπῆρχε ἐκ γενετῆς στὸ παιδί.

Μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι μπορεῖ συχνὰ νὰ διορθώση αὐτὴν ἀνωμαλία, καὶ νὰ συνεχίση ὁ παιδὶ κανονικὰ τὴ ζωή του, ἂν εἶναι ὑγιὲς τὸ ὑπόλοιπο κυκλοφοριακὸ σύστημα.

'Η μέση ἡλικία τῶν θυμάτων τῆς ἀποπληξίας εἶναι 64 ἐτῶν. Τὰ τελευταῖα χρόνια, σημειώνονται περισσότερες ἀποπληξίες, ἐπειδὴ ἔχει παραταθῆ γενικὰ ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς.

Οἱ ἡλικιωμένοι ἄντρες εἶναι πιὸ ὑποκείμενοι ἀπὸ τὶς ἡλικιωμένες γυναῖκες.

Μολονότι δὲν ὑπάρχουν θετικὲς στατιστικές, οἱ γιατροὶ παραδέχονται γενικὰ ὅτι στὶς περισσότερες περιπτώσεις τὸ θῦμα μιᾶς ἀποπληξίας παθαίνει ἀργὰ ἢ γρήγορα καινούργια προσβολή.

"Αν τὸ θῦμα τῆς ἀποπληξίας δὲν πεθάνη — κι' αὐτὸ συμβαίνει συνήθως — μπορεῖ νὰ ἐμφανίση κατόπιν διάφορες συνέπειες: Μπορεῖ νὰ νοιώθη κούρασι, ἀδυναμία, μυοδιασπα, πνευματικὴ σύγχυσι. "Η μεταβολὲς τοῦ χαρακτῆρος. "Η πονοκεφάλους καὶ διαταραχὲς τῆς ὁράσεως, τῆς ὁμιλίας, τῆς μνήμης. "Η ἀναισθησία σὲ ὡρισμένα μέρη τοῦ σώματος. "Η παράλυσι ποὺ τὸ κρατάει γιὰ χρόνια κατάκοιτο.

Μὲ κατάλληλη ὅμως νοσηλεία, δίαιτα, μασσὰζ καὶ ἀσκήσεις, ξαναβρίσκει συχνὰ τὶς ἱκανότητές του, τουλάχιστον ἐν μέρει.

Εὐτυχῶς, τὸ σῶμα κατορθώνει πολλὲς φορὲς νὰ ἐπανορθώση μόνο του τὶς βλάβες του.

Γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ὑπάρχει θετικὸς τρόπος νὰ προλάβωμε τὴν ἀποπληξία.

Μερικοὶ γιατροὶ συνιστοῦν προληπτικὰ τὰ ἀντιθρομβωτικὰ φάρμακα. Δὲν εἶναι ὅμως βέβαιο πὼς ὠφελοῦν — ἴσως μάλιστα καὶ νὰ βλάπτουν σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις.

Σοβαρὲς ἀμφιβολίες ὑπάρχουν ἐπίσης γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα μιᾶς δίαιτας φτωχῆς σὲ λιπαρὲς οὐσίες.

Οἱ τέσσερες κυριώτερες αἰτίες τῆς ἀποπληξίας. 1) Θρόμβωσις. Ὁ θρόμβος ποὺ φράζει τὸ αἱμοφόρο ἀγγεῖο διακρίνεται ἀπὸ τὸ σκοῦρο χρῶμα του. 2) Αἱμορραγία. Συμβαίνει στὸ σημεῖο ὅπου ἔχει σπάσει ἡ ἀρτηρία καὶ ξεχύνεται τὸ αἷμα στοὺς γύρω ἱστούς. 3) Πίεσις. Ἕνας ὄγκος ποὺ σχηματίσθηκε δίπλα στὴν ἀρτηρία, τὴ συμπιέζει καὶ τὴν κλείνει. 4) Σπασμός. Κάποιος λόγος ἔχει προκαλέσει τὴ σύσπασι καὶ ἀποφραξι τῆς ἀρτηρίας σ' ἕνα σημεῖο της.

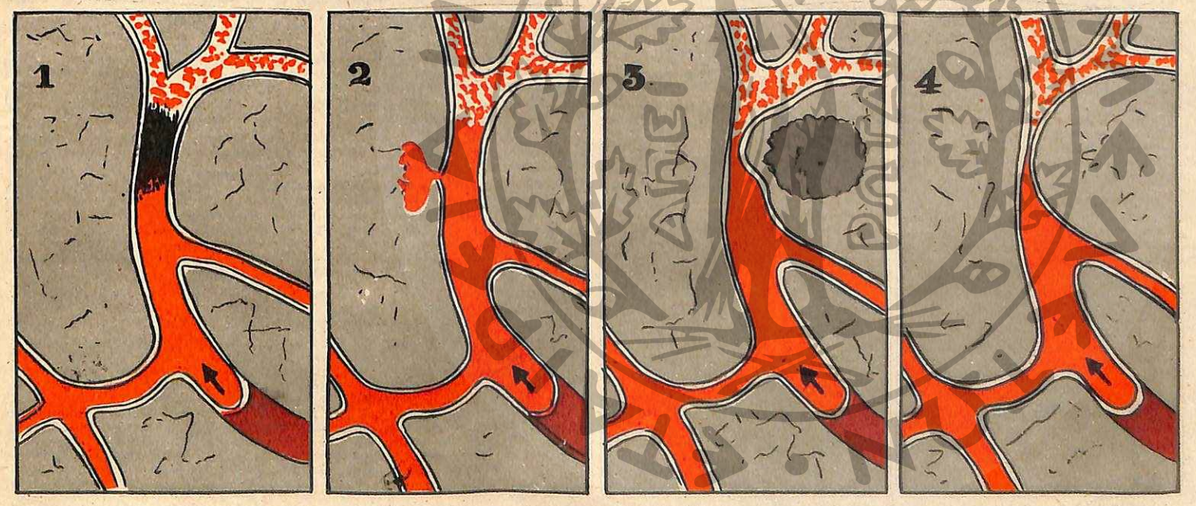

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΝΕΫ

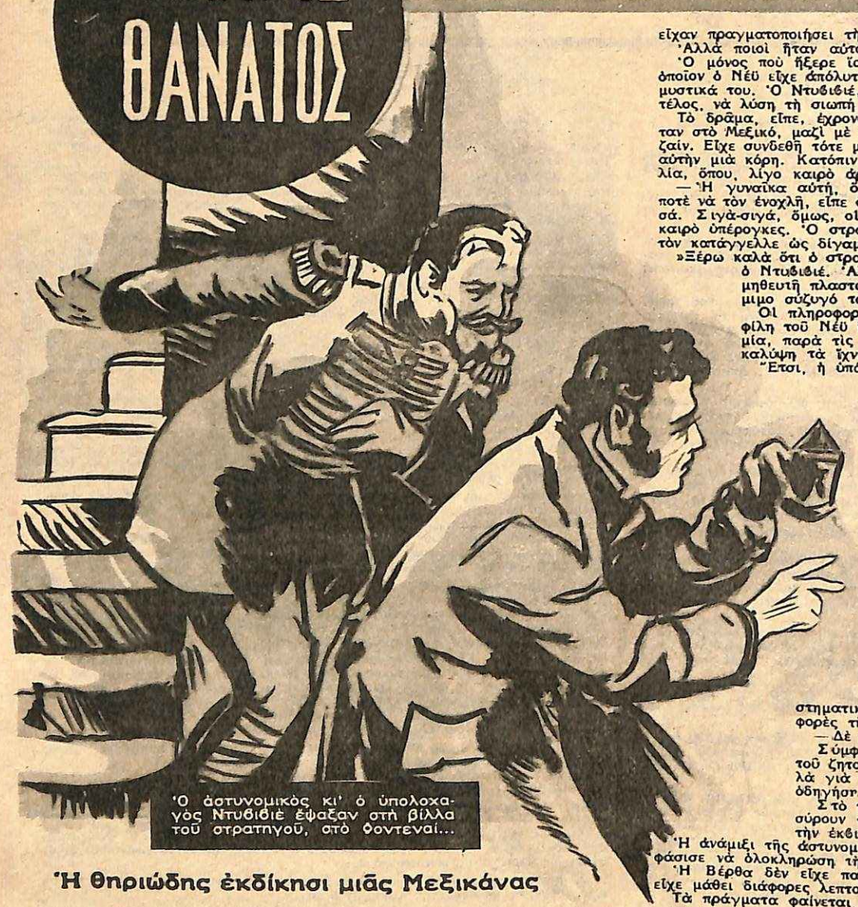

Ο άστυνομικὸς κι' ὁ ὑπολοχαγὸς Ντυβιβιὲ ἔβαζαν στὴ βίλλα τοῦ στρατηγοῦ, ἀπὸ φοντεναί...

Ἡ θηριώδης ἐκδίκησι μιᾶς Μεξικάνας

ΣΤΙΣ 24 Φεβρουαρίου 1881, τὸ «Φιγκαρὼ» δημοσίευε τὴν ἀκόλουθη εἴδησι:

«Τὴν τελευταία στιγμὴ πληροφορούμεθα τὸ θάνατο τοῦ στρατηγοῦ Νέϋ, δούκα τοῦ Ἐλσινγκεν. Ὁ στρατηγὸς εἶχε ἐξαφανιστῆ ἀπὸ τὸ Παρίσι πρὶν ἀπὸ τέσσερες ἡμέρες, χωρὶς κανεὶς νὰ ξέρη ποῦ πῆγε. Τὸ πτῶμα του βρέθηκε χθὲς στὸ ὑπόγειο μιᾶς μικρῆς ἐπαύλεως ποὺ ὁ στρατηγὸς εἶχε στὸ Φοντεναί. Ἔφερε δύο σφαῖρες, μιὰ στὸ δεξιὸ κρόταφο καὶ δεύτερη στὸ στόμα. Πρόκειται γιὰ ἔγκλημα ἢ αὐτοκτονία; Εἶναι πρόωρο νὰ τὸ πῆ κανεὶς αὐτὴ τὴ στιγμή».

Ὁ στρατηγὸς Νέϋ ἦταν ἔγγονὸς τοῦ περίφημου Μιχαὴλ Νέϋ, ποὺ εἶχε ἀποκληθῆ ἀπὸ τὸ Ναπολεόντα «γενναῖος τῶν γενναίων». Εἶχε πάρει μέρος σὲ σαράντα δύο μάχες, εἶχε πολεμήσει στὸ Μεξικὸ καὶ τὸ Μαρόκο κι' ἔφερε στὸ σῶμα του τρία τραύματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα στὸ κεφάλι.

Ὅπως ἔγραφε τὸ «Φιγκαρὼ» στὸ φύλλο του τῆς ἐπομένης, τὰ πράγματα εἶχαν ξετυλιχτῆ ὡς ἑξῆς:

Τὸ βράδυ τῆς 21 Φεβρουαρίου, ἕνα ἄτομο μὲ φτωχικὸ ντύσιμο πῆγε στὴν ὁδὸν Μαρτινιάκ, ὅπου ἔμενε ὁ ὑπολοχαγὸς Ντυβιβιέ, ὑπασπιστὴς τοῦ στρατηγοῦ.

— Ὁ στρατηγὸς μ' ἐπιφόρτισε νὰ σᾶς κάμω γνωστὸ ὅτι δὲ θὰ πάη σπίτι του ἀπόψε, τοῦ εἶπε. Σᾶς παρακαλεῖ νὰ εἰδοποιήσετε τὴ γυναίκα του.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ πῆρε ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, ποὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Κυρία, ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ ξαναϊδῆτε τὸ σύζυγό σας. Γιὰ νὰ γίνη αὐτό, ὅμως, πρέπει νὰ δώσετε ἀμέσως τὸ ποσὸν τῶν 500.000 φράγκων. Θὰ τὸ ἐμπιστευθῆτε στὸν ὑπολοχαγὸ Ντυβιβιέ, ποὺ θὰ πρέπει νὰ βρίσκεται ἀπόψε στὶς 10 στὴν πλατεία τοῦ Σατὼ ντ' "Ω. Θὰ εἶναι μὲ τὴ στολή του καὶ θὰ κρατάη στὸ χέρι του ἕνα χαρτοφύλακα μὲ τὰ χρήματα. Σὲ διαφορετικὴ περίπτωσι, δὲ θὰ ξαναϊδῆτε ποτὲ τὸν ἄντρα σας!»

Ἡ δούκισσα τοῦ "Ελσινγκεν κατέφυγε ἀμέσως στὴν ἀστυνομία. Ἀλλ' ὁ ζῆλος τοῦ διευθυντοῦ Ἀντρὶ κατέστρεψε τὰ πράγματα. Πλημμύρισε στὴν κυριολεξία τὴν πλατεῖα τοῦ Σατὼ ντ' "Ω μὲ ἀστυνομικούς, ντυμένους πολιτικά. Ἔτσι, οἱ ἐκβιασταὶ πρότιμησαν νὰ μὴν ἐμφανιστοῦν.

Δύο μέρες ἀργότερα, ὁ ἐπιθεωρητὴς Μασὲ ἔλαβε ἕνα σημείωμα, ποὺ ἦταν συναρμολογημένο μὲ γράμματα κομμένα ἀπὸ ἐφημερίδες. Τὸ σημείωμα αὐτὸ περιεῖχε τρεῖς μόνον λέξεις: «Εἶναι στὸ Φοντεναί».

Ὁ ἀστυνομικὸς καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς Ντυβιβιέ, ἔτρεξαν ἀμέσως ἐκεῖ κι' ἀφοῦ ἔψαξαν στὴ βίλλα τοῦ στρατηγοῦ, βρῆκαν τὸ πτῶμα του στὸ ὑπόγειο, Ὁ Νέϋ ἦταν πεσμένος μπρούμυτα κι' ἔφερε δυὸ τραύματα στὸ κεφάλι.

Τὸ συμπέρασμα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἦταν ὅτι οἱ ἐκβιασταί, βλέποντας ὅτι τὸ σχέδιό τους εἶχε ἀποτύχει, μετὰ τὴν κινητοποίησι τῆς ἀστυνομίας, εἶχαν πραγματοποιήσει τὴν ἀπειλή τους.

Ἀλλὰ ποιοὶ ἦταν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;

Ὁ μόνος ποὺ ἤξερε ἴσως κάτι ἦταν ὁ ὑπολογαγὸς Ντυβιβιέ, στὸν ὁποῖον ὁ Νέϋ εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη καὶ τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῆ πολλὰ μυστικά του. Ὁ Ντυβιβιέ, ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς διστασμούς, ἀποφάσισε, τέλος, νὰ λύση τὴ σιωπή του.

Τὸ δρᾶμα, εἶπε, ἐξηκολούθησε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Νέϋ βρισκόταν στὸ Μεξικό, μαζὶ μὲ τὸ ἐκστρατευτικὸ σῶμα τοῦ στρατάρχου Μπαζαίν. Εἶχε συνδεθῆ τότε μὲ μιὰ νεαρὴ Μεξικάνα κι' εἶχε ἀποχτήσει ἀπ' αὐτὴν μιὰ κόρη. Κατόπιν, ὅμως, τὴν ἄφησε καὶ ξαναγύρισε στὴ Γαλλία, ὅπου, λίγο καιρὸ ἀργότερα, παντρεύτηκε.

— Ἡ γυναίκα αὐτή, ὅμως τὸν κατεδίωξε κι' ἐδῶ καὶ δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ τὸν ἐνοχλῆ, εἶπε ὁ Ντυβιβιέ. Στὴν ἀρχή, τοῦ ζητοῦσε μικροποσά. Σιγὰ-σιγά, ὅμως, οἱ ἀξιώσεις της μεγάλωσαν κι' ἔγιναν μὲ τὸν καιρὸ ὑπέρογκες. Ὁ στρατηγὸς ὑπέκυπτε, γιατὶ τὸν ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ τὸν κατάγγελλε ὡς δίγαμο.

»Ξέρω καλὰ ὅτι ὁ στρατηγὸς δὲν τὴν εἶχε παντρευτῆ ποτέ, πρόσθεσε ὁ Ντυβιβιέ. Ἀλλ' ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε κατορθώσει νὰ προμηθευτῆ πλαστὰ πιστοποιητικά, ποὺ τὴν παρουσίαζαν ὡς νόμιμο σύζυγό του.

Οἱ πληροφορίες ποὺ ἔδωσε ὁ Ντυβιβιὲ γιὰ τὴ Μεξικάνα φίλη τοῦ Νέϋ ἦταν, δυστυχῶς, πολὺ ἀόριστες κι' ἡ ἀστυνομία, παρὰ τὶς προσπάθειές της, δὲν μπόρεσε ποτὲ ν' ἀνακαλύψη τὰ ἴχνη της.

Ἔτσι, ἡ ὑπόθεσι Νέϋ ξεχάστηκε μὲ τὸν καιρό.

Ἀλλά, δεκαπέντε χρόνια ἀργότερα, εἶδαν τὸ φῶς τὰ ἀπομνημονεύματα μιᾶς θεατρινούλας δεύτερης ἢ τρίτης σειρᾶς, τῆς Βέρθας Λερουά. Αὐτὴ ἡ Βέρθα Λερουὰ ἐβεβαίωνε, λοιπόν, πὼς ἦταν νόθος κόρη τοῦ στρατηγοῦ Νέϋ καὶ πὼς τὸν πατέρα της τὸν εἶχε σκοτώσει ἡ μητέρα της Ντολόρες Ἀράλντο μαζὶ μὲ τὸ σύζυγό της Ζώρζ Λεμουάν. Ἡ Ντολόρες κι' ὁ Λεμουὰν εἶχαν βρῆ τὸ θάνατο πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ δυστύχημα στὶς Βρυξέλλες κι' ἡ Βέρθα δὲν εἶχε πιὰ κανένα λόγο νὰ κρύψη περισσότερο τὴν ἀλήθεια.

Νά, λοιπόν, πῶς ἀφηγήθηκε τὰ γεγονότα: Ἡ μητέρα της, εἶπε, ἀκολούθησε τὸ Νέϋ στὴ Γαλλία καὶ, λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἔγινε σύζυγος τοῦ Ζώρζ Λεμουάν, ποὺ ἦταν ἄλλοτε ἀνθυπασπιστὴς τοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος τοῦ Μεξικοῦ καὶ ποὺ ὁ Νέϋ τὸν εἶχε καθαιρέσει ἀπὸ τὸ βαθμό του, γιατὶ τὸν εἶχε βρῆ νὰ κλέβη τὸ σανὸ τῶν ἁλόγων. Ἡ Ντολόρες κι' ὁ Λεμουὰν ἔσμιξαν τότε τὰ μίση τους κι' ἄρχισαν νὰ ἐκδικάζουν συστηματικὰ τὸ Νέϋ. Ἡ Βέρθα εἶχε ἀκούσει πολλὲς φορὲς τὴ μητέρα της ποὺ ἔλεγε:

— Δὲ θὰ τὸν ἀφήσω νὰ ἡσυχάση οὔτε μιὰ μέρα!...

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀφήγησι τῆς Βέρθας, ἡ Ντολόρες τοῦ ζητοῦσε διαρκῶς χρήματα ὄχι ἀπὸ ἀπληστία, ἀλλὰ γιὰ νὰ κάμη τὴ ζωὴ του μαρτυρικὴ καὶ νὰ τὸν ὁδηγήση στὴν αὐτοκτονία.

Στὸ τέλος, οἱ δύο συνέναχοι κατάφεραν νὰ παρασύρουν τὸ Νέϋ σὲ παγίδα καὶ ταυτόχρονα ἔστειλαν τὴν ἐκβιαστικὴ ἐπιστολὴ στὴ σύζυγό του.

Ἡ ἀνάμιξι τῆς ἀστυνομίας, ὅμως, ἐξενεύρισε τὴ Ντολόρες, ποὺ ἀποφάσισε νὰ ὁλοκληρώση τὴν ἐκδίκησί της μ' ἕνα ἔγκλημα.

Ἡ Βέρθα δὲν εἶχε παρακολουθήσει τὸ δρᾶμα τοῦ Φοντεναί, ἀλλ' εἶχε μάθει διάφορες λεπτομέρειες ἀπὸ τὴ μητέρα της.

Τὰ πράγματα φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ξετυλίχτηκαν ὡς ἑξῆς:

Ἡ Ντολόρες κι' ὁ Λεμουὰν ἔβεσαν τὸ Νέϋ σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ τὸν ἔβαλαν μπροστὰ στὸ μεγάλο καθρέφτη τῆς τουαλέττας. Ἡ Ντολόρες τοῦ στήριξε κατόπιν τὴν κάννη ἑνὸς πιστολιοῦ στὸ δεξιὸ κρόταφό του.

— Δὲ μπορεῖς νὰ ἔχης παράπονο! τοῦ εἶπε. Σ' ἔφερα ἐδῶ γιὰ νὰ παρακολουθήσης τὸ θάνατό σου μέσα στὸν καθρέφτη... Κύτταξε τί δμορφα ποὺ θὰ εἶναι!

Πίεσε ταυτόχρονα τὴ σκανδάλη.

Ἀλλὰ τὸ χέρι της τρεμούλιασε κι' ἡ σφαῖρα σφηνώθηκε στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κρανίου τοῦ Νέϋ, χωρὶς νὰ προκαλέση τὸ θάνατό του.

— Ἀνοιξέ του τὰ σαγόνια! φώναξε τότε ἡ Ντολόρες στὸ Λεμουάν. Δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ χάνουμε.

Ὁ Νέϋ δὲν ἔφερε ἀντίστασι, εἴτε γιατὶ δὲν μποροῦσε — τὸ αἷμα ἔτρεχε ἄφθονο ἀπὸ τὸ τραῦμα τοῦ κρανίου του—εἴτε γιατὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ τερματιστῆ τὸ συντομώτερο τὸ μαρτύριό του.

Ἡ Ντολόρες ἔχωσε τότε τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ στὸ στόμα τοῦ Νέϋ καὶ πυροβόλησε. Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ θάνατος ἦταν ἀκαριαῖος.

Ὁ Λεμουὰν κι' ἡ Ντολόρες ἔλυσαν κατόπιν τὸ πτῶμα καὶ τὸ μετέφεραν στὸ ὑπόγειο. Εἰδοποίησαν ταυτόχρονα μ' ἕνα ἀνώνυμο σημείωμα τὴν ἀστυνομία.

«Ἡ μητέρα μου μὲ εἶχε μάθει νὰ μισῶ τὸν πατέρα μου, κατέληγε ἡ Βέρθα Λερουὰ στὰ ἀπομνημονεύματά της. Ὁμολογῶ, ὡστόσο, ὅτι τώρα ποὺ μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ φανερώσω τὶς λεπτομέρειες τοῦ θανάτου του, ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς ἕνα μεγάλο βάρος ἔφυγε ἀπὸ τὸ στῆθος μου. Νομίζω, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ μητέρα μου τὸν ἀγαποῦσε πάντα, μ' ὅλο ποὺ τοῦ φέρθηκε σκληρὰ καὶ ἀπάνθρωπα. Ἡ θηριωδία της ἔχει ἴσως τὴν ἐξήγησί της στὴ μεγάλη ἀγάπη της».

✪✪

Ἡ «πόλι-φάντασμα» τῶν Ὀρκάδων

Οἱ κάτοικοι μιᾶς ἀπὸ τὶς βρετανικὲς νήσους Ὀρκάδες βλέπουν συνεχῶς, τὸν τελευταῖο καιρό, μιὰ «πόλι-φάντασμα». Ἡ ὀπτασία αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα ἐπιβλητικὸ ἄσπρο κτίριο, μὲ ἄλλα μικρότερα σπίτια γύρω του, φαίνεται δὲ σὰν νὰ αἰωρῆται στὸν ἀέρα, πάνω ἀπ' τὴ βόρεια ἄκρη τοῦ νησιοῦ, ἐπὶ πολλὲς ὥρες. Ὁ δάσκαλος τοῦ τόπου πιστεύει ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν εἰκόνα κάποιου νορβηγικοῦ χωριοῦ, ποὺ μετεδίδεται συνεχῶς ἀπὸ ἕνα φαινόμενο «τηλεοράσεως τῆς Φύσεως» σὲ μεγάλη ἀπόστασι πάνω ἀπὸ τὴ Βόρειο Θάλασσα. Βέβαια, ὁ ἀντικατοπτρισμὸς εἶναι ἕνα γνωστὸ φυσικὸ φαινόμενο. Συνήθως ὅμως ἐμφανίζεται στὰ πολὺ θερμὰ μέρη, δὲν παίρνει δὲ αὐτὴ τὴ μόνιμη καὶ συνεχῆ μορφή.

ΒΡΗΚΕ ΤΗΝ ΠΙΣΤΙ ΣΤΟ ΘΕΣΟ

ΣΤΗ ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΑΣΦΑΛΤΟ

Ἡ τραγικὴ περιπέτεια ἑνὸς νεαροῦ Δανοῦ φοιτητῆ

Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, τὸ δικαστήριο τοῦ Μπολτσάνο, στὴ βόρειο Ἰταλία, καταδίκασε σὲ ἐνάμισυ χρόνο φυλακὴ ἕνα αὐτοκινητιστή, ποὺ σκότωσε, σὲ μιὰ σύγκρουσι, δυὸ ἀνθρώπους. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν εἶναι, βέβαια, κάτι τὸ ἀσυνήθιστο. Ἀσυνήθιστο ἐπίσης δὲν εἶναι τὸ ὅτι ὁ ἔνοχος ἀπουσίαζε ἀπὸ τὴ δίκη, μιὰ κι' ἦταν ξένος. ὄχι Ἰταλός. Τὸ ἐξαιρετικὸ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἀπουσίας τοῦ κατηγορουμένου κι' οἱ ψυχικὲς συνέπειες, ποὺ εἶχε μέσα στὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο ὁ θάνατος τῶν δυὸ θυμάτων του. Πραγματικά, ὁ ἔνοχος αὐτοῦ τοῦ δυστυχήματος, ἀπὸ τύχεις γιὰ τὸ ἄθῶο αἷμα, ποὺ χύθηκε ἐξ αἰτίας του, δοκίμασε μιὰ βαθειὰ ἐσωτερικὴ κρίσι κι' ἄλλαξε ὁλότελα ζωή. Ἀπὸ ξέγνοιαστος φοιτητής, ποὺ ἦταν, ἔγινε... καλόγερος καὶ βρίσκεται τώρα σ' ἕνα μοναστήρι!

Ἡ τραγικὴ καὶ συγκινητικὴ αὐτὴ Ἱστορία ἄρχισε μια ἀνοιξιάτικη μέρα τοῦ περυσινοῦ χρόνου. Στὸ δημόσιο δρόμο, ποὺ πάει ἀπὸ τὸ Μπολτσάνο στὰ Ἰταλοελβετικὰ σύνορα, μιὰ μεγάλη ἀμερικάνικη κούρσα ἔπεσε μὲ ὁρμὴ πάνω σὲ μιὰ μικρὴ ἰταλικὴ «Φίατ». Στὸ βολὰν τοῦ πρώτου αὐτοκινήτου βρισκόταν ἕνας Δανὸς φοιτητής, ἡλικίας εἰκοσιεφτὰ χρόνων, ὁ Γιοὺλ Μπγιέρν. Ὅταν ἔτρεξαν στὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος, οἱ πρῶτοι ποὺ τὸ ἀντιλήφθηκαν, ἔβγαλαν μέσα ἀπὸ τὶς τσαλακωμένες λαμαρίνες δυὸ νεκροὺς καὶ δυὸ βαρειὰ τραυματισμένους. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ τελευταίους, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Μπγιέρν. Οἱ σκοτωμένοι ἦταν ὁ ὁδηγὸς τοῦ μικροῦ αὐτοκινήτου κι' ἕνας νεαρός, ποὺ ὁ πρῶτος εἶχε πάρει μαζί του, λίγα χιλιόμετρα πρίν. Ὁ ἄλλος τραυματίας ἦταν ὁ ἀδελφὸς τοῦ νεκροῦ «ἀουτοστοπίστα».

Ὅταν ἔγινε ἡ σύγκρουσι, ὁ Μπγιὲρν ὁδηγοῦσε ἤδη εἰκοσιτέσσερις ὧρες συνεχῶς. σχεδὸν χωρὶς διακοπή. Εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὴ γερμανικὴ πόλι Ἄαρχους δυὸ μέρες πρὶν καὶ κατόπιν εἶχε σταματήσει γιὰ νὰ κοιμηθῆ μονάχα μιὰ νύχτα. πέφτοντας πολὺ ἀργὰ καὶ ξαναπιάνοντας τὸ βολὰν τὰ χαράματα. Κατευθυνόταν στὴ Βενετία κι' ἤθελε νὰ φτάση ἐκεῖ ἀπὸ τὴ Γερμανία, χωρὶς νὰ πάρη ἀνάσα. Ἔτσι ἔκανε μιὰ διαδρομή, ποὺ βάσταξε ἕνα ἡμερόνυχτο, μὲ μερικοὺς σύντομους σταθμοὺς γιὰ νὰ τσιμπᾶ κάτι καὶ νὰ πλένη τὸ πρόσωπό του.

Φυσικά. ἡ κούρασι κι' ἡ νύστα τὸν εἶχαν κατατσακίσει. Ὡστόσο, δὲν ἐννοοῦσε νὰ σταματήση καὶ ν' ἀναπαυθῆ. Ἔτσι, ἀφοῦ πῆρε μιὰ στροφὴ τοῦ δρόμου, ἔχασε ξαφνικὰ τὶς αἰσθήσεις του, τὸ τιμόνι τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὸ δυστύχημα ἔγινε. Τὸ μεγάλο ἀμάξι του ἔπεσε μὲ ὁρμὴ πάνω στὸ αὐτοκινητάκι, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι κι' ἡ σύγκρουσι στάθηκε τρομερή.

Οἱ ἀνακρίσεις, ποὺ ἔγιναν, δὲν ἄφησαν καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸ ποιὸς ἔφταιγε. Μόλις, ἐξ ἄλλου, ὁ Μπιὲρν συνῆλθε στὸ νοσοκομεῖο, ὁμολόγησε τὴν ἔνοχή του καὶ δήλωσε πὼς θ' ἀποζημίωνε τὰ θύματά του. Πραγματικά, βγαίνοντας ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, ἔφυγε γιὰ τὴν πατρίδα του κι' ἔστειλε ἀπὸ ἐκεῖ τὰ χρήματα τῆς ἀποζημιώσεως, ποὺ εἶχαν ζητήσει οἱ συγγενεῖς τῶν νεκρῶν κι' ὁ τραυματίας ἀδελφὸς τοῦ ἑνὸς ἀπ' αὐτούς.

Ἀλλὰ οἱ τύψεις δὲν ἐννοοῦσαν ν' ἀφίσουν ἥσυχο τὸ Μπγιέρν. Ἡ ἀνάμνησι τῶν δυὸ ἀθώων νεκρῶν. τῶν δυὸ ἐκείνων ἀνθρώπινων ὑπάρξεων, ποὺ ἡ ἐπιπολαιότης του εἶχε στείλει στὸν ἄλλο κόσμο, τὸν καταδίωκε μέρα καὶ νύχτα. Ἔγραψε ἔτσι πολλὲς φορὲς στὶς ἐφημερίδες τοῦ Μπολτσάνο, ζητῶντας νὰ τοῦ στείλουν τὶς φωτογραφίες τῶν δυὸ θυμάτων του, ποὺ τυραννοῦσαν τὴ συνείδησί του, καθὼς καὶ τὶς φωτογραφίες ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος μὲ τὰ συντρίμμια τῶν δυὸ αὐτοκινήτων. Οἱ δημοσιογράφοι νάμισαν πὼς ἐκεῖνο τὸ ὑλικὸ θὰ τοῦ χρησίμευε γιὰ νὰ ἑτοιμάση τὴν ὑπεράσπισί του κατὰ τὴ δίκη.

Ὁ Μπγιέρν, ὅμως, δὲν ἤθελε καθόλου γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἐκεῖνα τὰ θλιβερὰ ἐνθύμια. Τὰ ἤθελε γιὰ τὴν ταραγμένη του ψυχή. Τὰ ζητοῦσε γιὰ νὰ ἐξιλεωθῆ, ὑποφέροντας περισσότερο μπροστὰ στὶς εἰκόνες αὐτές, ποὺ μαρτυροῦσαν τὴν ἔνοχή του καὶ τὶς συνέπειές της.

Οἱ μέρες κι' οἱ μῆνες κύλησαν ἔτσι μέσα σὲ διαρκῆ ψυχικὴ ταραχή, ποὺ τίποτα δὲ μποροῦσε νὰ τὴν ἡσυχάση. Ὁ Μπγιὲρν θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ἀσυγχώρητο καὶ μὴ βρίσκοντας κανένα ἐλαφρυντικό, βυθιζόταν διαρκῶς σὲ μεγαλύτερη ἀπελπισία. Ἔτσι, διάλυσε τοὺς ἀρραβῶνες του μὲ μιὰ νεαρὴ συμφοιτήτριά του, παράτησε τὶς σπουδές του κι' ἀναζητοῦσε μὲ τὴ σκέψι του κι' ἄλλους ἀκόμα τρόπους, γιὰ νὰ ἐξιλεωθῆ.

Καί, στὸ τέλος, βρῆκε τὸν τρόπο,. ποὺ θὰ τοῦ ἔδινε τὴ λύτρωσι. Τὸν βρῆκε μέσα στὰ αἰώνια παρηγορητικὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Ἡ πίστι στὸν Ἐσταυρωμένο, ποὺ ἄλλοτε δὲν εἶχε καμμιὰ θέσι στὴν καρδιά του, τοῦ ἔκανε τὸν πόνο ὑποφερτό. Ἡ προσευχὴ γιὰ τὰ θύματά του, τοῦ φάνηκε σὰ βάλσαμο γιὰ τὸν ἴδιο. Ἀποφάσισε, λοιπόν, νὰ ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ πῆγε καὶ κλείστηκε σ' ἕνα μοναστήρι.

Ὅταν πληροφορήθηκε τὴν ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου, ζήτησε ἀπὸ τοὺς προϊσταμένους του νὰ πάη στὴν Ἰταλία καὶ νὰ ἐκτίση τὴν ποινὴ τῆς φυλακίσεως, ποὺ τοῦ ἐπιβλήθηκε. Ἐπειδή, ὅμως, ἡ ποινὴ αὐτὴ ἐξαγοραζόταν, ἡ μονὴ τοῦ τὸ ἀπαγόρευε κι' ἔστειλε τὸ χρηματικὸ ποσό, ποὺ ἀντιστοιχοῦσε στὴ φυλάκισι.

Η ΜΑΡΙΝΑ ΒΛΑΝΤΥ ΚΑΙ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΗΣ

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ τελευταίου φεστιβάλ, πέρασε ἀπὸ τὶς Κάννες καὶ παρέμεινε μερικὲς μέρες ἐκεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ συμπαθέστερα καλλιτεχνικὰ ζευγάρια τῆς Γαλλίας: Ἡ Μαρίνα Βλαντὺ καὶ ὁ Ρομπὲρ Χοσεῖν. Οἱ δυὸ σύζυγοι γύρισαν πρὸ ὀλίγου μαζί, στὸ παραπέτασμα, τὸ φίλμ «Ἐλευθερία ὑπὸ παρακολούθησι». Ὡς γνωστόν, ὁ Ρομπὲρ Χοσεῖν,τὸν ὁποῖον εἴδαμε προσφάτως στὸ φίλμ «Σάρκα γιὰ πούλημα», δὲν εἶναι μόνο ἠθοποιός, ἀλλὰ καὶ πολὺ καλὸς σκηνοθέτης. Τὸ ζεῦγος ζῆ μιὰ ἥσυχη οἰκογενειακὴ ζωὴ στὴ βίλλα του, σ' ἕνα προάστιο τοῦ Παρισιοῦ καὶ ἀποφεύγει συστηματικὰ κάθε κοσμικὴ ἐπίδειξι. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ ἀπροσδόκητη παρουσία του στὶς Κάννες ἐξέπληξε πολλούς.

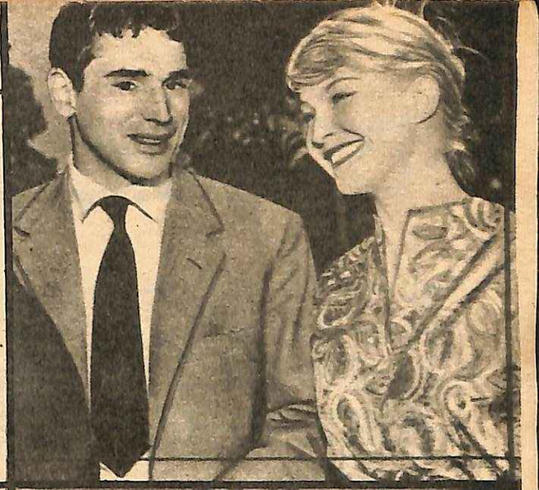

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙ

Τὸ μικρὸ αὐτὸ μηχάνημα εἶναι μιὰ νέα γερμανικὴ ἐφεύρεσι, ποὺ θὰ γίνη σύντομα τὸ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα κάθε νοικοκυριοῦ. Πρόκειται γιὰ ἕνα μικρὸ ἠλεκτροκίνητο ἀκονιστικὸ τροχό, ὁ ὁποῖος, μόλις συνδεθῆ μὲ μιὰ πρίζα, εἶναι σὲ θέσι ν' ἀκονίζη ὅλα τὰ μαχαίρια τῆς κουζίνας σας, ὥστε νὰ εἶναι πάντοτε κοφτερά. Ἡ περιστροφικὴ κίνησι τοῦ τροχοῦ ἐξασφαλίζεται ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἠλεκτρικὸ κινητῆρα, ποὺ βρίσκεται μέσα στὴ συσκευή. Ἡ νέα αὐτὴ ἐφεύρεσι, ποὺ βρίσκουν σήμερα οἱ νοικοκυρὲς τῆς Γερμανίας σ' ὅλα τὰ μεγάλα καταστήματα οἰκιακῶν εἰδῶν, κατασκευάζεται ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια Ζίμμερμαν τῆς Στουττγάρδης καὶ προσφέρεται σὲ ἐξαιρετικὰ χαμηλὴ τιμή.

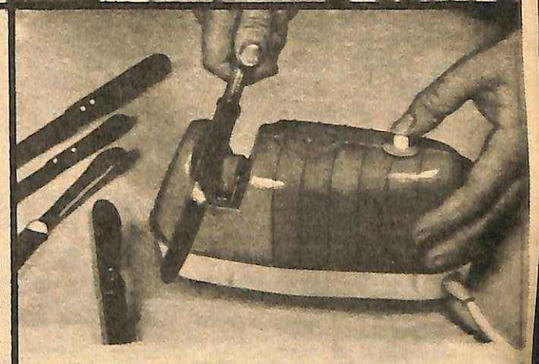

ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΑΡΑΙ ΣΤΟ ΑΜΒΟΥΡΓΟ

ΟΤΟΝ πρὸ ἡμερῶν ἔφτασε στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἀμβούργου, ὁ Γάλλος ἠθοποιὸς Ζὰν Μαραί, ἡ ἀστυνομία δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν προστατεύση ἀπὸ τὴ μανία τῶν νεαρῶν θαυμαστῶν του. Ὅπως ἀπέδειξαν οἱ διάφορες σφυγμομετρήσεις τῆς κοινῆς γνώμης, ποὺ κάνουν κάθε χρόνο τὰ γερμανικὰ κινηματογραφικὰ περιοδικά, ὁ Ζὰν Μαραὶ εἶναι τὸ πιὸ ἀγαπημένο ἑένο ἀστέρι τῶν Γερμανῶν. Ἡ ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ ἔγινε τὸ ἐπαλήθευσε. Ἑκατοντάδες νέες διέσπασαν τὸν κλοιὸ τῆς ἀστυνομίας καὶ περικύκλωσαν τὸν ὡραῖο Ζάν, ζητῶντας του αὐτόγραφα. Μερικές, πιὸ τολμηρὲς θαυμάστριες του, τοῦ ἅρπαξαν τὴ γραβάτα καὶ τὸ μανητάλάκι τῆς τσέπης του καὶ τὰ μοιράστηκαν μεταξύ τους γιὰ ἐνθύμιο.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΣΠΟΥΤΝΙΚ

Ἡ φωτογραφία αὐτή, ποὺ πάρθηκε στὸ Σαὶν Μαλὸ τῆς Γαλλίας ἀπὸ ἕνα ἐρασιτέχνη Γάλλο ἀστρονόμο, παρουσιάζει τὸ τέλος τοῦ δευτέρου Σπούτνικ. Ἡ φωτεινὴ γραμμή, ποὺ ξεχωρίζει πάνω στὸ σκοτεινὸ νυχτερινὸ οὐρανό, ἀπαθανατίζει τὴν εἴσοδο στὴ γήϊνη ἀτμόσφαιρα τοῦ δευτέρου ρωσικοῦ Σπούτνικ, γεγονὸς ποὺ ἀποτέλεσε καὶ τὴν ἀρχὴ καταστροφής του. Ὁ παρχὴ καταστροφής του. Ὁ Γάλλος ἀστρονόμος, τοῦ ὁποίου δὲν ἀπεκαλύφθη τὸ ὄνομα, πῆρε τὴ μοναδικὴ αὐτὴ φωτογραφία ἐντελῶς τυχαία καὶ τὴν προσέφερε στὸ ἐπιστημονικὸ ἀρχεῖο τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ὅπου καὶ θὰ παραμείνη ὡς ἐνθύμιο τοῦ γεωφυσικοῦ ἔτους, ποὺ θὰ εἶναι τὸ πρῶτο κεφάλαιο στὴν Ἱστορία τῶν διαπλανητικῶν ταξιδιῶν.

Ἡ θύρα τοῦ Γερακιοῦ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΟ βάθος μιᾶς ἄγριας κοιλάδας, κοντὰ στὴ Νίκαια, πάνω στὴν κορυφὴ ἑνὸς ἀπόκρημνου βράχου, ποὺ οἱ πλαγιές του φαίνονται κομμένες σὰν μὲ μαχαῖρι, βρίσκονται ἀκόμη τὰ ἐρείπια ἑνὸς παληοῦ πύργου. Οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς τὸν εἶχαν βαφτίσει «πύργο τοῦ Γερακιοῦ», γιατὶ πάνω σ' αὐτὸ τὸ βράχο εἶχαν τὶς φωλιές τους ἕνα σωρὸ γεράκια κι' ἄλλα ἁρπακτικὰ ὄρνια.

Ἄρχοντας αὐτοῦ τοῦ πύργου κι' ὅλης τῆς γύρω περιοχῆς ἦταν ὁ βαρῶνος Γιζελβέρτος, ποὺ συγγένευε μὲ τοὺς ἰσχυροὺς κόμητες τῆς Προβηγκίας.

Ὁ ἄρχοντας Γιζελβέρτος πέθανε τὸ 950 καὶ τὸ φέουδό του σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς πέρασε στὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τοὺς γιούς του τὸν Ἀντώνιο. Στὸ μικρότερο, τὸ Βοημοῦνδο, ὁ βαρῶνος ἄφηνε ἕνα ἀσήμαντο χρηματικὸ ποσὸ καὶ τὴν εὐχή του.

Ὁ Βοημοῦνδος δὲν δυσαρεστήθηκε γι' αὐτό, γιατὶ εἶχε συνηθίσει στὴν ἰδέα ὅτι, σὰν δευτερότοκος ποὺ ἦταν, δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένη τίποτα ἀπὸ τὸν πατέρα του. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ τοῦ ξέσχισε τὴν καρδιὰ ἦταν ἡ προδοσία τῆς ἀγαπημένης του Θάνημαρ.

Ἡ Θάνημαρ ἦταν κόρη ἑνὸς γειτονικοῦ ἄρχοντα κι' ὁ Βοημοῦνδος τὴν λάτρευε. Εἶχαν μεγαλώσει μαζὶ καὶ κάθε μέρα ἔπερναν ἀγκαλιασμένοι σ' ἕνα γειτονικὸ μοναστήρι, ποὺ ὁ ἡγούμενός του τοὺς ἔκανε μάθημα.

Μὰ τὴ Θάνημαρ, ποὺ ἦταν πολὺ ὁμορφη, τὴν ἀγαποῦσε κι' ὁ Ἀντώνιος. Κι' ὅταν πέθανε ὁ πατέρας του, τὴ ζήτησε σὲ γάμο.

Ὁ Βοημοῦνδος περίμενε πὼς ἡ ἀγαπημένη του θ' ἀρνιόταν, Ἀλλ' ἔγινε τὸ ἀντίθετο. Ἡ Θάνημαρ ἔξεχασε ἀμέσως τοὺς ὅρκους ποὺ τοῦ εἶχε δώσει καὶ δέχτηκε μὲ μεγάλη χαρὰ νὰ γίνη σύζυγος τοῦ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ του.

Στὴ τελετὴ τοῦ γάμου τους ἦταν προσκαλεσμένος κι' ὁ Βοημοῦνδος. Ἡ Θάνημαρ πέρασε ἀπὸ μπροστά του χωρὶς νὰ τὸν ἰδῆ κι' ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του εἶχε τὴ σκληρότητα νὰ τοῦ ζητήση νὰ τὸν συνοδεύση ὡς τὴν πόρτα τοῦ νυφικοῦ θαλάμου.

— Πρέπει νὰ ξεχάσης τὴ Θάνημαρ, ποὺ εἶναι τώρα σύζυγός μου, τοῦ εἶπε. Τὸ ξέρω πὼς τὴν ἀγαποῦσες. Ἀλλὰ κι' ἐγὼ δὲν τὴν ἀγαπῶ λιγώτερο ἀπὸ σένα. Κι' ἔπειτα δὲν ἔχεις περιουσία. Εἶμαι βέβαιος πὼς κι' ὁ πατέρας της δὲ θὰ σοῦ τὴν ἔδινε ποτέ. Τὸ κακὸ γιὰ σένα εἶναι πὼς γεννήθηκες δεύτερος. Δὲ φταίω ὅμως, ἐγὼ γι' αὐτό... Νομίζω, λοιπόν, πὼς τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνης εἶναι νὰ μπῆς σὲ μοναστῆρι.

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ συμβουλή σου, ἀδελφέ μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Βουημοῦνδος.

Κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ τὸν ξαναδῆ πιὰ κανένας.

Ὁ Ἀντώνιος κι' ἡ Θάνημαρ ἀπόχτησαν τρεῖς γυιοὺς καὶ ζοῦσαν εὐτυχισμένοι. Τὰ χρόνια κυλοῦσαν ἤρεμα.

Τὸ δωδέκατο χρόνο, ὅμως, ξέσπασε ἕνα μεγάλο κακὸ στὸν πύργο τοῦ Γερακιοῦ.

Μερικοὶ Σαρακηνοὶ πειρατές, ποὺ λυμαίνονταν ἀπὸ καιρὸ τὶς ἀκτές, κατάφεραν νὰ μποῦν μιὰ χειμωνιάτικη νύχτα μέσα στὸν πύργο. Αὐτὸ ἔγινε γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ φαινόταν γιὰ ἀρχηγός τους ξεγέλασε τοὺς φρουρούς, μιλώντας τους στὴ γλῶσσα τους καὶ λέγοντάς τους πὼς ἦταν τάχα στρατιῶτες τοῦ βαρώνου ποὺ γύριζαν ἀπὸ μιὰ περιοδεία.

Ὅταν ὁ Ἀντώνιος κι' οἱ ἄνθρωποί του κατάλαβαν τὴν ἀπάτη, ἦταν πιὰ ἀργά. Οἱ πειρατὲς εἶχαν ξεχυθῆ παντοῦ καὶ σκότωναν ἀλύπητα ὁποιον εὕρισκαν μπροστά τους.

Ἡ τελικὴ σύγκρουσι ἔγινε μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ πύργου. Ὁ Ἀντώνιος, ποὺ περιστοιζόταν ἀπὸ ἐλάχιστους ἀνθρώπους του, εἶδε, ξαφνικά, τὸν ἀρχηγὸ τῶν πειρατῶν νὰ ὁρμᾶη κατ' ἐπάνω του.

Ἦταν ἕνας ψηλὸς ἄντρας, ποὺ τὸ ντύσιμό του ἔμοιαζε περισσότερο μ' ἐκεῖνο τῶν ἱπποτῶν τῆς Δύσεως παρὰ μὲ τὰ ροῦχα τῶν Σαρακηνῶν. Εἶχε κατεδασμένη, ὅμως, τὴν προσωπίδα τοῦ κράνου του κι' ἔτσι ὁ Ἀντώνιος δὲ μποροῦσε νὰ διακρίνη τὰ χαρακτηριστικά του.

Ἡ πάλη τοὺς κράτησε κάμποση ὥρα. Ἀλλά, στὸ τέλος, ὁ Ἀντώνιος σωριάστηκε χάμω, τρυπημένος κατάστηθα ἀπὸ τὸ ξίφος τοῦ ἀντιπάλου του. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν γονάτισε τότε πλάϊ του καὶ κατέβασε τὴν προσωπίδα ποὺ τοῦ ἔκρυβε τὸ πρόσωπο.

Ὁ Ἀντώνιος, βλέποντάς τον, ἔβγαλε μιὰ τρομακτικὴ κραυγή.

— Ἐσὺ ἐδῶ; εἶπε μὲ σβυσμένη φωνή.

Αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταῖα του λόγια.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ὁ ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν ἔμπαινε στὸ δωμάτιο τῆς Θάνημαρ. Ἡ ὡραία γυναῖκα, ποὺ ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸ Βοημοῦνδο, ἔπεσε στὰ πόδια του:

— Σκότωσέ με, ἀλλὰ λυπήσου τὸν ἄντρα μου καὶ τὰ παιδιά μου, τὸν παρακάλεσε.

Ὁ Βοημοῦνδος τὴ σήκωσε ἀμέσως καὶ τῆς πρόσφερε τὸ μπράτσο του.

— Ἡ ἀγαπημένη μου Θάνημαρ δὲ πρέπει ν' ἀνησυχῆ, τῆς ἀπάντησε. Ἀλλ' ἂς κατέβωμε στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ πύργου, ὅπου μᾶς περιμένουν οἱ ἄνθρωποί μου.

Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ἡ Θάνημαρ ἀντίκρυσε τρία καταμοτωμένα πτώματα, ποὺ οἱ πειρατὲς τὰ εἶχαν βάλει τὸ ἕνα πλάϊ στὸ ἄλλο. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν τοῦ ἄντρα της καὶ τὰ δύο ἄλλα τῶν δυὸ μεγαλύτερων ἀπὸ τοὺς γυιούς της.

Ἡ δυστυχισμένη ἔβγαλε τότε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ καὶ σωριάστηκε λιπόθυμη. Συνῆλθε σὲ λίγο, ἀλλ' εἶχε χάσει πιὰ τὸ λογικό της καὶ πέθανε τρελλὴ ὕστερα ἀπὸ κάμποσες ἡμέρες.

Ὁ Βοημοῦνδος εἶχε ἐγκατασταθῆ τώρα σὰν ἀπόλυτος κυρίαρχος στὸν πύργο τοῦ Γερακιοῦ. Οἱ Σαρακηνοὶ πειρατές, ποὺ εἶχε φέρει μαζί του, τρομοκρατοῦσαν τὴ γύρω περιοχὴ καὶ ρήμαζαν τὰ πάντα.

Ἀλλὰ τί εἶχε ἀπογίνει ὁ μικρότερος ἀπὸ τοὺς γυιοὺς τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῆς Θάνημαρ;

Ὁ Βοημοῦνδος κι' οἱ ἄνθρωποί του τὸν ἀναζήτησαν κάμποσο καιρό, ἀλλ' ἔπειτα τὸν ἔχασαν. Τί εἶχαν νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ ἕνα παιδάκι ποὺ ἦταν μόλις ὀκτὼ χρόνων;

Τὸ παιδάκι αὐτό, ποὺ λεγόταν Ἀδαλβέρτος, τὸ εἶχε σώσει ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ πύργου κι' εἶχε φύγει μαζί του στὸ βουνὸ γιὰ νὰ τὸν κρύψη.

Πέρασαν ἀπὸ τότε κάμποσα χρόνια.

Ὁ Βοημοῦνδος ἦταν πάντα κυρίαρχος τοῦ πύργου τοῦ Γερακιοῦ. Οἱ ἄνθρωποί του, ποὺ λεηλατοῦσαν τὴ γύρω περιοχή, τοῦ ἔφερναν ἐκεῖ τὰ ἐκλεκτότερα φαγητά, τὰ καλύτερα κρασιὰ καὶ τὶς ὡραιότερες νέες, ποὺ τὶς ἐκλεβαν μέσα ἀπὸ τὰ σπίτια τους. Ἡ ζωή του ἦταν τώρα ἕνα ἀδιάκοπο γλέντι.

Ἀλλά, μιὰ μέρα, βρέθηκε πολιορκημένος μέσα σ' αὐτὸ τὸν πύργο, ποὺ τὸν εἶχε μεταβάλει σὲ τόπο ὀργίων καὶ ἐγκλημάτων, ἀπὸ ἐχθροὺς ποὺ δὲν τοὺς εἶχε λογαριάσει ὅς τότε. Οἱ γεωργοί εἶχαν ἀφήσει τὰ χωράφια τους, οἱ τσοπάνηδες τὰ κοπάδια τους κι' οἱ ἄνθρωποι τῶν πόλεων τὶς δουλειές τους κι' ὅλοι εἶχαν ξεσηκωθῆ ἐναντίον του.

Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων βρισκόταν ὁ νεαρὸς Ἀδελβέρτος, ποὺ ὅλοι ἀναγνώριζαν γι' ἀρχηγό τους.

Ὁ Βοημοῦνδος προσπάθησε νὰ συνθηκολογήση. Ἀλλ' ἦταν πιὰ ἀργά.

Μιὰ μέρα, ὁ ἐτερόκλητος αὐτὸς στρατὸς μπῆκε στὸν πύργο κι' ἔσφαξε τοὺς Σαρακηνοὺς πειρατὲς ποὺ τὸν ὑποστήριζαν. Τὴν ἴδια τύχη θὰ εἶχε κι' ὁ Βοημοῦνδος, ἀλλ' ὁ νεαρὸς Ἀδελβέρτος συγκράτησε τοὺς ἀνθρώπους του.

— Ὄχι, εἶπε. Τὰ ἐγκλήματά του εἶναι τόσα πολλά, ποὺ δὲ πρέπει νὰ πεθάνη μόνο μιὰ φορά.

Πρόσταξε κατόπιν νὰ τὸν ρίξουν στὴν ὑπόγεια φυλακὴ τοῦ πύργου, ὅπου τὸν ἄφησαν χωρὶς φαγητὸ καὶ χωρὶς νερό.

Ἐντεκα μέρες ἀκούγονταν τὰ μουγκρητά του. Ἔπειτα σταμάτησαν. Ὅλοι κατάλαβαν τότε πὼς εἶχε πεθάνει.

Στὸ μεταξύ, ὁ Ἀδαλβέρτος εἶχε μοιράσει ὅλα τὰ κτήματά του στοὺς χωριάτες ποὺ τὰ καλλιεργοῦσαν. Μοίρασε τὸ ἴδιο κι' ὅλα τὰ πράγματα ποὺ βρίσκονταν μέσα στὸν πύργο κι' ἔπειτα πρόσταξε νὰ βάλουν φωτιά.

— Μόνο οἱ φλόγες θὰ μπορέσουν νὰ ἐξαγνίσουν αὐτὸ τὸν πύργο γιὰ τὰ ἐγκλήματα ποὺ ἔγιναν ἐδῶ μέσα, εἶπε θλιμμένα στοὺς συντρόφους του.

Ὅταν ἔσβυσε ἡ φωτιά, ὁ Ἀδαλβέρτος ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ σὲ ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Γερακιοῦ κι' ἔπειτα ἀνέβηκε στὸ ἄλογό του κι' ἔφυγε γιὰ τὴν Παλαιστίνη μὲ τοὺς σταυροφόρους, ποὺ πήγαιναν γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν τοὺς Ἁγίους Τόπους. Κι' ἐκεῖ βρῆκε ἕναν ἔνδοξο θάνατο.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Συγκινητικό, κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΣΑΡΛ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Ἀγάπη ὡς τὸ θάνατο

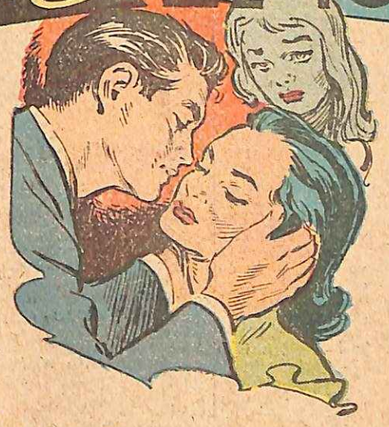

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μπερνὰρ ἀμφιβάλλει κι' ὑποφέρει, μὴ ξέροντας τί νὰ πιστέψη γιὰ τὴν Ἀντρέ. Ἐνῶ λοιπὸν βρίσκεται σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, καὶ μόλις γυρίζει στὸ Παρίσι ἀπ' τὸ σύντομο ταξίδι του, λαβαίνει δεύτερο γράμμα τῆς Ραϋμόντ, ποὺ τοῦ στέλνει ἐσώκλειστα δυὸ ἐρωτικὰ γράμματα τῆς Ἀντρὲ πρὸς τὸ Ραμπέρ καὶ τοῦ ὑποδεικνύει πὼς μπορεῖ νὰ τοὺς πιάση μαζὶ στὸ σπίτι τοῦ Ραμπέρ. Στὸ μεταξύ, ἡ Ἀντρὲ προσπαθεῖ καὶ πάλι τοῦ κάκου νὰ ἐπιτύχη μιὰ πρόθεσμία ἀπ' τὸ Σαμουέλ. Ὕστερα πηγαίνει στὸ σπίτι τοῦ Ραμπέρ, ποὺ τῆς ἐπιστρέφει τὰ γράμματά της καὶ τὴν πιέζει καὶ πάλι νὰ γίνη δική του, γιὰ μιὰ φορὰ μονάχα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φτάνει ὁ ἄντρας της, μαζί μ' ἕνα μάρτυρα, καὶ βεβαιώνεται ἔτσι γιὰ τὴν ἀπιστία της — ὅπως νομίζει. Τὴν παίρνει λοιπὸν μαζί του καὶ τὴν πηγαίνει στὸ σπίτι τῶν γονέων της, δηλώνοντάς της πὼς δὲν ἔχει πιὰ θέσι στὸ δικό του.

16ον

— Ὁ γυιός μου!... φώναξε ἡ Ἀντρέ.

— Δὲ θὰ τὸν ξαναδῆς.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ χωρίσης ἀπ' τὸ παιδί μου;

— Αὐτὰ θὰ τὰ κανονίσουμε μεταξύ μας. Ἐκτὸς ἂν προτιμᾶς ν' ἀνακατέψουμε τὴ Δικαιοσύνη στὶς ὑποθέσεις μας. Ἐγὼ δὲ θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσα, αὐτό...

»Ὅπως καταλαβαίνεις, αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν ἔχω τὸ μυαλό μου ξάστερο, οὔτε τὰ νεῦρα μου ἰσορροπημένα. Ἴσως νὰ δημιουργηθοῦνε δυσάρεστες σκηνὲς μεταξύ μας... Ἂν θέλης ὅμως, σήμερα τ' ἀπόγεμα, στὶς 4, μποροῦμε νὰ κουβεντιάσουμε καὶ νὰ κανονίσουμε τὸ μέλλον.

Ἡ νέα γυναῖκα ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, νικημένη, δίχως δύναμι...

— Θὰ σὲ περιμένω στὴν ὁδὸ Μπερζέρ, πρόσθεσε ὁ Σαμπαΐ. Θάμαστε μόνοι.

— Καλά, θἀρθῶ... ψιθύρισε ἡ νέα γυναῖκα, τόσο σιγά, ὥστε μόλις ἀκούστηκε.

— Ἂν θέλης, θὰ σοῦ στείλω τὴν καμαριέρα σου...

— Δὲν τὴ χρειάζομαι. Εὐχαριστῶ πολύ. Τὸ ταξὶ ξεκίνησε κι' ἀπομακρύνθηκε, ἀφίνοντάς την ἀκίνητη κοντὰ στὴν ἐξώπορτα τοῦ πατρικοῦ της σπιτιοῦ

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, κύτταξε γύρω της καὶ εἶδε τὴν πόρτα μισανοιχτή. Ὁ θυρωρὸς δὲ βρισκότανε στὴ θέσι του. Θὰ εἶχε πάει κάπου στὴ γειτονιά.

Τὸ σπίτι φαινόταν κλειστό, ἀκατοίκητο. Ἡ Ἀντρὲ διέσχισε τὸν κῆπο καὶ μπῆκε ἀπὸ μιὰ μικρὴ πορτα τῆς ὑπηρεσίας, ποὺ εἶχε μείνει ξεκλείδωτη.

Κύριοι κι' ὑπηρέτες εἶχαν φύγει ὅλοι γιὰ τὸ Ταβερναί, μὲ τὸ βραδυνὸ τραῖνο τῆς προηγουμένης ἡμέρας. Τὰ ἀδειανὰ καὶ σκοτεινὰ σαλόνια εἶχαν κάτι τὸ κρῦο καὶ τὸ θλιβερό.

Ἡ Ἀντρὲ ἀνατρίχιασε κι' ἔτρεξε νὰ κλειστῆ στὴν κοριτσίστικη κρεβατοκάμαρά της. Τὴ βρῆκε ὅπως τὴν εἶχε ἀφίσει, ἐπιπλωμένη κομψὰ κι' ἀριστοκρατικά.

Ἄνοιξε τὰ παράθυρα, γιὰ νὰ μπῆ ἀέρας καὶ φῶς. Ὕστερα κάθησε, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της καὶ προσπάθησε νὰ συγκεντρώση τὶς σκέψεις της.

Ὅσα εἶχαν συμβῆ τὶς τελευταῖες μέρες, τῆς φαίνονταν σὰν κακὸ ὄνειρο, σὰν ἐφιάλτης! Εἶχαν ξετυλιχτῆ μὲ ἀπίστευτη γρηγοράδα. Μέσα σὲ λίγες βδομάδες, σὲ μερικὲς μέρες, εἶχαν τελειώσει ὅλα.

Καὶ τὸ κακὸ ἦταν ἀνεπανόρθωτο!

Βέβαια, δὲν ἦταν ἔνοχη — τουλάχιστον μὲ τὸν τρόπο ποὺ πίστευε ὁ ἄντρας της. Ἀλλὰ πῶς ν' ἀποδείξη τὴν ἀθωότητά της;

Ἡ περηφάνεια της ἐξεγειρότανε, στὴν ἰδέα τῶν τσεπινωτικῶν ἐξηγήσεων. Δὲν καταδεχότανε νὰ παρακαλέση, νὰ ἱκετέψη.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὰ χάση ὅλα;... τὸ σπίτι της, τὸ παιδί της;

Κι' ὅμως ἦταν ἀθῶα. Μπορεῖ νὰ εἶχε φερθῆ ψυχρὰ κι' ἀνέρωτα στὸν ἄντρα της, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶχε ἀπατήσει!

Μὰ ὁ ἀδελφός της εἶχε κάνει μιὰ ἀπ' τὶς πράξεις ἐκείνες ποὺ δὲν παίρνουν δικαιολογία καὶ ποὺ ἀτιμάζουν μιὰ οἰκογένεια. Καὶ τὸ λάθος του θἄπεφτε σ' αὐτήν... σὰν νὰ μὴ φτάνανε τὰ δικά της!

Ἔπρεπε νὰ πιῆ ὡς τὸ τέλος τὸ πικρὸ ποτήρι...

Μέσ' στὴν ἀπελπισία της, πέρασε ἀπ' τὰ μάτια της ἡ περηφάνη καὶ γλυκειὰ μορφὴ τοῦ Μπερνάρ. Ἀπ' αὐτὸν ἴσως μποροῦσε νὰ ἐλπίζη μιὰ βοήθεια!

«Μὲ περιμένει στὶς 4. Θὰ πάω!» εἶπε μὲ τὸ νοῦ της.

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ Μπερνὰρ Σαμπαΐ κι' ὁ συνταγματάρχης ντὲ Μπραζὲ εἶχαν καθήσει μαζὶ σ' ἕνα ρεστωράν. Μὰ ὁ νέος δὲν ἄγγιζε σχεδὸν τὸ φαγητό του, Γέμιζε κρασὶ τὸ ποτήρι τοῦ συντρόφου του καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε συνταγματάρχα, θὰ ἤθελα νὰ γίνω μέλος τῆς λέσχης σας.

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Ἔρχεται ἐκεῖ κάποτε ὁ κόμης ντὲ Ραμπέρ;

— Ναί, συχνά...

— Θὰ φροντίστε λοιπὸν νὰ μὲ γράψετε.

ΜΑΙΚΙΝΑ ΠΟΥΓΚΑΛΑ

Ὁ «ποτηράκιας»

Μπᾶτος Μουχτῆς ἡ Ἀπόλας,
ποτηράκιας ἦταν ἀλκόλας
ἀπ' τὰ χρόνια τὰ παλιά.
Παθολογικὸς ἀλάνης,
ποὺ τὸν βρίσκεις, ποὺ τὸν χάνεις
μὲς στὰ φτωχοκαπηλεῖα.

*

Ἀρριδίστας πέρα ὡς πέρα,
γιὰ τὴν αὔριον ἡμέρα
δὲ σκοτίζεται σταλιά.
Χρόνια μπέκρος, χρόνια τράκας.
τὸν Πεπίτο ἀπ' τὸ Καράκας
τόνε τρώει στὴ τσεμπελιά.

*

Ὁ Θεὸς τοῦ τὸ ποτῆρι
καὶ ἀντέχει ξεροσφύρι
νὰ ρουφηξη ἕνα κουβᾶ
Ἡ ζωὴ τοῦ βράσε αὐγί,
σὰν τὸν παλαβὸ γυρίζει
καὶ τὰ πίνει παλαβά.

*

Κι' ἂν μπαγιάκος δὲν ὑπάρχη,
μὲ τὸν καταστηματάρχη
θἄχη μπλέξιμο γερό,
γιατί, μέσα στὸ μεθύσι,
προσπαθεῖ νὰ παραστήση
καὶ τὸν ἄντρα τὸ σκληρό.

*

Κάνει ὁ ἄλλος πὼς φοβᾶται,
κι' ἐπειδὴ τόνε λυπᾶται,
τοῦ σερβίρει μιὰ «μισή»
Κι' ἀντὲ πάλι ζαρζαλίκια
καὶ φωνὲς καὶ ντανταλίκια,
σὰν τελειώση τὸ κρασί...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

δσο μπορεῖτε πιὸ γρήγορα;

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, φίλε μου.

Ὁ Μπραζὲ κύτταξε τὸ Μπερνάρ, σὰν νἄθελε νὰ μαντέψη τὶς σκέψεις του καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ πρόσθεσε:

— Ἀπόψε κι' ὅλας, θὰ φροντίσω.

ΚΓ'.

Ὅταν πῆρε τὸ σύντομο γράμμα ποὺ τοῦ εἶχε ἀφίσει φεύγοντας ὁ Μπερνάρ, ὁ Σαβινιὰ μυρίστηκε κάποια καταστροφή. Νὰ τί τοῦ ἔγραφε ὁ συνέταιρος καὶ φίλος του:

«Ἀγαπητέ μου φίλε. Πᾶρε ἀμέσως τὸ παιδί μου καὶ τὴν γκουβερνάντα του ἀπ' τὴ λεωφόρο Ρουϋσντὰλ καὶ πήγαινέ τα στὸ παλιό μου σπίτι, στὴν ὁδὸ Μπερζέρ. Φρόντισε νὰ μὴ βγοῦνε καθόλου ἀπὸ κεῖ, γιὰ κανένα λόγο. Θὰ σὲ ξαναδῶ σὲ λίγο.

»Μπερνὰρ Σαμπαΐ».

Δὲ δυσκολεύτηκε ὁ Σαβινιὰ νὰ καταλάβη τί περίπου εἶχε συμβῆ.

Τὸ περίμενε ἄλλωστε, ἔπειτα ἀπ' τὴν ἀναφορὰ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ πιστός του Πισάρ.

Ὅσο ἐρωτευμένος κι' ἂν ἦταν ὁ Σαμπαΐ μὲ τὴν Ἀντρέ, κι' ὅσο κλειστὰ κι' ἂν ἔχουν τὰ μάτια τους αὐτοὶ ποὺ ἀγαπᾶνε, δὲ μποροῦσε νὰ ξεγελαστῆ γιὰ πολύ...

Ἐξ ἄλλου, ὁ γέρος παρατηροῦσε πὼς μεγάλωνε ὁλοένα ἡ μελαγχολία τοῦ συνεταίρου του κι' ὑποψιαζόταν τὴν αἰτία— ἢ μᾶλλον τὴν ἤξερε καλά.

Δὲν τὸν παραξένεψε λοιπὸν πολὺ τὸ σημείωμά του, κι' ἔσπευσε νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὶς ὁδηγίες του. Δὲ δυσκολεύθηκε ἄλλωστε καθόλου, γιατὶ ἡ Ἀντρέ, ἀπασχολημένη ἀλλοῦ, δὲ μποροῦσε ν' ἀντιληφθῆ αὐτὴ τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ γυιοῦ της.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα λοιπόν, τὸ παιδὶ βρισκόταν κλεισμένο στὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ Μπερζέρ, στὸ παλιὸ διαμέρισμα τοῦ Σαμπαΐ. Ἡ γωνικὴ ποὺ τὸ φύλαγε, δὲ θ' ἄφινε μὲ κανένα τρόπο νὰ τῆς τὸ πάρουν.

Ὁ Σουσέ, ὁ θυρωρὸς τοῦ μεγάρου, ἀποροῦσε ὁλένα πιὸ πολύ. Τί συνέβαινε λοιπόν; Δὲ μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήση...

Κατὰ τὶς 3, ἔφτασε στὴν ὁδὸ Μπερζὲρ ἡ Σαρζάν, ἡ καμαριέρα τῆς Ἀντρέ. Φαινόταν κι' αὐτὴ ἀνήσυχη, κατατραγυμένη, γιατὶ ἦταν ἀφοσιωμένη στὴν κυρία της.

— Μήπως εἶδατε τὴν κυρία; ρώτησε τὸ θυρωρὸ μ' ἀληθινὴ ἀνωγία.

— Ὄχι.

— Εἴσαστε βέβαιος πὼς δὲν ἤρθε ἐδῶ καθόλου;

— Ἂν ἐρχότανε, θὰ τὴν ἔβλεπα. Δὲν ἔφυγα καθόλου ἀπ' τὴ θέσι μου.

— Βγῆκε κατὰ τὶς 9 καὶ φοβᾶμαι μήπως ἔπαθε τίποτα! Εἶν' ἐδῶ ὁ κύριος;

— Ὄχι, ἔχει βγῆ ἔξω. Ἂν θέλετε ὅμως νὰ δῆτε τὸν κ. Σαβινιά...

Αὐτὴ τὴν ἀπάντηση ἔδινε ὁ θυρωρὸς στοὺς περισσότερους ἐπισκέπτες. Ὁ Σαβινιὰ ἦταν ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἡ Σαρζὰν δίστασε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα ἀπάντησε:

— Ἂς τὸν ρωτήσω... ἴσως μοῦ δώσῃ καμμιὰ πληροφορία.

Ὁ Σαβινιὰ τὴ δέχθηκε στὸ γραφεῖο του μ' ἕνα φιλικὸ χαμόγελο. Τὸν ἐπισκεπτόταν συχνά, συνήθως δὲ γιὰ νεανιάτες ἀφαιμάξεις τοῦ ταμείου του.

— Φαίνεσθε ταραγμένη... τῆς εἶπε κυτταζοντάς την μὲ τὰ διαπεραστικά του μάτια. Τί πάθατε;

— Ναί, εἶμαι πολὺ ἀνήσυχη, ὁμολόγησε ἡ καμαριέρα.

— Γιὰ ποιὰ λόγο;

— Δὲν ξέρω τί ἔγινε ἡ κυρία...

— Τὴ χάσατε;

—"Επρεπε νὰ γυρίση στὸ σπίτι κατὰ τὶς 11, ἢ στὶς 12 τὸ ἀργότερο...
—Καὶ δὲ φάνηκε;
—"Οχι.
—"Ε, θάρθῃ. Κάτι θὰ τῆς ἔτυχε...
—Μά, ξέρετε... εἶπε διστακτικὰ ἡ Σουζάν.
—Τί συμβαίνει;
—"Εχουν φέρει, ἐδῶ καὶ πολλὴ ὥρα, ἕνα ἐπείγον γράμμα γι' αὐτήν.
—"Α! Εἶναι σπουδαῖο, αὐτὸ τὸ γράμμα: ρώτησε ὁ Σαβινιά.
—"Ετσι μοῦ εἶπανε...
—Ποιὸς σᾶς τὸ εἶπε;
—'Η δεσποινὶς Ρόζα, ἡ ὁμογάλακτη ἀδελφὴ τῆς κυρίας.
«Μπᾶ! Εἶναι ἀνακατεμένη λοιπὸν κι' ἡ Ρόζα σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία;» σκέφθηκε ὁ Σαβινιά.
Καὶ ρώτησε τὴ Σουζάν:
—Τὴν εἶδατε, τὴ δεσποινίδα Ρόζα;
—Μὰ βέβαια... 'Η ἴδια μοῦδωσε τὸ γράμμα.
—Εἶναι μιὰ ὄμορφη καὶ καλὴ κοπέλα... Μήπως ἔχετε αὐτὸ τὸ γράμμα;
—Νά το, εἶπε ἡ Σουζάν, παίρνοντας θάρρος ἀπ' τὸ χαμογελαστὸ ὕφος τοῦ γέρου.
'Εκεῖνος τὸ πῆρε, τὸ κύτταξε ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, τὸ ψαχούλεψε καὶ εἶπε:
—Καλά, ἀφῆστε το. Θὰ τὸ δώσω ἐγώ.
—Περιμένετε ἐδῶ τὴν κυρία;
—Ναί, θάρθῃ σὲ λίγο, μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της, βεβαίωσε ὁ Σαβινιά.
Τὸ ἔλεγε ἔτσι στὴν τύχη, δίχως νὰ φαντάζεται πὼς ἦταν ἀλήθεια.
"Αφισε τὸ γράμμα πάνω στὸ γραφεῖο κι' ἔκανε μιὰ χειρονομία ἀποχαιρετισμοῦ στὴν καμαριέρα, σὰν νὰ τῆς ἔλεγε πὼς μποροῦσε νὰ φύγη.
'Η Σουζὰν βγῆκε, ἀνήσυχη ὅπως εἶχε μπῆ. Κάτι τι στὸ ὕφος τοῦ γέρου τὴν παραξένευε... Κι' ἀναρωτήθηκε κι' αὐτή, ὅπως ὁ θυρωρός:
«Τί συμβαίνει ἄραγε;»
Μόλις εἶχε φύγει, κάποιος ἄλλος ρώτησε τὸ Σουσέ:
—'Ο κ. Σαμπαί, παρακαλῶ;
Αὐτὸς ἦταν ἕνας ἄντρας μεσόκοπος, μὲ χυδαία φυσιογνωμία, ἀπεριποίητος. 'Απόφευγε νὰ κυττάξη στὰ μάτια τὸ συνομιλητή του, σὰν τὶς κουκουβάγιες ποὺ τὶς ἐνοχλεῖ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.
'Ο θυρωρὸς τοῦ ἔδωσε τὴ συνηθισμένη ἀπάντησί του:
—Λείπει ὁ κ. Σαμπαί. "Αν θέλετε ὅμως νὰ δῆτε τὸν κ. Σαβινιά..
—Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ κ. Σαβινιά;
—Δὲν τὸν ξέρετε; Εἶναι λοιπὸν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐργόσαστε ἐδῶ; 'Ο κ. Σαβινιὰ εἶναι ὁ συνέταιρος τοῦ κ. Σαμπαί.
—"Α! Καὶ ποῦ θὰ τὸν βρῶ: Στὸ γραφεῖο του:
—Μάλιστα. Στὸ βάθος, δεξιά.
'Ο ἐπισκέπτης διέσχισε τὴν αὐλή, ρίχνοντας γύρω του ματιὲς πονηρές.
"Οταν τὸν εἶδε, ὁ Σαβινιὰ πῆρε ὕφος ἐπιφυλακτικό. Δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου ἡ ὑποπτη φυσιογνωμία του...
"Εκρυψε σ' ἕνα συρτάρι τὸ γράμμα τῆς Ρόζας, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸ ἐξασφαλίση, καὶ ρώτησε ὕστερα τὸ νεοφερμένο:
—Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, κύριε;
—Λέγομαι Σαμουέλ. "Εχω ἕνα γραφεῖο δανείων καὶ προεξοφλήσεων, στὴν ὁδὸ Τετάρτης Σεπτεμβρίου.
—'Α! Λοιπόν;...
—"Εχουμε στὰ χέρια μας κάτι γραμμάτια, ἐγγυημένα ἀπ' τὸν κ. Σαμπαί.
'Ο Σαβινιὰ ἔκαμε μιὰ ἀπότομη κίνησι, σὰν τὸ ἄλογο ποὺ ξαφνιάζεται, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα. "Απλωσε μόνο τὸ χέρι του, γιὰ νὰ πάρη τὰ γραμμάτια.
Βλέποντας πὼς ὁ Σαμουὲλ δίσταζε λίγο νὰ τοῦ τὰ ἐμπιστευθῆ, τοῦ εἶπε ἀγέρωχα:
—Μείνετε ἥσυχος, κύριε, εἴμαστε τίμιοι ἐδῶ... Πρόκειται γιὰ μεγάλο ποσόν;
—Γιὰ 40 χιλιάδες φράγκα.
—Διάβολε! Δὲν εἶναι λίγα...
—Μόνο τὰ μισὰ εἶναι πληρωτέα τώρα.
—Καὶ τ' ἄλλα;
—Σ' ἕνα μῆνα.
—Γιὰ νὰ τὰ δοῦμε!
'Ο Σαμουὲλ ἀποφάσισε ἐπιτέλους νὰ δώση τὰ γραμμάτια. Μόλις ὁ Σαβινιὰ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὶς ὑπογραφές, στράφηκε στὸν ἐπισκέπτη.
—Αὐτὰ μονάχα ἔχετε; τὸν ρώτησε.
—Μάλιστα.
—Δὲ σᾶς χρωστάει ἄλλα, χρήματα ὁ κ. Ροζὲ ντὲ Μελάν;
—"Οχι, κύριε.
—Δὲ ζητήσατε νὰ πληρωθῆτε ἀπ' τὸν ἴδιο;
—"Οχι.
—Οὔτε καὶ προσφέρθηκε κανεὶς νὰ σᾶς ἐξοφλήση;
—Μιὰ κυρία ἦρθε καὶ μὲ εἶδε...
—'Η κ. Σαμπαί;
—Νομίζω πὼς τὴ λέγανε ἔτσι...
—Καὶ δὲ μπορέσατε νὰ συνεννοηθῆτε μαζί της;
—"Οχι, δυστυχῶς.
Κι' ὁ Σαμουὲλ ρώτησε, ἀνησυχῶντας ἀπ' τὸν ξερὸ τόνο τοῦ Σαβινιά:
—Θὰ τὰ πληρώσετε λοιπόν;
—Βεβαίως. Τώρα ἀμέσως.. Θὰ σᾶς ζητήσω μονάχα μιὰ γάρι: Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποῦ βρίσκεται ὁ κ. Ροζὲ ντὲ Μελάν;
—Εὐχαρίστως... Μᾶς ἔγραψε, σήμερα κι' ὅλας...
—Γιὰ νὰ σᾶς ζητήση κι' ἄλλα λεφτά;
—"Οχι. Γιὰ νὰ μάθη ἂν πληρώθηκαν τὰ γραμμάτια.
—'Α! Ποῦ βρίσκεται λοιπόν;
—Στὸ Αἶξ-λὲ Μπαίν, στὸ ξενοδοχεῖο «Σπλέντιτ»
—Χμ! Καλοπερνάει, βλέπω... "Ετσι εἶναι αὐτοὶ οἱ ἀριστοκράτες. 'Εννοοῦνε νὰ μὴν τοὺς λείψη τίποτα...
Συγχρόνως ὁ Σαβινιὰ εἶχε σημειώσει σ' ἕνα χαρτί: «Αἶξ-λὲ-Μπαίν, Ξενοδοχεῖο «Σπλέντιτ». Σαμουέλ. 9 Σεπτεμβρίου».
Σηκώθηκε ὕστερα, ἄνοιξε τὸ μεγάλο χρηματοκιβώτιο πῆρε ἀπὸ μέσα 40 χιλιόφραγκα καὶ τἄδωσε στὸν ἐπισκέπτη.
Δὲν ἔκαμε καθόλου λόγο γιὰ τὴν πλαστὴ ὑπογραφὴ τοῦ συνεταίρου του. Μόλις ὅμως ἔμεινε μόνος ἡ φυσιογνωμία του ἄλλαξε ξαφνικά:
—Ωραία οἰκογένεια, νὰ μὴ βασκαθῆ! μουρμούρισε σαρκαστικά.
Χτύπησε ἔπειτα τὸ κουδοῦνι καὶ ζήτησε τὸν Πισάρο:
—Δώστε αὐτὸ ἐδῶ στὸ τηλεγραφεῖο, τοῦ εἶπε. Καὶ μὴν πῆτε λέξι σὲ κανένα!
Εἶχε ἑτοιμάσει ἕνα σύντομο τηλεγράφημα γιὰ τὸ Ροζὲ ντὲ Μελάν:
«Ἀπόλυτος ἀνάγκη ἐλθετε αὔριο πρωῒ ὁδὸν Μπεζιέρ.
»Σαβινιά. μεροκαματιάρης».
Μόλις ἔφυγε ὁ Πισὰρ γιὰ τὸ τηλεγραφεῖο, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ὁ Μπερνάρ.
'Ο Σαβινιὰ ἔκρυψε ἀμέσως τὰ γραμμάτια σ' ἕνα συρτάρι, μὲ ταχυδακτυλουργικὴ ἐπιδεξιότητα. 'Ωστόσο, ὁ νέος ἀντελήφθη αὐτὴ τὴν κίνησί του.
—Τί κάνεις ἐδῶ; τὸν ρώτησε.
—'Εγώ; Σὲ περιμένω μ' ἀνησυχία. ἔπειτα ἀπ' τὸ σημείωμα ἐκεῖνο ποὺ μοῦστειλες...
—Εἶν' ἐδῶ τὸ παιδί;
—Ξέρεις ὅτι ἐκτελῶ πάντα τὶς ὁδηγίες σου... 'Απὸ ποῦ ἔρχεσαι;
—'Απ' τὸ ρεστωράν. Φάγαμε μαζὶ μὲ τὸ συνταγματάρχη ντὲ Μπραζέ. Τὸν εἶχα πάρει ἀπ' τὸ σπίτι του...
—Πῶς αὐτό; "Ετσι, γιὰ συντροφιά;
—"Οχι. Τὸν χρειαζόμουν γιὰ μάρτυρα... γιὰ νὰ διαπιστώση κάτι.
—Καὶ τὸ διαπίστωσε;
—Ναί.
—Δὲ χρειάζεται νὰ σὲ ρωτήσω περὶ τίνος πρόκειται... "Εγινε λοιπὸν σκάνδαλο. θόρυβος:...
—"Οχι, καθόλου.
—Μίλησέ μου μὲ εἰλικρίνεια, εἶπε μαλακὰ ὁ γέρος. 'Εξήγησέ μου τί συνέβη... Σὲ λυπᾶμαι, ξέρεις!
'Ο Μπερνὰρ Σαμπαὶ δάγκασε τὰ χείλια του. "Εκανε μερικὰ βήματα μέσα στὸ σαλόνι, γυρίζοντας τὴν πλάτη του στὸ συνεταιρό του γιὰ νὰ κρύψη τὴ συγκίνησί του. "Υστερα ξαναγύρισε κοντά του καὶ εἶπε:
—Σοῦ λέω μιὰ λέξι μονάχα: πὼς εἶμαι πολὺ δυστυχισμένος!
—'Εξ αἰτίας της; ρώτησε ὁ Σαβινιά.
'Ο νέος κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.
—Τὰ ξέρεις λοιπὸν ὅλα; πρόσθεσε ὁ ἄλλος.
—Ναί. Καὶ σὺ τὸ ἴδιο;
—Δυστυχῶς!
—Τὰ εἶχες ἀνακαλύψει;... Καὶ γιατί δὲ μοῦλεγες τίποτα;
—"Ηταν λεπτὴ ἡ θέσι μου. Μποροῦσε νἄκανα λάθος...
'Ο Μπερνὰρ συνέχισε τὸ νευρικὸ περίπατό του μέσα στὸ γραφεῖο. "Επειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, εἶπε:
—Τὴν περιμένω. Θάρθῃ ἐδῶ... Καταλαβαίνεις ὅτι δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ δουλέψω... "Επειτα ἀπὸ ἕνα τέτοιο χτύπημα, πρέπει νὰ περάση καιρός, γιὰ νὰ ξαναβρῆ κανεὶς τὴν ἰσορροπία του... Πηγαίνω τώρα στὸ διαμέρισμά μου, κοντὰ στὸ παιδί μου. "Εχω ἀνάγκη νὰ μείνω μόνος... "Οταν ἔρθη, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ τὴ στείλης.
—Σύμφωνοι!
"Οταν ἔμεινε μόνος, ὁ Σαβινιὰ τελείωσε γρήγορα τὴν ἐκκρεμῆ δουλειά του, γιὰ νὰ μπορέση ὕστερα νὰ σκεφθῆ τὴν κατάστασι.
"Ηξερε τὴ λογικὴ καὶ τὴν ψυχραιμία τοῦ συνεταίρου του. Κι' ὅμως ἀνησυχοῦσε. Δὲν ἦταν βέβαιος πὼς θ' ἀπόφευγαν τὸ σκάνδαλο...
Περίμενε μ' ἀνυπομονησία νὰ φτάση ἡ νέα γυναῖκα.
Στὶς 4 ἀκριβῶς, τὴν εἶδε νὰ μπαίνη στὸ

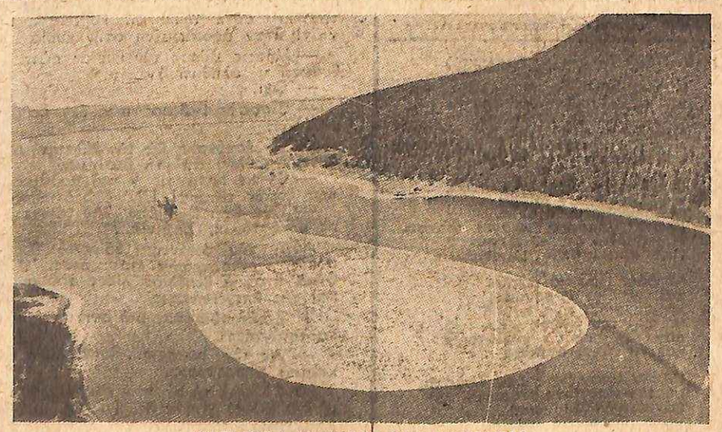

ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΞΥΛΕΙΑΣ ΣΤΗ ΝΟΡΒΗΓΙΑ

Στὰ φιόρντ τῆς Νορβηγίας καὶ στὶς ἀκτὲς τῆς Φινλανδίας χρησιμοποιεῖται ἕνας πρωτότυπος τρόπος μεταφορᾶς τῆς ξυλείας, ἀπὸ τὸν τόπο τῆς κοπῆς της ὡς τὰ ἐργοστάσια χαρτοβιομηχανίας. Οἱ κορμοὶ τῶν δέντρων, μόλις κοποῦν, ρίχνονται στὴ θάλασσα καὶ συγκεντρώνονται μέσα σὲ τεράστια καὶ ἰσχυρὰ δίχτυα. Τὸ κάθε δίχτυ προσδένεται κατόπιν σ' ἕνα ρυμουλκό, ποὺ τὸ μεταφέρει μαζὶ μὲ τὸ περιεχόμενό του στὸ ἐργοστάσιο ἐπεξεργασίας, τὸ ὁποῖον βρίσκεται κι' αὐτὸ στὸ βάθος κάποιου φιόρντ, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ θάλασσα. Φυσικά, σὲ περίπτωσι κακοκαιρίας, ἡ μεταφορὰ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατη.

γραφεῖο του. Μ' ὅλο ποὺ τὴν ἀντιπαθοῦσε, ἐνοίωσε τώρα οἶκτο. Βλέποντας τὸ χλωμὸ πρόσωπό της καὶ τὰ κλαμένα μάτια της...
'Ωστόσο, ἡ 'Αντρὲ ἀπόφυγε νὰ ἐκδηλωθῆ σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τὸν θεωροῦσε ἐχθρό της. Τὸν ρώτησε μονάχα:
—Εἶν' ἐδῶ ὁ κ. Σαμπαί;
Δὲν τολμοῦσε νὰ πῆ «ὁ ἄντρας μου».
'Ο γέρος σηκώθηκε. πῆγε κοντά της κι' ἀπάντησε μαλακά:
—'Ο Μπερνὰρ σᾶς περιμένει, ἀπάνω, στὸ διαμέρισμά του.
Καὶ πρόσθεσε μὲ χαμηλότερη φωνή:
—Μήπως ἔχετε νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆτε τίποτα, πρὶν τὸν δῆτε;
—Γιὰ ποιὸ ζήτημα;
—Γιὰ τὶς ἐνέργειες ποὺ κάνετε σὲ κάποιο Σαμουέλ...
'Η νέα γυναῖκα ἄρχισε νὰ τρέμη σύγκορμη. 'Ο Σαβινιὰ τὴ λυπήθηκε ἀκόμη πιὸ πολύ, βλέποντάς την σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι.
—'Α, πραγματοποίησε λοιπὸν τὴν ἀπειλή του αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; μουρμούρισε ἡ 'Αντρέ. Τὰ ξέρετε ὅλα;...
—'Απαντῆστε μου ἄφοβα... "Εχετε καμιὰ ἀνάμιξι σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία τῶν γραμματίων;
—"Οχι, σᾶς τ' ὁρκίζομαι!
—Εἶναι δουλειὰ τοῦ ἀδελφοῦ σας μόνο;
—'Ο Ροζὲ παρασύρθηκε... Μοῦ τὰ ὁμολόγησε ὅλα... Τοῦδωσα κρυφὰ ἄλλες 20 χιλιάδες φράγκα. ἐδῶ κι' ἕνα - δυὸ μῆνες... "Ηθελα νὰ τὸν σώσω.. γιὰ νὰ μὴ ντροπιαστῆ ἡ οἰκογένειά μας. "Ετρεμα μήπως μάθη ὁ ἄντρας μου αὐτὴ τὴν ἀτιμία καὶ μᾶς περιφρονήση...
"Εβαλε τὰ κλάματα κι' ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα, γιατὶ δὲν τὴν κρατοῦσαν πιὰ τὰ πόδια της.
'Ο Σαβινιὰ τὴν κύτταζε μὲ προσοχὴ κι' ἀναρωτιόταν ἂν ἦταν εἰλικρινὴς αὐτὸς ὁ πόνος της. ἂν ἦταν μᾶλλον θῦμα παοὰ ἔνοχος...
"Οσο κι' ἂν εἶχε στεγνώσει ἡ καρδιά του, τὰ δάκρυά της τὸν συγκινοῦσαν. Προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήση, νὰ τονώση τὸ ἠθικό της.
—Γιατί νὰ μὴ μοῦ ἐκμυστηρευθῆτε ὅ,τι σᾶς συνέβαινε; τῆς εἶπε. Θὰ φρόντιζα νὰ σᾶς βοηθήσω...
—Θὰ μὲ βοηθούσατε;... 'Εσεῖς;...
—Ξέρω, μὲ θεωρεῖτε ἐχθρό σας! Ξέρετε ὅμως τὴ στοργή μου γιὰ τὸ Μπερνάρ. 'Αφοῦ λοιπὸν σᾶς ἀγαποῦσε ὁ Μπερνὰρ τυφλά, μὲ πάθος, ἦταν φυσικό, γιὰ χάρι του, νὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς βγάλω ἀπ' τὴ δύσκολη θέσι σας... Τὰ γραμμάτια τοῦ ἀδελφοῦ σας πληρώθηκαν, κυρία.
—'Απὸ σᾶς;
—Ναί, ἀπὸ μένα!
—Κι' ὁ Μπερνὰρ τὸ ἀγνοεῖ:
—Δὲ θὰ τὸ μάθη ποτέ, ἂν δὲν τοῦ τὸ ὁμολογήσετε σεῖς... Σᾶς συνιστῶ ὅμως νὰ σωπάσετε... τὸ ἀπαιτῶ μᾶλλον! Γιατί νὰ τοῦ προσθέσετε ἄλλη μιὰ λύπη;
—Μὰ τὰ λεφτὰ αὐτά... πῶς θὰ τὰ δικαιολογήσετε;
—"Εννοια σας, αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά... "Οσο γιὰ τὸν ἀδελφό σας. ὁ «μεροκαματιάρης» θὰ τοῦ δώση ἕνα μάθημα ποὺ θὰ τὸ θυμᾶται σ' ὅλη του τὴ ζωή... Κι' ἴσως βάλη μυαλό, ἔπειτα ἀπ' αὐτό!
—Τί καλὸς ποὺ εἴσαστε! ψιθύρισε ἡ 'Αντρέ, ἀρπάζοντας τὸ χέρι τοῦ γέρου. Κι' ἐγὼ σᾶς εἶχα παρεξηγήσει... Ποτὲ δὲ θὰ ξεχάσω πόση εὐγνωμοσύνη σᾶς ὀφείλω!
—Καλά, καλά, θὰ τὰ ξαναποῦμε ἀργότερα. Κάνετε γρήγορα τώρα, γιατὶ ὁ ἄντρας σας θ' ἀνυπομονῆ!
'Ο Σαβινιὰ ἄνοιξε ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου του, πῆρε τὸ γράμμα τῆς Ρόζας καὶ τόδωσε στὴν 'Αντρέ, λέγοντάς της:
—Κουράγιο!
'Εκείνη ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸ φάκελλο καὶ τόκρυψε ὕστερα στὸν κόρφο της.
—Εἶναι ἀπ' τὴν καϋμένη τὴν ἀδελφή μου, εἶπε. Εἴμαστε κι' οἱ δυὸ τὸ ἴδιο δυστυχισμένες...
'Ο Σαβινιὰ τὴ συνώδευσε ὡς τὴ μεγάλη σκάλα κι' ἐκεῖ τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι, λέγοντάς της πάλι:
—Κουράγιο!
'Η νέα γυναῖκα εἶχε σαστίσει μ' αὐτὴ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ κι' ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της: «"Αν τοὺ τὰ εἶχα ὁμολογήσει ὅλα, ἴσως θὰ μ' ἔσωζε».
Συγχρόνως ὁ γέρος συλλογιζότανε, νυρίζοντας στὸ γραφεῖο του:
«Μήπως γελάστηκα; Μήπως αὐτὴ ἡ 'Αντρὲ ἀξίζει περισσότερο ἀπ' ὅσο ὑπέθετα;... Θὰ δοῦμε!»

ΚΔ'.

"Οταν ἄφισε τὸ Σαβινιά, ὁ Μπερνὰρ Σαμπαὶ πῆγε νὰ κλειστῆ στὸ παληὸ σαλόνι τῆς μητέρας του. "Ολα ἐκεῖ μέσα ἔμεναν ὅπως ἦσαν ὅταν πέθανε ἡ καλὴ καὶ βαρραλέα ἐκείνη γυναίκα.
Σὲ λίγο, ἀκούστηκαν ἀπ' ἔξω βήματα γυναικεῖα. 'Ο νέος εἶχε καθήσει προστὰ σ' ἕνα τραπέζι, ἀκουμπῶσε τὸ κεφάλι του στ' ἀριστερό του χέρι καὶ μὲ τὸ δεξιὸ ἔγραφε κάτι σ' ἕνα κομμάτι χαρτί.
'Ακούγοντας τὰ βήματα στὸ διάδρομο, ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε ἤρεμα καὶ ψυχρὰ τὴν 'Αντρὲ ποὺ ἔμπαινε. Τῆς ἔδειξε μὲ τὸ χέρι μιὰ καρέκλα κι' ὕστερα ἔσκυψε πάλι πάνω ἀπ' τὸ χαρτί.
'Εκείνη ἔμεινε ὄρθια μπροστά του. σὰν ἔνοχος μπροστὰ στὸ δικαστή της.
—"Εχουμε νὰ κανονίσωμε ὁρισμένα πράγματα, τῆς εἶπε σὲ λίγο ὁ Μπερνάρ. 'Η κατάστασί μας δὲν εἶναι πιὰ ἡ ἴδια...
Δίστασε λίγο. ἀνάσανε βαθειὰ καὶ πρόσθεσε:
—Εἶναι γιὰ μένα ἕνα θλιβερὸ καθῆκον... Μὰ ὀφείλω νὰ σοῦ πῶ ὅτι ὁ καθένας μας θ' ἀκολουθήση στὸ ἑξῆς τὸ δικό του δρόμο. Πρέπει νὰ χωρίσουμε.
—Θὰ ἀτιμασθῶ στὰ μάτια τοῦ κόσμου... καὶ τῶν δικῶν μου! μουρμούρισε ἡ 'Αντρὲ μ' ἀδύνατη φωνή.
—Θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ σὲ δικαιολογήσω. Θὰ μιλήσω στὴ μητέρα σου, στὴν καλὴ αὐτὴ γυναῖκα ποὺ τὴν ἀγαποῦσε καὶ ποὺ μοῦδειξε πάντα στοργή, σὰν μητέρα, ὅτι δὲν ταιριάζουν οἱ χαρακτῆρες μας. Θ' ἀποφύγω νὰ κάνω λόγο γι' αὐτὸ ποὺ εἶδα!
—"Ωστε μὲ νομίζεις ἔνοχη;
'Ο Μπερνὰρ δὲν ἀπάντησε κι' ἄρχισε πάλι νὰ γράφη.
—Δὲ σκέπτεσαι, ἐπέμεινε ἡ 'Αντρέ. ὅτι μπορεῖ νὰ παρασύρθηκα σ' ἕνα ραντεβοῦ στὸ σπίτι τοῦ κόμητος. ἀπὸ ὡρισμένες ἀνεξήγητες περιστάσεις μοιραῖες γιὰ μένα;
—Σὲ παρακαλῶ, μὴ συζητῆς περισσότερο πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα!
—"Αν σοῦ ὁρκισθῶ σ' ὅ,τι ἔχω ἀγαπητότερο στὸν κόσμο, πὼς δὲ σ' ἀπάτησα ποτέ, ποτέ, ἀπὸ τότε ποὺ φέρω τ' ὄνομά σου:.
—Θάναι ἀνώφελο. Δὲ θὰ σὲ πιστέψω.
—Τ' ὁρκίζομαι στὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μας!
—Δὲ σὲ πιστεύω, ξανᾶπε ὁ Μπερνὰρ παγωμένα.
—Κι' ὅμως αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια!
—Μὴν ἐπιμένης ἄδικα, Αντρέ! Τίποτα δὲ μπορεῖ ν' ἀλλάξη τὶς ἀποφάσεις μου.
'Η νέα γυναῖκα πῆγε πολὺ κοντὰ στὸν ἄντρα της καὶ τοῦ εἶπε, μὲ τὰ χέρια ἑνωμένα καὶ μ' ἀλλοιωμένη φωνή:
—"Ακουσέ με, Μπερνάρ... Δέξου νὰ μ' ἀκούσης μιὰ στιγμή! Ναί, ἀναγνωρίζω ὅτι φέρθηκα ἀσυλλόγιστα ὡς τώρα. Συνδεῖσα μιὰ ψυχρότητα. ποὺ δὲν ἀνταποκρινότανε πρὸς τὶς πραγματικὲς ψυχικὲς διαθέσεις μου. 'Εχεις δίκηο νὰ μὲ κατακρίνης γι' αὐτό. Μὰ τὸ μέλλον δὲ μπορεῖ νὰ ἐπαναρθώση τὸ παρελθόν:
—Εἶν' ἀδύνατο... Σκέφθηκα πολύ.. 'Εδῶ καὶ μερικὲς μέρες, ἔχω πάψει νὰ ζῶ... Σ' ἀγαποῦσα μ' ἔρωτα βαθύ, ἀπόλυτο... Γιὰ νὰ τὸν ξερριζώσουν ἀπ' τὴν καρδιά μου, χρειάστηκαν προσδολὲς τέτοιες ποὺ κανεὶς ἄντρας δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὶς ἀνεχθῆ... Δὲ μιλάω γιὰ τὴν τελευταία, ποὺ λέρωσε τ' ὄνομά μου καὶ τὴν τιμή μου!
—Μπερνάρ, σοῦ ὁρκίζομαι!...
—Εἶναι περιττὴ αὐτὴ ἡ συζήτησι! Σὲ παρακάλεσα νἀσθῆς ἐδῶ, ὄχι γιὰ νὰ σὲ κατηγορήσω, ἀλλὰ γιὰ νὰ καθορίσω τὴν κατάστασί μας στὸ μέλλον.
—Τί θέλεις δηλαδὴ νὰ γίνη:...
—Σοῦ δίνω τὴν ἐλευθερία σου καὶ παίρνω πίσω τὴ δική μου. 'Επιθυμῶ μονάχα νὰ ἀποφύγουμε τὸ σκάνδαλο καὶ τὸ διασυρμὸ τοῦ ὀνόματός μας στὰ δικαστήρια.
—Λοιπόν;...
—Μποεῖς νὰ ἐξακολουθήσης νὰ λέγεσαι κυρία Σαμπαί. 'Ελπίζω πὼς θἄχης τὴν περηφάνεια νὰ σεβασθῆς αὐτὸ τὸ ὄνομα. Μά, ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς, δὲ θὰ ζοῦμε πιὰ κάτω ἀπ' τὴν ἴδια στέγη. Θ' ἀποφεύγω ἀκόμη καὶ νὰ συναντηθοῦμε.
»Θὰ προτιμοῦσα—ἀλλὰ χωρὶς νὰ σοῦ ἐπιβάλλω αὐτὸ τὸν ὅρο—νὰ πᾶς νὰ ζήσης μὲ τὴ μητέρα σου. 'Επειδὴ ὡστόσο πρέπει νὰ εἶσαι ἀνεξάρτητη, σ' ἀφίνω νὰ πάρης ὅ,τι σ' ἀρέσει ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ πάσκου Μορνσώ. 'Επιπλέον, θὰ σοῦ δίνω ἕνα ποσὸν 50 χιλιάδων φράγκων τὸ χρόνο.
»"Εχω γράψει ἐδῶ αὐτοὺς τοὺς ὅρους. Πρόκειται. Βέβαια γιὰ μιὰ συμφωνία ποὺ ἡ τήρησί της θὰ βασίζεται μόνο στὸ λόγο τῆς τιμῆς μας... Εἶναι περιττὸ νὰ προσθέσω ὅτι οἱ γονεῖς σου θὰ διατηρήσουν ὅ,τι εἶχαν ὡς τώρα ἀπὸ μένα. "Οσο γιὰ τὸ γυιό μας... θὰ τὸν κρατήσω ἐγώ!
'Η 'Αντρὲ ἔκλεισε τὰ μάτια της.
—Θάναι ἕνα ἐγκύγυο γιὰ μένα, πρόσθεσε ὁ Μπερνάρ. 'Ελπίζω νὰ κάνης γιὰ χάρι του θυσίες ποὺ δὲ θὰ τὶς ἔκανες ἀσφαλῶς γιὰ μένα, κι' ὅτι θὰ ζήσης μὲ σοβαρότητα κι' ἀξιοπρέπεια. ἀποτραβηγμένη ἀπ' τὸν κόσμο.
—Δέχομαι ὅ,τι θέλεις, ὅλα! Μὴ μὲ χωρίσης ὅμως ἀπ' τὸ παιδί μου!
—Δὲ γίνεται ἀλλοιῶς. Ὁ ὅρος αὐτὸς εἶναι ρητός.

ΟΙ ΚΥΚΝΟΙ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΟΥΝ ΣΤΟ ΑΜΒΟΥΡΓΟ

Οἱ κύκνοι τοῦ ποταμοῦ "Αλστερ, ἀφοῦ κατέβηκαν κατὰ τοὺς πέντε χειμερινοὺς μῆνες σὲ θερμότερα μέρη ξαναγύρισαν τώρα στὴν πόλι τοῦ 'Αμβούργου, ὅπου οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως καὶ ἰδίως τὰ παιδιά, τοὺς ἐπεφύλαξαν θερμὴ ὑποδοχή. Προκειται γιὰ ἕνα φαινόμενο. ποὺ θυμίζει κάθε χρόνο στοὺς κατοίκους τῆς πόλεως πὼς ἤρθε ἡ ἄνοιξι. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ τῆς ἀποδημίας ἐπαναλαμβάνεται κάθε χρόνο μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια. "Οπως δὲ ἐξακριβώθηκε δὲν προκαλεῖται ἀπὸ τὸν καιρὸ καὶ ἀπὸ τὴ θερμοκρασία, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἐνστικτο τῶν πουλιῶν αὐτῶν. τὰ ὁποῖα δὲν χάνουν οὔτε μέρα. Κατὰ τὶς μετακινήσεις τους αὐτές, οἱ κύκνοι συνοδεύονται ἀπὸ μέλη τῆς 'Εταιρείας Προστασίας Ζώων, ποὺ εἶναι ἕτοιμα νὰ προστατεύσουν τὰ ὡραῖα αὐτὰ πουλιὰ ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

— Εἶσαι σκληρός!...
— Λιγώτερο ἀπὸ σένα.
— Δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ μοῦ ἐπιβάλης αὐτὸ τὸ μαρτύριο!
Ὁ Μπερνὰρ σηκώθηκε.
— Θέλεις νὰ βάλουμε ἕνα διαιτητὴ μεταξύ μας; εἶπε. Συμβουλέψου τὴ μητέρα σου... Διηγήσου της τὴν ἱστορία σου!... Δεῖξε της αὐτὰ τὰ γράμματα..
Καὶ παρουσίασε στὴν Ἀντρὲ τὰ γράμματα ποὺ τοῦ εἶχε στείλει ἡ Ραϋμόντ. ἐσώκλειστα στὸ δικό της. Ἐκείνη τ' ἀναγνώρισε κι' ἔμπηξε μιὰ φωνή.
—'Ἀ, τὰ ἤξερες ὅλα! εἶπε.
— Ναί, ὅλα. Ἡ τύχη μοῦ φανέρωσε τὸ μυστικό σου! Κι' ὅμως ἔχεις τώρα τὴν ἀξίωσι νὰ κρατήσης τὸ γυιό σου... Δὲν τολμῶ νὰ πῶ «τὸ γυιό μας», γιατὶ μὲ καταδίκασες στὸ φοβερὸ αὐτὸ μαρτύριο νὰ μὴν ξέρω ἂν εἶναι δικό μου τὸ παιδὶ ποὺ τοῦδωσα τ' ὄνομά μου!...
»Ὁπωσδήποτε, ὅσο κι' ἂν ἀμφιβάλλω. θέλω νὰ τὸ σώσω ἀπὸ τὰ ἄσχημα παραδείγματα καὶ τὴ βλαβερὴ ἐπίδρασι ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχη ἀλλοῦ... Καταλαβαίνεις;
—Τί δυστυχισμένη ποὺ εἶμαι!...
—Ὄχι περισσότερο ἀπὸ μένα! Κι' ὅμως ἐγὼ δὲν ἔκανα κανένα σφάλμα... μόνο ποὺ σ' ἀγάπησα!
Ἡ νέα γυναῖκα ἀνασκίρτησε καὶ φώναξε, τρέμοντας ὁλόκληρη:
— Ναὶ λοιπόν, ἤμουν ἔνοχη, Μπερνάρ! Ἔκανα ἕνα σφάλμα, γιὰ τὸ ὁποῖο τιμωρήθηκα σκληρά. Μά, ἀπὸ δειλία, δὲ σοῦ τὸ ἐξομολογήθηκα, ὅταν ἤρθες σ' μένα... Θέλησα νὰ σοῦ μιλήσω γι' αὐτὸ κάποτε, στὸ σπίτι σου, στὴ Ροσέρ, ἀλλὰ δὲν τόλμησα... Ἴσως νὰ τὸ θυμᾶσαι...
»Δὲν ἤμαστε παντρεμένοι τότε. Εἶχες ζητήσει τὸ χέρι μου... Ἀργότερα, ὅταν θὰ μείνης μονάχος, ὅταν θὰ περάση ὁ δίκαιος θυμός σου, θὰ τὸ σκεφθῆς... Ἤρθα σὲ σένα μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ σοῦ τὰ ὁμολογήσω ὅλα, μ' ἀπόλυτη εἰλικρίνεια. Μ' ἀγαποῦσες... θὰ μὲ συγχωροῦσες ἴσως... Μὰ ὕστερα δὲν τόλμησα. Μ' ἔπνιξε ἡ ντροπή, μοῦ βούλωσε τὸ στόμα... Δὲ βρῆκα τὰ λόγια ποὺ ἤθελα... Σκέφθηκα πὼς ὁ καιρὸς ποὺ θὰ περνοῦσε, θὰ ἔσβυνε τελείως τὸ σφάλμα μου... κάθε ἴχνος του.
»Ἀργότερα, προσπάθησα νὰ ζαλιστῶ, νὰ ξεχάσω. Ρίχτηκα στὶς κοσμικὲς διασκεδάσεις... Μὰ σοῦ τ' ὁρκίζουαι, Μπερνάρ, στὸ Θεὸ ποὺ μᾶς ἀκούει, ὅτι ὁ γυιός μου εἶναι καὶ δικό σου παιδί!... ὅτι δὲν ἔκαμα ἄλλο σφάλμα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πρῶτο ποὺ ἦταν ἤδη παληὸ ὅταν ζήτησες τὸ χέρι μου... ὅτι δὲ λέρωσα ποτὲ τ' ὄνομά σου!
»Φταίει γιὰ ὅλα τὸ πεπρωμένο. Αὐτὸ δημιούργησε τὰ φαινόμενα ποὺ σὲ ξεγελάνε... Εἶμαι θῦμα τῆς ἐπιπολαιότητάς μου... Θάπρεπε νὰ τὰ ἐμπιστευθῶ ὅλα σὲ σένα. τὸν προστάτη μου. Τιμωρήθηκα σκληρά. γιατὶ δὲ μίλησα!..
»Δὲν προσπαθῶ τώρα νὰ ὑπερασπισθῶ τὸν ἑαυτό μου. Θὰ κάνω ὅ,τι θέλεις...Κράτησε τὸ παιδί μου, τὸ παιδί μας!... Ἔκανες τόσα πολλὰ γιὰ μᾶς. γιὰ τὴν οἰκογένειά μου, ὥστε δὲ μπορῶ ν' ἀντισταθῶ στὴ θέλησί σου... Θὰ ζήσω ὅπως διατάζεις... Τουλάχιστον ὅμως θὰ μοῦ ἐπιτρέπης νὰ τὸν βλέπω κάπου - κάπου;...
—'Αργότερα...ὅταν ἠρεμήσουμε κάπως. Ὑπόγραψε τώρα!
— Τὸ ἀπαιτεῖς;
— Ναί, τὸ θέλω.
— Εἶσαι ἀμείλικτος!
— Μοῦ τὸ ἐπιβάλλει ἡ τιμή!
Τῆς ἔδινε μιὰ πέννα. Ἐκείνη τὴν πῆρε. μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε.
—Ὑπόγραψε: «Ἀντρὲ ντὲ Μελάν».
— Μπερνάρ! τὸν ἱκέτεψε γιὰ τελευταία φορά.
—Ὑπόγραψε! εἶπα.
Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ὑπάκουσε. Ὕστερα ἔφερε τὸ χέρι στὴν καρδιά της καὶ εἶπε μαλακά, κυττάζοντας τὸν ἄντρα της μὲ μάτια δακρυσμένα.
—Ἐπίτρεψέ μου νὰ σοῦ ἐξηγήσω .. γιὰ νὰ καταλάβης. Δέξου νὰ ξανασυναντηθοῦμε...
—Ὄχι! Χωρίζουμε γιὰ πάντα!
— Τί θὰ κάνης τώρα;
— Θὰ ζήσω μονάχα μὲ τὸ παιδί μου. αὐτὸ ποὺ μοῦ ἀπομένει ἀπὸ σένα Θὰ ἀπομονωθῶ στὸ παληὸ σπίτι, ὅπου ζήσανε καὶ πεθάνανε οἱ γονεῖς μου... Σὲ μερικὲς μέρες, θὰ πουλήσω τὸ μέγαρο ποὺ μὲ πότισε μόνο θλίψεις κι' ἀπογοητεύσεις...
— Ὥστε δὲ θὰ ξαναϊδωθοῦμε πιά;
— Ποτέ! Περιφρόνησες τόσον καιρὸ τὸν ἔρωτά μου Μὰ ἔκανα ὑπομονή, ἐλπίζοντας νὰ σὲ φέρω πιὸ κοντά μου. Σήμερα δὲν ἔχει πληγωθῆ πιὰ ἡ ἀγάπη μου. ἀλλ' ἡ τιμή μου... Τελείωσαν ὅλα!
"Εβαλε μπροστά της ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα.
—"Αν τυχὸν ἔχης κι' ἄλλα χρέη, πλήρωσέ τα. πρόσθεσε 'Αντίο τώρα!
—'Αφισέ με νὰ φιλήσω τὸ παιδί μου!
Ὁ νέος ὀρθωσε τὸ ψηλὸ κορμί του κι' ἀπάντησε μὲ σιγανὴ φωνή. σὰν νὰ φοβόταν μήπως τὸν ἀκούσουν:
— Σοῦ εἶπα... ἀργότερα. ὄχι τώρα... Τὰ χείλια σου εἶναι ἀκόμη μολυσμένα ἀπ' τὰ φιλιὰ τοῦ ἄλλου!... 'Αντίο!
Ἡ 'Αντρὲ σωριάστηκε σ' ἕνα κάθισμα. τσακισμένη ἀπ' αὐτὲς τὶς τελευταῖες λέξεις καὶ σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της.
Ὁ Μπερνὰρ Σαμπαὶ τῆς ἔρριξε μιὰ τελευταία πονεμένη ματιά. Μὰ δὲ δίστασε. Διέσχισε τὸ σαλόνι καὶ βγῆκε.
Ἡ 'Αντρὲ εἶχε μείνει ἀκίνητη σκυφτή. μουρμουρίζοντας. σὰν νὰ μποροῦσε ἀκόμη νὰ τὴν ἀκούσῃ ἐκείνος:
— Λυπήσου με!...Λυπήσου με!...
Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ ἄκουσε νὰ σταματᾶη ἐν' αὐτοκίνητο στὴν ἐξώπορτα. Σηκώθηκε. ἔτοεξε στὸ παράθυρο καὶ εἶδε τὴ γκουβερνάντα μὲ τὸ παιδὶ ν' ἀνεβαίνουν στ' αὐτοκίνητο Ὕστερα ἀνέβηκε κι' ὁ Μπερνὰρ Σαμπαὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα. καὶ τ' αὐτοκίνητο ξεκίνησε κι' ἔστρωσε στὴν ὁδὸ Μπεζέρ.
Ἡ ἀπελπισμένη μητέρα ξέσπασε τότε σὲ λυγμοὺς Δάκρυα ἀγωνίας κυλοῦσαν ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά της.

ΚΕ'.

Ὅταν. ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ ἡ 'Αντρὲ κύτταξε γύρω της. μπόρεσε νὰ ἀντιληφθῆ ἐπιτέλους τὴν πραγματικότητα...
Βρισκότανε στὸ ἀπέραντο ψυχρὸ καὶ σχεδὸν γυμνὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ τῶν Σαμπαί. Εἶδε πάνω στὸ τραπέζι τὸ χαρτὶ ποὺ εἶχε ὑπογράψει. χωρὶς κἂν νὰ τὸ διαβάσῃ.
Δὲν ἀνέφερε τὴν αἰτία τοῦ χωρισμοῦ. Ἔλεγε μονάχα ὅτι οἱ δυὸ σύζυγοι γιὰ ν' ἀποφύγουν σκηνὲς καὶ ἐπεισόδια, εἶχαν ἀποφασίσει νὰ πάψουν νὰ συζοῦν, κι' ὅτι ὁ Σαμπαὶ ἀναλάμβανε νὰ κρατήσῃ καὶ ν' ἀναθρέψῃ τὸ παιδί του.
Τί μποροῦσε νὰ κάνῃ ἄλλωστε ἡ 'Αντρέ; Δὲ χρειαζότανε κἂν αὐτὸ τὸ χαρτὶ ὁ Μπερνάρ. Κρατοῦσε στὰ χέρια του τὰ ἐνοχοποιητικὰ γράμματά της. Ὁ συνταγματάρχης ντὲ Μπραζὲ τὰ εἶχε δῆ στὴν κάμαρα τοῦ Ραμπέρ. Τέλος. ὁ Σαβινιὰ εἶνε στὸ χρηματοκιβώτιό του τὰ πλαστὰ γραμμάτια, ποὺ ἀρκοῦσαν γιὰ ν' ἀτιμάσουν τὸ ὄνομα τῶν Μελάν.
Ἔπρεπε νὰ ὑποταχθῆ στὴ μοῖρα της ἡ 'Αντρέ. Κάθε ἀντίστασι ἦταν ἀδύνατη...
"Ερριξε μιὰ ματιὰ γύρω της κι' ἀναρωτήθηκε τί τῆς ἔμενε νὰ κάνη.
Καθὼς κύτταζε μὲ σβυσμένα μάτια ἕνα πορτραῖτο τῆς μητέρας τοῦ Μπερνὰρ μὲ τὸ γυιό της. μικρὸ ἀκόμη, θυμήθηκε ξαφνικὰ τὸ γράμμα ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ Σαβινιά.
"Ηταν ἀπ' τὴ Ρόζα. Τί τῆς ἔγραφε ἀραγε ἡ ἀδελφή της:
Τ' ἄνοιξε κι' ἔβγαλε πρῶτα ὀπ' τὸ φάκελλο μιὰ ἐπιταγὴ γιὰ 200 χιλιάδες φράγκα. πληρωτέα στὸν κομιστή. μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Βαρώνου Φερνέ.
Τὴ συνόδευε ἕνα σύντομο γράμμα:
«Ἀντρέ μου. Σοῦ φέρνω τὴ σωτηρία. Μὴν τὴν ἀρνηθῆς.
»Ξέρεις τὴ δυστυχία μου... Ὁ πόνος κι' ἡ ἀπελπισία εἶναι κακοὶ σύμβουλοι. Συνάντησα ὡστόσο στὸ θλιβερό μου δρόμο μιὰ εὐγενικὴ στοργή. ποὺ θὰ μὲ στηρίξη ἴσως.
»Πάντως, ἂν σὺτὸ ποὺ κάνω θᾶναι μιὰ θυσία ἐκ μέρους μου. θὰ μὲ παρηγορῇ ἡ σκέψι πὼς ἡ θυσία μου αὐτὴ μπόρεσε νὰ σοῦ χορησιμέψη.
»"Ολα τελείωσαν γιὰ μένα Δὲ μὲ νοιάζει πιὰ ἂν ζήσω ἢ πεθάνω. Ἐσὺ ὅμως πρέπει νὰ σωθῆς!... Νὰ προσέχης στὸ ἑξῆς. Νὰ σκέπτεσαι τὸ γυιό σου, τὸν ἄντρα σου πάντα, καὶ κάποτε τὴ δύστυχη ἀδελφούλα σου.
Ρόζα».
'Αλλοίμονο! Ἡ Τύχη τὰ εἶχε φέρει ἔτσι, ὥστε νὰ γίνη πολὺ ἀργὰ ἡ θυσία τῆς Ρόζας.
Ὡστόσο, ἡ φιλία κι' ἡ ἀφοσίωσί της ξανάδωσαν λίγο θάρρος στὴν Ἀντρέ. Τῆς ἔμενε τουλάχιστον μιὰ βέβαιη στοργή. στὴν ὁποία μποροῦσε νὰ βασισθῆ..
Πῆρε τὰ λεφτὰ ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ ἄντρας τῆς. Δίπλωσε τὴν ἐπιταγὴ τοῦ Βαρώνου καὶ τὸ γράμμα τῆς Ρόζας. Τάκρυψε ὅλα στὴν τσάντα της. Σκούπισε τὰ μάτια της. βγῆκε καὶ πῆρε τὸ πρῶτο περαστικὸ ταξί.
— Στὴν ὁδὸ Ρουαγιάλ! φώναξε στὸ σωφέρ, Γρήγορα!
Ὅταν ἔφτασε στὸ ἀνθοπωλεῖο τῆς Γκαμπριέλ, πῆγε κατ' εὐθείαν στὸ γραφεῖο της καὶ τὴ ρώτησε:
— Ποῦ εἶναι ἡ Ρόζα;
Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι της κι' ἀπάντησε:
—"Αχ, μὴ μοῦ μιλᾶτε γι' αὐτήν! Εἶμαι καταλυπημένη! Τί ἔχασα!... Τί ἔχασα!
"Ελεγε ψέμματα ἡ Γκαμπριέλ "Αν ἔχανε ἀπ' τὸ ἕνα μέρος. γιατὶ δὲ θὰ εἶχε πιὰ τὴ Ρόζα στὸ μαγαζί της. κέρδιζε ὅμως ἀπ' ἄλλου τὰ τριπλάσια: Ὁ Βαρῶνος Φερνέ, ποὺ ἦταν ξετρελλαμένος μὲ τὴν κοπέλλα. θὰ τῆς ἔδινε ἀδίστακτα ἕνα μεγάλο ποσόν, σὰν ἀποζημίωσι γιατὶ τῆς τὴν εἶχε πάρει.
— Θέλετε νὰ τὴ δῆτε; ρώτησε ἡ Γκαμπριὲλ τὴν 'Αντρέ.
— Ναί, βέβαια.
— Δὲν ξέρετε ποῦ εἶναι;
—"Οχι."Ελαβα μόνο ἕνα σύντομο γράμμα της...
— Δὲ σᾶς γράφει τίποτε τὸ ἰδιαίτερο;
—"Οχι, τίποτε.
Ἡ Γκαμπριὲλ ἔκαμε μιὰ γειρονομία ὑποκριτικῆς ἀπελπισίας.
— Παραιτήθηκε ἀπὸ δῶ. εἶπε. Ἦταν μοιραῖο αὐτὸ ποὺ ἔγινε... Ὁ Βαρῶνος εἶχε ξετρελλαθῆ μαζί της. Αὐτός. ὁ ψυχρὸς τύπος. εἶχε μεταμορφωθῆ σὲ σωστὸ ἡφαίστειο. ἀναπτὴ κυρία! Θᾶδινε ὁτιδήποτε. γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ... Ξέρετε δὲ πόσο πλούσιος εἶναι... ἑκατομμυριοῦχος!
»Ἐκείνη ἀρνιότανε... Κι' ὁμολογῶ πὼς ἀποροῦσα γι' αὐτό! Ὁ Βαρῶνος τὶς φεντόνανε σὰν τέλειος τζέντλεμαν. ἔκανε ὑπομονή. τὴν περιποιότανε, τὴν κολάκευε διακριτικά... Σήμερα τὸ πρωῒ ὁ Βαρῶνος ἦρθε πάλι στὸ μαγαζί μου. Κι' ἀπ' τὸ θριαμβευτικό του ὕφος κατάλαβα πὼς εἶχε πετύχει τὸ σκοπό του! Ἡ Ρόζα ἐξ ἄλλου ἦταν καταταραγμένη... Δὲ χρειάζονταν περισσότερα, γιὰ νὰ μαντέψω τὴν ἀλήθεια.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Ἡ δὶς Καράμπελα καὶ ὁ κ. 'Αλέκος Βότσης ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Εἰς τὸ ταιριαστὸ ζευγάρι εὐχόμαστε πᾶσαν εὐτυχίαν.

Οἰκογένεια Δωρῆ

Ἡ Αὐτοῦ Ἰλαρότης ὁ Γουσταῦος 'Αδολφος ὁ Α' καὶ ἡ Αὐτῆς Τρυφερότης ἡ "Ιλζε ἡ Α', τὴν ἐποχὴ ποὺ βασίλευαν στὸ γερμανικὸ καρναβάλι.

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΤΟΥ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΟΥ ἦταν ἀπατεώνας!...

Ὁ «Γουσταῦος 'Αδόλφος ὁ Α'», ποὺ κυβερνοῦσε τὸ γερμανικὸ καρναβάλι, ἐξαφανίστηκε ἀφίνοντας 21 ἑκατομμύρια δραχμὲς χρέη στοὺς ὑπηκόους του!

Οἱ «παλαθοὶ» τῆς Γερμανίας χάσανε τὸν πρίγκηπά τους! Ἡ Αὐτοῦ...Ἰλαρότης ὁ Γουσταῦος 'Αδόλφος ὁ Α', ποὺ εἶχε ἀνακηρυχτῆ, τὸν 'Ιανουάριο τοῦ 1956, σὲ «πρίγκηπα τῶν παλαθῶν» καὶ εἶχε, ἀπὸ τότε, γιὰ τρία συνεχῶς χρόνια, τὸ γενικὸ πρόσταγμα στὸ γερμανικὸ καρναβάλι, ἐξαφανίστηκε σὲ ἄγνωστη κατεύθυνσι, μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του, τὴν «Αὐτῆς Τρυφερότητα» "Ιλζε τὴν Α', καὶ τὶς τρεῖς κόρες του, τὴν Κόρντουλα, τὴν "Ιρμχιλντ καὶ τὴν Κορνέλια. Ἡ φωτογραφία του, ποὺ ἄλλοτε διακοσμοῦσε ὅλα τ' ἀποκριάτικα προγράμματα, βρίσκεται σήμερα στοὺς φακέλλους τῆς «Κρίπο» — τῆς γερμανικῆς ἀστυνομίας — καθὼς καὶ στὴν τσέπη ὅλων τῶν λαγωνικων, ποὺ ἔχουν ἐπιστρατευτῆ γιὰ τὴν ἀνακάλυψί του.
Ὁ λόγος τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ χαριτόβρυτου πριγκηπα, ποὺ εἶχε ἀποδειχτῆ ἀληθινὸ δαιμόνιο στὴν ὀργάνωσι τοῦ ἀσύγκριτου — σὲ μπριο, σὲ κέφι καὶ σὲ πρωτοτυπία — γερμανικοῦ καρναβαλιοῦ, εἶναι πολὺ ἁπλός: Ὁ Γουσταῦος 'Αδόλφος ὁ Α', ποὺ τὸ πραγματικό ὄνομά του εἶναι Γουσταῦος Νέμπε. ἐκμεταλλεύτηκε τὸν τίτλο του. γιὰ νὰ ζήση πλουσιοπάροχα τρία χρόνια. ἄλλοτε τζάμπα καὶ ἄλλοτε «βερεσέ», στὴ ραχὴ τῶν ἀφελῶν!
Ἡ στιγμή, ποὺ ἐξαφανίστηκε, εἶχε πιὰ φτάσει ὁ κομπος στὸ χτένι: Τὰ χρέη του εἶχαν ἀνέβει στὸ ἀστρονομικὸ ποσὸ τῶν 3 ἑκατομμυρίων γερμανικῶν μάρκων — δηλαδὴ, τῶν 21 ἑκατομμυρίων δραχμῶν.
Οἱ ἐπιτροπὲς γιὰ τὴν ὀργάνωσι τοῦ καρναβαλιοῦ, ποὺ τὸν ἀναδείξανε «πρίγκηπα» στὶς ἐκλογὲς τοῦ 'Ιανουαρίου τοῦ 1956, εἶχαν πιστέψει πὼς ὁ Νέμπε ἦταν ὄχι μόνο οἰκονομικὰ ἀνεξάρτητος, μὰ καὶ πλούσιος, ὥστε νὰ μπορῇ ν' ἀντεπεξέρχεται στὶς σημαντικὲς δαπάνες. ποὺ συνεπάγονταν ὁ τίτλος του. Σύμφωνα μὲ τὴν καθιερωμένη πιὰ παράδοσι, ἐνῶ γιὰ ὅλα τ' ἄλλα ἔξοδα τῶν ἀποκριάτικων γιορτῶν, συνεισφέρουν οἱ δῆμοι καὶ οἱ ὀργανωτικὲς ἐπιτροπὲς — ἀποτελοῦμενες, κατὰ κανόνα, ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους καὶ βιομηχάνους κάθε πόλεως — ὁ «πρίγκηπας τοῦ καρναβαλιοῦ» ἀγοράζει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν πανάκριβη ὁλόχρυση στολή του. πληρώνει ὁ ἴδιος τὶς σοκολάτες καὶ τὰ λουλούδια. ποὺ ρίχνει. σὲ τεράστιες ποσότητες. στὸ πλῆθος κι' ἐπιδαρύνεται μὲ ὅλες τὶς ἄλλες. μικρὲς καὶ μεγάλες. δαπάνες. ποὺ ἐπιβάλλουν οἱ περιστάσεις κι' ὁ ρόλος του. Ἔτσι, ἕνας φτωχὸς ἢ ἔστω ἕνας μισοβόλετος. δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ διεκδικήση τὸν τίτλο τοῦ «πρίγκηπα τῶν παλαθῶν» στὸ γερμανικὸ καρναβάλι.
Ὁ Νέμπε. ὅμως. δὲν ἦταν ἢ δὲ φαινόταν πὼς ἦταν. οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο. Στὸ 'Ανώδερο, τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, εἶχε μιὰ ἐπιχειρησι ὑδραυλικῶν σωλήνων. ποὺ, γιὰ μερικὰ χρόνια. πήγαινε ἀρκετὰ καλὰ καὶ τοῦ εἶχε ἀποφέρει σημαντικὰ κέρδη. Ἐκεῖνο, ποὺ κανένας δὲν ἤξερε ἦταν πὼς, στὸ μεταξύ, ἡ ἐπιχείρησι αὐτὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ διανέη μιὰ πολὺ ἀσχημη περίοδο καὶ πὼς ὁ Νέμπε. ἀπὸ τὰ παλιὰ του πλούτη, δὲν εἶχε διατηρήσει παρὰ μόνο μιὰ κομψὴ ἔπαυλι, ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο — ποὺ χρωστοῦσε, ὅμως, τὶς δόσεις του — καί... τὴ φήμη τοῦ πλούσιου!
'Αντίθετα, ἐκεῖνο ποὺ διαπίστωσαν μὲ τὸ πρῶτο οἱ ὀργανωτὲς τοῦ καρναβαλιοῦ, ἦταν πὼς ὁ Νέμπε συγκέντρωνε ἀληθινὰ στὸ πρόσωπό του ὅλα τὰ προσόντα γιὰ τὸν τίτλο τοῦ «πρίγκηπα τῶν παλαθῶν», ποὺ διεκδικοῦσε. 'Ανοιχτόκαρδος, κεφάτος, χαριτωμένος, πανέξυπνος, παραγωγικότατος σὲ πρωτότυπες ἰδέες καὶ ἱκανὸς γιὰ τοὺς μεγαλύτερους καὶ πιὸ τολμηροὺς ἐξωφρενισμούς, ἀποτελοῦσε μιὰ ζωντανὴ ἐγγύησι πὼς τὸ καρναβάλι ἔμελλε νὰ εἶναι ἕνας θρίαμβος. Κοντὰ σ' αὐτά, ὁ Γουσταῦος Νέμπε εἶχε στὴ διάθεσί του κι' ἕναν πολύτιμο... κομματάρχη, γιὰ νὰ κερδίση τὴν ἐκλογή: Τὴ γυναῖκα του, τὴν ὄμορφη καὶ γοητευτικὴ "Ιλζε, ποὺ — μὲ τὸ πρόσχημα τῆς ἐπιβαλλόμενης ἀπὸ τὸ «ἀποκριάτικο πνεῦμα» ἀφέλειας — δὲ δίστασε καὶ γιὰ ὡρισμένες μικροπαραχωρήσεις στὰ μέλη. τῆς ἐπιτροπῆς, προκειμένου νὰ ἐξασφαλίση τὴν ψῆφο τους γιὰ τὸν ἄντρα της!
Μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ «ἀτού» στὰ χέρια, ὁ Νέμπε δὲ δυσκολεύτηκε νὰ ἀναγορευτῆ σὲ «πρίγκηπα τῶν παλαθῶν» ἀπὸ τοὺς ἀνύποπτους συνέδρους. Τὴν ἑπομένη, ἀπηύθυνε, μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του, ἕνα χαιρετιστήριο ἀποκριάτικο μήνυμα στὸ γερμανικὸ λαό, ὅπου ἐκεῖνος ὑπογραφόταν «Αὐτοῦ 'Ιλαρότης Γουσταῦος 'Αδόλφος ὁ Α'» καὶ ἐκείνη «Αὐτῆς Τρυφερότης "Ιλζε ἡ Α'».
Τὸ καρναβάλι τοῦ 1956, τὸ πρῶτο γερμανικὸ μεταπολεμικὸ καρναβάλι, ποὺ ξαναθύμισε πραγματικὰ τὴν αἴγλη τῶν παλιῶν, στάθηκε ἕνας πραγματικὸς θρίαμβος γιὰ τὸ Γουσταῦο 'Αδόλφο τὸν Α'. Μέσα σὲ λίγες ἑβδομάδες, εἶχε γίνει λαοφιλέστατος στὴ Δυτικὴ Γερμανία καὶ δὲν ὑπῆρχε πόλι, ὅπου νὰ μὴν κυκλοφορήσῃ, σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα, ἡ φωτογραφία τοῦ ζεύγους, τοῦ Γουσταύου 'Αδόλφου μὲ τὸ ἀποκριάτικο στέμμα καὶ τὴς "Ιλζε μὲ τὸ ἀποκριάτικο διάδημα.
'Εννοεῖται, τὸ ζεῦγος Νέμπε δὲν εἶχε πληρώσει πεντάρα γιὰ τὸ στέμμα καὶ γιὰ τὸ διάδημα, οὔτε γιὰ ὅλα τ' ἄλλα «ἔξοδα παραστάσεως» τοῦ καρναβαλιοῦ. Τὸ κάθε τί, τὸ εἶχαν πάρει μὲ πίστωσι, ἀπὸ πρόθυμους καὶ ἁπλοϊκοὺς ἐμπόρους, ποὺ τὸ θεωροῦσαν, μάλιστα, καὶ τιμὴ τους πὼς ὁ «πρίγκηπας τῶν παλαθῶν» εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ τοὺς προτιμήσῃ γιὰ τὶς ἀνάγκες του!
Γυρίζοντας, τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, τὶς γερμανικὲς πόλεις, ὁ Γουσταῦος 'Αδόλφος ὁ Α', ἔμενε σὲ πολυτελέστατα ξενοδοχεῖα, χωρὶς νὰ καταδεχτῆ ποτὲ νὰ πληρώσῃ τὸ λογαριασμό του παραθέτε πλουσιώτατα γεύματα, «ἀναβάλλοντας» πάντα τὴν πληρωμή τους γι' ἀργότερα. Κοντὰ σ' ὅλ' αὐτά, ἔπαιρνε καὶ πλουσιοπάροχα δάνεια — οἱ πιστωτές, βλέπετε. πίστευαν πὼς θᾶταν ἀσυγχώρητη... Ἔλλειψι χιοῦμορ ν' ἀρνηθοῦν κάτι στὸν πρίγκηπα τοῦ καρναβαλιοῦ! — μὲ τὰ ὁποῖα προσπαθοῦσε, χωρὶς νὰ τὸ καταφέρνῃ, νὰ καλύψῃ τὰ ὁλοένα καὶ μεγαλύτερα ἐλλείμματα τῶν σωλήνων.
'Απάτη στὴν ἀπάτη, μπλόφα στὴ μπλόφα, μὲ ὅπλο τὸ ἀπέραντο, τὸ ἀπεριόριστο θράσος του, ὁ Νέμπε κατώρθωσε, ἐπὶ τρία ὁλόκληρα χρόνια, νὰ ζήση σὰ μεγιστάνας, ἀπομυζῶντας τοὺς ἀφελεῖς. Κάθε φορά, σὰν ἐρχόταν τὸ καινούργιο καρναβάλι, τὸ ὄνομά του στεφανωνόταν μὲ καινούργια δόξα καὶ τὸν χειροκροτοῦσε ὁλόκληρη ἡ Γερμανία, μὲ πρώτους ἀπ' ὅλους... τοὺς δανειστές του, ποὺ δὲν παύανε νὰ ἐλπίζουν, ὅτι θὰπαιρναν πίσω, μιὰ μέρα, τὰ δανεικά!
Τὰ πράγματα δὲν ἤτανε δύσκολα γιὰ τὸ Γουσταῦο Νέμπε παρὰ μονάχα μετὰ τὸ ἐφετεινὸ καρναβάλι, ὁπότε πιὰ ἡ ὁμοιομοιρία τῶν πιστωτῶν του — καιρὸς ἦταν! — ἄρχισε νὰ ἐξαντλῆται καί, ἀντὶ γιὰ τὸ χαμόγελο, ποὺ τὸν ὑποδέχοταν ἄλλοτε παντοῦ, δὲ συναντοῦσε παρὰ τὴν παγερὴ ἀρνησι σὲ κάθε νέα ἀπόπειρα ἐδανεισμοῦ».
Βλέποντας τὰ ἀκούρα. ὁ «πρίγκηπας τῶν παλαθῶν», ἔθεσε σ' ἐφαρμογὴ ἕνα τελευταῖο τέχνασμα. "Αρχισε νὰ πουλάη «μετάλλια εὐδοκίμων ὑπηρεσιῶν» σὲ ὅσους εἶχαν διατρέψει στὸ καρναβάλι, πρὸς 59 πφέννιχ — 3,50 δραχμὲς — τὸ ἕνα! 'Αλλὰ τὸ ἐμπόριο αὐτὸ δὲν ἀπέδωσε παρὰ πολὺ μικρὰ κέρδη στὸν ἐμπνευστή του, ἐνῶ ἡ ἀνυπομονησία τῶν πιστωτῶν δὲν ἔπαψε νὰ μεγαλώνη.
"Οταν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοῦ τηλεφώνησε πὼς τοῦ ἔδινε μιὰ τελευταία 48ωρη προθεσμία γιὰ νὰ τὸν ἐξοφλήσῃ, ἡ Αὐτοῦ 'Ιλαρότης καταλάβε πὼς ἡ κατάστασι εἶχε φτάσει πιὰ στὸ ἀδιέξοδο. Καὶ κατάλιξε στὴ μόνη λύσι, ποὺ τοῦ ἀπόμενε: τὴ συγὴ πρὸς τὸ ἄγνωστο!
Μόλις μαθεύτηκε πὼς ὁ Γουσταῦος 'Αδόλφος εἶχε ἐξαφανιστῆ, ἀφίνοντας στὴν ἐπαυλὴ του μονάχα τὴν ἰδιαίτερη γραμματέα του — ποὺ καὶ σ' αὐτὴν χρωστοῦσε μισθοὺς πέντε μηνῶν! — οἱ καταγγελίες ἔπεσαν βροχὴ στὴν ἀστυνομία. Μέσα σὲ μιὰ ἑβδομάδα, εἶχε διαπιστῶ θῆ πὼς τὰ χρέη του ἔφταναν τὰ 21 ἑκατομμύρια δραχμῶν!
Φυσικά. δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς, ὅπου κι' ἂν κρύβεται, ἡ ἀστυνομία, ἀργὰ ἢ γρήγορα. θὰ τὸν συλλάβῃ. Ἀλλὰ γιὰ τὰ θύματα τοῦ «πρίγκηπα τῶν παλαθῶν» δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα νὰ πάρουν πίσω τὰ χρήματά τους. Μονάχα, ποὺ τὸ πάθημα θὰ τοὺς γίνῃ μάθημα καί, ὅταν ἔρθῃ τὸ καρναβάλι τοῦ 1959, θὰ ἀπονείμουν τὸν πριγκηπικὸ τίτλο σὲ πρόσωπο, ποὺ δὲ θὰ ἔχῃ, ἴσως, τὸ ὀργανωτικὸ δαιμόνιο τοῦ ἀλησμόνητου Γουσταύου 'Αδόλφου, μὰ θὰ παρουσιάζῃ περισσότερες ἐγγυήσεις ἐντιμότητας!

Δοκιμάστε
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΚΟΛΓΚΕΪΤ μὲ ΓΚΑΡΝΤΟΛ

ΜΟΝΟΙ σας θὰ δῆτε τὴ διαφορά

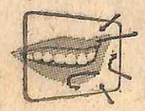

GARDOL
Η ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΣΠΙΣ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ ΣΑΣ

ΖΗΤΑΤΕ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΚΟΛΓΚΕΪΤ – ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΟΥΤΙ – ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΜΕΓΕΘΟΣ

ΟΛΥΜΠΙΑ, ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΜΩΝ, ΚΟΡΑΗ 1, Τηλ. 25–708.
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΕΡΑΜΕΩΝ 23, (ὀπισθεν Θεάτρου Περοκέ). Τηλ. 532–774.
ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 32. Τηλ.

Ὁ Τζιοβάννι Ἰνσέρο στὸ νοσοκομεῖο.

Δὲν ἤξερε πῶς εἶχε ΜΙΑ ΣΦΑΙΡΑ ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ ...

Παρ' ὅλο ὅτι πυροβολήθηκε ἀπό... μισὸ μέτρο ἀπόστασι

Ὁ Τζιοβάννι Ἰνσέρο, ποὺ βρίσκεται σ' ἕνα κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου «Καρνταρέλλι» τῆς Νεαπόλεως, ἔχει φυτεμένη στὸν αὐχένα μιὰ σφαίρα τῶν 7 χιλιοστῶν, ἀλλὰ εἶναι τόσο πουχος σὰν νὰ πρόκειται νὰ τοῦ βγάλουν τὶς ἀμυγδαλές. Ἡ σφαίρα αὐτή, ποὺ κανονικὰ ἔπρεπε νὰ τὸν εἶχε στείλει ἤδη στὸν ἄλλο κόσμο, δὲν τὸν ἐνοχλεῖ παρὰ μὲ μερικοὺς πονοκεφάλους, ποὺ τὸν πιάνουν κάθε τόσο καὶ ποὺ περνοῦν μὲ... ἀσπιρίνη.

Γιὰ ἕνα περίπου μῆνα, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀγνοοῦσε ὁλότελα ὅτι ἡ σφαίρα αὐτὴ βρισκόταν στὸ λαιμό του. Ἐπειδή, ὅμως, τὸν ἐπίασαν πονοκέφαλοι, ποὺ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ περάσουν, πῆγε νὰ ἐξετασθῆ. Κι' ἡ ἀκτινοσκόπησι ἀπέδειξε τὴν παρουσία τοῦ βλήματος, ποὺ οἱ χειροῦργοι τώρα θὰ δυσκολευτοῦν πολὺ νὰ τὸ βγάλουν, γιατὶ ἡ θέσι του εἶναι ἐπικίνδυνη. Καὶ μιὰ τελευταία λεπτομέρεια, σχεδὸν ἀπίστευτη: ὁ πυροβολισμὸς ἔγινε ἀπὸ πολὺ κοντά, ἀπὸ ἀπόστασι μισοῦ μέτρου!

Ἀλλὰ ἂς πάρουμε τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά τους.

Ὁ Τζιοβάννι Ἰνσέρο εἶναι εἰκοσιεννιὰ χρόνων, γεννήθηκε στὸ Καγιάτσο, ἕνα ὁμορφο χωριό, λίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν Καζέρτα, εἶναι παντρεμένος κι' ἔχει κι' ἕνα γυιὸ ἡλικίας ὀκταχτὼ μηνῶν. Τὸ ἐπάγγελμά του εἶναι χτίστης. Πρὶν παντρευτῆ, εἶχε συνδεθῆ αἰσθηματικὰ μὲ μιὰ ἄλλη νέα τοῦ χωριοῦ του. Ἡ νέα αὐτὴ λεγόταν Μαρία Μπεντσιβένγκα κι' ἦταν ἡ πιὸ μικρὴ κόρη ἑνὸς γεωργοῦ.

Ὁ σύνδεσμος τοῦ Τζιοβάννι καὶ τῆς Μαρίας ἦταν αὐτὸ ποὺ λέμε μεγάλος ἔρωτας. Ὁ ἕνας ζοῦσε γιὰ τὸν ἄλλο καὶ βρίσκονταν πάντα μαζί. Τὸ αἴσθημά τους εἶχε ἀρχίσει τὸ Γενάρη τοῦ 1953. Ἐκεῖνος τότε ἦταν εἰκοσιεφτὰ χρόνων κι' ἐκείνη εἰκοσιτεσσάρων. Πέρασαν ἔτσι ἀρκετοὶ μῆνες. Ὕστερα, ὁ νέος παρουσίασε τὰ πρῶτα σημεῖα, ποὺ ἔδειχναν ὅτι εἶχε κουραστῆ ἀπὸ αὐτὸ τὸ δεσμό. Ἐκμυστηρεύτηκε στοὺς φίλους του, πὼς ἡ Μαρία τοῦ εἶχε χαρίσει ὅ,τι ἤθελε καὶ πὼς δὲν τῆς εὑρίσκε πιὰ κανένα θέλγητρο. Στὸ μεταξὺ συνδέθηκε μὲ μιὰ ἄλλη νέα τοῦ χωριοῦ, τὴ Μαρία Κρεσέντσι, ποὺ ἦταν συνομήλικη του, ἀλλὰ πολὺ ὁμορφη κι' ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἀποφάσισε νὰ τὴν παντρευτῆ.

Ἡ πρώτη Μαρία, ὅμως, δὲν κατέθεσε τὰ ὅπλα. Μιὰ μέρα, τὸν συνάντησε καθὼς ἐκεῖνος ἐβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς δεύτερης Μαρίας καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἂν δὲ γυρίσης σὲ μένα, θὰ σὲ σκοτώσω! Σοῦ τ' ὁρκίζομαι, στὴν τιμή μου, ποὺ κατάστρεψες!...

Ὁ Τζιοβάννι πῆρε αὐτὰ τὰ λόγια στὰ σοβαρά. Ἤξερε τὸ χαρακτῆρα της καὶ κατάλαβε πὼς ἡ προειδοποίησί της δὲν ἦταν ἁπλῆ ἀπειλή. Ἄρχισε, λοιπόν, νὰ ἔχη πάλι σχέσεις μαζί της. Στὸ μεταξύ, ὅμως, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ παντρευτῆ τὴν ἄλλη, καὶ ζήτησε δουλειὰ στὸ ἐξωτερικό. Κανένας δὲ τὸ ἤξερε αὐτό, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μέλλουσα σύζυγό του. Ἔτσι, ἕνα ὡραῖο πρωί, μὲ τὸ διαβατήριο στὴ τσέπη, ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ πῆγε στὴν Ἑλβετία.

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα, ὁ Τζιοβάννι Ἰνσέρο παντρεύτηκε στὴ Βέρνη τὴ Μαρία Κρεσέντσι, ποὺ εἶχε πάει κοντά του. Ἀλλὰ πρὶν τελειώση ὁ μήνας τοῦ μέλιτος, ἔφτασε στὴ Βέρνη ἡ προδομένη Μαρία κι' ἀποπειράθηκε νὰ σκοτώση μ' ἕνα μαχαίρι τὸν ἄπιστο Τζιοβάννι. Ἡ ἀστυνομία τὴν ἔπιασε τότε καὶ τὴν ξανάστειλε στὴν Ἰταλία.

Πέρασαν ἔτσι δυὸ χρόνια. Στὸ μεταξὺ γεννήθηκε τὸ παιδὶ τοῦ ζεύγους Ἰνσέρο κι' ἐπειδὴ οἱ δουλειὲς στὴν Ἑλβετία δὲν πήγαιναν καλά, ὁ Τζιοβάννι κι' ἡ γυναίκα του γύρισαν στὸ Καγιάτσο. Ὁ Τζιοβάννι ἦταν τώρα βέβαιος, πὼς ἡ Μαρία Μπεντσιβένγκα τὸ εἶχε πάρει ἀπόφασι καὶ δὲ θὰ τὸν ἐνοχλοῦσε πιά.

Στὰ τέλη τοῦ περασμένου Ἀπρίλη, ὁ Τζιοβάννι ἔλαβε μιὰ καινούργια πρόσκλησι γιὰ τὴν Ἑλβετία ἀπὸ κάποια οἰκοδομικὴ ἐπιχείρησι. Λίγο πρὶν φύγη, ὅμως, ἕνας φίλος τοῦ ἔδωσε ἕνα σημείωμα τῆς Μαρίας Μπεντσιβένγκα, ποὺ τὸν καλοῦσε στὸ σπίτι της γιὰ νὰ «συμφιλιωθοῦν» ὅπως τοῦ ἔγραφε. Ὁ νέος δοκίμασε κάποια ἀμηχανία, ἀλλὰ στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ πάη στὸ σπίτι της, ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ.

Ἡ Μαρία τὸν ὑποδέχτηκε στὴν ἀρχὴ μὲ ἐγκαρδιότητα. Ἀλλὰ σὲ μιὰ στιγμὴ τὴν ἔπιασαν τὰ κλάμματα καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἄσε την αὐτὴν κι' ἔλα νὰ ζήσης μαζί μου!

— Εἶσαι τρελλή, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Τότε ἡ Μαρία ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέντα της ἕνα πιστόλι καὶ τὸν σημάδεψε φωνάζοντας:

— Δὲ θὰ βγῆς ζωντανὸς ἀπὸ δῶ μέσα!...

Ὁ Τζιοβάννι, ἔντρομος, ὥρμησε στὴ σκάλα. Ἡ Μαρία ἔτρεξε πίσω του καὶ τὸν πυροβόλησε ἀπὸ ἀπόστασι μισοῦ μέτρου. Ἐκεῖνος ἐννοιωσε τότε ἕνα μικρὸ κάψιμο στὸν αὐχένα, παραπάτησε κι' ἔπεσε στὴ σκάλα, κατρακυλώντας ὡς κάτω.

Ἀλλὰ δὲν ἔπαθε τίποτα. Ὅταν σηκώθηκε, ἡ Μαρία βρισκόταν κοντά του. Εἶχε πετάξει τὸ πιστόλι καὶ τὸν κυττοῦσε μὲ ἀγωνία. Ὁ Τζοβάννι ἔφερε τὸ χέρι στὸν τράχηλό του καὶ εἶδε πὼς εἶχε βγῆ ἐκεῖ λιγάκι αἷμα. Καθησύχασε τὴ Μαρία, λέγοντάς της πὼς ἡ σφαίρα τὸν εἶχε πάρει ξυστὰ καὶ τὴ διαβεβαίωσε πὼς δὲ θὰ ἔλενε τίποτα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Τζιοβάννι ξύπνησε πιστεύοντας ὅτι ἡ σφαίρα δὲ βρισκόταν στὸν τράχηλό του. Καὶ τὸ φανταζόταν αὐτὸ ἐπὶ ἕνα μῆνα, ἀποδίδοντας τοὺς πονοκεφάλους, ποὺ τὸν ἐνοχλοῦσαν, στὸ νευρικὸ κλονισμὸ τοῦ ἐπεισοδίου μὲ τὴ Μαρία. Μονάχα, ὅταν πῆγε σὲ μιὰ κλινικὴ τῆς Καζέρτας καὶ ἐξετάστηκε στὶς ἀκτῖνες, ἔμαθε τὴν ἀλήθεια. Ἔτσι ἀποφάσισε νὰ πάη στὴ Νεάπολι, ὅπου τώρα θὰ ὑποστῆ μιὰ δύσκολη ἐγχείρησι γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ βλῆμα, ποὺ ἔχει στὸ λαιμό του.

Στὸ μεταξύ, ἡ ἀστυνομία τοῦ Καγιάτσο, ἔχοντας πληροφορηθῆ τὰ καθέκαστα, συνέλαβε τὴ Μαρία Μπεντσιβένγκα, ποὺ μετανοιωμένη τώρα γιὰ τὴ λιγοψυχία της δήλωσε:

— Λυπᾶμαι, ποὺ δὲν τοῦ ἔρριξα καὶ τὶς ἄλλες σφαῖρες!...

✪✪

Τὰ... βαφτίσια τῶν κυκλώνων

Θὰ ξέρετε ἴσως ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ συνηθίζουν νὰ βαφτίζουν μὲ θηλυκὰ ὀνόματα τοὺς κυκλῶνες ποὺ περνᾶνε κάθε τόσο πάνω ἀπ' τὸ ἔδαφός τους. Φροντίζουν μάλιστα νὰ ἔχουν ἑτοιμες ἀπὸ πρὶν τὶς ὀνομασίες ποὺ θὰ τοὺς δώσουνε! Ἔτσι, γιὰ τὸ 1958, ὁ πρῶτος μεγάλος κυκλὼν θὰ ὀνομαστῆ Ἄλμα, καὶ οἱ ἑπόμενοι στὴ σειρὰ Μπέκυ, Κλειώ, Νταίζυ, Ἔλλα, Φιφή, Γκέρνα, Ἐλέννη, Ἴλσα, Τζάνις, Καίτη, Λίλα, Μίλλυ, Νόλα, Ὄρκιντ, Πόρτια, Κουίνυ, Ρένα, Σέρρυ, Τόρα, Οὐίντελ, Βίρτζυ, Βίλνο, Ἔραε, Γιούριθ καὶ Ζόρνα.

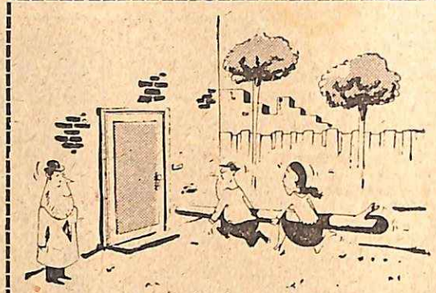

— *Καὶ σήμερα ξεχάσατε τὰ κλειδιά;...*

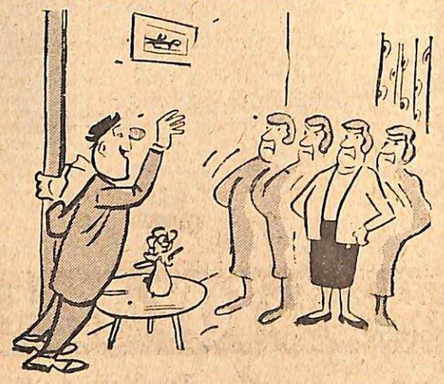

ΤΗΝ ΕΙΔΕ ΤΕΤΡΑΔΙΠΛΗ

— *Ρειά σου, Πραξιθέα! Βλέπω, ἀπόψε ἔχεις καὶ συντροφιά!...*

— *Τώρα προσεγγίσαμε ἀρκετά! Αὐτὸ εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ ζητῶ!...*

— *Εἴτε σ' ἀρέσει, εἴτε ὄχι, σήμερα θὰ πλυθῶ πρῶτος!...*

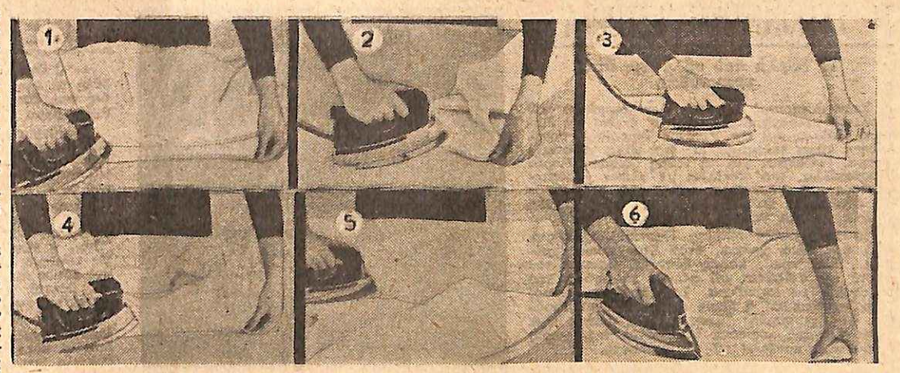

Ἡ Τέχνη ΤΟΥ ΣΙΔΕΡΩΜΑΤΟΣ

Συμβουλὲς γιὰ τὰ πουκάμισα, ἀνδρικὰ παντελόνια, φοῦστες μὲ πιέττες κ.λ.π.

Τὸ σιδέρωμα εἶναι μιὰ τέχνη. Αὐτὸ τὸ ξέρουν ὅλες οἱ νοικοκυρές. Πολλές, ὅμως, ποὺ δὲν τὰ καταφέρνουν καὶ τόσο καλά, ἔχουν τὴν ἰδέα ὅτι ἡ τέχνη αὐτὴ χρειάζεται εἰδικὸ τσέντο. Πρόκειται γιὰ πλάνη. Κάθε γυναίκα μπορεῖ μιὰ χαρὰ νὰ τὰ βγάλη πέρα μὲ τὸ σιδέρωμα, ἀρκεῖ νὰ ἔχη ὑπ' ὄψι της μερικὰ βασικὰ πράγματα καὶ νὰ μὴν ἀδιαφορῆ γι' αὐτά.

Παρὰ κάτω, σᾶς δίνουμε ὡρισμένες ἀπαραίτητες πληροφορίες κι' ὁδηγίες γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ποὺ ἀφοροῦν τὸ σιδέρωμα τῶν λεγόμενων «δύσκολων κομματιῶν», ὅπως εἶναι τὰ πουκάμισα, τὰ ἀνδρικὰ παντελόνια, οἱ φοῦστες μὲ πιέττες, τὰ κεντήματα κι' οἱ κουρτῖνες. Ἐπίσης σᾶς δίνουμε μερικὲς ὁδηγίες γιὰ τὶς ποιότητες τῶν ὑφασμάτων καὶ τὸ σιδέρωμά τους.

Τὰ πουκάμισα: Ἀρχίζετε τὸ σιδέρωμα ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ λαιμοῦ. Κρατᾶτε μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι καλὰ τὸ γιακᾶ καὶ σιδερώνετε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ σίδερου. Πρῶτα σιδερώνετε ἀπὸ τὴν ἀνάποδη κι' ὕστερα ἀπὸ τὴν ἴσια (Εἰκ. 1).

Κατόπιν σιδερώνετε τὰ μανικέτια, ἀκολουθῶντας ἀνάλογη σειρὰ μ' ἐκείνη ποὺ χρησιμοποιήσατε στὸ γιακᾶ (Εἰκ. 2).

Μετά, πατᾶτε τὰ μανίκια. Τὰ διπλώνετε ἀκριβῶς στὴ γραμμὴ τῆς κάτω ραφῆς καὶ τὰ σιδερώνετε μὲ κίνησι, ποὺ πάει ἀπὸ τὸν ὦμο στὸ μανικέτι. Ἰδιαίτερη προσοχὴ χρειάζεται στὶς πιέττες, ποὺ ξεκινοῦν πάνω ἀπὸ τὰ μανικέτια καὶ ποὺ τὶς πατᾶτε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ σίδερου (Εἰκ. 3).

Προχωρεῖτε ὕστερα στὴν πίσω ἐπιφάνεια τοῦ πουκάμισου. Γιὰ νὰ τὸ σιδερώσετε καλά, πρέπει νὰ τὸ διπλώσετε προσεχτικὰ στὶς ραφές, κρατῶντας τὸ γιακᾶ ἀναστηκωμένον πρὸς τὸ μέρος σας (Εἰκ. 4).

Κατόπιν σιδερώνετε τὸ μέσα μέρος (Εἰκ. 5).

Τέλος, πατᾶτε τὰ δυὸ μπροστινὰ μέρη, χρησιμοποιῶντας πάντα τὴ μύτη τοῦ σίδερου ὅταν φτάνετε κοντὰ στὰ κουμπιά.

Νά τώρα πῶς θὰ διπλώσετε, μετὰ τὸ σιδέρωμα, τὸ πουκάμισο (Εἰκ. 7).

α) Ἁπλώνετε πάνω στὸ τραπέζι τὸ πουκάμισο μὲ τὴ ράχη πρὸς τὰ κάτω. Τὰ κουμπώνετε καὶ φέρνετε ἴσια τὶς ἐσφές, πατῶντας τὶς πάλι μὲ τὸ σίδερο, ἂν χρειαστῆ προυβενά.

β) Φέρνετε τώρα τὸ πουκάμισο μπρὸς πίσω. Κανονίζετε πάλι τὶς ραφὲς νὰ ἐχωνται ἴσια, προσέχοντας νὰ μὴ χαλάσετε πρὸς τὰ μπρὸς τὸ γιακᾶ.

γ) Διπλώνετε ἀπὸ πίσω, στὴ γραμμὴ ποὺ φαίνεται στὸ προηγούμενο σχῆμα, τὸ μισὸ πουκάμισο, ποὺ βρίσκεται πρὸς τὴν ἐξωτερικὴ ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ.

δ) Φέρνετε τώρα τὴν ἐπιφάνεια τοῦ μανικιοῦ νὰ ἐφάπτεται στὸ διπλωμα μὲ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ καθαυτὸ πουκάμισου.

ε) Ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιο πρᾶγμα μὲ τὸ ἄλλο μισὸ πουκάμισο. Ἔτσι οἱ δυὸ πλάγιες γραμμές, ποὺ δείχνει τὸ τρίτο ἀπὸ τὰ σχήματά μας, θὰ ἐφάπτωνται.

στ) Διπλώνετε τώρα στὴ μέση τὸ πουκάμισο, φέρνοντας τὸ κάτω μέρος πάνω στὸ ὑπόλοιπο, ἀλλὰ ἀπὸ πίσω.

ζ) Γυρίζετε τὸ πουκάμισο μὲ τὸ πάνω μέρος πρὸς τὰ μπρός, διπλώνετε τὰ μανικέτια πρὸς τὰ μέσα καὶ περνᾶτε τὴν ἐπιφάνεια, ποὺ ἔχετε μπροστά σας, ἄλλη μιὰ φορὰ μὲ τὸ σίδερο.

Τὰ παντελόνια: Τὰ ἀνδρικὰ παντελόνια σιδερώνονται πάντα μ' ἕνα ὑγρὸ παγί.

Ἀρχίστε τὸ σιδέρωμα ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἑνὸς μπατζακιοῦ καὶ συνεχίζοντας ὕστερα στὴν ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια. Δίνετε μεγάλη προσοχὴ στὴν τσάκισι. Κρατᾶτε καλὰ τεντωμένο τὸ ὕφασμα, γιὰ ν' ἀποφύγετε τὶς μικρές, ψεύτικες τσάκισες. Κατόπιν σιδερώνετε μὲ τὸ ἴδιο σύστημα τὸ ἄλλο μπατζάκι καὶ τέλος τὸ πάνω μέρος τοῦ παντελονιοῦ. Κι' ἐδῶ, θ' ἀρχίσετε ἀπὸ μέσα, γιὰ νὰ ἰσιώσετε καλὰ τὶς φόδρες ἀπὸ τὶς τσέπες κι' ὕστερα θὰ προχωρήσετε, μὲ τὸ νοτισμένο πανί, στὸ σιδέρωμα ἀπὸ πάνω.

Οἱ ἄκρες στὶς τσέπες πρέπει νὰ σιδερωθοῦν καλά, ἀκολουθῶντας ἀκριβῶς τὴν κατεύθυνσι ποὺ ἔχουν.

Τὰ «γόνατα» ποὺ ἔχουν σχηματισθῆ στὰ παντελόνια, φεύγουν, ὅταν σιδερώνουμε τὴν τσάκισι καλὰ τεντωμένη καὶ κινοῦμε τὸ σίδερο πρὸς τὰ μέσα.

Οἱ φοῦστες μὲ πιέττες: Θὰ σιδερώσετε πρῶτα τὴν περιφέρεια τῆς ζώνης. Ὕστερα θὰ περάσετε τὴ φούστα σὲ μιὰ σανίδα, ποὺ θὰ τὴ στερεώσετε ἀνάμεσα σὲ δυὸ καρέκλες ἢ στὴν εἰδικὴ σανίδα, ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα 8. Μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι κρατᾶτε καλὰ κάθε πιέττα καὶ τὴν ἀκινητεῖτε πατῶντας την μὲ μιὰ καφίτσα στὸ στρῶμα. Ὅταν θἄχετε ἀκινητήσει ἔτσι ὅλες τὶς πιέττες, σιδερώνετε τὴ φούστα, χρησιμοποιῶντας ἕνα νοτισμένο πανί. Ὕστερα βγάζετε ἀμέσως τὶς καφίτσες καὶ κρεμᾶτε τὴ φούστα.

Τὰ κεντήματα: Σιδερώνονται ἀπὸ τὴν ἀνάποδη, ἀφοῦ πρῶτα τοποθετήσουμε ἀπὸ κάτω ἕνα πανὶ μαλακὸ καὶ παχύ. Στὸ τέλος, περνᾶτε γοήγορα τὸ σίδερο ἀπὸ τὴν ἴσια, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ πιέζετε. Τὸ ἐπιπόλαιο αὐτὸ σιδέρωμα χρησιμεύει γιὰ νὰ δοθῆ γυαλάδα στὰ νήματα.

Οἱ κουρτῖνες: Ἀφοῦ τὶς βρέξετε, σιδερῶστε τις ὅσο ἀκόμα εἶναι ὑγρές. Ἁπλῶστε τὴν κουρτίνα στὸ τραπέζι ἢ πάνω στὴ στενὴ σανίδα, ποὺ ἀναφέραμε ποίν, καὶ ἀκινητῆστε τὸ μέτρο, ποὺ θὰ σιδερώσετε, μὲ τέσσερις καφίτσες. Κατόπιν κανετε νὰ γλυστρήση ἡ κουρτίνα πάνω σὲ μιὰ καρέκλα καὶ συνεχίστε τὸ σιδέρωμα πάσα κάτω.

Μετὰ ἀπὸ τὸ σιδέρωμα, μπορεῖτε νὰ τὴν κρεμάσετε ἀμέσως. Ἀλλοιῶς τὴν ἁπλώνετε πάνω στὸ κρεβάτι.

Καὶ τώρα μερικὲς γενικὲς ὁδηγίες γιὰ τὸ ἠλεκτρικὸ σίδερο, καθὼς καὶ γιὰ τὴ θερμότητα καὶ τὸ βαθμὸ ὑγρότητος ποὺ ἀπαιτοῦν τὰ διάφορα ὑφάσματα.

Τὰ μοντέρνα ἠλεκτρικὰ σίδερα εἶναι ἐφωδιασμένα μ' ἕνα ἢ περισσότερα ἀπὸ τὰ ποσὰ κάτω ἐξαστήματα:

Μὲ σταθερὸ θερμοστάτη, ποὺ δὲν ἐπιτρέπει στὴ θερμοκρασία νὰ ξεπεράση τοὺς 300 βαθμούς Ἔτσι ἀποφεύγετε κάθε κίνδυνο νὰ καῆ τὸ ὕφασμα, ποὺ σιδερώνετε.

Μὲ κανονιζόμενο θερμοστάτη, ποὺ δίνει μιὰ θερμοκρασία ἀσφαλείας γιὰ κάθε εἶδος ὑφάσματος (νάϋλον, σαγιόν, μετάξι, μάλλινο, μπαμπακερό, λινό).

Μὲ φωτάκι, ποὺ βρίσκεται συνήθως στὴ λαβὴ τοῦ σίδερου κι' ἐπιτρέπει νὰ ἐξακολουθῆτε κάθε φορά, ἂν τὸ σίδερο ἔνι ρεῦμα ἢ ὄχι.

Μὲ διακόπτη, ποὺ ἐπιτρέπει νὰ ἀφαιρῆτε τὸ ρεῦμα ἀπὸ τὸ σίδερο χωρὶς νὰ βγάζετε τὴν πρίζα.

Νά, τέλος, κι' οἱ θερμοκρασίες, καθὼς κι' οἱ βαθμοὶ ὑγρότητος, ποὺ ἀπαιτοῦν στὸ σιδέρωμα οἱ διάφοροι τύποι τῶν ὑφασμάτων:

Τὰ μπαμπακερὰ θέλουν ζεστὸ σίδερο καὶ σχετικὰ βρεξίμο. Τὰ λινά, πολὺ ζεστὸ σίδερο καὶ πολὺ βρεξίμο. Τὰ μάλλινα, ἁπλῶς ζεστὸ σίδερο καὶ βρεγμένο πανί. Τὰ μεταξωτά, ἁπλῶς ζεστὸ σίδερο καὶ συνηθισμένο βρεξίμο. Τὰ νάϋλον, σχεδὸν στεγνὸ σιδέρωμα, μὲ μόλις ζεστὸ σίδερο.

Η ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΠΑΣΤΑΝΕΛΛΑ

Η τυφλὴ ποὺ «βλέπει» ὅταν τραγουδάη

Στὸν ἀστερισμὸ τῶν μεγάλων ὀνομάτων τοῦ ἰταλικοῦ μελοδράματος, κοντὰ σ' ἐκεῖνα τῆς Μαρίας Κάλλας καὶ τῆς Ρενάτας Τεμπάλντι, προστέθηκε τώρα τελευταῖα κι' ἕνα ἄλλο γυναικεῖο ὄνομα. Πρόκειται γιὰ τὴ νεαρὴ ὑψίφωνο Μαρία Παστανέλλα, μιὰ κοπέλλα μὲ γλυκὰ χαρακτηριστικὰ καὶ γλυκύτερη φωνή, ποὺ κατώρθωσε νὰ ἀναδειχτῆ, παλεύοντας μὲ μιὰ πολὺ μεγάλη ἀτυχία: μὲ τὸ γεγονός, ὅτι εἶναι τυφλή!

Τὸ δράμα τῆς Μαρίας Παστανέλλα ἄρχισε ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, ὅταν ἦταν εἴκοσι χρόνων. "Ενα πρωί, καθὼς ξύπνησε, ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό της ἀδιάθετο καὶ φώναξε τὴ μητέρα της ν' ἀνοίξη τὰ παράθυρα. Τὰ παράθυρα, ὅμως, ἦταν ἀνοιχτὰ κι' ὁ ἥλιος πλημμύριζε τὸ δωμάτιο. Τί εἶχε συμβῆ; "Ενας γκρίζος πέπλος εἶχε πέσει ξαφνικὰ μπροστὰ στὰ μάτια της, χωρὶς ἡ δύστυχη κοπέλλα νὰ τὸ ἀντιληφτῆ.

Αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ Μαρία τὴ φοβόταν ἀπὸ καιρό. "Ηταν σχεδὸν βέβαιη, πὼς ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἔχανε τὸ φῶς της. Τὸ ἴδιο εἶχε συμβῆ προηγουμένως στὸν ἀδελφό της. "Ηταν ὁ φόρος ποὺ πλήρωναν στὴν κληρονομικότητα, γιατὶ κι' οἱ δυό τους εἶχαν τὴν ἀτυχία νἄναι παιδιὰ γονέων, ποὺ δὲν εἶχαν σεβαστῆ τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ παντρεύτηκαν, ἐνῶ ἦταν πρῶτα ξαδέλφια.

Οἱ γιατροὶ δὲν ἀπέλπισαν ὁλότελα τὴ Μαρία, ὅταν κατέφυγε σ' αὐτούς. Ἐνῶ στὴν περίπτωσι τοῦ ἀδελφοῦ της ὑπῆρξαν κατηγορηματικοὶ κι' ἀπέκλεισαν κάθε πιθανότητα νὰ ξαναβρῆ τὸ φῶς του, σ' αὐτὴ σύστησαν νὰ ὑποβληθῆ σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἐγχειρήσεις. Εἶχαν τὴν ἰδέα πὼς οἱ ἐγχειρήσεις αὐτὲς θὰ προλάβαιναν τὴν ὁριστικὴ τύφλωσι.

Οἱ γονεῖς τῆς Μαρίας, ἀρκετὰ εὔποροι, δὲ λυπήθηκαν τὰ ἔξοδα. Ἡ κόρη τους, σὲ διάστημα ἑφτὰ χρόνων, ὑποβλήθηκε σὲ εἰκοσιτέσσερις λεπτὲς ἐγχειρήσεις. Ἀλλὰ οἱ ἐλπίδες τῶν γιατρῶν διαψεύσθηκαν ἢ μιὰ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἄλλη. Μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, ἡ κατάστασι τῶν ματιῶν τῆς Μαρίας χειροτέρεψε. Κι' ἔτσι, ἐνῶ πρῶτα μισοδιέκρινε σὰ σκιὲς τὰ πρόσωπα καὶ τὰ ἀντικείμενα, ποὺ βρίσκονταν κοντά της, ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ μὴ ξεχωρίζη σχεδὸν τίποτα! Καὶ, τέλος, ὁ γκρίζος πέπλος, ποὺ σκέπαζε τὰ μάτια της, ἔγινε κατάμαυρος.

Ἡ Μαρία δὲ μποροῦσε νὰ ὑποφέρη τέτοια δυστυχία. Ἡ ζωὴ τῆς φαινόταν τώρα σωστὴ κόλασι. Ἀλλὰ ἐκεῖνο, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ πονάη περισσότερο, ἦταν ὅτι ἀναγκάστηκε νὰ διακόψη τὶς σπουδές της στὸ ὠδεῖο. Ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι εἶχε μιὰ ὑπέροχη φωνὴ κι' ὅλοι οἱ εἰδικοί, ποὺ τὴν εἶχαν ἀκούσει, βεβαίωναν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἐξαιρετικὴ περίπτωσι. Ἀκόμα κι' ὁ διάσημος γέρος μουσικοσύνθετης Μασκάνι, ποὺ ἡ Μαρία εἶχε ἐπισκεφτῆ στὴ Ρώμη καὶ εἶχε τραγουδήσει μπροστά του, ἔλεγε:

— Μιὰ μέρα, τὸ κορίτσι αὐτὸ θὰ γίνη ἡ μεγαλύτερη ὑψίφωνος τῆς Ἰταλίας!...

Αὐτό, λοιπόν, τὸ λαμπρὸ μέλλον φαινόταν πιὰ νὰ ἀποκλείεται. Ἡ θαυμασία φωνὴ της θὰ ἔμενε ἄχρηστη.

"Ενας συγγενής, ὅμως, ἔρριξε μιὰ ἰδέα: Νὰ ἐπισκεφθῆ ἡ Μαρία τὸν ὀνομαστὸ καλόγηρο τῆς Ἰταλίας πατέρα Πῖο, γιὰ τὸν ὁποῖο διαδίδεται, ὅτι ἔχει κάνει πολλὰ θαύματα. Ἡ Μαρία συμμορφώθηκε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόδειξι. Πῆγε στὸν ἅγιο ἐκεῖνο ἄνθρωπο κι' αὐτὸς ἔκανε τὸ θαῦμα του. Δὲν τῆς ξανάδωσε τὸ φῶς τῶν ματιῶν της. Τὰ λόγια του, ὅμως, τῆς φώτισαν τὴν ψυχὴ καὶ τῆς ἔδωσαν τὸ θάρρος, ποὺ τῆς εἶχε ἀπολείψει.

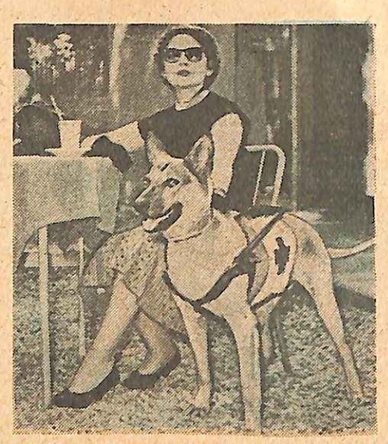

Ἡ Μαρία Παστανέλλα μὲ τὸ σκύλο, ποὺ ἔχει γιὰ ὁδηγό της.

— Ὁ Θεός, τῆς εἶπε ὁ πατὴρ Πῖος, δὲ σοῦδωσε αὐτὴ τὴ φωνὴ τυχαῖα. Νὰ συνεχίσης τὶς σπουδές σου, ἔστω κι' ἂν δὲ βλέπης καθόλου. Καὶ θἄρθη μέρα, ποὺ θὰ τὴν ἀξιοποίησης!...

Ἡ Μαρία πῆρε θάρρος κι' αἰσιοδοξία. Ξαναβρῆκε τὴν ἐμπιστοσύνη της στὴ ζωή. Δεκαπέντε μέρες ἀργότερα, παρουσιάστηκε στὴν τηλεόρασι καὶ τραγούδησε τὸ «Ἄβε Μαρία» τοῦ Σοῦμπερτ, ποὺ τὸ εἶχε ζητήσει ἕνα ἄρρωστο παιδάκι.

Τὸ τραγοῦδι τῆς ἐκείνο σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία, ὅπως διαπιστώθηκε ἀπὸ τὰ ἀμέτρητα γράμματα ἀκροατῶν, ποὺ ἔφταναν στὸ σταθμό. Ἔτσι, ἡ Μαρία συνέχισε τὶς σπουδές της καὶ τὶς τελείωσε ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια. Τὰ ρεσιτάλ, ποὺ ἔδωσε στὸ διάστημα αὐτό, ἔκαναν τὸ ὄνομά της ἀρκετὰ γνωστὸ κι' ἡ κριτικὴ ἐκφράστηκε μὲ τὰ πιὸ ἐπαινετικὰ λόγια γιὰ τὴ φωνή της.

Ἀλλὰ ἡ Μαρία δὲ σταμάτησε ὡς ἐδῶ. Θέλησε νὰ παίξη καὶ στὴν ὄπερα. Κι' ὁ πιὸ ἀνίδεος σ' αὐτὰ τὰ πράγματα, καταλαβαίνει πόσο δύσκολο ἦταν αὐτὸ γιὰ μιὰ τυφλή. Ἡ Μαρία, ὅμως, δὲν ὀπισθοχώρησε. "Ετσι, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, σ' ἕνα θέατρο τοῦ Μπάρι, δόθηκε ἡ πρεμιέρα τῆς ὄπερας «Μπορέμ», μὲ πρωταγωνίστρια τὴν τυφλὴ καλλιτέχνιδα!...

Ἡ Μαρία Παστανέλλα, ὕστερα ἀπὸ συστηματικὲς πρόβες, ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ κινῆται στὴ σκηνὴ ἄνετα, σὰ νὰ ἔβλεπε. Στὴν πρεμιέρα, ὁ-ποιος δὲ θἄξερε, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ τυφλή, δὲ θὰ καταλάβαινε τίποτα. Ἡ πρωταγωνίστρια εἶχε μάθει ἀπὸ μνήμης τὸν ἀριθμὸ τῶν βημάτων, ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνη στὶς διάφορες κατευθύνσεις, ὅταν θἄμπαινε στὴ σκηνή. Εἶχε συνεννοηθῆ μὲ τὸν ὑποβολέα κι' αὐτὸς ἀντικαθιστοῦσε, μὲ διάφορες εἰδοποιήσεις, τὴ μπαγκέτα τοῦ μαέστρου, ποὺ οἱ κινήσεις της ἦταν ὁράτες γιὰ τὴ Μαρία. Ἔτσι, τόσο τὸ παίξιμο, ὅσο καὶ τὸ τραγοῦδι της, ἔκαναν καταπληκτικὴ ἐντύπωσι στὸ κοινό, ποὺ δὲ σταματοῦσε τὰ χειροκροτήματα.

Γώρα ἡ τυφλὴ ὑψίφωνος ἔχει μπροστά της ἕνα σωρὸ δελεαστικὲς προσφορές. Τὴν καλοῦν σὲ διάφορα λυρικὰ θέατρα τῆς Ἰταλίας μὲ σπουδαῖα συμβόλαια. "Εχει, ὅμως, ν' ἀπαντήση καὶ σὲ μιὰ ἄλλη προσφορά. "Ενας ἀπὸ τοὺς μεγάλους παραγωγοὺς τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου τῆς πρότεινε νὰ ὑποδυθῆ τὸν.. ἑαυτό της σ' ἕνα φίλμ, ποὺ θἄχη ὡς θέμα τὴ ζωή της.

Ἡ Μαρία Παστανέλλα εἶναι τώρα εὐτυχισμένη καὶ συνηθίζει νὰ λέη:

— Δὲν εἶμαι πιὰ τυφλή. Τὸ τραγοῦδι μὲ κάνει νὰ «βλέπω»!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΥΡΙΣΜΑ

Ἀρχίστε μὲ τὴν ἀκόλουθη πομμάδα:

Ἔλαιον παραφίνης	80	γραμ.
Βαζελίνη	29	»
Βάμμα σαφράν	10	»

Μόλις τὸ δέρμα σας ἀρχίση νὰ μαυρίζη, θ' ἀντικαταστήσετε αὐτὴ τὴν πομμάδα μὲ τὴν ἀκόλουθη:

Φοινικέλαιον	40	γραμ.
Ἔλαιον παραφίνης	60	»
Πυρηνέλαιον	50	»

Πολὺ καλὸ κάνει ἐπίσης τὸ ξύδι. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι ταιριάζει περισσότερο σ' ἐκεῖνες, ποὺ ἔχουν εὐαίσθητο δέρμα, στὶς κοκκινομάλλες, τὶς ξανθές, καθὼς καὶ στὶς γυναῖκες ποὺ τὸ δέρμα τους κοκκινίζει, χωρὶς νὰ μαυρίζη. Πρέπει, ὅμως, νὰ περάσετε τὸ πρόσωπό σας μὲ ξύδι στὸν ἴσκιο καὶ νὰ μὴν ἐκτεθῆτε στὸν ἥλιο παρὰ ἀφοῦ ξεραθῆ καλά. Ἀφοῦ μείνετε μερικὰ λεπτὰ στὸν ἥλιο, θὰ ξαναγυρίσετε στὸν ἴσκιο καὶ θὰ ξαναπεράσετε τὸ πρόσωπό σας μὲ ξύδι.

Τὸ ξύδι ταιριάζει ἐπίσης στὰ παιδιά, ποὺ ἔχουν εὐαίσθητο δέρμα.

Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ ἀκόλουθο παρασκεύασμα:

Ἀνθόνερο	990	γραμ.
Βορικὸ ὀξὺ σὲ σκόνη	1	»
Ὑποθειώδες νάτριον	10	»

ΛΟΣΙΟΝ «ΕΚΡΑΝ» ΓΙΑ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Ὑπάρχουν στὸ ἐμπόριο διάφορες κρέμες, ποὺ προστατεύουν ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἂν δὲν σᾶς ἐξυπηρετοῦν, μπορεῖτε νὰ πῆτε στὸ φαρμακοποιὸ σας νὰ σᾶς φτιάξη ἕνα ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα παρασκευάσματα, ποὺ συνιστῶνται ἀπὸ τὸ Γάλλο δερματολόγο δόκτορα Σίντι:

1) Γιὰ δέρματα λιπαρὰ καὶ μελαχροινά:

Ταννίνη	4	γραμ.
Γλυκερίνη	10	»
Ἀνθόνερο	40	»
Οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν	40	»

2) Γιὰ κανονικὰ ἀνοιχτόχρωμα δέρματα:

Σαλικυλικὸν μεθύλιον	60	»
Ἔλαιον «κόπρας»	60	»
Βούτυρο κακάου	30	»

3) Γιὰ δέρματα ξηρὰ ἀνοιχτόχρωμα:

Ἀντιπυρίνη	6	γραμ.
Νερὸ ἀπὸ ἄνθη πορτοκαλιᾶς	30	»
Λανολίνη	30	»
Βαζελίνη	30	»

4) Γιὰ δέρματα ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητα:

Ζελοβαρύνη	30	γραμ.
Νωπὸ κηρέλαιο χωρὶς νερὸ	60	»

5) Προστατευτικὴ πούδρα γιὰ ὅλα τὰ δέρματα:

Βασικὴ ὀξυχλωρίνη κινίνη	3	γραμ.
Λευκὴ κολλίνη	27	»
Τάλκ τῆς Βενετίας	70	»

6) Μιὰ ἀκόμη «λοσιὸν-ἐκράν» εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

Θειϊκὴ κινίνη	2	»
Ροδόνερο	30	»
Γλυκερίνη	20	»

ΛΟΣΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΚΜΗΣ

Οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν	100	γραμ
Βάμμα βενζόης	2	»
Διαλελυμένη καμφορὰ	2	»

ΑΝ ΕΧΕΤΕ «ΑΓΡΙΟ» ΔΕΡΜΑ

Ἂν τὸ δέρμα τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν σας εἶναι ἄγριο ὅπως τῆς κότας, θὰ σᾶς κάμη καλὸ ἡ ἀκόλουθη πομμάδα, ποὺ πρέπει νὰ τὴν βάζετε κάθε βράδυ:

Κηρὸς μελισσῶν ἄγνος	12	γραμ.
Πομμάδα ροζᾶ	20	»
Ἔλαιον λεπτοκαρύων	12	»
Ἀμυγδαλέλαιο	5	»
Βάλσαμο τοῦ Ἄρκενς	10	»

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΟΤΣΙ-ΝΟΡΑ

Ἂν εἶναι ἀδύνατα καὶ ἀραιά, θὰ τὰ τονώσετε ἀλείφοντάς τα κάθε βράδυ μὲ τὸ ἀκόλουθο παρασκεύασμα:

Βαζελίνη	10	γραμ.
Ρετσινόλαδο	4	»
Κηκιδικὸν ὀξὺ	1	»

Ἂν πέφτουν:

Θειϊκὴ κινίνη	1	γραμ.
Τσάϊ	100	»

Θὰ τὰ περνᾶτε κάθε βράδυ μ' ἕνα βαμπάκι.

ΠΟΛΥ ΛΙΠΑΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ἕνα καλὸ παρασκεύασμα, γιὰ νὰ καθαρίσετε τὸ τριχωτὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ, ὅπου συγκεντρώνεται τὸ σμῆγμα, εἶναι τὸ ἀκόλουθο:

Σαλισυλικὸν ὀξὺ	2	γραμ.
Ρεσορκίνη	2	»
Οἰνόπνευμα 60 βαθμῶν	100	»

ΕΝΑ ΤΕΧΝΗΤΟ ΜΑΥΡΙΣΜΑ

Ἂν δὲν ἔχετε τὴν εὐχέρεια νὰ κάμετε μιὰ «κούρα μαυρίσματος» στὶς πλάζ, μπορεῖτε ν' ἀποχτήσετε τὸ σοκολατένιο δέρμα ποὺ ἐπιθυμεῖτε μὲ τὴν ἀκόλουθη λοσιόν:

Ὑπερμαγγανικὸ κάλι 10 ἑκατοστὰ τοῦ γραμμαρίου.

Ροδόνερο 200 γραμμάρια.

Θὰ περνᾶτε μ' ἕνα βαμπάκι τὸ δέρμα τοῦ προσώπου σας καὶ θὰ ἀφήνετε αὐτὴ τὴ διάλυσι νὰ ξεραθῆ μόνη της. Μπορεῖτε κατόπιν νὰ κάμετε τὸ συνηθισμένο σας μακιγιάζ.

Τὸ παρασκεύασμα αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ διατηρῆτε μακρυὰ ἀπὸ τὸ φῶς.

Εἶναι αὐτονόητο ὅτι μόνο γιὰ τὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμὸ μπορεῖ νὰ σᾶς χρησιμεύση.

ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΤΟΥ ΚΑΦΕ

Γιὰ νὰ διατηρῆται τὸ ἄρωμα τοῦ ἀλεσμένου καφέ, τὸν φυλᾶτε σ' ἕνα τενεκεδένιο κουτί. Ρίχνετε ἀπὸ πάνω κοπανισμένη ζάχαρη, κλείνετε καλὰ τὸ κουτὶ καὶ τὸ κουνᾶτε πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. "Ετσι, ἡ ζάχαρη ποτίζεται μὲ τὸ ἄρωμα τοῦ καφὲ καὶ τὸ συγκρατεῖ.

ΓΙΑ ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ

Ἂν θέλετε νὰ καθαρίσετε καὶ νὰ γυαλίσετε τὰ ἐπιπλά σας, ἀφοῦ τὰ ξεσκονίσετε καλά, τ' ἀλείφετε μὲ τὸ ἑξῆς μίγμα:

Ἐλαιόλαδο 2 κουταλιές, ξύδι, ὄχι πολὺ δυνατὸ 4 κουταλιές, νέφτι 3 κουταλιές.

Τ' ἀνακατεύετε ὅλα καλά, μ' ἕνα σκληρὸ πινέλο, ἀλείφετε μ' αὐτὸ τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ τρίβετε μ' ἕνα στεγνὸ ἄσπρο πανί.

Ο ἀνυποψίαστος

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΓΙΑ νὰ καταλάβετε ἀκριβῶς, πῶς ἔγινε ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία, πρέπει ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἀρχή... ἢ μᾶλλον ἀπὸ ἐκεῖνο τ' ἀπόγεμα, ποὺ ἡ κ. "Ελλα Γκαίνερ, καθισμένη στὸ πολυτελέστατο δωμάτιό της, στὸ ξενοδοχεῖο («Ἀναγέννησις», περίμενε τὸν ἄντρα, ποὺ θὰ τῆς ξανάδινε τὴν εὐτυχία καὶ τὴ γαλήνη.

Ὁ ἄντρας αὐτὸς ἦταν ἀρκετὰ κομψὸς καὶ πολὺ ἑξυπνος. Δὲν ἤξερε ὅμως ἀκόμα μερικὰ πράγματα, ποὺ τἄμαθε ἀργότερα. Κι' αὐτὸ τοῦ στοίχισε ἀκριβά...

Ἀλλὰ μιλοῦσαμε γιὰ μιὰ κυρία. Λοιπόν, αὐτὴ ἡ "Ελλα Γκαίνερ δὲν ἦταν ἀπ' τὶς γυναῖκες, ποὺ φροντίζουν πολὺ τὸν ἑαυτό τους. Ντυνόταν πάντα ἁπλὰ καὶ δὲ φοροῦσε οὔτ' ἕνα κόσμημα. Κι' ὅμως ἦταν πέρα πολὺ πλούσια, Ὁ ἄντρας της, πεθαίνοντας, τῆς εἶχε ἀφίσει μιὰ τεράστια περιουσία.

Ἡ "Ελλα Γκαίνερ πίστευε στὴν ἀγάπη, κι' ἦταν τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ τῆς ἔλειπε, τουλάχιστον ὡς τὴν περασμένη νύχτα.

Ἐκεῖνο τ' ἀπόγεμα, ἡ πλούσια χήρα ἦταν τρομερὰ ἐκνευρισμένη. Προπάντων ὅταν ἔφτασε ὁ ἐπισκέπτης, ποὺ περίμενε. Τοῦδωσε τὸ χέρι της, ποὺ ἔτρεμε, τὸν ἔβαλε νὰ καθήση σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀπέναντί της, καὶ περίμενε νὰ μιλήση ἐκεῖνος πρῶτος.

—Θυμᾶσαι τί ἔγινε χτὲς τὸ βράδυ; τὴ ρώτησε ἀπότομα ἐκεῖνος.

— Μοῦ ζήτησες νὰ μὲ παντρευτῆς κι' ἐγὼ δέχτηκα. Μοῦ εἶπες πὼς μ' ἀγαπᾶς... ἀπάντησε σιγὰ ἡ γυναῖκα.

— Κι' ὕστερα;

— Γυρίσαμε πολλὰ κέντρα κι' ἤπιαμε σαμπάνια, εἶπε ἡ "Ελλα χωρὶς νὰ τὸν κυττάζη. Φοβᾶμαι μάλιστα πὼς ἤπια ἐγὼ τὴν περισσότερη, κι' ἔπειτα τὸ κεφάλι μου γύριζε.

— Ἀκριβῶς κάτι τέτοιο πρέπει νἀγινε, γιὰ νὰ βρῆς τὸ θάρρος νὰ μοῦ ὁμολογήσης πὼς ὁ σύζυγός σου, ὁ Τζέφ, δὲν πέθανε ἀπὸ φυσικὸ θάνατο, ἀλλὰ τὸν δηλητηριάσες! παρατήρησε σαρκαστικὰ ὁ ἄλλος. Κι' ἀκόμα ὅτι κανεὶς δὲ σὲ ὑποπτεύθηκε.

— Θεέ μου! Δὲ μπορεῖ νὰ εἶπα τέτοιο πρᾶγμα... μουρμούρισε ἡ κυρία.

— Κι' ὅμως τὸ εἶπες. Καταλαβαίνεις, βέβαια, ὅτι ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ σὲ παντρευτῶ.

Ἡ "Ελλα ἔγινε κατάχλωμη.

— Πολὺ καλά, εἶπε μ' ἀξιοπρέπεια. Τώρα εἶμαι σίγουρη πὼς δὲ μ' ἀγαπᾶς. Μπορεῖς νὰ φύγης.

— Μὴ βιάζεσαι τόσο, ἀγαπητή μου, ἀπάντησε γελῶντας ἐκεῖνος. "Εχουμε ἀκόμα νὰ συζητήσουμε πολλὰ πράγματα οἱ δυό μας... "Ημουν ἕτοιμος νὰ σὲ παντρευτῶ.. ὄχι, βέβαια, γιατὶ εἶσαι ὁ τύπος μου, ἀλλὰ γιατὶ μοῦ ἀρέσουν τὰ λεφτά σου!

— Φύγε!... φιθύρισε ἡ γυναῖκα.

— Μὴν εἶσαι τόσο κουτή. Οὔτε θὰ σὲ παντρευτῶ, οὔτε θὰ φύγω τόσο γρήγορα! Πρέπει νὰ κανονίσουμε μὲ ποιὸν τρόπο θὰ μὲ πληρώνης. Γιατὶ μόνο, ὅσον καιρὸ θὰ μὲ πληρώνης, θὰ φυλάω τὸ μυστικό σου!

— Μὰ αὐτὸ εἶναι ἐκβιασμός!

— Πάντως, δὲν εἶναι δολοφονία, "Ελλα. Πρόσεξε! Ἂν δὲ συμφωνήσουμε, θὰ πάω γραμμὴ στὴν ἀστυνομία.., κι' εἶμαι σίγουρος πὼς, ἂν γίνη νεκροψία στὸ μακαρίτη, θὰ βρεθῆ κάποιο ἴχνος δηλητηρίου.

— Σταμάτα! φώναξε ἡ "Ελλα. Ἂς τελείωνουμε μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Θὰ σοῦ δώσω κάτι πολὺτιμο, ἕνα κόσμημα, καὶ θὰ μ' ἀφίσης ἥσυχη.

Σηκώθηκε, πῆγε ὡς τὸ γραφεῖο της, τ' ἄνοιξε κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα διαμαντένιο κολλιέ

— Εἶναι σωστὸς θησαυρός! εἶπε μὲ θαυμασμὸ ἐκεῖνος παίρνοντάς το στὰ χέρια του. Μὰ δὲ θὰ τὸ πάρω, γιατὶ θ' ἀναγκαστῶ νὰ τὸ πουλήσω στὸ ἕνα τρίτο τῆς ἀξίας του, ἂν δὲ θέλω νὰ μοῦ κάνουνε πολλὲς ἐρωτήσεις... Ὄχι, προτιμάω μετρητά!

— Μείνε στὴ θέσι σου, μὴν κουνηθῆς καθόλου, τοῦ εἶπε ξερὰ ἡ "Ελλα.

Κρατοῦσε τώρα στὸ χέρι της ἕνα περίστροφο ποὺ τὸ εἶχε βγάλει ἀπ' τὸ γραφεῖο, καὶ τὸν σημάδευε μ' αὐτό.

— Τρελλάθηκες; θέλεις νὰ μὲ σκοτώσης; ταραύλισε ἐκεῖνος.

— Τρελλάθηκες; θέλεις νὰ μὲ σκοτώσης; τραύλισε ἐκεῖνος.

— Ὄχι δά! εἶπε κοροϊδευτικὰ ἡ κυρία. "Ολοι ξέρουν πὼς ἐγὼ δὲ φοράω ποτὲ μου κοσμήματα. Κι' ἂν ἀποφάσιζα νὰ φορέσω τώρα, δὲν εἶχα παρὰ ν' ἀγοράσω ὅσα ἤθελα. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τὰ κλέψω... Ἄλλωστε, γιατὶ θὰ σᾶς ἔδινα ἕνα διαμαντένιο κολλιέ;

— Γιὰ νὰ μὴ μαρτυρήσω πὼς δολοφόνησες τὸν ἄντρα σου! Μὰ θὰ τὰ πῶ ὅλα στὴν ἀστυνομία!

— Ὤ, αὐτὸ πάει πολύ, εἶπε μὲ ταραγμένο ὕφος ἡ "Ελλα. Κυττάχτε, λοιπόν, αὐτὸ ἐδῶ...

Ἔβγαλε ἀπ' τὸ γραφεῖο της ἕνα χαρτὶ καὶ διάβασε:

—«Σᾶς ἀναγγέλλομε τὸ θάνατο τοῦ συζύγου σας, ἀξιωματικοῦ Τζέφρεϋ Γκαίνερ, ὁ ὁποῖος σκοτώθηκε σὲ μιὰ ἐπιχείρησι, κατὰ τὴν ἀπόβασι τῆς Νορμανδίας...»

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ διαβάσετε τίποτα, τὴ διέκοψε ὁ διευθυντής. Ἡ κατηγορία ἦταν τόσο γελοία! Θὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τὴν ἀστυνομία

★

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ ἑξυπνου καὶ κομψοῦ ἄντρα ποὺ λέγαμε. Δηλαδὴ ἡ δική μου!

Φυσικά, δὲ μπόρεσα ν' ἀποδείξω στὸ δικαστήριο τὴν ἀλήθεια, καὶ καταδικάστηκα.

Πέρασα μῆνες ὁλόκληρους, χωρὶς νὰ καταλαβαίνω τίποτα ἀπ' ὅ,τι μοῦ εἶχε συμβῆ. Ὕστερα μ' ἐπισκέφτηκε στὴ φυλακὴ ἡ "Ελλα καὶ μοῦ ἐξήγησε:

— Ἐπειδὴ φοβόμουν πάντα πὼς θὰ προσπαθοῦσε κάποιος νὰ μὲ ξεγελάση καὶ νὰ μὲ παντρευτῆ γιὰ τὰ λεφτά μου, ἐπλασα μιὰ ἱστορία γιὰ νὰ δοκιμάσω τὴν ἀγάπη σου... Βλέπεις πὼς ἤμουν πολὺ τυχερή, ποὺ σκέφτηκα νὰ πάρω τὰ μέτρα μου!

Ὅσο γιὰ τὸ κολλιέ, τὸ εἶχα κλέψει ἀπ' τὴν κ. Κλίφτον. Εἶμαι κλεπτομανής, ἀγαπητέ μου, φυσικὰ ὅμως δὲ μὲ ὑποπτεύθηκε ποτὲ κανείς, κι' οὔτε ὑπάρχει περίπτωσι νὰ σὲ πιστέψουνε ἂν τὸ πῆς!

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΜΑΝΝΕΡΣ

ΠΟΛΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ φλογέρα τῆς ἀγάπης

Κάθε βράδυ, λίγο μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου, ἀκουγόταν ὁ ἦχος τῆς φλογέρας.

Ἦταν ἡ φλογέρα τοῦ μπάρμπα Θὠμιου, ὅπως τὸν ἔλεγαν. Ὄχι ἐπειδὴ ἦταν γέρος, ἀλλὰ γιατὶ δὲν ξυριζόταν ποτὲ κι' ἔτσι τὸ πρόσωπό του ἦταν πάντα σκεπασμένο ἀπὸ πυκνὰ γένεια. Ἄλλοι λέγανε πὼς ἦταν τριανταπεντάρης κι' ἄλλοι σαραντάρης, γιατὶ τὸν μπέρδευαν μ' ἕνα μεγαλύτερο ἀδελφό του, ποὺ ἐχε πεθάνει, πέφτοντας ἀπὸ ἕνα γκρεμὸ καθὼς κυνηγοῦσε γιὰ πιάση τὸ κριάρι του.

Ὅλοι ἀκουγαν τη φλογέρα τοῦ Θώμιου καὶ φιθύριζαν:

— Ἀρχισε πάλι ὁ τρελλός!

Τὸ χωριό, — γυναῖκες κι' ἄντρες, — τὸν νόμιζαν τρελλὸ τὸ Θώμιο.

Μονάχα μιὰ κοπέλλα δὲν πίστευε ποτέ, πὼς ὁ Θώμιος ἦταν τρελλός. Τὸ ἤξερε καλὰ ἐκείνη, γιατὶ ὁ Θώμιος ἔπαιζε κάθε τέτοια ὥρα τὴ φλογέρα του. Ἤξερε ὅλα του τὰ τραγούδια, τραγούδια ἀγάπης, ποὺ τῆς ἔπαιζε ἀπὸ μακρυά, πέρα ἀπὸ τὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, καὶ ποὺ ὁ ἀχός τους ἔφτανε τὴν ἡσυχη αὐτὴ ὥρα, ὡς τὸ σπίτι της.

Ἡ Βάσω εἶχε γνωριστῆ μὲ τὸ Θώμιο, μπορῶ σ' ἕνα αὐλάκι. Μέσα σ' αὐτὸ κυλοῦσε καθαρὸ τὸ νερό, πηρυχόταν ψηλὰ ἀπὸ τὸ βουνό.

Ἐκεῖνος κατέβαζε τὰ πρόβατά του πρὸς τὴ στάνη κι' ἐκείνη ἔφερνε τὰ δικά της στὸ μαντρί, ποὺ ἦταν πιὸ ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ἀπὸ ἄλλο χωριὸ ἦταν ἡ Βάσω κι' ἀπὸ ἄλλο ὁ Θώμιος.

Παιδιὰ ἀκόμη, δεκαπέντε χρόνων, σταμάτησαν μπρὸς στ' αὐλάκι, γιὰ νὰ πιοῦν, νὰ δροσιστοῦ τὰ πρόβατά τους. Ἔπειτα γέλασαν καὶ μὲ τὰ γέλια τους αὐτὸ φούντωσε ἡ γνωριμία τους καὶ ἡ ἀγάπη τους.

Ἡ Βάσω ἔβγαινε νὰ βασκήση τὰ πρόβατά τους, γιατὶ ὁ πατέρας της ἦταν ἄρρωστος, καὶ δὲν εἶχαν πάει στὴν Ἀθήνα γιὰ ἐγχείρηση.

Μά, ὅταν γύρισε ὁ πατέρας της ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, ὁ Θώμιος ἔκαμε τὴ Βάσω. Εἶδε, τὸν πατέρα της, μὰ δὲν τόλμησε νὰ τὴν ρωτήση γιὰ τὴν κόρη του.

Ἡ στενοχώρια, ὅμως, τῆς Βάσως ἦταν μεγάλη, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τρέξη ὡς τὴν πλαγιά, νὰ συναντήση τὸν ἀγαπημένο της, καὶ ἐκεῖ πάνω στὸ πράσινο χορτάρι νὰ καθίση μαζί του, γιὰ νὰ τῆς μιλήση ἐκείνος μὲ τὴ γλυκέρα του, νὰ τῆς πῆς ὅλα τὰ λόγια τῆς ἀγάπης, ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ προφέση μὲ τὸ στόμα.

Ἔτσι ἔβγαιναν δύστυχα χρόνια, καὶ τὰ πρόβατα τοῦ Θώμιου ψόφησαν κάποιο βαρὺ χειμώνα.

Τότε ὁ πατέρας του, κατεστραμμένος ὅπως ἦταν, γύρευε νὰ γαικονυρέψη τὸ γυιό του, νὰ τοῦ δώση νύφη μὲ χτήματα, μὲ πολλὰ ζῶα καὶ μὲ μετοχτά.

Ὁ Θώμιος ἀρνήθηκε. Κι' οὔτε οἱ φοβέρες, οὔτε τὸ σκληρὸ φέρσιμο τὸν ἀνάγκασαν νὰ δεχτῆ νιὰ γυναῖκα του ἐκείνην, ποὺ ἤθελε ὁ πατέρας του.

Μιὰ μέρα, ὅμως δέχτηκε ὁ Θώμιος, γιατὶ ἀρράστησε ἡ μητέρα του, κι' οὔτε γιὰ γιατρό, οὔτε γιὰ φάρμακα εἶχαν λεφτὰ νὰ δώσουν.

Ὁ πατέρας λίγες μέρες πρίν, βλέποντας τὸ πεῖσμα τοῦ γυιοῦ του, θέλησε νὰ πουλήση καὶ τὸ τελευταῖο χωραφάκι, ποὺ τοὺς εἶχε ἀπομείνει.

Ἡ μητέρα του ὅταν τὄμαθε ἄρχισε νὰ κλαίη, καθὼς ψηνόταν ὁπὸ τὸν πυρετό. Μὰ κι' ὁ πατέρας του σκούπιζε κρυφὰ τὰ δάκρυά του μὲ τὸ μανίκι του.

Χωμένος σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά, ὁ Θώμιος εἶδε τὴν ἀπελπισία τῶν γονιῶν του καὶ δάκρυσε κι' αὐτός. Καταλάβαίνε πὼς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔχανε τὴ Βάσω γιὰ πάντα...

Ἔτσι, δέχτηκε νὰ πάρη ἐκείνη, ποὺ τοῦ προξένεψαν. Ἀναρωτήθηκε ὅμως πολλὲς φορὲς ὁ Θώμιος, γιὰ ποιο λόγο τὸν ἔμπαζε στὸ σπίτι του ὡς γαμπρὸ ὁ πλούσιος Μαυρογένης, ἀφοῦ αὐτὸς ἦταν πάμπτωχος! Ἀναρωτιόταν ἀκόμη, γιατὶ τὸν ἐπαιρνε ἡ Σταυρούλα, ἀφοῦ δὲν τοὺς εἶχε συνδέσει καμμιὰ συμπάθεια, καμμιὰ στοργή, οὔτε ἁπλὴ φιλία.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ὅμως ποὺ δέχτηκε ὁ Θώμιος ὅλα ἄλλαξαν σπίτι του. Κι' ὁ γιατρός ἦρθε μὲ τ' ἄλογο τοῦ Μαυρογένη, τοῦ πεθεροῦ του, κι' ἡ Σταυρούλα μὲ τὴ μητέρα της ἔτρεξαν νὰ περιποιηθοῦν τὴν ἄρρωστη.

Σὲ λίγες μέρες, ἡ μητέρα τοῦ Θώμιου ἔγινε καλὰ καὶ πρὶν περάση μήνας ἔγινε ὁ γάμος.

Τρεῖς μέρες γλεντοῦσε τὸ χωριό, μὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Θώμιου ἦταν λυπημένο, γιατὶ ἔσφιγγε τὴν καρδιά του ὁ καῦμὸς τῆς ἀγάπης, γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ λάτρευε...

★

Μιὰ μέρα ὁ Θώμιος ἔμαθε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ Σταυρούλα τὴν αἰτία, ποὺ τόσο πολὺ ἐπέμεναν, ἐκείνη κι' ὁ πατέρας της, νὰ μπῆ ὁ Θώμιος στὸ σπίτι τους ὡς γαμπρός.

Ἦταν οἰκογενειακὸ τὸ ζήτημα. Ἡ Βάσω ἀπὸ τὸ ἕνα χωριὸ κι' ἡ Σταυρούλα ἀπὸ τ' ἄλλο ἦταν ξαδέλφες.

Ὅταν σὲ κάποιο πανηγύρι οἱ δύο ξαδέλφες συναντήθηκαν κι' εἶπαν τὰ δικά τους, ἡ Βάσω μ' ὅλη τὴν ἀφέλεια ἐξομολογήθηκε στὴ Σταυρούλα πὼς ἀγαποῦσε τὸ Θώμιο. Οὔτε τὸν ἤξερε ἐκείνη οὔτε τὸν λογάριαζε κι' ἂς ἦταν χωριανός της. Μὰ σὰν ἄρχισε ἡ Βάσω νὰ τῆς μιλᾶ γιὰ τὴ λεβεντιά του, καὶ γιὰ τῆς ἐμπιστεύεται τὸν καῦμό της, γιατὶ ὁ πατέρας της δὲ θὰ ἔδινε ποτὲ τὴν εὐχή του νὰ πάρη ἕνα φτωχό, τότε στὸ στῆθος τῆς Σταυρούλας φούντωσε μιὰ παράξενη λαχτάρα: Νὰ ἐκδικηθῆ τὴν ἐξαδέλφη της, ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴν ὁμορφιά της, ἐνῶ ἐκείνη ἦταν ἡ πιὸ ἄσχημη κοπέλλα τοῦ χωριοῦ!

Ἔτσι, εἶπε στὸν πατέρα της πὼς θὰ σκοτωνόταν, ἂν δὲν ἔπαιρνε τὸ Θώμιο, καὶ τὸν πῆρε!

★

Μιὰ βδομάδα μετὰ τὸ γάμο του, ὁ Θώμιος, ποὺ εἶχε τώρα ὅλα τὰ πρόβατα τοῦ πεθεροῦ του, ἄρχισε νὰ πηγαίνη κάθε μέρα, μόλις ἔβγαινε ὁ ἥλιος, στὸ ἴδιο μέρος ὅπου εἶχε συναντήσει τὴ Βάσω καὶ νὰ παίζη μὲ τὴ φλογέρα του γι' αὐτήν, ὅλα τοῦ τὰ τραγούδια.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε, μὰ οὔτε μιὰ φορὰ δὲν συνάντησε τὴ Βάσω, κι' ἂς ἦταν μισὴ ὥρα τὸ ἕνα χωριὸ ἀπὸ τ' ἄλλο. Οὔτε σὲ πανηγύρι, οὔτε στὸ λάγγα, οὔτε στὸ βουνὰ ἀντίκρυσε τὴν ἀγαπημένη του.

Μὰ κάθε βράδυ, τῆς ἐστέλνε γλυκὸ μήνυμα τῆς ἀγάπης μὲ τὴ φλογέρα του.

Δὲν πήγαινε στὸ χωριὸ τῆς νὰ τὴ δῆ, δὲ ρώτοῦσε γι' αὐτὴν τί γίνεται, γιατὶ φοβόταν μήπως τὴν ἐκθέση.

Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε, ὥσπου μιὰ μέρα, ἡ γυναῖκα τοῦ Θώμιου πέθανε ἀπὸ ἀγιατρευτη ἀρρώστεια. Ἔκλαψε τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Θώμιος, μὰ δὲν ἦταν γιὰ τὴ γυναῖκα του. Ἔκλαψε γιὰ τὴ χαμένη του ἀγάπη, καὶ τὸ βράδυ, ὅπως πάντα, τῆς ἔστειλε μὲ τὴ φλογέρα του, τὰ πιὸ φλογερὰ λόγια ἀγάπης.

Ἔπειτα, παραμέλησε τὸν ἑαυτό του, ζαῦσε ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμο, δὲ λογάριαζε κανένα, οὔτε τὸν πεθερό του, οὔτε τὸν πατέρα του. Εἶχε ἀγριέψει στὴν ὄψι καὶ στὸ φέρσιμό του, μὰ μὲ τὴ φλογέρα του ἦταν γλυκός, τρυφερός, ὅλο παράπονο...

Ὥσπου μιὰ νύχτα μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα, ἔβγαλε λυπητερὴ κραυγή:

— Βάσω, δὲ μ' ἀκοῦς; Δὲ μὲ καταλαβαίνεις;

Ἐκεῖνο, ὡστόσο, ποὺ δὲν ἤξερε ὁ Θώμιος ἦταν πὼς ἡ Βάσω ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ κρυβόταν πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο πουρνάρι καὶ τὸν ἄκουγε, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ φανερωθῆ.

Ἐκείνη ὅμως τὴ νύχτα ἀκούγοντας τὴ φωνή του, ἡ καρδιά της ράγισε καὶ ἄθελά της ξεπετάχτηκε μπροστά του.

— Θώμιο! τοῦ φώναξε. Ἀκόμα μ' ἀγαπᾶς;

— Ἂν σ' ἀγαποῦσα, Βάσω; τῆς ἀπάντησε καὶ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του.

Ἀπὸ τὴ νύχτα ἐκείνη ὁ Θώμιος χάθηκε ἀπὸ τὸ χωριὸ του καὶ ἡ Βάσω ἀπὸ τὸ δικό της. Ἔφυγαν μακρυὰ κι' ἔστησαν καλύβι δικό τους, ὅπου βασίλευε ἡ εὐτυχία κι' ἡ μεγάλη ἀγάπη.

ΜΙΡΑΝΤΑ

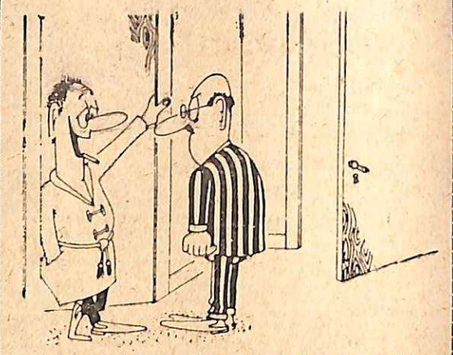

— Ἀφοῦ ἀκοῦτε τόσο καθαρά, ὅσο λέτε, τὸ ραδιόφωνό μου, κύριε γείτονα, τότε νὰ πληρώνετε τὴ μισὴ συνδρομή!...

— Κι' ὅμως οἱ ἐφημερίδες γράφανε, πὼς ἔχει ἀπὸ λαιμό της ἕνα κρυμμένο θησαυρό!...

— Κράτα τὸ καρφί, Ἑλένη, νὰ φέρω γύψο!

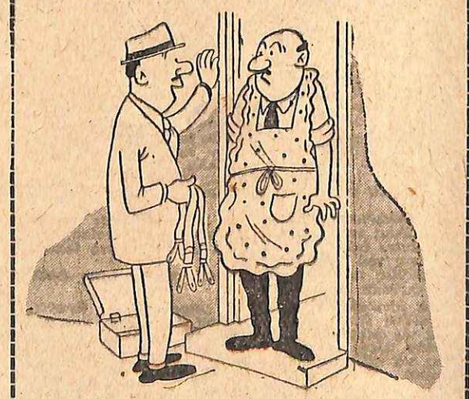

— Μήπως θέλετε τιράντες γιὰ τή... γυναῖκα σας;

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟ ἢ συναισθηματικό;

Τὰ γνωρίσματα τῶν δύο τύπων

Τὸ παιδί σας εἶναι συναισθηματικὸ ἢ δραστήριο;

Ἂς πάρωμε δυὸ παιδιά, ποὺ ἔχουν πάει τὸ καλοκαίρι στὴν ἐξοχή, τὸ Ντίνο καὶ τὸ Γιαννάκη.

Ὁ Ντίνος εἶναι ράθυμος. Δὲν ἔχει κανένα πρόγραμμα γιὰ τὴν ἡμέρα του. Κάνει πότε τοῦτο καὶ πότε ἐκεῖνο. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, δὲν κάνει πολλὰ πράγματα. Κάποτε, ὅμως, ἕνας φίλος του τοῦ εἶπε νὰ παίξουν θέατρο. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, γίνεται ἀγνώριστος. Δουλεύει ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ. Παριστάνει τὸ μηχανικό, τὸ σκηνοθέτη, τὸ σκηνογράφο, τὸν ἠθοποιό. Θέλει νὰ τὰ κάνη ὅλα. Καὶ δὲν κουράζεται.

Ὁ Γιαννάκης, ἀντίθετα, ξυπνάει ἐνωρὶς — ἐνῶ ὁ Ντίνος κοιμᾶται ἀκόμη — ἔχει πάντα ἕνα πρόγραμμα στὸ μυαλό του καὶ ξέρει τί θὰ κάμη κάθε μέρα. Πρέπει, ἀλλωστε, νὰ κάνη πάντοτε κάτι. Δὲ μπορεῖ νὰ καθίση οὔτε στιγμὴ μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια.

Ὁ Ντίνος εἶναι συναισθηματικός. Γιὰ νὰ κάμη κάτι τοῦ χρειάζεται κάποιο κίνητρο. Πρέπει νὰ τὸν ἐνθουσιάζη ἡ δουλειά, ποὺ κάνει. Εἶναι τότε παραγωγικός, δημιουργικὸς καὶ ἀκούραστος. Ἂν καταπιασθῆ μὲ τὴ ζωγραφική, μπορεῖ νὰ ζωγραφίζη ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἂν τοῦ ἀρέση ἕνα βιβλίο, δὲ σηκώνει κεφάλι ἀπ' αὐτό. Ὁ Γιαννάκης, ἀντίθετα, εἶναι ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία δραστήριος. Δὲν τοῦ χρειάζονται κίνητρα, οὔτε ἐνθουσιασμοί. Ἐργάζεται, ὑπακούοντας σὲ ἐσωτερικὴ ἀνάγκη. Οἱ ἐκδηλώσεις του εἶναι πάντα ἀμοιόμορφες. Ὅταν πρέπει νὰ δουλέψη, δουλεύει. Κι' ὅταν εἶναι ὥρα γιὰ παιχνίδια, παίζει μὲ κέφι.

Οἱ ἐπιστήμονες μᾶς λένε ὅτι μόνον ἕνα παιδὶ στὰ τέσσερα εἶναι πραγματικὰ δραστήριο. Τὰ ἄλλα τρία ἀνήκουν στὴν κατηγορία τῶν συναισθηματικῶν ἢ εἶναι μικτοὶ τύποι.

Νὰ τώρα τὰ κυριώτερα γνωρίσματα αὐτῶν τῶν δύο τύπων.

1) Μορφολογικά.— Στὸ δραστήριο τύπο, τὰ τρία τμήματα τοῦ προσώπου εἶναι ἴσα, τόσο «ἀνφάς» ὅσο καὶ προφίλ. (1ον τμῆμα, ἀνώτερο: μέτωπο κρόταφοι, ὡς τὴ σχισμὴ τῶν ματιῶν. 2ον τμῆμα, μεσαῖο: μύτη, μῆλα, μάγουλα, 3ον τμῆμα, κατώτερο: στόμα, σαγόνι).

Τὰ τριγωνικά, μακρόστενα ἢ ὠοειδῆ πρόσωπα ἀνήκουν στὸ συναισθηματικὸ τύπο. Τὰ τετράγωνα ἢ κοντόχοντρα ἀνήκουν, τουναντίον, στὸ δραστήριο. Τὸ στόμα τοῦ δραστήριου τύπου εἶναι κλειστό, ἐνῶ τοῦ συναισθηματικοῦ μισάνοιχτο.

2) Σωματικὴ διάπλασι.— Ὁ δραστήριος τύπος ἔχει ἀνεπτυγμένο θώρακα, γερὰ μέλη καὶ σφιχτὸ κρέας. Ὁ συναισθηματικός, ἀντίθετα, εἶνε λεπτὸς κι' οἱ σάρκες του πλαδαρές.

3: Χέρι.— Τὸ χέρι τοῦ δραστηρίου τύπου εἶναι σκληρὸ καὶ σχεδὸν ἴσιο (δὲ γουβιάζει στὸ κέντρο τῆς παλάμης). Γραμμὲς βαθειὲς καὶ ἔντονες. Νύχια σκληρά. Τὸ χέρι τοῦ συναισθηματικοῦ τύπου, ἀντίθετα, εἶναι μαλακὸ καὶ γουβιάζει στὸ κέντρο τῆς παλάμης. Γραμμὲς ἐπιφανειακὲς καὶ ἄτονες.

4) Γράψιμο.— Τὰ παιδιὰ ποὺ ἀνήκουν στὸ δραστήριο τύπο πιέζουν ἀσυναίσθητα τὸ μολύβι ἢ τὴν πέννα τους. Οἱ γραμμές τους εἶναι ἴσιες καὶ τὰ γράμματα ἔχουν τὶς ἴδιες διαστάσεις. Τὰ παιδιὰ ποὺ ἀνήκουν στὸ συναισθηματικὸ τύπο, ἀντίθετα, γράφουν ἁπαλά, χωρὶς νὰ πιέζουν τὴν πέννα τους καὶ τὰ γράμματά τους μικραίνουν ὅσο πλησιάζουν στὸ τέλος τῆς γραμμῆς.

5) Ψυχολογικὰ γνωρίσματα. Ὁ δραστήριος τύπος: Ἀρχίζει εὔκολα τὴν ἐργασία του, Ἐργάζεται στρωτὰ καὶ ὁμοιόμορφα.

Τοῦ ἀρέσουν οἱ σωματικὲς ἀσκήσεις καὶ τὰ σπόρ.

Εἶναι πολὺ σπάνιο νὰ τὸν βρῆτε νὰ ὀνειροπολῆ.

Ἅμα ἀρχίση μιὰ δουλειά, ἐννοεῖ νὰ τὴν τελειώση.

Οἱ δυσκολίες δὲν τὸν ἀποθαρρύνουν. Προσπαθεῖ, τουναντίον, νὰ τὶς ὑπερνικήση.

Τοῦ ἀρέσουν οἱ δουλειὲς ποὺ γίνονται μὲ τὸ χέρι π. χ. νὰ φτιάνη κοροσάκια, νὰ συναρμολογῆ αὐτοκίνητα κτλ.

Ὁ συναισθηματικὸς τύπος:

Δὲν ἀρχίζει εὔκολα τὴ δουλειά του. Πρέπει, πρῶτα, νὰ τὸ ...ἀποφασίση.

Παρατάει μιὰ ἐργασία ποὺ δὲ τοῦ ἀρέσει. Ἐργάζεται, τουναντίον, μὲ κατσπλικτικὸ ζῆλο σὲ κάτι ποὺ τοῦ ἀρέσει.

Ἡ γυμναστικὴ καὶ τὰ σπόρ δὲν τὸν πολυενθουσιάζουν.

Ποοτιμάει τὴ μελέτη ἢ τὸ ρεμβασμό.

Μιὰ ἐργασία, ποὺ παρατείνεται πολύ, τὸν κουράζει. Τὰ ἐυπόδια ἐπίσης τὸν ἀποθαρρύνουν.

Ἔχει περιόδους καταπληκτικῆς δραστηριότητος, ποὺ ἐναλλάσσονται μὲ ἄλλες νωθρότητος καὶ ἀδρανείας.

Καὶ τώρα νὰ μερικὲς συμβουλές, ποὺ ἀπευθύνονται στοὺς γονεῖς.

Ἂν τὸ παιδί σας εἶναι δραστήριο:

Ἀφῆστε το νὰ τὰ βγάζη πέρα μόνο του. Μὴν τοῦ περιορίζετε τὴν πρωτοβουλία του. Περιορισθῆτε μόνο στὸ νὰ τὸ καθοδηγῆτε. Μὴν δυσανασχετῆτε γιατὶ δὲ λεπτολογεῖ τὰ πράγματα. Ἀφῆστε το ὅσο μπορεῖτε περισσότερο ἐλεύθερο. Θὰ ἀποφύγετε τὶς ἀνοιχτὲς συγκρούσεις μαζί του. Τὰ παιδιὰ αὐτοῦ τοῦ τύπου δὲν ὑποχωροῦν εὔκολα κι' ἂν τὰ πολυτενοχωρήσετε, θὰ τὰ σπρώξετε στὴν ἀνταρσία.

Ἂν τὸ παιδί σας εἶναι συναισθηματικό:

Πρέπει νὰ τὸ παρακολουθῆτε διαρκῶς καὶ νὰ τὸ καθοδηγῆτε, χωρὶς ὅμως, ἡ μέριμνά σας νὰ μεταβληθῆ σὲ τυραννία, γιατὶ τότε θὰ τοῦ σκοτώσετε τὴν πρωτοβουλία του. Μὴ σᾶς στενοχωρῆ τὸ ὅτι ἐργάζεται ἀκανόνιστα. Πρέπει νὰ προσπαθῆτε νὰ ξυπνᾶτε τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ νὰ προκαλῆτε τὸν ἐνθουσιασμό του. Ὅταν ἀποθαρρύνεται ἡ κουράζεται, ἐνιαχοῦστε το, ἀλλὰ μὲ τρόπο ὥστε τὸ «ξύπνημα» νὰ ἐπέλθη μόνο του. Μὴν τοῦ θίνετε τὸν ἐγωϊσμό του καὶ μὴν τοῦ κάνετε διαρκῶς παρατηρήσεις. Ἡ προσπάθειά σας πρέπει νὰ τείνη στὸ νὰ τὸ κάμετε νὰ βρῆ τὸ δρόμο του.

ΟΤΑΝ ΔΙΨΑΤΕ

...πίνετε, ἀλλὰ ἀποφεύγετε αὐτὰ τὰ ποτὰ ποὺ σᾶς γεμίζουν τὸ στομάχι καὶ σᾶς κόβουν τὴν ὄρεξη. Ἡ μπύρα σᾶς δροσίζει εὐχάριστα, ἀνοίγει τὴν ὄρεξή σας καὶ τονώνει τὸν ὀργανισμό σας. Περιέχει 51 ὠφέλιμες οὐσίες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὁ εἶναι διταμίνες καὶ 7 ἀνόργανα στοιχεῖα μεγάλης σημασίας γιὰ νὰ ἀναπληρωθοῦν τὰ ἀπολεσθέντα κατὰ τὴν ἐφίδρωσι ἅλατα καὶ νὰ διαβραχοῦν οἱ ἱστοί. Γιὰ νὰ νιώθετε εὐεξία, ὅταν κάνη ζέστη, φροντίζετε νὰ πίνετε πάντοτε μπύρα μὲ τὸ φαγητό σας καὶ μεταξὺ τῶν γευμάτων. Προσφέρετέ την καὶ στοὺς φίλους σας. Γευστική, τονωτικὴ καὶ δροσιστικὴ ἡ μπύρα Φιξ εἶναι πραγματικὴ ἀπόλαυσι.

ΣΚΟΝΤΑ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Μάμπο, ρόκ κλπ.

Τὸ πρᾶμα δὲν ἔπαιρνε γιατρειά. Ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ μάθω νὰ χορεύω. Ἀλλοίως, δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζω πὼς θὰ μὲ πρόσεχε ποτὲ ἡ Ἑλενίτσα, ποὺ κουλάντριζε μ' ἐπιτηδειότητα ὅλους τοὺς χορούς καί, πρὸ παντός, τοὺς λεγόμενους «μοντέρνους».

Τὴ γνώρισα σ' ἕνα πάρτυ, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ τῆς πιάσω κουβέντα, γιατί, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ πήγαμε, μέχρι τὴ στιγμὴ ποὺ φύγαμε, χοροπήδαγε πότε μὲ τὸν ἕνα καὶ πότε μὲ τὸν ἄλλο. Κι' ἐγὼ νὰ τὴ βλέπω καὶ νὰ μαραζώνω, καὶ νὰ μὴν εἶμαι εἰς θέσιν — τὸ ζῶν! — νὰ ὑποκλιθῶ μπροστά της, νὰ τὴν ἀγκαλιάσω ἀπὸ τὴ μέση καὶ νὰ τὴν παρασύρω στοὺς στροβιλισμοὺς τοῦ βάλς, στοὺς λικνισμοὺς τοῦ ὁλόου καὶ στὸν ἰλιγγο τῶν αἰσθημάτων μου.

Ἐφυγα ἀπὸ κεῖνο τὸ πάρτυ φαρμακωμένος ἀπὸ τὴ ζήλεια μου. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, πρωῒ-πρωΐ ἔτρεξα σ' ἕνα χοροδιδασκαλεῖο:

— Καλημέρα σας, εἶπα στὸ χοροδιδάσκαλο.

— Καλημέρα σας, κύριε.

— Διδάσκετε μοντέρνους χορούς;

— Βεβαίως, κύριε.

— Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ πιὸ μοντέρνος;

— Τὸ μάμπο, κύριε.

— Μπορεῖτε, λοιπόν, νὰ μοῦ διδάξετε τὸ ἐν λόγω μάμπο;

— Μὰ φυσικά, κύριε. Καὶ πότε θέλετε ν' ἀρχίσουμε;

— Ἀμέσως.

— Τὰ δίδακτρα προκαταβάλλονται.

— Δεκτόν!

Πλήρωσα σὰν κύριος κι' ἄρχισα τὰ χορευτικά μου μαθήματα, ἐπίσης σὰν κύριος.

— Πῶς μὲ βλέπετε, κύριε καθηγητά; τὸν ρώτησα σὲ καμμιὰ δεκαριὰ μέρες.

— Θὰ χρειαστῆτε ἀρκετὴ ἐξάσκηση ἀκόμη, μοῦ ἀπάντησε καϊδεύοντας τὰ πλούσια λιγδωμένα μαλλιά του. Διότι τὸ μάμπο εἶναι ὁ πλέον ἰδιορρυθμος χορός.

(—Κι' ὁ πλέον ἀγαπημένος τῆς Ἑλενίτσας), συλλογίστηκα.

Γιατί, ὅπως ρωτώντας κανεὶς πάει στὴν Πόλη, ἔτσι ρωτώντας κι' ἐγὼ πληροφορήθηκα καταλεπτῶς τὶς ἰδιαίτερες χορευτικὲς ἐπιθυμίες τῆς λατρευτῆς μου Ἑλενίτσας.

— Τρελλαίνεται γιὰ μάμπο, μὲ διαβεβαίωσαν ὅλοι.

Ἂν ἤθελα, λοιπόν, νὰ βρῶ ἀνταπόκρισι στὴ φλογερὴ ἀγάπη ποὺ μοῦ κατακαίγε τὰ φυλλοκάρδια, ἔπρεπε νὰ γίνω ὁ καλύτερος μαμπίστας τοῦ νομοῦ Ἀττικοβοιωτίας. Καὶ γιὰ ν' ἀποκτήσω αὐτὸ τὸν ἐπίζηλο τίτλο, ἔπρεπε νὰ δουλέψω καὶ ν' ἀφοσιωθῶ ψυχὴ τε καὶ σώματι στὰ μαθήματά μου.

Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκανα. Κι' ὕστερα ἀπὸ δέκα μῆνες μόλις, ἐπέτυχα τὸ ποθούμενον. Ἔμαθα δηλαδή, ἕνα μάμπο, ποὺ ἄλλο νὰ σᾶς τὸ λέω καὶ ἄλλο νὰ μὲ δῆτε νὰ τὸ χορεύω. Τί θὰ λέγατε, δεσποινίς, ἂν σᾶς πρότεινα νὰ τὸ χορέψουμε; —Τί νὰ χορέψουμε; μοῦ εἶ-

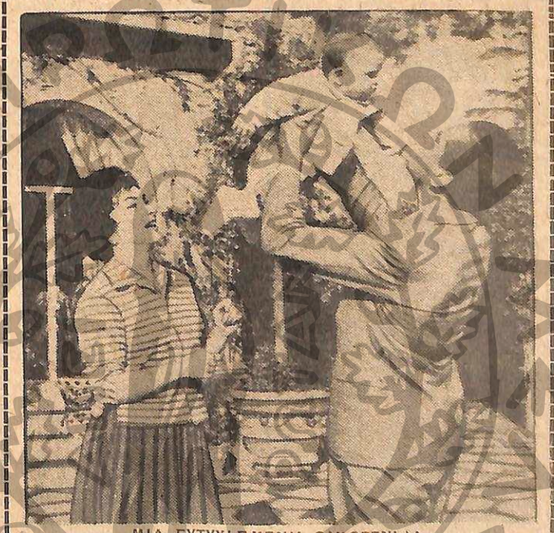

ΜΙΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἡ φωτογραφία αὐτὴ πάσθηκε πρὸ ἡμερῶν στὸν κῆπο τῆς Ὡραίας ἐπαύλεως τοῦ ζεύγους Τζίνα Λολομπριτζίντα — Μίλκο Σκόφικ, ποὺ βρίσκεται ἀπὸ 223 της Ἀππίας Ὁδοῦ, λίγο ἔξω ἀπὸ τὴ Ρώμη. Ἀποτελεῖ μιὰ διάψευσι τῶν φημῶν, ποὺ κυκλοφόρησαν τελευταῖα, περὶ δῆθεν διαφωνιῶν τοῦ ζεύγους. Οἱ δυὸ σύζυγοι ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν ἁρμονικώτατα καὶ λατρεύουν καὶ οἱ δυὸ τὸ μικρὸ Μίλκο, ποὺ γεννήθηκε στὶς 28 τοῦ περασμένου Ἰουλίου. Ἡ Τζίνα ἔχει γίνει καὶ πάλι περιζήτητη τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀπὸ τοὺς κινηματογραφικοὺς παραγωγοὺς τόσο τῆς Εὐρώπης, ὅσο καὶ τῆς Ἀμερικῆς, δήλωσε ὅμως πὼς δὲν πρόκειται νὰ μεταβῆ στὸ Νέο Κόσμο.

πε καγχάζοντας ειρωνικά. Αυτή την αρχαιολογία;

—'Αρχαιολογία αυτό το θεσπέσιο μάμπο; άπόρησα.

—Βεβαιότατα! επέμεινε. Το μάμπο, γενικώς, είναι πιά άρχαιολογία! Τώρα ζούμε στην εποχή του τσά-τσά.

Κι' ίσως για νά μού το άποδείξη, πετάχτηκε όρθια, βούτηξε ένθουσιασμένη ένα σαχλό, άν και νοστιμώτατο, νεαρό, κρεμάστηκε άπό το λαιμό του και τον ικέτευσε:

—"Ελα, Μπάμπη, νά χορέψουμε τσά-τσά.

Κι' ό άνωτέρω Μπάμπης δέν τής χάλασε, ώς ευνόητον, το χατήρι. Κι' άλλάζοντας πλάκα στο πίκ άπ, τύλιξε μέ τίς χεροῦκλες του την 'Ελενίτσα κι' άφοσιωθήκανε στα μεθυστικά σκαμπανεβάσματα του καινούργιου αυτού χοροῦ.

Την άλλη μέρα — πάλι πρωί-πρωί — παρουσιάστηκα ένώπιον τού χοροδιδασκάλου.

—Θέλω νά μέ μάθετε τσά-τσά.

—Νά σάς μάθω, κύριε.

Μ' έμαθε σέ ένα χρόνο και είκοσι μέρες, γιατί το τσά-τσά μούφερε μεγαλύτερες δυσκολίες άπό το μάμπο.

'Αλλά ή πολυαγαπημένη μου 'Ελενίτσα ήταν πιά ξετρελλαμένη μέ το χάριν συντομίας λεγόμενον «ρόκ».

—Τώρα ψοφάει για ρόκ έντρόλ! μέ πληροφόρησαν οί καλοπροαίρετοι κοινοί φίλοι.

Ξαναγράφτηκα συνδρομητής στο χοροδιδασκαλείο και μέσα σ' ένάμισυ χρόνο άπεφοίτησα μέ το βαθμό άριστα στο μάθημα του «ρόκ».

Κρίμα, όμως, και στην εύσυνειδησία μου και στούς κόπους μου και στα δίδακτρα. 'Η 'Ελενίτσα, στο μεταξύ, είχε γίνει «καλυφομανής». Και σ' όποια διασκέδασι και σ' όποιο κέντρο κι' άν βρισκότανε χόρευε ξεφρενιασμένη «καλύψω» — και πάντα, παρακαλῶ, μ' έκείνο το σαχλό, άλλα νοστιμώτατο νεαρό.

Τί νά κάνω, λοιπόν; "Ηταν, που λένε, νά μή μπῶ στον χορό — ή μάλλον στούς χορούς. Κι' έτσι άρχισα έντατικά «καλυφομαθήματα».

"Αμ ποῦ θά μοῦ πᾶς, δεσποινίς 'Ελενίτσα; Κάποτε ή μόδα τού χοροῦ θά σταματήση έκεί που βρίσκεται και θά καταφέρω νά σέ προλάβω. Και θά κάνω κάτι φιγούρες, που νά τρέχουν τά σάλια σου! "Οχι παίζουμε!

Γ. Γ.

Camelia ΣΕΡΒΙΕΤ ΥΓΕΙΑΣ

άσφάλεια - καθαριότης
άνεση - αύτοπεποίθηση

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

Μέσα στό κάθε τετραγωνίδιο τοῦ σχεδίου μας άντί νά βάλετε ένα μονάχα γράμμα θά τοποθετήσετε μιά όλόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Φυτό άπό τό όποῖο βγαίνει δμόνυμο ναρκωτικό. —'Η μεγαλύτερη τῶν Βαλεαρίδων νήσων.

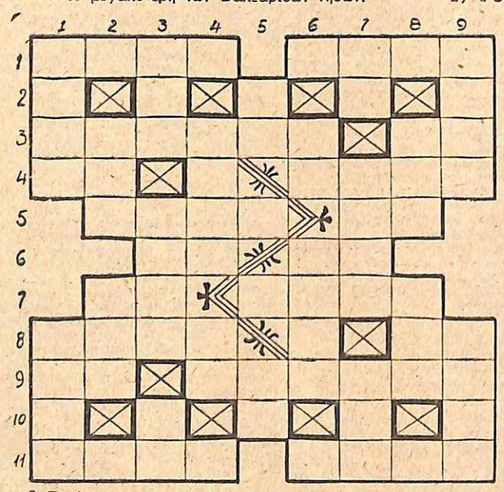

3 Ποσότης έμπορευμάτων ποῦ φυλάσσεται σέ άποθῆκες.— . . . Μακντόναλντ: στάρ ποῦ άπασχολεῖ τον κόσμο περισσότερο μέ τά σκάνδαλά της παρά μέ τό ταλέντο της.
4 Πλῆθος λαοῦ ποῦ άποτελοῦν οί έργαζόμενες τάξεις. — Διάσημος 'Ιταλός διευθυντής όρχήστρας.
5 Κλάδος τῆς μηχανικῆς ποῦ έξετάζει τήν κίνησι. — Συμβαδίζει μέ τή δικτατορία.
6 Πόλις τῆς νήσου Μινόρκας μέ όχυρωμένο πολεμικό λιμάνι. — Ζεσταίνει τίς γρηγοῦλες.
7 'Υπερήφανο ζῶο. — Κόλπος τῆς Στερεᾶς 'Ελλάδος, μεταξύ Φθιώτιδος και Λοκρίδος.
8 Περίφημη όπερα. — Μοναδική.
9 'Απρόοπτο και μάλλον δυσάρεστο συμβάν. — Οί 'Ινδοί αύτοί θαμπώνουν τον κόσμο μέ τά πλούτη τους.
11 Τό μέρος τοῦ ὑποκαμίσου ποῦ βρίσκεται πλησιέστερα στό χέρι. — Πολυτιμότατος, άνεκτίμητος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ξεκούραυμα (δημοτ.).— Σύγκρουσις.
2 Ποικιλία σταφυλιοῦ.—Είδοποίησις (Ιταλ.).
3 'Η δευτέρα σέ πληθυσμό πόλις τῆς 'Ιαπωνίας—Λεπτή κλωστή (πληθ.). — Αὔγουστος...: Πολυγραφώτατος Γάλλος συγγραφεύς, συνεργάτης τοῦ Δουμᾶ πατρός.
4 Μικρό χαλί. — 'Αφιέρωμα.
5 Συνοδεύει τήν οίνοποσία. —Σκοπός, μελωδία (τουρκική).
6 Μεγάλο ὀδρόβιο θηλαστικό. — 'Απαραίτητη σ' ένα μωρό, άλλά και όνομα ψαριοῦ.
7 Κατσικάκι. — Γόμφος ξύλινος ή μετάλλινος ποῦ συνδέει δυό άντικείμενα. —Τό χρησιμοποιοῦν συχνά οί περίεργοι.
8 'Υπερβολική άγάπη γιά κάτι. — Εὐπρεπής (θηλ.)
9 Δέ λείπει άπό κανένα θέατρο. — Δέν έχει άφέντη.

Δ.

Κινηματογραφικό παιγνίδι

Τον κάθε τίτλο γνωστοῦ κινηματογραφικοῦ έργου άκολουθοῦν κατωτέρω τρία όνόματα άστέρων. Τό ένα άπ' αὐτά είναι παρεισακτο και δέ θά έπρεπε νά άναφέρεται, γιατί δέν έχει καμμιά σχέσι μέ τό φίλμ. Προσπαθῆστε νά τό βρῆτε και νά τό διαγράψετε. "Αν είστε πολύ καλά πληροφορημένοι, δέ θά δυσκολευτῆτε νά βρῆτε τό όνομα τοῦ ή τῆς στάρ μέ τό όποῖο θά έπρεπε ν' άντικατασταθῆ αὐτό ποῦ διαγράψατε.

1) «Μιά νύχτα στό Μόντε Κάρλο»: Ρενάτο Ρασέλ — 'Αννίτα "Εκμπεργκ — Βιττόριο ντέ Σίκα.
2) «'Ο βασιλιάς μέ τίς 4 βασίλισσες»: 'Υδόν ντέ Κάρλο. — Κλάρκ Γκέημπλ.— "Ελινορ Πάρκερ.
3) «Νησί στόν ἥλιο»: Τζόαν Φονταίν —Τζέημς Μέησον — Τέρρυ Μούρ.
4) «'Αποχαιρετισμός στά ὅπλα»: Ρόκ Χάντσον — Τζέννιφερ Τζόνς — Πάολο Στόππα.
5) «'Η άτέλειωτη συμφωνία τοῦ Σοῦμπερτ»: Πιέρ Κρεσσουά — Μαρία Βλαντῦ — Λουτσία Μποζέ.
6) «'Η άμαρτωλή τοῦ ποταμοῦ»: Μισέλ 'Σκλαίρ — "Ελσα Μαρτινέλλι—Τζίνο Τσέρβι.
7) «"Οσο δέν άγαποῦν οί άνθρωποι»: Τζιούν "Αλυσον — Βάν Τζόνσον — Πάτερ Λώρυ.
8) «Μάγκες και κοῦκλες»: Μάρλον Μπράντο — Τζέην Μάνσφιλντ — Φράνκ Σινάτρα.
9) «Ρεβέκκα»: Λώρενς 'Ολίβιε—Τζόαν Φονταίν — Ντέϊβιν Νίβεν.
10) «Οί τρεῖς σωματοφύλακες»: Λάνα Τάρνερ—Τζήν Κέλλυ—"Αννι Μπλάϋθ.

Μικρά προβλήματα

1) Στή θέσι τῶν στιγμῶν τοποθετῆστε τούς 9 πρώτους άριθμούς, χρησιμοποιώντας μιά μονάχα φορά τόν καθένα, είς τρόπον ὥστε, ὕστερα άπό τίς άριθμητικές πράξεις ποῦ σᾶς ὑποχρεώνουν νά κάνετε τά ὑπάρχοντα άριθμητικά σημεῖα, νά βρίσκετε πάντα γιά άποτέλεσμα 12.

. . . X . . . — . . . = 12
. . . : . . . X . . . = 12
. . . + . . . — . . . = 12

2) "Ενας έμπορος έχει στό ταμεῖο του τό ποσό τῶν 5920 δραχμῶν. Μετρῶντας τήν είσπραξί του αὐτή άνακαλύπτει πῶς ὑπάρχουν μόνο νομίσματα και χαρτονομίσματα τῶν 5,10, 20, 50 και 100 δραχμῶν. Τό περίεργο ὅμως είναι ὅτι ὁ άριθμός τῶν νομισμάτων τοῦ κάθε είδους είναι πάντοτε ὁ ἴδιος. Βάσει αὐτοῦ μπορεῖτε νά βρῆτε πόσα νομίσματα και χαρτονομίσματα ὑπάρχουν ἐν ὅλω μέσα στό ταμεῖο τοῦ ἐμπόρου;

3) Μέ τρεῖς συνεχομένους μονοψήφιους άριθμούς σχηματίζομε 6 διαφορετικούς τριψήφιους και προσθέτοντάς τους βρίσκομε γιά σύνολο 1998. Ποιούς άριθμούς χρησιμοποιήσαμε και ποιούς άριθμούς σχηματίσαμε;

Ἄσκησις παρατηρητικότητος

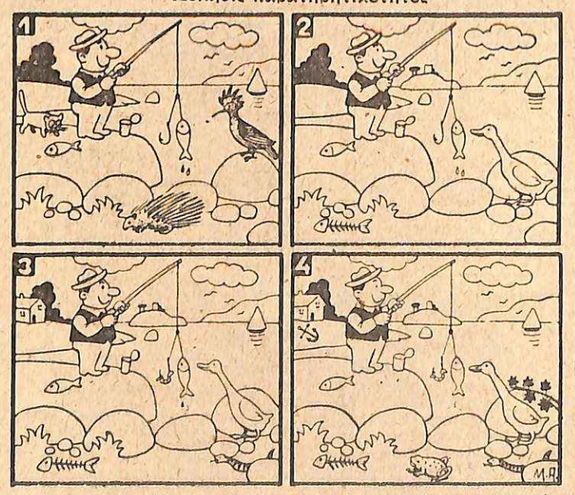

Στήν πρώτη άπό τίς τέσσερες αὐτές εἰκόνες ὑπάρχουν τρία πράγματα, ποῦ δέ θά βρῆτε σέ καμμιά άπό τίς τρεῖς ὑπόλοιπες. Στή δεύτερη τρία άλλα πράγματα, ποῦ δέ θά βρῆτε στήν πρώτη. Στήν τρίτη τρία νέα πράγματα, ποῦ δέν ὑπάρχουν οὔτε στήν πρώτη, οὔτε στή δεύτερη και στήν τετάρτη τρία άκόμη πράγματα, ποῦ δέ θά βρῆτε σέ καμμιά άπό τίς τρεῖς προηγούμενες εἰκόνες. 'Αν τώρα θέλετε νά ὑπεραφανεύεστε γιά τήν παρατηρητικότητά σας, πρέπει νά βρῆτε και τίς δώδεκα αὐτές διαφορές μέσα σέ 1½ λεπτό τῆς ὥρας.

Οἱ λύσεις στή σελ. 98

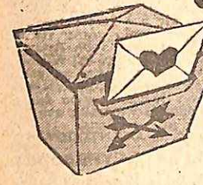

Ἐρωτικό ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Τὰ τρία ὀρφανὰ

«Εἴμαστε τρία ὀρφανά: 'Η Πόπη, ἡ 'Ελβίρα και ὁ Τάκης», μοῦ γράφει ἡ πιό μεγάλη ἀδελφή. «'Εγώ εἶμαι δεκαοχτώ ἐτῶν και φροντίζω γιά τ' ἄλλα δύο ἀδελφάκια μου, ποῦ εἶναι δεκαπέντε και δώδεκα χρόνων. 'Εργάζομαι σκληρά, ἀλλά τά καταφέρνω. "Ενας γιατρός, ὅμως, μοῦ εἶπε, ὅτι μπορεῖ νά πάθω άπό ὑπερκόπωσι και τότε θ' ἀρρωστήσω. Τί θά γίνουν σέ μιά τέτοια περίπτωσι τά δύο ἀδελφάκια μου;

»Αὐτά συλλογίζομαι και δέν ξέρω ἄν πρέπει νά παντρευτῶ, γιά νά άποφύγω τίς δυσάρεστες συνέπειες.

»"Ενας ἄντρας, ποῦ κάθεται στή γειτονιά μας κι' ἔχει ἐργοστάσιο καλτσῶν, μέ φώναξε στό σπίτι του και μπροστά στή μητέρα του, μοῦ εἶπε ὅτι εἶναι διατεθειμένος νά μέ παντρευτῆ και ν' ἀναλάβη και τά δύο ἀδέλφια μου.

»Δέν ξέρω, ὅμως, άπό τέτοια πράγματα γιατί εἶμαι άκόμη μικρή. "Ενα μόνο σᾶς λέγω, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός μέ περνάει καμμιά δεκαπενταριά χρόνια.

»Θά τόν ἀγαπήσω, ὅπως λένε; Θά εἶμαι εὐτυχής; Θά πεοάσουν καλά τ' ἀδέλφια μου; Τί μᾶς συμβουλεύετε;»

Σᾶς συμβουλεύω νά δεχτῆτε. Γιατί μ' αὐτό τό τρόπο ἐξασφαλίζετε τό μέλλον ὅλων σας.

"Οσον ἀφορᾶ τήν ἡλικία, ἕνας ἄντρας τριάντα τριῶν ἐτῶν δέν εἶναι γέρος, οὔτε μεγάλος. "Εχομε παραδείγματα τέτοιων γάμων, ποῦ εὐτύχησαν.

Θ' ἀγαπήσης ἄλλωστε τόν ἄντρα σου, γιατί ἡ ἀγάπη σου θ' ἀρχίση άπό τή συμπάθεια και τή φιλία.

Σᾶς συνιστῶ δέ νά σέβεστε και ν' ἀγαπᾶτε ἐπίσης τή μητέρα του, ἡ ὁποία θά σᾶς ἀνταποδώση τήν ἀγάπη μέ τήν καλωσύνη της.

Λολίτα: Εὐχαριστῶ γιά τά εὐγενικά σας λόγια. Τό γράμμα σας δείχνει κοπέλλα ἄπειρη, ἀλλά μέ μεγάλη ψυχή και ἀνώτερα αἰσθήματα. Καλός, βέβαια, εἶναι ὁ σεβασμός, ἡ λατρεία και ἡ ἐκτίμησι στόν ἄντρα σας, ἀλλά προσέξετε μήν ἔχετε κάτι, πού, πιθανόν, νά τόν ἀπομακούνη άπό σᾶς. Μήν φέρεστε ποτέ ψυχρά ἀπέναντί του. Νά τόν ὑποδέχεστε μέ ἐνθουσιασμό, μέ χαμόγελο, μέ φιλιά. Νά προκαλῆτε τούς δικούς του ἐνθουσιασμούς. Νά εἶστε ἐλκυστικά ντυμένη και νά μή ζηλεύετε γιά τίς περιπέτειές του, ἀφοῦ ἡ νέα, ἡ μεγάλη του περιπέτεια εἶσθε σεῖς.

Νεράϊδα τοῦ γιαλοῦ: "Εχετε, ὅπως μοῦ γράφετε, μεγάλη προῖκα, πού, σύμφωνα μέ τή διαθήκη τοῦ πατέρα σας, θά τήν πάρετε κατά τήν ἡμέρα τοῦ γάμου σας.

'Επομένως, κανείς δέν ξέρει ἄν εἶστε πλούσια ἡ ὄχι.

Δέν πρέπει νά φοβᾶσαστε. 'Εσεῖς ὅμως ἔχετε φοβία, γιατί ἔχετε ἐπηρεαστῆ άπό τά καθημερινά παραδείγματα, ποῦ βλέπετε στή ζωή.

'Εργάζεστε ὡς δακτυλογράφος, κι' αὐτό μόνον ξέρει ὁ κόσμος.

'Ως δακτυλογράφος, λοιπόν, πρέπει νά διαλέξετε ἕναν ἄντρα γιά σύζυγό σας.

Θά βρῆτε, βέβαια, δυσκολίες, γιατί οἱ περισσότεροι νέοι θέλουν πάντα κάτι, γιά μιά πιό ἄνετη ζωή.

Αὐτό τό λίγο, ὅμως, μπορεῖτε νά τούς τό ὑποσχεθῆτε, ὥστε νά μήν ὑπάρχη ὁ παραμικρός διωγμός άπό μέρους τοῦ ὑποψηφίου συζύγου. "Επειτα, ὅταν παντρευτῆτε τοῦ ἀποκαλύπτετε τό μυστικό σας.

Σέ σᾶς, λοιπόν, ἐναπόκειται νά μελετήσετε τό χαρακτῆρα ἐκείνου, ποῦ σᾶς εἶναι ὁ πιό συμπαθής και ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρεται γιά σᾶς πιό πολύ, γιά νά ἀποφασίσετε τελικά γιά τό γάμο σας.

'Απελπισμένο φλῶρο: Στή δική σας ἡλικία, συνήθως, οἱ νέοι κάνουν πολλά πράγματα, ποῦ μιά μέρα τούς βγαίνουν σέ κακό.

Και ξέρετε γιατί; Γιατί δέ σκέπτονται ποτέ λογικά, δέν λογαριάζουν παρά μόνο τό παρόν και ὄχι τό μέλλον.

'Αρχίζουν μέ μιά γνωριμία, παρασύρονται άπό τό πάθος και στό τέλος δέν ξέρουν οὔτε τί κάνουν, οὔτε τί λένε.

Δέν σκεφτήκατε οὔτε τούς γονεῖς σας, οὔτε τίς ὑποχρεώσεις σας σ' αὐτούς.

Σᾶς ἔφεραν στόν κόσμο, ξόδεψαν ἕνα σωρό χρήματα, πέρασαν ἕνα σωρό κακές στιγμές γιά σᾶς. Γιατί; Γιά νά σᾶς δοῦν μιά μέρα ἄνθρωπο χρήσιμο στήν κοινωνία και νά χαίρωνται κι' ἐκεῖνοι, μαζί μέ σᾶς, τίς ἐπιτυχίες σας.

Τό ἴδιο συμβαίνει και μέ τά κορίτσια. Δέν εἶναι, ὅμως, λίγοι ἐκεῖνοι, ποῦ ἀδιαφοροῦν γιά τίς ἐλπίδες και τούς κρυφούς καϋμούς τῶν γονέων τους.

'Εσεῖς, ὅταν ἤρθε ἡ στιγμή νά φανῆτε ἄνδρας, προδώσατε τήν ἀγάπη σας και τά ὄνειρά της. 'Αρνηθήκατε!

Γιατί; Γιατί δέν εἴχατε ἐμπιστοσύνη στόν ἑαυτό σας, γιατί διστάσατε...

Τί ἀπαιτήσεις, λοιπόν, ἔχετε ἀπ' ἐκείνη; Νομίζετε, πῶς μέ τό νά φοβερίζετε ὅτι θά σκοτώσετε και θά σκοτωθῆτε, λύεται αὐτό τό πρόβλημα;

Γι' αὐτό πρέπει νά κάνετε ἕνα ἀπό τά δύο: "Η θά τή ζητήσετε ἀπό τούς γονεῖς της, ὅπως ἔκανε ὁ ἐξάδελφός σας, ἡ θά ἀποσυρθῆτε, ὥσπου νά μεγαλώσετε, νά γίνετε ἀνεξάρτητος οἰκονομικῶς και τότε νά διαλέξετε μιά σύντροφο στή ζωή σας.

Γυφτάκι: "Εχετε τά προσόντα ἑνός καλοῦ κι' ἐργατικοῦ νέου κι' ὡστόσο σᾶς λείπει ἡ τόλμη. Και ὅμως τό ἐπάγγελμά σας εἶνε ἀπό ἐκεῖνα ποῦ δέ δημιουργοῦν δειλία. Θεωρεῖται ὡς τό πιό τολμηρό.

Δέν ὑπάρχει λόγος, λοιπόν, νά αἰσθάνεσθε δειλία.

Γι' αὐτό, ὅπως καλά λέτε και σεῖς πρέπει νά πᾶτε ὁπωσδήποτε νά βρῆτε τούς γονεῖς της και νά ἐξηγηθῆτε σάν ἔντιμος νέος ποῦ εἶστε.

Μπορεῖ ἐκείνοι νά ἔχουν ἤδη τό νοῦ τους σέ κανένα ἄλλον, δικό τους. Τότε δέν πρέπει νά τήν πλησιάσετε γιά νά τῆς μιλήσετε. Θά τήν ἐκθέσετε και πιθανόν νά τήν παρασύρετε σέ ὀνειρα, σκέψεις και σχέδια, ποῦ δέ θάπρεπε νά κάνη.

Κουκλίτσα: Εἶμαι ἐνδιαφερόστημένη ποῦ οἱ συμβουλές μου σᾶς ἐχάραξαν κάποτε ἕνα δρόμο, τόν ὁποῖο ἀκολουθήσατε και — ὅπως μοῦ γράφετε — φτάσατε σέ αἴσιο τέρμα.

Σᾶς συγχαίρω γιά τίς ὡραῖες σκέψεις σας, ὅπως και γιά τά λογικά ἐπιχειρήματα, ποῦ φέρνετε στήν ὑπόθεσί σας.

"Ετσι εἶναι και ἔχετε δίκηο.

Αὐτός ὁ νέος μπορεῖ νά ἔχη πολλά ἄλλα προτερήματα, δέν ἔχει ὅμως τόν ἀπαιτούμενο σεβασμό στήν κοπέλλα, ποῦ ἰσχυρίζεται ὅτι ἀγαπᾶ.

Κι' ὅταν δέν ὑπάρχη σεβασμός, δέν ὑπάρχει οὔτε εἰλικρινής ἀγάπη. Αὐτό φαίνεται καθαρά άπό τήν πρότασι, ποῦ τοῦ κάνατε: Νά μείνετε δύο καλοί φίλοι. Παρ' ὅλο ποῦ ὁ κόσμος δέν πιστεύει σήμερα στήν ἀγνή φιλία, ἄν σᾶς ἀγαποῦσε, θά τήν παραδεχόταν τουλάχιστον αὐτός.

'Αλλ' οὔτ' αὐτό συμβαίνει.

"Επειτα, θέλησε νά κάνη μιά ἐντυπωσιακή χειρονομία, μέ τό νά τηλεφωνήση σ' αὐτόν, ποῦ σᾶς ζήτησε τόν ἀριθμό τηλεφώνου του. Δέν εἶχε ὅμως τό θάρρος νά κάνη τό σωστό. Νά ἐμφανιστῆ δηλαδή αὐτοπροσώπως και νά ὑποστηρίξη αὐτό ποῦ ἀπαιτεῖ ἀπό σᾶς.

Πολύ παιδιάστικα, λοιπόν, άόριστα και ὄχι... φιλικά φέρθηκε. 'Επομένως δέν ὑπάρχει ἀγάπη.

Παραδέχομαι τίς ἰδέες σας και τή γνώμη σας γιά τό μέλλον. 'Επειδή ὅμως δέ θά μπορέσετε νά γνωρίσετε και τόν ἐσωτερικό του κόσμο, πρέπει νά ἐξασφαλίσετε ἕναν προστάτη. Νομίζω, πῶς ὁ μόνος προστάτης σ' αὐτήν τήν περίστασι εἶνε ἡ μητέρα ἡ ὁ πατέρας. Και δέν εἶναι ντροπή νά τούς ἐξηγήσετε ὅτι κάποιος παρεξήγησε τίς φιλικές σχέσεις, ποῦ μπορεῖ νά ἔχουν δύο συμφοιτηταί, και ζητᾶ μελλοντικές ὑποσχέσεις, τίς ὁποῖες σεῖς ἀρνεῖστε και ὡς ἐκ τούτου διακόπτετε τίς σχέσεις.

"Ετσι, ἄν τυχόν καί κάνη καμμιά ἀνοησία, νά εἶναι προετοιμασμένοι οἱ γονεῖς σας, γιά τήν ἀπάντησι.

Φτωχή μαθητριούλα: "Ενα κορίτσι 14 ἐτῶν δέ μπορεῖ ποτέ νά ξέρη ἄν ἀγαπᾶ και ἄν τήν ἀγαποῦν.

Εἶνε ἡ ἡλικία τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τῆς καλῆς πίστεως. Δέν ἔχει τήν πεῖρα, οὔτε τίς ἀπογοητεύσεις.

Εἶναι τέλος ἡ ἡλικία, ποῦ δέν μπορεῖ νά κρίνη τόσο εὔκολα γιά τήν εἰλικρίνεια τῶν αἰσθημάτων, οὔτε γιά τόν χαρακτῆρα ἑνός συντρόφου.

Πολύ δέ περισσότερο γιά σᾶς ποῦ δέν ἔχετε μητέρα, και, σχεδόν, οὔτε πατέρα. Γι' αὐτό πρέπει νά εἶστε πολύ πιό προσεχτική και λογική.

Μοῦ γράφετε ὅτι σᾶς σέβεται. Σᾶς ζητάει ὅμως νά πᾶτε σέ μακρυνές ἐκδρομές.

Δέ σᾶς κάνει λόγο γιά γάμο, οὔτε ζητάει νά γνωρίση τόν πατέρα σας και σᾶς ἐκθέτει μέ περιπατους.

Σᾶς συμβουλεύω, ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρός, ν' ἀποτραηχτῆτε, νά φροντίσετε γιά τά μαθήματά σας, νά τακτοποιήσετε τίς ὑποθέσεις σας και ἀργότερα θά κρίνετε μόνη σας ποιός εἶναι ὁ πιό κατάλληλος σύζυγος.

Ρίνια: Οἱ γιατροί, γιά νά δώσουν στόν ἄρρωστο θάρρος, τοῦ λένε ὅτι πάει καλύτερα. Ἀλλά και καλύτερα νά πηγαίνη, τοῦ χρειάζονται τουλάχιστον τρία χρόνια γιά νά ἐπανέλθη στήν κατάστασι, ποῦ βρισκόταν πρίν.

Μ' αὐτό δέ θέλω νά σᾶς ἀπελπίσω ἀλλά δέν πρέπει νά παίρνετε κατ' εἰς θάρρος. Διότι, πάντοτε, ὑπάρχει κίνδυνος νά σᾶς μεταδώση τήν ἀρρώστια του, ὅπως ὑπάρχει κίνδυνος γιά τή χειροτερέψετε μέ τίς σχέσεις σας.

Πιό καλά, λοιπόν, θά εἶναι, νά μήν ξαναρχίσετε τούς ἐνθουσιασμούς μέχρι τελείας θεραπείας, και μόνο ἐπειτα άπό συμβουλή ἰατροῦ.

Παγωμένη καρδιά Ν. Ο.: Μοῦ γράφετε ὅτι ἐξαρτᾶται άπό τό χέρι μου νά ξαναφέρω σέ σᾶς τή χαμένη ἀγάπη σας.

'Αλλά θά θέλατε νά ξαναγυρίση ἕνας προδότης τῆς ἀγάπης;

Σεις, ἡ ἴδια, θά δεχόσαστε ποτέ νά μιλήσετε μ' ἕνα νέο, ποῦ δέ σεβάστηκε τήν ἀξιοπρέπειά σας;

Πέσατε, δυστυχῶς, θῦμα ἑνός κακοῦ ἀνθρώπου. Κάνετε ὑπομονή, παρηγοριθῆτε και νά εἶστε βέβαιη ὅτι ἡ μοῖρα σᾶς ἐπιφυλάσσει ἡμέρες εὐτυχίας.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Φροντίζετε γιά τήν ὀμορφιά σας;

Ο ἥλιος βλάπτει τό δέρμα, τό ξηραίνει, τό σκάζει, τό ρυτιδώνει. "Αν ὅμως τό περιποιῆσθε μέ κρέμα NIVEA, και μέ τόν πιό καυτερό ἥλιο διατηρεῖται λεῖο - ἁπαλό - ὡραῖο. Γιά συνεχῆ ἡλιοθεραπεία, λάδι NIVEA ποῦ ἔχει τήν ἰδιότητα νά προφυλάσση τό δέρμα άπό τίς καυτερές ἡλιακές ἀκτῖνες. Αὐτό τό ξέρουν καλά ἑκατομμύρια γυναῖκες και γι' αὐτό ἐκτιμᾶται ἡ κρέμα NIVEA σέ ὅλο τόν κόσμο.

Δέρμα περιποιημένο λάμπει άπό νεανικό σφρῖγος

Τονωτική και άποτελεσματική γιατί περιέχει Eucerit.

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Ο γιατρός σας

Απαντήσεις επιστολών

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Λευκή νέα + 4: Δὲ νομίζω οτι τὸ ἐλαφρὸ αὐτὸ γνουδάκι στὸ ἀνω χεῖλος μπορεῖ νὰ προκαλῆ τὴν ἀηδία, ὅπως πιστεύετε ἐσεῖς. Τὶς περισσότερες φορὲς συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Πάντως γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε τὴν ἐπιθυμία σας, νὰ τὸ κάνετε ξανθὸ δηλαδή, θὰ τὸ ἐπιτύχετε μὲ τὴν κάτωθι ἀλοιφή, ἀρκεῖ νὰ τὴν μεταχειρίζεστε καθημερινῶς: Eau oxygene 12 vol. 10 gr. Lanoline 15 gr. Vaseline 15 gr. Σᾶς συνιστῶ νὰ μὴ μεταχειριστῆτε ἀποφιλωτικὰ φάρμακα, γιατὶ τὸ χνοῦδι θὰ ἐξελιχτῆ σὲ σκληρὴ ὑπερτρίχωση.

Καταβεβλημένη Θ.: Δὲν εἶναι δυνατό, βέβαια, νὰ μαντέψω ἀπὸ μακρυὰ ποιὸ ὀφείλεται ἡ ἀπίσχναν-σι καὶ ἡ ἔντονη καταβολὴ τῶν δυνάμεων, οὔτε στὸ γράμμα σας μοῦ ἀναφέρετε τίποτα ποὺ θὰ δικαιολογῆ τὴν κατάστασί σας. Γι' αὐτὸ νομίζω ὅτι θὰ πρέπει νὰ σᾶς ἐξέταση κάποιος γιατρός, γιὰ νὰ γίνη θετικὴ διάγνωσι. Ἐφόσον δὲν εἶναι εὔκολο νὰ πάτε γρήγορα στὸ γιατρὸ καὶ δὲν παρουσιάζετε καὶ πυρετό, μπορεῖτε νὰ παίρνετε τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα ἀπὸ μιὰ κουταλίτσα Solepar ἢ Hepavite, ὁποιο βρῆτε.

Κατίνα Ενστρ.: Ἡ συμβουλή μου εἶναι νὰ ἐξετασθῆτε ἀπὸ νευρολόγο τὸ γρηγορώτερο. Ἂν γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο δὲν σᾶς εἶναι εὔκολο, θὰ κάνετε 15 ἐνέσεις Calcibromine, ἐνδοφλεβίως καὶ θὰ παίρνετε τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα ἀπὸ ἕνα κουταλάκι Passineurol μέχρις ὅτου πᾶτε στὸ νευρολόγο γιὰ ἐξέτασι.

Ἀναγνώστη Ε. Μ.: Ἐφόσον μένετε στὸν Πειραιᾶ, δὲν ἐδικαιολογεῖστε νὰ ἐπιδιώκετε διάγνωσι τῆς παθήσεώς σας, καὶ μάλιστα δερματικῆς μὲ ἀλληλογραφία, ἐνῶ θὰ ἔχετε θετικὰ ἀποτελέσματα διαγνωστικῶς καὶ θεραπευτικῶς, ἂν ἐξετασθῆτε πηγαίνοντας σ' ἕνα νευρολογικὸ κέντρο τῶν Ἀθηνῶν ἢ τοῦ Πειραιῶς.

Τακτικὸ ἀναγνώστη: Μὲ τὸ νὰ σᾶς πῆ ὁ φαρμακοποιὸς τοῦ χωριοῦ σας ὅτι οἱ πόνοι, ποὺ παρουσιάζονται στὸ ὑπογάστριο, καὶ γενικὰ στὴν κοιλιά, ὅπως λέτε, ὀφείλονται σὲ ἀμοιβάδες, δὲν θὰ πῆ ὅτι αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ πραγματικότητα, ὥστε στηριζόμενος στὴ διάγνωσι τοῦ φαρμακοποιοῦ, νὰ σᾶς συστήσω ἀντιαμοιβαδικὴ θεραπεία. Ἡ ὕπαρξι τῶν ἀμοιβάδων πρέπει νὰ διαπιστωθῆ διὰ τῆς ἐργαστηριακῆς ὁδοῦ, δηλαδὴ διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν κοπράνων μικροβιολογικῶς, καὶ τότε θὰ σᾶς βοηθήσω.

Η. Κ. Θ., 10: Τόσο τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, ὅσο καὶ τοῦ γενειοῦ μποροῦν νὰ μεταβάλουν χρῶμα, σύμφωνα μὲ τὸ γοῦστο τοῦ καθενός, ὅπως ἄλλωστε βλέπετε ὅτι γίνεται κάθε μέρα. Τὸ χρῶμα, βέβαια, δὲν εἶναι μόνιμο καὶ θὰ ἔχη ἀνάγκη συνεχοῦς συντηρήσεως γιὰ νὰ διατηρῆ πάντα τὴν ἰδία ἀπόχρωσι. Αὐτὸ δὲ εἶναι εὔκολο.

Στρατιώτη: Δυστυχῶς καὶ γιὰ τὶς δυὸ παθήσεις, ποὺ μοῦ ἀναφέρετε, οἱ συμβουλές μου δὲν πρόκειται νὰ σᾶς χρησιμεύσουν σὲ τίποτα, ἀφοῦ ἄλλωστε θὰ ἔρθετε σὲ λίγο στὴν Ἀθήνα.

Ἐπαρχιώτη Δ. Ε., 3: Ὅλα αὐτά, ποὺ μοῦ ἀναφέρετε στὸ γράμμα σας, εἶναι τὰ πραγματικὰ αἴτια, ποὺ συντέλεσαν τόσο πρόωρα στὴ σημερινὴ κατάστασί σας. Θὰ ἦταν βέβαια, πρωτιμώτερο νὰ σᾶς ἐβλέπε καὶ ἕνας γιατρός, ἀλλ' ἀφοῦ ὅπως μοῦ λέτε, εἶναι ἀδύνατο, τότε θὰ σᾶς συστήσω τὴν κατωτέρω θεραπεία, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ συγκοστήση τὴ σημερινὴ κατάστασι: Ἀνὰ δίμηνο θὰ κάνετε 15 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorm τῶν 25 m.g. δυὸ τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπὶ 15 ἡμέρες, ταῖς κατάκαιρα τὴν ἡμέρα τοῦ ἰδίου μὲ τὶς ἐνέσεις φαρμάκου.

Ἀριθμὸ 13: Ἐπειδὴ ἴσως στὸν τόπο τῆς διαμονῆς σας δὲν ὑπάρχει εἰδικὸς γιατρὸς ἢ δὲ θέλετε νὰ ἀποταθῆτε σ' αὐτὸν λόγω τοῦ στενοῦ περιβάλλοντος, θὰ σᾶς συστήσω τὴν κατωτέρω θεραπευτικὴ ἀγωγὴ καὶ θὰ βρῆτε ἐσεῖς τὸν τρόπο τῆς ἐφαρμογῆς της: Ἀνὰ δίμηνο καὶ μέχρι εὐχαρίστου ἀποτελέσματος, θὰ κάνετε 10—15 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorm τῶν 25 m.g. δυὸ τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς, καὶ ἐν συνεχείᾳ, ταῖς κατάκαιρα τὴν ἡμέρα τοῦ ἰδίου μὲ τὶς ἐνέσεις φαρμάκου.

Α. Λ.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5—7
ΣΕΚΕΡΗ 8 καὶ Γωνία ΚΑΝΑΡΗ
ΤΗΛ 612-006 — ΑΘΗΝΑΙ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Παρθένα Μ. Π. 26, Ν. Ἰωνία: Ἡ ἀτελὴς ἀνάπτυξι τοῦ στήθους ὀφείλεται στὴν περίπτωσί σας σὲ πρωτοπαθῆ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια καὶ ὑπολειτουργία τῶν ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως. Ἡ ὀρμονοθεραπεία θὰ ἀποδώση λαμπρὰ ἀποτελέσματα, ἀλλὰ πρὸ πάσης ἀναγραφῆς φαρμάκων χρειάζεται λεπτομερὴς γυναικολογικὴ ἐξέτασι γιὰ τὸν καθορισμὸ τῶν ἀπαιτουμένων ὁρμονῶν καὶ τῆς διαρκείας τῆς θεραπείας.

Μιὰ μικρὴ δυστυχισμένη, Πάτρα: Μόνο μιὰ γυναικολογικὴ ἐξέτασι θὰ ξεκαθαρίση τὴν κατάστασι.

Τζίλδα, Ἐνταῦθα: Ἡ ἀτελὴς ἀνάπτυξι τοῦ στήθους καὶ ἡ συχνὴ καθυστέρησι ἐφείλονται σὲ πρωτοπαθῆ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια. Πρὸ πάσης ἀναγραφῆς φαρμάκων πρέπει νὰ ὑποβληθῆτε σὲ λεπτομερῆ γυναικολογικὴ ἐξέτασι πρὸς πλήρη διαπίστωσι τῆς καταστάσεως.

Ν. Σ. Π., Ἀγρίνιο: Λόγω τοῦ θέματος, γράφω λεπτομερῶς στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Ἰωάννα Παπ., Θεσ)νίκη: Οἱ συχνὲς καθυστερήσεις καὶ οἱ νευροψυχικὲς ἀνωμαλίες ὀφείλονται σὲ πρωτοπαθῆ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια καὶ ὑπολειτουργία τῶν ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως. Ἡ κατάστασι αὐτὴ ἂν ἀφεθῆ στὴν τύχη της, ἀσφαλῶς θὰ ἔχη μελλοντικῶς δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, θὰ κάνετε μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε τρεῖς ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Ovormol B. τῶν 50.000 μονάδων. Ὀκτὼ ἡμέρες δὲ πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ κύκλου θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Evit. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Αὔρα τοῦ πόλου, Θεσ)νίκη: Κατ' ἀρχὴ χρειάζεται περισσότερη ὑπομονὴ ἐκ μέρους τοῦ συζύγου. Ἡ ἐλάττωσι στὴν περίπτωσί σας ὀφείλεται σὲ νευροψυχικὰ αἴτια καὶ ἐλαφρὰ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Evit. Συγχρόνως θὰ κάνετε ἕξη ἐνέσεις, μιὰ κάθε δυὸ ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Thelygan. Ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 m.g. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Μάτα Σ., Ἀκαρνανία: Ὅταν ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ στὰ δέκα ἑφτὰ χρόνια καὶ συνεχίζεται μὲ καθυστερήσεις, τότε ἡ μήτρα δὲν ἀναπτύσσεται φυσιολογικὰ καὶ παραμένει ὑποπλαστικὴ (ἀτελὴς ἀνάπτυξι, παιδικὴ μήτρα). Συχνά, στὴν ἰδία κατάστασι παρουσιάζονται ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τοῦ γυναικείου φύλου. Σὲ παρόμοιες περιπτώσεις ἡ ὀρμονοθεραπεία ἐφαρμοζομένη ἐγκαίρως ἀποδίδει λαμπρὰ ἀποτελέσματα.

Λιζέτα Κ., Κύθηρα: Ἡ ἀνωμαλία στὴν ἐμφάνισι τῆς περιόδου εἶναι μικροῦ βαθμοῦ. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Evit Forte No 1 Flacon. Γιὰ τὸ ζήτημα τῶν τριχομονάδων ἡ θεραπεία, ὅπως σᾶς ἔγραψα, εἶναι κυρίως τοπική. Τὴ διεύθυνσι θὰ τὴ ζητήσετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ.

Χαμένο ὄνειρο, Ρόδο: Τὰ ἐνοχλήματά σας προέρχονται ἀπὸ μόλυνσι τοῦ κόλπου ἀπὸ τριχομονάδες. Τὰ ἐντερικὰ παράσιτα χειροτερεύουν τὴν κατάστασι. Θεραπευτικῶς θὰ κάνετε κάθε βράδυ κολπικὴ πλύσι μὲ ἕνα κουτάλι τῆς κομπόστας μέσα σὲ 300 βράμια νερὸ ζεστό, ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate So ution. Ἀκολούθως θὰ τοποθετῆτε βαθειὰ ἐνδοκολπικῶς τὸ περιεχόμενο μιᾶς σύριγγος ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Je ly (ἡ σύριγγα βρίσκεται μέσα στὸ κουτὶ τοῦ φαρμάκου). Ἡ θεραπεία θὰ ἀρχίση μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου καὶ θὰ συνεχισθῆ μέχρι τῆς ἀνάρρεως τῆς προσεχοῦς. Μὲ τὴν ἔναρξι τῆς θεραπείας θὰ παίρνετε ἕξη ὧρες ἀπὸ μιὰ κάψουλα ἀπὸ τὸ φάρμακο Caps. Mysteclin V. τῶν 250 m.g No 1 Flacon.

Ὄχι σὰν τὶς ἄλλες, Θεσ)νίκη: Τὰ ὀδυνηρὰ συμπτώματα, ποὺ προηγοῦνται τῆς περιόδου καὶ συνεχίζονται κατὰ τὴν πρώτη ἡμέρα αὐτῆς, ὀφείλονται σὲ σπαστικὴ δυσμηνόρροια καὶ κατὰ πᾶσα πιθανότητα σὲ σπιωθία κάμψι τῆς μήτρας. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteo των 10 m.g., θὰ παίρνετε δὲ καθ' ὅλο τὸ δεύτερο δεκαπενθήμερο τοῦ κύκλου τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Evit Forte. Κατὰ τὶς δυὸ ἡμέρες τῶν πόνων θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Avacan. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

A. G. W.,London: Ἀπὸ τὴ μελέτη τοῦ πυρετοδιαγράμματος καταφαίνεται ὅτι δὲν λομβάνει χώρα ὁμαλὴ ὠοτοκία. Γράφω λεπτομερῶς στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ—ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Α. Μ., Κιλκίς: Μετὰ τὸ τέλος τῆς θεραπείας θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ παίρνετε ἕνα χάπι κάθε πρωῒ, ὡς δόσι συντηρήσεως ἐπὶ δυὸ - τρεῖς μῆνες. Ἡ ἐπέμβασι τοῦ οὐρολόγου δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία γιὰ τὸν νευρολογικὸ τομέα.

Θ. Α., Πάτρα: Στὸ ἠλεκτροεγκεφαλογράφημα ὑπάρχει κάποια δυσρυθμία, χωρὶς τὰ εὑρήματα ν' ἀποτελοῦν πραγματικὸ γνώρισμα, δηλαδὴ στὸν ἐγκέφαλο. Νὰ πάρετε Tab. Luminal 0,10 No 100, ἀπὸ μισὸ - μισὸ - ἕνα μετὰ τὸ φαγητό. Νὰ μὲ ἐνημερώσετε καὶ πάλι γιὰ τὴν πορεία τῆς καταστάσεως.

Χ. Δ., Ξάνθη: Τὰ ἀποτελέσματα τῆς Novocaine δὲν εἶναι ἄμεσα. Πρέπει νὰ γίνουν ἀρκετὲς σειρὲς καὶ τότε θὰ φανοῦν. Νὰ πάρετε Tab. Oblivon—C fl. No 2, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό. Ἡ πεῖρα σας γύρω ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια σας εἶναι μεγάλη καὶ δὲν πρέπει ν' ἀγωνιᾶτε γιὰ τὶς σποραδικὲς ἐπιδεινώσεις καὶ τὶς προσωρινὲς ἀνωμαλίες.

Δυστυχισμένο Μωρατη: Πρέπει νὰ ἐρευνηθῆ καὶ νὰ διαπιστωθῆ ἡ φύσι τῆς κρίσεώς σας. Οἱ φοβίες, οἱ ζάλες καὶ οἱ ἄλλες ἐκδηλώσεις εἶναι συμπτώματα τῆς ἀφορμῆς. Πρέπει νὰ γίνη ἠλεκτροεγκεφαλογράφημα. Τὸ πιὸ σωστὸ εἶναι νὰ νοσηλευθῆτε σὲ νευρολογικὴ κλινική, γιὰ νὰ γίνη πλήρης καὶ πρὸς ὅλες τὶς πλευρὲς ἔρευνα καὶ ἐφαρμογὴ αἰτιολογικῆς θεραπείας.

Ἀνυπόμονη ἀναγνώστρια, Θεσσαλονίκη: Ἐφόσον τὰ συμπτώματα ὑποχωροῦν μὲ τὴν συντηρητικὴ θεραπεία τῶν ἐνέσεων καὶ φαρμάκων στὸ σπίτι, πρέπει νὰ περιορισθῆτε σ' αὐτά. Ἂν ὅμως οἱ φοβίες, μελαγχολίες, ἀναίτιες στενοχώριες καὶ τὰ λοιπὰ συμπτώματα ἐπιμένουν, τότε πρέπει νὰ γίνουν ἠλεκτροσόκ καὶ ἐν ἀνάγκη νὰ νοσηλευθῆ σὲ κλινική. Οἱ θεραπεῖες αὐτὲς δὲν εἶναι τόσο φοβερὲς καὶ ἐπικίνδυνες, ποὺ νομίζετε. Ν' ἀκολουθήσετε πιστὰ τὶς ὁδηγίες τοῦ ψυχιάτρου.

Μιὰ κατατρεγμένη ἀπὸ τὴ μοῖρα: Ἀποδίδετε τεραστία σημασία σὲ δευτερεύον ζήτημα. Δὲν εἶναι ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου, ἀλλὰ εἶναι φυσικὸ φαινόμενο τῆς ζωῆς, ποὺ σὲ σᾶς ἤρθε ἴσως πολὺ σύντομα. Ὁ ἄνθρωπος προσαρμόζεται σὲ πολὺ πιὸ δύσκολες καταστάσεις. Ἀφοῦ τὸ ὅρος δὲν πηγαίνει στὸν Μωάμεθ, γίνεται τὸ ἀντίθετο. Κάθε ἄλλη ἄποψι εἶναι ἀρρωστημένη. Μπορεῖτε τεχνικὰ νὰ διορθώσετε τὴ φύσι, ἐφόσον τόσο πολὺ ἐπιδρᾶ δυσμενῶς στὸν ψυχικό σας κόσμο. Νὰ πάρετε Tab. Largactil h. No 1, γιὰ νὰ ἡρεμήσετε κάπως.

Ἀμαρτωλὸ νέο 27, Ἐνταῦθα: Ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ ἀπὸ θεραπευτικὴ ἄποψι ἐξατομικεύεται. Δὲν ὑπάρχουν γενικοὶ κανόνες καὶ φάρμακα, κάθε περίπτωσι ἔχει καὶ τὴ δική της θεραπεία. Ἔχετε ἀνάγκη νευροψυχικῆς ἐξετάσεως.

Κτυπημένο ἀπ' τὴ μοῖρα, Ἐνταῦθα: Πολλὰ εἶναι τὰ αἴτια ποὺ προκαλοῦν τὴ δική σας ἀνωμαλία. Ἡ θεραπεία γιὰ νὰ εἶναι ἀποτελεσματική, πρέπει νὰ εἶναι αἰτιολογική. Νὰ ἐπισκεφτῆτε τὸν ψυχίατρο τῆς ἐμπιστοσύνης σας, γιὰ νὰ τεθῆ ἡ διάγνωσι καὶ νὰ ἐφαρμοστῆ ἡ δέουσα θεραπεία.

Παρ. Κάν., Πάτρα: Πρόκειται περὶ ψυχονευρώσεως. Ἐμφανίστηκαν πρῶτα νευρωσικὲς ἐκδηλώσεις καὶ σὲ συνέχεια ἐμμονὲς ἰδέες, μ-λαγχολίες καὶ ἄγχος. Ὁ ἰδεώδης τρόπος θεραπείας τῆς καταστάσεως αὐτῆς εἶναι ὑπνοθεραπεία. Πρέπει βέβαια νὰ γίνη σὲ νευρολογικὴ κλινική. Ἐφόσον αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατό, νὰ δοκιμάσετε στὸ σπίτι τὴ θεραπεία μὲ Largactil σὲ δόσεις ἀνεκτὲς ἀπὸ τὸν ὀργανισμό σας.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5—8
Ακαδημίας 78 Τηλ. 25-220

PFAFF
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

Ἡ ἀξία τῆς ραπτομηχανῆς ΦΑΦΦ ὀφείλεται εἰς τὴν ἐξαιρετικήν της ποιότητα, τὴν εὔκολον χρῆσιν της, τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ οἱανδήποτε ἐπισκευὴν καὶ τὴν ἀπαράμιλλον ἐξυπηρέτησιν τῆς πελατείας της.

Ἡ μηχανὴ ΦΑΦΦ διευκολύνει τὸ ράψιμο καὶ φέρνει παντοῦ χαρά.

ΦΑΦΦ - γνωσταὶ ἀπὸ τὸ 1862

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΦΑΦΦ (ΕΛΛΑΣ) Α.Ε.
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 12 - ΑΘΗΝΑΙ
Ἀντιπροσωπεύεται εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος

Τὸ βαπόρι ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ

Στὶς νοτιαμερικανικὲς πόλεις Λὰ Κουΐνκα καὶ Βιλλαγὸν οἱ κάτοικοί τους ζοῦν ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὸ λαθρεμπόριο

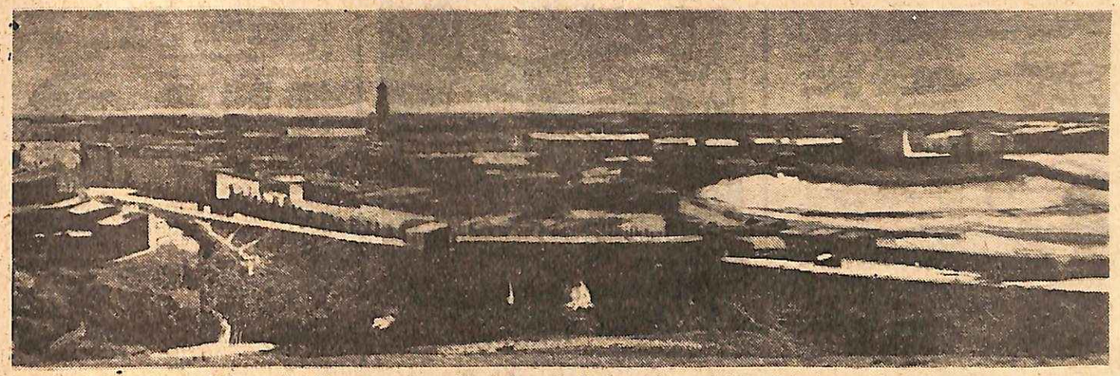

Ἡ «γέφυρα νάϋλον», ἀπ' ὅπου περνοῦν κάθε ἡμέρα «λαθραῖα» δέκα χιλιάδες ζευγάρια κάλτσες νάϋλον...

ΜΙΑ γέφυρα, ποὺ τὸ μῆκος της φτάνει τὰ 150 μέτρα, χωρίζει τὴν Λὰ Κουΐνκα, τὴν βορειότερη πόλι τῆς Ἀργεντινῆς, ἀπὸ τὴν Βιλλαζόν, τὴ νοτιώτερη πόλι τῆς Βολιβίας. Τὸ ἐπίσημο ὄνομα αὐτῆς τῆς γέφυρας, λησμονημένο, ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια, ἀπ' ὅλους, δὲ θὰ τὸ ἀνακαλύψετε, παρὰ μόνο ἂν μελετήσετε ἕνα ἐγχειρίδιο γεωγραφίας ἢ ἂν καταφύγετε σ' ἕναν καλὰ κατατοπισμένο ἀνώτερο ὑπάλληλο. Ὅσο γιὰ τοὺς κατοίκους τῶν δύο πόλεων, θὰ σᾶς ἀποκριθοῦν μ' ἕνα στόμα, στὴν περιπτωσι ποὺ θὰ τοὺς ρωτήσετε, πῶς ἡ γέφυρα λέγεται... «γέφυρα νάϋλον»!

Τὴν περιέργεια, ποὺ θὰ σᾶς γεννηθῆ, πῶς εἶναι δυνατὸν μιὰ γέφυρα μετάλλινη ὅπως ὅλες οἱ γέφυρες τοῦ κόσμου νὰ εἶναι συγχρόνως καὶ... νάϋλον, μπορεῖ εὔκολα νὰ σᾶς τὴ λύση ὁ καθένας. Ἀπὸ τὴ γέφυρα αὐτὴ τῶν ἀργεντινοβολιβιανῶν συνόρων, θὰ σᾶς ἐξηγήση, περνοῦν «λαθραῖα» δέκα χιλιάδες ζευγάρια κάλτσες ναϋλον κάθε μέρα!

Φυσικά, αὐτὸ θὰ σᾶς ἐμπνεύση μιὰ δεύτερη ἀπορία: Πῶς γίνεται μιὰ τόσο τεράστια εἰσαγωγὴ νὰ πραγματοποιῆται λαθραία — καὶ, μάλιστα, ἀπὸ μιὰ πολυσύχναστη γέφυρα — χωρὶς νὰ τὴν ἀντιλαμβάνωνται οἱ ἀρχές;

Ἀλλὰ κι' ἐδῶ ἡ ἀπάντησι εἶναι ἁπλούστατη: Οἱ ἀρχὲς τὴν ἀντιλαμβάνονται ἢ τουλάχιστον τὴν ἀντιλαμβάνονται τὰ κατώτερα ἐκτελεστικὰ ὄργανα, οἱ τελωνοφύλακες. Κάνουν, ὅμως, στὰ στραβὰ μάτια», κι' αὐτὸ γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτον, γιατὶ οἱ Νοτιοαμερικανοὶ τελωνοφύλακες στὶς ἰδιόρρυθμες αὐτὲς δημοκρατίες ἔχουν ἐξαιρετικὰ εὐσθενῆ ἀντίληψι τοῦ καθήκοντος» καὶ τὸ τελευταῖο πρᾶγμα, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς ζηλέψη κανείς, εἶναι ἡ εὐσυνειδησία τους! Δεύτερο — καὶ ἀκόμη σπουδαιότερο — γιατὶ τὰ κέρδη τοῦ λαθρεμπορίου εἶναι τόσο πλούσια, ὥστε ἀρκοῦν γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν ζωὴ χαρισάμενη τόσο στοὺς λαθρεμπόρους ὅσο... καὶ στοὺς τελωνοφύλακες!

Ἐννοεῖται, ἡ... ἐγκάρδια αὐτὴ συνεννόησι ἀνάμεσα στοὺς παραβάτες τοῦ νόμου καὶ τοὺς ἐντεταλμένους μὲ τὴν ἐφαρμογή του κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴν μάσκα τῆς πιὸ ἀδέκαστης αὐστηρότητας.

Εἶναι ἀληθινὴ ἀπόλαυσι, γιὰ ὅποιον ξέρει τὰ πράγματα — γράφει ἕνας Γερμανὸς δημοσιογράφος, ποὺ πέρασε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του ἀπὸ τὴ ἀγέφυρα νάϋλον» — νὰ παρακολουθῆ τὴν διαδικασία τοῦ τελωνειακοῦ ἐλέγχου τόσο ἀπὸ τὴν Βολιβία πρὸς τὴν Ἀργεντινή, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν Ἀργεντινὴ πρὸς τὴν Βολιβία.

Οἱ τελωνοφύλακες κάνουν ἐπίδειξι τῆς... ρητορικῆς τους δυνάμεως, ζητοῦν, μὲ προσποιητὴ φωνὴ ἀπὸ τοὺς διερχομένους τὰ σύνορα νὰ τοὺς δηλώσουν τί μεταφέρουν, τοὺς κάνουν, ἀσκετά συχνὰ καὶ σωματικὴ ἔρευνα, ἀλλὰ πάντα, κατὰ... περίεργη σύμπτωσι, ἀπαφοῦν ἔστω καὶ ν' ἀνοίξουν τὶς βαλίτσες καὶ τὰ καλάθια! Γιατὶ ἔξουν, χάρις στὴ σιωπηρὴ συμφωνία τους μὲ τοὺς λαθρεμπόρους, πῶς ἐκεῖνοι οὔτε νὰ δηλώσουν πρόκειται τὶς κάλτσες νάϋλον καὶ τὰ ἄλλα λαθραῖα ἐμπορεύματα, οὔτε ἀπάνω τους νὰ τὰ μεταφέρουν.

Δὲ θὰ ἦταν, ὅμως, δυνατὸ — εἶναι ἐνδεχόμενο νὰ παρατήρηση ὁ ἀκατατόπιστος στὰ νοτιοαμερικανικὰ ἤθη — νὰ προβοῦν σὲ δραστικὰ μέτρα οἱ δυὸ κυβερνήσεις, ἀντικαθιστώντας τοὺς ἐξαγορασμένους τελωνοφύλακες καὶ ξεκαθαρίζοντας τὴν περιοχὴ ἀπὸ τοὺς λαθρεμπόρους;

Θεωρητικὰ — δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πῶς ναί. Ἀλλὰ στὴ πρᾶξι καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ μέτρα εἶναι ἐντελῶς ἀνεφάρμοστα.

«Ἂν οἱ κυβερνήσεις ἀποφάσιζαν ν' ἀντικαταστήσουν τοὺς ἐξαγορασμένους τελωνοφύλακες, οἱ καινούργιοι θὰ σπεύδανε... νὰ ἐξαγορασθοῦν μὲ τὴ σειρά τους!

Καὶ ἂν ἀποφάσιζαν νὰ ξεκαθαρίσουν τὴν περιοχὴ ἀπὸ τοὺς λαθρεμπόρους, τότε οἱ δυὸ παραμεθόριες πόλεις, ἡ Λὰ Κουΐνκα καὶ ἡ Βιλλαζόν, θὰ ἐμεναν, ἁπλούστατα... ἀκατοίκητες! Γιατί, ἂν ἐξαιρέσωμε τοὺς ἰθυντῆρες μερικῶν ἀπαραίτητων γιὰ τὴν διαβίωσι τῶν δύο πόλεων μαγαζίων — μπακάλικων, φούρνων, κουρείων κλπ. — ὁλόκληρος ὁ πληθυσμός, ποὺ φτάνει συνολικὰ τὶς δυὸ χιλιάδες ψυχές, δὲν ἀσκεῖ κανένα ἄλλο ἐπάγγελμα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ λαθρεμπόριο καὶ ἀποῆ ἀποκλειστικὰ ἀπ' αὐτό!

Τὸ φαινόμενο αὐτό, μοναδικό, ἀσφαλῶς, σ' ὅλο τὸν κόσμο, ὀφείλεται στὴν κολοσσιαία διαφορὰ τιμῆς, ποὺ ὑπάρχει στὰ περισσότερα εἴδη — καὶ, πρὸ παντός, στὶς κάλτσες νάϋλον — ἀνάμεσα στὴν Βολιβία καὶ στὴν Ἀργεντινή. Ἡ Βολιβία εἶναι πάμφθηνη. Ἡ Ἀργεντινὴ—ἀπὸ εἴδη, ποὺ δὲν παράνει ἡ ἴδια, ἀλλὰ εἰσάγει ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ—πανάκριβη.

Στὴ Βολιβία, οἱ καλύτερες γυναικεῖες κάλτσες νάϋλον στοιχίζουν ἑνάμισυ δολλάριο — δηλαδὴ, 45 δραχμὲς — τὸ ζευγάρι. Στὴν Ἀργεντινή, μὲ τὰ τέλη εἰσαγωγῆς, τὸ φόρο κλπ. στοιχίζουν ἀκριβῶς τὸ τριπλάσιο. Μὲ ἀποτέλεσμα — 135 δραχμὲς δὲν εἶναι, ὅπως καταλαβαίνετε, ποσὸ προσιτὸ γιὰ τὴν καθεμιά — ἀπὸ τὶς τέσσερις γυναῖκες στὸ Μπουένος Ἄιρες τὸ κυκλοφορῆ μονάχα ἡ μιὰ μὲ κάλτσες νάϋλον καὶ οἱ ἄλλες τρεῖς ξεκάλτσωτες!

Γιὰ τοὺς λαθρεμπόρους, ἔτσι, τῆς Λὰ Κουΐνκα καὶ τῆς Βιλλαζόν, ὑπάρχει ἕνα περιθώριο κέρδους 300%, ποὺ, Βολιβιανοὶ καὶ Ἀργεντινοί, τὸ μοιράζονται ἀδελφικὰ μεταξύ τους, ἀφήνοντας κι' ἕνα γενναῖο ὑπόλοιπο γιὰ... τοὺς τελωνοφύλακες!

Ἡ μεγαλύτερη ἐμπορικὴ κίνησι ὑπάρχει, ἐννοεῖται, στὴν Λὰ Κουΐνκα, ὅπου καταθαλασσώνουν κάθε μέρα ἑκατοντάδες ἔμποροι ἀπὸ κάθε γωνιὰ τῆς Ἀργεντινῆς, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὲς κομμενάμενες, ποὺ λογαριάζουν, ἀπὸ τὴ βενζίνη τοῦ αὐτοκ, πιστὸ τους γιὰ ἕνα τόσο μακρινὸ ταξίδι θὰ τοὺς στοιχίση λιγώτερο ἀπὸ τὴν διαφορὰ τιμῆς, ποὺ θὰ κερδίσουν, ἀγοράζοντας ἀπὸ ἐκεῖ, ἀτελώνιστες, τὶς κάλτσες τους.

Φυσικά, τὰ προσχήματα, ὅπως τηροῦνται στὸ «λαθραῖο» πέρασμα τῶν ἐμπορευμάτων ἀπὸ τὴν «γέφυρα νάϋλον», τηροῦνται καὶ στὸ πολυάνθρωπο καὶ πολυθόρυβο παζάρι τῆς Λὰ Κουΐνκα. Ἂν κυττάξη κανεὶς τοὺς πάγκους τῶν πωλητῶν, θ' ἀπογοητευτῆ: Δὲ θ' ἀντικρύση παρὰ μεσιὰ πλατύ

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Τὰ σουσούμια

— Τί σοῦπεσε στὴν λοταρία, καλὲ Φταλία; περίεργες τὴ ρωτοῦσαν οὔλες μεσ' στὸ μαχαλά.

Κι' ἡ Ἐφταλία φώναζε εὐχαριστημένη καὶ χαρούμενη:

— Ἕνα μπιλιέτο γιὰ τὴν Εὐρώπη ἀλὲ-ρετούρ!

Καὶ γιὰ νὰ πικάρη τὴν καρσινή τση, συνέχισε:

— Ὅπου γυρίζει, μυρίζει. Καὶ τώρα φεύγω, πάω νὰ ξεμουχλιάσω, νὰ λαμπικαριστῶ, νὰ λουσαριστῶ, νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ τὸν καλὸ κόσμο, τσὶ μόδες, τὰ ἰνστιτοῦτα καὶ νάρθω πίσω, φρεσκαρισμένη καὶ ρετουσαρισμένη! Ἐκεῖ, σοῦ λένε τὰ καράβια στα-

ματοῦνε στὰ πεζοδρόμια. Κι' ἔτσι, δὲ σὲ κάνουνε ἀγταρμὰ ἀπ' τσὶ μαοῦνες στσὶ βάρκες. Ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι δὲν προπατάνε.. πετάνε! Κι' ἔτσι κάνανε τσὶ ταράτσες ἀεροδρόμια. Ἂχ, ἔχω νὰ δῶ μεγαλεῖα καὶ δόξες, ποὺ θὰ κουνήση ὁ νοῦς τοῦ νοῦ μου!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἤρθε ὁ Νικολάκης καὶ τὴν πῆρε νὰ πάνε στὴν ἀτζεντσία καὶ στὰ κονσολάτα, γιὰ νὰ βγάλη τὰ χαρτιὰ καὶ τὸ πασαπόρτι τση.

Καὶ πρῶτα περάσανε ἀπ' τὸ καρακόλι τοῦ συνοικισμοῦ, νὰ πάρη ἕνα σερτιφικάτο. Εὐθὺς ὁ πολιτσμάνος ποὺ καρσιλάντισε τὴν Ἐφταλία, γιὰ νὰ σπάση πλάκα, τῆς εἶπε:

— Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ γράψω στὸ πιστοποιητικὸ τὰ χαρακτηριστικά σας. Λοιπόν, ἐμπρός. Μαλλιά;

— Χρυσόξανθα! εἶπε μὲ καμάρι ἡ Ἐφταλία.

— Μὰ αὐτά, ἀπ' τὸ ὀξυζενέ, εἶναι ἴδιες νταρόφουντες! σιγομουνομούρισε ὁ ἀστυφύλακας.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἤξερε πόσο γλωσσοῦ καὶ καυγατζοῦ ἦτανε, γέλασε πονηρά, τόγραψε καὶ συνέχισε:

— Μύτη:... Χωμα ἐπιδερμίδος:

— Ἡ μύτη μου, κύριε πολιτσμάνε, ἔχει βγάλει νάμι, εἶναι κλαισσική! Ὅσο γιὰ τὸ κολόρι τσὶ μούρης μου, εἶναι σὰν τὴν γαλαζορόδινη κουφέτα!...

— Ἐυένα μοῦ λές, ξαναμουρμούρισε ὁ ἀστυφύλακας. Ποῦ βρῆκες τὸ γαλαζορόδινο, διαβόλου μουχλιασμένη ρέγγα; Ἀλλὰ τί μὲ νοιάζει;

Τέλος, γιὰ νὰ ξεμπερδέψη, τὴ ρώτησε μὲ ἐπίσημο τόνο:

— Καὶ τώρα σύμφωνα μὲ τὸ νόμο, νὰ μοῦ πῆτε τὴν ἡλικία σας.

— Ἡ μητέρα μου μὲ γέννησε μέσ' τὸ Βαπόρι τὸ 22. πούσβη πρόσφυγα.

— Ὥστε βούλωσες τὰ 36 καὶ μπῆκες στὰ 37.

Μετὰ λίγες μέρες ἡ Ἐφταλία, σημαιοστολισμένη σὰν χρουσῆ λαμπριάτικη κάστ-ποστάλ τσὶ πεντάρας, ξεκίνησε σειναίμενη κουγάμενη.

Δυστυχῶς, ὅταν ἤφταξε στὸν Πειραιᾶ, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας στὸ κουμέρκι, πῆρε τὸ πασαπόρτι τση καὶ τὴ ρώτησε:

— Δὲ μοῦ λές, κεφά μου, ποῦ βρῆκες τέτοια ὄμορφα σουσούμια; Ξανθὰ μαλλιά, μύτη κλασσική! Ἔπειτα ἡ ἡλικία!... Μὰ ὅταν εἶσαι σὺ 37 ἐτῶν, τότε ἐγὼ εἶμαι 7! Σίγουρα τὸ πασαπόρτι αὐτὸ τόχεις κλεμένο. Αἴντε, λοιπόν, νὰ μοῦ φέρης τὸ στεφανοχάρτι σου!

Τὰ μπρὸς πίσω πῆγε ἡ Ἐφταλία στὸ μαχαλὰ κι' ἀγαναχτισμένη φώναξε:

— Μὲ τέτοια στοαβδύλια, πῶχει τὸ γκουβέρνο μας, ἔτσι μοῦρχεται ν' ἀλλάξω παντιέρα σὰν τὰ καράβια καὶ νὰ πάρω πασαπόρτι μὲ ξένη νατσιόνα!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

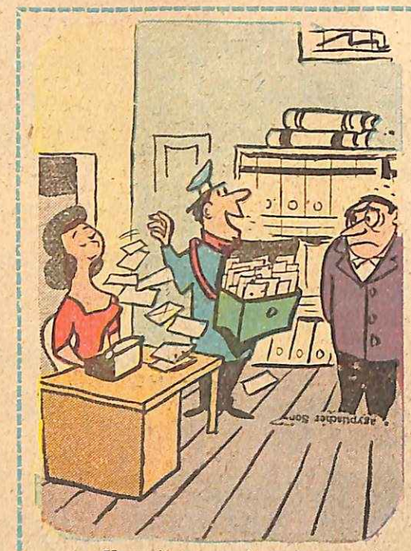

— Καμμιὰ παραγγελία σήμερα, κύριε διευθυντά! Μόνο ἐρωτικὰ γράμματα γιὰ τὴ δεσποινίδα!

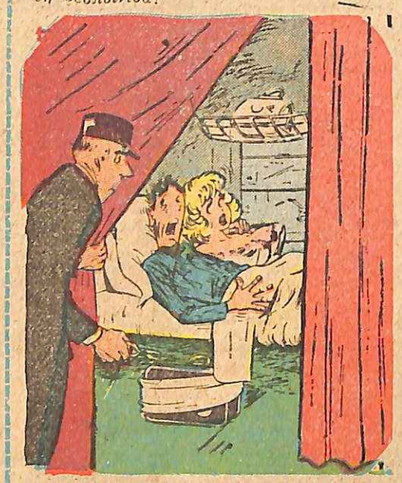

ΒΑΓΚΟΝ - ΛΙ

— Δὲ θὰ κατέβουμε. Θὸ γυρίσουμε μὲ τὸ ἴδιο;

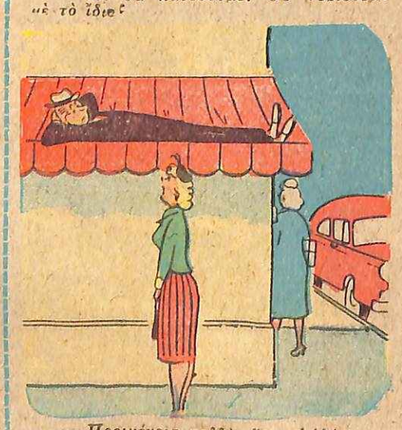

— Περιμένεις πολλὴ ὥρα, Ἀλέκο;

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τὸ φράγκο

Γιαβρούμ, ἅμα ἀνάποδος ἔνεται τὸ ἄνθρωπος, Θεὸς φυλαγμένο νὰ σὲ κάνη. Χίτς μὲ τέτοιους ἀντιρώπους συνεννόησις ντὲν ἔνεται, μόνο σὲ ἔρχεται μιὰ γοροθιὰ νὰ ἐδίνης, στὸ διάβολος νὰ τοὺς ἰστέλνης. Ἐμᾶς τὸ Ἀρμένηδες, ἐσεῖς τὸ Ρωμιοὶ πεισματάρηδες λέτε, κουζούμ. Ἅμα πιὸ πεισματάρηδες καὶ πιὸ ἀνάποδοι ἀντιρωποι ἀπὸ ἐσᾶς τοὺς Ρωμιούς, ἀντιρωποι ἔνονται; Τί νὰ σὲ πῶ, κουζούμ. Τόσα χρόνια στὸ Ἑλλάδα μαζὶ σας ζωὴ ἑκάνω, ἰφχαριστημένος ἕνομαι, φαΐ ἐτρώω, παρέα ἑκάνω, πιοτὸ πίνω — ὅλα πολὺ καλὰ ἔνονται, ἐν τάξει, γιαβρούμ! Ἅμα τὸ ἀναποδιά σας θὰ τὸ λέω! Ἰστέ πιὸ ἀνάποδοι ἀντιρωποι ἀπὸ τοὺς Ρωμιούς, ντὲν ἔνονται, νὰ μὰ τὸ Θεὸς σὲ λέω!

Τὸ λοιπόν, νὰ σὲ πῶ τὴν ἱστορία — γιατὶ σὲ τὰ λέω ὅλα τοῦτα, ἀναγνώστη ἐφέντη — καὶ ἐσὺ συμπέρασμά σου μόνος σου νὰ ἐβγάζης. Ἴστε μέσα στὸ τιρόλλεϋ ἤμουνα. Ἕνας κύριος ὑψηλός, μὲ κολλάρα, ὡραῖα ροῦχα φορεμένα ἔκανε, κόντρα-μόντρα, γραβάτα φελιὰν φιστίκ, ὅλα του ἐν τάξει ἄμμα στὸν εἰσπράχτορας Ὁμόνοια λέει, εἰσιτήριο ἰπαίρνει. Ὅταν, ὅμως, τὸ εἰσιτήριο ἰπαίρνη, γίτς ντὲν φεύγει, εἰσπράχτορας κυτταγμένο ἑκάνει.

— Ρέστα! λέει,

— Τί ρέστα, κύριε; τὸ εἰσπράχτορας λέει.

— Τί θὰ πῆ τί ρέστα, τὸ κύριος μὲ τὰ κολλάρα στὸν εἰσπράχτορα λέει. Σοῦ ἔδωσα ἕνα δίφραγκο καὶ θέλω ρέστα ἕνα φράγκο.

— Δὲ μοῦ δώσατε, κύριε, δίφραγκο, λέει Μοῦ δώσατε ἕνα φράγκο.

— Σοῦ ἔδωσα ἕνα δίφραγκο, δὲν εἶμαι τρελλὸς καὶ σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μοῦ δώσης ἀμέσως τὸ φράγκο!

Κουζούμ, ντὲν εἶμαι τιρελλὸς ἔλεε, ἄμμα τιρελλὸς ἦτανε. Χίτς γιὰ ἕνα φιράγκο ἑκάνει ποτὲς φασαρία ἕνας κοτζὰμ κύριος μὲ κολλάρα, γραβάτα καὶ τιριπλὴ κόντρα; Τὸ καϋμένος τὸ εἰσπράχτορας πάλι λέει:

— Κύριε, δὲ μοῦ ἔδωσες δίφραγκο, σοῦ λέω, μοῦ ἔδωσες φράγκο.

— Σοῦ ἔδωσα, σοῦ λέω, δίφραγκο! Κι' ἂν δὲ μοῦ δώσης τὰ ρέστα, θὰ φωνάξω τὴν ἀστυνομία!

Βάϊ, βάϊ. ἐσόγλου ἐσέκ! Κοτζὰμ κύριος μὲ κολλάρα, ἰστυνομία φωναγμένη νὰ ἐκάνη γιὰ ἕνα φιράγκο! Ἔ, κουζούμ, χίτς ἄλλο, ντὲν ἰμπόρεσα νὰ κοστηθῶ. ὁρμάω, λοιπόν, καὶ λέω:

— Κύριε, μουσιοῦ, μὲ τὸ μπαρδόν, ἄμμα χίτς φασφρία γιὰ ἕνα φιράγκο ντὲν ἐπιτρέπεται. Νὰ σὲ δίνω ἐγὼ τὸ φιράγκο, καυγὰς σταματημένος νὰ ἔνεται.

Καὶ ἀπὸ τὸ τσέπη μου φιραγκάκι ἐβγάζω καὶ τὸ δίνω στὸ κύριος μὲ τὰ κολλάρα. Καὶ τότε τί νὰ ἰδῶ, γιαβρούμ! Ἀντὶς τὸ φιράγκο νὰ τὸ ἰπαίρνη καὶ νὰ τὸ ἐβάζη στὸ τσέπη του, νὰ τελειώση τὸ φασαρία, πιρόσωπός του κόκκινος ἔνεται, μοῦτρα του ἀγριεύουνε καὶ μὲ λέει:

— Ἐσὺ θὰ μοῦ δώσης ἕνα φράγκο; Καὶ ποιὸς εἶσαι ἐσὺ ποὺ τολμᾶς νὰ μοῦ δώσης ἕνα φράγκο;

— Κουζούμ, λέω. Καραμπὲτ μὲ λένε ἐμένα, ἴστε πάρε τὸ φιραγκάκι σου. Γι' αὐτὸ δὲν ἐκάνεις τόσο σαματά;

Καὶ τί μὲ λέει:

— Τὸν κακό σου τὸν καιρό, ἠλίθιε! Θὰ σοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα!

— Καὶ ἐγὼ θὰ σὲ σπάσω τὸ κιφάλι, κιοπόγλου κιοπέκ, λέω. Ἐδῶ γιὰ ἕνα φιραγκάκι κόσμος ἀναστατωμένος μᾶς ἑκανες καὶ τώρα τὸν κύριος παριστάνεις;

Τότε χέρι του ἀπιλωμένο ἔκανε σκαμπίλι νὰ μὲ δίνη, ἄμμα ἐγὼ στὰ γρήγορα μιὰ κεφαλιὰ στὸ κοιλιά του τοῦ ἔδίνω, ὦχ ἔκανε, φωνές. κακό, φασαρία. καὶ ἐγὼ ἕνα σάλτο ἔδωσα, καπινὸς ἔϊνα.

Ἄδικο εἶχα, γιαβρούμ; Ὄχι. πέσμε, σὲ παρακαλῶ ἀναγνώστη ἐφέντη: Τιρελλοὶ ντὲν εἶναι πολλοὶ Ρωμιοί; Βάϊ βάϊ βάϊ.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Σχηματικὴ παράστασι τοῦ γιγαντιαίου ρωσικοῦ «ὑπερωκεανείου τοῦ οὐρανοῦ»: 1) Διαμέρισμα γιὰ τὶς ἀποσκευές. 2) Πρώτη αἴθουσα γιὰ τοὺς ἐπιβάτες. 3) Ἐστιατόριο. 4) Κουζίνα. 5) Εἰδικὰ διαμερίσματα γιὰ 6 καθημένους ἢ 3 γιὰ πλαγιασμένους (εἶδος «βαγκὸν-λί»). 6) Διαμέρισμα γιὰ ἀποσκευὲς καὶ ἐμπορεύματα. 7) Τουαλέττα. 8) Δεύτερο διαμέρισμα γιὰ ἀποσκευὲς καὶ ἐμπορεύματα. 9) Δεύτερη αἴθουσα γιὰ ἐπιβάτες. 10) Εἴσοδος. 11) Θάλαμος διακυβερνήσεως.

ΤΟ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Σὲ 10 ὧρες ἀπὸ τὴ Μόσχα στὴ Νέα Ὑόρκη!..

ΜΕΤΑΞΥ τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνικῶν κύκλων ὅλου τοῦ κόσμου, εἶναι γνωστὴ ἀπὸ κάμποσο καιρὸ ἡ σοβιετικὴ μάρκα ἐμπορικῶν ἀεροπλάνων ΤΥ. Τὰ δύο αὐτὰ γράμματα εἶναι τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ρώσου ἀεροναυπηγοῦ Ἀντρέι Τυπόλιεφ, στὸν ὁποῖον ὀφείλεται ἡ κατασκευὴ αὐτῶν τῶν ἀεροπλάνων.

Ἡ «οἰκογένεια» ΤΥ περιλάμβανε ὡς σήμερα πολλὰ μέλη: τὸ ΤΥ—104, τὸ ΤΥ—104Α, τὸ ΤΥ—110 κτλ. Σ' αὐτὰ προστέθηκε τελευταῖα καὶ τὸ ΤΥ—114, ποὺ θεωρεῖται ὡς τὸ μεγαλύτερο, ἰσχυρότερο καὶ ἀνετώτερο ἐμπορικὸ ἀεροπλάνο ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ποὺ ἔχει ἀποκληθῆ «ὑπερωκεάνειο τῶν οὐρανῶν.

Τὸ ΤΥ—114, ξεκινώντας ἀπὸ τὴ Μόσχα καὶ πετώντας σὲ ὕψος 10—12 χιλιομέτρων, μὲ ταχύτητα 900 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, μπορεῖ νὰ φτάση ἔπειτα ἀπὸ 10—12 ὧρες στὸ Βλαδιβοστὸκ ἢ τὸ Πεκῖνο, τὸ Τόκιο ἢ τὴ Νέα Ὑόρκη, χωρὶς ἐνδιάμεσο σταθμό.

Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ὑπάρχουν τρεῖς τύποι ΤΥ—114.

Ὁ πρῶτος, ποὺ προορίζεται γιὰ τὰ διηπειρωτικὰ ταξίδια, μπορεῖ νὰ μεταφέρη 120 ἐπιβάτες

Ὁ δεύτερος, ποὺ προορίζεται γιὰ μεσαῖες ἀποστάσεις, μπορεῖ νὰ μεταφέρη 170 ἐπιβάτες.

Κι' ὁ τρίτος, ποὺ προορίζεται γιὰ κοντινὰ ταξίδια μέσα στὰ ὅρια τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως (π. χ. ἀπὸ τὴ Μόσχα στὸ Σότσι τῆς Μαύρης Θαλάσσης ἢ στὴν Κριμαία) μπορεῖ νὰ μεταφέρη 220 ἐπιβάτες.

Ὁ τρίτος τύπος (γιὰ 220 ἄτομα) περιλαμβάνει μιὰ αἴθουσα μὲ ἀναπαυτικώτατα καθίσματα γιὰ 80 ἄτομα, δεύτερη αἴθουσα γιὰ 110 ἄτομα, διαμερίσματα ποὺ τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ ἔχει καθίσματα γιὰ 6 ἄτομα ἢ εἰδικὰ ντιβάνια γιὰ τρία ἄτομα, ποὺ μποροῦν νὰ κοιμηθοῦν σ' αὐτά, καθὼς καὶ ἕνα ἐστιατόριο γιὰ 60 ἄτομα.

Στὸ μπροστινὸ καὶ τὸ πίσω μέρος ὑπάρχουν δύο εἰδικὰ «διώροφα» διαμερίσματα γιὰ τὶς ἀποσκευές. Καθένα ἀπ' αὐτὰ ἔχει τὴ χωρητικότητα ἑνὸς σιδηροδρομικοῦ βαγονιοῦ.

Ἡ κουζίνα βρίσκεται στὴ μέση τοῦ σκάφους κι' οἱ ἐγκαταστάσεις της ἐπαρκοῦν γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι ὅλων τῶν ταξιδιωτῶν.

Τὰ φαγητὰ ψήνονται σὲ μεγάλους ἠλεκτρικοὺς φούρνους καὶ σερβίρονται ζεστά. Ὅλες οἱ αἴθουσες καὶ τὰ διαμερίσματα αὐτοῦ τοῦ ἐναερίου ὑπερωκεανείου συνδέονται μεταξύ τους μὲ τηλέφωνα.

Τὸ ΤΥ—114 διαθέτει τέσσερες ἀεριοπροωθούμενους κινητῆρες καὶ εἶναι ἐφωδιασμένο μὲ τελειότατα μέσα αὐτόματης διακυβερνήσεως, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ πετάη ἡμέρα καὶ νύχτα, σ' ὁποιαδήποτε ἐποχή, ἀκόμη καὶ μὲ τὶς πιὸ δυσμενεῖς ἀτμοσφαιρικὲς συνθῆκες.

Κατὰ τοὺς Ρώσους τεχνικούς, τὸ «ὑπερωκεάνειο τοῦ οὐρανοῦ» παρέχει ἀσφάλεια 100%. Κι' ἂν ἀκόμη, παρατηροῦν, ὁ πιλότος κι' οἱ βοηθοί του ἀποκοιμηθοῦν, τὸ ΤΥ—114 θὰ ἐκτελέση μόνο του τὴν πτῆσι του καὶ θὰ φτάση χωρὶς τὴν παραμικρὴ καθυστέρησι ἢ παρέκκλισι στὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ του.

Ὁλόκληρο τὸ σκάφος ἔχει κατασκευαστῆ σύμφωνα μ' ἕνα νεώτατο ἀντιηχητικὸ σύστημα, ποὺ δὲν ἀφήνει τὸ θόρυβο τῶν κινητήρων νὰ φτάση στὸ ἐσωτερικό του.

Εἰδικὲς ἐγκαταστάσεις, ἐξ ἄλλου, διατηροῦν σταθερὴ τὴ θερμοκρασία, τὴν πίεσι καὶ τὴν ὑγρασία μέσα σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ σκάφους.

Τὸ πλήρωμα τοῦ ΤΥ—114 ἀποτελεῖται ἀπὸ δέκα ἄτομα: Δύο πιλότους, ἕναν πλοηγό, ἕνα μηχανικό, ἕνα ραδιοτηλεγραφητή, δυο μαγειρους καὶ τρεῖς ἱπτάμενες συνοδούς, ποὺ ἐξυπηρετοῦν τοὺς ἐπιβάτες.

Παράλληλα μὲ τοὺς Ρώσους κι' οἱ Ἀμερικανοὶ ἐργάζονται ἐπίσης γιὰ τὴν κατασκευὴ ἐμπορικῶν ἀεροσκαφῶν μεγάλης ἀκτίνος. Ἀλλὰ τὰ ἀμερικανικὰ πρότυπα αὐτοῦ τοῦ εἴδους ὑστεροῦν κατὰ πολὺ ἀπὸ τὸ ΤΥ—114, ποὺ ἡ αὐτονομία του, ἡ ἀσφάλειά του κι' ἡ σταθερὴ ταχύτης του θεωροῦνται ὡς τὴ στιγμὴ τουλάχιστον, ἀνυπέρβλητες.

Στοὺς διεθνεῖς τεχνικοὺς κύκλους, ἐξ ἄλλου, κυκλοφορεῖ ἡ φήμη ὅτι καὶ οἱ Γερμανοὶ ἑτοιμάζουν μιὰ ἔκπληξι σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο.

Τὸ «ἀερόπλοιο—θαῦμα», ποὺ κατασκευάζουν, θ' ἀφήση πολὺ πίσω του τὸ ρωσικὸ ΤΥ—114. Τὸ ἀερόπλοιο αὐτὸ θὰ πετάη μὲ ὑπερηχητικὴ ταχύτητα καὶ θὰ μπορῆ ν' ἀνεβῆ σὲ ὕψος 25.000 μέτρων.

Τὰ σμαράγδια ἔγιναν τῆς μόδας

Ἀφ' ὅτου ἡ Γκρέης Κέλλυ διάλεξε ἕνα σμαράγδι, γιὰ τὸ δαχτυλίδι τῶν ἁρραβώνων της μὲ τὸν πρίγκηπα Ραινιὲ τοῦ Μονακό, τὸ πολύτιμο αὐτὸ πετράδι ἔγινε πολὺ τῆς μόδας.

Κι' ὅμως ὡς τώρα τὸ θεωροῦσαν «γρουσούζικο». Ἀλλ' ἡ πρόληψι αὐτὴ φαίνεται ὅτι ἔλειψε πιά.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι τὰ σμαράγδια ὑπῆρξαν πάντα ἀπὸ τὰ σπανιώτερα πετράδια, γιατὶ εἶναι περιωρισμένη ἡ παραγωγή τους.

Ἰδίως ἐξάγονται ἀπὸ ἕνα παληὸ ὀρυχεῖο, ποὺ βρίσκεται ψηλὰ στὶς Ἄνδεις, 100 χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τῆς Κολομβίας.

Ὡστόσο ἕνα ἀπὸ τὰ ἐκπληκτικώτερα σμαράγδια εἶχε βρεθῆ στὴ Ρωσία, τὸ 14ο αἰώνα.

Ζύγιζε πάνω ἀπὸ 400 γραμμάρια, τὸ ἀγόρασε δὲ ἕνας Ἰνδὸς μαχαραγιᾶς.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Α. ντέ ΜΠΡΕΑ

Το Ναυτοπουλο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σ' ένα χωριουδάκι της Βρετάννης ζη ό φτωχός φαρας 'Αντώνης Μοράνδος μέ τη γυναίκα του και τά τρία παιδιά του: Τό μικρό γυιό του 'Αντρίκο και τις δυό κόρες του, τη Διονυσία και την Ροζαλία. 'Η Ιστορία μας αρχίζει όταν ό 'Αντρίκος ήταν έννιά χρόνων και δέν είχε άλλο όνειρο, παρά νά γίνη ναυτικός. Μά ό πατέρας του δέν τόν έπαιρνε άκόμη μαζί του στό φάρεμα. 'Ο 'Αντρίκος είχε νά φροντίση γιά τά ζώα, πού τά έβοσκε στη βοσκή. Μιά ήμέρα πού τά έβοσκε, γνώρισε μιά μικρή όρφανή, τη Μαρούσα. Μιλώντας, όμως, μαζί της, ξεχάστηκε και τά ζώα μπήκαν από γειτονικό κτήμα κι' έκαναν ζημιές. Ένα μεγάλο παιδί τότε, άπό τό κτήμα αύτό, άρπαξε τόν 'Αντρίκο και τόν έδειρε άγρια. 'Η Μαρούσα θέλησε νά τόν βοηθήση, μά τις έφαγε κι' αύτή...

ΖΟΝ

— "Ετσι, έ; Παλιόπαιδο! ξεφώνιζε ό κακός χωρικός, πού ήταν γυιός τοΰ καινούργιου ίδιοκτήτη τής έπαύλεως. 'Εσύ θ' άφίσης τά ζωντανά σου νά παχαίνουν είς βάρος τής περιουσίας μου, έ; Στάσου νά σέ μάθω έγώ νά τά προσέχης!...

— "Αφησέ τον και δέν τό ξανακάνει! φώναξε ή Μαρούσα, κλαίγοντας.

'Ο 'Αντρίκος δέν Ελεγε τίποτα. 'Υπερήφανος δπως ήταν, δέν καταδεχόταν νά ζητήση χάρι. Μ' δλ' αύτά όμως φοβήθηκε πολύ κι' έτρεμε δλόκληρος, όταν ό χωρικός τόν άρπαξε κάτω άπό τη μασχάλη του, σάν νάταν δεμάτι σανσί, και ξεκίνησε γιά τό σπίτι του.

Στό μεταξύ, ό Κιντού, άφοΰ μάζεψε τις κατσίκες, παρουσιάστηκε στό μέρος, όπου ήταν ό μικρός του άφέντης. Και τότε, δπως ό τράγος, ώρμησε κι' αύτός νά βοηθήση τον κύριό του. "Αρπαξε τόν έχθρό άπό τά πόδι και τόν δάγκασε τόσο δυνατά, πού ό άλλος ξεφώνισε άπό τόν πόνο.

Τή βοήθεια δμως τοΰ Κεμπάν και τοΰ Κιντί ό θυμός τοΰ κακοΰ χωρικοΰ Εγινε τώρα μεγαλύτερος κι' άρχισε πάλι νά τόν χτυπάη πιό δυνατά.

— Θά πάω νά σέ κλείσω στόν άχυρώνα! τοΰ είπε. Θά σέ άφήσω, έκεί μέσα ίσαμε αΰριο τό πρωί, χωρίς φαί, χωρίς νερό, χωρίς φώς! "Αν τολμήσης μάλιστα νά φωνάξης, θά σέ δείρω! Σώπα, λοιπόν, είδεμή θά σέ δείρω πάλι!

Καθώς Ελεγε αύτά, προχωροΰσε γιά τήν έπαυλί του. Τόν άκολουθοΰσαν ή Μαρούσα, ό Κιντοΰ κι' ό Κεμπάν, πού έτρεχαν άπό πίσω του, άλλά σέ άρκετη άπόστασι άπό τό ραβδί του...

Τή στιγμή, πού τόν φυλάκιζε, ό 'Αντρίκος, πάνω στην άπελπισία του, προσπάθησε νά ξεφύγη. Μά αύτό τοΰ βγήκε σέ κακό, γιατί έφαγε περισσότερες ξυλιές.

'Ο χωρικός, πού τή στιγμή έκείνη έτυχε νά βρίσκεται μόνος στήν έπαυλι, τόν έσπρωξε μέσα στόν άχυρώνα και κλείδωσε τήν πόρτα.

"Επειτα έλυσε τό δικό του σκυλί και τόβαλε νά χυμήξη πάνω στόν Κιντού.

Εκείνος δμως, άν και ήταν μικρόσωμος, ρίχτηκε κι' αύτός στόν ξένο σκύλο. Στό τέλος, ό έχθρός κατάφερε νά τόν ρίξη κάτω και τόν δάγκασε στά γερά, ένώ ό άφέντης του ξεκαρδιζόταν στά γέλια!

Τό κακόμοιρο τό σκυλί θά φοφοΰσε άσφαλώς, άν δέν τόν τραβοΰσε άπό έκεί ή Μαρούσα.

'Η μικρούλα τότε θυμήθηκε ότι τό σπίτι τοΰ 'Αντρίκου ήταν λίγο πιό κάτω, κι' άρχισε νά τρέχη πρός έκεί.

'Ο Κιντού, μ' δλες τις πληγές του, νοιώθοντας πώς ή μικρούλα ήταν δικός τους άνθρωπος, τήν πήρε άπό πίσω.

'Αλλά και ή 'Αστέρω και οί γίδες και ό τράγος, μόλις είδαν τόν πιστό σκύλο νά γυρίζη πρός τό σταΰλο, πήραν κι' αύτά τό δρόμο τοΰ γυρισμοΰ, χωρίς τόν 'Αντρίκο.

"Οταν ό 'Αντρίκος βρισκόταν στό λειβάδι βόσκοντας τά ζώα του και συζητώντας μέ τη Μαρούσα, ένας καβαλλάρης σταμάτησε έξω άπό τό ψαροκάλυβο τοΰ 'Αντώνη Μοράνδου.

Τό άλογό του ήταν άπό τά ζώα έκείνα, πού τά εύρισκε άλλοτε κανείς στη Βρετάννη μέ νοίκι και πού άν και φαινόντουσαν ψοφίμια, έκαναν δεκαπέντε και είκοσι λεΰγες τήν ήμέρα και ξανάρχιζαν τήν άλλη μέρα άκούραστα.

"Ενα παιδί, ώς δώδεκα χρόνων, άκολουθοΰσε τόν καβαλλάρη, γιά νά έπιστρέψη τό άλογο έπειτα στόν άφέντη του. Είτε έτρεχε τό άλογο, είτε πήγαινε άργά, τό δυστυχισμένο αύτό παιδί ήταν ύποχρεωμένο ν' άκολουθή, γιά νά κερδίση λίγα χρήματα, δσα χρειαζόταν δηλαδή, γιά νά μήν πεθάνη τής πείνας.

— 'Εδώ κάθεται ό 'Αντώνης Μοράνδος, κοριτσάκι μου; ρώτησε ό ξένος τη Διονυσία, πού έπλενε κοχύλια έξω στήν πόρτα.

— Μάλιστα, κύριε.

— Είναι μέσα;

— "Οχι, κύριε.

— 'Η γυναίκα του;

— 'Εδώ είναι.

— Κι' έσύ είσαι κόρη του; ρώτησε ό ταξιδιώτης, ένώ Ελυνε τά λουριά τοΰ ναυτικοΰ σάκκου, πού είχε δέσει πίσω στή σέλλα.

— Μάλιστα, κύριε. 'Ο πατέρας μου δμως είναι στό ψάρεμα.

— 'Ο άντρας μου θά γυρίση ίσως άπόψε, είπε ή Μαριάννα, πού έτρεξε στήν πόρτα, άκούγοντας τό θόρυβο.

— Μακάρι! φώναξε χαμογελώντας ό ξένος. 'Εγώ είμαι ό Τζανής Λεταλέκ, και ύπηρέτησα μαζί του...

— Στό πολεμικό!... διέκοψε ή Μαριάννα. "Α, ναί, πολλές φορές μάς μίλησε γιά σάς...

— 'Αλήθεια;

— Ναί, πρόσθεσε ή μικρή Διονυσία, είναι άλήθεια. Προχθές άκόμα ήπιε στήν ύγεία σας.

— Λοιπόν, καλώς ώρίσατε στό σπίτι μας! είπε ή μητέρα.

'Ο ναΰτης Ερριξε τά χαλινάρια στό παιδί, πού τόν συνόδευε, και χαιρέτησε θερμά, δίνοντας τό χέρι του στην κυρία Μοράνδου.

Στό μεταξύ, ή Διονυσία είχε πιάσει τό ναυτικό σάκκο τοΰ ξένου και προσπαθοΰσε νά τόν σηκώση.

— Είναι πολύ βαρύς γιά σένα, μικρούλα μου! είπε ό ναΰτης χαμογελώντας. Πώς σέ λένε;

— Διονυσία...

— Μπράβο, Διονυσία, φαίνεται πώς είσαι καλό κοριτσάκι. Θέλεις νά σέ φιλήσω;

'Η Διονυσία Εγειρε μ' δλη τήν παιδική της άφέλεια τό κεφαλάκι της και πρότεινε τά ροδοκόκκινα μαγουλάκια της.

— 'Αμ' έσύ, χοντρούλα μου; ρώτησε ό Τζανής και πλησίασε τή Ροζαλία, πού ήταν κρυμμένη πίσω άπό τή μητέρα της και κρατοΰσε τήν ποδιά της. Γιατί μέ κυττάς έτσι;

'Η Ροζαλία ήταν λίγο άγρίμι. "Αρχισε νά κλαίη. 'Αλλά ή Διονυσία κάτι τής είπε στ' αύτί σιγά-σιγά, τήν ήσύχασε και τήν έσπρωξε κοντά στό ναΰτη.

'Ο Τζανής άρπαξε γρήγορα τή μικρούλα. 'Εκείνη τρόμαξε. Μά ό ναΰτης φέροντάς την στόν ώμο του, φώναξε γελώντας:

— Βίρα!

'Η Ροζαλία πήρε λίγο θάρρος, είδε πόσο καλή καρδιά είχε ό ξένος και ύστερα άπό πέντε λεπτά βρισκόταν κιόλας καθέλλα στόν ώμο τοΰ νέου της φίλου.

Κι' όσο ό Τζανής χαριεντιζόταν μέ τή μικρούλα, ή Μαριάννα κι' ή Διονυσία είχαν βάλει στό τραπέζι μιά κανάτα κρασί, βούτυρο, έλιές και μαΰρο ψωμί.

'Η Μαριάννα βγήκε και φώναξε και τό μικρό παιδί, πού φύλαγε έξω τό άλογο. Τοΰ έδωσαν

Χωρίς λόγια

Ένα ποτήρι κρασί και τούκοφαν μιά μεγάλη φέτα ψωμί.

Κι' ένώ τό παιδί άλειβε μέ βούτυρο τό ψωμί του, ό Τζανής Λεταλέκ τοΰ πλήρωσε τό νοίκι τοΰ άλόγου, δπως είχε συμφωνήσει μέ τόν άφεντικό του, κι' άκόμα τοΰ έδωσε κι' άπό πάνω ένα καλό φιλοδώρημα.

— Νά πάρε και τό δώρο σου!

"Ολοι σχεδόν οί ναυτικοί είναι άνθρωποι καλοί και άνοιχτοχέρηδες. Κι' ό Τζανής μέ δλο τό άπότομο ύφος του και τή χοντρή φωνή του, δέν έκανε έξαίρεσι τοΰ κανόνα.

"Οταν τό παιδί έτοιμάστηκε νά φύγη, ή Μαριάννα τοΰ έδωσε κι' άλλη μιά φέτα ψωμί. Κι' ό μικρός ξεκίνησε χαρούμενος και χορτασμένος.

— Νόμιζα πώς έχετε τρία παιδιά, είπε ό Τζανής στή Μαριάννα, πού καταγινόταν νά έτοιμάση τό φαγητό.

— 'Ο γυιός μου είναι έξω και βόσκει τά ζώα, άπάντησε ή νοικοκυρά.

— Θά γυρίση τό μεσημέρι;

— 'Ακούς λέει! είπε ή Μαριάννα γελώντας. Δέν ύπάρχει φόβος νά τό ξεχάση...

— Ξέρετε γιατί; Περνώντας άπό τό Πλανταγίλ, δπου είχαν πανηγύρι, άγόρασα γιά τά παιδιά μερικά παιχνιδάκια. "Ηθελα, λοιπόν, νά βρίσκωνται και τά τρία έδώ, γιά νά τούς τά μοιράσω.

— Νά τά δούμε! Νά τά δούμε! φώναξε ή Ροζαλία.

— Πρέπει νά Ερθη κι' ό 'Αντρίκος, είπε ή Μαριάννα.

Οί ναυτικοί άγαποΰν ύπερβολικά τά παιδιά. 'Ο καλός Τζανής, δέ θέλησε νά χαλάση τό χατήρι τής Ροζαλίας, πού τόσο τόν παρακαλοΰσε, ούτε και τής Διονυσίας, πού είχε ήδη καρφώσει τά μάτια της στό ναυτικό του σάκκο.

"Ανοιξε, λοιπόν, ένα μεγάλο κουτί κι' Εβγαλε άπό μέσα διάφορα παιχνίδια, πού τά μοίρασε στά δυό κοριτσάκια.

— Εύχαριστοΰ, κύριε Τζανή! φώναξε ή Διονυσία, πετώντας άπ' τή χαρά της.

'Η Ροζαλία, μέ μιά κούκλα στην άγκαλιά, πηδοΰσε σάν κατσίκι, φιλοΰσε τό Λεταλέκ, Ετρεχε στή μητέρα της, φιλοΰσε τή Διονυσία, γύριζε στό ναΰτη και δέ μποροΰσε νά καθίση, φρόνιμα.

'Ο Τζανής γελοΰσε μέ τήν άγαθή του καρδιά.

— Τί κυττάζεις; ρώτησε τή Διονυσία, πού έριχνε περίεργες ματιές στό βάθος τοΰ κουτιοΰ.

— Έχει τίποτα και γιά τόν 'Αντρίκο;

— Ποιός είναι ό 'Αντρίκος;

— 'Ο άδελφός μου, κύριε Τζανή.

— Και γιατί ρωτάς;

— Γιά νά τοΰ άφήσουμε τό μερδικό του, άσυμμόρισε τό κοριτσάκι.

— "Εχεις καλή καρδιά έσύ! είπε ό Τζανής. "Εννοια σου, δμως, και τόν άδελφούλη σου δέν τόν ξέχασα.

— Πές τής μαμάς νά κάνη τηγανίτες! είπε, σκύβοντας στ' αύτί του, ή Ροζαλία, πού άπό πρίν είχε, φαίνεται, κάνει τό σχέδιό της.

— Και γιατί; τή ρώτησε ό Τζανής μέ τόν ίδιο τρόπο.

— Γιατί είναι καλές. Οί μελωμένες μάλιστα θά σοΰ άρέσουν πολύ.

— Και σένα σ' άρέσουν;

— Και μένα!...

'Η Μαριάννα, πού είχε καταλάβει τήν έπιθυμία τής κόρης της, πήρε μιά γαβάθα κι' έκανε τό κουρκούτι, άπό τό άλεύρι τό καλό, πού τό φύλαγε γιά τίς γιορτάσιμες ήμέρες, ένώ ή Διονυσία άκουμποΰσε τό τηγάνι στή φωτιά μέ μπόλικο λάδι.

Οί τηγανίτες σέ λίγο άρχισαν νά ψήνωνται, νά ροδοκοκκινίζουν. Και σιγά-σιγά ή μεγάλη πιατέλα γέμιζε... Σοΰ έρχότανε νά τίς φᾶς έτσι! 'Αλλά θά ήταν πιό δμορφες άργότερα, όταν θά τίς περιχύνανε μέ μέλι, άναλυμένο σέ ζεστό νερό...

'Από τό άλλο μέρος, ή Διονυσία Εβραζε τά όρεκτικά της κοχύλια, διάφορες άχιβάδες, χάβαρα, και κάτι άλλα παράξενα θαλασσινά.

'Ο Τζανής είχε βγάλει τή μπλούζα του και βοηθοΰσε τή μικρή μαγείρισσα μέ μεγάλη προθυμία κι' έπιδεξιότητα, γιατί οί ναυτικοί ξέρουν νά κάνουν «λίγο άπ' δλα».

'Η Ροζαλία, άπό τ' άλλο μέρος, δέν άφηνε βήμα τό νέο της φίλο.

Μέ τή χαριτωμένη παιδική της φλυαρία, τοΰ έξηγοΰσε δλες τίς έτοιμασίες, πού έκαναν ή μητέρα της και ή άδελφή της.

Τέλος, ή μεγάλη πιατέλα είχε σχεδόν γεμίσει τηγανίτες, όταν ό δυστυχής Κιντού, μέ ματωμένο αύτί, μπήκε στό σπίτι ξαφνικά, μ' δλη τή γρηγοράδα τών τριών ποδιών, πού μποροΰσε άκόμη νά μεταχειρίζεται. Τό τέταρτο πόδι του, πού ήταν πληγωμένο, τό κρατοΰσε ψηλά.

— "Αχ! Παναγία μου! ξεφώνισε ή Μαριάννα, πού ή σκέψι της Ετρεξε άμέσως στό γυιό της. Τί νάπαθε ό 'Αντρίκος;

— Και ό Κιντού! Κύτταξε, μητερούλα, σέ τί χάλια είναι ό κακομοίρης! είπε ή Διονυσία, χαϊδεύοντας τό σκυλί, πού τής Εγλειφε τά χέρια μ' εύγνωμοσύνη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

10 ΑΡΑΠΟΠΟΥΛΟ

Μιά φορά κι' ένας καιρό ήταν ένας βασιληάς πού είχε ύπηρέτη του έναν άράπη. 'Ο άράπης αύτός ήταν πιστός, καλός κι' άφοσιωμένος στόν άφέντη του.

Κι' ό βασιληάς κάποτε σκέφτηκε:

— Τόν άράπη μου πρέπει νά τόν παντρέψω έδώ, γιά νά μήν τόν χάσω!

Και σέ λίγο καιρό τόν πάντρεψε μ' ένα καλό κορίτσι.

Πέρασε ένας χρόνος κι' ή γυναίκα τοΰ άράπη γέννησε ένα άραπόπουλο. Τήν άλλη μέρα Εφερε στόν κόσμο ένα χαριτωμένο κοριτσάκι κι' ή βασίλισσα.

Τό βράδυ, έκεί πού κοιμόταν ό βασιληάς, άκουσε μιά φωνή νά τοΰ λέη:

— Αύτό τό κοριτσάκι πού γέννησε ή βασίλισσα θά πάρη γιά άντρα τό άγοράκι πού γέννησε ή γυναίκα τοΰ άράπη! "Ετσι μίλησαν οί μοίρες.

'Ο βασιληάς θύμωσε, μά δέν είπε σέ κανένα τ' όνειρό του. Κύτταξε δμως νά βρή αίτία, γιά νά ξεφορτωθή τό άραπόπουλο. Οταν έγινε, λοιπόν, δώδεκα χρόνων, τό φώναξε μιά μέρα και τοΰ είπε:

— Νά πάρης αύτό τό γράμμα, νά τό πάς στόν "Ηλιο και νά τοΰ πής νά σοΰ δώση άπάντησι.

Πήρε τό γράμμα τό άραπόπουλο κι' Εφυγε.

— Ποΰ πάς παιδί μου; τό ρωτοΰσαν.

— Πάω νά βρώ τόν "Ηλιο! άποκρινόταν. Κοντεύω νά τόν φτάσω;

— Στόν "Ηλιο πᾶς, παιδάκι μου; "Εχεις καρδιά άκόμα!...

Κομμιά φορά Εφταστε πιά στήν άκρη τοΰ κόσμου. 'Εκεί βρισκόταν κι' ό "Ηλιος.

Πήγε τό παιδί κοντά του και τοΰ είπε:

— Έσύ είσαι ό άφέντης ό "Ηλιος;

— Έγώ είμαι. Τί μέ θέλεις;

— Μοΰ είπε ό άφέντης μου ό βασιληάς νά σοΰ δώσω αύτό τό γράμμα και θέλει άπάντησι.

Διάβασε ό "Ηλιος τό γράμμα και είπε στό παιδί:

— Νά πής στόν βασιληά, ότι είναι στην πλάκα γραμμένο και θά τήν πάρης».

— Δέν θά τοΰ πώ τίποτε άλλο;

— Οχι, αύτό μονάχα πού σοΰ είπα.

"Εφυγε τό άραπόπουλο άπό τόν "Ηλιο. Δρόμο παίρνει, δρόμο άφήνει, φτάνει στόν τόπο του. "Οταν τό είδε ό βασιληάς νά γυρίζη, τρόμαξε.

— Πήγες στόν "Ηλιο; τοΰ λέει.

— Πήγα.

— Και τί άπάντησι σοΰδωσε;

— Μοΰ είπε, πολυχρονεμένε μου, νά σοΰ πώ ότι είναι στην πλάκα γραμμένο και ότι θά τήν πάρω», λέει το παιδί, χωρίς νά ξέρη τί νόημα είχαν αύτά πού έλεγε.

— Κιαλά, άποκρίθηκε ό βασιληάς.

Κι' άρχισε νά σκέπτεται πάλι τί Επρεπε νά κάνη γιά νά ξεφορτωθή τό άραπόπουλο. Θυμήθηκε τότε πώς σέ μιά άλλη χώρα ζοΰσε Ενας λεπρός βασιληάς. Στην αύλή δμως τοΰ παλατιοΰ του ήταν ένα πηγάδι. "Αν πλενόταν μέ τό νερό του, θά γινότανε καλά. "Οποιος δμως κατέβαινε κάτω γιά νά βγάλη νερό, εύρισκε ένα θηρίο, πού τόν Ετρωγε.

Είχαν κατέβει Ενας σωρό άνθρωποι κι' όλους τούς είχε φάει τό θηρίο.

— Αϊντε, σκέφτηκε ό βασιληάς. Άπό έδώ δέ θά τή γλυτώση τό άραπόπουλο.

'Αμέσως Επειτα Εγραψε στό λεπρό βασιληά Ενα γράμμα πού τοΰ Ελεγε ότι τοΰ στέλνει Ενα παιδί, καλό κι' άξιο, γιά νά τοΰ βγάλη νερό άπ' τό πηγάδι. "Υστερα φώναξε τό άραπόπουλο.

— Παιδί μου, τοΰ είπε, είσαι ικανός νά μοΰ κάνης Ενα θέλημα;

— Μετά χαράς, άφέντη βασιληά, τοΰ άποκρίθηκε έκεΐνο.

— Νά πάς λοιπόν στόν τάδε βασιληά και νά τοΰ δώσης αύτό τό γράμμα κι' ό,τι σοΰ πή νά τό κάνης.

Πήρε τό άραπόπουλο τό γράμμα και πήγε στό λεπρό βασιληά. Τό διάβασε έκεΐνος και είπε τοΰ παιδιοΰ:

— Είσαι άξιο, δπως μοΰ λέει ό άφέντης σου, νά κατεβής στό πηγάδι, νά άψηφίσης τό θεριό και νά μοΰ φέρης τό νερό;

Τό άραπόπουλο κατάλαβε τότε πώς ό άφέντης του τό είχε στείλει έπίτηδες έκεί γιά νά χαθή.

— Αν δέν μέ φάη τώρα τό θηρίο, συλλογίστηκε, θά βρή κάποιον άλλο τρόπο ό άφεντικός μου γιά νά μέ Εξοφρτωθή...».

— Θά κατέβω νά φέρω νερό, είπε τοΰ βασιληά.

Τοΰ δώσανε, λοιπόν, Ενα κουβά, τό δέσανε μ' Ενα σκοινί και τό κατέβασαν στό πηγάδι. Γιά καλή του τύχη, δμως, τό θηρίο κοιμόταν έκείνη τήν ώρα. "Ετσι μπόρεσε νά πάρη τό νερό.

Καθώς δμως βούτηξε τό χέρι του μέσα στό νερό, είδε πώς Εγινε άσπρο σάν τό γάλα.

'Αμέσως βουτήχτηκε άλόκληρος στό νερό κι' Εγινε άλλοασπρος κι' όμορφος σάν τό καλύτερο βασιλόπουλο. Πήρε ύστερα τόν κουβά μέ τό νερό κι' άνέβηκε άπάνω στό βασιληά. Μόλις τόν είδε έκείνος, άπόρησε:

— Μπράβο, παιδί μου! Πώς τά κατάφερες; "Επειτα νίφτηκε μέ τό νερό και γιατρεύθηκε. 'Αγκάλιασε τότε τό παιδί και τό φίλησε.

— 'Από τώρα, τοΰ είπε, έσύ είσαι ό διάδοχός μου! Δέ θά φύγης πιά άπό κοντά μου!

Εμεινε λοιπόν τό παιδί κοντά στό βασιληά, πού Εφερε δασκάλους και τό σπούδασε. "Επειτα, όταν μεγάλωσε, σκέφτηκε νά τό παντρέψη. "Εστειλε τότε προξενειό στό βασιληά πού τοΰ είχε στείλει τό άραπόπουλο. 'Εκείνος όταν είδε ότι τοΰ ζητοΰσε Ενας τόσο μεγάλος βασιληάς τήν κόρη του γιά τό διάδοχό του, δέχτηκε μέ μεγάλη εύχαρίστηση. Ποΰ νά βάλη στό νοΰ του πώς ό γαμπρός ήταν τό άραπόπουλο!

Ξεκίνησε λοιπόν ό βασιληάς μέ τή γυναίκα του και τό διάδοχο, τ' άραπόπουλο, νά πάνε γιά τό γάμο. Κι' όταν Εφτασαν στόν άλλο βασιληά, έκεΐνος Ετρεξε ν' άγκαλιάση τό γαμπρό του, δίχως νά ξέρη πώς ό γαμπρός του ήταν τ' άραπόπουλο!

"Οταν, δμως, ήρθε ή ώρα γιά νά γίνη ή στέψι, τό παιδί είπε τοΰ πεθεροΰ του:

— Θά σοΰ ζητήσω μιά χάρι... Νά φωνάξης έκείνο τόν άράπη πού Εχεις κάτω μαζί μέ τή γυναίκα του γιά νά μ' εύχηθοΰνε.

'Απόρησε ό βασιληάς, γιά νά μή χαλάση δμως τό χατήρι τοΰ γαμπροΰ του, τούς Εφώναξε. Κι' όταν ήρθανε έκεΐνοι τούς είπε τό βασιλόπουλο:

— Θέλω νά μ' εύχηθήτε, τώρα πού θά παντρευτώ...

Κι' έκεΐνοι τοΰ εύχήθηκαν κάθε εύτυχία.

"Εγινε λοιπόν ό γάμος κι' όταν ήρθε ή ώρα νά καθίσουν στό τραπέζι, ό γαμπρός είπε τοΰ πεθεροΰ του:

— Μιά χάρι άκόμα θέλω νά μοΰ κάνης: Νά βάλης τόν πατέρα μου και τή μητέρα μου νά καθίσουν μαζί μας στό τραπέζι...

— Πώς, παιδί μου; άπόρησε ό βασιληάς. 'Ο βασιληάς κι' ή βασίλισσα δέν είναι τώρα στό τραπέζι;

— Αύτοί δέν είναι οί άληθινοί γονείς μου, είπε τό άραπόπουλο. Αύτοί μέ μεγαλώσανε και μέ κάνανε διάδοχό τους. 'Ο άληθινός πατέρας μου είναι ό άράπης, ό πιστός κι' άφοσιωμένος σου ύπηρέτης, και ή μάνα μου ή γυναίκα του.

"Επειτα τοΰ διηγήθηκε δλη τήν ιστορία του. Κι' έτσι Εγινε τό άραπόπουλο γαμπρός τοΰ βασιληά, δπως είχαν δρίσει οί μοίρες, κι' έζησαν αύτοί καλά κι' έμείς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Γαλήνη

Μην τή ζητᾶς τήν εύτυχία
στην τρέλλα και στην παραζάλη,
στή σωπή, στην ήσυχία,
έκεΐ θά βρής την εύτυχία
πάναγνη, άμόλυντη, μεγάλη.

★

'Η θάλασσα ή γαληνεμένη
τήν εύτυχία ζωγραφίζει:
"Ημερη, άσάλευτη άπομένει,
κι' άμίλητη, γαληνεμένη,
ό "Ηλιος τή χρυσοφωτίζει.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Χώνεψε τό μάθημα!...

Στην τάξι, ό δάσκαλος έξηγεΐ στά παιδιά τί σημαίνει άλτρουϊσμός και τί έγωϊσμός. Και γιά νά τό καταλάβουν καλύτερα οί μαθηταί του, τούς άφηγεΐται Ενα σωρό σχετικά παραδείγματα.

— Ελπίζω τώρα πώς όλοι θά καταλάβατε, καλά μου παιδιά, τί σημαίνει έγωϊσμός και τί άλτρουϊσμός και μέ ποιόν άπό τούς δυό πρέπει νά προχωρήσωμε στή ζωή μας...

— Βέβαια... βέβαια!... άπαντάει δλη μαζί ή τάξι.

Μά ό δάσκαλος, ποΰ δέν είναι καί τόσο σίγουρος, άποφασίζει νά Εξετάση τόν πιό... άδύνατο μαθητή του.

— Σήκω Επάνω, Σάκη και άπάντησε μου σ' ό,τι σέ ρωτήσω... 'Αλλά νά σκεφτής πρώτα...

— Μάλιστα, κύριε, άποκρίνεται ό Σάκης και σηκώνεται.

— Λοιπόν, γιά πές μου, άν είχες δυό μήλα, Ενα καλό και μεγάλο κι' Ενα μικρό και σάπιο κι' Επρεπε νά τά μοιραστής μέ τόν άδελφό σου, ποιό θά τοΰδινες;

Κι' ό Σάκης, άφοΰ κάνει πώς σκέπτεται λίγο, άπαντάει:

— Εξαρτάται, κύριε... Μέ ποιόν άδελφό μου έννοεΐτε; Τό μικρότερο ή τό μεγαλύτερο;

ΜΙΚΥ — ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

'Ο δάσκαλος: Πότε δύο τρίγωνα είναι ίσα;

'Ο μαθητής: "Οταν είναι τίμιος ό ζαχαροπλάστης!

★

'Ο μικρός Τάκης, στην έκκλησία, δείχνει στή μητέρα του τόν πολυέλαιο και τή ρωτάει:

— Αύτός, μαμά, είναι ό Θεός;

— Μή λές άνοησίες, παιδί μου! τόν μαλώνει έκείνη.

Μά γιατί, κυρά μαμά; Δέν άκουσες ποΰ είπε πρίν ό παπάς ότι ό Θεός είναι... πολυέλαιος;

★

— Ξέρεις, Λάκη, πώς γίνονται άλμυρές οί σαρδέλλες;

— Και βέβαια! Πίνουνε πολλή θάλασσα...

★

'Η Νίτσα φτάνει στό σχολεΐο πολύ άργά.

— Δέν έρχόσουνα καλύτερα τό μεσημέρι; τής λέει εΙρωνικά ή δασκάλα.

Κι' ή μικρούλα άπαντάει σοβαρώτατα:

— Μά, κυρία, τό μεσημέρι τρώμε!

'Η Ζωΐτσα και τό ένδιαφέρον ποδοσφαιρικό μάτς

Η μόδα της γυναίκας

ΤΑΓΙΕΡ ΔΙΧΩΣ ΜΠΑΣΚΑ

ΟΛΟΙ οί μεγάλοι ραπτικοί οἶκοι τῆς Γαλλίας, λανσάρουν τά καινούργια λινά ταγιέρ, τά ὁποῖα εἶναι ὅλα δίχως μπάσκα. Τό λινό, καί μάλιστα τό χονδρό λινό, πού δίνει τήν ἐντύπωση τσουβαλιοῦ, βρίσκεται στό προσκήνιο τῆς νέας μόδας καί χρησιμοποιεῖται κυρίως γιά κομψά ταγιεράκια καί καλοκαιρινά «ντέ πιές», τά ὁποῖα θά φορεθοῦν ἐφέτος τόσο τό πρωΐ, ὅσο καί τό ἀπόγεμα καί τό βράδυ.

Ἐκεῖνο πού δ σκρίνει τά μοντέρνα λινά ὑφάσματα εἶναι τό ἑξῆς: Εἶναι πάντοτε κοκκέτικα καί εὐκολοφόρετα κι' ἔχουν θαυμάσιους χρωματισμοὺς παστέλ, «ντύνουν» δὲ κατάλληλα τή γυναῖκα ὅλες τίς ὧρες.

Τά κεντήματα συνηθίζονται πολὺ πάνω στά λινά καί γίνονται χρωματιστά, σέ διαφορετικό χρῶμα ἀπό τό ὕφασμα.

Μιά ἐξαιρετικά κομψή δημιουργία τῆς Λανθὲν-Καστιγιό εἶναι ἕνα λινό μπλὲ ταγιέρ, κεντημένο μ' ἕνα κατακίτρινο κλωνάρι, ἐμπρός-πλάϊ στή φούστα τοῦ φορέματος καί ἕνα ὁμοιόχρωμο κεντητό λουλοῦδι στό γιακᾶ τῆς βέστας τοῦ ταγιέρ.

Πολλά λινά ταγιεράκια φοβράρονται ἐφέτος μὲ μεταξωτὸ «πουαντιγιέ» καί φοριοῦνται μὲ ἀσσορτὶ μπλούζα, ἡ ὁποία εἶναι ἴσια καί μένει συνήθως ἔξω ἀπό τή φούστα. Ὁ τύπος αὐτὸς τοῦ λινοῦ «ντὲ-πιὲς» εἶναι πολὺ τῆς μόδας καί θεωρεῖται ἐξαιρετικὰ ἐξυπηρετικός.

Τά ταγιέρ δίχως μπάσκα, ἔχουν τή βέστα ἴσια, ἀρκετὰ κοντή, πού ἐφαρμόζει στό κάτω μέρος, ἐνῶ εἶναι χαλαρὴ στήν τάλια.

Τά μοντέρνα λινά ταγιέρ ἔχουν γιακᾶ πού ξεχειλώνει γύρω ἀπό τό λαιμό. Ἄλλα γίνονται δίχως γιακᾶ καί ἀφίνουν νὰ φαίνεται ἀπό μέσα ἡ μπλούζα.

"Οπως βλέπετε στό ὑπ' ἀρ. 1 λινὸ «ντὲ-πιὲς» τοῦ φιγουρινιοῦ μας, τὸ ντεκολτὲ τῆς ζακέττας στρογγυλεύει γύρω στὸ λαιμό καί κατεβαίνει ἀρκετὰ χαμηλά, ὥστε νὰ φαίνεται ἡ μπλούζα, ἀπὸ μέσα, σὲ μιὰ φαρδειὰ φάσα. Τὸ ὑπ' ἀρ. 2 μοντέλο γίνεται ἐπίσης ἀπὸ λινό, χρώματος μπλὲ-μαρέν καί ἔχει φαρδὺ ξεχειλωτὸ γιακᾶ, ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ ὁποίου βγαίνει μιὰ «πουαντιγιὲ» ἐσάρπα. Φορίεται δὲ μὲ καπελλάκι-μπονέ, ἀπὸ τὸ ἴδιο «πουαντιγιέ». "Οταν ἡ ἐσάρπα ἀφαιρεθῆ, μένει ἕνα ἁπλούστατο ταγιεράκι, δίχως μπάσκα, πού μπορεῖ νὰ φορεθῆ ὁπουδήποτε.

Τά μοντέρνα λινά ταγιὲρ ἔχουν κοντὸ μανικάκι ἢ «τρουά-κάρ». Ποτὲ μακρύ. Ἔτσι, διατηροῦν ὅλη τὴν ἁπλότητα καί τή φρεσκάδα τους.

Αὐτὸς ὁ συνδυασμὸς τοῦ λινοῦ μὲ μεταξωτό, ὅσο κι' ἂν φαίνεται πρωτότυπος καί ἴσως λιγάκι περίεργος, συνηθίζεται πάντως πολὺ καί ἔχει ἤδη ἐπικρατήσει.

Τά ἄσπρα λινά, πού ἔχουν τὴ λευκότητα τοῦ φρέσκου βουτύρου, φοβράρονται μὲ πολύχρωμα ἐμπριμὲ μεταξωτά. Ἔχουν μπλούζα ὅμοια κι' ἔτσι δημιουργεῖται ἕνα κοκκέτινο σύνολο ἐμπριμέ, πού εἶναι χαρούμενο, μοντέρνο καί πολὺ διακοσμητικό.

Τά λινά ταγιέρ, χωρὶς μπάσκα, πρωταγωνιστοῦν στὴν καλοκαιρινὴ μόδα καί προβλέπεται πὼς θά ἐπικρατήσουν καί τὸ φθινόπωρο, καθὼς καί τὸ χειμῶνα, σὲ μάλλινα ὑφάσματα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πραγματικὰ ταγιὲρ καί «ντὲ-πιές», ὑπάρχουν καί τὰ «ψεύτικα».

Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ κομψὰ λινὰ φορεματάκια, πού δίνουν τὴν ἐντύπωσι τοῦ ταγιὲρ ἢ τοῦ «ντὲ-πιές», ἐνῶ εἶναι μονοκόμματα.

Μὲ τὰ «ψεύτικα» αὐτὰ ταγιεράκια, δημιουργεῖται μιὰ εὐχάριστη ἐντύπωσι «ντυμένης» ἐμφανίσεως, ἐνῶ εἶναι περισσότερο ἐλαφρὸ τὸ γυναικεῖο ντύσιμο καί δὲ ζεσταίνει καθόλου.

Ἐπίσης ἀπὸ χρωματιστὸ λινὸ γίνονται τσάντες καί παπούτσια, πού ἄλλοτε συμπληρώνουν τὸ λινὸ ντύσιμο τοῦ ἰδίου χρώματος καί ἄλλοτε δημιουργοῦν ἀντίθεσι καί ἀποτελοῦν τὴ γαρνιτούρα τοῦ σύνολου, σὲ διάφορετικό χρωματισμό.

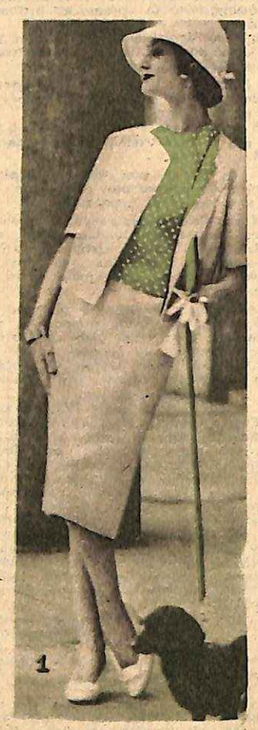

1

ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ «ΝΤΕ - ΠΙΕΣ»

Ἡ καλοκαιρινὴ μόδα εὐνοεῖ ἰδιαιτέρως τὰ εὐκολοφόρετα φορεματάκια καί γενικὰ τὸ ἁπλὸ χαρούμενο ντύσιμο, πού τόσο κολακεύει τὴ γυναῖκα καί τὴν κάνει νὰ φαίνεται πολὺ νεώτερη.

Γιὰ τὸ καλοκαίρι, ἡ παριζιάνικη μόδα λανσάρει χαριτωμένα φορεματάκια «ντὲ-πιές», πού ἐξυπηρετοῦν τὴ γυναῖκα καί πού οἱ φοῦστες τους φοριοῦνται μὲ διάφορα μπλουζάκια καὶ μὲ «μπαὶν-ντὲ-σολεῖγ», στὴν πλάϊ.

Τὰ ὑφάσματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα γίνονται τὰ μοντέρνα φορεματάκια «ντὲ-πιές», εἶναι βαμβακερὰ ἐμπριμέ, πού ἐνθουσιάζουν, κυρίως, μὲ τὰ σχέδιά τους.

Τὸ ὑπ' ἀρ. 1 μοντέλο μας παρουσιάζει ἕνα ἰδιότροπο ἐμπριμέ, μὲ μπαλλόνια σὲ δύο χρώματα. Τὰ μπαλλόνια, σὰ σχέδιο σὲ ἐμπριμέ, θεωροῦνται πολὺ μοντέρνα καί εἶναι ἀπὸ τὰ τελευταῖα σχέδια, πού λανσάρει τὸ Παρίσι σὲ ἐμπριμὲ βαμβακερὰ καί μεταξωτά.

Τὸ ὑπ' ἀρ. 2 μοντέλο χρησιμοποιεῖ μιὰ κοινή, ἀλλὰ χαρούμενη κρετὸν γιὰ φορεματάκι «ντὲ-πιές», πού συνδυάζεται κομψὰ μὲ ὡραῖα χρωματιστὴ μπλούζα, ἀπὸ ποπλίνα, σὲ ἁπλή, «ἡσυχη» γραμμή. Τόσο τὸ πρῶτο, ὅσο καί τὸ δεύτερο μοντέλο, εἶναι ἀντιπροσωπευτικὰ τοῦ φορέματος τύπου «ντὲ-πιὲς» καί ἔχουν ὅμοιο κορσάζ, πού μπαίνει μέσα ἀπὸ τὴ φούστα καί ἀποτελεῖ ἕνα κομψὸ καλοκαιρινὸ φορεματάκι, πού τίποτα δὲν προδίδει πὼς εἶναι ξεχωριστὸ σὲ φούστα-μπλούζα.

Ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μοντέλα τῶν παρισινῶν ἐπιδείξεων, εἶναι καί τὸ ὑπ' ἀρ. 3 εὐκολοφόρετο φορεματάκι, πού βλέπετε στὸ φιγουρίνι μας, καί τὸ ὁποῖο εἶναι ἐπίσης ἀπὸ βαμβακερὸ ὕφασμα, μὲ ἀκανόνιστα «πουά».

Τὸ κορσάζ φτάνει σὲ ἴσια γραμμὴ στὸ ὕψος τῶν ὤμων. Ἐκεῖ περνάει μιὰ φαρδειὰ διπλὴ φάσα, ἀπὸ πικέ, μέσα ἀπὸ κουμπότρυπες καί σχηματίζει μπρετέλες. Ἡ φούστα ἔχει γύρω ἀπὸ τὴν τάλια ἀσιδέρωτες κουφοπιλεττὲς καί φαρδαίνει πλούσια πρὸς τὸ κάτω μέρος.

Τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ «ντεκολτὲ» εἶναι πολὺ τῆς μόδας ἐφέτος, προορίζεται ὅμως γιὰ πολὺ νέες, γιατὶ μόνο σ' αὐτὲς πηγαίνει.

1) Μοντέρνο λινὸ ταγιεράκι, δίχως γιακᾶ, μὲ ξεχειλωτὸ ἄνοιγμα τοῦ ντεκολτέ, πού ἀφίνει νὰ φαίνεται ἀπὸ μέσα ἡ «πουαντιγιὲ» μπλούζα, πού εἶναι ἀσορτὶ μὲ τὴ φόδρα τῆς ζακέττας. 2) Ταγιὲρ χωρὶς μπάσκα, ἀπὸ λινὸ σὲ χρῶμα μπλὲ-μαρέν, πού γαρνίρεται ἐμπρὸς στὸ κλείσιμο τοῦ γιακᾶ μὲ «πουαντιγιὲ» ἐσάρπα καί ἔχει καπελλάκι ὅμοιο μὲ τὴν γαρνιτούρα. 3) Ἄσπρο λινὸ ταγιεράκι συνδυασμένο μὲ πολύχρωμο ἐμπριμὲ μεταξωτό, φόδρα καί μπλούζα ἀσορτί. 4) Χαριτωμένο «πουαντιγιὲ» φόρεμα μὲ τὸ ντεκολτὲ τῆς τελευταίας μόδας, τὴ «μπρετέλλα-μπατώ».

2

3

4

Τρεῖς διαφορετικοὶ τύποι καλοκαιρινῶν πλεκτῶν: α) Βραδυνὴ μπλουζίτσα γαρνιρισμένη μὲ βελουδάκι. β) Μοντέρνο «σὲτ» σὲ ναυτικὸ τύπο γ) Πλεκτὸ κάρντιγκαν, γαρνιρισμένο μὲ μπλὲ γραμμή.

α

β

γ

Τὰ μοντέρνα ντεκολτὲ ἐξακολουθοῦν νὰ ἀνοίγουν στὴν πλάτη, τὸ περίεργο δὲ εἶναι ὅτι, ἐνῶ βλέπετε ἕνα φόρεμα κλειστὸ ἐμπρός, ἡ μισὴ πλάτη, καμμιὰ φορά, εἶναι ἀκάλυπτη καί ἀνοίγει σὲ τολμηρὸ ντεκολτέ.

Ἐκεῖνο, πού πρέπει νὰ σημειωθῆ, εἶναι πὼς τὸ ἐφετεινὸ ντεκολτὲ δὲν ξεγυμνώνει τὴν πλάτη, ὅπως ἄλλοτε, μὲ τὰ στράπλες, κλπ., ἀλλὰ ἀνοίγει τὸ ντεκολτὲ τοῦ κορσάζ, ὡς ἐκεῖ πού θέλει κάθε γυναῖκα.

Πάντως, ἡ πλάτη πρωταγωνιστεῖ ἐφέτος στὸ ντεκολτέ, ὅλα δὲ τὰ σχήματα εἶναι τῆς μόδας. Μυτερά, στρογγυλά, τετράγωνα, ἀρκεῖ νὰ διαλέγη κάθε γυναίκα τὸ ντεκολτέ, πού τῆς πηγαίνει ἡ, καλύτερα, τὸ ντεκολτὲ πού κρύβει τεχνικὰ ἕνα μικρὸ ἢ μεγάλο ἐλάττωμα τῆς πλάτης.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΠΛΕΚΤΑ

Οἱ γυναῖκες ἔχουν τόσο βολευτῆ μὲ τὰ πλεκτά, ὥστε δὲν ἐννοοῦν νὰ τὰ ἐγκαταλείψουν οὔτε τώρα τὸ καλοκαίρι.

«Σὲτ» πουλοβεράκια καί «κάρντιγκαν» ἀπὸ κοτὸν-περλὲ ἢ σκέτη βαμβακερὴ κλωστή, ἔχουν κάνει τελευταῖα τὴν ἐμφάνισί τους στὸ Παρίσι κι' ἔχουν κερδίσει τὴ συμπάθεια ὅλου τοῦ κομψοῦ γυναικόκοσμου.

"Ολες οἱ γυναῖκες καί εἰδικώτερα οἱ νεαρὲς κοπέλλες ντύθηκαν μὲ καλοκαιρινὰ πλεκτά, πού τὰ βρίσκουν κοκκέτικα καί δροσερά.

Τὰ μοντέρνα βαμβακερὰ πλεκτά, ὅπως βλέπετε καί στὸ φιγουρίνι μας, γίνονται σὲ καινούργιο στύλ, πολλὰ δὲ ἀπὸ αὐτὰ σὲ τύπο ναυτικό.

Τὰ περισσότερα εἶναι ἄσπρα, μὲ μπλὲ γραμμές, πρᾶγμα πού τούς δίνει νεανικὴ ὄψι καί χαρούμενη ἁπλότητα. Ἐπίσης ἡ πρωτοτυπία τους ἔγκειται στὴ γραμμή τους, πού εἶναι ἴσια. Πέφτουν χαλαρὰ στὸ σῶμα, χωρὶς νὰ σφίγγωνται μὲ λάστιχο στὴν ἄκρη, ὅπως στὰ χειμωνιάτικα πλεκτά.

Οἱ γραμμές, πού μπαίνουν γύρω γαρνιτούρα, πλέκονται μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καί μὲ τὸ ἴδιο πάχος κλωστῆς. "Ετσι γαρνίρεται τὸ καλοκαιρινὸ πλεκτό, χωρὶς νὰ «μαζεύη», πουθενὰ καί χωρὶς νὰ χάνη τὴ χαλαρότητα τῆς γραμμῆς του.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄσπρα καλοκαιρινὰ πλεκτά, σὲ ναυτικὸ τύπο, συνηθίζονται καί τὰ χρωματιστά, σὲ ἀποχρώσεις «παστέλ», πού ταιριάζουν μὲ ὅλα τὰ καλοκαιρινὰ φορέματα, σὲ περίπτωσι πού θὰ ἤθελε κανεὶς νὰ τὰ χρησιμοποιήση στὰ δροσερὰ καλοκαιρινὰ βράδυα.

Τὰ παστὲλ χρώματα τῶν καλοκαιρινῶν πλεκτῶν, συνδυάζονται περίφημα καί μὲ τὸ ἐμπριμὲ ὑπόσιμο ἀρκεῖ τὸ χρῶμα τοῦ πλεκτοῦ, πού θὰ φορέσετε, νὰ συνδυάζεται ἁρμονικὰ μὲ τὰ χρώματα τοῦ ἐμπριμὲ ἢ μὲ τὸ ἐπικρατέστερο χρῶμα τοῦ φορέματος.

Τὰ πλεκτὰ ἀπὸ βαμβάκι γίνονται στὴ μηχανὴ ἢ πλέκονται στὸ χέρι, μὲ πολὺ λεπτὲς βελόνες. Παρουσιάζουν δὲ τὸ πλεονέκτημα, ὅτι πλένονται εὔκολα καί ὅτι δὲ μεταβάλλονται.

Θεωρεῖται πολὺ κομψὸ νὰ φορέσετε μιὰ πλεχτὴ μπλουζίτσα ντεκολτέ, γιὰ βράδυ, ἀπὸ βαμβακερὴ κλωστή, γαρνιρισμένη μὲ μαῦρο βελουδάκι γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ καί στὴν ἄκρη τῶν μανικιῶν, ὅπως εἶναι π. χ. τὸ ὑπ' ἀρ. 1 μοντέλο, πού σᾶς δίνουμε στὴ σειρὰ τῶν καλοκαιρινῶν πλεκτῶν τοῦ φιγουρινιοῦ μας. Ἐπιτρέπεται ἐπίσης κάθε φανταχτερὴ πρωτοτυπία καί συγχωρεῖται κάθε ἐκκεντρικότητα, ἀρκεῖ νὰ εἶναι καλαίσθητη. Δὲ συνηθίζονται καθόλου τὰ πλεχτὰ σὲ πλέξεις «νταντελέ».

Μοντέρνα ποδίτσα σὲ στὺλ «τραπέζ», ἀπὸ ριγωτὸ δίμιτο μὲ μιὰ πελώρια τσέπη ἐμπρός, πού εἶναι περισσότερο διακοσμητική.

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΠΟΔΙΕΣ

Ἡ μόδα ἐπεξέτεινε τὴ γραμμὴ «Τραπέζ» καί στὶς ποδίτσες τοῦ σπιτιοῦ, τὶς τόσο ἐξυπηρετικὲς γιὰ τὰ παιδιὰ καί τὶς ἐργαζόμενες γυναῖκες, πού συχνὰ εἶναι ὑποχρεωμένες νὰ τρέξουν στὴν κουζίνα γιὰ νὰ ἑτοιμάσουν τὸ μεσημεριανὸ φαγητό, πρτοῦ προλάδουν νὰ βγάλουν τὸ φόρεμά τους.

Στὶς περιπτώσεις αὐτές, ἡ ποδίτσα εἶναι ἀπαραίτητη. Γι' αὐτό, ἡ μόδα λανσάρει ποδιὲς σὲ γραμμὴ «τραπεζίου».

Τὸ μοντέλο πού σᾶς δίνουμε σήμερα, εἶναι ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τοῦ εἴδους καί γίνεται ἀπὸ ριγωτὸ ὕφασμα, τὸ ὁποῖο ρελιάζεται γύρω μὲ ἄσπρη βαμβακερὴ τρέσα.

Οἱ ποδιὲς τοῦ σπιτιοῦ εἶναι προτιμότερο νὰ γίνωνται ἀπὸ ὕφασμα πού «στέκει», ὅπως ἀπὸ δίμιτο, ἀλατζᾶ, κλπ., ὥστε νὰ κρατοῦν ὡραιότερα τὴ φόρμα τους.

Μπορεῖτε νὰ κάνετε νόστιμες ποδιὲς-μπλοῦζες, οἱ ὁποῖες ἔχουν φούστα πού σταυρώνει πίσω καί κορσὰζ τόσο ντεκολτέ, ὥστε νὰ φορίεται ἀντὶ γιὰ φορεματάκι, μέσα στὸ σπίτι, τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς.

Γενικά, ἡ ποδιὰ ἀποτελεῖ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τοῦ ντυσίματος τῆς κομψῆς ἐργαζομένης γυναίκας καί κάθε κομψῆς νοικοκυρᾶς.

ΛΙΛΙΑΝ

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Μιλήσαμε ἄλλοτε γιὰ τὴ μεγάλη μόδα τῆς πολύχρωμης ὀμπρέλλας καί γιὰ τὴν ἰδιστροπία, πού ἐμφανίζει, παρουσιάζοντας κάθε τρίγωνο

1) Μοντέρνο «ντὲ-πιές», τοῦ ὁποίου τὸ κορσὰζ ἀντικαθίσταται μὲ ντεκολτὲ μπλούζα τύπου «μπαὶν-ντὲ-σολεῖγ». 2) Κομψὴ φαρδειὰ φούστα ἀπὸ κρετόν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ ἥμισυ τοῦ φορέματος («ντὲ-πιὲς») καί ἀλλάζει διάφορες μπλοῦζες.

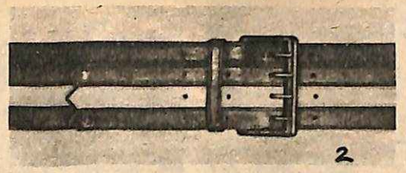

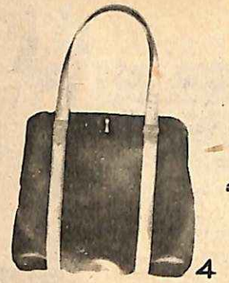

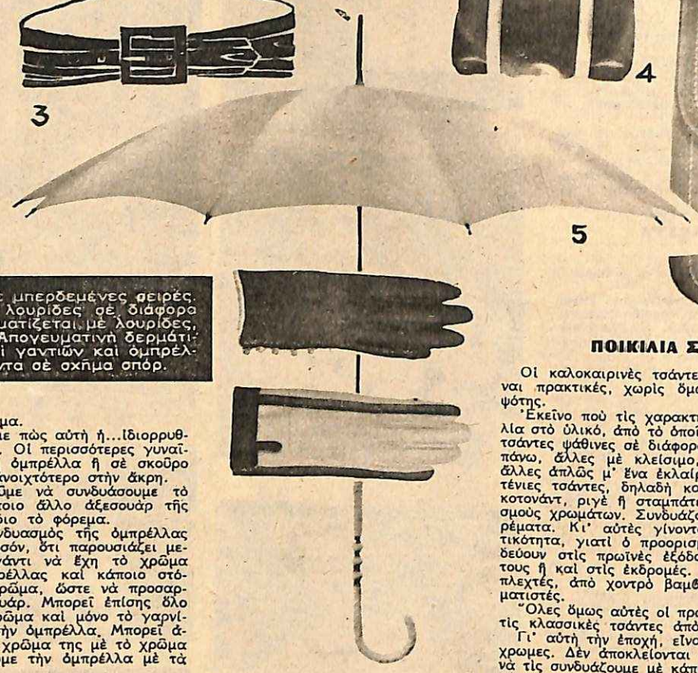

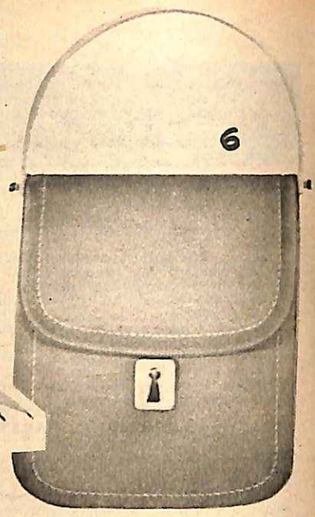

1) Πολύχρωμες πέρλες σε μπερδεμένες σειρές. 2) Ζώνη δερματίνη από λουρίδες σε διάφορα χρώματα. 3) Κι' αυτή σχηματίζεται με λουρίδες, στο ίδιο όμως χρώμα. 4) Απογευματινή δερμάτινη τσάντα. 5) Συνδυασμοί γαντιών και ομπρέλλας. 5) Μία ωραία τσάντα σε σχήμα σπόρ.

φύλλο της με διαφορετικό χρῶμα.

Σήμερα πρέπει νά προσθέσωμε πώς αὐτή ἡ...ἰδιορρυθμία δέ βρίσκει πολλὲς ὀπαδούς. Οἱ περισσότερες γυναῖκες προτιμοῦν μιὰ ὁμοιόχρωμη ὀμπρέλλα ἢ σὲ σκοῦρο χρῶμα στὴ μέση, ποὺ γίνεται ἀνοιχτότερο στὴν ἄκρη.

Πάντοτε, φυσικά, προσπαθοῦμε νὰ συνδυάσουμε τὸ χρῶμα τῆς ὀμπρέλλας μὲ κάποιο ἄλλο ἀξεσουάρ τῆς τουαλέττας μας ἢ καὶ μὲ τὸ ἴδιο τὸ φόρεμα.

Ὡραῖος ἐπίσης εἶναι ὁ συνδυασμὸς τῆς ὀμπρέλλας μὲ τὰ γάντια. Ἔχει δὲ τὸ προσόν, ὅτι παρουσιάζει μεγάλες ποικιλίες. Μπορεῖ τὸ γάντι νὰ ἔχη τὸ χρῶμα τοῦ βαθύτερου τόνου τῆς ὀμπρέλλας καὶ κάποιο στόλισμά του νἄχη διαφορετικὸ χρῶμα, ὥστε νὰ προσαρμόζεται σὲ κάποιο ἄλλο ἀξεσουάρ. Μπορεῖ ἐπίσης ὅλο τὸ γάντι νὰ ἔχη διαφορετικὸ χρῶμα καὶ μόνο τὸ γαρνίρισμά του νὰ συνδυάζεται μὲ τὴν ὀμπρέλλα. Μπορεῖ ἀκόμη νὰ συνδυάζη ἡ τσάντα τὸ χρῶμα της μὲ τὸ χρῶμα τῆς ὀμπρέλλας ἢ νὰ συνδυάζουμε τὴν ὀμπρέλλα μὲ τὰ παπούτσια, τὴ ζώνη.

ΖΩΝΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ἡ μόδα τῆς φαρδειᾶς ζώνης, εἴτε ἀπὸ δέρμα, εἴτε ἀπὸ ὑφασμα, συνεχίζεται. Καὶ ἐδῶ, ὅμως, ὅπως καὶ σὲ τόσα ἄλλα, βλέπουμε τὴ μόδα τοῦ συνδυασμοῦ τῶν χρωμάτων. Βλέπουμε δηλαδὴ μιὰ δερμάτινη ζώνη ἀπὸ συνέντ νὰ ἀποτελῆται ἀπὸ λουρίδες δέρματος σὲ δυὸ ἢ καὶ περισσότερα χρώματα, ἐνῶ ἄλλοτε μιὰ μόνο λουρίδα ἔχει διαφορετικὸ χρῶμα ἀπὸ τὶς ἄλλες.

Οἱ ἀγκράφες ποὺ χρησιμοποιοῦνται γι' αὐτὲς τὶς ζῶνες, εἴτε μεταλλινες, εἴτε κοκκάλινες, εἴτε ντυμένες μὲ δέρμα, εἶναι μεγάλες, ἀκολουθῶντας τὸ φάρδος τῆς ζώνης μὲ τόσα γλωσσάκια, ποὺ γαντζώνουν στὴν ἀγκράφα, ὅσες εἶναι καὶ οἱ λουρίδες τοῦ δέρματος, ποὺ τὴν ἀποτελοῦν. Φυσικά, κάθε λουρίδα, καταλήγει σὲ μιὰ ξεχωριστὴ μύτη.

Στὶς φαρδειὲς ὑφασματένιες ζῶνες βλέπουμε νὰ ἐφαρμόζωνται πολὺ τὰ ντραπαρίσματα. Ἡ ζώνη πίσω διατηρεῖ ὅλο τὸ φάρδος της, ἐνῶ μπροστά, γιὰ νὰ περιοριστῆ σὲ μιὰ σχετικὰ στενὴ ἀγκράφα, σχηματίζει πτυχές, ποὺ τῆς δίνουν μιὰ ἰδιαίτερη χάρι. Μὴ νομίσετε δέ, ὅτι ἀπὸ ὑφασμα μόνο γίνονται αὐτὲς οἱ ντραπαριστὲς ζῶνες. Θὰ τὶς δοῦμε καμωμένες καὶ μὲ πολὺ λεπτὸ σουέντ. "Ολες εἶναι μάλλον ἀνοιχτόχρωμες, σ' ὅλους τοὺς τόνους τῆς μόδας. Κάποτε, ὡστόσο, γιὰ νὰ κόβουμε τὴ μονοτονία μιᾶς ἀνοιχτόχρωμης τουαλέττας, βάζουμε μιὰ σκοῦρα ζώνη.

ΤΑ ΟΜΟΡΦΑ ΚΟΛΛΙΕ

Τώρα τὸ καλοκαῖρι τὸ κολλιὲ εἶναι σχεδὸν ἀπαραίτητο. Τὰ ἀνοιχτὰ φορέματα, τὰ μεγάλα ντεκολτέ, τὸ ζητᾶνε. Χωρὶς αὐτό, φαίνεται γυμνὸς ὁ λαιμὸς καὶ τὸ πρόσωπο δὲν ἔχει ἀναύγεια.

Ἡ ποικιλία στὰ κολλιὲ εἶναι πάντα μεγάλη. Ἀλλ' οἱ πολύχρωμες πέτρες καὶ τὰ πολύχρωμα κρύσταλλα ἔχουν σήμερα τὰ σκῆπτρα, καθὼς καὶ οἱ πολλὲς σειρές. Σειρὲς δὲ ὄχι στρωτὰ βαλμένες, ἀλλὰ ἡ μιὰ νὰ μπερδεύεται μέσα στὴν ἄλλη. "Ετσι σχηματίζουν ὅλες μαζὶ ἕνα βαρὺ στόλισμα γύρω στὸ λαιμό.

Ἡ ποικιλία δὲν ἐγκειται μόνο στὰ χρώματα, ἀλλὰ καὶ στοὺς διάφορους συνδυασμούς: "Αλλες σειρὲς συνδυάζουν δύο διαφορετικὲς ἀποχρώσεις καὶ ἄλλες δυὸ ἐντελῶς διάφορους χρωματισμούς.

Τὰ κολλιέ, ἄλλωστε, δὲν περιορίζονται μόνο στὸ λαιμό. Στολίζουν καὶ τὸ στῆθος. "Αλλα τὸ ξεπερνοῦν, φθάνοντας ὡς τὴ μέση κι' ἀκόμη πιὸ χαμηλά. Τὰ μακρυὰ κολλιὲ ἔχουν δύο καὶ τρεῖς σειρές, μὲ χαραχτηριστικὸ πάντα τὴν πολυχρωμία ἢ συνδυασμὸ διαφόρων ἀποχρώσεων.

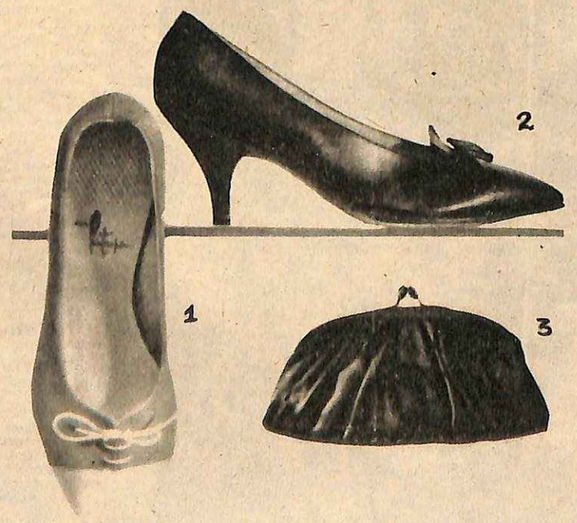

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΙΣ ΤΣΑΝΤΕΣ

Οἱ καλοκαιρινὲς τσάντες εἶναι μᾶλλον μεγάλες. Εἶναι πρακτικές, χωρὶς ὅμως νὰ παραμερίζεται ἡ κομψότης.

Ἐκεῖνο ποὺ τὶς χαρακτηρίζει, εἶναι ἡ μεγάλη ποικιλία στὸ ὑλικό, ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶναι φτιαγμένες. Βλέπουμε τσάντες ψαθινες σὲ διάφορα σχήματα: Ταγάρια ἀνοιχτὰ πάνω, ἄλλες μὲ κλείσιμο, ποὺ σχηματίζει καπάκι κι' ἄλλες ἁπλῶς μ' ἕνα ἑκλαίρ. Βλέπουμε, ἐπίσης, ὑφασματένιες τσάντες, δηλαδὴ καμωμένες ἀπὸ τὶς ὡραιότερες κοτονάντ, ριγὲ ἢ σταμπάτες, σὲ πολυποίκιλους συνδυασμοὺς χρωμάτων. Συνδυάζονται δὲ ὡραῖα μὲ λευκὰ φορέματα. Κι' αὐτὲς γίνονται μεγάλες, μὲ ἄνετη χωρητικότητα, γιατὶ ὁ προορισμός τους εἶναι νὰ μᾶς συνοδεύουν στὶς πρωϊνὲς ἐξόδους, στοὺς ἐξοχικοὺς περιπάτους ἢ καὶ στὶς ἐκδρομές. Τέλος, βλέπουμε καὶ τσάντες πλεχτές, ἀπὸ χοντρὸ βαμβακερὸ νῆμα, ἄσπρες ἢ χρωματιστές.

"Ολες ὅμως αὐτὲς οἱ πρωτοτυπίες, δὲν παραγκωνίζουν τὶς κλασσικὲς τσάντες ἀπὸ δέρμα ἢ πλαστικὴ ὕλη.

Γι' αὐτὴ τὴν ἐποχή, εἶναι πιὸ κατάλληλες οἱ ἀνοιχτόχρωμες. Δὲν ἀποκλείονται ὅμως καὶ οἱ σκοῦρες, φτάνει νὰ τὶς συνδυάζουμε μὲ κάποιο ἄλλο ἐξάρτημα τῆς τουαλέττας.

ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΣΠΟΡ ΚΑΙ ΑΜΠΙΓΙΕ

Τὰ πιὸ κατάλληλα σπορτίφ παπούτσια γιὰ τὸ καλοκαῖρι εἶναι τὰ λινὰ μὲ σχοινένιες σόλες καὶ χαμηλὰ τακούνια. Τὰ βλέπουμε σὲ ὅλα τὰ χρώματα: μπλέ, πράσινα, κίτρινα, κόκκινα. Οἱ πρῶτοι ποὺ τὰ λάνσαραν ἦταν οἱ Μυκονιάτες παπουτσῆδες.

"Οσο γιὰ τὰ βραδυνὰ παπούτσια, εἶναι δερμάτινα, ἀνοιχτόχρωμα, ἢ γόβες ἀπὸ σατέν. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση, συνδυάζετε καὶ μιὰ ὁμοιόμορφη τσάντα.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Εἶναι ἡ ἐποχὴ γιὰ τ' ἀνάλαφρα καλοκαιρινὰ φορέματα τῶν παιδιῶν. "Αλλα σὲ κοῦπ ζαπονέ, ἄλλα μὲ πολὺ κοντὰ μανίκια κι' ἄλλα χωρὶς διόλου μανίκια, θὰ ἔχουν γιὰ συνέχεια πολὺ φαρδιὲς φοῦστες κι' ἔτσι θὰ παίρνη ὅλη ἡ παιδικὴ σιλουέττα μιὰ ἰδιαίτερη κομψότητα καὶ χάρι.

Ἕνα παιδικὸ φόρεμα γίνεται ἀπὸ δίχρωμο πικέ, λευκὸ ἢ ρόζ, λευκὸ ἢ γαλάζιο, λευκὸ ἢ κίτρινο, μὲ τὶς ραβδώσεις τοῦ πικὲ σὲ κάθετη τοποθέτησι. Τὸ μπουστάκι χωρὶς μανίκια καὶ μὲ μεγάλο ἄνοιγμα στὸ λαιμό, σὲ ὁριζόντια γραμμή, συγκρατεῖται στοὺς ὤμους μὲ δύο φιόγκους ἀπὸ τὸ ἴδιο πικέ. Μιὰ φάσα μὲ τὸ πικὲ διαγώνιο σχηματίζει στὸ μπουστάκι, τόσο μπροστά, ὅσο καὶ στὴν πλάτη, ἕνα στόλισμα σὲ σχῆμα γωνίας. Τὸ μπουστάκι συγκεντρώνει στὴ μέση τὸ φάρδος του μὲ δυὸ πένσες, ἐνῶ ἡ φούστα σχηματίζει ἐλεύθερες πιέτες. Τὸ στόλισμα, ποὺ ἀναφέραμε στὸ μπουστάκι ἐπαναλαμβάνεται καὶ στὴ φούστα στά μισά περίπου τοῦ μάκρους της.

"Ενα ἄλλο παιδικὸ φόρεμα ἀπὸ βαμβακερὸ σατέν, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ζωηρὰ χρώματα τῆς μόδας, παρουσιάζει στὸ μπουστάκι ἕνα πολὺ νόστιμο σκέρτο. Ἡ κοῦπ του ἀκολουθεῖ τὴ γραμμὴ μπολερὸ στὸ μπουστάκι καὶ σταματᾶ ἀρκετὰ πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὴ μέση, γιὰ νὰ ἐνωθῆ ἐκεῖ μὲ τὴ φούστα, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς ζαζιοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἡ μέση σχηματίζεται μὲ πιετάκια τριγύρω κι' ἀπὸ ἐκεῖ καὶ κάτω πέφτει σ' ὅλο της τὸ φάρδος.

Μιὰ φάσα γιὰ τὸ κούμπωμα ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ ὡς τὴ μέση, ἕνας μικρὸς γιακᾶς καὶ κοντὰ μανίκια συμπληρώνουν τὸ φόρεμα τῆς μικρῆς.

Μιὰ ἄλλη παιδικὴ τουαλέττα εἶναι καμωμένη ἀπὸ χρωματιστὸ σατὲν μὲ λευκὰ πουά. Ἐδῶ τὸ μπουστάκι εἶναι σὲ κοῦπ ζαπονέ, μὲ πολὺ κοντὴ τὴ

1) Σχοινένια δίχρωμα παπούτσια. 2) Γόβα ἀπὸ κόκκινο σατέν. 3) Συνδυάζονται μὲ ὁμοιόμορφη τσάντα.

1) Καλοκαιρινὸ φόρεμα ἀπὸ ριγωτὸ ζεφύρι μὲ ἐνκρουστασιόν. 2) Μπουστάκι μὲ ντεκοὺπ κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία συνεχίζεται ἡ φούστα. 3) Φόρεμα μὲ πουὰ καὶ φούστα μὲ βολάν. 4) Μπλούζα σεμιζιὲ ἀπὸ λευκὴ ποπλίνα. 5) Μπλούζα-βέστα ἀπὸ καντριγιὲ τσελόζ. 6) Μπλούζα ἀπὸ ριγὲ βατίστα σὲ φόρμα κλασσική.

γραμμὴ τῶν μανικιῶν. Δυὸ ντεκοὺπ στὰ πλάγια συνεχίζονται καὶ στὴ φούστα, σχηματίζοντας μπροστὰ ἕνα φύλλο μὲ φάρδος πρὸς τὰ κάτω.

Στὰ δυὸ μπροστινὰ πλάγια μέχρι τῆς πλαϊνῆς ραφῆς, ἡ φούστα ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία βολάν, ποὺ τὸ καθένα εἶναι πιασμένο πάνω στὸ ἄλλο μὲ μιὰ σουρίτσα.

Τὸ πίσω μέρος τῆς φούστας εἶναι ἴσιο καὶ τὸ φόρεμα συμπληρώνεται μὲ μιὰ κορδέλλα, ποὺ περνάει ἐσωτερικὰ καὶ σφίγγει, σχηματίζοντας σοῦρες γύρω στὴ μέση καὶ δένοντας πίσω ἕνα φιόγκο καὶ στὸ λαιμὸ ἕνα μικρὸ γιακᾶ.

ΑΓΟΡΙΣΤΙΚΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

Χαριτωμένο εἶναι μὲ τὴ δίχρωμία του ἕνα ἀγοριστικο κοστουμάκι, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ κοντὸ παντελόνι καὶ μπλούζα. Τὸ παντελόνι ἔχει ζωηρὸ χρῶμα κόκκινο ἢ μπλὲ φωτεινό.

Ἡ μπλούζα ἐπαναλαμβάνει τὸ χρῶμα τοῦ παντελονιοῦ σ' ἕνα μεγάλο νωμίτη, ποὺ σχηματίζει γωνία στὸ μέσο καὶ στολίζεται μὲ τρία κουμπάκια. "Ολο τὸ ὑπόλοιπο τῆς μπλούζας εἶναι λευκὸ καὶ κατεβαίνει λίγο πιὸ χαμηλὰ ἀπὸ τὴ μέση, σχηματίζοντας μικρὲς πένσες καὶ ἐλαφρὸ μπουφάν. Τὰ κοντὰ μανίκια, λευκὰ κι' αὐτά, στολίζονται μὲ μικρὰ ρεβέρ.

"Ενα ἄλλο κοστούμι γιὰ ἀγόρι εἶναι ὁλόλευκο καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ παντελόνι καὶ βέστα. Ἡ βέστα φτάνει ἀρκετὰ χαμηλότερα ἀπὸ τὴ μέση. Ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ κουμπώματος σχηματίζονται δύο ντεκοὺπ, ποὺ στολίζονται μὲ ἐξωτερικὸ γαζί, ἐνῶ ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὴ μέση οἱ ντεκοὺπ σχηματίζουν τσέπες.

Μιὰ ζώνη, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴ ντεκούπ, ὑπογραμμίζει τὴ μέση. Ἡ βέστα σχηματίζει μυτερὸ ἄνοιγμα στὸ λαιμό, μὲ κατεβαστὸ γιακαδάκι καὶ τὰ ζαπονὲ κοντὰ μανίκια τελειώνουν μὲ ρεβέρ.

Εἶναι, ἐξ ἄλλου, πολὺ τῆς μόδας γιὰ τ' ἀγοράκια τὰ κοντὰ παντελόνια ἀπὸ σκώτσέζικο ὕφασμα, σὲ διάφορους συνδυασμοὺς χρωμάτων. Τὰ παντελονάκια αὐτὰ φοριοῦνται μὲ μπλοῦζες χρωματιστές, ποὺ τὸ χρῶμα τους σχετίζεται κάπως μ' ἕνα ἀπὸ τὰ χρώματα τοῦ σκωτσέζικου.

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ

Ἀνάμεσα στοὺς τόσους συνδυασμοὺς χρωμάτων, τὸ λευκὸ παραμένει πάντοτε τὸ κατ' ἐξοχὴν χρῶμα τοῦ καλοκαιριοῦ, πρὸ πάντων γιὰ μικρὰ καὶ μεγάλα παιδιά.

Τὰ λινά, οἱ ποπλίνες, τὰ πικὲ μὲ τὶς στενὲς ἢ πλατειὲς ραβδώσεις, παρουσιάζουν μιὰ ἰδιαίτερη χάρι στὸ ὁλόλευκο. "Οταν λέμε ὅμως ὁλόλευκο, ἐννοοῦμε ὁλόκληρο τὸ φόρεμα, χωρὶς ν' ἀποκλείουμε μιὰ χρωματιστὴ γραβάτα, ἕνα φιογκάκι ἢ μιὰ ζώνη. "Ετσι κόβεται ἡ μονοτονία τοῦ λευκοῦ.

Κάτι παρόμοιο μᾶς παρουσιάζει τὸ κομψὸ φόρεμα, ποὺ βλέπουμε ἐδῶ ἀπὸ ὁλόλευκη ποπλίνα. Ὁ μποῦστος ἔχει μιὰ ἐλαφρὴ κλίσι ζαπονέ, ποὺ μόλις σκεπάζει τοὺς ὤμους. Ἕνα ζιλὲ σχηματίζεται μπροστὰ μὲ μικρὲς ὁριζόντιες πιέτες, ξεπερνᾶ λίγο τὴ μέση καὶ κουμπώνει μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς φάσας. Ὁ μποῦστος κλείνει ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ καὶ τελειώνει μ' ἕνα στρογγυλὸ γιακαδάκι.

1) Δίχρωμη μπλούζα μὲ σκοῦρο παντελονάκι. 2) Φορεματάκι ἀπὸ ριγὲ βατίστα κόκκινη καὶ ἄσπρη. 3) Κομψὸ φόρεμα ἀπὸ σαντούν, μπλὲ σιέλ. 4) Γιὰ κοπελλίτσα 13 χρόνων ἕνα ἁπλὸ καὶ κοκέττικο φόρεμα ἀπὸ ἄσπρη ποπλίνα. 5) Φούστα μὲ μπρετέλλες, ποὺ φοριέται μὲ ἄσπρες μπλοῦζες. 6) Ζακεττούλα καὶ κοντὸ παντελόνι γι' ἀγοράκι 5–6 χρόνων. 7) Κοντὸ παντελόνι σκωτσέζικο ποὺ φοριέται μὲ ἄσπρη μπλούζα.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Ἀνάμεσα στὶς τουαλέττες, ποὺ θὰ πλουτίζουν τὶς παιδικὲς γκαρνταρόμπες, μὴ παραλείψετε νὰ συμπεριλάβετε καὶ μερικὲς μπλοῦζες. "Αλλες κλασσικὲς ἀπὸ ποπλίνα, λευκὴ ἢ χρωματιστή, ἄλλες σὲ κοῦπ ζαπονέ, ἄλλες σὲ σεμιζιὲ κι' ἄλλες ἀμπιγιέ.

Ἀνάλογα μὲ τὴ χρῆσι, ποὺ προορίζεται ἡ κάθε μιά, χρησιμοποιοῦμε καὶ τὸ ἀνάλογο ὕφασμα: ριγὲ, σκωτσέζικα, καντριγιέ, μονόχρωμα μεταξωτά, βαμβακερά, νάϋλον.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Λιλὴ Δομιν., Πάτρας: "Οταν ἔλθετε, ζητῆστε νὰ μὲ δῆτε.

Δέσποινα Φωτοπούλου, Κάϊρο: Ἡ πούδρα, ποὺ μοῦ ἀναφέρετε, εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ καλὲς εὐρωπαϊκές. Πάρετε ἐπίσης τῆς ἴδιας μάρκας κραγιὸν σὲ χρῶμα παπαρούνας.

Κική Δρος., Πειραιᾶ: Τὸ τακτικὸ λούσιμο σταματᾶ τὴν τριχόπτωσι καὶ πρὶν ἀπὸ κάθε λούσιμο τρίβετε τὶς ρίζες μὲ λίγο πετρέλαιο. Ἀφίνετε 1–2 μέρες τὰ μαλλιά σας μὲ τὸ πετρέλαιο καὶ λούζεστε τὴν τρίτη μέρα μὲ καλὸ σαμπουάν.

Μαρ. Λαμπρ., Πειραιᾶ: Προτιμῆστε γιὰ ὕφασμα τὸ «Ἀσετάτ». Εἶναι πολὺ πιὸ ὁρισερὸ γιὰ τὸ καλοκαίρι.

Β. Λ. Π.: Θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀφοῦ πρῶτα συνεννοηθῶ μὲ τὸν εἰδικό γιατρό. Γιὰ τὰ μαλλιά σας, δὲ σᾶς συνιστῶ νὰ χρησιμοποιήσετε τὰ φάρμακα ποὺ μοῦ γράφετε. Ἡ ἀποτελεσματικότητά τους εἶναι ἀμφίβολη, στὴν περίπτωσί σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ο Ζωγράφος καὶ ἡ τσιγγάνα

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΕΝ ὑπῆρχε σ' ὁλόκληρη τὴν Οὐγγαρία ὡραιότερη γυναῖκα ἀπ' τὴ Ντάγια, τὴν τσιγγάνα. Τὰ μαῦρα μαλλιά της χύνονταν στοὺς ὤμους της. Τὰ μάτια της, σκοτεινὰ καὶ μεγάλα, μαγνήτιζαν ὅποιον τ' ἀντίκρυζε. Τὰ κατακόκκινα καὶ γεμάτα χείλια της ξεσκέπαζαν, μὲ τὸ χαμόγελό της, δυὸ σειρὲς μαργαριταρένια δόντια. Περπατοῦσε σὰν νὰ χόρευε καὶ χόρευε σὰν νὰ πετοῦσε.

Ὅσοι τὴν εἶχαν δῆ ἔστω καὶ μιὰ φορά, εἶχανε γίνει σκλάβοι της καὶ τρέχανε πίσω της ζητιανεύοντας μιὰ γλυκειὰ ματιά της. Μὰ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους τὴν ἀγαποῦσε ὁ Πέπι, ὁ ἄγριος ἀρχηγὸς τοῦ καραβανιοῦ. Ἡ Ντάγια εἶχε μείνει ἀδιάφορη στὸν ἔρωτά του. Κι' ἐκεῖνος, τρομερὸς στὸ θυμό του, τῆς εἶχε ὁρκισθῆ πὼς δὲ θ' ἄφινε ποτὲ κανέναν ἄλλο νὰ τὴν ἀγγίξῃ.

— Θὰ σκοτώσω ὅποιον τολμήσῃ ν' ἁπλώσῃ χέρι πάνω σου! τῆς εἶχε πῆ. Εἶναι δικαίωμά σου νὰ μὴ θέλῃς νὰ γίνῃς δική μου, ἀλλὰ δὲ θὰ πᾶς καὶ μὲ κανέναν ἄλλο!

Ἡ Ντάγια ξέσπασε τότε σὲ γέλια καὶ τοῦ γύρισε περιφρονητικὰ τὴν πλάτη. Ἦταν περήφανη κι' ἀγαποῦσε τὴ μοναξιά. Ὅλη τὴ μέρα γυρνοῦσε μονάχη της, καὶ τὴ νύχτα πήγαινε πάλι στὰ τσαντήρια, γιὰ νὰ χορέψῃ δίπλα στὴ φωτιὰ καὶ τὰ τρελλάνη τοὺς τσιγγάνους...

Ἕνα ζεστὸ καλοκαιριάτικο μεσημέρι, ἡ Ντάγια βρισκόταν ξαπλωμένη στὴν ὄχθη ἑνὸς ποταμοῦ. Εἶχε κολυμπήσει πολλὴ ὥρα καὶ τώρα στέγνωνε στὸν ἥλιο τὸ γυμνό κορμί της.

Ξαφνικὰ ἄκουσε βήματα. Πετάχτηκε πάνω, ἄρπαξε τὴ φαρδιά της φούστα καὶ προσπάθησε νὰ σκεπαστῆ μ' αὐτήν. Συγχρόνως ἔρριχνε ἄγριες ματιὲς σ' ἐκεῖνον ποὺ τὴν εἶχε ἐνοχλήσει: Ἦταν ἕνας ψηλὸς νέος, μὲ ξανθὰ μαλλιὰ ποὺ λάμπανε σὰν χρυσάφι, καὶ μὲ γαλαστὰ γαλαζοπράσινα μάτια.

— Μὲ συγχωρῆς, νόμιζα πὼς δὲ βρισκόταν κανεὶς ἐδῶ, τῆς εἶπε σαστισμένος. Καθάμουν λίγο πιὸ κεῖ καὶ ζωγράφιζα κι' ἤρθα νὰ ξεπλύνω τὰ πινέλα μου στὸ νερό. Μπορεῖς νὰ ντυθῆς μὲ τὴν ἡσυχία σου. Δὲ θὰ σὲ κυττάζω.

Πραγματικά, γύρισε ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος, μέχρι ποὺ ἡ Ντάγια φόρεσε τὰ ροῦχα της. Ὅση ὥρα ντυνόταν, ἡ κοπέλλα ἔρριχνε κρυφὲς ματιὲς στὸν ξένο. Ἦταν ὅμορφος, μὲ τὸ χρυσόξανθο κεφάλι του καὶ τὸ γεροδεμένο του κορμί.

Ὅταν τελείωσε, τὸν πλησίασε καὶ τὸν ρώτησε μὲ περιέργεια:

— Ποιὸς εἶσαι; Δὲ σ' ἔχω ξαναδῆ σ' αὐτὰ τὰ μέρη.

— Μὲ λένε Λάϊος. Ἤρθα ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες σ' αὐτὴν τὴν ἀκροποταμιά, ψάχνοντας νὰ βρῶ τὴ Ντάγια, μιὰ τσιγγάνα ποὺ τὴ λένε γιὰ πολὺ ὅμορφη. Ἤθελα νὰ τὴ ζωγραφίσω... Μὰ τώρα δὲ μοῦ χρειάζεται πιά! Ὅσο ὅμορφη καὶ νάναι, δὲ θὰ μπορῇ ποτὲ νὰ σὲ φτάσῃ!

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ντάγια, γέλασε ἡ νέα. Πᾶμε νὰ μοῦ δείξῃς τί φτιάνεις.

Ὁ Λάϊος τὴν πῆγε μπροστὰ στὸ καβαλέτο του.

— Εἶναι τὸ ποτάμι, ἀπαράλλαχτο! φώναξε ἡ Ντάγια, χτυπῶντας τὰ χέρια της σὰν παιδί.

— Ναί, ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ τελειώσω αὐτὸ τὸ ἔργο μου. Μοῦ λεῖπει μιὰ κοπέλλα... Θέλεις νὰ γίνῃς ἐσὺ τὸ μοντέλο μου; Θὰ σὲ ζωγραφίσω νὰ βγαίνῃς ἀπ' τὸ ποτάμι, μὲ τὶς στάλες τοῦ νεροῦ νὰ γυαλίζουν πάνω στὸ μελαχροινό σου δέρμα.

— Γυμνή; ρώτησε ἡ Ντάγια, ἔκπληκτη γιὰ τὸ θράσος του.

— Καὶ βέβαια γυμνή, εἶπε ἁπλὰ ὁ Λάϊος. Μὰ τί σημασία ἔχει; Ἕνα κορμὶ σὰν τὸ δικό σου εἶναι ἔργο τέχνης... Δὲ σὲ βλέπω σὰν γυναῖκα, Ντάγια. Γιὰ μένα, εἶσαι αὐτὴ ποὺ θὰ κάνῃ δόξαμο τὸν πίνακά μου. Τίποτ' ἄλλο.

Τὰ λόγια του πλήγωσαν τὸ γυναικεῖο ἐγωϊσμὸ τῆς τσιγγάνας. Κανένας ὡς τότε δὲν τῆς εἶχε πῆ πὼς δὲν ξύπναγε τὸν πόθο. Τόσοι ἄντρες εἶχαν γίνει παιχνιδάκια της, μπροστὰ στὰ πόδια της. Πῶς τολμοῦσε αὐτὸς ὁ ἀνόητος νὰ φαντασθῆ ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴ γοητεία της;...

— Πολὺ καλά. Θὰ καθήσω νὰ μὲ ζωγραφίσῃς, τοῦ εἶπε μὲ μιὰ πονηρὴ λάμψη στὰ μάτια.

Πέταξε χωρὶς δισταγμὸ τὰ ροῦχα της καὶ στάθηκε μπροστά του, προσφέροντάς του τὸ προκλητικὸ θέαμα τοῦ ὑπέροχου κορμιοῦ της. Μὰ ἡ συγκίνησι ποὺ ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Λάϊος, δὲ θύμιζε καθόλου τὰ βλέμματα ποὺ τῆς ἔριχναν οἱ ἄλλοι ἄντρες.

— Βούτηξε στὸ νερὸ κι' ὕστερα στάσου ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο, τῆς εἶπε ἁρπάζοντας τὸ πινέλο του.

Ἡ Ντάγια ὑπάκουσε, σαστισμένη. Τί ἄνθρωπος ἦταν αὐτός; Τόσο πολὺ λοιπὸν τὸν εἶχε ἀπορροφήσει ἡ τέχνη του, ποὺ δὲν ἐνδιαφερότανε γιὰ τίποτ' ἄλλο;

Τοῦ ποζάρισε ὧρες ὁλόκληρες. Στὸ τέλος, ἔπεσε κουρασμένη πάνω στὴν ἄμμο.

— Εἶν' ἀργά. Πρέπει νὰ γυρίσω στὸ τσαντῆρι μου... εἶπε στὸ ζωγράφο.

— Θὰ σὲ περιμένω πάλι αὔριο, τῆς ἀπάντησε χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του ἀπ' τὸ τελάρο του.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ Ντάγια δὲν εἶχε ὄρεξι νὰ χορέψῃ. Κι' ὅταν ἔπεσε στὸ στρῶμα της, δὲ μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι. Σκεφτόταν συνεχῶς τὸν ξανθόμαλλο ξένο καὶ τὸ στῆθος της φούσκωνε ἀπὸ ἕνα αἴσθημα ποὺ τόνοιωθε γιὰ πρώτη φορά. Τὸν ἀγαποῦσε!

Ὅταν τελείωσε ὁ πίνακας, τὴν ἄφησε νὰ τὸν δῆ...

Μιὰ βδομάδα ποζάριζε ἡ τσιγγάνα στὸ Λάϊος, κι' ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ ὁ νέος δὲν καταλάβαινε τίποτα ἀπ' τὶς ἐρωτευμένες ματιὲς ποὺ τοὔρριχνε.

Ὅταν τέλειωσε πιὰ ὁ πίνακας, τὴν ἄφισε νὰ τὸν δῆ. Ἦταν ἕνα πραγματικὸ ἀριστούργημα.

— Θὰ γίνω διάσημος! Ὅλος ὁ κόσμος θὰ μιλάῃ γιὰ μένα! φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ Λάϊος. Δὲν ξέρω πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω, Ντάγια... Νά, πάρε αὐτὰ τὰ λεφτά.

Μὰ ἡ τσιγγάνα πέταξε μὲ περιφρόνησι στὸ ποτάμι τὰ χρυσὰ νομίσματα κι' ἔφυγε τρέχοντας. Ἡ καρδιά της ἦταν γεμάτη μίσος γιὰ τὸν ἄντρα ποὺ τὴν εἶχε περιφρονήσει.

Δὲν εἶχε κάνει οὔτε ἑκατὸ μέτρα, ὅταν ἔπεσε πάνω στὸν Πέπι.

— Ποῦ ἤσουνα; τὴ ρώτησε ἄγρια ἐκεῖνος. Ἔμαθα πὼς κάποιος ξένος γυρνάει στὴν ἀκροποταμιά...

Μιὰ τρομερὴ ἰδέα πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ τῆς Ντάγια.

— Εἶναι ὁ φίλος μου... αὐτὸς ποὺ βρίσκομαι μαζί του ὅλη τὴν ἡμέρα! εἶπε. Ἀγαπιόμαστε πολὺ καί...

Ὁ Πέπι δὲ στάθηκε ν' ἀκούσῃ τὴ συνέχεια. Ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ πληγωμένου θηρίου καὶ ὥρμησε σὰν σίφουνας πρὸς τὸ ποτάμι. Ἡ Ντάγια τὸν παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια, γελώντας σκληρά. Ἤξερε τί θὰ γινόταν: Ὁ Πέπι θάπαιρνε ἐκδίκησι γι' αὐτήν!...

Εἶχε νυχτώσει πιὰ γιὰ καλά, ὅταν ἡ τσιγγάνα πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ ποτάμι. Ὅσο πλησίαζε στὸ μέρος ποὺ ποζάριζε κάθε μέρα στὸ Λάϊος, ἡ ἀναπνοή της ἔβγαινε πιὸ βαρειὰ ἀπ' τὸ στῆθος της. Τὰ πόδια της τρέμανε, μὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῇ...

Δὲ σταμάτησε, παρὰ ὅταν σκόνταψε στὸ κορμὶ τοῦ νέου. Ἦταν πεσμένος ἀνάσκελα, μὲ τὸ μαχαῖρι τοῦ Πέπι χωμένο στὴν καρδιά του. Δίπλα του, βρισκόταν ὁ περίφημος πίνακας, ξεσκισμένος...

Ἕνας ἀνυπόφορος πόνος σούβλισε τὴν τσιγγάνα. Ἔπεσε πάνω στὸ πτῶμα τοῦ Λάϊος καὶ κόλλησε τὰ χείλη της στὸ παγωμένο του στόμα. Ὕστερα τράβηξε τὸ μαχαῖρι ἀπ' τὴν πληγή του καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τὸ βύθισε στὸ στῆθος της.

Ὁ ἄντρας ποὺ δὲν τὴν ἀγάπησε, εἶχε πεθάνει. Μὰ κι' ἐκείνη τί τὴν ἤθελε τὴ ζωή, ἀφοῦ δὲ θὰ χαιρόταν ποτὲ τὸν ἔρωτά του;...

Α. ΣΩΛΚ

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΜΑΤΕΣΟΝ

Ἡ γυναίκα ποὺ σκόρπιζε τὸν θάνατο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Πέτζυ ὑπόσχεται στὸν Νιοῦτον νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ' τὶς ὑποψίες ποὺ τὸν βαροῦνουν, καταθέτοντας στὴν ἀστυνομία πὼς ἦταν μαζί της. Φεύγοντας, ὁ Νιοῦτον συναντάει τὸ Τζίμ, ποὺ τὸν βεβαιώνει πὼς δὲν κινδύνευε ὁπωσδήποτε, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε κανένα θετικὸ στοιχεῖο ἐναντίον του. Προσθέτει ἐπίσης ὅτι ἡ Πέτζυ σκότωσε τὸ Ντένις, γιατὶ τὴ φοβέριζε πὼς θὰ τὴν κατάγγελλε γιὰ τὸ φόνο τοῦ Ἄλμπερτ, καὶ γιατὶ τὴν ἐνοχλοῦσε μὲ τὶς ἐρωτικὲς ἐπιθέσεις του. Ὁ Νιοῦτον πηγαίνει στὴν κηδεία τοῦ Ντένις. Φεύγοντας ἀπὸ κεῖ, παίρνει μαζί του καὶ τὴν Ὥντρεϋ, ποὺ εἶναι ἀπαηγόρητη γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ντένις. Ἀφοῦ τὴν ἀφήνει στὸ σπίτι της, πηγαίνει στὴν Πασαντένα, γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφὸ τῆς Πέτζυ καὶ νὰ μάθῃ κάτι θετικώτερο γι' αὐτήν. Ἐκεῖνοι ὅμως τὸν δέχονται ψυχρὰ κι' ὁ πατέρας τοῦ δηλώνει πὼς ἔχει ξεγράψει τὴν Πέτζυ ἀπὸ παιδί του. Ἀπ' τὰ λόγια του, ὁ Νιοῦτον καταλαβαίνει πὼς ἡ Πέτζυ ὑπόφερε πάντα καὶ βασανιζότανε κοντά του. Αὐτὸ τὸν κάνει νὰ τὴ συμπαθήσῃ ἀκόμα περισσότερο. Ὕστερα μαθαίνει ἀπ' τὴν Ὥντρεϋ ὅτι ὁ ἄντρας της κέρδισε πολλὰ λεφτὰ μὲ ὕποπτο τρόπο, ὡς δικηγόρος τῶν γκάνγκστερς, κι' ὅτι ὁ ἀδελφός του τὸν φοβέριζε ἐπανειλημμένως πὼς θὰ φανέρωνε αὐτὴ τὴ δράσι του. Συμπεραίνει λοιπὸν πὼς ὁ Τζίμ εἶχε ἕνα σοβαρὸ λόγο νὰ σκοτώσῃ τὸ Ντένις, γιὰ νὰ γλυτώσῃ πιὰ ἀπ' τὸν ἐκβιασμό του. Συναντᾶει ἔπειτα τὴν Πέτζυ καὶ κάνουν μαζὶ μιὰ ὡραία ἐκδρομή. Τῆς λέει ὅ,τι ἔμαθε γι' αὐτὴν ἀπ' τοὺς δικούς της.

5ον

— Ἄ, ἔτσι; Πῶς τὸ λὲς λοιπόν, αὐτὸ ποὺ ἔκανες;

— Ἄκουσέ με, Πέτζυ.

— Φτάνει πιά! Ἀρκετὲς διδαχὲς ἄκουσα αὐτὴ τὴ βδομάδα.

Εἶχε ἀκουμπήσει στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου καὶ εἶχε κλείσει τα μάτια της, σὰν νὰθελε νὰ μὴ μὲ βλέπῃ. Ἀναστέναξε καὶ εἶπε:

— Ὅλος ὁ κόσμος κάνει ἔρευνες γιὰ μένα...

— Πέτζυ! Λυπᾶμαι ποὺ σὲ δυσαρέστησα. Μὰ πιστεύω πὼς ἔχω δικαίωμα νὰ μάθω λίγο περισσότερα πράγματα γιὰ τὸ ἄτομό σου. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐσὺ δὲ θέλεις νὰ μοῦ πῆς τίποτα, πρέπει νὰ ψάξω ἀλλοῦ.

— Ὥστε δὲν πιστεύεις αὐτὰ ποὺ σοῦ διηγήθηκα;

— Μὰ δὲ μοῦ διηγήθηκες τίποτα.

— Ἴσως αὐτὸ ἦταν τὸ καλλίτερο...

— Ἴσως ὄχι.

— Τί θάθελες νὰ μάθῃς; εἶπε μὲ πικρία, ἀνοίγοντας πάλι τὰ μάτια της. Πῶς σκότωσα τὸν Ἄλμπερτ; Πῶς ἅρπαξα τὸ γάντζο καί...

— Φτάνει, Πέτζυ!

— Μὰ ἄφισέ με λοιπὸν νὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ.

— Ὁ ἄντρας σου, Πέτζυ; Ἀλήθεια, τὸν σκότωσες;

— Ναί. Καὶ δὲ μετανοιώνω καθόλου γι' αὐτό! Θὰ τὸν ξανασκότωνα, ἂν μποροῦσε νὰ γίνῃ! Ἦταν ἕνα γουρούνι!...

— Καὶ θ' ἀντιμετώπιζες πάλι τὴν κατηγορία, τὴ δίκη, τὸ Τζίμ;...

— Γιατὶ τὰ βάζεις διαρκῶς μὲ τὸ Τζίμ; Μοῦ φέρθηκε μὲ μεγάλη καλωσύνη...

— Ποῦ τὴ βρίσκεις τὴν καλωσύνη; Αὐτὸς φοβερίζει πὼς θὰ σὲ στείλῃ στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, ἐνῶ ἔχεις ἀθωωθῆ;

— Ἴσως νά...

— Τί;

— Δὲν ξέρω...

— Καὶ μαζί μου ἐπίσης φέρθηκε ἀπαίσια ὁ Τζίμ.

— Κι' ὅμως εἶναι φίλος σου.

— Καλὸς φίλος, μὰ τὴν πίστι μου! Βάζει τὸ γορίλλα του νὰ μὲ ξεκάνῃ!...

— Ἔγινε λάθος, τὸ ξέρεις καλά... Νόμιζε πὼς ἤσουν μὲ τὴ γυναῖκα του.

— Ὁ Τζὶμ δὲ δίνει πεντάρα γιὰ τὴ γυναῖκα του.

— Ἔχει δίκηο. Τέτοια ποὺ εἶναι!... Νυμφομανὴς κι' ἀλκοολική!

— Ἄ, αὐτὰ σοῦ λέει, τὸ κάθαρμα;... Μά, ἐπιτέλους, Πέτζυ, πότε θ' ἀρχίσῃς νὰ σκέπτεσαι μόνη σου;... Μὴν ἐπηρεάζεσαι ἔτσι. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος σ' ἔβρεψε μὲ ψευτιές, σὲ δηλητηρίασε... Ἐξ αἰτίας του ἄρχισε νὰ πίνῃ καὶ ἡ Ὥντρεϋ.

— Καὶ στὸ κάτω-κάτω, γιατὶ τὴ λὲς νυμφομανή; Εἶναι τόσο πιστὴ στὸν ἄντρα της!

— Ὁ Τζὶμ μοῦ εἶπε...

— Ὁ Τζὶμ σοῦ εἶπε... Ὁ Τζὶμ τοῦ εἶπε... Θὲς νὰ μάθῃς τί εἶπε σὲ μένα ὁ Τζίμ; Πῶς θὰ κάνῃ τὸ κέφι τι γιὰ νὰ σ' ἀποχτήσῃ. Θὰ μεταχειριστῇ κάθε μέσον, τὴν ψευτιά, τὴν ἁπάτη, ἂν χρειαστῇ! Τὸ θεωρεῖ πολὺ φυσικό, πιστεύει πὼς ἔχει τὸ δικαίωμα!

»Εἶπε πὼς θὰ μὲ συκοφαντοῦσε. Εἶπε πὼς θὰ σὲ γέμιζε φέμματα εἰς βάρος μου, ἔτσι ποὺ νὰ μὴν ξέρῃς πιὰ ποῦ βρίσκεσαι... Μοῦ εἶπε γιὰ σένα πὼς σκότωσες τρεῖς ἀνθρώπους καὶ πὼς εἶσαι τρελλή!

»Αὐτὸν θέλεις λοιπὸν νὰ πιστεύτῃς;

Μὲ κύτταζε μὲ γουρλωμένα μάτια, μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα, ἀναπριχιάζοντας ὁλόκληρη.

— Εἶν' ἀλήθεια, ὁλ' αὐτά; πρόφερε μὲ φωνὴ τρεμουλιαστή.

Ἔχασα πιὰ τὴν ὑπομονή μου, πετάχτηκα ὄρθιος καὶ πῆρα τὸν κατήφορο ἔξω φρενῶν.

— Ντέϐυ! μοῦ φώναξε ἡ Πέτζυ.

Σταμάτησα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ γυρίσω νὰ τὴν κυττάξω. Ἄκουγα τὰ βήματά της. Τρεκλίζοντας, σκοντάφτοντας, ἦρθε κι' ἔπεσε ὁπάνω μου.

— Μὴ μ' ἀφίνῃς! μὲ ἱκέτεψε.

Τὴν πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου, ἀλλὰ δίχως χαρά.

— Γιατὶ δὲ μποροῦμε ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπ' ὁλ' αὐτά; Γιατὶ πρέπει νὰ μᾶς παρακολουθοῦνε παντοῦ;

— Ἔτσι συμβαίνει πάντα μὲ τὸ ἔγκλημα!

Μείναμε γιὰ ἕνα λεπτὸ ἥσυχοι. Ὕστερα ξανανεβήκαμε καὶ καθήσαμε πάλι κάτω ἀπ' τὸ δέντρο. Ἔβγαλα δυὸ μῆλα καὶ τὰ φάγαμε, ἀμίλητοι.

— Δὲ μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω... φώναξε στὸ τέλος.

Τῆς ἔρριξα μιὰ ματιὰ διαπεραστική.

— Ὄχι, Ντέϐυ, δὲ θέλω νὰ πῶ πὼς δὲν πιστεύω ἐσένα! Μὰ μοῦ φαίνεται τόσο ἀπίστευτο!... Γιατὶ δὲ μοῦ μίλησε ποτὲ γιὰ τὴ γυναῖκα του; Γιατὶ δὲ μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια;

— Γιατὶ λέει πάντα φέμματα... ἢ τουλάχιστον ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴν ἀλήθεια, ὅσο τοῦ εἶναι χρήσιμο. Μοῦ εἶπε, ἐπὶ παραδείγματι, πὼς εἶχες δώσει μιὰ μαχαιριὰ στὸ Ντένις, ἀλλὰ δὲν πρόσθεσε ὅτι ὁ ἀδελφός του τὸν φοβέριζε πὼς θὰ κατάγγελλε στὴν ἀστυνομία τὶς βρωμοδουλειές του μὲ τοὺς γκάνγκστερς.

— Εἶπε...

— Μὴν τὸ ἀρνιέσαι, Πέτζυ. Τὸ ἔξακρίβωσα.

— Ναί, τοὔδωσα μιὰ μαχαιριά. Ἤθελε... ἐρωτοτροποῦσε μαζί μου... πολὺ τολμηρά!

— Μὰ γιατί σὲ τρομάζει αὐτὸ τόσο πολύ;

— Ντέϐυ, ἂν εἶχες τραϐήξει ὅ,τι τράϐηξα ἐγώ, δὲ θὰ μποροῦσες πιὰ ν' ἀνεχθῇς τὸ ἄγγιγμα ἑνὸς χεριοῦ στὸ δέρμα σου. Δὲν καταλαϐαίνεις λοιπόν;

— Ναί... ἴσως.

— Ὁ Ντένις μ' ἄγγιξε... Ἤθελε νὰ ϐγάλω τὴ μπλούζα μου... Ἀνατρίχιασε καὶ πρόσθεσε:

— Δὲν ξέρω τί μὲ πιάνει, σὲ τέτοιες περιπτώσεις. Μοῦρχεται νά...

Δὲν εὑρίσκε τὶς καταλληλες λέξεις, ἀλλ' ἡ σφιγμένη γροθιά της ποὺ ἔτρεμε, μίλοῦσε εὐγλωττα...

— Ναί, Πέτζυ, ἔχω καταλάϐει ἀπὸ καιρό. Γι' αὐτὸ δὲ δοκίμασα ποτὲ νὰ σ' ἀγγίξω... μ' ὅλο ποὺ σὲ λαχταροῦσα!

— Ὤ, Ντέϐυ, πόσο λυπᾶμαι! Δὲ θέλω νὰ σὲ τυραννάω, τὸ ξέρεις καλά... Μὰ εἶναι κάτι ἀνώτερο ἀπ' τὴ θέλησί μου...

— Καλά, καλά. Ἂς μιλήσουμε γιὰ τίποτ' ἄλλο...

— Τί ἐννοοῦσες, ὅταν εἶπες γιὰ τὶς βρωμοδουλειὲς τοῦ Τζίμ;

— Ἄ, οὔτε κι' αὐτὸ τὸ ξέρεις;

— Ὄχι...

— Συνεργάζεται μὲ τοὺς γκάνγκστερς, Πέτζυ. Εἶναι κι' αὐτὸς ὁμοιος τους!

— Ὤ, ὄχι!...

— Θέλεις νὰ μάθῃς πιὸ πολλὰ πράγματα; Εἶν' ἕνας κακοῦργος, ἔϐαλε νὰ σκοτώσουνε δυὸ ἀνθρώπους, ἔκαμε τὴ γυναῖκα του

Μικρὲς ἱστορίες

Τὸ ἀντίθετο ἀκριϐῶς!...

Στὴν πλατφόρμα τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, λίγα λεπτὰ πρὶν ξεκινήσῃ τὸ τραῖνο, δίνουν καὶ παίρνουν οἱ συγκινητικὲς ἐκδηλώσεις ἀποχωρισμοῦ.

— Κάϐε φορὰ ποὺ ταξειδεύω, μοῦ ματώνει ἡ καρδιά, καθὼς ϐλέπω αὐτὲς τὶς σκηνές... λέει ἡ δεσποινὶς Πραξιθέα, δεσποινὶς ἐτῶν σαρανταεννέα καὶ ϐγάζει διακριτικὰ τὸ μαντηλάκι της.

Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ἔχει συγκινηθῆ περισσότερο μὲ τὸ θέαμα μιᾶς νεαρῆς κυρίας ποὺ δὲν ἔννοεῖ ν' ἀποχωρισθῆ ἀπ' τὸν ὡραῖο συνοδό της, παρ' ὅλο ποὺ ὁ σταθμάρχης ἔχει σφυρίξει τὴν ἀναχώρησι.

— Ἡ καϐμένη θὰ χάσῃ τὸ τραῖνο... μουρμουρίζει ἡ δεσποινὶς Πραξιθέα καὶ τὰ μάτια της ϐουρκώνουν.

Ἐπὶ τέλους ὅμως ἡ νεαρὴ κυρία, ἀφοῦ φιλᾶ γιὰ τελευταία φορὰ τὸν συνοδό της, καταφέρνει ν' ἀποσπασθῆ καὶ κλαίγοντας ν' ἀφήσῃ τὴν ἀγκαλιά του.

Ἔτσι, μόλις τὸ τραῖνο ξεκινοῦσε, ἀνέϐηκε καὶ κάϐισε κατὰ σύμπτωσι δίπλα στὴν δεσποινίδα Πραξιθέα. Ἐκείνη τότε προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ:

— Καταλαϐαίνω πὼς αἰσθάνεσθε, ἄρχισε νὰ τῆς λέῃ. Ὁ ἀποχωρισμὸς εἶναι πάντα σκληρός.

— Ὤ! ναί πολὺ σκληρός, συμφωνεῖ ἡ νεαρὴ κυρία δακρυσμένη.

— Κλαῖτε γιατὶ ἀποχωρίζεσθε τὸ σύζυγό σας; τῆς λέει μὲ καλωσύνη πάλι ἡ Πραξιθέα.

Καὶ ἡ νεαρὴ κυρία ἀπαντᾶ:

— Ὤ! Ὄχι. Κλαίω γιατὶ ξαναγυρίζω σ' αὐτόν!...

ἀλκοολική... Θέλεις κι' ἄλλα;

'Η Πέτζυ ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, θλιμμένα.

—"Εχω σαστίσει... μουρμούρισε. Δὲν ξέρω πιὰ τί νὰ σκεφτῶ...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ ὅπλο του ἐναντίον μας: ἡ σύγχισι ποὺ μᾶς προκαλεῖ.

— Εἶναι δύσκολο νὰ τὸ πιστέψω... ἔτσι ἀπότομα!

—'Α, δὲν ὑπάρχει βία. Δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξη...

— Τζίμ!...

"Επειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ξαναπήραμε τὸν ἀνήφορο. 'Απ' τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, εἴδαμε ὅλο τὸ Λος 'Αντζελες ἁπλωμένο μπροστὰ στὰ πόδια μας, σὰν χαλί.

Τὸ ἀνέβασμα μᾶς εἶχε κουράσει, συγχρόνως ὅμως εἶχε καταπραΰνει τὰ νεῦρα μας.

— Θἄπρεπε νὰ βλέπαμε βράδυ αὐτὸ τὸ πανόραμα, μοῦ εἶπε ἡ Πέτζυ.

— Ναί, θἄναι πολὺ ὄμορφο.

Μ' ἔπιασε δειλὰ ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Ντέϐυ...

— Τί εἶναι;

—Λησμόνησα... λυπᾶμαι ποὺ παλεύω μὲ τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ἤταν σπουδαῖο γιὰ μένα!

Μὲ κύτταξε καὶ μοῦ χαμογέλασε.

Δὲν ξέρω τί μ' ἔπιασε τότε. Οἱ λέξεις ἀνέβηκαν αὐθόρμητα στὰ χείλη μου.

"Ελα νὰ παντρευτοῦμε, Πέτζυ, τῆς πρότεινα.

— Νὰ παντρευτοῦμε;... εἶπε, ἔκπληκτη.

—Ναί. Γιατί ὄχι; Δὲ μ' ἀγαπᾶς;

— Ξέρεις πῶς σ' ἀγαπῶ, Ντέϐυ! Τὸ ξέρεις καλά...

— Πές μου, θέλεις;

— Μοῦ ζητᾶς νὰ παντρευτοῦμε;

— Ναί, Πέτζυ.

— Μ' ἀγαπᾶς τόσο ὥστε νὰ μὲ παντρευτῆς, ἔπειτα ἀπ' ὅ,τι ἔγινε;

— Πέτζυ...

"Ενοιωθα πὼς πνιγόμουνα. "Ισως περισσότερο ἀπ' τὴ ζέστη, παρὰ ἀπ' τὴν ἀγάπη μου γιὰ τὴν Πέτζυ...

"Ορθιοι πάνω σ' ἐκεῖνο τὸ λόφο, εἴχαμε τὴν ἐντύπωσι πὼς βασιλεύαμε πάνω σ' ὅλο τὸν κόσμο. 'Ο ἥλιος πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μας, ὁ ἄνεμος γύρω μας, ὁ πύργος μὲ τὸν ἄσπρο θόλο, ποὺ φαινόταν νὰ περιμένη τὸν πρίγκηπα καὶ τὴν πριγκήπισσά του...

— Ναί, σ' ἀγαπῶ τόσο, ἀπάντησα.

— Θέλω νὰ σοῦ πῶ... Πρέπει νὰ μάθης...

— Τί νὰ μάθω;

— Θὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορία μου. "Οταν τελειώσω, θ' ἀποφασίσης πιὰ ἂν μὲ θέλης ἢ ὄχι... ἂν ἔχης διάθεσι νὰ μὲ ξαναδῆς.

—Οχι, Πέτζυ, σταμάτα!

— Μὴ λὲς τίποτα ἀκόμη. "Ακουσέ με. Σκότωσα τὸν ἄντρα μου. Αὐτὸ τὸ ξέρεις. Μὰ δὲν ξέρεις τὸ γιατί... δὲ μπορεῖς νὰ τὸ ξέρῃς!

"Ενωσε τὰ χέρια της καὶ συνέχισε, χωρὶς νὰ μὲ κυττάξη, μὲ τὰ μάτια της καρφωμένα στὸ κενό!

—'Η μητέρα μου εἶχε πεθάνει ἀπὸ καιρό. Κι' ἡ κυρία ποὺ μὲ εἶχε στὸ σπίτι της, δὲν εὕρισκε τὸν καιρὸ ν' ἀσχοληθῆ μαζί του... Κανεὶς δὲ μοῦ ἐξήγησε ποτὲ... τοὺς ἄντρες. Δὲν ἤξερα τίποτε. Τί ἀμάθητη ποὺ ἤμουνα!

»Εἶχα μεγαλώσει πιά, κι' ὅμως πίστευα πὼς μπορεῖ μιὰ γυναίκα νὰ γίνη μητέρα, ἂν τὴ φιλήσῃ ἕνας ἄντρας στὸ στόμα! Φοβόμουνα ν' ἀφίσω τ' ἀγόρια νὰ μ' ἀγκαλιάσουνε!

»Κάποτε, σ' ἕνα πάρτυ, μὲ φίλησε ἕνα ἀγόρι. Παράλυσα ἀπ' τὸ φόβο μου... Πίστευα πὼς τὸ κάνανε ὅλοι ἐπίτηδες, γιατὶ μὲ ἐχθρεύονταν κι' ἤθελαν ν' ἀποκτήσω μωρό... Τρεῖς μῆνες, ὑπέφερα μαρτύρια... ὡς ὅτου μιὰ φίλη μου κατάλαϐε τί μοῦ συνέϐαινε καὶ μοῦδωσε ἐξηγήσεις...

Σταμάτησε λίγο, κοκκινίζοντας. Καταλάϐαινα πόσο δύσκολες τῆς ἦταν αὐτὲς οἱ ἐκμυστηρεύσεις... "Ημουν ἀσφαλῶς ὁ πρῶτος στὸν ὁποῖο εἶχε μιλήσει ποτὲ γι' αὐτὰ τὰ πράγματα.

— Μ' ἀνάγκασαν νὰ παντρευτῶ, συνέχισε ὕστερα. Τὸ ξέρεις. "Ημουν τότε μόλις 17 χρόνων. 'Απ' τὸ σχολεῖο, πῆγα ἀμέσως στὸ Δημαρχεῖο... Γιατὶ ὁ πατέρας μου μ' εἶχε καθηγορήσει ὅτι...

— Ναί, ναί, ξέρω.

— Μὲ παντρέψανε λοιπόν. Δὲν ἤξερα ὅμως τίποτα ἀπ' τὰ σεξουαλικὰ ζητήματα. 'Η πρώτη νύχτα τοῦ γάμου μου ἦταν ἕνας ἐφιάλτης! 'Αδύνατο νὰ τὸ φαντασθῆς!... 'Ο ἄντρας μου ἦταν ἕνα ζῶο! Ξέρω πὼς δὲ σ' ἀρέσει νὰ μεταχειρίζωμαι αὐτὴ τὴ λέξι, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἄλλη...

»Μὲ κυνήγησε, μέσα στὴν κάμαρα τοῦ ξενοδοχείου. Φαίνεται κωμικὸ ἴσως, σὲ ϐεϐαιῶ ὅμως πὼς δὲν ἦταν καθόλου ἀστεῖο γιὰ μένα. Φοϐόμουνα τόσο πολύ, ὥστε δὲ μποροῦσα οὔτε νὰ σκεφθῶ. Ετρεχα μονάχα καὶ φώναζα... κι' αὐτὸ τὸν ἐξερέθιζε ἀκόμα περισσότερο.

»Στὸ τέλος, μὲ κόλλησε στὸν τοῖχο καὶ μοῦ ξέσκισε τὸ νυχτικό μου. Τόκανε κουρέλια. Τὸν χτύπησα, τὸν χαστούκισα... μὰ δὲν ὠφέλησε σὲ τίποτα. Κατάφερε τὸ σκοπό του: Κακοποιήθηκα ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν ἄντρα μου!

"Εμεινε καὶ πάλι σιωπηλὴ γιὰ λίγο. Τὸ κορμί της συγκλονιζόταν ἀπὸ ρίγη, τὴν ἔπνιγαν οἱ λυγμοί.

— Τὸ ἴδιο συνεχίστηκε ὅλο τὸν καιρό, ὅσο μείναμε παντρεμένοι. 'Εγὼ ἔμενα πάντα τὸ ἴδιο ἀμάθητη καὶ φοϐισμένη κι' ἐκεῖνος μὲ κακομεταχειριζόταν... Τὸ ἴδιο κάθε νύχτα... Μοῦ φαινόταν πιὰ πὼς θὰ τρελλαθῶ! Δὲν ἔϐλεπα παρὰ μιὰ διέξοδο: τὴν αὐτοκτονία.

»Δὲ φαντάζεσαι τί θὰ πῆ νὰ μένῃς ξαπλωμένη στὰ σκοτεινὰ καὶ νὰ σχεδιάζῃς τὸ ϑάνατό σου! Μὰ δὲ ϐρήκα τὸ ϑάρρος νὰ σκοτωθῶ... 'Η κατάστασι χειροτέρευε. Τὰ λογικά μου σάλευαν. "Ημουν ἔγκυος... καὶ ἄρρωστη. Δὲ μποροῦσα νὰ κρατήσω καμμιὰ τροφή. "Εμενα νύχτες ὁλόκληρες γονατιστὴ στὰ πλακάκια τοῦ λουτροῦ, περιμένοντας νὰ κάνω ἐμετό...

»Μὰ ἐκεῖνος δὲ νοιαζόταν καθόλου! Ποθοῦσε τὴ ζωντανὴ κοῦκλα του, τὸ παιχνίδι του... Νὰ γιατὶ τὸν σκότωσα! Καὶ σοῦ ὁρκίζομαι πὼς ϑὰ τὸ ξανάκανα, ἂν ἦταν ἀνάγκη! Ναί, ναί, ϑὰ τὸν ξανασκότωνα!...

— Σὲ καταλαϐαίνω.

Μὰ καταλάϐαινα πραγματικά;..

'Η Πέτζυ δίστασε γιὰ ἕνα λεπτό. "Υστερα συνέχισε:

— Μιὰ φορά, εἶχα πάει στὸν κινηματογράφο. Κι' ὁ ἄντρας ποὺ μὲ συνόδευε τύλιξε τὸ μπράτσο του γύρω μου καὶ προσπάθησε νὰ τὸ περάση κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη μου...

— Πέτζυ! Σώπα πιά!

—"Οχι, πρέπει νὰ τὰ μάθῃς ὅλα! 'Ο ἴδιος αὐτὸς ἄνθρωπος μοῦ ρίχτηκε, ἀργότερα, μέσα στ' αὐτοκίνητο.

— Πέτζυ, σὲ παρακαλῶ! Πᾶψε νὰ ϐασανίζεσαι ἔτσι!

— Καὶ ξέρεις ποιός ἦταν;

— Πέτζυ!

— Τὸ ξέρεις;

Τὰ χέρια της τρέμανε πάνω στὰ γόνατά της.

— Πέτζυ, σὲ ἱκετεύω.

—'Ηταν αὐτὸς... αὐτὸς... ὁ πατέρας μου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

"Οταν γυρίσαμε, ϐρήκαμε τὸ Τζὶμ καθισμένο στὸ ντιϐάνι τῆς Πέτζυ. Φοροῦσε ἕνα καφὲ σακκάκι ἀπὸ κασμίρι, πάνω ἀπὸ ἕνα πουκάμισο ἐμπριμέ.

Σήκωσε τὸ κεφάλι του, χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ καθόλου προσοχή.

— Σὲ ζητοῦσα ὅλη τὴν ἡμέρα, Πέτζυ, εἶπε.

— Τζὶμ... ἄρχισα νὰ λέω.

— Ντύσου γρήγορα, πρόσθεσε ἐκεῖνος στὴ νέα γυναίκα. Θὰ πᾶμε σ' ἕνα πὶκ-νὶκ μὲ τοὺς Μπράντες, κι' ἔχομε ἀργήσει...

Διατήρησα ὅλη μου τὴν ἠρεμία. Θὰ τὸν ἔϐαζα στὴ ϑέσι του, ὅταν ϑἄφτανε ἡ στιγμή... Κύτταξα τὴν Πέτζυ, περιμένοντας νὰ δῶ τί ϑ' ἀπαντοῦσε.

— Κάνε γρήγορα, Πέτζυ, συνέχισε ἐκεῖνος.

'Η νέα γυναίκα ἀνάσανε ϐαθειά, σὰν νὰ ἑτοιμαζότανε γιὰ μιὰ ϐουτιά, κι' εἶπε ὕστερα:

— Δὲ μπορῶ νἀρϑῶ, Τζίμ.

'Εκεῖνος ζάρωσε τὰ φρύδια του, ἐνῶ ἐγὼ ἐνοιωϑα τὴν ἐπιϑυμία ν' ἁρπάξω τὴν Πέτζυ καὶ νὰ τὴ φιλήσω...

Σκεπτόμουν μὲ χαιρεκακία τί ϑἄκανε, ὅταν ϑὰ μάϑαινε... ἢ μᾶλλον, τί ϑἄϐαζε τὸ Στάϊγκ νὰ μοῦ κάνῃ.

Κύτταξε σοϐαρὰ τὴν Πέτζυ καὶ ρώτησε, χωρὶς νὰ φανῇ καϑόλου πὼς μὲ πρόσεχε:

— Μπορῶ νὰ μάϑω τὸ λόγο;

— Τζίμ... Ξέρεις...

Δὲν εὕρισκε τὰ λόγια της. Τὴν ὑπνώτιζαν τὰ μάτια τοῦ Τζίμ...

—'Η Πέτζυ ϑὰ μείνῃ ἐδῶ, εἶπα ξερά.

— Δὲ σοῦ μίλησε κανείς, ἐσένα!

'Επιτέλους, εἶχε παρασυρϑῆ ἀπ' τὸ ϑυμό του, καὶ μάλιστα μπροστὰ στὴν Πέτζυ. "Ημουν σὰν τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρά μου, γιατὶ εἶχε ξεσπάσει ξαφνικὰ κάτι ἀσχημο, ποὺ τόκρυϐε τόσον καιρό...

—"Ακου νὰ σοῦ πῶ, ἠλίϑιε... ἄρχισα.

— Ντέϐυ! μὲ ἱκέτεψε ἡ Πέτζυ.

Σώπασα, γιὰ νὰ μὴ τὴ δυσαρεστήσω. 'Εκείνη κύτταξε τὸ Τζίμ, δαγκάνοντας τὰ χείλια της.

— Τζὶμ... πρόφερε.

— Τί εἶναι, Πέτζυ;

— Τζὶμ... ὁ Ντέϐυ κι' ἐγὼ ϑὰ παντρευτοῦμε.

Μιλοῦσε σοϐαρά, μ' ἕνα τόνο προκλήσεως, ποὺ δὲ μποροῦσε ὅμως νὰ κρύψη ἐντελῶς τὴ φυσικὴ δειλία της.

'Ο Τζὶμ ἀνασκίρτησε. Τὴν κύτταξε, ἀμίλητος. 'Απὸ τότε ποὺ τὸν ἤξερα, ἤταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸν ἔϐλεπα ἔτσι, ϐουδὲ ἀπ' τὴν ἔκπληξι. Κάτι τὸν εἶχε ἀγγίξει ἐπιτέλους στὸ εὐαίσϑητο σημεῖο του...

Σκέφϑηκα ξαφνικὰ ὅτι ϐρισκόταν κι' αὐτὸς στὴν ἴδια ϑέσι μὲ τὴν Πέτζυ καὶ τὴν "Ωντρεϋ. Εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἀγάπη, καὶ δὲν τὴν εἶχε ϐρῆ ποτέ!

Τώρα ἔσπαζε πιὰ ὁ ϑώρακας, πίσω ἀπ' τὸν ὁποῖο ἔκρυϐε τὰ αἰσϑήματά του.

— Δὲν εἶν' ἀλήϑεια! Δὲ μπορεῖ... εἶπε.

— Ναί, εἶν' ἀλήϑεια, τὸν ϐεϐαίωσε ἡ Πέτζυ.

"Εϐαλε ὅλα τὰ δυνατά του γιὰ νὰ ξαναϐρῇ τὴν ψυχραιμία του. Προσπάϑησε μάλιστα νὰ χαμογελάσῃ.

—'Αλήϑεια;... εἶπε. Τοῦ ἐξήγησες πῶς σκότωσες τὸν "Αλμπερτ; Κι' ὅμως σὲ ϑέλει ἀκόμα;...

— Οἱ ψευτιές σου δὲν ἔχουνε πιὰ πέρασι, ἀπάντησα. Ξέρω ποιὸς σκότωσε τὸν "Αλμερτ...καὶ τὸ Ντένις! "Εχω μάϑει τὶς διαφορές ποὺ εἶχες μὲ τὸν ἀδελφό σου. Ξέρω πὼς σὲ φοϐέριζε ὅτι ϑὰ σὲ καταγγείλῃ... Ξέρω ἀκόμα γιὰ τὸ τηλεφώνημα ποὺ σοῦκανε ἡ Πέτζυ, τὴ νύχτα ποὺ δολοφονήϑηκε ὁ "Αλμπερτ.

Εἶπα ἔτσι στὴν τύχη αὐτὴ τὴν τελευταία φράσι. Μὰ ἤμουν σχεδὸν ϐέϐαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία...

— Ξέρω ἕνα σωρὸ πράγματα, Τζίμ, συμπλήρωσα.

Σηκώϑηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Στὸ κατώφλι, γύρισε καὶ μᾶς κύτταξε μ' ἀπάϑεια. Τὸ πρόσωπό του ἔμοιαζε σὰν πέτσινο. 'Η ματιά του μὲ διαπερνοῦσε, σὰν ματιὰ φειδιοῦ...

— Τότε πρέπει νὰ ξέρῃς ἀκόμα ἂν ϑὰ ζήσῃς ἀρκετὰ γιὰ νὰ παντρευτῇς τὴν Πέτζυ, πρόφερε.

'Η φυσιογνωμία του φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ γυμνή, χωρὶς μάσκα, γεμάτη μῖσος κι' ἀπογοητευσι, ἄσχημη, ἀποκρουστική...

— Θἄκανα τὸ κάϑε τι γιὰ σένα! πρόσϑεσε, γυρίζοντας στὴν Πέτζυ. Εἶπα ψέμματα. Ξεγέλασα τόσους ἀνϑρώπους, πάντα γιὰ σένα... Ναί, σκότωσα γιὰ σένα!

Καὶ τώρα...

'Η ἄγρια χαρά μου δὲ μ' ἄφηνε πιὰ νὰ τὸν ἀκούσω. Εἶχε ὁμολογήσει! 'Η Πέτζυ ἤταν ἐλεύϑερη. "Αρρωστη, φοϐισμένη, μὰ ἐλεύϑερη.

Μοῦ φάνηκε πὼς ἀνάσανα ἐπιτέλους — γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ εἶχα δεχτῆ ἐκεῖνο τὸ χτύπημα στὸ κεφάλι. Νόμιζα πὼς εἶχε περάσει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε. Κι' ὅμως ἤταν μόνο δεκαπέντε μέρες...

"Επιασα ἀπ' τὴ μέση τὴν Πέτζυ.

— Μὴ συζητῆς μαζί του, τῆς σύστησα. Εἶναι περιττό... Κύτταξέ τον. Κύττα τὰ χάλια του!

Μιλοῦσα ἤρεμα. Μὰ ἡ καρδιά μου σφιγγότανε, γιατὶ ἤξερα πὼς ἡ ζωή μου ϑὰ κινδύνευε ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Μοῦ τόδειχνε ἡ παγωμένη καὶ φαρμακερὴ ματιὰ τοῦ Τζίμ.

— Σὲ περιφρόνησα τόσον καιρό, μοῦ εἶπε. Μὰ τώρα ϑὰ φροντίσω νὰ σὲ τσακίσω, γιὰ νὰ μὴ ξαναγίνῃς ἐμπόδιο στὸ δρόμο μου!

Περίμενα σχεδὸν νὰ τὸν δῶ νὰ ϐγάζῃ ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα ρεβόλβερ — ἢ ἕνα γάντζο τοῦ πάγου...

Μὰ ἔπρεπε νὰ καταλάϐω πὼς δὲ συνήϑιζε ποτέ του νὰ κάνῃ ὁ ἴδιος κάτι τέτοιες «ϐαρειὲς» δουλειές. Τὶς φόρτωνε πάντα σὲ ἄλλους. Αὐτὸ ἔκανε καὶ στὸ Πανεπιστήμιο, ὅταν ἤϑελε ν' ἀποφύγη κάποια ἐγγαρεία.

"Ανοιξε τὴν πόρτα καὶ εἶπε, ὅσο μποροῦσε πιὸ φυσικά:

— Καληνύχτα σας. Θὰ τὰ ξαναποῦμε...

Ξανάκλεισε ὕστερα ἀϑόρυϐα τὴν πόρτα καὶ τὸν ἄκουσαμε ν' ἀπομακρύνεται σιγὰ-σιγά, παριστάνοντας ἀκόμα τὸν ἀδιάφορο — γιὰ τὸν ἑαυτό του τώρα.

Μείναμε ἀκίνητοι καὶ ἀμίλητοι, ὥσπου πάψανε πιὰ ν' ἀκούγωνται τὰ ϐήματά του. "Επειτα ἀνοιγόκλεισε μιὰ πόρτα αὐτοκινήτου. Κι' ἡ μεγάλη Καντιλλὰκ πῆρε μαζί της τὸν Τζὶμ Βώγκαν, μέσα στὴ νύχτα...

'Η Πέτζυ ἔτρεμε ἀπ' τὸ φόβο της.

— Ποτὲ δὲ φανταζόμουνα πὼς εἶναι τέτοιος ἄνϑρωπος!.. μουρμούρισε. "Ηταν ἀδύνατο νὰ τὸ φαντασϑῶ!

— Τὸ ξέρω, Πέτζυ.

— Τί ϑὰ κάνουμε τώρα;

'Αντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάντησι, τἠγα ὡς τὸ τηλέφωνο καὶ πῆρα ἔναν ἀριϑμό. Ζήτησα τὸν ἀστυνόμο Τζόνες.

'Η Πέτζυ μὲ κύτταζε, τρέμοντας, κατάχλωμη.

"Οταν ἦρϑε στὸ τηλέφωνο ὁ Τζόνες, τοῦ ἐπανέλαϐα ὅ,τι μᾶς εἶχε πῆ ὁ Τζίμ.

— Θὰ στείλω νὰ τὸν συλλάϐουνε, ἀπάντησε. Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ περάσετε αὔριο τὸ πρωὶ ἀπ' τὸ γραφεῖο μου, μαζὶ μὲ τὴ μὶς Λίστερ.

— Σύμφωνοι.

— Εἴπατε πὼς ἔφυγε τώρα ἀπ' τὴ Δεκάτη πέμπτη 'Οδό;

— Ναί, τώρα μόλις.

— Ωραία. Θὰ φροντίσω...

"Εκλεισα τὸ τηλέφωνο καὶ κύτταξα τὴν Πέτζυ.

— Τελείωσε, ἀγάπη μου, τῆς εἶπα. Τελείωσαν ὅλα.

Πόσο γελιόμουν ὅμως!...

*

"Αφισα τὴν Πέτζυ κατὰ τὶς 10. Πρὶν ϐγῶ, ἔρριξα μιὰ ματιὰ ἔξω, ἀπ' τὸ παράϑυρο, γιὰ νὰ ϐεϐαιωϑῶ πὼς δὲν παραιόνευε κανείς.

Φίλησα τὴν Πέτζυ καὶ τὴν καληνύχτισα.

— Καληνύχτα, Ντέϐυ, μοῦ εἶπε. Πρόσεχε!...

— Μὴν ἀνησυχῆς, ϑὰ τὸν ἔχουν πιάσει κι' ὅλας.

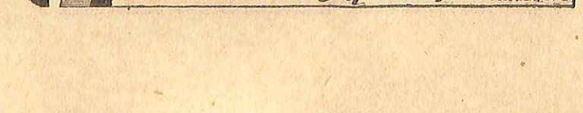

Προϊόν τῶν Γερμανικῶν Ἐργοστασίων **WELLA** Α.Ε

ΒΕΛΛΑ - ΕΛΛΑΣ
Νίκης καί Ξενοφῶντος 14
Τηλ. 32.741

«ΤΕΧΝΙΚΗ»

«Ἡ ὁμορφιά κρυμμένη κατά τήν πόρτα σας.»

Τό μόνο θερνίκι ἀπό New-plasteen τῶν μοντέρνων καλλυντικῶν "MIRACLE". Προστατεύει τά νύχια ἀπό τό σπάσιμο.
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΜΟΝΤΕΡΝΩΝ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ "MIRACLE"
ΧΡΗΤΗΣ 23 - Τηλ. 613.607

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Ἑλένη Κικίδου
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)
Δέχεται: 9—1 π.μ. καί 5—7 μ.μ.
Ὁδός Μετσόβου 25, 1ος ὄροφος (στάσις Μουσείου). Τηλ. 810-975.

— Λές;...

Ἦταν ἀνήσυχη ἀκόμα. Τήν καθησύχασα. Δέ μ' ὄρεσε νά σκέτωμαι πώς ὁ Τζίμ κι' ὁ Στάϊγκ τριγύριζαν ἐλεύθεροι... Δέν ἤθελα νά σκεφθῶ τίποτα.

— Δέ θάκανες ἄσχημα νά περάσης ἀπ' τήν ἀστυνομία, νά ρωτήσης... μοῦ σύστησε ἡ Πέτζυ.

— Θαυμάσια ἰδέα!

— Πρόσεχε, Ντέϐυ! "Αν σέ χάσω...

— Μή λές τέτοια πράγματα. Δέν ὑπάρχει πιά κανείς κίνδυνος. Ἔλα, χαμογέλασε!

Προσπάθησε, γιά νά μ' εὐχαριστήση.

— Θά προσέχης ὅμως; ἐπέμεινε.

— Ναί, σοῦ τό ὑπόσχομαι. Ἄλλωστε δέν ἔχω βαρεθῆ ἀκόμα τή ζωή μου... Θά δῆς τί εὐτυχισμένοι ποῦ θά εἴμαστε, ὅταν παντρευτοῦμε!

Χαμογέλασε, μ' ὅλη της τήν καρδιά τώρα.

—"Ω, ναί... νά παντρευτῶ μ' ἕναν ἄντρα ποῦ τοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη... Δέ φαντάζεσαι πόση ἀνακούφισι νοιώθω! Θά μπορέσω νά ξεχάσω ὅλα ὅσα γίναν!

Τή φίλησα στό μάγουλο καί τῆς εἶπα:

— Θαρθῶ νά πάρουμε μαζί τό πρωϊνό μας, αὔριο στίς 9. Νά φτιάσης αὐγά μέ μπέϊκον.

— Θά τά βρῆς ἕτοιμα!

Πλησίασα μέ προφύλαξι στ' αὐτοκινητό μου. Κάθε εἶδους σκέψεις στριφογύριζαν μέσ' στό μυαλό μου... Μοῦ φαινότανε πώς ὁ Στάϊγκ ἦταν κρυμμένος πίσω ἀπό ἕνα δέντρο ἤ ἕνα θάμνο, ὁπλισμένος μ' ἕνα κυνηγετικό ντουφέκι, ἕνα πιστόλι, ἕνα τσεκοῦρι...ἤ ἕνα γάντζο τοῦ πάγου! "Αλλοτε πάλι, περίμενα νά τόν δῶ νάρχεται καταπάνω μου μέ τ' αὐτοκινητό του, νά μέ παίρνη κάτω ἀπ' τίς ρόδες του, νά μέ λυώνη...

Προχωροῦσα ὡστόσο, μέ καρδιοχτύπι. Θά ξαναγύριζα ἴσως μέσα στό σπίτι, ἄν δέ ντρεπόμουνα, γιατί εἶχα καληνυχτίσει πιά τήν Πέτζυ.

"Ἤξερα καλά πώς θά μέ δεχότανε μέ μεγάλη εὐχαρίστησι. Θά μποροῦσα νά κοιμηθῶ στόν καναπέ... Μά τί ἰδέα θά σχημάτιζε γιά μένα;...

Κι' ὕστερα, γιατί νά φοβᾶμαι ἔτσι; Δέν εἶχα κανένα θετικό λόγο...

"Θελα ἄλλωστε νά μάθω ἄν ἡ ἀστυνομία εἶχε πιάσει τό Τζίμ καί τό Στάϊγκ. Θά ἡσύχαζα τότε...

Δέν εἶδα πουθενά τή μαύρη Καντιλάκ.

"Ἔτρεξα νά χωθῶ στ' αὐτοκινητάκι μου, ἀφοῦ πάσχισα γιά νά ξεκλειδώσω τήν πόρτα του, γιατί τά χέρια μου τρέμανε. Τήν ξανάκλεισα καί τήν κλείδωσα ἀπό μέσα. Κύτταξα μ' ἀγωνία γύρω μου, ἀλλά δέν εἶδα τίποτα τό ἀνησυχαστικό. Ξεροκατάπια κι' ἄνεψα τή μηχανή.

Σκέφτηκα ξαφνικά πώς μποροῦσε νά εἶχαν βάλει μιά βόμβα στό μοτέρ! "Ἤξερα πώς ἦταν τραϐηγμένο ἀπ' τά μαλλιά... μά ἡ φαντασία μου δούλευε.

Κύτταξα πάλι τό δρόμο, δεξιά κι' ἀριστερά. "Ενοιωθα τόν τρόμο νά μοῦ σφίγγη τήν καρδιά.

Κατέϐηκα πάλι ἀπό τ' αὐτοκίνητο, ἄνοιξα τό καπώ κι' ἔψαξα παντοῦ, μέ τό ἠλεκτρικό φανάρι μου. Ἀλλά δέ ϐρήκα τίποτα.

Τάϐαλα μέ τόν ἑαυτό μου, γιά τή δειλία μου... Ὡστόσο, γύρισα ἀπότομα, τρομαγμένος, καί ξανάψαξα μέ τά μάτια μου τόν ἔρημο δρόμο.

Κάθησα πάλι στό ϐολάν, ἔϐαλα μπροστά κι' ἔκανα μισή στροφή, χωρίς νά σκεφτῶ πώς θάπρεπε μᾶλλον νά προχωρήσω ἴσια, ἀπ' τό ϐουλεϐάρτο τῆς Σάντα Μόνικα.

Στό Οὐίλσιρ, ἔστριψα ἀριστερά, πρός τή ϑάλασσα, κι' ὕστερα πάλι ἀριστερά στή γωνιά τῆς Λεωφόρου Λίνκολν, μέ τό σκοπό νά πάω στήν ἀστυνομία.

Δέν ξέρω πότε ἀκριϐῶς κατάλαϐα πώς μέ παρακολουθοῦσε ἕν' αὐτοκίνητο... "Οταν ἀνησύχησα καί κύτταξα στό καθρεφτάκι, τό εἶδα πίσω ἀπ' τό δικό μου... Μιά μαύρη Καντιλάκ, μέ τό Στάϊγκ στό ϐολάν!

Τά ἱδρωμένα χέρια μου σφίξανε σπασμωδικά τό τιμόνι. Τά πόδια μου τρέμανε. Δέν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιϐολία γιά τούς σκοπούς τοῦ Στάϊγκ! Πατοῦσε γκάζι καί μέ πλησίαζε σιγά - σιγά.

Τόν φανταζόμουνα νά μέ φτάνη, νά ἔρχεται δίπλα μου, μ' ἕνα ρεϐόλβερ στό χέρι...

Πάτησα ὡς κάτω τό πεντάλ τοῦ γκαζιοῦ. Τό αὐτοκινητάκι μου ἔκαμε ἕνα πήδημα μπροστά. Κέρδισα λίγη ἀπόστασι. Μά ὁ Στάϊγκ δέν ἄργησε νά μέ ξαναπλησιάση.

Πιό γρήγορα... "Εκατό, ἑκατόν δέκα... "Εξακολουθοῦσε νά πλησιάζη... "Ημουν μουσκεμένος ἀπό ἱδρῶτα ἀγωνίας.

Πέρασα ἀπό ἕνα σταυροδρόμι κι' ἔπειτα ἀπό δεύτερο, μ' ὁλο ποῦ ἦταν ἀναμμένο τό κόκκινο φῶς. "Ελπιζα πώς ϑά μέ σταματοῦσε κάποιος πόλισμαν. Μά δέν ὑπῆρχε κανείς.

Προσπέρασα ἕνα αὐτοκίνητο. Ὁ Στάϊγκ μέ μιμήϑηκε. Ἡ ἀπόστασι μεταξύ μας μίκραινε ὁλοένα.

"Αρχισα ξαφνικά νά πατάω τό κλόξον, μέ τήν ἐλπίδα πώς ὅλος ἐκεῖνος ὁ ϑόρυϐος ϑά τραϐοῦσε κανένα ἀστυνομικό αὐτοκίνητο. Τίποτα ὅμως... Κι' ἡ μεγάλη Καντιλάκ δέν ἔπαυε νά κερδίζη ἔδαφος!

Στό ϐουλεϐάρτο Ὀλύμπικ, μέ εἶχε φτάσει σχεδόν. Ἡ καρδιά μου χοροπηδοῦσε μέσ' στό στῆϑος μου, σάν πίϑηκος φυλακισμένος σέ κλουϐί.

Ἦταν ἡ παλιά μέϑοδος τῶν γκάνγκστερς τοῦ Σικάγου: νά πλευρίζουν μέ τ' αὐτοκίνητό τους ἕν' ἄλλο καί ν' ἀδειάζουν τίς σφαῖρες τους στό κεφάλι τοῦ ὁδηγοῦ.

Τώρα ὁ Στάϊγκ ἦταν δίπλα μου σχεδόν. "Ερριξα μιά ματιά πάνω ἀπ' τόν ὦμο μου καί διέκρινα τό πρόσωπό του, χλωμό σάν κέρινο. Τό χέρι μου ἄφησε τό κλάξον. Ἐκεῖνος σήκωσε τό δικό του. Μέ σημάδευε...

Φρενάρισα τόσο ἀπότομα, ποῦ λίγο ἔλειψε νά περάσω ἀνάμεσα στό παρμπρίζ. Τά λάστιχά μου στρίγγλισαν πάνω στήν ἄσφαλτο. Τ' αὐτοκίνητο ντεραπάρισε καί σταμάτησε. Ὁ Στάϊγκ συνέχισε τό δρόμο του καί διέσχισε τό σταυροδρόμι.

Γύρισα πρός τά πίσω, πανικόϐλητος, καί τράϐηξα πρός τή ϑάλασσα, ἀπ' τό ϐουλεϐάρτο Ὀλύμπικ. Δέν ἤξερα πιά τί ἔκανα... Κάπου ἐκεῖ ϐρισκόταν ἡ ἀστυνομία, μά δέν ἤξερα ἀκριϐῶς τό δρόμο. Ἡ μόνη μου σκέψι ἦταν νά ξεφύγω ἀπ' τό Στάϊγκ, τοῦ ἤϑελε νά μέ σκοτώση!

"Εφτανα σέ μιά δεύτερη διασταύρωσι, ὅταν ἡ Καντιλάκ ἔκανε στροφή καί μέ κυνήγησε πάλι. Σκέφτηκα μ' εὐγνωμοσύνη τόν προηγούμενο ἰδιοκτήτη τοῦ αὐτοκινήτου μου. Περιποιόταν πολύ τή μηχανή του. Σ' αὐτήν ϐάσιζα τώρα τίς τελευταίες ἐλπίδες μου... Μόνο μέ τήν ταχύτητα καί τήν εὐκινησία ϑά μποροῦσα ἴσως νά γλυτώσω ἀπό μιά σφαῖρα στό κεφάλι!

"Οταν ὅμως πέρασα ἀπερίσκεπτα τό σταυροδρόμι τῆς Τετάρτης Ὁδοῦ, ἔμπηξα μιά φωνή φρίκης. Δέ μποροῦσα πιά νά πάω στήν ἀστυνομία! Θάϐγαινα στόν αὐτοκινητόδρομο. Καί σέ μιά ἴσια γραμμή, δέ ϑά μποροῦσα ποτέ νά ξεφύγω ἀπ' τήν Καντιλάκ!

Καϑώς ἔπαιρνα τόν κατήφορο, εἶδα ν' ἀλλάζουν τά φῶτα πίσω μου. Ὁ Στάϊγκ ἀναγκάστηκε νά σταματήση λίγο, γιά ν' ἀφίση νά περάση ἕνα καμιόνι μέ ρεμοῦλκα.

Κέρδισα ἔτσι καμμιά πεντακοσαριά μέτρα. Χώϑηκα στό τοῦνελ, κάτω ἀπό τή Δευτέρα Ὁδό.

Πῆρα ὕστερα τή στροφή καί ϐρέϑηκα στόν αὐτοκινητόδρομο τοῦ Εἰρηνικοῦ. Πάτησα γκάζι ὡς κάτω. Τ' αὐτοκίνητό μου ἔκανε ἕνα πήδημα πρός τά ἐμπρός. Εἶχα τήν ἐντύπωσι πώς πετοῦσα. Ἡ ἐξάτμισι ἔκανε δαιμονισμένο ϑόρυϐο.

"Ετρεχα δίπλα στό σκοτεινό ὠκεανό καί στούς ψηλούς λόφους τῆς Σάντα Μόνικα, μέ 140 τήν ὥρα. Ξαφνικά, διέκρινα μακρυά πίσω μου τούς προϐολεῖς τῆς μεγάλης Καντιλάκ ποῦ ϐγαίνανε ἀπ' τό τοῦνελ.

Στή διασταύρωσι τοῦ δρόμου τῆς Σάντα Μόνικα, παρατήρησα πώς ὁ Στάϊγκ κέρδιζε ἔδαφος. Καμμιά Φόρτ, ὅσο καλοδιατηρημένη κι' ἄν ἦταν, δέ μποροῦσε νά παραϐγῆ μ' ἕνα τέτοιο αὐτοκίνητο...

Ὁ ἱδρώτας κυλοῦσε στά μελίγγια μου, στά φρύδια μου... Μοῦ φαινόταν σάν ἕνα τρελλό ὄνειρο! Εἶχα ἔρϑει στήν Καλιφορνία νά χαρῶ τόν ἥλιο, καί δυό μῆνες ἀργότερα ἕνας φονιᾶς μέ κυνηγοῦσε μ' αὐτοκίνητο γιά νά μέ ξεκάνη!

Δέ μποροῦσα νά μείνω ἀκόμα στόν αὐτοκινητόδρομο. Θά μ' ἔφτανε εὔκολα. "Επρεπε νά προσπαθήσω νά τόν ξεγελάσω μέ κόλπα...

"Εστριψα στήν ὁδό Κανάλ. Εἶχα περάσει τό πρῶτο σταυροδρόμι, ὅταν εἶδα νά στρίϐη κι' ὁ Στάϊγκ. Στή δεύτερη διασταύρωσι, ἔστριψα πάλι ἀριστερά.

Βρήκα μπροστά μου δυό δρόμους. Πῆρα μηχανικά τό δεξιό. "Ημουν τόσο τρομαγμένος, ὥστε δέ μποροῦσα νά σκεφτῶ πώς ἦταν ἴσως ἀδιέξοδος...

Ἀνέϐηκα στό λόφο καί ξανακατέϐηκα ἀπ' τό ἄλλο μέρος. Οἱ προϐολεῖς τῆς Καντιλάκ ἔρχονταν καταπάνω μου.

Τά χέρια μου γλυστροῦσαν στό ϐολάν. Τά σκούπιζα κάϑε τόσο πάνω στό παντελόνι μου. Δέν ἤξερα πιά ποῦ ϑά κατέληγα... Εἶχα χάσει κάϑε ἐλπίδα πώς ϑά συναντοῦσα ἕνα πόλισμαν. Τό μόνο ποῦ μποροῦσε νά μέ σώση τώρα, ἦταν τό παλιό αὐτακινητάκι μου. Προσευχόμουνα ν' ἀνϑέξη σέ μιά τέτοια δοκιμασία. Ἄν πάϑαινε κάτι, ἤμουν χαμένος!

Τά μάτια μου πονοῦσαν, ὁλά δέ σκεπτόμουνα κάν νά φορέσω τά γυαλιά μου. "Ενας κατήφορος ἀκόμα. Δυό σταυροδρόμια... Γιά καλή μου τύχη, εἶχα διαλέξει τόν καταλληλότερο δρόμο...

Πέρασα κάτι «κορδέλλες», μιά γέφυρα, ἕνα σκοτεινό δάσος — τόσο σκοτεινό, ὥστε μοῦ ϑύμισε τό δάσος τοῦ Χοῦρτγκεν. Ἔτσι εἶχε κινδυνέψει κι' ἐκεῖ ἡ ζωή μου, στόν πόλεμο. Τότε ἤμουν πεζός καί μέ στολή. Τώρα ἤμουν μ' αὐτοκίνητο, μέ πολιτικά καί δέν ἤταν πόλεμος. Μέ κυνηγοῦσε ὅμως κάποιος, γιά νά μέ σκοτώση, γιατί τόν εἶχαν διατάξει. Πῶς ὑπάρχουν ἄνϑρωποι ποῦ ὑπακοῦνε σέ τέτοιες διαταγές;...

Κι' αὐτός ποῦ τόν διάταξε, ἦταν ἄλλοτε φίλος μου!

Βρισκόμουν τώρα στήν ἀνοιχτή ἐξοχή. Δέν εἶχα ἐλπίδα νά συναντήσω ψυχή ζωντανή... Οἱ λόφοι ἐκείνοι ἦταν ἔρημοι, ἀκατοίκητοι.

Ὁ δρόμος ἀνηφόριζε ἀπότομα, ὅλο κορδέλλες. Ἀνέϐαινα μέ δεύτερη ταχύτητα, μέ τό γκάζι πατημένο ὡς κάτω.

Δέ μέ εἶχε γελάσει ἐκεῖνος ποῦ μοῦ πούλησε τ' αὐτοκίνητο, ὅταν μοῦ ἐξυμνοῦσε τά προσόντα του! Ποτέ δέν πίστευα πώς ϑάχε τόση ταχύτητα κι' ἀντοχή.

Ξαφνικά, εἶδα ἕνα ἀναποδογυρισμένο καμιόνι, ποῦ ἔφραζε τό δρόμο.

"Εστριψα ἀπότομα τό ϐολάν, πέρασα ἀπ' τό διπλανό χωράφι καί ξαναϐγῆκα στό δρόμο. "Ημουν τυχερός: Ὁ Στάϊγκ δέ ϑά μποροῦσε τόσο εὔκολα νά περάση μέ τό ϐαρύ αὐτοκίνητό του ἀπ' τό μαλακό ἔδαφος...

Πραγματικά, εἶδα τά φῶτα του νά τραντάζωνται, νά στρίϐουν, καί κατάλαϐα πώς εἶχε ντεραπάρει τ' αὐτοκίνητό του κι' εἶχε χωϑῆ στό χῶμα.

Συνέχισα τό δρόμο μου. Πέρασα μιά μεγάλη ἀνοιχτή καγκελλόπορτα κι' ἀκολούϑησα μιά ἀσφαλτοστρωμένη ἀλλέα. Ἀριστερά, φάνηκε ὁ σκοῦρος ὄγκος ἑνός μεγάλου σπιτιοῦ.

Ἀναγνώρισα ξαφνικά τό μέρος: Βρισκόμουν στό ἰδιωτικό πάρκο Γουίλ Ρότζερς, ὅπου εἴχαμε κάνει ἄλλοτε περίπατο μέ τήν Πέτζυ.

Τό σπίτι ἦταν κλειστό, ἀκατοίκητο. Στό πάρκο δέν ὑπῆρχε ψυχή.

Ἡ καρδιά μου σφίχτηκε, ὅταν ἄκουσα τ' αὐτοκίνητο τοῦ Στάϊγκ νά μέ κυνηγάη πάλι, ἀφοῦ πέρασε τό ἐμπόδιο.

Δυό δρόμοι παρουσιάζονταν τώρα μπροστά μου. Ὁ ἕνας, ποῦ πήγαινε ἴσια, ἔϐγαζε — καϑώς ϑυμόμουνα — στήν κεντρική εἴσοδο, ποῦ ϑά τήν εὕρισκα ἴσως κλειστή.

Μέσα σέ μερικές στιγμές, πῆρα τήν ἀπόφασί μου: Ἀκολούϑησα ἕνα δρομάκι, πρός τ' ἀριστερά, ποῦ περνοῦσε πάνω ἀπό μιά στενή γέφυρα. Τά φτερά τοῦ αὐτοκινήτου μου ξύσανε τά δυό τοιχάκια της, καϑώς περνοῦσα ἀνάμεσά τους.

Βρέϑηκα σέ μιά δεντροστοιχία καί πάτησα πάλι γκάζι. Δέν ἤξερα ὡστόσο ποῦ, ϑά μ' ἔϐγαζε.

Πέρασα ὁλοταχῶς μπροστά ἀπό διάφορα μικρά ϐοηϑητικά κτίρια, ὅλα κλειστά καί σκοτεινά. Εἶχα καρφωμένα τά μάτια μου στό δρόμο, ἀναζητῶντας μιά ἔξοδο.

Ἀλλ' ὁ δρόμος ἦταν ἀδιέξοδος. Βρέϑηκα σέ λίγο μέσα στά χωράφια καί στούς ϑάμνους. Τό μαλακό ἔδαφος ἔκοψε τήν ταχύτητά μου. Στό τέλος, τ' αὐτοκίνητο ντεραπάρισε, λίγο ἔλειψε ν' ἀναποδογυριστῆ καί σταμάτησε.

"Ανοιξα τήν πόρτα, πῆδησα ἔξω κι' ἔτρεξα πρός ἕνα δεντροφυτεμένο λόφο ποῦ ἔϐλεπα ἀριστερά μου. Προσπαϑοῦσα νά μή ϐρεϑῶ μέσα στή φωτεινή δέσμη τῶν προϐολέων τῆς Φόρτ.

"Ακουσα τήν Καντιλάκ νά χώνεται κι' ἐκείνη στό χωράφι καί νά σταματάη. Μιά πόρτα ἀνοιγοκλεισε δυνατά κι' ἀκούστηκαν ϐήματα ποῦ μέ κυνηγοῦσανε.

Ἄρχισα νά σκαρφαλώνω στό λόφο. Μά ὁ Στάϊγκ ἦταν ἀπίστευτα γρήγορος γιά ἕνα ἄνϑρωπο μέ τή δική του σωματική διάπλασι. Κόντευε νά μέ φτάση! Καί δέ μποροῦσα νά σκαρφαλώσω χωρίς νά κάνω ϑόρυϐο, καϑώς ἄνοιγα δρόμο ἀνάμεσα στά ϐάτα καί στ' ἀγκάϑια. Τά χέρια καί τά πόδια μου εἶχαν καταγρατζουνιστῆ, τά μανίκια μου καί τά σκέλη τοῦ παντελονιοῦ μου εἶχαν γίνει κουρέλια...

Ὁ Στάϊγκ δέν ἔϐγαζε λέξι. ϑάλεγε κανείς πώς ἦταν ἕνα ρομπότ, ἕνα αὐτόματο μηχάνημα καταστροφῆς! "Ερχεται πίσω μου. "Ακουγα τά μεγάλα πόδια του νά χτυπάνε τό χῶμα, τό χοντρό κορμί του νά παραμερίζη τά χαμόκλαδα.

Μοῦ φάνηκε πώς κάποιο ἀγρίμι ἔτρεχε κάπου κοντά μου. Κι' ἡ καρδιά μου σφίχτηκε ἀκόμα πιό πολύ, γιατί ϑυμήϑηκα τίς πατημασιές τῶν «κούγκαρ», ποῦ εἴχαμε δῆ μέ τήν Πέτζυ...

Μοῦ καϑόταν ἡ ἀνάσα, πονοῦσαν τά πλευρά μου, ἤμουν μουσκεμένος στόν ἱδρῶτα. Μά δέ μποροῦσα, ϐέϐαια, νά σταματήσω...

Σκέφτηκα μιά στιγμή νά πέσω χάμω, νά καλλήσω στό χῶμα, μέ τήν ἐλπίδα πώς ϑά περνοῦσε δίπλα μου ὁ Στάϊγκ χωρίς νά μέ δῆ. Μά ἦταν πολύ ἐπικίνδυνο... "Οταν δέ ϑ' ἄκουγε πιά τά τραντάγματα τοῦ καρδιοχτυπιοῦ μου, ϑά καταλάϐαινε ἴσως τό κόλπο μου! Καί ϑά μ' ἔκανε κάσκινο στίς σφαῖρες!...

"Ετρεχα, ἔτρεχα, μέ τή ψυχή στό στόμα, χτυπώντας πάνω στά χαμηλά κλαδιά, σκοντάϕοντας στούς ϑάμνους, παραπατώντας. Ἦταν ϑαῦμα πώς δέ μέ εἶχε ἀτραϐήσει κανένα κλωνάρι! Μοῦ εἶχαν ὅμως καταξεσκίσει τό μέτωπο καί τό πρόσωπο.

Τό κεφάλι μου πονοῦσε ἀνυπόφορα...

"Εφτασα ἐπιτέλους στήν κορυφή τοῦ λόφου. Ἡ σιλουέτα μου ζωγραφίστηκε γιά μιά στιγμή μπροστά στό φόντο τοῦ οὐρανοῦ. Βρόντηξε ἀμέσως μιά πιστολιά, κι' ἡ σφαῖρα σφύριξε δίπλα μου.

Κατηφόρισα ἀπό ἕνα μονοπάτι. "Ετρεχα σάν τρελλός. Ἀπο-

Ὅλες ἡ ἀτέλειες τοῦ δέρματος ἐξαφανίζονται σέ μιά ἑβδομάδα

Ὁ ἀέρας εἶναι γεμᾶτος μικρόϐια καί σκόνες ποῦ ἔρχονται σέ ἐπαφή μέ τήν ἐπιδερμίδα σας, μέ ἀποτέλεσμα νά κλείσουν οἱ πόροι. Τότε τό δέρμα σας χάνει τή φινέτσα του καί τή φυσική του στιλπνάδα καί παρουσιάζοντα: ὁλες ἡ δυσάρεστες συνέπειες: τά σπυριά, τά μαῦρα στίγματα, κοκκινίλες κτλ.

Γιά νά διατηρήσετε καί νά ἔχετε ὡμορφο δέρμα πρέπει νά τό προστατεύετε ἀπό ὅλα αὐτά τά δυσάρεστα.

Ἡ Νέα Κρέμα TOKALON σέ κρυτιά, κατόπιν εἰδικῆς μελέτης, παρασκευάζεται πρός αὐτόν τόν σκοπόν. Χάρις στίς ἀντισηπτικές της ἰδιότητες, ἡ νέα αὐτή κρέμα μεταμορφώνει τό δέρμα σας μέ τίς πρῶτες κιόλας μέρες, καί τό διατηρεῖ φρέσκο, ἁπαλό καί ϐελουδένιο. Μέ μακιγιάζ ἤ χωρίς μακιγιάζ ἡ Νέα Κρέμα TOKALON, ὡμορφαίνει καί ξανανειώνει τήν ἐπιδερμίδα σας

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα

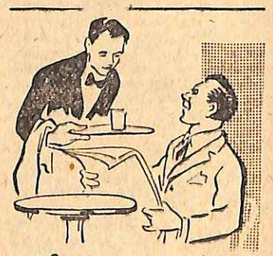

Τί θά πάρετε;

Μά θέλει ρώτημα;

ΦΙΞ ϐέϐαια. Μιά δροσιστική, εὐχάριστη, ΦΙΞ. Δίνει καί στό πιό ἁπλό γεύμα πανηγυρική ὄψι, χαρίζει ὑγεία, τονώνει τόν ὀργανισμό, δέν διαφωνεῖ ποτέ μέ τό στομάχι. Μήν καϑυστερεῖτε τήν παραγγελία σας

ΦΙΞ ΚΑΝΕΙ ΚΑΛΟ

τελοῦσα ἕνα περίφημο στόχο, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ...

Δὲν ξέρω τί σκεπτόμουνα... Ἴσως μονάχα ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπ' τὸ Στάϊγκ.

Τὰ πόδια μου τρέμανε. Ἤμουν ἕτοιμος νὰ σωριαστῶ χάμω... Μὰ ἔτρεχα ἀκόμα.

Ἀκούστηκε δεύτερη πιστολιά. Ἡ σφαῖρα χτύπησε τὸ χῶμα, μπροστὰ στὰ πόδια μου.

Ἄφησα τὸ μονοπάτι κι' ἔστριψα δεξιά, χωρὶς νὰ ξέρω ποῦ πήγαινα. Ἔχασα τὴν ἰσορροπία μου, ἔπεσα καὶ κατρακύλησα στὴν πλαγιὰ τοῦ λόφου, ἀνάμεσα στὰ χαμόκλαδα.

Προσπαθοῦσα ν' ἁρπαχτῶ ἀπὸ κάπου, νὰ κρατηθῶ. Ἀλλά, μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ εἶχα, τὸ μόνο ποὺ κατάφερνα ἦταν νὰ γδάρω τὰ χέρια μου στοὺς θάμνους. Χτυποῦσα στὶς πέτρες, στὰ κλαδιά... ὥσπου ἔκανα μιὰ τελευταία τούμπα καὶ βρέθηκα πεσμένος μὲ τὸ πλευρό.

Ὁ φόβος μ' ἔκανε νὰ τιναχτῶ ἀμέσως ὄρθιος. Μὰ δὲ μποροῦσα ν' ἀνασάνω. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ὁ ἀέρας δὲν εἰσχωροῦσε πιὰ στὰ πλεμόνια μου. Πονοῦσα ἀνυπόφορα στὸ πλευρό, στὰ χέρια, στὰ πόδια... Ὡστόσο, τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως μ' ἔσπρωξε νὰ τρέξω πάλι...

Βρισκόμουν σὲ μιὰ ρεματιὰ βαθειά, σκοτεινή. Ἄκουσα θόρυβο πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου. Σταμάτησα ἀμέσως. Εἶχα κάνει τὴ σκέψη ὅτι, ἂν ἔμενα ἀκίνητος, ὁ Στάϊγκ θὰ φανταζόταν πὼς εἶχα σκοτωθῆ πέφτοντας...

Ἀνασήκωσα τὸ κεφάλι μου κι' εἶδα τὴ σιλουέτα του, ψηλὰ στὸ λόφο. Κύτταξε πρὸς τὰ κάτω. Συγκράτησα ἀκόμα καὶ τὴν ἀναπνοή μου.

Ὁ Στάϊγκ ἔσκυψε κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνη. Συνέχισα τότε τὸ τρέξιμό μου. Τὰ δεντράκια μὲ μαστιγώνανε μὲ τὰ κλαδιά τους, τὰ βάτα γαντζώνονταν ἀπάνω μου, σὰν ἁρπαχτικὰ χέρια, τὰ φύλλα μὲ χτυπούσανε στὸ πρόσωπο.

Πῶς πονοῦσα στὸ στῆθος!... Προσπαθοῦσα ν' ἀνασάνω, μὲ τὸ στόμα διάπλατα ἀνοιχτό...

Ξαφνικὰ σκόνταψε κι' ἔπεσε κι' ὁ Στάϊγκ. Σταμάτησα κι' ἀφουγκράστηκα. Δὲν ἔβλεπα τίποτα, ἀλλὰ τὸν ἄκουσα νὰ κατρακυλάη καὶ νὰ γκρεμίζεται τελικὰ ἀπὸ κάποιο ὕψος, μ' ἕνα ὑπόκωφο κρότο...

Ἀπλώθηκε ὕστερα σιωπή. Μήπως εἶχε σκοτωθῆ;... Ἢ εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις του;

Περίμενα μ' ἀγωνία, μὲ τ' αὐτὶ τεντωμένο...

Ὅταν τὸν ἄκουσα σὲ λίγο νὰ σαλεύη πάλι, στράφηκα κι' ἄρχισα νὰ τρέχω.

Μὲ ἀκολουθοῦσε πάντα, ἀργὰ ἀλλ' ἀμείλικτα. Ἔπρεπε νάναι τρελλός! Δὲ χωροῦσε ἄλλη ἐξήγησι... Κανεὶς λογικὸς ἄνθρωπος δὲ μποροῦσε νἄχη τέτοια ἀκλόνητη ἀπόφασι νὰ σκοτώση ἕναν ἄλλο! Τὸ χοντρὸ γερμανικὸ κεφάλι του δὲν ἤξερε τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸ φονικὸ μίσος...

Ἔπεσα ξαφνικὰ πάνω σ' ἕνα ἐμπόδιο... καὶ κατάλαβα πὼς εἶχα πιαστῆ στὴν παγίδα! Μπροστά μου ὀρθωνότανε μιὰ πλαγιὰ σχεδὸν κατακόρυφη, ἀδιάβατη!

Ἔπρεπε νὰ γυρίσω πρὸς τὰ πίσω ἢ νὰ κάνω τὸ γῦρο της. Στὴ δεύτερη ὅμως περίπτωσι, θὰ βρισκόμουν ξεσκέπαστος, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ!

Μ' ἔπνιξε ὁ πανικός. Λίγο ἔλειψε νὰ οὐρλιάσω, νὰ ζητήσω βοήθεια. Μά, μὲ τὴ λίγη λογικὴ ποὺ μοῦ ἀπόμενε, κατάλαβα πὼς θἄταν ἀνώφελο, πὼς δὲ θὰ μ' ἄκουγε κανεὶς — κανεὶς ἄλλος ἀπ' τὸ Στάϊγκ!

Ὁ φονιᾶς σκόνταβε ἀνάμεσα στοὺς θάμνους, πίσω μου.

Αὐτὸ τὸ κυνηγητὸ ἄρχιζε νὰ μοἀζη μὲ ἐφιάλτη. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ὁ Στάϊγκ ἤξερε πάντα ποῦ θὰ μ' εὕρισκε, ὅσο κι' ἂν κρυβόμουνα.

Ἀποφάσισα νὰ σκαρφαλώσω στὸ γκρεμνὸ ποὺ ὑψωνότανε μπροστά μου. Μερικοὶ ἀπ' τοὺς θάμνους, ἀπ' τοὺς ὁποίους κρεμιόμουνα, κρατοῦσαν καλά. Ἄλλοι ξερριζώνονταν ἀπ' τὸ βάρος μου. Ὡστόσο ἀνέβηκα σιγὰ-σιγά, μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες.

Ὁ Στάϊγκ πλησίαζε... Κατάφερα νὰ σκαρφαλώσω μερικὰ μέτρα ἀκόμα.

Ὕστερα σταμάτησα ξαφνικά, κόλλησα στὸ χῶμα καὶ προσπάθησα νὰ μείνω τελείως ἀκίνητος. Εἶχα δῆ τὸ Στάϊγκ νὰ ξεπροβάλλη ἀπ' τὰ χαμόκλαδα, στὰ πόδια τοῦ γκρεμνοῦ.

Ἔσφιξα τὰ δόντια μου, λαχανιασμένος. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε σὰν νὰ πήγαινε νὰ σπάση...

Πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ μὴ μὲ εἶδε;... Τὸ θεωροῦσα τελείως ἀπίθανο — γιατὶ δὲν ἤξερα ὅτι εἶχε χάσει τὰ γυαλιά του, πέφτοντας, κι' ὅτι χωρὶς αὐτὰ δὲν ἔβλεπε σχεδὸν τίποτα...

Ξαφνικά, μιὰ πέτρα ξεκόλλησε κάτω ἀπ' τὸ πόδι μου κι' ἔπεσε δίπλα ἀκριβῶς στὸ Στάϊγκ! Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος μου...

Ἦταν μιὰ σκηνὴ ἐφιαλτική: Ἕνας φονιᾶς μισόστραβος, ἔτοιμος νὰ μοῦ φυτέψη μερικὲς σφαῖρες στὸ κορμί, κι' ἐγὼ κολλημένος σὰ μυῖγα στὴν ἀπόκρυμνη πλαγιά, δέκα μέτρα ψηλότερά του!

Σκέφτηκα πὼς ὁ Τζὶμ εἶχε κερδίσει ἐπιτέλους τὸ παιχνίδι...

Ὁ Στάϊγκ ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνη κι' αὐτός.

Δὲν ἄξιζε πιὰ τὸν κόπο νὰ συνεχίσω, τὸ ἤξερα! Ὁ γκρεμνὸς γινόταν ἀκόμα πιὸ ἀπότομος καὶ σχεδὸν γυμνός. Ποτὲ δὲ θὰ μποροῦσα νὰ φτάσω στὴν κορυφή του!

Ἤμουν ἄλλωστε τόσο ἐξαντλημένος!... Ἑτοιμος νὰ γλυστρήσω καὶ νὰ πέσω!

Τὰ μάτια μου καὶ τὸ μυαλό μου εἶχαν θολώσει... Δὲν εὕρισκα τίποτα γιὰ ν' ἀμυνθῶ. Μοῦ χρειαζόταν κάποιο ὅπλο — ἕνα ραβδί, μιὰ πέτρα, ὁ,τιδήποτε...

Ἄρχισα νὰ ψάχνω γύρω μου, στὰ σκοτεινά. Τέλος, ἀνακάλυψα ἐκεῖνο ποὺ μοῦ χρειαζόταν: ἕνα βράχο, ποὺ βρισκόταν σὲ ἰσορροπία, πρὸς τὰ δεξιά μου.

Καθὼς τὸν φαχούλευα, ἔπεσε λίχο χῶμα πάνω στὸ Στάϊγκ. Ἐκεῖνος δὲν εἶπε τίποτα, ἀλλ' ἐξακολούθησε μὲ πεῖσμα τὸ σκαρφάλωμα.

Ἄκουγα τὴ λαχανιασμένη ἀναπνοή του. Βουδὸς κι' ἀναίσθητος, ἀνέβαινε σιγὰ-σιγά, ἐρχότανε νὰ μὲ σκοτώση!

Ὁ φόβος πάγωνε τὸ αἷμα στὶς φλέβες μου.

Ἔσκυψα κι' ἔπιασα πάλι τὸ βράχο. Τὸν κούνησα, τὸν ξεκόλλησα σχεδόν. Μοῦ φαινότανε κάθε στιγμὴ πὼς θὰ ἔνοιωθα τὴν κάνη τοῦ πιστολιοῦ τοῦ Στάϊγκ νὰ κολλᾶη στὸ μελίγγι μου...

Ἡ ἀναπνοή του ἀκουγόταν ὁλοένα κοντύτερα. Κόντευε νὰ μὲ φτάση! Ἔβγαλα μιὰ κραυγὴ φρίκης. Πολὺ ἀργά... ἦταν πολὺ ἀργά!...

Μ' εἶχε ἀκούσει, ἤμουν βέβαιος... Σὲ μερικὲς στιγμὲς θὰ μὲ διέκρινε στὰ σκοτεινά. Τὰ χέρια του μοῦ ἄγγιζαν σχεδὸν τὰ πόδια!

Παραμέρισα ἀπότομα. Γλύστρησα καὶ πιάστηκα μὲ τόνα χέρι ἀπὸ μιὰ χοντρὴ ρίζα καὶ μὲ τ' ἄλλο ἀπ' τὸ βράχο.

Κύτταξα πρὸς τὰ κάτω, ἐνῶ ἀναζητοῦσα μὲ τὰ πόδια μου ἕνα γερὸ στήριγμα, γιὰ νὰ μπορέσω νά ἔχω ἐλεύθερα καὶ τὰ δυό μου χέρια.

Ὁ Στάϊγκ βρισκόταν ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω μου. Εἶχε σταματήσει, ἀνασήκωνε τὸ κεφάλι του κι' ἔψαχνε μέσα στὴν τσέπη του... Μέσα στὴν ἀπόλυτη σιωπή, ἄκουγα τὸ τρίψιμο του χεριοῦ του πάνω στὸ ὕφασμα...

Ἅρπαξα τὸ βράχο καὶ προσπάθησα νὰ γυρίσω. Ἀκούγοντας τὸν ἐλαφρὸ θόρυβο ποὺ ἔκανα, ὁ Στάϊγκ σήκωσε τὸ χέρι του. Μιὰ πιστολιὰ ἀντήχησε ,κι' ἔνοιωσα ἕνα κάψιμο στὸ δεξιὸ ὦμο.

Ὁ πόνος μ' ἔκανε νὰ μὴ σκεφτῶ πιὰ τίποτα! Δίχως νὰ νοιαστῶ γιὰ τὴν ἰσορροπία μου, ξεκόλλησα τὸ βράχο κι' ἔπεσα μαζὶ μ' αὐτὸν πάνω στὸ Στάϊγκ!

Ἐκεῖνος σήκωσε πάλι τὸ ὅπλο του. Ἀλλὰ δὲν πρόλαβε νὰ ξαναπυροβολήση. Ἡ τεράστια πέτρα ποὺ κρατοῦσα μπροστά μου, τὸν βρῆκε στὸ πρόσωπο. Καὶ κατρακυλήσαμε μαζί, σὰν σπασμένοι φασουλῆδες...

Ἐγὼ ὅμως κατώρθωσα ν' ἁρπαχτῶ ἀπὸ ἕνα θάμνο κι' ἔμεινα κρεμασμένος στὸ κενό, ἐνῶ τὸ κορμὶ τοῦ Στάϊγκ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτη, χτυπώντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ἄργησα νὰ ξαναβρῶ τὴν ἀναπνοή μου... Ὅταν ἐπιτέλους συνῆλθα κάπως, κατέβηκα σιγὰ-σιγά, μὲ προφύλαξι.

Ἔφτασα δίπλα στὸ ἀκίνητο κορμὶ τοῦ Γερμανοῦ. Ἔσκυψα πάνω του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἕνας ματωμένος πολτός! Δὲ ζοῦσε πιά.

Εἶδα κι' ἔπαθα γιὰ νὰ νικήσω τὴ ναυτία μου.

Πρόσεξα ἀκόμα πὼς τὸ ἀριστερὸ χέρι τοῦ Στάϊγκ εἶχε παράξενο σχῆμα. Καὶ κατάλαβα πὼς εἶχε σκαρφαλώσει στὸ γκρεμνό, κυνηγώντας με, μὲ τὸ ἕνα του μπράτσο σπασμένο ἀπ' τὸ προηγούμενο πέσιμό του!

★

Δὲν ξέρω πῶς ξαναβρῆκα τ' αὐτοκίνητό μου... Ἤμουν σὲ καλὴ κατάστασι. Τὰ πόδια μου τρέμανε. Ἀνατρίχιαζα ἀπ' τὴ δροσιὰ τῆς νύχτας. Καὶ σκούπιζα κάθε τόσο τὸν ἱδρῶτα ποὺ κυλοῦσε στὸ πρόσωπο καὶ στὸ λαιμό μου.

Εἶχα καθῆ στὴν ἐρημιά, δὲν ἤξερα ποῦ βρισκόμουνα...

Ἐπιτέλους, εἶδα τὰ φῶτα τῆς Καντιλὰκ κι' ἄκουσα τὸ βουητὸ τοῦ μοτέρ της, ποὺ εἶχε μείνει ἀναμμένο...

Γλύστρησα μέσα στ' αὐτοκίνητό μου καὶ σωριάστηκα στὸ κάθισμα. Ἄναψα τὸ ἐσωτερικὸ φῶς κι' ἔμεινα ξαπλωμένος λίγη ὥρα, ἀκίνητος, γιὰ νὰ ξαναβρῶ τὴν ἀνάσα μου. Ὕστερα γύρισα ἀνάσκελα κι' ἀκούμπησα τὰ πόδια μου κάπου ψηλά.

Πρέπει ν' ἀποκοιμήθηκα ἢ νὰ χάσα τὶς αἰσθήσεις μου πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα... Ὅταν ἄνοιξα ὕστερα τὰ μάτια μου, κύτταξα γύρω μου. Γιὰ ἕνα λεπτό, δὲν ἤξερα πιὰ τί μοῦ εἶχε συμβῆ. Ὕστερα τὰ θυμήθηκα ὅλα κι' ἀνασηκώθηκα, βογγώντας. Ὅλο τὸ κορμί μου πονοῦσε, σὰν νὰ μοῦ εἶχανε σπάσει τὰ κόκκαλα καὶ νὰ μοῦ εἶχανε γδάρει τὸ πετσί...

Ἔκανα πίσω, μὲ τ' αὐτοκίνητο, καὶ βγῆκα στὸ δρόμο. Δὲν ἀγχιζα καθόλου τὴν Καντιλάκ. Τὴν ἄφησα ἔτσι, μὲ τὰ φῶτα καὶ τὸ μοτὲρ ἀναμμένα.

Ἔκανα μισὴ στροφὴ καὶ ξαναγύρισα πρὸς τὴν πόλι.

Σταμάτησα σ' ἕνα μπὰρ τοῦ αὐτοκινητόδρομου, γιὰ νὰ τηλεφωνήσω στὸ Τζόνες. Τοῦ εἶπα πὼς θὰ γύριζα στὸ σπίτι μου.

Μοῦ ζήτησε νὰ περάσω πρῶτα νὰ τὸν δῶ, μὰ ἔκλεισα τὸ τηλέφωνο, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσω. Ἤμουν τόσο κουρασμένος!..

Ξαναγύρισα στ' αὐτοκίνητό μου. Ἀνυπομονοῦσα νὰ πέσω στὸ κρεβάτι καὶ νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα...

Ἀκολουθήσα ἀργὰ τὴν Ἑβδόμη Ὁδό, ἔστριψα ἀριστερὰ στὸ βουλεβάρτο Οὐίλσιρ καὶ σταμάτησα τ' αὐτοκίνητο ἀντίκρυ στὸ σπίτι μου.

Ἄνοιξα τὴν πόρτα καὶ προχώρησα τρεκλίζοντας στὰ σκοτεινὰ πρὸς τὸ λουτρό. Ἄναψα τὸ φῶς καὶ κυττάχτηκα στὸν καθρέφτη τοῦ φορητοῦ φαρμακείου. Τὸ πρόσωπό μου ἦταν καταχτυπημένο καὶ γδαρμένο. Ἔτριξα τὰ δόντια μου ἀπ' τὸν πόνο.

Ἄνοιξα τὸ ξεσκισμένο πουκάμισό μου, γιὰ νὰ ἐξετάσω τὸ πηγμένο αἷμα ποὺ εἶχε τὴ γρατζουνιὰ ποὺ μοῦ εἶχε κάνει ἡ σφαῖρα. Ἔπνιξα ἕνα βογγητό. Ὕστερα κυττάχτηκα καλὰ στὸν καθρέφτη καὶ μ' ἔπιασε ἕνας τρελλὸς θυμός.

Θἄθελα, ἂν ἦταν δυνατό, νὰ ξανασκοτώσω τὸ Στάϊγκ... καὶ τὸ Τζὶμ μαζί, μὲ τὴν ἴδια πέτρα!

— Κάθαρμα! Κτῆνος! Παλιάνθρωπε! φώναξα.

— Ὥστε δὲν πέτυχε λοιπόν; πρόφερε ἡ φωνὴ τοῦ Τζὶμ Βώγκαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

Βρέθηκα μ' ἕνα πήδημα στὴν κρεβατοκάμαρα. Ὁ Τζὶμ καθόταν ἐκεῖ μέσα, στὰ σκοτεινά. Φοροῦσε τὸ καπέλλο του καὶ τὴν γκαμπαρντίνα του.

— Ποῦ εἶναι; μὲ ρώτησε.

Προχώρησα πρὸς τὸ μέρος του. Σταμάτησα ὅμως ἀπότομα, ὅταν μὲ σημάδεψε μὲ τὸ ρεβόλβερ του.

— Μὴν πλησιάζῃς! μοῦ εἶπε. Ἀλλοιῶς, θἄχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ σοῦ φυτέψω μιὰ σφαῖρα στὴν κοιλιά.

Τὸν κύτταξα, ἀποσβολωμένος. κι' ἡ καρδιά μου σφίχτηκε πάλι. Ἀφοῦ εἶχα ξεφύγει ἀπ' τὸ θάνατο, θἄπρεπε τώρα νὰ ξαναρχίσω;...

Δὲν ξέρω ἂν ἤμουν τρομαγμένος ἢ μανιασμένος γιὰ τὴν τροπὴ ποὺ ἔπαιρναν τὰ πράγματα. Μὰ πιστεύω πὼς ἐπικράτοῦσε μέσα μου ὁ θυμός.

Ἀρειάστηκε νὰ κάνω μιὰ προσπάθεια μὲ τὸ νοῦ μου, γιὰ νὰ καταλάβω πὼς ἐπρόκειτο ἴσως νὰ πεθάνω.

— Λοιπόν ,τί ἔγινε; μὲ ξαναρώτησε ὁ Τζίμ.

— Εἶναι νεκρός. Τὸν σκότωσα!

Εἶδα νὰ ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό του ἔκπληξι κι' ἀπογοήτευσι. Μὰ ἔπειτα ξαναπῆρε τὸ ὕφος τοῦ ἀδιάφορου θεατῆ.

— Τὸν σκότωσες; εἶπε. Ὥστε ἔκανες φόνο καὶ σύ;

Ἦταν μεθυσμένος. Δὲν τόχα προσέξει στὴν ἀρχή. Μὰ τὸ κατάλαβα τώρα ἀπ' τὴν ἀτημέλητη ἐμφάνισί του, τὴ στραβοδεμένη γραβάτα του, τ' ἀνακατεμένα μαλλιά του...

Θυμόμουνα τὸ Τζίμ, τὶς λίγες φορὲς ποὺ τὸν εἶχα δῆ νὰ πίνη. Κανεὶς δὲ μποροῦσε ποτὲ νὰ ξέρη τί θἄκανε... Τώρα κρατοῦσε ρεβόλβερ... καὶ μὲ μισοῦσε!

Θυμήθηκα κάτι ἄλλο. Εἶχε ἀρνηθῆ νὰ πάω νὰ δῶ τὸ Τζόνες. Ἔπρεπε νὰ ξέρη πὼς ὁ Τζὶμ μὲ ζητοῦσε. Τώρα ἦταν πολὺ ἀργά..

Ἐστίβα τὸ μυαλό μου, γιὰ νὰ βρῶ κάποια διέξοδο. Ὁ Τζὶμ μὲ κύτταζε εἰρωνικά.

— Ὥστε ἀναπαύτηκε ἐπιτέλους αὐτὸς ὁ ἠλίθιος, ὁ Γερμανάρας; εἶπε Καὶ ποιὸς τὸν σκότωσε; Ἕνας εἰρηνικὸς ἀνθρωπάκος σὰν καὶ σένα, ἰδεολόγος, μυθιστοριογράφος καὶ βλάκας στὸ τετράγωνο!

Τὰ μάγουλά του εἶχαν κοκκινίσει καὶ τὰ μάτια του λάμπανε παράξενα. Τὸν ἄφησα νὰ ξεθυμάνη.

Θέλησα νὰ πάρω μιὰ καρέκλα. Ἀμέσως ὅμως ἄλλαξε ὕφος καὶ μοῦ εἶπε ἀπειλητικά:

— Ἔ, κάθησε φρόνιμα!

— Μὴν ἀνησυχῆς, δὲν πρόκειται νὰ προσπαθήσω ν' ἀμυνθῶ, ἀπάντησα. Δὲν εἶμαι σὲ θέσι.

— Βλέπω τὰ χάλια σου! Κοντεύεις νὰ διαλυθῆς...

Καὶ κατέβασε τὸ ὅπλο του. Ἀναρωτήθηκα σὰν τί νὰ μαγείρευε... Ἴσως ὅμως δὲν τόξερε οὔτε ὁ ἴδιος.

Σίγουρα, θἄθελε νὰ μὲ δῆ πεθαμένο. Μὰ δὲν τοῦ ἐρχόταν ἡ ἰδέα νὰ κάνη ὁ ἴδιος ἕνα ἔγκλημα. Αὐτὸς τὶς δουλειὲς τὶς ἀνάθετε στοὺς ὑπηρέτες του...

Ὡστόσο, μποροῦσε καὶ ν' ἀλλάξη γνώμη ξαφνικά!

Ἤμουν βέβαιος πὼς εἶχε κάμει ὁ Στάϊγκ τὶς δολοφονίες. Τώρα λοιπὸν ποὺ αὐτὸς εἶχε πεθάνει, κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε πιὰ ν' ἀποδείξη πὼς σκότωσε κατὰ διαταγὴ τοῦ Τζίμ.

Αὐτὸ θὰ τὸ καταλάβαινε ἀσφαλῶς κι' ὁ ἴδιος. Ἔτσι ἐξηγεῖτο ἡ ἀνακούφισι ποὺ ἔδειχνε.

— Πάει λοιπὸν ὁ περιβόητος φονιᾶς τοῦ Σικάγου! εἶπε. Ἂς κάνουμε μιὰ προσευχὴ γιὰ τὴν ψυχή του... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν εἶχα ποτὲ ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὸ τὸν ἠλίθιο. Ἴσως δὲν τὸν σήκωνε τὸ κλίμα μας!

Σώπασε καὶ μὲ κύτταξε. Ἔστριψε πάλι τὸ ρεβόλβερ καταπάνω μου.

— Θἄπρεπε νὰ σὲ σκοτώσω, τώρα ποὺ ἔχω τὴν εὐκαιρία, εἶπε. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω ἕνας θόρυβος αὐτοκινήτου. Εἶδα μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ τὰ φῶτα του, στὸ πεζοδρόμιο.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε. Νἆταν ἀρά γε ὁ Τζόνες;... Κι' ἂν ἦταν αὐτός, θὰ σκεπτότανε νὰ μὴν κάνη θόρυβο μπαίνοντας;

Εὐτυχῶς ποὺ ἦταν μεθυσμένος ὁ Τζίμ. Ἀλλοιῶς θ' ἄκουγε τὸ ἀνοιγοκλείσιμο τῆς πόρτας τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τὶς πατημασιὲς στὴ σκάλα. Θἄβλεπε τὴ σκιὰ ποὺ εἶχε σταθῆ ἔξω ἀπ' τὸ δικτυωτὸ τοῦ παραθύρου μου...

— Τώρα ποὺ θὰ μὲ σκοτώσῃς, εἶπα, μπορεῖς νὰ μοῦ διηγηθῆς πῶς δολοφόνησες τὸν Ἄλμπερτ καὶ τὸ Ντένις;

Μὲ κύτταξε μὲ τὸ συνηθισμένο περιφρονητικὸ χαμόγελό του. Τὰ γυαλιά του ἀντανακλοῦσαν τὸ φῶς.

— Ἔβαλες νὰ τοὺς σκοτώσουνε... δὲν εἶν' ἔτσι; ἐπέμεινα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅμως πὼς δὲ θὰ καταλάβαινε τὴν ἀνυπομονησία μου.

— Ἀσφαλῶς! Μ' ἐνοχλοῦσανε κι' οἱ δυό, ἀπάντησε.

— Τί σοῦκανε ὁ Ἄλμπερτ;

— Θέλησε νὰ κακοποιήση τὴ Πέτζυ.

— Κι' ὁ Ντένις;...

— Τί τὶς θέλεις τώρα, αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις; γκρίνιασε, σημαδεύοντάς με πάλι μὲ τὸ ρεβόλβερ του.

— Ὥστε ἐγὼ θὰ εἶμαι τὸ τρίτο θῦμα;

Ὁ Τζὶμ χαμήλωσε λίγο τὸ ὅπλο του. Τ' ἄφησε νὰ κρέμεται στὴν ἄκρη τοῦ χεριοῦ του.

— Ἴσως... ἀπάντησε.

— Πετάχτε τὸ ρεβόλβερ! τοῦ φώναξε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ παράθυρο ὁ Τζόνες, ποὺ τάχε ἀκούσει ὅλα.

Ὁ Βώγκαν κουνήθηκε λίγο, ἀλλὰ δὲ γύρισε πρὸς τὸ παράθυρο. Φαινόταν σὰν νὰ περίμενε νὰ προσθέση κάτι ὁ Τζόνες. Κι' ἐξακολουθοῦσε στὸ μεταξὺ νὰ χαμογελᾶ... Ἦταν τόσο μεθυσμένος κι' ἐξαντλημένος ψυχικά, ὥστε δὲ φοβόταν κάν...

— Τελεία καὶ παύλα, εἶπε μονάχα.

Σὲ λίγο, ὁ Τζόνες τὸν ἔπαιρνε μαζί του. Ἔτρεξα τότε νὰ βρῶ τὴν Πέτζυ καὶ κανονίσαμε νὰ πᾶμε τὴν ἄλλη μέρα στὴν Τιχουάνα.

Ὅταν εἶδε τὸ πληγωμένο καὶ πρησμένο πρόσωπό μου καὶ τὸ τραύμα στὸν ὦμο μου, ἔβαλε τὰ κλάματα, τόσο, ποὺ δὲν ἦταν πιὰ σὲ θέσι νὰ περιποιηθῆ τὶς πληγές μου.

Ἑτοιμάσαμε μαζὶ τὶς βαλίτσες της. Γύρισα ὕστερα στὸ σπίτι μου, γιὰ νὰ φτιάξω καὶ τὴ δική μου.

Ὁ ὦμος μου πονοῦσε, μὰ ἔνοιωθα ἐπιτέλους ἡσυχο τὸν ἑαυτό μου.

Κοιμήθηκα καλά, αὐτὴ τὴ νύχτα. Ἔσβησα τὸ φῶς δίχως φόβο. Κι' ἐνῶ ἔπλεινα τὰ μάτια μου, σκέφτηκα: «Τελειώσανε ὅλα».

Ἀλλοίμονο ὅμως! Δὲν εἶχαν τελειώσει...

★

Τὴν ἄλλη μέρα, πέρασα πρῶτα ἀπὸ ἕνα γιατρὸ κι' ἀγόρασα

Ἁρμονία χρωμάτων

στὰ χείλη - στὰ νύχια

Μόνον τὸ ΚΙΟΥΤΕΞ σᾶς δίδει ὅλα τὰ νεώτατα φωτεινὰ χρώματα τῆς μόδας γιὰ τὰ χείλη καὶ τὰ νύχια σας. Εἶναι οἰκονομικὸ καὶ διαρκεῖ πολύ.

"Η ἀνωτέρας ποιότητος βούρτσα σᾶς δίδει ἕνα ἐξοχο μανικιούρ μὲ τὸ βερνίκι ΚΙΟΥΤΕΞ.

Γιὰ νὰ διατηρῆτε ἐλκυστικὰ χείλη ἡμέρα καὶ βράδυ χρησιμοποιεῖτε ΚΙΟΥΤΕΞ. Διαρκεῖ τόσο, ποὺ δὲν θὰ τὸ πιστέψετε.

Διαλέξτε τὸ ΚΙΟΥΤΕΞ σήμερα....

Γιὰ μιὰ ὁμορφιὰ διαρκείας

CUTEX

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ Κ. ΚΑΝΑΡΟΓΛΟΥ
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 12 — ΤΗΛ. 612.421 — ΑΘΗΝΑΙ

ΡΟΥΣΑ
ΛΑΑΤΗ · ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος-Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610

ὕστερα τὶς βέρες καὶ μιὰ μποτίλια σαμπάνια γιὰ τὴ νύχτα τοῦ γάμου μας.

"Οταν γύρισα σπίτι μου, βρῆκα ἕνα φάκελλο κάτω ἀπ' τὴν πόρτα μου. Τὸν ἄνοιξα...

Στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελα νὰ τὸ πιστέψω! Μοῦ γράφανε ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τῆς Σάντα Μόνικα ὅτι...

Πήδησα στ' αὐτοκίνητό μου, πῆγα στὴ Δεκάτη πέμπτη Ὁδὸ καὶ φρενάρισα ἀπότομα μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς Πέτζυ.

"Ωρμησα μέσα. Βλέποντάς με σὲ τέτοια κατάστασι, ἡ Πέτζυ ἀνασκίρτησε, τρομαγμένη.

— Τί τρέχει, Ντέϋ; μὲ ρώτησε.

Τῆς ἔδειξα τὸ γράμμα. Τὸ διάβασε κι' ὕστερα μὲ κύτταξε σὰν τρελλή.

—'Ο Τζίμ;... τραύλισε.

Μὲ εἰδοποιοῦσαν ἀπ' τὴν ἀστυνομία πὼς ὁ Τζόνες δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα στὸ γραφεῖο του!

Ξεκινήσαμε, ἡ Πέτζυ κι' ἐγώ, μὲ τ' αὐτοκίνητό μου. Πῆρα τὴ Λίνκολν "Αβενιου. Κάθε φορὰ ποὺ ἔφτανα σ' ἕνα κόκκινο φῶς, πίστευα πὼς ἦταν παγίδα...

Εἶχα τὰ μάτια μου καρφωμένα στὸ δρόμο. Βιαζόμουν νὰ βρεθῶ μακρυὰ ἀπ' τὴν πόλι...

Κύτταξα κάθε τόσο στὸ καθρεφτάκι, σὰν νὰ περίμενα νὰ δῶ πίσω μου μιὰ μαύρη Καντιλάκ...

Φτάσαμε στὴν Τιχουάνα, ἔπειτα ἀπὸ πέντε ὧρων ταξίδι, σκονισμένοι κι' ἀμίλητοι.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν εἶχα πάψει νὰ κυττάζω στὸν καθρέφτη. 'Η Πέτζυ, σφιγμένη δίπλα μου, μοῦρριχνε κάθε τόσο ἀνήσυχες ματιές.

"Οταν τῆς φόρεσα τὴ βέρα, μπροστὰ στὸ δήμαρχο, ἐνοιωθα μιὰ κακοδιαθεσία, σὰν νάχα χάσει τὴν αὐτοπεποίθησί μου. 'Η ἀτμόσφαιρα δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἤσυχο καὶ εὐχάριστο. 'Ο ἴσκιος ἑνὸς ἀνθρώπου πλανιόταν ἀπάνω μας — ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ μᾶς παρακολουθοῦσε γιὰ νὰ μὲ σκοτώσῃ!

Μὰ κι' ἡ Πέτζυ εἶχε ὑπηρεστηθ ἄσχημα ἀπ' τὴ βιασύνη ποὺ γινόταν ὁ γάμος μας.

— Τί ἔχεις; τὴ ρώτησα, ὅταν φεύγαμε.

'Εδῶ καὶ δέκα λεπτά, κύτταζε θλιμμένα τὸ δρόμο, μπροστά μας.

Κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ καὶ νὰ μὲ καθησυχάσῃ.

— Τίποτα, ἀπάντησε.

—"Ελα, πές μου!

'Ανασήκωσε τοὺς ὤμους της, δίχως νὰ πῇ τίποτα.

— Πιστεύω πὼς σὲ καταλαβαίνω, ἐπέμεινα. Δὲ λογαριάζαμε νὰ παντρευτοῦμε ἔτσι βιαστικά, σπασμωδικά...

— Νομίζω... νομίζω πὼς ταράχτηκα γιατὶ μοῦ θύμιζε τὸν πρῶτο γάμο μου. "Ετσι εἶχε γίνει κι' ἐκείνος, βιαστικά... Μὰ φοβόμουν περισσότερο τότε...

— Ποιὸν φοβόσουν;

— 'Εκεῖνο... τὸ Τζώρτζ!

— Καὶ τώρα ποιὸν φοβᾶσαι;

—"Οχι ἐσένα, βέβαια... ἀπάντησε, ἀλλὰ χωρὶς πολλὴ πεποίθησι. Τὸ Τζίμ, δίχως ἄλλο.

Προσπάθησα νὰ τὴν παρηγορήσω, λέγοντάς της:

—Μόλις μάθουμε τί ἀπόγινε μὲ τὸ Τζίμ, θὰ κάνουμε ἕνα ἀληθινὸ γάμο, θρησκευτικό. Θὰ πᾶμε νὰ παντρευτοῦμε στὴ Νέα Υόρκη. Θαρθῇ ὅλη ἡ οἰκογένειά μου στὴν ἐκκλησία...

Γύρισε καὶ μὲ κύτταξε. "Ενα διαβατικὸ χαμόγελο φώτισε τὸ κουρασμένο πρόσωπό της.

— Ἀλήθεια; εἶπε.

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι!

"Εγειρε ἀπάνω μου, μ' ὅλο της τὸ βάρος, κι' ἔμεινε ἥσυχη ἕνα λεπτό, κρατῶντας με ἀπ' τὸ μπράτσο.

"Ενα αὐτοκίνητο χτύπησε κλάξον πίσω μας. 'Η Πέτζυ ἀνασκίρτησε καὶ γύρισε νὰ δῇ. Τ' αὐτοκίνητο μᾶς προσπέρασε καὶ χάθηκε μέσα σ' ἕνα σύννεφο σκόνης.

'Η Πέτζυ ἀναστέναξε.

— Θὰ ἡσυχάσουμε σὲ λίγο, τῆς εἶπα.

Μὰ ἄρχιζα νὰ πιστεύω πὼς δὲ θὰ ἡσυχάζαμε ποτέ. Θὰ διαρκοῦσε πάντα αὐτὴ ἡ κατάστασι, μῆνες, χρόνια!...

Νύχτωνε τώρα. "Ημουν κουρασμένος, νύσταζα, πεινοῦσα. Δὲν εἴχαμε φάει τίποτα, ὅλη τὴν ἡμέρα ποὺ ταξειδεύαμε. Τὸ στομάχι μου ἦταν ἄδειο.

Στὸ «μότελ» ποὺ θὰ μέναμε, ἔγραψα στὸ βιβλίο, ἐνῶ χαμογελοῦσα τρυφερὰ στὴν Πέτζυ:

«Κύριος καὶ κυρία Ντέϊβιντ Νιοῦτον, Λὸς "Αντζελες».

Μοῦ φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς ὁ ξενοδόχος θὰ μᾶς ζητοῦσε τὰ χαρτιά μας, βλέποντάς μας τόσο νέους... Μὰ αὐτὸς φάνηκε πὼς βιαζόταν νὰ τελειώνῃ μαζί μας καὶ μᾶς ἔδωσε τὸ κλειδί. Θὰ μέναμε στὸ περίπτερο Κ.

'Ακολουθήσαμε μιὰ μικρὴ χαλικόστρωτη ἀλλέα, κάτω ἀπ' τὸ συννεφιασμένο οὐρανό. Προσπαθούσαμε νὰ φαινώμαστε εὐτυχισμένοι. Μὰ ὁ παραμικρὸς θόρυβος μᾶς ἔκανε ν' ἀνασκιρτοῦμε.

'Απ' τὸν ἐκνευρισμό μου, θεωροῦσα ὑπεύθυνη καὶ τὴν Πέτζυ γιὰ ὅ,τι μοῦ συνέβαινε.

Δὲ σκεφτόμουν καθόλου τὶς χαρὲς τῆς πρώτης νύχτας τοῦ γάμου. "Ενοιωθα τὸν ἑαυτό μου κουρασμένο κι' ἀηδιασμένο ἀπ' τὴ ζωή.

Μὰ ἔπρεπε νὰ βάλω τὰ δυνατά μου, νὰ φανῶ καλόκεφος... Γιὰ κείνη!

Τὸ περίπτερο Κ ἦταν ἀπαίσιο: μιὰ μικρὴ παράγκα, βαμμένη ἄσπρη καὶ πράσινη. Τὰ πατζούρια κρέμονταν σὰν ξεχαρβαλωμένα κι' οἱ κουρτίνες ἦταν ἁπλωτὲς ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων.

Σταμάτησα κοντὰ στὴν πόρτα καὶ κύτταξα τὴν Πέτζυ. 'Εκείνη μοῦ ἔγνεψε «ὄχι» μὲ τὸ κεφάλι, κι' ἔτσι δὲν τὴν πλησίασα. Πραγματικά, θάταν ἕνα κακόγουστο ἀστεῖο νὰ τὴ σηκώσω στὰ χέρια γιὰ νὰ τὴν περάσω ἀπ' τὸ κατώφλι.

"Ανοιξα καὶ τὴν ἄφησα νὰ μπῇ πρώτη. Κύτταξε τὸ ἐσωτερικὸ τῆς κάμαρας, σὰν νὰ δίσταζε, κι' ἀνατρίχιασε.

— Νταίϋ!... μουρμούρισε.

— Μὴ φοβᾶσαι. Σοῦ ἔκανα ποτὲ κακό;

'Η προσποιητὴ εὐδιαθεσία μου χάθηκε, μπροστὰ στοὺς δισταγμούς της.

—"Ελα, Πέτζυ, πρόσθεσα. Εἶμαι τόσο κουρασμένος!...

"Εμεινε ὄρθια ἀκόμη, ἐπιθεωρῶντας ὅλο τὸ δωμάτιο, ἐνῶ ἐγὼ ἔβαζα τὶς βαλίτσες πάνω στὸ κρεβάτι. "Ηταν φριχτὸ τὸ περιβάλλον — γιὰ καθένα, ἀλλὰ προπάντων γιὰ νιόπαντρους, σὰν ἐμᾶς. 'Η ἀποκρουστικὴ ἐκείνη κάμαρα δὲν εἶχε τίποτε τὸ ρωμαντικὸ — οὔτε μεγάλο τζάκι, οὔτε μπαλκόνι πάνω ἀπὸ μιὰ λίμνη, οὔτε παράθυρα μὲ μικρὰ τζάμια ποὺ τὰ χαϊδεύανε τὰ κλαδιά... Μονάχα ἕνα σκονισμένο πάτωμα καὶ μιὰ ἀόριστη ἀπόπνοια οὐΐσκυ.

Κύτταξα πάλι τὴν Πέτζυ. Κι' ἡ ἔκφρασί της μ' ἔκαμε νὰ ξεχάσω τὶς στενοχωρίες μου καὶ τὸν ἐκνευρισμό μου. Τῆς ἔπιασα τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπα:

— Λυπάμαι πολύ, Πέτζυ! Θἄθελα νὰ μποροῦσα νὰ σοῦ προσφέρω ἕνα παλάτι. Μά, γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ἔχομε τίποτα καλύτερο ἀπ' αὐτὸ ποὺ βλέπεις... Πρέπει νὰ κοιμηθοῦμε τώρα.

— Ναί, βέβαια... μουρμούρισε, χωρὶς ἐνθουσιασμό.

'Ενῶ ἔκανε τὴ βραδυνὴ τουαλέτα της, πῆγα νὰ βρῶ τὸν ἰδιοκτήτη.

—'Υπάρχει τίποτα νὰ φᾶμε; τὴν ρώτησα.

—"Οχι, δυστυχῶς. Μονάχα καραμέλες καὶ φυστίκια.

—"Εχετε πάγο;

— Πολὺ λίγο. Δύσκολα βρίσκουμε πάγο ἐδῶ πέρα.

—'Ακοῦστε! Εἴμαστε νειόπαντροι. "Εχω στὴ βαλίτσα μου μιὰ μποτίλια σαμπάνια. Δὲ θὰ μποροῦσατε νὰ μοῦ δώσετε λίγο πάγο, μέσα σ' ἕνα κουβαδάκι;

Μὲ κύτταξε προσεχτικά. "Υστερα μᾶς λυπήθηκε, φαίνεται. Βρῆκε λοιπὸν ἕνα κουβαδάκι κι' ἔρριξε μέσα ἕνα κομμάτι πάγο.

— Πενῆντα σέντς, μοῦ εἶπε ξερά.

Τὸν πλήρωσα, καταπίνοντας τὸ θυμό μου.

— Ποτήρια; ρώτησα.

— Θὰ βρῆτε στὸ περίπτερο.

— Δὲ χωράει ὅμως μέσα στὰ ποτήρια αὐτὸς ὁ πάγος...

Πῆρε μέσα ἀπὸ ἕνα ντουλάπι ἕνα γάντζο γιὰ τὸ σπάσιμο τοῦ πάγου, καὶ μοῦ τὸν ἔδωσε.

Γύρισα στὸ περίπτερο.

—'Εν τάξει! φώναξα στὴν Πέτζυ, ὅταν βγῆκε ἀπ' τὸ μπάνιο.

Εἶχα σπάσει στὸ μεταξὺ τὸν πάγο σὲ μικρὰ κομματάκια κι' εἶχα βάλει τὴ μποτίλια νὰ κρυώσῃ. Μὰ ὁ πάγος ἦταν λίγος, ὥστε σκέπαζε μονάχα τὸν πάτο της. Ποτὲ δὲ θὰ πάγωνε ἔτσι τὸ περιεχόμενό της.

—"Ω, σαμπάνια! εἶπε ἡ Πέτζυ.

Προσπαθοῦσε νὰ φανῇ χαμογελαστή. Μά, παρ' ὅλη τὴ φαντασία της, δὲ μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὸ σκυθρωπὸ ἐκεῖνο περιβάλλον ποὺ βρισκόμαστε...

Κάθησε πάνω στὸ κρεβάτι, ἐνῶ ἐγὼ ἄνοιγα τὴ μποτίλια. "Ερριξε μιὰ ματιὰ στὸ κουβαδάκι καὶ στὸ γάντζο ποὺ βρισκόταν δίπλα του. "Υστερα γύρισε σὲ μένα καὶ μοῦ χαμογέλασε πάλι.

Φοροῦσε μιὰ μακρειὰ ρόμπα. Καθόταν στὸ κρεβάτι καὶ μὲ κύτταζε. Μὰ τὸ ὕφος της φαινόταν σὰν στενοχωρημένο καὶ τὸ χαμόγελό της ψεύτικο.

"Αφισα τὴ μποτίλια, κάθησα δίπλα της καὶ τὴν πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου.

— Θέλω νᾶσαι εὐτυχισμένη, ἀγάπη μου! τῆς εἶπα. Δὲν εἶν' ὁ παράδεισος ἐδῶ, τὸ ξέρω! Μὰ βρισκόμαστε μακρυά... καὶ ἐλεύθεροι ἐπιτέλους!

Γαντζώθηκε πάνω μου.

—"Ω, Νταίϋ, προστάτεψέ με! Μὴ τὸν ἀφίσῃς ναρθῇ... νὰ τὰ χαλάσῃ ὅλα!

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Σηκώθηκα καὶ ξεβούλωσα τὴ μποτίλια. 'Η σαμπάνια ἄφρισε, ξεχείλισε καὶ χύθηκε ἔξω.

Γέμισα γρήγορα - γρήγορα τὰ ποτήρια. "Εβαλα καὶ λίγο πάγο.

— Δὲ γίνεται συνήθως αὐτό, εἶπα. 'Αλλὰ εἶναι ζεστὴ ἡ σαμπάνια.

— Δὲν πειράζει...

Τῆς πρόσφερα τὸ ἕνα ποτῆρι. Σήκωσα τὸ δικό μου καὶ φώναξα:

— Πίνω στὴν ἀγάπη μας!

'Η Πέτζυ χαμογελοῦσε. Καθήσαμε κοντὰ-κοντὰ καὶ ἤπιαμε.

Διψοῦσα. 'Η δροσερὴ σαμπάνια μοῦκανε καλό. "Αδειασα τὸ ποτῆρι μου μὲ δυὸ γουλιές.

— Θέλεις καὶ λίγα φυστίκια; τῆς πρότεινα.

"Υστερα πρόσθεσα:

— Θἄθελα νὰ φᾶμε καλά, μὰ δὲν ὑπάρχει τίποτα ἐδῶ. Σοῦ ὑπόσχομαι, ὅταν πᾶμε στὴ Σάντα Μόνικα... ἢ ὅπου ἀλλοῦ θέλεις, νὰ σοῦ κάνω ἕνα τραπέζι ἀξέχαστο!

— Μὲ κάνεις νὰ τρέχουνε τὰ σάλια μου...

Εἶχα ἀρχίσει νὰ ζαλίζουμαι λίγο. Τῆς ἔκλεισα τὸ μάτι, χαμογελῶντας.

— Μάλιστα, κυρία Νιοῦτον! πρόσθεσα.

Χαμογελοῦσε ὑποταγμένα. Ξαναρρίξα σαμπάνια στὰ ποτήρια μας — στὸ δικό μου προπάντων, γιατὶ ἡ Πέτζυ μόλις εἶχε ἀγγίξει τὸ δικό της.

'Η σαμπάνια ἔφερνε τὸ ἀποτέλεσμά της. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔπλεα πάνω στὸ νερό... 'Ακούμπησα τὸ κεφάλι μου στὰ γόνατά της.

'Εκείνη προσπαθοῦσε νὰ χαμογελάσῃ, μὰ δὲν τὸ κατώρθωνε πιά.

—'Αγάπη μου! μουρμούρισα.

'Ανασηκώθηκα λίγο καὶ τὴ φίλησα στὸ στόμα. "Ενοιωσα ν' ἀνεβαίνῃ μέσα μου μιὰ φλόγα... Ποθοῦσα τὴν Πέτζυ ἐδῶ καὶ μῆνες! Καὶ τώρα ἤμουν μονάχος μαζί της... καὶ μιὰ ἐσωτερικὴ φωνὴ μοῦ ἔλεγε: «Εἶναι γυναίκα σου πιά, μπορεῖς νὰ τὴν κάνῃς ὅ,τι θέλεις».

'Αντρική, ἐγωϊστικὴ λογική... Μὰ ὑπόφερα ἀληθινὸ μαρτύριο!

Ξανάβαλα σαμπάνια στὸ ποτῆρι μου.

— Θέλεις καὶ σύ, Πέτζυ; τῆς πρότεινα.

—"Οχι, εὐχαριστῶ. Θἄπρεπε ἴσως νὰ βροῦμε κάπου νὰ φᾶμε...

— Μὰ δὲν ὑπάρχει τίποτα ἐδῶ, σοῦ εἶπα.

— Δὲν νομίζεις ὅτι θὰ βρίσκαμε κάτι, στὸ μεγάλο δρόμο;

— "Οχι τώρα, ἄγγελέ μου. Εἶμαι κουρασμένος, δὲ μπορῶ πιὰ νὰ σαφάρω.

— Μά...

— Πέτζυ!

'Ανατρίχιαζε κι' ἀνάσαινε μὲ δυσκολία.

— Πιστεύεις πὼς ὁ Τζίμ... μουρμούρισε.

Κόλλησα τὰ χείλη μου στὰ δικά της, γιὰ νὰ τὴν κάνω νὰ σωπάσῃ.

—Μὴν τὸν σκέπτεσαι πιά! τῆς εἶπα. Εἶναι ἡ νύχτα τοῦ γάμου μας, ἀπόψε.

— Νταίϋ...

Τὰ δάχτυλά της τρέμανε, καθὼς μοῦ χάϊδευε τὰ μαλλιά. "Αρχισα νὰ ξεκουμπώνω τὴ ρόμπα της...

—Γιατί τὸ κάνεις, αὐτό, Νταΐ. ϋ; μοῦ εἶπε δειλά.

— Γιατί...

Τὸ χέρι της σταμάτησε τὸ δικό μου.

—"Οχι, Νταίϋ, μὲ ἱκέτεψε μαλακά.

— Μά, Πέτζυ, τί φοβᾶσαι; Σοῦχω κάνει ποτὲ κακό;

—"Οχι, ἀλλά...

—"Αφισέ με λοιπόν!

— Μὲ συγχωρῆς, ἀλλά...

Μὲ κύτταζε, μὲ πρόσωπο χλωμὸ καὶ τραβηγμένο. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἦταν μιὰ παρθένα, ἕτοιμη νὰ θυσιαστῇ σὲ κάποια ἀπαίσια θεότητα...

— Πέτζυ! εἶπα θυμωμένα.

Κάτω ἀπ' τὴ ρόμπα της, φοροῦσε ἀκόμα τὸ φορεμά της!

— Σὲ ἱκετεύω, Νταίϋ, μὴ θυμώνῃς. Δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν;...

— Τί νὰ καταλάβω;

— Νταίϋ!...

— Τί νομίζεις πὼς εἶναι ὁ γάμος; Καμμιὰ ἐμπορικὴ ὑπόθεσι;...

— Νταίϋ...

"Ηπια ἄλλο ἕνα ποτῆρι, χωρὶς νὰ τὴν κυττάζω. Κι' ἐκείνη τὸ ἴδιο.

Μέναμε ἀμίλητοι καὶ πίναμε κι' οἱ δυό. Ἐκείνη φαινόταν πὼς ἤθελε νὰ μεθύσῃ, νὰ προσπαθήσῃ νὰ μὴ σκέπτεται, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ. Μὲ δὲν τὸ κατώρθωσε. Ὁ φόβος της ἦταν δυνατώτερος ἀπ' τὴ θέλησί της.

Δὲ θυμᾶμαι ὅλα ὅσα συνέβησαν. Θυμᾶμαι μονάχα πὼς κατέληξε νὰ βγάλῃ τὸ φορεμά της, ὅταν μὲ εἶδε νὰ κατσουφιάζω καὶ νὰ μὴ τὴς μιλάω. Ξαπλώθηκε ὕστερα δίπλα μου.

Οἱ κινήσεις της ἦταν νευρικές, σπασμωδικές. Ἐξακολουθοῦσε νὰ πίνῃ. Τὰ χείλη της τρέμαινε. Τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ χαμογελάσῃ.

— Δέ... δὲ θὰ μὲ πειράξῃς... δὲν εἶν' ἔτσι; μοῦ εἶπε.

Δὲν ἀπάντησα. 'Η ἀναπνοή μου γινόταν ὁλοένα πιὸ λαχανιασμένη.

Διέκρινα τώρα τὶς γραμμὲς τοῦ κορμιοῦ της, ἀνάμεσα στὸ διάφανο μετάξι. Εἶχε σῶμα ὑπέροχο!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΘΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ

15 Ἰουνίου — 13 Ἰουλίου 1958

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ:

15) 6 Κυριακὴ — Εὐριπίδου «Ἰφιγένεια ἡ ἐν Ταύροις» πρώτη
21) 6 Σάββατον — Εὐριπίδου «Ἰφιγένεια ἡ ἐν Αὐλίδι»
22) 6 Κυριακὴ — Εὐριπίδου «Ἰφιγένεια ἡ ἐν Ταύροις»
29) 6 Κυριακὴ — Ἀριστοφάνους «Θεσμοφοριάζουσαι» πρώτη
5) 7 Σάββατον — Σοφοκλέους «Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ» πρώτη
6) 7 Κυριακὴ — Εὐριπίδου «Μήδεια»
12) 7 Σάββατον — Σοφοκλέους «Οἰδίπους Τύραννος»
13) 7 Κυριακὴ — Σοφοκλέους «Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ»

Τιμαὶ εἰσιτηρίων: 75—50—30—20—10

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ — ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ — ΕΚΔΡΟΜΑΙ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ (εἰσιτήρια). Τηλ. 523—242

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ Ε.Ο.Τ. (εἰσιτήρια—πληροφορίαι): Τηλ. 20—361.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΤΙΚΗ ΛΕΣΧΗ (εἰσιτήρια—ἐκδρομαί): Τηλ. 22—494.

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ καὶ ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ (εἰσιτήρια—ἐκδρομαί)

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

Ἑλληνικοῦ Ὀργανισμοῦ Τουρισμοῦ

Ἑλληνικῆς Περιηγητικῆς Λέσχης

"Ενα ἀκόμη προϊὸν ποιότητος

τοῦ οἴκου

BEIERSDORF

ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ NIVEA

ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΤΗΝ

ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΑΛΛΑΞΕΤΕ ΠΟΤΕ

ΙΔΟΥ ΤΙ ΠΕΡΙΕΧΕΙ Η ΜΠΥΡΑ...

Ἡ μπύρα παρασκευάζεται ἀπὸ ἐκλεκτὸ κριθάρι εἰδικῶς κατεργασμένο καὶ λυκίσκο, μὲ προσθήκη μαγιᾶς τῆς μπύρας. Ποτὸ κατ' ἐξοχὴν **ἀγνό**, ἡ μπύρα περιέχει:

✓ **Συστατικὰ ἐνεργά**
✓ **Συστατικὰ μεταλλικά**
✓ **Μικρο - συστατικὰ μεταλλικὰ**
✓ **Τὶς βιταμῖνες τῆς μαγιᾶς τῆς μπύρας**

συνολικὰ **πενήντα ὠφέλιμα συστατικα.**

Εἶναι ἰδιαιτέρως πλούσια σέ

• **Φωσφόρο**	(μυϊκὴ δύναμις)
• **Βιταμίνη PCa**	(ξανάνιωμα)
• **Βιταμίνη B2**	(ἀνάπτυξις)
• **Βιταμίνη PP**	(ἀντίληψις)
• **Βιταμίνη B6**	(καλὴ χώνευσις)

Γιὰ νὰ αἰσθάνεσθε καλύτερα πάρετε καὶ σεῖς ἀπὸ σήμερα τὴν εὐχάριστη καθημερινὴ συνήθεια, γιὰ ὀρεκτικό... μὲ τὸ φαγητό σας ...καὶ ἀνάμεσα στὰ γεύματα, νά...

...Πίνετε ΦΙΞ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΗ ΕΧΟΝΤΑΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗΝ

ΠΡΟΣ ΑΠΟΚΤΗΣΙΝ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ:

Χωρίς καθυστέρησιν μεγαλυτέραν τῶν 2 ἐτῶν· ἀλλὰ καὶ χωρὶς τόκους.

Μὲ 100 μηνιαίας δόσεις: 500 δρχ. ἢ 700, 1000, 1500, 2000, 2500 ἢ 3000 δρχ., ἀπόκτησις διαμερίσματος ἑνὸς ἕως τεσσάρων κυρίων δωματίων καὶ λοιπῶν βοηθητικῶν.

Ἐκλογὴ τοῦ διαμερίσματος: ὅταν καταβληθοῦν εἴκοσι πέντε μηνιαῖαι δόσεις.

Παραλαβὴ τοῦ διαμερίσματος: ὅταν συμπληρωθοῦν ἄλλαι δέκα πέντε μηνιαῖαι δόσεις.

Ἐξόφλησις: μὲ ἄλλας ἑξήκοντα μηνιαίας δόσεις, οἱ τόκοι τῶν ὁποίων συμψηφίζονται μὲ τοὺς τῶν ἀρχικῶν δόσεων. Δηλαδὴ δὲν χρεώνονται τόκοι, ἐλαττουμένων οὕτω κατὰ 12% τῶν τιμῶν τοῦ τιμολογίου τῆς ἑταιρείας.

Παράδειγμα: Διαμέρισμα 2 δωματίων χώλ, μαγειρείου, καὶ ντούς, ἁπλῆς κατασκευῆς, χωρὶς ἔξοδα κοινοχρήστων καὶ πλησίον στάσεως συγκοινωνίας, ἐκλέγεται κατόπιν 25 μηνιαίων χιλιοδράχμων δόσεων παραλαμβάνεται μετὰ ἄλλας 15 δόσεις καὶ ἐξοφλεῖται μὲ 60 χιλιοδράχμους δόσεις.

Καταβολαί: Εἰς τὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ.

Ἔλεγχος: Ὑπὸ τριμελοῦς ἐπιτροπῆς ἀνωτάτου κύρους: Τεχνικοῦ, Τραπεζιτικοῦ καὶ Νομικοῦ.

Ἀσφάλισις: Ὑπὸ τῶν εἰδικῶς πρὸς τοῦτο συνεργαζομένων Γενικῶν Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν: ΕΘΝΙΚΗΣ, ΙΟΝΙΚΗΣ, καὶ ΦΟΙΝΙΚΟΣ.

ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 96 — τηλ. 20,612

Δ/ΝΣΙΣ Γ. καὶ Τ. Βάλληνδα

Μὲ Ἐπιστημονικὰ στελέχη ἐκ τῶν ἀρίστων πεπειραμένων, ὅλων τῶν ἀπαιτουμένων εἰδικοτήτων.

Καὶ μὲ σημερινὴν ἐτησίαν ἀνοικοδόμησιν: ἄνω τῶν 20 πολυκατοικιῶν καὶ 30 ἰδιωτικῶν οἰκοδομῶν.

"Γνώμη,,

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Παλαιὸ Α. Π., Ἐνταῦθα: Ἡ Τζὴν Χάρλοου πέθανε τὸ 1937 σὲ ἡλικία 26 χρόνων. Εἶχε παντρευτῆ καὶ χωρίσει τρεῖς φορὲς καὶ ἦταν ἐρωτευμένη μὲ τὸν Οὐίλλιαμ Πάουελ μὲ τὸν ὁποῖο δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ παντρευτῆ. Ἡ Λουῖζα Ράινερ εἶναι σήμερα 44 χρόνων καὶ σύζυγος τοῦ Ρόμπερτ Νάϊτελ. Ἔχει μιὰ κόρη 12 χρόνων. τὴ Φραντσέσκα. Ὁ Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ πέθανε στὶς 14 Ἰανουαρίου 1957 σὲ ἡλικία 58 χρόνων. Ὁ δὲ Τζὼν Γκάφιλντ στὶς 21 Μαΐου 1952. Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο εἶναι σήμερα 52 χρόνων. Δὲν παντρεύτηκε οὔτε μιὰ φορά. Μετὰ τὴ «Νινότσκα» τὴν εἴδαμε γιὰ τελευταία φορὰ στὸ φίλμ «Ἡ γυναίκα μὲ τὰ δυὸ πρόσωπα» ποὺ γυρίστηκε τὸ 1941.

Μιὰ ἀπὸ τὴ Χαλκίδα: Ὁ Ντὶρκ Μπόγκαρτ γεννήθηκε στὶς 28 Μαρτίου 1920, τὸ ὕψος του εἶναι 1 μ. 76. Ὁ Ἄντσυ Στὴλ γεννήθηκε στὶς 21 Μαΐου 1920 καὶ τὸ ὕψος του εἶναι 1 μ. 83. Ὁ Στάνλεϋ Μπακὶκερ γεννήθηκε στὶς 28 Φεβρουαρίου 1928 κι' ἔχει ὕψος 1 μ. 83. Ὁ Πήτερ Φὶντς γεννήθηκε στὶς 28 Σεπτεμβρίου 1916 καὶ τὸ ὕψος του εἶναι 1 μ. 82. Τέλος ὁ Φόρρεστ Τάκερ γεννήθηκε στὶς 12 Φεβρουαρίου 1915. Τὸ ὕψος του εἶναι 1 μ. 93.

Νάντια, Ἐνταῦθα: Ἡ Ἄλλα Λαριόνοβα τὴν ὁποία εἴδατε στὸ φίλμ «Στάτκο» θεωρεῖται ἡ πιὸ ὡραία ἠθοποιὸς τοῦ ρωσικοῦ κινηματογράφου. Τὴν εἴδαμε καὶ σὲ δυὸ - τρία ἄλλα φίλμ μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ «Δωδεκάτη νύχτα». Οἱ Εὐρωπαῖοι τὴν πρωτογνώρισαν τὸ 1953 στὸ Φεστιβὰλ τῆς Βενετίας, ὅπου χαρακτηρίστηκε σὰν ἡ πιὸ ὁμορφη καὶ ἡ πιὸ εὐθυμη στὰρ τοῦ Φεστιβάλ. Στοὺς Ρώσους ὅμως εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὰ 16 της χρόνια. Ὁ Νικολάϊ Τσερκάσσωφ, ποὺ εἴδατε στὸ ρόλο τοῦ Δὸν Κιχώτη θεωρεῖται ὁ ἐθνικὸς καλλιτέχνης τῆς Ρωσίας. Ἔχει μιὰ μακρὰ καὶ γεμάτη θριάμβους θεατρικὴ καὶ κινηματογραφικὴ καριέρα, εἶναι δὲ καὶ ἀντιπρόσωπος στὸ Ἀνώτατο Σοβιέτ. Μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες του ἐπιτυχίες ἦταν τὸ φίλμ «Τὰ τέκνα τοῦ πλοιάρχου Γκράντ» ποὺ προεβλήθη ἐδῶ πρὸ τοῦ πολέμου. Δὲν ὑπάρχουν, δυστυχῶς, γιὰ τοὺς Ρώσους καλλιτέχνες βιογραφικὰ στοιχεῖα σὰν αὐτὰ ποὺ ἔχομε γιὰ τοὺς Εὐρωπαίους καὶ Ἀμερικανούς. Δὲν ἔχομε ἐπίσης τὶς διευθύνσεις τῶν καλλιτεχνῶν, ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν, πιστεύομε ὅμως τὸ γράμμα, ποὺ προορίζεται γιὰ ὁποιονδήποτε Ρῶσο καλλιτέχνη νὰ φτάση στὸν προορισμό του, ἂν τὸ ἀπευθύνετε στὴν ἀκόλουθη διεύθυνση: C/o Sovexport Film, 7 M. Ghnezdnikovski Péreoulok, Moscou K. 104, U.R.S.S.

Ἕνα φίλο, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσι τῆς Κατερίνα Βαλέντε εἶναι: Caterina Valente: Mannheim - Waldhof, Kulmer Strasse 46, Germany. Μπορεῖτε νὰ τῆς γράψετε στὴν ἰταλική, γαλλικὴ ἢ γερμανικὴ γλῶσσα. Καὶ τώρα νὰ μερικὲς ἀπὸ τὶς 16 ἄλλες διευθύνσεις ποὺ μᾶς ζητᾶτε: Doris Day: 131 South Valley Street, San Fernando Valley, Los Angeles, Calif. U.S.A. Τοῦ Jerry Lewis: 1048 North Amalfi Drive, Pacific Palisades, Los Angeles, Calif. U.S.A. Τῆς Virginia Mayo: 14633 Magnolia Blvd. San Fernando, Valley, Calif. U.S.A. Τοῦ Gary Cooper: 200 North Baroda Drive, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. καὶ τοῦ Burt Lancaster: 830 Linda Flora Drive, Bel Air, Los Angeles, Calif. U.S.A. Πολλὲς ἀπὸ τὶς ὑπόλοιπες διευθύνσεις θὰ τὶς βρήκατε στὴ στήλη αὐτὴ σὲ πρόσφατα τεύχη μας. Τὶς ἄλλες θὰ σᾶς τὶς δώσουσε σὲ προσεχὲς τεύχος μας.

Κώστα Μυριδάκη: Ἡ διεύθυνσι τοῦ Clifton Webb εἶναι: 1005 N. Rexford Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. Ἡ ἄλλη διεύθυνσι μᾶς εἶναι δυστυχῶς ἄγνωστη.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Ρέα Ἀνδρέου (17 χρόνων), Θέμιδος No 20Α, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ καὶ τὴν Αὐστραλία, ἡλικίας 25—35 χρόνων.

Ἡ «Μιμὴ» (18 χρόνων), ἀπὸ τὴ Λευκωσία, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ἡ «Ηρα» (19 χρόνων), ἀπὸ τὰ Βαρώσια, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση ἀποκλειστικῶς μὲ Κυπρίους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Ἡ «Μικρὴ παιγνιδιάρα» (17 χρόνων) ἀπὸ τὴν Πάφο, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴ Ροδεσία, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Παναγ. Ἰωάννου καὶ ὁ Ἀνδρέας Νικολάου, Ρήγαινας No 73, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 22—25 χρόνων.

Ὁ Φάνος Ἰωάννου, Ρηγίλλης No 1, Κάτω Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—20 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Γεώργιος Ἀναστασιάδης (16 χρόνων), Γρίβα No 10, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μικρὴ Χαβανέζα» ἀπὸ τὸ Βόλο, τοῦ 1011 τεύχους.

Ὁ Χριστάκης Γεωργίου, Σακελλαρίου 21, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Πριγκήπισσα».

Ὁ Λουκᾶς Γ. Λουκᾶ (19 χρόνων) Ἰδαλίου 12, Νεάπολις, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, Ἀγγλία καὶ Ἰταλία.

Ὁ Βασίλ. Εὐθυμιάδης, Ἰσοκράτους No 1, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴ «Βασίλισσα τῶν δολλαρίων».

Ὁ Γεώργιος Μιχαήλ, Ἀργάκα Πάφου, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Γεώργιος Θεοδώρου (25 χρόνων), Τρούλλους Λάρνακος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γεώρ. Χαραλάμπους, Τρούλλους, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ νέα, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λιμούζινα».

Ὁ Κόκος Γεωργιάδης, Ταχ. Κι6. 181, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Ἀνθισμένο ρόδο». Ὁ Κοβὴς Γεωργίου, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Γαρδένια» τοῦ 1014 τεύχους.

Ὁ Τάκης Σχίζας, Ν. Α.Γ.Ι., R.A.F., Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Κάποιο χαμόγελο» τοῦ 1009 τεύχους.

Ὁ Μιχαλάκης Ηλία (17 χρόνων), Σάνδης No 5, Ἅγιος Λουκᾶς, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Τέσσαρες φίλοι, ὁ Κλεάνθης Νικολάου, ὁ Ἀνδρέας Νεοφύτου, ὁ Ροβέρτος Νικολάου καὶ ὁ Ντικράν Ναζαρέτ, Χρ. Σταυρινίδου 16, Ἅγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων σὲ ὁποιοδήποτε θέμα.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ Ioannis Danelis, S)S National Leader, National Shipping and Trading Co, 10 Columbus Circle, 19 New York, U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένες νέες, ἡλικίας 20—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ δόκιμος πλοίαρχος Antonios Voyiatzis (21 χρόνων), S)S Annitsa A. Angelos L.T. D., Andrey House, Annexe 3) 4 Houndsditch London E.C. 3, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κρήτη, ἡλικίας 16—20 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Andreas Demenegas (23 χρόνων), ὁ Nicos Koulouridis (21) καὶ ὁ Costas Zalalas (21), Olympic Brook, Olympic Maritime S.A., 17 Avenue de monte Carlo, Monte Carlio, Monaco, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—18 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μὲ τὸ πρῶτο γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Georgios Apergis, (24 χρόνων), S)S Andros Valley, Co Orion Shipping Co, 80 Broad Street, New York 4, N.Y., U.S.A. ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας 19—25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Aris Isafos (24 χρόνων), M)V Hellenic Hero, Hellenic Ltd, 39 Boadway N.Y. 6, New York, U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Gerassimos Ballas καὶ ὁ Nicolaos Panas, S)S Sea Spray Co Seatraders Inc, 17 Battery Place, New York 4, N.Y., U.S.A., θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Κουρασμένη ἀπὸ τὴ ζωὴ» καὶ «Πληγωμένη ἀπὸ τὴ ζωή».

Ὁ 2nd Officer W. (27 χρόνων), ὁ Chief Officer (27) καὶ ὁ 3rd Engineer (26), S)S National Prestige, Co Stelores Ltd, 125) 135 Fenchurch Street, London E.C. 3, England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Polichronis Papascakis, ὁ Georgios Donas καὶ ὁ Panagiotis Goros, S)S Arion Agencies Maritime Ltd, 29 Broadway 6, New York, N.Y., ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Λευκὸ κρινάκι», «Ξελογιάστρα» καὶ «Χαρούμενη ὑπαρξή».

Δυὸ φίλοι, ὁ Abam Coulocheris καὶ ὁ δόκιμος μηχανικὸς I. M., S)T World Unity, Co Niarchos London Ltd, 41) 43 Park Street, London W. 1, England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸ Πορτ-Σαὶδ καὶ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ Timoleon Roussos (31 χρόνων) καὶ ὁ Constantinos Gianitsis (21), S)S Merlin Co Goulandris Bros 61 Mary St. Axe, London E.C. 3, England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μορφωμένες Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Cha. Drakontaidis, S)T Chrysanthy L., Co C. M. Lemos Ltd, 92 Fenchurch Str. London E. C. 3, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Λέρο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λιλιοσδάνα». Ὁ Christos Tsardoulias, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Γόησα τοῦ ὀλέθρου» τοῦ 1014 τεύχους.

"Ἕνα λεπτὸ καὶ εὐχάριστο ΑΡΩΜΑ..."

...παίρνουν τὰ ροῦχα ὅταν πλένωνται μὲ "DAL,,

Μὲ τὸ "DAL,, ἡ πλύση γίνεται:

ΕΥΚΟΛΑ
ΑΝΕΤΑ
ΑΚΟΠΑ

Ἡ συγχρονισμένη νοικοκυρὰ μεταχειρίζεται DAL.

Ἡ ἐξυπνη νοικοκυρὰ μεταχειρίζεται μόνον DAL.

DAL
ΟΜΟΡΦΑΙΝΕΙ ΟΣΟ ΠΛΕΝΕΙ

ΠΡΟΪΟΝ "ΒΙΟΧΡΩΜ,,

'ΑΛΕΚΤΩΡ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Noula Stavridou, Beyoglu, Istikal Cad. No 150, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέους άπ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 20—27 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Liza Moreno (20 χρόνων) καί η Stella Fotiou (20), Tarlabasi Sakiz Agap 115, Beyoglu Istanbu, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους από την 'Αθήνα, κατά προτίμησι από την 'Αμερική, στην ελληνική, αγγλική ή γερμανική γλώσσα.

Η Eliza Marinelli (19 χρόνων), 70 Stafford St., Stanmore Sydney, N.S.W., Australia, θέλει ν' αλληλογραφήση μέ ένα "Ελληνα άπό οποιοδήποτε μέρος τού κόσμου, μέ σοβαρό σκοπό.

Η Anna Georgiadou (19 χρόνων), 20 Place Moustapha Kamel, Ismailia, Egypte, ζητεί ν' αλληλογραφήση μέ νέους καί νέες άπό την 'Ελλάδα καί άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό την άνταλλαγή γραμματοσήμων καί κάρτ-ποστάλ. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Η Rania Mavrides (19 χρόνων), P.K. 259 Istanbul, Turkiye, μαθήτρια, εύπαρουσίαστη καί μορφωμένη, θέλει ν' αλληλογραφήση μέ νέους άπό τόν Καναδά, κατά προτίμησι άπό τό Μόντρεαλ, μέ σκοπό τή άνάπτυξι μιάς καλής φιλίας. Παρακαλεί όσους άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Η «Αφροδίτη τής Μήλου» (17 χρόνων), άπό τό Λονδίνο, μορφωμένη καί μέ άτομική περιουσία, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση μέ νέους άπό την 'Ελλάδα, κατά προτίμηση άπό την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Η «Νίκη 47» άπό τό Μόντρεαλ, θέλει ν' αλληλογραφήση μέ νέους άπό την Κρήτη. Η «Σοράγια τού Σουδάν» (18 χρόνων), πολύ εύπαρουσίαστη πού έχει όνειρο νά ζήση γιά πάντα στην 'Ελλάδα, ζητεί ν' αλληλογραφήση μέ νέους άπό τη Θεσσαλονίκη. Η «Κίρκη» (16 χρόνων) άπό τά Παρίσι, θέλει ν' αλληλογραφήση μόνο μέ σπουδαστές τού Πολυτεχνείου, μέ σκοπό τή σύναψη μιάς φιλίας. Όσοι θέλουν νά πάρουν γράμμα άπό τίς αναγνώστριές μας αύτές, άς στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στήλες τής αλληλογραφίας μας.

Η M. B., Kurtulus Kocyigit Sok. No 8\2, Istanbul, Turkiye, μορφωμένη καί άπό καλή οίκογένεια, ζητεί ν' αλληλογραφήση μέ σοβαρούς κυρίους άπ' όλο τόν κόσμο, ηλικίας 40—50 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

Η Niki Evangelidou, Sakarya Sok. No 15 Ada, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς άγνής φιλίας.

Η Nineta Pioulsadou, Kwilum Sok. No 24, Ada, Turkiye, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς άγνής καί σταθερής φιλίας.

Η Gulya Eksakustidou (19 χρόνων), Soguk Cesme Ukmazi No 240, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, στήν ελληνική ή τουρκική γλώσσα. Παρακαλεί όσους άπαντήσουν, νά συνοδεύσουν τό γράμμα μέ μιά φωτογραφία τους.

Η Silva Sunaz (25 χρόνων), Istiklal Cad. 150, Beyoglu, Istanbul, Turkiye, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση μέ κυρίους ηλικίας μέχρι 50 χρόνων, κατά προτίμησι άπό την Αμερική, στήν ελληνική, τουρκική ή γαλλική γλώσσα. Παρακαλεί όσους άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Η «Νεράιδα τής άνοιξης» άπό τόν Καναδά, θέλει ν' αλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο καί κατά προτίμησι άπό την Κύπρο καί την 'Αγγλία, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Η «Ελσα Π.» άπό την 'Αλεξάνδρεια, ζητεί ν' αλληλογραφήση μέ νέους άπό την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά. Όσοι θέλουν νά πάρουν γράμμα άπό τίς αναγνώστριές μας αύτές, άς στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στήλες τής αλληλογραφίας μας.

Τρείς φίλες, ή Magda Baloghi, ή Maria Szilazi καί ή Valeria Szabo, Budapest VIII Ker. Kobauyai Ut 22, Hungaria, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, στην ελληνική ή ούγγρική γλώσσα, μέ σκοπό τή σύναψη μιάς φιλίας καί την άνταλλαγή κάρτ-ποστάλ.

Η M Lyako (29 χρόνων), 225 Avenue El Horreya, Alexandrie, Egypte, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, στην ελληνική, αγγλική καί γαλλική γλώσσα. Παρακαλεί όσους άπαντήσουν, νά στείλουν μέ τό πρώτο γράμμα μιά φωτογραφία τους.

Δυό έξαδέλφες, ή «Ξανθιά καί όμορφη» (17 χρόνων) καί ή «Μελαχροινή μέ τά μαύρα μάτια», πού κατάγεται άπό την Κύπρο άλλά γεννήθηκε στην Αύστραλία, θέλουν αλληλογραφήσουν μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό την άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Η «Ήρα» (16 χρόνων) άπό τη Ρόδεσία, ζητεί ν' αλληλογραφήση, κατά προτίμησι μέ πολιτικούς μηχανικούς, μέ σκοπό τό γάμο καί τή μετανάστευσι. Όσοι θέλουν νά λάβουν γράμμα άπό τίς αναγνώστριές μας αύτές, άς στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στήλες τής αλληλογραφίας μας.

Η Elena Kotsiopoulou (18 χρόνων), Buyukdere Fistik Suyu Kaifa Sok. No 7\2, Buyukdere, Bogazici, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, ηλικίας 20—22 χρόνων, κατά προτίμησι σπουδαστές. Το ίδιο ζητεί καί η Vivi Anagnostopoulou (16), για τήν οποία ισχύει η ίδια διεύθυνσι.

Η Pena Papadopoulou (25 χρόνων), 35 Ave. 6855 9 Ap, Rosement, Montreal, P. Qu. Canada, έπιθυμεί αλληλογραφήση μέ "Ελληνες άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό ό,τι έπακολουθήση.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Jimmy Pappas, 14 Kelton Street, Alston 34, Mass. U. S.A., έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση μέ την «Αγνη Ελληνοπούλα» άπό την Ελευσίνα.

Ο Robert Potamianos (27 χρόνων), Route de Chatelet No 201, Couillet, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήση μέ μιά φτωχή νέα άπό την Ελλάδα, μέ σκοπό ό,τι έπακολουθήση. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Δυό άχώριστοι φίλοι, ο Angelos Lizos (18 χρόνων) καί ο Tom Petropoulos (17), 24 Main St. Hunsville, Ontario, Canada, έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, ηλικίας 15—20 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, μέ σκοπό την άνάπτυξι μιάς αγνής φιλίας καί την άνταλλαγή γραμματοσήμων. Στην πρώτη πού θά τους γράψη θά στείλουν έπίσης καί ένα ψιχίο δώρο. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Stamatis Macras (23 χρόνων) καί ο Grigorios Missailides (21) P.O. Box 1203, Addis Abeba, Ethiopia, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, στην ελληνική, γαλλική καί αγγλική γλώσσα, ηλικίας κάτω τών 22 χρόνων. Τό ίδιο ζητεί καί ο Thomas Gerassimidis (20 χρόνων), για τόν οποίον ισχύει η ίδια διεύθυνσι.

Ο André Michaelides, Boit Postal 13, Ohala, Cameroun, Francaise, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση μέ τήν αναγνώστρια μας, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Κάποιο χαμόγελο».

Ο Paul Kitaris, Rue Wattelar 33, Jumet, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήση μέ νέες πού γνωρίζουν μουσική καί παίζουν πιάνο, στην ελληνική γλώσσα, μέ σκοπό ό,τι έπακολουθήση. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Δυό φίλοι, ο Jimy Vanson (27 χρόνων) καί ο Zefis Nico aides (22), Ridge Hostel S.E.C., Morwel Victoria, Australia, θέλει ν' αλληλογραφήση μέ Ελληνίδες άπ' όλη την Ελλάδα, κατά προτίμησι άπό τή Χαλκιδική, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Παρακαλούν όσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο John Patsis (24 χρόνων), 11 Trinity House, Elephant Caste, London, S.E.I., England, ζητεί ν' αλληλογραφήση μέ νέες άπό την 'Ελλάδα καί τό έξωτερικό. Εύχαριστως θά δεχθή φωτογραφία άπ' όσες άπαντήσουν, άλλά δέν είναι καί άπαραίτητη.

Ο Lambros (24 χρόνων), Rue des Vaches 265, Quaregnon, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήση μέ Ελληνίδες άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό ό,τι έπακολουθήση.

Ο Tonny Deli, U.S. 51392 668 Co A. 5, Ebc, Fort Leonard Wood Mo, U.S.A., Ελληνοαμερικανός, πού θά έπισκεφθή προσεχώς τή Γερμανία, θέλει ν' αλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλη τήν Ευρώπη, κατά προτίμησι άπό τή Γερμανία καί Γαλλία, ηλικίας 17—20 χρόνων. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Nick Siriotis, 108—57—43 Ave—Corona 68 N. York, U.S.A., ζητεί ν' αλληλογραφήση μέ μιά Ελληνίδα, σοβαρή καί μέ ήθικές άρχές, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Angelos Athanasiou, P.O. Box 1973, Alexandria, Egypte έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, ηλικίας μέχρι 19 χρόνων, στην ελληνική, γαλλική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Jimis Ebe (22 χρόνων), 225 Post Ave. Westbury L.I., N.Y., U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφήση μέ Ελληνίδες άπ' όλο τόν κόσμο, ηλικίας μέχρι 19 χρόνων. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο D. Caragiorgos (28 χρόνων), 168 Military Rd., Port Kembla, N.S.W., Australia, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση μέ μιά νέα, ηλικίας 20—25 χρόνων, έγκατεστημένη στή Λάρισα, Βόλο ή Τύρναβο, μέ σκοπό τό γάμο.

Ο John Lamberis (26 χρόνων), 370 Sackville St. Toronto, Ont., Canada, θέλει ν' αλληλογραφήση μέ Ελληνίδες μαθήτριες ή άποφοίτες Αμερικανικών Κολλεγίων, πού νά γνωρίζουν την αγγλική γλώσσα, μέ σκοπό ό,τι έπακολουθήση.

Ο Michael Lougas, Rue de Mons No 43 Anderlues Hainaut, Belgique, ζητεί ν' αλληλογραφήση μέ νέους καί νέες άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τή σύναψη μιάς άγνής καί σταθερής φιλίας.

Ο Dimitrios Avgerinos (23 χρόνων), Rue Six Fontaines No 2, Herve, Liege, Belgique, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση μέ νέες άπό την 'Ελλάδα καί κατά προτίμησι άπό την Κέρκυρα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Ioannis Themelis (26 χρόνων), Place A. Croly No 150, Charleroi, Belgique, ζητεί ν' αλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλη την 'Ελλάδα, μέ σκοπό τή σύναψη μιάς άγνής φιλίας. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Theofilos Garbis, Cam Stulsen, Waterscheid, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφήση μέ την αναγνώστρια μας, του 1014 τεύχους, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Γόησσα τού όλέθρου».

Δυό φίλοι, ο Theofanis Sotirakos καί ο John Smith 2053 Seanne — Mance St. Montreal P.Q. Canada, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο. Παρακαλούν όσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Jamil F. Haddad (29 χρόνων), P.D. Box 750, Kuvait, Arabia, πού έργάζεται ως τεχνικός, εύπαρουσίαστος, χριστιανός τό θρήσκευμα, θέλει ν' αλληλογραφήση μέ μιά Ελληνίδα 18—22 χρόνων, πού έπιθυμεί νά ζήση έκεί.

Ο Andreas Stylianou (21 χρόνων), 130 Gilles St. Citty, Adelaide, Australia, Κύπριος, ζητεί ν' αλληλογραφήση μέ Ελληνίδες άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν άντάλλαγή σκέψεων καί τή δημιουργία μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η «Γλυκειά γαλανομάτα» (19 χρόνων) καί τό «Αμυγδαλωτό μάτι» (16), άπό τή Θεσσαλονίκη, έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν μέ νέους άπό τό έξωτερικό. Η «Απελπισμένη νέα Κ. Ο.» άπό τή Νίκαια, θέλει ν' αλληλογραφήση μέ νέες καί κυρίες άπό την 'Αμερική. Η «Ανθισμένη μυγδαλιά» (24 χρόνων), άπό τή Χίο, ζητεί ν' αλληλογραφήση μέ "Ελληνες τού έξωτερικού, ηλικίας 25—35 χρόνων, μορφωμένους καί εύπαρουσίαστους. Τρείς φίλες άπό την 'Αθήνα, ή «Γκραίη» (18 χρόνων), ή «Μαρίζ» (20) καί ή «Τζέσσυ» (22), εύπαρουσίαστες καί μορφωμένες, έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν μέ νέους μορφωμένους άπό τό έξωτερικό, κατά προτίμησι άπό την 'Αμερική, ηλικίας 18—27 χρόνων.

Η «Τζέρυ» άπό τό Λαύριο, πού δέ γνώρισε καμμιά έπιτυχία καί χαρά στή ζωή, ζητεί ν' αλληλογραφήση μ' ένα άνάπηρο μέ σκοπό νά βρή μιά γλυκειά συντροφιά. Τό «Κόκκινο τριαντάφυλλο» θέλει ν' αλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό. Τό «Κυκλαδίτικο άγέρι» άπό τόν Πειραιά, θέλει ν' αλληλογραφήση μέ "Ελληνες άπό τό έξωτερικό ή ναυτικούς ηλικίας 45—50 χρόνων μέ σκοπό τό γάμο. Η «Πονεμένη κυρία» άπό τόν Πειραιά, θέλει ν' αλληλογραφήση μέ κυρίους καί κυρίες άπό την 'Αμερική, ηλικίας άνω τών 46 χρόνων.

Η «Πονεμένη ξανθούλα» άπό τή Σπάρτη, ζητεί ν' αλληλογραφήση μέ νέους τού έσωτερικού καί τού έξωτερικού, μέ σκοπό τή σύναψη άγνής φιλίας. Η «Ζένια Α.» (27 χρόνων), πολύ εύπαρουσίαστη, μορφωμένη καί άπό καλή οίκογένεια, θέλει ν' αλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, οίκονομικώς άνεξαρτήτους, μέ σκοπό τό γάμο.

Η «Μιμόζα Μ.» (25 χρόνων), κυρία άτυχησασα, άπό καλή οίκογένεια, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση μέ κυρίους άπ' όλο τόν κόσμο, ηλικίας 30—45 χρόνων. Τό «Κυνηγημένο ελάφι» άπό τό Βόλο, ζητεί ν' αλληλογραφήση μέ άξιωματικούς τού ναυτικού καί τής άεροπορίας. Όσοι θέλουν νά πάρουν γράμμα άπό τίς αναγνώστριές μας αύτές, άς στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στήλες τής αλληλογραφίας μας.

Δυό φίλες άπό τή Θεσσαλονίκη, ή «Προσφυγοπούλα» καί ή «Βλάχα», ζητούν ν' αλληλογραφήσουν μέ "Ελληνες τού έξωτερικού, ηλικίας 32—38 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Η «Ιφιγένεια» (18 χρόνων), πού έχει υποφέρει πολύ στή ζωή, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση μέ νέους άπό τόν Καναδά.

Η «Χιονάτη μέ τά πράσινα μάτια» καί ή «Καρδιά περιβόλι» άπό τόν Πειραιά, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τό γάμο. Τό «Αγαπάκι» (16 χρόνων) καί τό «Μαραμένο νούφαρο» (17) ζητούν ν' αλληλογραφήσουν μέ νέους καί νέες άπό την 'Ελλάδα καί τό έξωτερικό, ηλικίας μέχρι 22 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα. Όσοι θέλουν νά λάβουν γράμμα άπό τίς αναγνώστριές μας αύτές, άς στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στήλες τής αλληλογραφίας μας.

Γιά τίς κάτωθι αναγνώστριές μας ύπάρχουν γράμματα στά γραφεία μας, τά οποία μπορούν νά περασουν νά τά πάρουν καθημερινώς 12—2 μμ.

Άπό την Αλγερία ύπάρχει γράμμα γιά τό «Αγήσυχο πνεύμα». Η «Πρώτα άπ' όλα άνθρωπος» άπό τή Φιλοθέη έχει γράμμα άπό την Αίγυπτο. Γράμματα έπίσης άπό την Αίγυπτο έχουν ή «Ελπίδα» καί ή «Νοσταλγία». Άπό την 'Αμερική έστειλε γράμμα γιά την «Αμαζόνα» άπό τό Άργος. Η «Γλυκειά Ελληνοπούλα» έχει γράμμα άπό την Αιθιοπία. Έστάλησαν έπίσης γράμματα γιά τή «Χαρούμενη ύπαρξι», τό «Όμορφο χαμόγελο», τή «Γαλύνη κούκλα Μ.», τή «Βιογυινία Ρ.», την «Απελπισμένη μικρούλα», την «Κίμ Νόβακ», τή «Νινέτ», τή «Τσιγγάνα τής 'Αθήνας» καί την «Πονεμένη ψυχή».

Η «Κόκκινη διολέττα» έχει γράμμα άπό τό Βέλγιο. Τό «Ναυτάκι» καί η «Χτυπημένη άνεμώνα» έχουν άπό την Αίγυπτο. Η «Μελαχροινή άμαζόνα» έχει γράμμα άπό την Αύστραλία. Γράμματα έχουν ή «Κοκκινίτσα», ή «Ζοζεφίνα», ή «Βασανισμένη Ελληνοπούλα», ή «Κόρη τών κυμάτων», ή «Παόλιτσα», ή «Βιργινία Π.» καί ή «Καίσαρ». Τό «Φλογισμένο παγόβουνο» έχει γράμμα άπό τό S\S Ocean Sailor. Η «Πονεμένη» τού 931 τεύχους έχει γράμμα άπό τό M\V Kalliopi - Pateras.

Γράμματα έστάλησαν γιά τή «Συνεπαρμένη τού χαμάτος», τήν «Ερωτευμένη μέ τή θάλασσα», την «Κινεζούλα», την «Αντίο εύτυχία», τό «Κορίτσι τού Νείλου», τό «Κορίτσι μέ τά πράσινα μάτια» καί την «Καλημέρα θλίψη».

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Παναγ. Κατσάκης (21 χρόνων), Πατρίαρχου Γρηγορίου, 5ος τομεύς, Ηλιουπολεως, Αθήναι, Grèce, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση μέ νέες άπό τή Γερμανία, Γαλλία, Αίγυπτο καί Αμερική, ηλικίας 16—22 χρόνων, μέ σκοπό την άνάπτυξι μιάς άγνής φιλίας. Ο Βασίλειος Ο. Πολυχρονόπουλος (20 χρόνων), Τερμα Μπουμπουλίνας, Χρυσοχοΐδη, Βόλος, θέλει ν' αλληλογραφήση μέ την αναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Ποιός ξέρει» τού 996 τεύχους. Μέ την 18ία θέλει ν' αλληλογραφήση καί ο Δημήτριος Κοκοτσάνης, Αγ. Τριάς Λεβαδείας, Βοιωτία, Grèce. Ο Γ. Σ-θόπουλος, Π. Ράλλη 324, Ραφεινα, Νίκαια, ζητεί ν' αλληλογραφήση μέ την αναγνώστρια μας, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Μεγάλη μπεμπέκα» καθώς καί μέ νέες άπό την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά.

Ο Χαράλαμπος Γρηγορίου, Γλαύκωνος No 16, Άγιος Άρτέμιος, Αθήναι, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήση μέ την αναγνώστριά μας άπό τή Μελβούρνη, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Μία κασέδα πού πονά στά δένα» τού 1005 τεύχους. Ο Θεοδόσιος Νικο-

Ωραία Μαλλιά
μέ Σαμπουάν
BRECK
Οί Αμερικανοί έπιστήμονες διέσπασαν τό άτομον, άλλά δέν ξέρασάν καί τά μαλλιά. Κατόπιν πολυετών έρευνών, παρεσκεύασαν τό Σαμπουάν BRECK έπί τελείως νέας βάσεως, ώστε νά μή προκαλή έρεθισμον άκόμη καί είς έκζεματικάς καταστάσεις. Σέ κάθε τύπον μαλλιού άντιστοιχεί ο άνάλογος τύπος Σαμπουάν BRECK. Είναι θαυματουργόν. Ζωντανεύει τά μαλλιά. Διατηρεί τήν φυσικήν των αντιληπτότητα καί τον φυσικόν των χρωματισμόν. Άφαίρει όσο πρέπει, διότι δέν περιέχει ούσίας πού καταστρέφουν τά μαλλιά.
Δοκιμάσατέ το καί θά πείσθητε.
B53-

λάτδης και ὁ Δ. Νικολαΐδης, Βύρωνος Νο 6, Κομοτινή, Greece, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς ἀχνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γεώργιος Δεληγιάννης, Poste Restante, Κεντρικό, Πειραιεύς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἐιφομάχο» τοῦ 1005 τεύχους. Ὁ Ἰωάννης Μυρτάκης, Μελάμπες, Ρέθυμνο, Κρήτη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ, τῆς Κύπρου καὶ τῆς Αἰγύπτου, μὲ σκοπὸ τὴν ἀναλλαγὴ γραμματοσήμων. Ὁ Δημήτρης Βασιλάκος Γενέσια (21 χρόνων), Ἀλεξ. Παπαθανασίου, Παγκράτι, Λαμία, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ ἀναγνώστριές μας τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ὁ Χαρίλαος Ἀγγελόπουλος (16 χρόνων), Δημητρίτσι, Σέρραι, Greece, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Χρῆστος Καπᾶτος, "Υπερίδου Νο 17, Κατάστημα ὑποδημάτων, Πλάκα, Ἀθῆναι, Greece, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὸ «Τρελλὸ ἐλαφάκι». Ὁ Θεόδωρος Σπανέλλης, Σχολὴ Ἐμπορικῶν Πλοιάρχων, Οἰνοῦσα, Χίος, Greece, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μικρὴ Ἑλληνίδα» ἀπὸ τὸ Σουδάν.

Ὁ Χ. Ἀντωνόπουλος (23 χρόνων), Ἐλληνοπάντου 6, Ταμπούρια, Πειραιεύς, Greece, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Νίκη Ἠ» ἀπὸ τὴ Βοστώνη. Ὁ Ἐλευθέριος Ἀθ. Τζηγιάννης, Ἐρμιόνης Νο 8, Παγκράτι, Ἀθῆναι, Greece, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μικρὴ Ἑλληνίδα» τοῦ 1002 τεύχους.

Ὁ Κ. Λινᾶς, Στ. Λάππα 14, Καρδίτσα, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας «Κρυμμένος παράδεισος» ἀπὸ τὴν "Εδεσσα. Ὁ Γεώργ. Μανούσης, Χρυσοστόμου Σμυρνῆ 42, Πειραιεύς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὸ «Χαμένο δειλινὸ» ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Δυὸ φίλοι, ὁ Δημήτρ. Μουντάκης καὶ ὁ Ἐμμ. Μασσαούτης, Χώρα Σφακίων, Κρήτη, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Νεράϊδα τοῦ παραμυθιοῦ» καὶ «Μυρωμένη βιλέττα». Ὁ Τάκης Πετράκος, Μυκηνῶν 51, Συνοικία Κάτω Λιούμη, Αἰγάλεω, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀρτεμι». Ὁ Πολύβιος Χρ. Γεωργίου, Κ. Παπαρρηγοπούλου 44, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ξιφομάχο», τοῦ 1005 τεύχους. Μὲ τὴν ἰδία θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ καὶ ὁ Ἀθαν. Κιτσίκης, Ἰώνων 32, Ἄνω Πετράλωνα, Ἀθῆναι.

Ὁ Παναγ. Αὐγουλέας, Γυθείου 42, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ὡραία Ζιλπὼ» ἀπὸ τὴ Θήβα. Ὁ Ἰωάννης Ἰωαννίδης (27 χρόνων), Ἀγίας Σοφίας 75, Κέρκυρα, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Νυχτερινὴ ὀπτασία» καθὼς καὶ μὲ τὴ «Μαρίνα Χ. Ε.» ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ὁ Τάκης Παπαδόπουλος Νευπλίου 28, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ "Μυρωμένη βιολέττα».

Ὁ Χαράλαμπος Τενιεκορίδης, Ρούσβελτ 73, Καβάλα, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μαρίκα Μ.». Ὁ Γιάννης Κωστόπουλος, Ἴωνος Δραγούμη 3, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ὡραία Πολίτισσα». Ὁ Ν. Χαρατσῆς, Χορμοβίτου 157, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀγνὴ τοῦ λιμανιοῦ» ἀπὸ τὴ Βοστώνη.

Ὁ Κωστ. Φερραῖος, Ἀκροπόλεως 55, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ "Γλυκειὰ Μαρίνα» καὶ τὸν «Πράσινο κρίνο».

Ὁ Δημήτριος Τακίδης (20 χρόνων), Περσεφόνης 4, Δράμα, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ὀμορφη Ἑσκοντίτσα» ἀπὸ τὴν Ξάνθη. Ὁ Θωμᾶς Χελιδώνης, (24 χρόνων), Γράμμου 4, Μοσχάτο, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ "Ἀμερικανίδες ἢ Ἑλληνοαμερικανίδες. Ὁ Γεώργ. Βοϊλάδαρος (18 χρόνων), Δροσοπούλου 6, Ἄστρα, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα "Πονεμένη καρδιὰ» καὶ «Τζούλια» τοῦ 1005 τεύχους. Ὁ Μάκης Πατρίκιος, Καφενεῖον «Χρηματιστήριο», Γούναρη 9, Πειραιεύς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὸ «Ἀγριολούλουδο» ἀπὸ τὴ Λεμεσὸ τῆς Κύπρου.

Ὁ Σπυρ. Γαλανόπουλος, Π. Μανωλάς, Ἡλεία, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κίτσινη φλόγα». Ὁ Ματθαίος Γ. Τσαμαντάκης, Poste Restante, Χανιά, Κρήτη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ὡραία Μαρίνα» ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, τοῦ 1004 τεύχους. Ὁ Πέτρος Κιορογλουγιάν, Δαγρὲ Νο 6, Ἄργος, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς ἀχνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γεράσιμος Κασφίκης, Ἀκροπόλεως 128, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀπέραντη ἀγάπη». Ὁ Λάκης Σπηλιόπουλος, μαθητής, Γυμνάσιον Ἀρρένων Κορίνθου, Κόρινθος, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ξιφομάχο».

Ὁ Ἐμμ. Κοκκινόζης, Γ. Κουμούση Νο 1, Παλαιὰ Κοκκινιὰ, Πειραιεύς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας «Μιὰ καρδιὰ ποὺ πονᾶ στὰ ξένα».

Ὁ Νίκος Κουλούζης, Φιλιππίδου 36, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ξιφομάχο». Ὁ Βασίλειος Φατσόρος (22 χρόνων), Κολκοτρώνη 21, Καλάμαι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ ἢ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπαλοθεύσῃ. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Τὸ ἴδιο ζητεῖ καὶ ὁ Φώτιος Ἀντωνόπουλος (22 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι.

Δυὸ ἀγώριστοι φίλοι, ὁ Θεόδωρος Ζώης καὶ ὁ Νικόλαος Δελλαπόρτας (18 χρόνων καὶ οἱ δυό), Β.Ε.Σ., Λιβεσίου, Ληξουρίου, Κεφαλληνία, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Μελαχροινούλα» καὶ «Ἀγνὸ λουλούδι». Ὁ Λουκᾶς Σακελλαρίου, Μόδιον, Λακρίς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἀρτεμις» τοῦ 1006 τεύχους. Ὁ Ἡρακλῆς Ἀδαμίδης, Φιλότα, Πτολεμαΐς, Κοζάνη, Μακεδονία, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας «Στὸ ρυθμὸ τοῦ ρὸκ ἐντ ρόλλ».

Ὁ Δημήτριος Γαλανός, Ὁδὸς 22α, Νο 8, Νέα Ἰωνία, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὶς ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὰ Τρίκκαλα, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μαραμένο γιασεμί». Ὁ Γεώργ. Τσούντας, Σ.Τ.Α. 123, ΠΤΕ, ΜΕΒ, ΤΓΑ 1010, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ὁμορφη Αὐγούστα».

Ὁ Νικόλ. Τσιβόλας, ΤΓΑ 123, ΠΤΕ, 111 Μοῖρα ΚΕΤΕΣ, ΤΓΑ 1010, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἐλπίδα». Ὁ Ἰωάννης Ἀξαμπανόπουλος, 142 ΣΑΕ, ΜΑΒ, ΒΣΤ 904, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μιτσούκο» τοῦ 1008 τεύχους. Ὁ Δημ. Ταπρανῆς, Σ.Μ.Κ.ΕΠ., Μ. Σπαρτιατῶν 54, Σταυρούπολις, Θεσσαλονίκη 69, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Φτωχὴ μικρούλα» ἀπὸ τὸ Σουδάν, τοῦ 1005 τεύχους.

Ὁ Σπῦρος Κρίκης, Δάφνη, Λήμνου, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ "Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τον κόσμο. Ὁ Κωνστ. Χιλίαρχος, Λεοντάριον, Ἀρκαδία, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Φωτεινὴ νύχτα» ἀπὸ τὸ Σουδάν, τοῦ 1008 τεύχους. Ὁ Ἀγγελος Ρουκάκος, Ἀγησιλάου 54, Σπάρτη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κάκκινη φλόγα».

ΣΜΗΝΙΤΕΣ

Ὁ Σπυρίδων Κωλέττης, 113 Π.Μ.Ε.)Κ.Ε., ΔΕ, ΒΣΤ 903, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸν Πειραιὰ καὶ τὴν Ἀθήνα. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ Γεώργιος Καστανάκος, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι. Ὁ Βασ. Μουστάφελλος, 112 Π.Μ., 401 Μ.Π.Α., ΤΓΑ 1010, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Βόλο καὶ Θεσσαλονίκη, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Λάκης Μορφιάδης, 111 Π.Μ., ΜΕΠ, Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Νυχτερινὴ ὀπτασία» καὶ τὴ «Μεγάλη ἐλπίδα» τοῦ 993 τεύχους. Ὁ Ἰωάννης Παπαπαύλου, 451, Σ.Υ., ΒΣΤ 902, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κάποια μικρὴ» τοῦ 1009 τεύχους. Ὁ Λεωνίδας Μανιαδάκης, ΣΤΑ, 123, ΠΤΕ, ΜΕΒ, ΤΓΑ 1010, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ Παναγ. Βέργος, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι. Ὁ Γεώργιος Νικολόπουλος, 112 Π.Μ., ΕΜΑ, ΤΓΑ 1010, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Γεώργιος Σμοῦ, ΣΤΑ, 123, ΠΤΕ, ΜΕΒ, ΤΓΑ 1010, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Παναγιώτης Κουβάς, 110 Π.Μ., 407, ΜΑ)Α, ΒΣΤ 904, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Γεώργιος Τσώνης, 2η Μ., ΚΕΠ, ΣΤΓ 904Α, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸ Σικάγο, ἡλικίας 16—21 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὁ Γ. Π. Βλαχογιάννης, Βα Μ.Κ.Ε. φῆση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο τοῦ Βορρᾶ, "Ὁ Παῦλος Σαβφορᾶν, Νέα Ἀχαΐας, Βόλος, ζητεῖ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Α. Φωτίου καὶ ὁ Ν. Ρηγάτσουλος, Λόχη ὑπ'ὑπ'ὑπ' 114 Π.Μ. Τανάγρα, Βοιωτία, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει. Ὁ Σωτήριος Καρασόπουλος, 114 Π.Μ., Μ. Ἀεροδρόμιον Τανάγρας, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γρηγ. Ἀλεξόπουλος καὶ ὁ Κωνστ. Ἀναγνωστόπουλος, 111 Π.Μ., Μ. Ἐγκαταστάσεων, Νέα Ἀγχίαλος, Βόλος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Λαμία. Ὁ Γεώργιος Λυκουρίνος, 114 Π.Μ., 406 Μ.Π.Α., ΣΤΓ 902, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὶς ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὰ Τρίκκαλα, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μαραμένο γιασεμί». Ὁ Γεώργ. Τσούντας, Σ.Τ.Α. 123, ΠΤΕ, ΜΕΒ, ΤΓΑ 1010, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ὁμορφη Αὐγούστα».

Ὁ Νικόλ. Τσιβόλας, ΤΓΑ 123, ΠΤΕ, 111 Μοῖρα ΚΕΤΕΣ, ΤΓΑ 1010, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἐλπίδα». Ὁ Ἰωάννης Ἀξαμπανόπουλος, 142 ΣΑΕ, ΜΑΒ, ΒΣΤ 904, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μιτσούκο» τοῦ 1008 τεύχους. Ὁ Δημ. Ταπρανῆς, Σ.Μ.Κ.ΕΠ., Μ. Σπαρτιατῶν 54, Σταυρούπολις, Θεσσαλονίκη 69, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Φτωχὴ μικρούλα» ἀπὸ τὸ Σουδάν, τοῦ 1005 τεύχους.

Ὁ Σπῦρος Κρίκης, Δάφνη, Λήμνου, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ "Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τον κόσμο. Ὁ Κωνστ. Χιλίαρχος, Λεοντάριον, Ἀρκαδία, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Φωτεινὴ νύχτα» ἀπὸ τὸ Σουδάν, τοῦ 1008 τεύχους. Ὁ Ἀγγελος Ρουκάκος, Ἀγησιλάου 54, Σπάρτη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κάκκινη φλόγα».

ΣΜΗΝΙΤΕΣ

Ὁ Σπυρίδων Κωλέττης, 113 Π.Μ.Ε.)Κ.Ε., ΔΕ, ΒΣΤ 903, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸν Πειραιὰ καὶ τὴν Ἀθήνα. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ Γεώργιος Καστανάκος, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι. Ὁ Βασ. Μουστάφελλος, 112 Π.Μ., 401 Μ.Π.Α., ΤΓΑ 1010, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Βόλο καὶ Θεσσαλονίκη, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Λάκης Μορφιάδης, 111 Π.Μ., ΜΕΠ, Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Νυχτερινὴ ὀπτασία» καὶ τὴ «Μεγάλη ἐλπίδα» τοῦ 993 τεύχους. Ὁ Ἰωάννης Παπαπαύλου, 451, Σ.Υ., ΒΣΤ 902, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κάποια μικρὴ» τοῦ 1009 τεύχους. Ὁ Λεωνίδας Μανιαδάκης, ΣΤΑ, 123, ΠΤΕ, ΜΕΒ, ΤΓΑ 1010, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ Παναγ. Βέργος, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι. Ὁ Γεώργιος Νικολόπουλος, 112 Π.Μ., ΕΜΑ, ΤΓΑ 1010, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Γεώργιος Σμοῦ, ΣΤΑ, 123, ΠΤΕ, ΜΕΒ, ΤΓΑ 1010, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Παναγιώτης Κουβάς, 110 Π.Μ., 407, ΜΑ)Α, ΒΣΤ 904, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Γεώργιος Τσώνης, 2η Μ., ΚΕΠ, ΣΤΓ 904Α, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸ Σικάγο, ἡλικίας 16—21 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὁ Γ. Π. Βλαχογιάννης, Βα Μ.Κ.Ε. φῆση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο τοῦ Βορρᾶ, "Ὁ Παῦλος Σαβφορᾶν, Νέα Ἀχαΐας, Βόλος, ζητεῖ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Α. Φωτίου καὶ ὁ Ν. Ρηγάτσουλος, Λόχη ὑπ'ὑπ'ὑπ' 114 Π.Μ. Τανάγρα, Βοιωτία, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει. Ὁ Σωτήριος Καρασόπουλος, 114 Π.Μ., Μ. Ἀεροδρόμιον Τανάγρας, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γρηγ. Ἀλεξόπουλος καὶ ὁ Κωνστ. Ἀναγνωστόπουλος, 111 Π.Μ., Μ. Ἐγκαταστάσεων, Νέα Ἀγχίαλος, Βόλος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Λαμία. Ὁ Γεώργιος Λυκουρίνος, 114 Π.Μ., 406 Μ.Π.Α., ΣΤΓ 902, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὶς ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὰ Τρίκκαλα, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μαραμένο γιασεμί». Ὁ Γεώργ. Τσούντας, Σ.Τ.Α. 123, ΠΤΕ, ΜΕΒ, ΤΓΑ 1010, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ὁμορφη Αὐγούστα».

Ὁ Νικόλ. Τσιβόλας, ΤΓΑ 123, ΠΤΕ, 111 Μοῖρα ΚΕΤΕΣ, ΤΓΑ 1010, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἐλπίδα». Ὁ Ἰωάννης Ἀξαμπανόπουλος, 142 ΣΑΕ, ΜΑΒ, ΒΣΤ 904, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μιτσούκο» τοῦ 1008 τεύχους. Ὁ Δημ. Ταπρανῆς, Σ.Μ.Κ.ΕΠ., Μ. Σπαρτιατῶν 54, Σταυρούπολις, Θεσσαλονίκη 69, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Φτωχὴ μικρούλα» ἀπὸ τὸ Σουδάν, τοῦ 1005 τεύχους.

Ὁ Σπῦρος Κρίκης, Δάφνη, Λήμνου, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ "Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τον κόσμο. Ὁ Κωνστ. Χιλίαρχος, Λεοντάριον, Ἀρκαδία, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Φωτεινὴ νύχτα» ἀπὸ τὸ Σουδάν, τοῦ 1008 τεύχους. Ὁ Ἀγγελος Ρουκάκος, Ἀγησιλάου 54, Σπάρτη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κάκκινη φλόγα».

ΣΜΗΝΙΤΕΣ

Ὁ Σπυρίδων Κωλέττης, 113 Π.Μ.Ε.)Κ.Ε., ΔΕ, ΒΣΤ 903, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸν Πειραιὰ καὶ τὴν Ἀθήνα. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ Γεώργιος Καστανάκος, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι. Ὁ Βασ. Μουστάφελλος, 112 Π.Μ., 401 Μ.Π.Α., ΤΓΑ 1010, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Βόλο καὶ Θεσσαλονίκη, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Λάκης Μορφιάδης, 111 Π.Μ., ΜΕΠ, Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Νυχτερινὴ ὀπτασία» καὶ τὴ «Μεγάλη ἐλπίδα» τοῦ 993 τεύχους. Ὁ Ἰωάννης Παπαπαύλου, 451, Σ.Υ., ΒΣΤ 902, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κάποια μικρὴ» τοῦ 1009 τεύχους. Ὁ Λεωνίδας Μανιαδάκης, ΣΤΑ, 123, ΠΤΕ, ΜΕΒ, ΤΓΑ 1010, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ Παναγ. Βέργος, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι. Ὁ Γεώργιος Νικολόπουλος, 112 Π.Μ., ΕΜΑ, ΤΓΑ 1010, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Γεώργιος Σμοῦ, ΣΤΑ, 123, ΠΤΕ, ΜΕΒ, ΤΓΑ 1010, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Παναγιώτης Κουβάς, 110 Π.Μ., 407, ΜΑ)Α, ΒΣΤ 904, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Γεώργιος Τσώνης, 2η Μ., ΚΕΠ, ΣΤΓ 904Α, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸ Σικάγο, ἡλικίας 16—21 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὁ Γ. Π. Βλαχογιάννης, Βα Μ.Κ.Ε. φῆση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο τοῦ Βορρᾶ, "Ὁ Παῦλος Σαβφορᾶν, Νέα Ἀχαΐας, Βόλος, ζητεῖ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Α. Φωτίου καὶ ὁ Ν. Ρηγάτσουλος, Λόχη ὑπ'ὑπ'ὑπ' 114 Π.Μ. Τανάγρα, Βοιωτία, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει. Ὁ Σωτήριος Καρασόπουλος, 114 Π.Μ., Μ. Ἀεροδρόμιον Τανάγρας, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γρηγ. Ἀλεξόπουλος καὶ ὁ Κωνστ. Ἀναγνωστόπουλος, 111 Π.Μ., Μ. Ἐγκαταστάσεων, Νέα Ἀγχίαλος, Βόλος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μ

Ο Διεθνής ΣΤΙΒΟΣ

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ

Κωνσταντινίδης. Χιώτης. Παπαβασιλείου. Λαχταρίδης. Κουνάδης οι διακοιθέντες

Οι "Ελληνες φίλαθλοι έγιναν καὶ δικαίως πολὺ ἐκλεκτικοί. Στοὺς διεθνεῖς ἀγῶνες 'Ιταλῶν — Γιουγκοσλάβων — Αἰγυπτίων — "Ελλήνων, ποὺ διοργάνωσαν, ὁπότε φῶς τῶν προσβολέων στὸ Πανεθνικὸ Στάδιο ὁ ΠΑΟ μὲ τὸν Πανιώνιο, μόλις 15.000 θεατὲς παρευρέθηκαν. Ὁ διάδοχος Κωνσταντίνος, φίλαθλος καὶ ἀγωνιστὴς ὁ ἴδιος τίμησε τοὺς ἀγῶνες ἐνθαρρύνοντας ἔτσι τὴν 'Ελληνικὴ Νεολαία στὴν ἐπίδοσή της στοὺς ἀθλητικοὺς στίβους.

Προανάκρουσμα στὶς μεγάλες ἀθλητικὲς συγκινήσεις τοῦ 1958 ἦταν οἱ Διεθνεῖς τοῦ Σταδίου. Παρουσίασαν ἀνάγλυφη τὴν εἰκόνα τοῦ 'Ελληνικοῦ 'Αθλητισμοῦ καὶ τὴ μεγάλη ἐξέλιξι τῶν "Ιταλῶν ἀσσων. "Απ' τὴ συγκέντρωσι Ἐλλείψεων οἱ μεγάλες φίρμες, γι' αὐτὸ καὶ οἱ "Ελληνες φίλαθλοι ἦταν διστακτικοί. 'Ωστόσο ἄξιζε τὸν κόπο νὰ χαροῦν μερικὰ ἀπ' τ' ἀγωνίσματα, ὅπως π.χ. τὶς νίκες τοῦ Κωνσταντινίδη καὶ τοῦ Χιώτη στὰ 1500 καὶ 5000 μ. τὴν ἐπίδοσι - ρεκόρ τοῦ Παπαβασιλείου, τὴν ἀκοντιστικὴ τέχνη τῶν ἀδελφῶν Λιεβόρε, τὴ μαεστρία τοῦ ἀειθαλοῦς Κονσολίνι στὸ δίσκο, τὸ ἀνετο-χαλαρὸ τρέξιμο καὶ τὸ 21''4 στὰ 200 μ. τοῦ Μάτσα...

★

"Η τιτανομαχία στὰ 1500 μ. Κωνσταντινίδη—Μπαράλντι ἀπεκορύφωσε τὸ ἀγωνιστικὸ ἐνδιαφέρον. Δώδεκα ἀθλητὲς παρατάχτηκαν καὶ ξεχύθηκαν στὸν ἐπικὸ ἀγῶνα, ἐνῶ οἱ δύο μεγάλοι ἀνταγωνιστὲς ὡδήγησαν ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὴν κούρσα. Ὁ Γιουγκοσλάβος Νάλαβιτς ἀκολούθησε μὲ τὸν Μερκούλια, τὸν 'Ιταλὸ Μπαράλντι καὶ τὸν Κωνσταντινίδη. Οἱ δύο πρωτοπόροι περνοῦν τὰ 400 μ. σὲ 61''2 καὶ τὰ 800 μ. σὲ 2'04''.

Ὁ ἀγώνας ἔχει πιὰ κριθῆ ὡς πρὸς τὶς δύο πρῶτες θέσεις.

Οἱ καρδιὲς ὅμως τῶν φιλάθλων χτυποῦν ἔντονα ἀπ' τὴν ἀγωνία. Ποιὸς θὰ ὑπερισχύση; Ὁ Κωνσταντινίδης προαισθάνεται ξεφύγη ὁ μεγάλος ἀντίπαλός γιὰ νὰ ἐξασπολυθῆ τὴν κατάλληλη στιγμὴ στὸ τελικὸ ἁμπαλάζ. Παιρνοῦν τὰ 1200 μ. σὲ 3' 06''5. Ἀρχίζει τώρα ἡ σκληρὴ πάλη στῆθος πρὸς στῆθος!

"Ορθιοι οἱ θεατὲς ἐνισχύουν μὲ κραυγὲς καὶ χειροκροτήματα τὸν Κωνσταντινίδη. Στὴ στροφὴ τῶν Προπυλαίων τοῦ Σταδίου ὁ πρωταθλητὴς μας συσπειρώνεται καὶ ἀποφασιστικὰ ἐξορμᾶ γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς νίκης. Ἀκρατητος, δυναμικός, μαχητικὸς παλαιεῖ μὲ τὸν Μπαράλντι καὶ στὰ 75 μ. πρὸ τοῦ τέρματος ξεφεύγει... Μὲ μιὰ ὁπεράνθρωπη προσπάθεια κόβει τὸ νῆμα καὶ ἀποθεώνεται. Χρόνος 3'49''6. Μπαράλντι 3' 49''8.

Οἱ ἀδελφοὶ 'Ιταλοὶ Λιεβόρε χειροκροτήθηκαν ζωηρότατα. Ὁ μεγαλύτερος καὶ ἀριστερόχειρ Τζιοβάνι Λιεβόρε ἦταν ὁ καλύτερος. Μὲ ρεκόρ σχεδὸν 80 μ. ἔρριξε σταθερὰ 74,58 μ., 74, 31 μ., 75,39 μ. 71,32 μ., 75 μ. Ὁ παλμός του, τύπου πολωνικοῦ Γιάνους Σέντλο, διεκρίνετο γιὰ τὴν ταχύτητά του, τὸ ἀπαράμιλλο «σταύρωμα», τὴν ὑπέροχη ἐκτίναξί του. "Οταν τ' ἀκόντιο διέγραφε μεγαλόπρεπα τὴν τροχιά του σὲ ὕψος, ποὺ ποτὲ ἄλλο ξένο ἀκόντιο δὲν εἶχε διαγράψει στὸ Στάδιό μας, ὁρθιοι οἱ θεατὲς μὲ ἰαχὲς θριάμβου παρακολούθησαν τὸν μετεωρισμό, καὶ τὸ κάρφωμά του στὸ ἔδαφος.

'Αλλὰ καὶ ὁ μικρότερος ἀδελφὸς ἔφηβος Κάρλο Λιεβόρε ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι. 'Αμούστακο παλληκάρι σχεδὸν βαδίζει ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ μεγάλου ἀδελφοῦ του. Τεχνίτης καὶ αὐτὸς τῆς ἀκοντιστικῆς βολῆς ξεπέασε τὰ 72,86 μ., ἐνῶ ὁ Τζιοβάνι κατέρριψε τὸ ρεκὸρ τοῦ σταδίου τοῦ Φινλανδοῦ 'Αρβενιέμε (74, 55 μ.) μὲ 75,39μ.

Στοὺς 'Ολυμπιακοὺς 'Αγῶνες τῆς Ρώμης τοῦ 1960 οἱ ἀδελφοὶ Λιεβόρε ἀσφαλῶς θὰ παίξουν σημαντικὸ ρόλο στὸν ἀκοντισμό..

★

Τὴ δεύτερη μεγάλη ἀθλητικὴ συγκίνησι καὶ μάλιστα ἐκπληξι τῶν ἀγώνων, χάρισε ἕνας ἀφανὴς ἵππος, ὁ Χιώτης. Ὁ φιλότιμος νέος βοηθούμενος διακριτικὰ ἀπὸ τὸν Λαχταρίδη ἐξουδετέρωσε τὸν 'Ιταλὸ Περόνεν μὲ μελετημένη στρατηγικὴ στὰ 5000 μ.

Ὁ 'Ιταλὸς πρωταθλητής, μὲ ρεκὸρ 14'31'', μπῆκε ἐπὶ κεφαλῆς. 'Ακολούθησαν οἱ Χιώτης, Λαχταρίδης, Σιδερῆς. Οἱ "Ελληνες φίλαθλοι ἀγρυπνοῦν. Ἐνθαρρύνοντάς τον μετὰ τὰ 1000 μ. τοῦ δίνουν τὴν εὐκαιρία νὰ μπῆ ἔμπροσθ στὰ 1200 μ. "Εξυπνος ὁ Λαχταρίδης, ἀντιλαμβάνεται τὶς προθέσεις τοῦ "Ελληνος ἀνταγωνιστοῦ του καὶ τὸν βοηθεῖ σφηνώνοντας τὸ κορμί του ἀνάμεσα Χιώτη καὶ Περόνεν.

Διαισθάνεται ὁ Χιώτης τὴν ἀσφαλιστικὴ δικλεῖδα τοῦ Λαχταρίδη. Αἰφνιδιαστικὰ ὁρμᾶ καὶ μ' ἕνα ἀπρόοπτο «ντεμαράζ» στὰ 1400 μ. ξεφεύγει περὶ τὰ δέκα μέτρα.

Ὁ 'Ιταλὸς νοιώθει τώρα τὸν κίνδυνο. Ψύχραιμα, σιγὰ-σιγά, ἀναπτύσσεται καὶ στὰ 2000 μ. καλύπτει τὴ διαφορά. Ἡ ἀγωνία τῶν θεατῶν κορυφώνεται...

Ὁ Λαχταρίδης ξεκουσάζει τὸν πρωτοπόρο Χιώτη, ὁδηγώντας τὴν κούρσα μέχρι τὰ 2400 μ., πονηρὸς ὅμως ὁ 'Ιταλὸς ἀντιπαλος τοὺς ξεφεύγει καὶ τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς.

Οἱ ἀδιάκοπες αὐτὲς ἐναλλαγὲς τῶν ἐλπίδων καὶ τῶν ἀπογοητεύσεων προσδίδουν στὸν ἀγῶνα δραματικὸ μεγαλεῖο. Ἀκατάβλητος ὁ Χιώτης στὶς ψυχολογικὲς πιέσεις τοῦ 'Ιταλοῦ ὁρμᾶ καὶ πάλι στὶς ἐπάλξεις καὶ ὁδηγεῖ ἀπὸ τὰ 3000—3800 μ. Ὁ Περόνεν ὅμως καὶ πάλιν ἀντεπιτίθεται. Κυριαρχεῖ 600 μέτρα.

Τὸ καμπανάκι σημαίνει τὴν τελευταία στροφή. 'Αγωνιστὲς καὶ θεατὲς ἀναστατώνονται. Ὁ Λαχταρίδης ψυχικὰ πανέτοιμος γιὰ τὴν τελικὴ πάλη σὰν ἀστραπὴ ξεφεύγει καὶ ὑπερφαλαγγίζει Χιώτη καὶ Περόνεν. Ὁ Χιώτης ὅμως κάνει ὑπομονή. Δὲν κρίνει πὼς ἦρθε ἡ μεγάλη στιγμή. Ἀφίνει νὰ περάση ἡ στροφὴ τῆς σφενδόνης καὶ μόλις μπαίνει στὴν εὐθεῖα, ξεχύνεται γιὰ τὸ μεγάλο ἆθλο. Τριάκοντα μέτρα πρὸ τοῦ τέρματος πιάνει τὸν Λαχταρίδη καὶ συνεχῶς τὸν ἀφίνει πίσω. Ὑπέροχος στὸ ρυθμὸ καὶ στὸ μοίρασμα τῶν δυνάμεων ὁ Χιώτης ἀκάθεκτος τρέχει πρὸς τὸ τέρμα. "Εξαλλοι ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ οἱ "Ελληνες φίλαθλοι τὸν ἐνθαρρύνουν. Εἶναι πιὰ ὁ μεγάλος νικητής. Θριαμβευτικὰ κόβει τὸ νῆμα καὶ ἀποθεώνεται μὲ ἐπίδοσι 14'45'', συμπαρασύροντας τὸν ἀφανῆ ἥρωα τῆς νίκης τοῦ Λασταρίδη, ποὺ ἔρχεται δεύτερος μὲ 14'48''6. Ὁ Περόνεν τρίτος μὲ 15'.

★

'Απ' τὶς ἐντυπωσιακώτερες ἐμφανίσεις τῶν διεθνῶν ἀγώνων ἦταν ὁ ἀγέραστος ἄσσος τῆς δισκοβολίας καὶ 'Ολυμπιονίκης τοῦ Λονδίνου (1948) 'Αντόλφο Κονσολίνι, ποὺ ἔρριξε μὲ τὴν πρώτη βολὴ 55,11 μ. Ὁ Παπασιλείου, ποὺ ἔτρεξε στὴν ἀρχὴ τῆς περιόδου 8'56''5. Ὁ Κουνάδης, μὲ τὰ 52,51 μ. στὴ δισκοβολία. Ὁ Μάτσα, μὲ τὰ 21''4 στὸ δρόμο 200 μ. καὶ 14''5 στὰ 110 μ. μετ' ἐμποδίων. Ὁ Μπράδι μὲ τὰ 7,38 μ. στὸ ἅλμα εἰς μῆκος καὶ ὁ Βάσλι μὲ τὰ 15,39 μ. στὸ τριπλοῦν.

'Υστέρησαν: 'Από λανθασμένη στρατηγικὴ ὁ φιλότιμος Εὐάγγελος Δεπάστας στὰ 800 μ. Ὁ Μαρσέλος στὰ 119 μ. μετ' ἐμποδίων, ποὺ ἄσκεφτα ἔτοεξε μὲ ὅλη τὴ δύναμι στὸν πρυκοιμστικὸ 14''9, γιὰ νὰ φέση στὸν τελικὸ 15''1. Ὁ Τσακανίκας πούρριξε σφαῖρα 15,62 μ. Ὁ Γεωργόπουλος στὸ σπρίντ.

Εὐχάριστες ἐκπλήξεις ἦταν τὸ 15,06 τοῦ Κρικέτου στὴ σφαῖρα. Τὸ 49''7 τοῦ Μοραγιέμου στὰ 400 μ. Τὸ 4'00''8 στὰ 1500 μ. καὶ 9'24''8 στὰ 3000 μ. μετ' ἐμποδίων τοῦ Μερεκούλια. Τὸ 1'55'' τοῦ Ματσκανίδη στὰ 800 μ. Τὰ 4 μ. τοῦ Εὐσταθιάδη στὸ κοντάρι.

Γενικά, οἱ ἀγῶνες ἀπεκάλυψαν εὐχάριστα καὶ δυσάρεστα, ἀπὸ τὴν ἀποψι τῆς φόρμας καὶ τῆς τακτικῆς, σημεῖα. Ὅσοι ὁπαδῆρησαν, ἀσφαλῶς θὰ βελτιωθοῦν, ἂν ἐργαστοῦν συστηματικώτερα. Ἐμπρός, λοιπόν!

Γ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ὁ Χιώτης, ἀποφασιστικὸς καὶ μαχητής, καταδιώκει τὸν Περόνεν καὶ ὕστερα ἀπὸ δραματικὴ ἀνώνα θριαμβεύει στὰ 5000 μ.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ
τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΦΙΟΝΙ — ΜΑΓΙΟΡΚΑ. 3) ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ — ΜΑΡΙ. 4) ΜΑΖΑ — ΤΟΣΚΑΝΙΝΙ. 5) ΚΙΝΗΤΙΚΗ — ΒΙΑ. 6) ΜΑΟΝ — ΣΑΛΙ. 7) ΑΤΙ — ΜΑΛΙΑΚΟΣ. 8) ΤΡΑΒΙΑΤΑ — ΜΙΑ. 9) ΚΑΖΟ — ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΔΕΣ. 11) ΜΑΝΙΚΕΤΙ — ΑΤΙΜΗΤΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΝΑΠΑΜΑ — ΤΡΑΚΑΡΙΣΜΑ. 2) ΡΑΖΑΚΙ — ΑΒΙΖΟ. 3) ΟΖΑΚΑ — ΝΗΜΑΤΙΑ—ΜΑΚΕ. 4) ΤΑΠΗΤΙΟΝ — ΤΑΜΑ. 5) ΜΕΘΗ — ΧΑΒΑΣ. 6) ΚΗΤΟΣ — ΣΑΛΙΑΡΑ. 7) ΓΙΔΙ — ΚΑΒΙΛΙΑ — ΓΙΑΤΙ. 8) ΜΑΝΙΑ — ΚΟΣΜΙΑ. 9) ΚΑΜΑΡΙΝΙ—ΑΔΕΣΠΟΤΟΣ.

Κινηματογραφικὸ παιννίδι

Πρέπει νὰ διαγράψετε τὰ ἀκόλουθα ὀνόματα. Μέσα σὲ παρένθεσι ἀναφέρεται τὸ ὄνομα μὲ τὸ ὁποῖο μπορεῖτε νὰ τὸ ἀντικαταστήσετε.

1) 'Αννίτα "Εκμπεργκ (Μαρλένε Ντήτριχ). 2) 'Υδὸν ντὲ Κάρλο (Μπάρμπαρα Νίκολς). 3) Τέρρυ Μοὺρ (Τζόαν Κόλλινς). 4) Πάολο Στόππα (Βιττόριο ντὲ Σίκα). 5) Πὶερ Κρεσσουὰ (Τζίνο Μπέκκι). 6) Τζίνο Τσέρβι (Φόλκο Λοῦλλι). 7) Τζιοὺν "Αλυσον (Μάρθα Χάϋερ). 8) Τζέην Μάνσφιλντ (Τζὴν Σίμμονς). 9) Ντέϊβιντ Νίβεν (Τζὼτζ Σάντερς). 10) "Αν Μπλάϋθ (Τζιοὺν "Αλλυσον).

Μικρὰ προβλήματα

1) 7X3 — 9 = 12
   6 :2 X 4 = 12
   8+5 — 1 = 12

2) 'Υπάρχουν 160 χαρτονομίσματα. 32 ἀπὸ τὸ κάθε εἶδος (τὸ βρίσκομε αὐτὸ προσθέτοντας τὶς ἀξίες τους: 100+50+20+10+5=185. 5920: 185=32).

3) 2,3 καὶ 4 (234+243+342+324+423+432=1998).

Ἄσκησις παρατηρητικότητος

1) Ὁ σκαντζόχοιρος, ἡ γάτα, τὸ πουλί. 2) Τὸ νησάκι (στὸ βάθος), τὸ ψαροκόκκαλο, ἡ χήνα. 3) Τὸ δόλωμα, τὸ φίδι, τὸ σπιτάκι, 4) Ἡ ἄγκυρα, ὁ βάτραχος, τὰ φύλλα πίσω ἀπὸ τὴ χήνα.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 695 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΑΛΑΜΑ — ΑΡΚ — ΣΟΒΑΡΑ. 2) ΑΝΩΝΥΜΟΣ — ΩΦΕΙΛΜΟΝ. 3) ΧΑΡΙΣ — ΙΤΑΜΑ — ΑΤΟΚΑ. 4) ΑΣΙΑ — ΑΛΑΜΑΝΑ — ΑΡΑΣ. 5) ΙΣΑ — ΑΝΕΤΑ — ΤΙΣ — ΕΝΤ. 6) ΡΑ — ΑΔΟΥΑ — ΙΑΝΟΣ —ΙΑ. 7) ΑΠΑΙΣ — ΜΑΣΤΙΧΑ. 8) ΣΙΜΑΝΑ — ΜΑΣΙΑ — ΟΣΙΑ. 9) ΚΥΜΑ—ΚΑΡΙΑ — ΑΛΗΣ. 10) ΚΑΝΕ — ΔΑΤΙΣ —ΑΤΙΜΟΣ. 11) ΑΙΜΟΝΙΑ — ΠΛΟΚΗ. 12) ΖΑ — ΑΙΚΙΑ — ΠΛΑΜΑ — ΙΚ. 13) ΑΡΑ — ΣΟΣ — ΚΟΡΕΑ — ΑΤΑ. 14) ΜΙΚΑ — ΣΤΡΑΤΙΑ — ΤΡΑΜ. 15) ΙΣΤΙΑ —ΡΑΝΙΣ — ΚΙΑΛΙ. 16) ΑΤΙΜΗΤΟΣ — ΖΙΖΑΝΙΟΝ. 17) ΣΑΣΑΡΙ — ΑΝΩ — ΩΡΙΑΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΑΧΑΙΡΑΣ — ΚΑΖΑΜΙΑΣ. 2) ΑΝΑΣΣΑ — ΙΚΑ — ΑΡΙΣΤΑ. 3) ΛΩΡΙΑ —ΑΜΥΝΑ — ΑΚΤΙΣ. 4) ΑΝΙΑ — ΑΠΑΜΕΙΑ — ΑΙΜΑ. 5) ΜΥΣ — ΑΔΑΝΑ—ΜΙΣ —ΑΗΡ. 6) ΑΜ — ΑΝΟΙΑ — ΔΟΚΟΣ — ΤΙ. 7) Ο·Ι·ΛΕΥΣ — ΚΑΝΙΣΤΡΟ. 8) ΑΣΤΑΤΑ—ΜΑΤΙΑ—ΡΑΣΑ. 9) ΑΜΑ — ΜΑΡΙΑ — ΚΑΝ. 10) ΚΩΜΑ — ΙΑΣΙΣ — ΠΙΟΤΙΖΩ. 11) ΦΑΝΤΑΣΙΑ—ΠΑΡΙΣΙ — 12) ΣΕ — Α·Ι·ΝΤΑ — ΑΛΛΕΑ — ΖΩ. 13) Ο-ΛΑ — ΣΟ·Ι· — ΑΤΟΜΑ — ΚΑΡ. 14) ΒΗΤΑ — ΣΧΟΛΙΚΑ — ΤΙΝΙ. 15) ΑΜΟΡΕ—ΑΣΗΜΗ — ΑΡΑΙΑ. 16) ΡΟΚΑΝΙ—ΙΣΟ — ΙΤΑΛΟΙ. 17) ΑΝΑΣΤΑΤΑ — ΣΥΚΑΜΙΝΑ.

✪✪

Ἡ μασέλα... πιστοποιητικὸ ταυτότητος

Ὁ ταμίας μιᾶς τράπεζας τοῦ 'Οχάϊο δίσταζε νὰ πληρώση ἕνα τσὲκ ποὺ τοῦ εἶχε παρουσιάσει κάποιος ἄγνωστος. Τοῦ ζήτησε τὰ χαρτιά του, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ γιὰ τὴν ταυτότητά του. Ἐκεῖνος ὅμως ἀπάντησε πὼς εἶχε ξεχάσει τὸ πορτοφόλι του στὸ σπίτι του.. Ξαφνικά, ὁ πελάτης εἶχε μιὰ ἔμπνευσι: "Εβγαλε τὴν ψεύτικη ὀδοντοστοιχία του, τὴ σκούπισε μὲ τὸ μαντῖλι του καὶ τὴν ἔβδοσε στὸν ταμία. 'Εκεῖνος διάβασε τ' ὄνομα τοῦ ἰδιοκτήτη της, χαραγμένο ἀπάνω της, κι' ἔτσι βεβαιώθηκε γιὰ τὴν ταυτότητά του καὶ τοῦ ἐξαργύρωσε τὸ τσέκ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ετησία ..... Δρχ. 340.—
'Εξάμηνος ..... » 170.—
Τρίμηνος ..... » 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ετησία ..... Λίρες 7.—
» ..... Δολλάρια 20.—
» ..... Φρ. Γαλ. 8.000
» ..... Φρ. Βελγ. 1.000

'Εμβάσματα 'Εσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ 'Εξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεῖα Κλαυθμώνος), ΑΘΗΝΑΙ.

'Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν 1092) 1938. Ἰδιοκτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — 'Ιωάν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσανίου 4. Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. 'Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπῦρος Μπέλλας, ὁδὸς Βουλγαρη 11, 'Αθῆναι

ΕΝΑ ΣΗΜΑΔΙ ΣΤΗ ΠΑΛΑΜΗ

Πρωτότυπο διήγημα

Δὲν ἀγαποῦσα μόνο τὸ θεῖο μου "Υθ. Τὸν θαύμαζα κιόλας, γιατὶ εἶχε γυρίσει ὅλον τὸν κόσμο. Οἱ ἱστορίες τῶν ἀναρίθμητων περιπετειῶν του μὲ γοήτευαν.

Μιὰ μέρα, ποὺ βρισκόμαστε μόνοι στὸν κῆπο τοῦ πατρικοῦ μου σπιτιοῦ, τὸν ρώτησα ξαφνικά:

— Θεῖε "Υθ, τί εἶναι αὐτὴ ἡ λευκὴ γραμμή, ποὺ ἔχεις στὴν παλάμη τοῦ δεξιοῦ σου χεριοῦ; Μήπως εἶναι κανένα παλιὸ τραῦμα;

'Ο θεῖος μου στήλωσε τὰ μάτια του σ' αὐτὴ τὴ βαθειὰ οὐλή, ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ τὸ μικρὸ δάχτυλο κι' ἔφτανε ὡς τὸν ἀντίχειρα κι' ἔμεινε συλλογισμένος κάμποσες στιγμές.

— Ἂς εἶναι, εἶπε ἔπειτα. Θὰ σοῦ ἀφηγηθῶ τὴν ἱστορία της... Θὰ περιμένης, βέβαια, ν' ἀκούσης νὰ σοῦ μιλάω γιὰ κάποια συμπλοκὴ μὲ μαύρους τῆς Μαδαγασκάρης ἢ μιὰ σύγκρουσι μὲ Κινέζους πειρατές... 'Αλλὰ φοβᾶμαι πὼς θὰ σ' ἀπογοητεύσω. 'Η οὐλὴ αὐτὴ εἶναι μιὰ νεσνικὴ ἀνάμνησι... Τὴν ἔβρισ ἐκείνη, ἕξι τὴ δική σου ἡλικία. Φοιτοῦσα στὴ ναυτικὴ σχολὴ τῆς Βρέστης.. Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ πὼς περνούσαμε καλά. Τὸ φαγητὸ ἦταν ἄθλιο, τὰ μαθήματα ἀτέλειωτα κι' οἱ καθηγητές μας ὅσο δὲν παίρνει πιὸ αὐστηροί. "Αφησε ὅτι δὲ βγαίναμε καθόλου. Οἱ γονεῖς μας μᾶς ἐπισκέπτονταν μόνο μιὰ φορὰ τὸ μῆνα... "Ολη μας ἡ ζωὴ κυλοῦσε στὰ θρανία. Εὐτυχῶς, ὅμως, εἶχαμε ἕνα μεγάλο κῆπο..

Ὁ θεῖος μου ἄναψε μὲ ἀργὲς κινήσεις τὸ τσιμποῦκι του κι' ἔπειτα συνέχισε:

Στὴν ἄκρη τοῦ κήπου βρισκόταν τὸ σπιτάκι τοῦ κηπουροῦ. Ὁ κηπουρὸς αὐτὸς εἶχε μιὰ πολὺ ὁμορφη κόρη, τὴν 'Αλίν... Νομίζω πὼς, λίγο-πολύ, εἴμαστε ὅλοι ἐρωτευμένοι μαζί της. 'Αλλ' ἐκεῖνος, ποὺ κατάφερε νὰ συγκινήση τὴν καρδιά της...

— "Ησουν ἐσύ, θεῖε "Υθ!...

— Ναί, ἀπάντησε ὁ θεῖος μου ἀναστενάζοντας. Νομίζω πὼς ἀγαπιόμαστε πολὺ μὲ τὴ μικρὴ 'Αλίν... Οἱ συμμαθητές μου, μόλις κατάλαβαν πὼς ἤμουν ὁ τυχερός, παραμέρισαν ὅλοι. 'Υπῆρχε στὴ σχολή μας ἕνα πνεῦμα συναδελφοσύνης, ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ φαντασθῆς... "Οπως σοῦ εἶπα, λοιπόν, ἡ 'Αλίν κι' ἐγὼ ἀγαπιόμαστε. Τὴν ἡμέρα, φυσικά, ἦταν σχεδὸν ἀδύνατο νὰ τὴ δῶ. "Ετσι, δὲν ἐξαμε στὴ διάθεσί μας παρὰ μόνο τὰ βράδυα. "Εδενα τὰ σεντόνια μου τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, οἱ συνάδελφοί μου ἔπιαναν τὴ μιὰ ἄκρη κι' ἐγὼ γλυστροῦσα ἀθόρυβα ὡς τὸν κῆπο. "Επειτα, γύριζα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο... Ὅταν ἔφτανα στὸ σπιτάκι τοῦ κηπουροῦ, δὲν ἔχα παρὰ νὰ πηδήσω ἕνα μικρὸ φράχτη καὶ νὰ σκαρφαλώσω κατόπι ὡς τὸ παράθυρο τῆς 'Αλίν... Περνούσαμε εὐτυχισμένες ὧρες μαζί. 'Ενα βράδυ, ὅμως, φαίνεται πὼς ἔκαμα περισσότερο θόρυβο. Ὁ πατέρας τῆς 'Αλίν ξύπνησε τότε κι' ἀκούσαμε τὰ βήματά του, ποὺ διευθύνονταν πρὸς τὸ δωμάτιο, ὅπου βρισκόμαστε. Δὲν εἶχα πιὰ τὸν καιρὸ νὰ πηδήσω ἀπὸ τὸ παράθυρο... 'Η 'Αλίν ὅμως δὲν ἔχασε, εὐτυχῶς, τὴν ψυχραιμία της. "Ανοιξε μιὰ πόρτα, ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ δωματίου καὶ μ' ἔσπρωξε στὴν κουζίνα...

»Ἦταν θεοσκότεινα ἐκεῖ μέσα καί, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, ἀναποδογύρισα μὲ τὸ χέρι μου μερικὰ βάζα μὲ μαρμελάδες.

— Κλέφτης! φώναξε ὁ πατέρας τῆς 'Αλίν.

»Τὰ χέρια μου ἔπιαναν τώρα μερικὰ λουκάνικα, ποὺ κρέμονταν ἀπὸ τὰ δοκάρια τοῦ ταβανιοῦ. Τὰ τράβηξα μὲ ὁρμὴ καὶ νομίζω πὼς χάρηκα, ὅταν τὰ ἄκουσα νὰ πέφτουν στὸ πάτωμα... 'Εκείνη τὴ στιγμή, εἶχα τὴ διάθεσι τῆς θυσίας. Θὰ πηδοῦσα ἀκόμη καὶ στὴ φωτιά, γιὰ νὰ σώσω τὴν τιμὴ τῆς ἀγαπημένης μου. 'Αφοῦ ὁ πατέρας της μὲ περνοῦσε γιὰ κλέφτη, τόσο τὸ καλύτερο!...

»Κατάφερα, τέλος, νὰ βρῶ τὸ παράθυρο.

»Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὅμως, ὁ πατέρας τῆς 'Αλίν μπῆκε στὴν κουζίνα, κρατῶντας ἕνα ἀναμμένο φανάρι στὸ χέρι του...

"Ωρμησα τότε πάνω του καὶ κατάφερα, ὄχι χωρὶς κόπο, νὰ τοῦ τὸ σβοῦσω... 'Αλλά, πάνω στὴν πάλη, ἔσπασε τὸ τζάμι κι' ἔνα ἀπὸ τὰ κομμάτια μοῦ ἔσχισε τὴν παλάμη ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη. "Ετρεξα κατόπιν στὸ παράθυρο, τὸ ἄνοιξα καὶ πήδησα ἔξω.

»Ὁ πατέρας τῆς 'Αλίν εἶχε καταλάβει ἀπὸ τὴ στολή μου πὼς ἤμουν ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τῆς σχολῆς, ἀλλὰ δὲν εἶχε δῆ τὸ πρόσωπό μου. Τὸ δυσάρεστο, ὅμως, ἦταν πὼς εἶχε ἀκούσει τὴ μικρὴ φωνή, ποὺ ἔβγαλα, ὅταν κόπηκα μὲ τὸ γυαλὶ στὸ χέρι. Εἶχε τώρα ἕνα πολύτιμο σημάδι, γιὰ νὰ μ' ἀναγνωρίση...

— Αὔριο θὰ μάθω ποιός εἶσαι, μοῦ φώναξε, θεωρῶντας περιτὸ νὰ μὲ κυνηγήση.

»Τὸ ἄλλο πρωΐ, μόλις τέλειωσε τὸ πρῶτο μάθημα, ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς μπῆκε στὴν αἴθουσα. Φαινόταν πολὺ ταραγμένος. Πλάϊ του στεκόταν ὁ κηπουρός.

»— Αὔριο γυρίζει τὸ πλοῖο μὲ τοὺς συναδέλφους σας, ποὺ συμπλήρωσαν τὸ ἐκπαιδευτικό τους ταξίδι, μᾶς εἶπε. Σὲ λίγες μέρες, θὰ φύγετε καὶ σεῖς. Μήπως ἔκανε ἀπὸ σᾶς δὲ θὰ ἤθελε νὰ πάρη μέρος σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι;

»Κανεὶς μας δὲν ἀνοιξε τὸ στόμα του.

»Ὁ διευθυντὴς ξερόβηξε.

»— Μήπως κανεὶς ἀπὸ σᾶς θέλει νὰ φύγη ἀπὸ τὴ σχολή; ξαναρώτησε. "Ας μοῦ τὸ πῆ.. Δὲ θὰ τοῦ ζητήσω ἐξηγήσεις.

»Καὶ πάλι καμμιὰ ἀπάντησι.

»Ὁ διευθυντὴς εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐκνευρίζεται.

»— "Ενας ἀπὸ σᾶς ἔκαμε χτὲς τὸ βράδυ μιὰ πρᾶξι, ποὺ εἶναι ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ μαθητοῦ τῆς σχολῆς, συνέχισε. Τοῦ δίνω τὸ λόγο μου ὅτι θὰ σεβαστῶ τὸ μυστικό του, ἂν φύγη ἀμέσως ἀπὸ τὴ σχολή.

»Κανεὶς δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

»Τὸ πρόσωπο τοῦ διευθυντοῦ ἄστραψε τότε ἀπὸ θυμό.

»— Γυρίστε ὅλοι τὶς παλάμες σας! βροντοφώναξε.

»Ἀρχισε κατόπιν νὰ πηγαίνη ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλον καὶ νὰ κυττάζη μὲ προσοχὴ τὶς παλάμες τῶν χεριῶν.

»Ἤμαστε, ἐκείνη τὴν ἐποχή, εἰκοσὶ ἑφτὰ μαθητὲς στὴ σχολή. Ἡ δεξιὰ παλάμη τῶν εἴκοσι ἑφτὰ εἶχε μιὰ βαθειὰ κόκκινη γαρακιά, ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ τὴ βάσι τοῦ μικροῦ δακτύλου κι' ἔφτανε ὡς τὸν ἀντίχειρα.

»Ὁ διευθυντὴς τὰ εἶχε χαμένα. Βγῆκε κατόπιν ἀπὸ τὴν αἴθουσα, μιθριζόντας μερικὰ ἀκατάληπτα λόγια. Ὁ κηπουρὸς τὸν ἀκολούθησε. Στὸ διάδρομο, τὸν ἄκούσαμε νὰ φωνάζη:

»— Εἶναι ὅλοι κλέφτες!

»'Αλλ' ὁ διευθυντὴς φαίνεται ὅτι δὲν εἶχε τὴν ἴδια γν

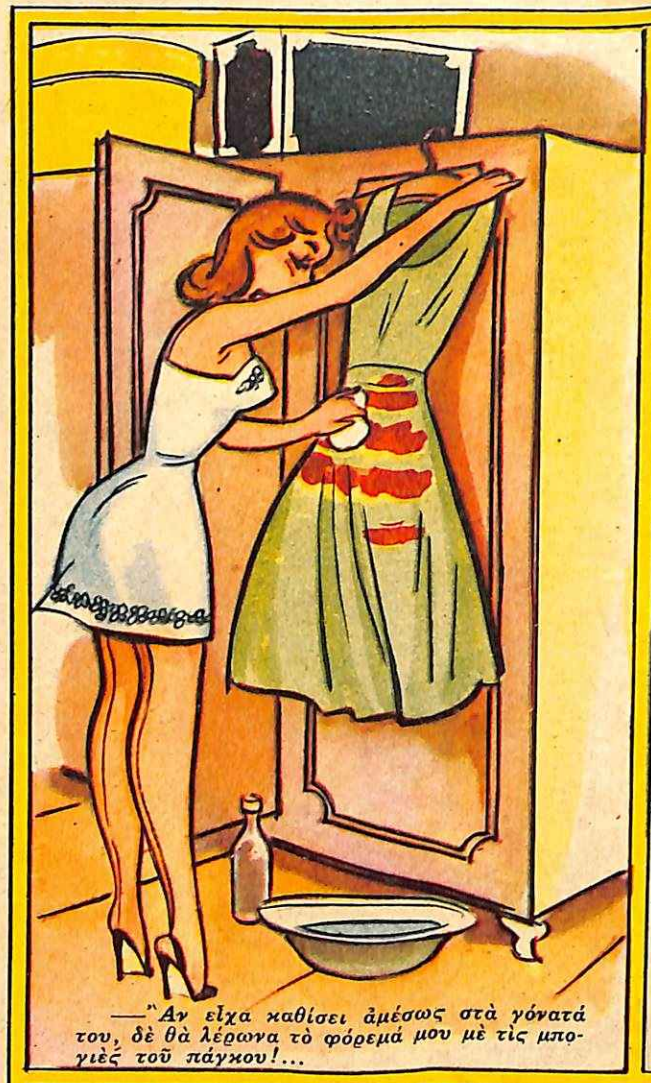

—"Αν εἶχα καθίσει ἀμέσως στὰ γόνατά του, δὲ θὰ λέρωνα τὸ φόρεμά μου μὲ τὶς μπογιὲς τοῦ πάγκου!...

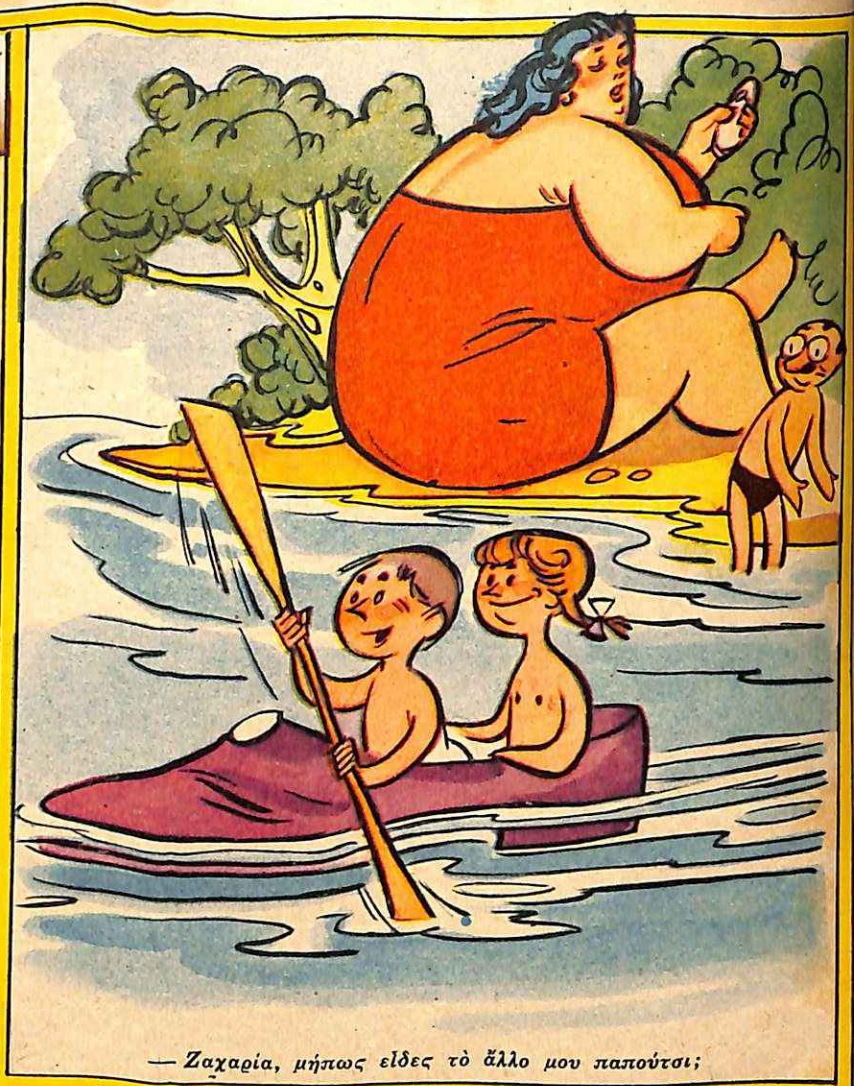

— Ζαχαρία, μήπως εἶδες τὸ ἄλλο μου παπούτσι;

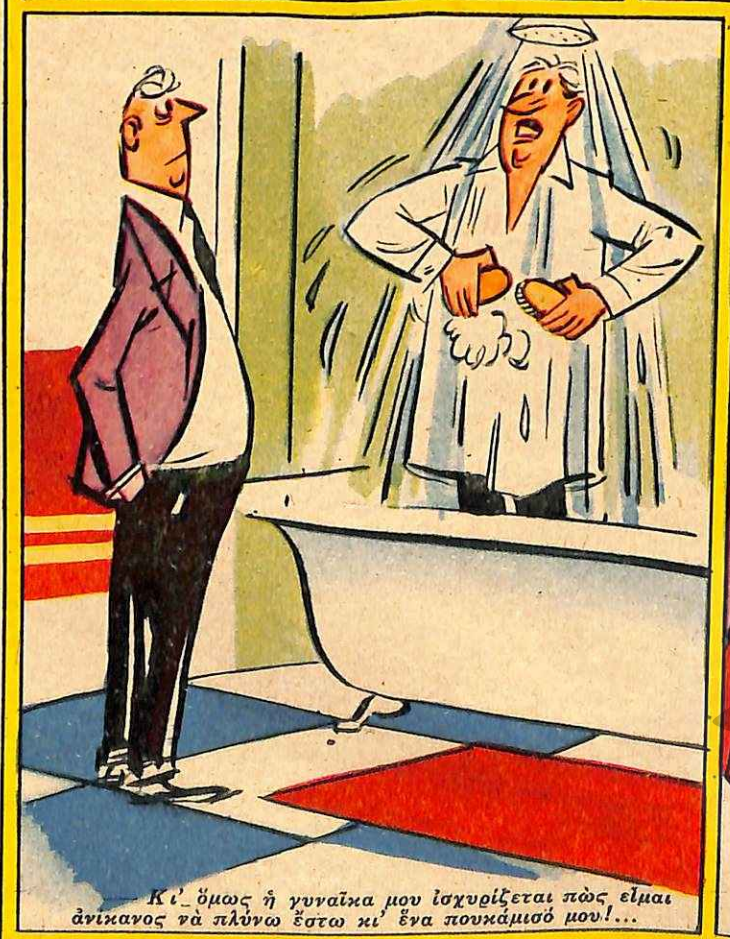

— Κι' ὅμως ἡ γυναῖκα μου ἰσχυρίζεται πὼς εἶμαι ἀνίκανος νὰ πλύνω ἔστω κι' ἕνα πουκάμισό μου!...

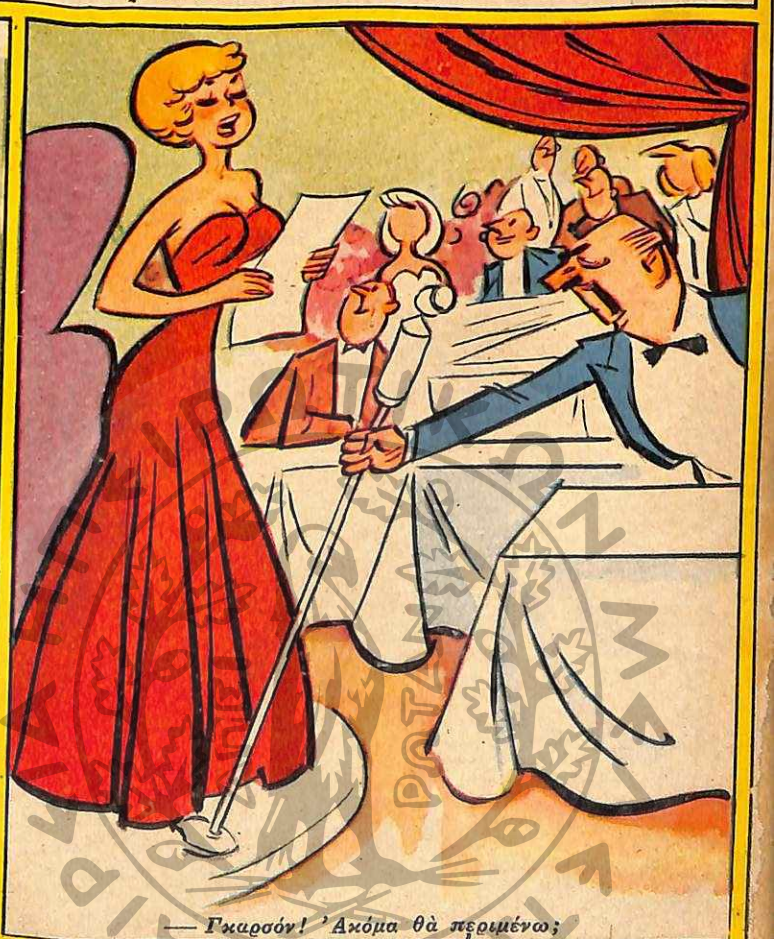

— Γκαρσόν! 'Ακόμα θὰ περιμένω;

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΙΡΙΝΑΚΟΥ